

Ariel Santamaria

SANG DEL PRIM
el retorn de l'almogàver

Ariel Santamaria

SANG DEL PRIM

el retorn de l'almogàver

Sumari

Copyright i notes d'interès sobre aquesta edició	5
Agraïments	6
Funeral maçònic de Joan Prim i Prats	7
Pròleg d'en Jofré Vinaixa	8
Introducció: l'inici d'un misteri	10
primera part	44
Capítol 1. Aloha from Hawaii	45
Capítol 2. Suspicious minds	67
Capítol 3. L'escena final d'una snuff movie	85
Capítol 4. Una reivindicació històrica	111
Capítol 5. Segrest en tota regla	124
Capítol 6. Altres incidents aeris destacables	139
Capítol 7. Sex on the air	150
Capítol 8. Noves turbulències aèries	163
Capítol 9. Arribada a Sydney	173
Capítol 10. Deambulant per les antípodes	184
Capítol 11. Noves conclusions sobre el segrest	206
Capítol 12. Sospites infundades	213
Capítol 13. De mica en mica s'omple la pica	231
Capítol 14. Noves conjectures	237
Capítol 15. Una decisió desesperada	240
Capítol 16. Rivalitats extremes	249
Capítol 17. Quelcom inesperat	263

segona part	270
Capítol 18. Una boda familiar	271
Capítol 19. Diàlegs de dins de casa	292
Capítol 20. Allò que mai s'acaba	302
Capítol 21. El final d'una vetllada	328
Capítol 22. Guerres encobertes	334
Capítol 23. Un atac imprevist	353
Capítol 24. INNOVA grup d'empreses municipals	363
Capítol 25. El Duc de Wad-Ras	380
Capítol 26. Una detenció sobtada	409
Capítol 27. Una nova trampa	413
Capítol 28. Operació de rescat	429
Capítol 29. El ritual maçònic	436
Capítol 30. Sang del Prim	447
Capítol 31. El tresor del Marqués de los Castillejos	473
Capítol 32. Enfrontaments finals	488
Capítol 33. El final d'una trama	516

Copyright i notes d'interès sobre aquesta edició

© 2014 Ariel Abel Santamaria Matas. Tots els drets reservats sobre el contingut.

Aquesta és una obra literària registrada, mitjançant Copyright, al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Primera edició. La data de publicació d'aquesta novel·la és el 4 de desembre de 2014.

La portada del llibre és del dissenyador Joan Bartrina. L'escenari és la plaça Prim de la ciutat de Reus i el tirador està inspirat en una coneguda pel·lícula d'acció nordamericana.

Drets de lectura i redistribució:

Distribuïda inicialment en format digital -pdf i epub- es pot descarregar directament des del web personal d'Ariel Santamaria. És un llibre autopublicat i distribuït de franc.

Pàgina de descàrrega: <http://arielsantamaria.com/personal/almogaver.html>

Es permet redistribuir i imprimir aquest e-book, malgrat el més interessant és compartir l'enllaç de descàrrega i que cadascú se'l baixi en el format més convenient: per imprimir, per llegir en ordinadors d'escriptori i tauletes, o en formats adequats per als e-readers.

Enllaços interessants:

Web personal d'Ariel Santamaria: <http://arielsantamaria.com>

Sang del Prim a Facebook: <https://www.facebook.com/Sang.del.Prim>

Agraïments

A en Joan Prim i Prats, gran reusenc i gran personatge històric, que després de tants anys de la seva existència, la seva mort encara segueix creant polèmica.

A en Joan Anton Carricondo que s'ha interessat per aquesta novel·la i me l'ha ajudat a polir gramaticalment.

A la meva tieta Misericòrdia Matas, també m'ha corregit un munt de faltes gramaticals.

També volia dedicar aquest relat tan juantxi, a tota la meva família Santamaria Matas i especialment al meu pare Daniel Santamaria (1935-2012).

I evidentment, a tota la gent a qui agrada llegir i gaudir literatura d'aquest tipus tan juantxi, irreverent i molt divertida.

I a tots els lectors que esperaven una segona part d'"El Darrer Almogàver", amb noves aventures i desventures d'en Jofré Vinaixa.

Ariel Abel Santamaria Matas

Reus, 1 de desembre del 2014

Funeral maçònic de Joan Prim i Prats

Yacía el cadáver del héroe de los Castillejos en una capilla de las primeras a mano izquierda, descubierto en su caja bronceada. De la otra parte del templo venía el tintín de campanillas, señal de misa, y se oían pisadas y carraspeo de viejas. Los masones, que eran unos treinta, pertenecientes al Gran Oriente Nacional de España, dieron comienzo a la ceremonia, sin que nadie les estorbara en los diferentes pasos y manipulaciones de su extraño rito.

Lo primero fue hacer tres viajes alrededor de la caja, formados uno tras otro. El primero y segundo viajes iban dirigidos por los dos primeros Vigilantes de la Orden; en el tercero iba de guía el Gran Maestre. Al paso arrojaban sobre el cadáver hojas de acacia. Luego, el propio Gran Maestre dio tres golpes de mallete (un mazo de madera) sobre la helada frente de Prim, llamándole por su nombre simbólico: *Caballero Rosa Cruz, Grado 18*. A cada llamamiento, los masones, mirándose con gravedad patética, exclamaban: «¡No responde!». Después formaron la cadena mística, dándose las manos en derredor del muerto. El Vigilante declamó con voz sepulcral esta fórmula: *La cadena se ha roto. Falta el hermano Prim, Caballero Rosa Cruz, Grado 18*. A continuación el Gran Maestre pronunció un breve discurso apologético, y luego leyó un balaustre.

El balaustre era de la masonería italiana, que ponía bajo la salvaguardia de los Hermanos del Grande Oriente Español la persona de Amadeo de Saboya, encargándoles encarecidamente que velaran por el nuevo Rey, y le protegieran de la maldad y asechanzas de todo género.

(NOTA. Luego resultó, según me dijo Santamaría, que el balaustre era falso, y que Amadeo no figuraba en la masonería de su país, ni pisó jamás las cámaras, logias o talleres. Superchería fue de un español amante de la casa de Saboya. Con tal ardid logró un efecto de propaganda previsor, muy eficaz en la ocasión crítica de aquella traída de un rey para fundar dinastía en país turbulento y alocado.)

Perez Galdós, Benito (1910). *Amadeo I. Episodios Nacionales (quinta serie)*.

Pròleg d'en Jofré Vinaixa

Reus, 6 de desembre del 2014.

Fins avui en dia encara no s'ha sabut exactament perquè es va atemptar contra la vida del general Prim, ni com va morir; si per les ferides de bala, o bé, si se'l va estrangular mentre agonitzava.

Si es així, qui va donar l'ordre exacte de tot plegat?

De totes maneres, les marques d'estrangulament a llaç descobertes durant la seva autopsia recent, mes una perforació abdominal d'arma blanca, indiquen que algú el va rematar del tot i també el va atacar, encara que fos de manera post mortem, potser fruit d'un ritual maçònic o quelcom encara mes esotèric ...

També hi havia la llegenda urbana de l'existència del seu gran tresor d'origen mexicà, ocult a Reus mateix des de mitjans segle XIX...un tresor que mai ningú no havia trobat el seu emplaçament exacte.

Despres també hi ha l'afer d'aquells flascons que estaven ocults sota les aixelles i a l'entreuix del cadàver, amb un líquid d'origen totalment desconegut que actualment es troba tancat dins la caixa forta de l'Ajuntament de Reus. Potser es tracta d'una mostra de la seva sang, que va ser extreta del seu cos mort i ficada a dins d'aquells tubets de vidre opac pels propis maçons de la seva lògia, perquè la seva ubicació corporal sota les aixelles i enmig del seu pubis, formen un triangle humà a la manera maçònica.

El prestigiós criminòleg: el doctor Perez Abellán, també parla d'una conspiració de lògies i d'una guerra ancestral entre germandats maçones que encara es prolonga fins avui en dia, recalcant la mort d'en Prim per estrangulament. Aquest criminòleg ha donat conferències i debats televisius sobre aquest fet que s'ha acabat matèrialitzant en la publicació d'un llibre titulat: "Matar a Prim" i fins i tot, va venir a Reus, per presentar-lo públicament a traves d'una xerrada que va dur al hotel NH de Reus, durant el passat dia 28 de març d'enguany 2014.

Més endavant, un prestigiós comunicador del Món de Reus també s'ha dignat a publicar un llibre per Sant Jordi d'enguany, fent una crònica irònica d'aquest senyor titulat: "De Prim a Plim, el viatge d'un insòlit criminòleg al país de la fantasia de fruites".

I un activista cultural de Reus, que va patentar i ficar a la venda "caganers" d'en Prim,

ha estat a punt de comprar la rèplica del cadàver general Prim, que va aparèixer al programa televisiu “Cuarto Milenio”, amb tota la polèmica i expectació que va provocar aquella emissió de la “cuatro”.

I tirant molt de temps enrere, els divuit mil folis que integren el sumari sobre la mort d'en Prim, tampoc indiquen qui, o què, el va matar exactament i tampoc no se sap ben bé perquè es va fer...ni tan sols el propi Josep Maria Pedrol Rius, va trobar la resposta exacte després de llegir-los i estudiar-los detingudament (malgrat que llavors ja faltava material original...pàgines arrancades, esborronaments de tinta, etc...), que va donar a lloc a la publicació del seu magnífic llibre “Los asesinos de Prim”.

Finalment i com que no ve d'aquí, si voleu trobar la resposta exacta de tot plegat, llegiu aquesta novel·la de l'Ariel Santamaria “messies juantxi” titulada: “Sang del Prim” i protagonitzada per un servidor.

És un relat molt rocambolesc i no apte per a tots els públics, però si us agrada aquest tipus de literatura negra, cruel, de sang i fetge, ambientada a Reus i fora de vila, amb bones dosis de sexe, drogues, morts i persecucions per tot arreu; us ho passareu força bé...

Desperta Ferro, Sang del Prim!

JOFRÉ VINAIXA MERCADER àlies “l'Almogàver”

PD: Si al senyor Santamaria, el tornen a entrevistar a Ràdio Reus la SER per parlar sobre la seva nova novel·la basada sobre les meves aventures, jo també vull estar present al plató d'en Jordi Cartanyà, per a dir la meua i cantar-li la canya al juantxi de l'Ariel, que no para d'escriure relats impertinents vers la meua persona. I com se m'inflin els d'allonces... BANG! el pelaré d'un tret al cap...

Introducció: l'inici d'un misteri

Madrid 27 de desembre de 1870, 19h.

En Joan Prim i Prats, conegut com el general Prim, llavors President del Consell de Ministres de l'Estat Espanyol, anava assegut dins d'aquella fastuosa diligència tipus berlina, que era un carruatge de color verd fosc i tirat per dos cavalls, que el transportava directament des de el Parlament de Madrid fins a casa seva. Llavors en Joan Prim i Prats, nascut a Reus l'any 1814, també era President del Govern Espanyol i amb un càrrec així, no es tenen massa amics que es pugui dir...

Moments abans, s'havia acomiadat dels diputats i ministres que integraven les Corts Generals del 1870 i va pujar dalt d'aquell carruatge sumtuós, que l'estava esperant a la porta del Congrés dels Diputats en ple carrer Floridablanca de Madrid.

Abans de pujar dins del seu transport particular; en Joan Prim i Prats ja havia tingut una nova petita picabaralla verbal amb el diputat republicà: José Paúl i Angulo, un antic amic i seguidor seu, que temps enrere l'havia recolzat per fer caure la monarquia dels Borbons, a canvi que s'instaurés una República a Espanya, cosa que al final no es va fer.

-En España jamás habrá República mientras yo viva- li havia dit en Prim, varies vegades a en Paúl i Angulo, preferia canviar de dinastia, que no pas substituir el règim monàrquic espanyol pel republicà.

Durant aquella tarda nadalenca del dia 27 de desembre, el general Prim, fins i tot havia convidat al seu rival per anar a Cartagena amb ell, i rebre al futur Rei d'Espanya que arribava a l'endemà mateix. En Joan Prim li havia fet aquella proposta per enfotres d'ell a la cara.

-A cada cerdo le llega su San Martín, mi general – va respondre el diputat republicà, abans d'acomiar-se amb un gest elegant.

-Me estás amenazando, mi querido jerezano? – va preguntar en Prim sense perdre la compostura.

-Me estoy burlando de usted, tal como usted se mofa de mi, excelència – va respondre l'altre, encenent un llumí davant seu mentre emetia un somriure malvat -. Que tenga buenas noches, señor Presidente, y que acabe de pasar unas buenas Navidades con su

família y sus amistades – es va acomiadar en José Paúl i Angulo, allunyant-se amb els seus camarades Repúblicans.

Mentre el general Prim es desplaçava cap al palau de Buenavista, que era el seu domicili particular, ja havia començat a nevar de manera ferma i els vidres del vehicle estaven tancats del tot.

El màxim mandatari espanyol d'aquell temps, anava còmodament assegut a dins d'un carruatge tirat per dos cavalls, junt amb els seus acompanyants; que eren el coronel Juan Francisco Moya, una mena de guardaespalles militar que es va ficar al primer seient, davant seu mateix, i el seu secretari personal: el senyor Angel Gonzalez Nandín, un altre militar del seu seguici, que estava col·locat tot just al seu costat dret, tal com succeïa sempre.

Aquell vehicle va començar a circular pels carrers empedrats i adoquinats del centre de Madrid, agafant una ruta habitual que anava també per la calle del sordo, la calle del Turco, fins la calle de Alcalá, on hi havia l'antic emplaçament de l'estàtua de la Cibeles. En aquell lloc mateix, era on es trobava també l'antic palau de Buenavista, transformat en Ministerio de la Guerra; que era la residència oficial del president del govern de espanyol, que era el Propi general Prim.

Llavors, emmig del so del traqueteig del carruatge i dels unglots dels cavalls pel carrer adoquinat, el màxim mandatari de l'estat espanyol, ja havia iniciat una conversa confidencial amb el seu ajudant i secretari personal: el coronel Angel González Nandín. Un home amb el posat altiu i el rostre barbat com el propi general Prim.

-Ya está previsto que el futuro Rei de España llegue mañana mismo a Cartagena, excelència – va anunciar -. Será a las ocho de la tarde. De manera que ya se ha dispuesto para que todo esté preparado mañana mismo, para que usted se desplace en tren hasta Murcia, cogiendo el directo que sale de Atocha las seis en punto de la mañana. Así podrá recibir-lo con todos lo honores que se merece cuando el nuevo monarca, llegue hasta nuestra pátria.

-A ver si con el Amadeo, las cosas van mejor en este país de guerras civiles - va comentar en Joan Prim i Prats parlant en castellà, mentre observava la nevada tot pensatiu. Realment se l'havia jugat molt, expulsant als Borbons d'Espanya i ficant a un príncep de llinatge totalment estranger i desconegut com a nou mónarca. A mes havia tingut que insistir per convèncer-lo del tot perquè acceptes aquell càrrec tan reial.

-Le habéis comunicado al futuro Rei de España el gran tesoro que le pensais entregar, justo cuando sea coronado? – li va preguntar en Nandín, amb un subto intrigant en la seva veu.

-El gran “tesoro”? – va repetir el general Prim, observant-lo amb una mirada penetrant.

- Quiero decir, que si sabe algo del gran regalo que le espera de vuestra parte – va insistir en Gonzalo Nandín.

En Joan Prim va moure el cap amb un somriure maliciós.

-Serà una sorpresa. No crec que s'ho esperi – va respondre en Prim, parlant de sobte amb català perfecte.

-Pero estáis seguro de que le quereis entregar todo vuestro tesoro que teneis escondido en Reus?

-De momento no lo necesito para nada, ya tengo bastante para mis gastos – va respondre en Joan Prim amb sinceritat -. Mi familia y yo, ya podemos tirar “palante” con todo el patrimonio que tenemos en casa. Ahora vienen tiempos convulsos para España y el pobre Amadeo, necesitará una buena suma económica para poder reinar con fortaleza, para eso le dejo ese tesoro valorado en más quinientos millones de reales... y se lo entrego a cambio de que sea un buen monarca español y sepa seguir también todos mis consejos y sugerencias –va reiterar el general Prim, enaltint el seu dit índex.

El secretari va tardar uns quants segons en tornar a parlar. Realment el seu superior tenia un accent català molt marcat quan parlava en la llengua de Cervantes.

-Según tengo entendido, se trata de una gran cantidad de lingotes de oro, plata, joyas, alhajas y piedras preciosas de todo tipo, no?- va preguntar en Gonzalez Nandín, amb un cert to ambiciós en la seva veu.

-Son riquezas procedentes de aquel mítico tesoro del Rei Moctezuma– va recordar el general Prim -. Un gran presente que se me proporcionó cuando actué en tierras mexicanas durante la década pasada. Fué un regalo para mí y para la nación española con que me obsequiaron los aristócratas y terratenientes indígenas; todo a cambio de ordenar la retirada de nuestras tropas de aquel conflicto que se estaba produciendo en tierras mexicanas, mientras se gestaba su proceso de independencia. Los familiares de mi esposa Paca, me sirvieron de mediadores de todo aquel proceso y siempre les he estado muy agradecido –, va concloure el general Prim amb la veu emocionada.

- I por què no habéis utilizado este tesoro para vos, durante todos estos años? – va preguntar en Gonzalo Nandín un xic estranyat.

-Porque me lo quería reservar para una ocasión tan especial y sublime como esta, mi querido amigo Angel- va respondre el seu superior -. Ahora sí que lo puedo utilizar y emplear-lo como es debido. Sobre todo, para ayudar a sostener y aguantar mejor a la nueva monarquía española. Perquè els savoians estan mes pelats que unes rates – va afegir el general Prim, tornant a parlar amb català, mentre emetia una rialla sonora -. Además ya he dado órdenes a mis “hermanos” masones de Reus, para que lo tengan preparado y trasladar-lo hasta la corte madrileña durante el dia de su coronación. Entonces ya se sabrá todo de manera oficial, i el nuevo rey de España, tendrá en sus manos un valioso presente para gobernar este pais como es debido, pagando todos los servicios que necesite para ser un gran monarca español; tan importante como Fernando el Católico –va afegir el general Prim, amb una nova rialla alegre -. Ja saps què vull dir, un buen ejército modernizado y adecuado de cara a esta nueva década de los setenta: embajadores y emisarios de la realeza que sepan hablar más idiomas que los que hay ahora, que tengan mejores dotes de diplomacia...ya sabes a lo que me refiero... que lo invierta en lo que crea conveniente, y que se lo gaste también para la casa Real, que un buen repasillo le hace falta en general.

-Pero el gobierno de España lo interpretará como un gran soborno público por vuestra parte, excelencia – va advertir en Gonzalez Nandín, movent el cap negativament -. Tal como lo expresáis, será como si vos mismo “pagaseis” las acciones que tenga que realizar el nuevo monarca durante su reinado...una especie de soborno encubierto, ya sabéis a que me refiero excelencia...

-Això no passarà, perquè tothom sap que vull el millor per a “España” – va respondre en Joan Prim i Prats, amb veu ofesa -. Yo mismo me he encargado de poner a un nuevo rey a España, y de proporcionarle toda la ayuda económica necesaria procedente de mis propios bienes, para que pueda gobernar este país de manera recta. Si alguien no lo entiende, que se joda! – va cridar com un possès -. Què es foti! – va afegir, fent una mena de tall de mànigues amb un gest refinat.

L'altre el va observar sense immutar-se.

- I este tesoro, o mejor dicho, este conjunto de riquezas con el cual quereis elevar la dote del nuevo monarca de manera tan sublime, no lo podríais tener oculto en un lugar más seguro, señor presidente?- va preguntar el seu secretari, sentint-se totalment

en contra que el tingues desat tan lluny de Madrid.

-Tranquilo amigo mío – va dir el general Prim amb un to de mofa -. El sitio donde lo tengo escondido en Reus, es el lugar más seguro de todos.

De sobte, aquell subordinat seu, semblava tenir massa interès vers aquell tresor ocult, conegut també com el: “Tresor del Marquès de Castillejos”.

-I no puedo saber en què lugar se oculta exactamente, por si acaso le ocurriese a usted alguna cosa grave? – va preguntar amb la veu empalagosa -. Le recuerdo a su excelència que últimamente está recibiendo muchas amenazas de muerte.

El general Prim va emetre un sospir de resignació.

-Bé, és millor t'ho digui, por si me sucede algo desagradable, però Dios no lo quiera.

-Soy todo oídos señor Prim – va anunciar el seu acompanyant amb un gest de satisfacció.

- La dote que pienso entregar al Rey de España, se encuentra escondida en una cámara secreta, que se halla oculta en la parte central de un templo masón de mi lógia, conocida también como: “ El Templo de la luz universal de Salomón”, que también tiene sede en Reus. Un lugar de culto ancestral, que se halla ubicado debajo mismo de un convento de monjas carmelitas – va revelar el general Prim.

-En Reus existe un templo masónico, debajo mismo de un convento de monjas carmelitas? – va preguntar el seu secretari, tot estranyat mentre emetia un riure involuntari -. Esta sí que es buena...

-Escúchame, coño! – va prosseguir el seu superior, amb autoritat militar -. Este templo se encuentra en pleno centro de mi ciudad, en una plaza que se llama así mismo: plaza de las monjas. Que se halla encima mismo de la calle Monterols, enlazando con la calle del Padró, que sube en línia recta hacia los cuarteles de la ciudad, entiendes?

-Si claro, ya he estado en Reus varias veces con usted, excelencia – va respondre l'altre, observant-lo directament als ulls.

-Pues el templo masón donde está oculto mi tesoro mejicano, se trata de un espacio subterráneo que se construyó en el año 1728. Es el templo masónico más antiguo de España – va dir el general Prim amb veu suspicax -. Recuerda que ese convento de monjas se halla más arriba de la plaza del ayuntamiento de Reus, solo hay que subir por la calle Monterols y ya te hallarás ante ese centro religioso, con un gran solar de

por medio – va afegir.

- No fue en ese lugar exacto, donde usted mismo proclamó a sus paisanos que le levantarían un monumento conmemorativo de cara al futuro? –va preguntar el seu secretari, emprant una veu cada cop mes empalagosa.

- Aquello sucedió en el año 43, el año del “Pronunciamiento” – va recordar el general Prim amb veu nostàlgica -. Más adelante cuando lleguemos al Palacio de Buenavista, ya os proporcionaré el plano donde consta el lugar exacto de la ubicación del tesoro, por si tal como decís vos: “me sucede algo malo e inesperado” –va afegir amb una rialla sarcàstica -. Así pues de momento, solo tu conocerás el sitio preciso de su escondite. Y como me entere que lo revelas, o lo chivas a alguien más, te hago fusilar de inmediato, entiendes? –va amenaçar fulminant-lo amb la mirada.

- No sufra, su excelencia! – va afirmar el seu secretari amb la veu un xic atemorida. Aquell home havia sigut fidel al seu superior durant els darrers quinze anys de la seva vida. Però de sobte ja estava a punt de complir els seus propòsits. El tresor que el general Prim tenia amagat a Reus, era quelcom llegendari. Una immensa fortuna que constava de centenars de lingots, monedes d'or i plata, amb moltes joies de tot tipus, que tenien una riquesa incommensurable. Quelcom que per llavors ja estava valorat, en mes de cinc cents milions de reials espanyols com a mínim. Un quantió present que havia de ser entregat al proper Rei d'Espanya, perquè tingues mes calerons a la caixa, tot just quan comences a governar el país per encàrrec del propi general Prim...

<< Vaya tontería! >>, va pensar el senyor Ángel Gonzalo Nandín, mentre observava per la finestreta de la seva diligència, veient com un transeünt encaputxat encenia un llumí emmig de la foscor, tot just quan la berlina del president del govern circulava davant seu, gairebé sense protecció o escolta oficial. Al cap de pocs segons, en Gonzalo Nandín va veure que algú mes repetia aquella acció mes amunt, com si fos una mena de senyal luminosa. No hi havia cap dubte de que tot ja estava preparat.

Llavors van aparèixer aquelles dues diligències que es van aturar de sobte al capdavall del carrer del Turc, tallant el pas a la berlina del President del govern, duent a terme una barrera estratègica a la sortida d'aquell carrer amb el d'Alcalà. En aquell precís moment; el carruatge d'en Prim no podia tirar mes endavant per culpa d'aquell gran obstacle.

A continuació, van aparèixer com del no res, aquella dotzena de trabucaires emmascarats, sis per cada banda de la calçada, dirigint-se cap a la berlina amb actitud

amenaçadora.

-Bájese usted mi general, que nos van a abrir fuego! – va exclamar el coronel Moya, tot espantat, des de el seient d'enfront de la berlina. Aquell home havia estat tota l'estona en silenci, escoltant amb atenció tota aquella conversa que s'havia produït entre el general Prim i el seu secretari particular, davant seu. Però de sobte havia descobert els assaltants apropant-se vers al carruatge aturat.

En sentir la veu d'alarma del coronel Moya, el secretari d'en Prim va obrir la seva finestra lateral de la dreta, traient el cap cap a l'exterior. Era cert que ja havia arribat el moment d'aquell atemptat contra el propi president del govern espanyol orquestrat des de feia temps...

-No dispareis coño, no dispareis! – va cridar tot pulmó-. Que ya sé donde oculta su tesoro! – va afegir emmig d'aquella nevada tan intensa.

Però els assaltants, van disparar igualment la seva primera andanada de trets de trabuc per les dues bandes de la berlina. Eren uns dotze homes totalment emmascarats i portadors d'aquelles armes de foc: trabucs, mosquetons i altres armes similars, els quals es desplaçaven dificultosament emmig de la gran tempesta de neu que estava caient damunt.

-Traïció, traïció! – va cridar el General Prim, disposat a desenvainar el seu sabre de soldat contra aquells atacants, però els trets de bala l'impediren defensar-se. Llavors, fins i tot algú va col·locar el canó de la seva arma de foc per dins de la finestra oberta, era un paio emmascarat amb barba negra i espesa.

-Préparate a morir ahora mismo, catalán de mierda! - va cridar l'assaltant, disparant directament contra ell, mentre en Gonzalo Nandín alçava la seva mà dreta per protegir el seu rostre barbat. El tret que va rebre fregant-li la mà, no va impedir que la cara del general rebes un munt d'impactes de balins.

- Ya es demasiado tarde para perdonarte la vida, Prim de los cojones! – va anunciar un altre dels atacants, disparant per l'altre costat de la diligència.

- En España no queremos reyes extranjeros! – va proclamar també un company seu, obrint foc amb el seu trabuc directament a l'interior de la berlina. Aquesta vegada es tractava d'aquell diputat republicà que minuts enrere havia discutit amb el propi general Prim, i l'havia amenaçat de mort de manera burleta: en José Pau i Angulo.

En González Nandín, es va llençar directament damunt del cos ferit del seu superior

com si fos un escut humà, però va ser crivellat per la següent andanada de trets, que li van perforar l'esquena.

-Maleït siguis! – va cridar en Joan Prim i Prat, tot furiós, subjectant el cos ferit del seu secretari per les solapes del seu abric -. Tu també me has traicionado por culpa del tesoro mexicano! – va afegir amb veu acusadora.

- Me habían prometido que le perdonarían la vida a usted, si averiguaba el lugar exacto donde se oculta- va confessar l'altre tot empenedit-. Yo mismo era el encargado de hacer desaparecer ese tesoro, para que jamás llegase en manos del nuevo rey de España -. Llavors el seu cos, es va desplomar pel terra de la diligència totalment malferit.

El general Prim va apartar-se d'ell com si tingues la pesta negra, i baixà de la diligència amb el seu sabre a la mà. Sempre el duia allà dins seu per si de cas.

-Venid a luchar cuerpo a cuerpo, si sois tan valientes, fills de puta, cabrons! – va insultar a ple pulmó, abans de tornar a rebre una nova descàrrega de trets de trabuc i mosquetons. El seu cos es va desplomar a terra, gairebé inert i sense forces.

-Hijos de perra, que sois unos cobardes hijos de perra! –va cridar el coronel Moya, saltant també cap a l'exterior amb la seva espasa desenvainada. Llavors es va ficar davant del general Prim, lluitant contra dos d'aquells pintxos que de sobte havien tret unes navalles “bandoleres” de fulla llarga mentre els altres tornaven a carregar les seves armes de foc. Era evident que no podria fer res contra ells, sobretot; quan una nova salva de trets de trabuc també el van ferir greument i l'home va caure a terra sense coneixement.

La berlina on viatjaven tots plegats, va intentar obrir-se lloc per aquella barrera que tenia davant, i sortir pel carrer d'Alcalá, però també hi havia dos d'aquells assaltants que subjectaven les rendes dels cavalls perquè no avansessin. Llavors el cotxer la va emprendre a cops de fuet contra ells.

-Dejadme passar, cojones, que es la diligència del Presidente Prim! – va exclamar tot furiós, abans de rebre també uns quants trets de trabuc. El seu cos va caure al terra nevat, totalment ferit com la resta dels ocupants. El carruatge va quedar trabat del tot en aquell indret del carrer del Turc.

Llavors aquells pintxos van envoltar el cos ferit del general Prim, amb ganes de rematar-lo.

- Registrad-lo, antes de darle muerte! – va ordenar de sobte un home encaputxat, que vestia una llarga tunica lluenta de color vermell fosc, que semblava comandar aquell assalt-. Seguro que todavía lleva el mapa del tesoro mexicano encima suyo.

-Lo tiene totalmente escondido en Reus, me lo acaba de confessar– va dir el secretari d'en Prim, que també havia sortit de la berlina i s'arrastrava totalment malferit pel terra nevat –. El tesoro se haya oculto dentro d'un templo masón que hay en su ciudad– va afegir en González Nandín, amb el seu cos desagnant-se damunt la neu, tenyint el seu color blanc de roig fosc -. Se trata d'un lugar subterráneo, que se halla debajo mismo de un antiguo convento de monjas ubicado en una plaza del centro de Reus ...

-Aquí tenéis su cartera y un papel viejo doblado– va anunciar un el propi José Paúl i Angulo, despres de registrar l'abric de pell d'os que duia ficat la víctima de l'atemptat -. Parece ser el mapa del tesoro que estáis buscando...

El qui comandava l'expedició gairebé li va arrancar de les mans.

- Mierda! –va exclamar de sobte amb un gest repulsiu-. El mapa está pringado de sangre! – va afegir mentre el desplegava per a observar-ho millor.

-Es su pròpia sangre, la sangre del general Prim, sang del Prim! – va proclamar el secretari Nandín, amb una rialla irònica, abans de perdre el coneixement per les ferides de l'esquena.

-Pues aquí tenemos el tesoro mexicano, oculto en ese templo masón conocido como “El templo de la luz universal de Salomó” - va dir aquell encaputxat als seus companys, llegint les inscripcions del plànol –. Mañana mismo iremos a la pàtria de Prim para buscar-lo, antes de que se lo entreguen a Amadeo de Saboya. A ver si el nuevo rey se queda rápidamente sin recursos económicos y se larga de España lo antes posible – va afegir amb una rialla.

- Això mai fills de puta ! – va cridar de sobte el general Prim, incorporant-se del terra totalment malferit. Al principi semblava trobar-se fora de combat per la infinitat de ferides de bala que havia rebut dels assaltants, però finalment es va reanimar i va fer un darrer esforç per agredir els atacants.

El qui havia recollit el mapa li va disparar un altre tret de trabuc, que no el va afectar massa.

-El muy hijo puta lleva una cota de malla, debajo de su casaca de militar – va anunciar aquell republicà tot enfadat, mentre els seus companys tornaven a carregar

les seves armes de foc de manera aparatosa.

El general Prim, encara postrat de genolls emmig de la neu va somriure de manera desafiant.

-Pues lo rajamos de arriba a abajo y ya està – va dir un altre d'aquells pintxos, que es deia Paco Huertas, i era molt conegut pel centre de Madrid per dur a terme feines brutes d'aquest tipus.

-A cada cerdo le llega su San Martín – va anunciar llavors el mateix asaltant que el va registrar per prendre-li el mapa. En Prim va reconèixer la veu d'en José Paúl i Angulo, aquell diputat republicà oriünd de Jerez, que se la tenia jurada des de feia molt de temps, malgrat temps enrere eren tan amics i tan aliats...

-Pepe, no hagas el burro y vete de aquí, hombre! – va renyar-lo el general Prim amb sarcasme -. No ves que este Borbón, te ha manipulado para que vayas en contra meva – va afegir, referint-se a aquell home alt i encaputxat amb una capa vermella. No hi havia dubte de que també havia reconegut a l'aristocrata Antonio de Orleans: Duc de Montpensier, un cunyat d'Isabel II, casat amb la seva germana petita Luisa Fernanda de Borbón. Un aristocrata Borbò d'origen francès, totalment disconforme a que seguís governant la seva “cunyada” pel malament que gestionava la monarquia espanyola. El Duc de Montpensier també havia ajudat a en Prim a dur a terme la revolució de la “Gloriosa”, per expulsar a la Reina Isabel segona. Aquell aristocrata casat amb la germana petita de la sobirana destronada, havia finançat el seu enderrocament, gastant-se gairebé mes d'un milió d'escuts espanyols (setze milions des antics francs francesos). L'Antonio d'Orleans va fer tot allò perquè aspirava a ser el següent rei d'Espanya (rei consort al menys), enlloc de l'Amadeu de Savoia... però el general Prim ho havia acabat impedit, perquè no volia mes Borbons governant Espanya, tal com havia impedit també l'ansiada república, fet que va decebre a l'altre dels seus atacants: el diputat José Pau i Angulo, que havia estat un antic aliat d'en Prim i també li havia donat suport durant “la Gloriosa”...

-En España ya no queremos a más militares dictadores como tu – va afegir aquell republicà, obrint una navalla “chirla” procedent d'Albacete, que tenia una fulla d'un pam i mig de llarg -. Vamos a por él, coño!– va ordenar vers als seus companys d'atac, aquells pintxos madrilenys i d'altres llocs del país que es deien: Paco Huertas, Juan Monferrer, Benito Rodríguez i Antonio Camacho.

La resta dels assaltants, pintxos també força famosos que es deien: José Martínez,

Luis Villanueva, Fco àlies el Pacorro, Adrián Ubillos, Ramón Armella, José Masá i José Montesinos, es van esperar amb el Duc de Montpensier, observant l'escena final de la mort d'en Prim.

Mentre aquells homes s'apropaven a ell, caminant lentament pel terra nevat, navalla en mà, per a envoltar-lo i rematar-lo del tot; el general Prim, de sobte va fer un gest ràpid, i va ficar-se la mà esquerra no ferida per dins del seu abric de pell d'os. Llavors va treure un Colt 45: una pistola revòlver d'origen nord americà, que a Espanya gairebé no es coneixia. El tenia ocult en un compartiment interior de la seva vestimenta, mes avall de la cintura, per això l'altre que l'havia registrat per a prendre-li la seva cartera amb el plànol dins, no ho havia descobert abans.

-Tomad, hijos de puta! – va exclamar en Joan Prim i Prats, amb un riure cruel, tot i començant a disparar la seva pistola totalment a bocaterrosa contra ells –. Morid como perros cobardes que sois!

Les sis bales emeses per l'arma de repetició tan sofisticada, va liquidar a dos dels seus assaltants i en va ferir a tres mes, tocant fins i tot la cama dreta d'en Paul Angulo, qui dirigia aquell atac. L'home es va estirar a terra, llençant la seva "faca" contra el general Prim, la qual es va clavar en la porta d'aquella diligència que ja havia rebut dinou impactes de munició de trabuc. La resta dels atacants van retrocedir totalment espantats. Aquella pistola del general Prim, es tractava d'un revòlver: "Colt Army model 1860", un regal que el militar reusenc va rebre per part del propi President dels Estats Units: Abraham Lincoln, quan es va entrevistar amb ell durant una visita diplomàtica que va dur a terme a Washington, deu anys enrera. Des de llavors, sempre portava damunt seu aquella arma de disseny tan modern, per si de cas.

Llavors el general Prim, es va aixecar del tot d'aquell terra nevat i tenyit de vermell, per la sang de les seves ferides. En aquell moment estava disposat a enfrontar-se contra la resta d'aquells pintxos amb el seu sabre en mà, almenys moriria en combat, com els vells temps. Els altres el van observar amb odi contingut, mostrant les seves navalles il·luminades per la llum de la lluna. Encara quedaven uns deu homes totalment de peu, incloent-hi el Duc de Montpensier, que de sobte també havia desenvainat el seu sabre.

-Venga cobardes, venid a por mi, uno a uno, si teneis cojones! – va demanar el president d'Espanya amb veu reptadora, començant a brandar la seva arma davant d'ells amb un gest expert i molt intimidatori. Llavors li havia tornat l'esperit militar,

l'esperit bèl·lic d'un soldat reusenc que s'havia enfrontat en mil batalles des de la seva tendra adolescència. Quan aquells bandits el volien atacar de nou i liquidar-lo amb arma blanca, es va sentir el galop d'uns quants cavalls procedents de la part de dalt del carrer del Turco, mentre sonava un toc de corneta.

-La guardia Civil, que viene la Guardia civil, huyamos de aquí, joder! – va ordenar el republicà José Paúl y Angulo, incorporant-se totalment coix amb la cama dreta ferida de bala. Aquell home era qui dirigia aquell atemptat per encàrrec d'aquell aristocrata Borbò, conegut com el Duc de Montpensier.

Llavors els asaltants van fugir d'aquella part de la calle del Turco per on havien atacat al general Prim, i aquest va intentar perseguir-los coixejant tot ferit.

-No huyais ahora cobardes! – va cridar furiós a tot pulmó – mañana mismo os haré un consejo de guerra, y os fusilaré a todos!

Aquells homes emmascarats van desaparèixer davant seu, inclòs els que estaven ferits de bala, que encara podien desplaçar-se pel seu propi peu, perdent-se entre els carrers laberíntics que hi havia pel voltant del lloc on es trobaven.

Però de sobte, un d'aquells atacants fugitius que es deia Antonio Camacho, es va girar en sec, i li va llençar la seva navalla a uns deu metres de distància, però el general Prim la va apartar amb la fulla del seu sabre, emetent una rialla burleta.

-Viva España y viva el Rey Amadeo de Saboya! – va cridar a tot pulmó -. Abajo los Borbones y los Repúbicanos cobardes! – va afegir mentre emetia una rialla sonora de triomf.

2a part

Llavors una patrulla de la benemèrita, va arribar cavalcant fins al lloc on s'havia produït aquell atemptat tan sanguinari. Eren set homes que s'havien desplaçat a tot drap fins allà mateix, procedents de la zona del Congrés de Diputats. Llavors aquells carruatges que també impediien el pas a la berlina d'en Prim, també havien desaparegut del tot.

-Què ha ocurrido, excelència? – va anunciar el sergent d'aquella patrulla, frenant la muntura davant seu, mentre brandava un sabre com la resta dels seus companys, que també es van aturar al voltant del president del govern ferit.

-Ocupaos de mis compañeros y del cochero, qua todavía viven – va ordenar-lis el general Prim, mentre els altres emetien el seu salut militar característic.

Llavors el president del govern i tota la seva escorta, van ser col·locats dins d'aquella berlina atacada, mentre es reanimaven poc a poc.

-Os llevaremos al Palacio de Buenavista, su excelència! – li va anunciar aquell sergent de la Guardia Civil, que es deia Ignacio Zafra -. Allí en vuestra residencia oficial os curaran bien las heridas.

-Llevadme a casa pues – va ordenar el general Prim, observant als seus companys ferits. No n'havia mort cap, malgrat que el seu secretari Gonzalez Nandín, estava molt pitjor que els altres. A mes el paio li havia fet d'escut humà, quan van començar a disparar.

-Los demás irán a un centro hospitalario, porque están peor que vos. Solo el cochero parece haber salido algo bien parado – va explicar aquell sergent de la Guàrdia Civil, senyalant-lo amb la mirada. Malgrat els dos impactes de trabuc que havia rebut al braç dret, aquell home somreia de manera sorneguera.

-La madre que los parió, eh mi general? – va preguntar amb una rialla, aquell cotxer que es deia Isidro Castaño.

-Nadie puede acabar con nosotros, y menos conmigo – va dir en Joan Prim, començant a escopir sang per la boca -. Cuando los atrape, los voy a fusilar en medio de la plaza mayor y me haré una alfombra con sus pieles, sobretodo con la de José Paúl y Angulo...lo voy a encerrar dentro de una cuba gigante llena de vino de Jerez durante un año seguido, y no lo sacaré de ahí dentro hasta el día de su fusilamiento – va afegir amb una rialla irònica.

Llavors el màxim mandatari del govern espanyol va ser conduit directament fins a casa seva, i malgrat que es diu que tenia l'espalla, el braç i el pit esquerra totalment ferit per les bales, va aconseguir pujar pel seu propi peu les escales exteriors de la residència on vivia, que es tractava del Palacio del Ministerio de la Guerra.

-Traemos a nuestro presidente herido, traemos al general Prim herido! –va anunciar aquell sergent de la Guardia Civil, mentre tots els servents del palau de Buenavista, sortien a l'exterior totalment alarmats, per a veure què passava amb tant d'aldarull al carrer. Aquella berlina atacada i conduïda per una parella de la benemèrita es va aturar en ple carrer del barquillo , on hi havia l'entrada principal de la seva residència.

-Porque coño no había más policía en la calle del Turco, mi señor? – va preguntar el coronel Juan Francisco Moya, abans d'acomiar-se d'ell.

-Ha sido un atentado bien orquestrado – va respondre el militar reusenc, amb resignació i certa fura continguda -. Además, ya sabes que des de que soy gobernante de España, jamás me ha gustado utilizar escolta. Eso sólo lo hacen los políticos cobardes, coño!

-Suerte que llevábais puesta una cota de malla, tal como os aconsejamos Nandín y yo – va afegir l'altre, observant el cos inert del secretari d'en Prim.

-No me hables de Nandín, que el muy sirvengüenza me la ha jugado – va dir aquest, observant al seu servidor de manera crítica-. El muy cabrón estaba compinchado con los que nos han atacado...lo han hecho porque querían el tesoro que tengo escondido en Reus...

-Ah sí? – va preguntar l'altre militar -. Algo he oído.

-Aunque esos tipos me hayan quitado el mapa del lugar donde lo tengo escondido, yo mismo me encargaré de que jamás lo tengan en sus manos – va dir disposant-se a baixar de la diligència, mentre dos dels seus servidors l'ajudaven a descendre lentament-. Mandaré un telegrama urgente a Reus capital, para que lo escondan en otro lugar, y se lo daré igualmente al Rey Amadeo cuando sea coronado – va afegir amb veu sonora.

-Què hacemos con Gonzalez Nandín? – va preguntar el coronel Moya, observant al seu company.

-De momento que se recupere de las heridas, luego lo interrogaremos y le haré un juicio militar – va respondre en Prim -. Tu haz lo mismo, cúrate esos balazos y me visitas cuando te den el alta...

-A sus órdenes mi general – va respondre el seu guardaespalles, fent la salutació militar amb un gest lent. També tenia el seu cos ple de ferides de bala, com en Prim.

-Has actuado como un valiente, Paco – va felicitar-lo el seu superior, acaronent-li suaument l'espalla.

-Usted también se ha comportado como un héroe, nadie ni nada, es capaz de matarlo aún – va comentar l'altre militar amb un gest d'admiració.

-La bala que me tiene que liquidar del todo, aún no ha sido forjada, què cojones!

– va proclamar el general Prim, a modus d'acomiadament. I potser tenia raó, perquè finalment va morir d'una altre manera: totalment escanyat!

Llavors mentre començava a fer les primeres passes cap a l'escala exterior del seu domicili particular, va rebutjar l'ajut de dos dels seus criats, donant mostres de que no es trobava tan malament com semblava. Ho va fer, per no causar una alarma general. De manera que davant tots plegats, es va dignar a pujar l'escalinata de l'antic palau de Buenavista totalment sol, i pel seu propi peu, deixant una petita reguerol de sang a mesura que anava pujant aquells graons de marbre blanc i polit de Carrara, així doncs, aquella barana senyorial on es recolçava amb el seu braç dret, també s'anava tenyint de vermell mentre es desplaçava cap amunt amb passes lentes.

Llavors la seva dona: Francisca “Paca” Agüero i comtessa de Reus, va aparèixer al capdamunt d'aquella escalinata.

-Ay, Juanito! – va exclamar, tota feta un mar de llàgrimes -. Que te ha pasado?

-Unos bellacos me han intentado matar – va respondre el seu marit com si res -, pero no han podido...jamás podrán! – va exclamar tot enfadat -. De manera que si “cap” batalla de las que he participado, ha sido capaz de acabar con mi vida. Como cojones va a hacerlo un atentado tan ridículo y digno de cobardes, como el que acabo de sufrir? –va preguntar de manera heroica, abraçant-se a ella amb el seu cos ple de ferides. Llavors va emetre una nova escopinada de sang per la boca.

-Tumbadlo en este diván, rápido! – va ordenar la seva muller, tota nerviosa, a la mitja dotzena de criats i servidors de la casa que s'havien congregat al mateix rebedor.

-Què li ha passat al pare? – va preguntar de sobte el seu fill gran, un nen de dotze anys que es deia Juan Prim Agüero, el qual també havia assistit a la rebuda del seu progenitor ferit de mort.

-Sí, que li ha passat al “pape”? – volia saber també la seva germana petita: Isabel; una nena de vuit anys, que va obrir-se pas fins al cos ferit. Aquella filla d'en Prim, l'havien batejat amb el mateix nom que la Reina d'Espanya, perquè quan va néixer encara hi havia bon rotllo entre tots plegats.

-Emportat els nens, Paca! – va ordenar son pare amb sonora -. Que no me vean de esta manera, cojones! – va afegir amb un gest nerviós.

-Id a vuestro cuarto niños, que papá ya se pondrá bien – va dir la dona, emportant-se'ls d'aquell lloc de la casa, mentre els dos menuts començaven a plorar sonorament.

-Ahora mismo hemos llamado a un médico señor – va anunciar un dels criats de la casa, és tractava del majordom principal que es deia Silvestre Zamanillo.

-Que venga tambien el vicepresidente del gobierno y los altos mandos del estado – va ordenar el general Prim amb veu ansiosa -. Que no se nos subleben ahora los putos Repúbicanos. No quiero que me la armen mientras yo estoy convaleciente y el rey está aún sin coronar...

-Han sido ellos quienes han atentado contra usted, excelencia? – va preguntar aquell sergent de la guardia civil, que es deia Ignacio Zafra.

-No, esta vez no me matan los Repúbicanos – va respondre en Joan Prim, tornant a escopir un glop de sang -. Ellos solo han sido los peones d'una pieza más alta – va afegir-. Ahora me han atacado los malditos borbones exiliados, sobre todo el Duque de Montpensier, que se ha querido vengar de mí, porque en su día no lo proclamé como nuevo Rey de España en sustitución de la “puta” de su cuñada Isabel segunda- va afegir amb la veu totalment desanimada-. Hoy mismo lo he visto dirigiendo todo el cotarro, con la ayuda de José Paul y Angulo, ese Repúbicano y borracho jerezano, niño mal de casa bien – va afegir movent el cap -. Ya se acordarán de mí, los muy cabrones...

-Ordanaré que los detengan – va dir aquell Guardia Civil, postrant-se davant seu.

-Sí claro, y les haremos un consejo militar antes de fusilar-los por traición a la pátria y a sus gobernantes – va dir en Prim amb una rialla sarcàstica -. La mare que els va parir!

3a part

Durant el vespre del dia 29 de desembre, dos dies després d'aquell atemptat, el general Prim donava mostres d'una recuperació molt lenta, gairebé letal. Ja li havien amputat un dit de la mà dreta i diversos metges de la cort madrilenya li estaven guarint les ferides de bala, tal com podien. Li havien arribat a extreure-li un total de nou projectils.

La premsa espanyola d'aquells dos dies posteriors a l'atemptat, havia publicat que el general Prim donava mostres de recuperar-se ràpidament.

Malgrat estava convalescent, el militar ferit havia aconseguir mantenir vigent el

seu govern espanyol, sense que esclates cap revolució imprevista per part dels exaltats. Encara així, durant la jornada següent al seu atemptat al carrer del Turco, la majoria de comerços, cafeteries, xocolateries i restaurants del centre de la capital; no havien obert les portes per si de cas, amb la por de que es provoquessin nous aldarulls i amotinaments populars arran d'aquell atemptat, cosa que finalment no va succeir...

En Prim, havia ordenat la detenció immediata del seu arxi enemic: el Duc de Montpensier, i els dotze sequaços que l'havien ajudat a dur a terme aquell magnicidi, però aquest s'havia esfumat del tot i el mateix havia passat amb tots aquells pinxos que l'havien atacat al carrer del Turco, els quals també havien desaparegut totalment del mapa fugint cap a l'estranger, sobretot el diputat José Paúl i Angulo; que donava mostres de que s'havia escapat directament cap a França en vies de desplaçar-se també cap a Sud Amèrica.

Aquell republicà exaltat havia dirigit i orquestrat aquell atemptat d'en Prim, per encàrrec del Duc de Montpensier, cunyat d'Isabel segona, que volia venjar l'afrenta que el Comte de Reus havia fet vers la seva persona, exiliant-lo d'Espanya junt a la resta de la família real d'Isabel Segona, ficant a tots els borbons a dins del mateix sac, malgrat que molts d'ells no eren partidaris d'aquella reina tan desastrosa.

L'any 1868 el Duc de Montpensier, havia finançat la revolució de la "Gloriosa" per expulsar la monarca espanyola i col·locar-se ell mateix en el seu lloc, però l'operació havia acabat sortint malament per culpa d'en Prim, que en sec va voler canviar de dinastia expulsant a tots els Borbons d'Espanya. Llavors el Duc va decidir cometre aquell atemptat per venjar-se d'ell, aprofitat-se també de les ganes que tenien els Repúblicans de treure-se'l del damunt, quan ja titllaven a en Prim de "dictador" militar encobert, malgrat que uns anys enrere també es mostrava partidari d'una república espanyola. Però en Prim, de sobte només volia que al seu país solament hi hagues mónarquia constitucional, tot i dient de manera oficial: "No se puede establecer una república en un país donde casi no hay Repúblicanos".

Durant aquelles primeres hores de la tarda del dia 29 de desembre del 1870, el nostre general Prim també havia rebut la visita de dos amics seus: reusencs de confiança que l'havien anat a visitar al palau de "Buenavista" per a donar-li ànims. Llavors es trobava ajagut totalment sol damunt del seu propi llit de matrimoni, ubicat dins d'un gran i luxós dormitori que donava a l'est, en plena plaça de Cibeles. L'habitació amb les parets folrades de ras vermell clar, també estava decorada amb un munt de mobles

d'estil neoclàssic i quadres de pintors de l'època barroca, com: Velazquez, Murillo, i Zurabarán. Encara així, damunt del capçal del llit de matrimoni, hi havia una gran pintura de la Verge de Misericòrdia, patrona de Reus, la ciutat on va néixer, perquè en Prim sempre havia sigut un gran devot seu. El quadre pintat a l'oli era molt vell, potser tenia mes de cent anys i ja havia estat propietat dels seus avis materns: la família Prats de Reus. Es tractava d'una obra pictòrica signada per un tal Nicasi Hortonedá. En Prim se l'havia fet portar des de la seva casa pairal de Reus, quan ja es va traslladar a viure a Madrid mateix. A la paret d'enfront entre els dos balcons que donaven als jardins del palau de Buenavista, hi havia una petita xemeneia amb el foc encès. Generalment també es podien encendre dues estufes metàl·liques amb les salamandres pertinents, disposades pels extrems dret i esquerra de l'alcova; però aquella tarda plena de visites, lluïa mes un foc encès que una estufa amb clofolles. Llavors la neu caiguda d'aquell vespre de l'atemptat; ja s'havia fos del tot i els carrers del centre de Madrid tornaven a ser totalment transitats durant aquells dies de Nadal.

-Fa menys d'una hora ja he rebut un telegrama dels "germans" de casa nostra – va anunciar el doctor Pere Mata, que llavors estava totalment a soles amb ell -. Ja han canviat el vostre "tresor" de lloc – va afegir observant al general Prim de manera crítica, mentre estava assegut al capçal del seu llit. Damunt seu, els raigs de la tarda il·luminaven el quadre de la Verge de Misericòrdia apareixent-se a la pastoreta Isabel Basora, en un prat verd, des d'on és veia la ciutat de Reus al fons, envoltada per una gran muralla i el campanar de Sant Pere ben enmig de tot.

-Moltes gràcies per la notícia "Perico", no sé com t'ho puc agrair això – va respondre el general Prim amb veu profunda.

El ferit havia demanat a la seva família i als seus servents, que el deixessin parlar totalment en privat amb aquell doctor expert en psiquiatria moderna, que llavors residia a Madrid i que també era un maçó pertanyent a la seva lògia: "El temple de la llum universal de Salomó".

En Pere Mata i Fontanet, també nascut a Reus l'any 1811, havia estat contemporani i company revolucionari d'en Prim, i ostentava el càrrec de governador de Madrid i membre del Senat espanyol, a més de ser el màxim catedràtic en Medicina legal i toxicologia espanyola.

Aquell senyor que també havia estat alcalde de Reus a l'any 1841, i duia a terme tasques literàries de poesia i prosa, amb vàries novel·les publicades; vestia de manera

pulcra amb un ampli abric de tela francesa vermella. També tenia aquell posat altiu i senyorial, amb un immens i espès bigoti que se li prolongava fins mes avall de la mandíbula. El mateix succeïa amb les seves patilles tan llargues i frondoses, que gairebé es juntaven amb aquell mostatxo.

-L'han amagat a l'altre temple maçó, que tenim sota dels quartells militars de la nostra ciutat – va anunciar el doctor Pere Mata, tot satisfet, referint-se al tresor d'en Prim -. Fins i tot els “germans” de Reus, m'han comunicat que el propi cos dels caçadors de Tetuán, el custodiaran nit i dia, sense que ningú se'l pugui emportar...fins a nova ordre per part vostra...

-Perfecte home, perfecte!- va dir el general Prim, prement-li la mà amb un gest d'agraïment.

-Ara mateix es veu que acaba d'arribar aquell pintor de Reus, que també et volia visitar – va anunciar en Pere Mata, referint-se a l'altre paísà que també volia visitar a en Prim -. S'està esperant fora – va afegir -. Li dic que entri?

-Quin pintor? – va preguntar el general Prim.

-El “Marianu”, el net del “Marianu de les figures” – va anunciar en Pere Mata, referint-se també a l'avi d'aquell artista, que de jove tenia un museu de cera ambulat -. Es veu que l'home està preparant una exposició dels seus quadres a Madrid, malgrat que recentment també ha triomfat a París amb una obra pictòrica que es diu la “Vicaria”...

-Sí, és clar, en “Marianu” Fortuny! – va recordar el general Prim amb una rialla ofegada -. És un bon amic en Marià Fortuny, el millor pintor d'aquest segle – va recalcar amb veu cansada -. Dígue-li que entri, home.

-No hem de parlar res mes sobre tot lo “nostro”? – va preguntar en Pere Mata, que també era un maçó membre d'aquella lògia assentada a Reus des de principis del segle XVIII. La lògia maçona mes antiga de tota Espanya.

-Ja està tot dit – va respondre l'altre -. Ara només vull recuperar-me d'aquestes maleïdes ferides, i assistir a la coronació del nou monarca.

Llavors aquell metge que era una mica mes gran que en Prim, es va adreçar cap a la porta de l'alcova.

-Ja pots passar “Marianu” – va dir, obrint-la una mica.

A continuació va entrar un home jove, d'uns trenta i pocs anys amb pinta d'artista romàntic. Duia una cabellera castanya bastant llarga i arrissada, amb un bigoti molt cuidat i perillia puntiaguda, que se li perfilava per damunt de la barbeta.

-Com us trobeu excel·lència? – va preguntar aquell pintor de Reus, fent una reverència.

-Ai “Marianu de mi vida!” – va proclamar el general Prim amb una veu cantarella -. Aquí em tens mes ferit que mai. Ni tant sols a Tetuan, o a Wad Ras, vaig rebre tants impactes de bala com fa dues nits...i a casa meva mateix...catxun dena!

-Ho sento molt senyor – es va lamentar l'artista reusenc, postrant-se de genolls amb els ulls humits. Aquell pintor ja havia tractat amb ell temps enrere, durant les campanyes militars del Magreb, quan l'havia pintat en infinitat de quadres de batalles per encàrrec de la Diputació de Barcelona.

-Xec, com et va amb tot lo de la pintura? – volia saber el general Prim, recordant amb nostàlgia totes aquelles grans gestes tan heroiques dutes a terme al Riff, durant la dècada anterior.

-Vaig prosperant senyor – va respondre l'altre -. Ara mateix acabo de dur a terme una gran exposició dels meus quadres a París.

-I que fas per Madrid? – volia saber el general Prim, observant-lo amb suspicàcia.

-Estic realitzant els tràmits de cara a una nova exposició de les meves pintures al museu del Prado, serà per l'any que vinent – va explicar l'altre amb veu tranquil·la i pausada.

-Has vingut amb el teu sogre? – va preguntar en Prim, referint-se al pintor Federico de Madrazo, pare de la seva dona Eugènia Madrazo.

-Sí, hem vingut tots tres amb tren i diligència des de la capital francesa – va explicar aquell artista reusenc.

-Sento molt el que va succeir amb el teu sogre, el senyor Madrazo, quan va cesar el seu càrrec de director del Museo del Prado per culpa de la “Gloriosa” – es va lamentar el general Prim. El sogre d'en Fortuny, també havia estat pintor de cambra de la Reina d'Isabel Segona, i quan aquesta va ser expulsada com a Monarca d'Espanya després d'aquella sublevació militar, els seus servidors també van plegar dels seus càrrecs públics.

-No passa res – va respondre en Marià Fortuny, amb un somriure forçat -. Les coses

ens van força bé a París i a Roma. Ahir mateix em vaig enterar del vostre atemptat i he vingut a saludar-vos, i a portar-vos un regal, en agraïment del bé que sempre us heu portat amb mi, des de que ens vam conèixer al nord d'Àfrica – va afegir en Marià Fortuny, que duia damunt seu un petit paquet prim i rectangular, embolicat amb paper d'embalar.

-Ai caram, que em regales alguna de les teves pintures? – va preguntar el militar ferit, incorporant-se lleument del seu llit per treure el seu envoltori.

-El nano, potser us porta un nou retrat de sa excel·lència: El conde de Reus i Marquès de los Castillejos – va comentar el doctor Pere Mata amb un somriure.

-A veure a veure – va dir en Prim obrint-lo tot il·lusionat, com si fos un nen petit obrint un regal. Llavors va descobrir que es tractava d'un quadre diminut, tamany de mitja quartilla pintat a l'oli, on es representava a un munt de gent que s'anava a casar en una vicaria.

-Es titula la “Vicaria” – va anunciar en Marià Fortuny -. És una rèplica en miniatura, totalment exacta del quadre que acabo de vendre a París per setanta mil francs francesos – va afegir com si res -. Me l'ha comprat un marxant frances que es diu Goupil...

-Collons nano, això sí que són quartos – va manifestar el general Prim, comptemplant-lo tot admirat -. Quan em trobi millor, vull que em facis un nou “retrato”, com Déu mana...

El doctor Pere Mata va observar també aquell quadre amb deteniment.

-Quina Vicaria és aquesta?- va preguntar, observant-la de manera experta -. A mi em sona a la que hi havia a Reus temps enrere, però la gent diu que es tracta de la de Madrid...

-La de Reus; senyor Mata, la que hi ha actualment a la Prioral de Sant Pere, on vaig ser batejat després de néixer.

-Coi, naltros també vam ser batejats allà mateix! – va recordar aquell metge i polític literat, amb una rialla sonora.

-Com els bons - va afegir el militar reusenc amb un somriure. De sobte va observar al metge atentament, mentre emetia un somriure irònic.

-Què passa Joanet? – va preguntar l'altre, observant-li una mirada esquerpa.

-Ara m'he recordat d'allò que hem van explicar de tu, no fa massa temps – va recordar el general Prim, amb ganes de fotre conya marinera.

-El què? – va preguntar l'altre.

-Aquell pique “cultural” que vau tenir tu i en Bretón de los Herreros, el gran comediant espanyol d'aquest segle – va recordar amb una rialla ofegada.

-Què va passar exactament? –va preguntar en Marià Fortuny, observant-los atentament un xic estranyat.

-Explica-ho Perico, explica-ho – va demanar el militar reusenc.

-No res, una bajanada – va respondre en Pere Mata movent el cap -. Doncs no fa gaire que el senyor Manuel Bretón de los Herreros, vivia al costat de casa meva, al passeig de la Castellana i cada dos per tres, “ma” venien dramaturgs, periodistes i actors de poca monta a trucar a la meva porta, pensant-se que allà vivia el comediant aquell, i vinga preguntar-me: “vive aquí el señor Bretón de los Herreros, vive aquí el señor Bretón de los Herreros?” –va afegir, escarnint la veu d'aquells visitants.

-I què va passar, llavors? – va preguntar en Marià Fortuny, de sobte tot interessat per aquella historia tan rocambolesca i tan típica entre la gent famosa i bohemia d'aquell temps...

-Doncs que vaig ficar un lletrero a la porta de casa meva, on hi deia: “Aquí y en esta mi mansión, no vive ningún Bretón”...

-Ha, ha, ha – va riure en Marià Fortuny -, molt bona aquesta, Doctor Mata.

L'altre el va observar de manera crítica, gairebé enfadada.

-Explica-li la segona part d'aquesta historia “Perico” – va demanar el general Prim amb un somriure encomanadís.

En Marià Fortuny va emetre una mirada interrogativa vers al Doctor Mata.

-I què va succeir al final? – va preguntar.

-Doncs que el molt pintxo, va ficar un altre cartell penjat a la seva porta, en resposta al meu propi – va explicar.

-I que hi deia? – va preguntar el pintor, a punt d'esclatar a riure com el general Prim. Era evident que ja sabia la resposta, perquè aquella anècdota d'en Pere Mata i el seu rival literat, ja corria de boca per Reus des de feia unes quantes setmanes...

-“Aquí y en aquesta vecindad – va recitar en Pere Mata, molt al seu pesar- vive un medico poeta, que al pie de cada receta, pone “Mata” y es verdad”

Llavors en Marià Fortuny també va començar a riure discretament, i malgrat que s'intentava reprimir davant d'aquell metge tan important, no ho podia fer. El seu cos no deixava d'emetre convulsions, fins que no va poder mes.

-Molt bona aquesta, realment es per emmarcar-ho – va afegir, observant al general Prim que encara seguia rient per allò.

-Quan pugui se la penso tornar al “brètol” aquell – va comentar en Pere Mata, movent el cap amb resignació.

Llavors el militar ferit, va observar millor la petita pintura que li havia regalat en Fortuny.

-Gracies pel regal nano – va dir amb la veu mes debilitada que abans. De sobte el to de la seva pell cada cop es va aclarir mes, tornant-se blanca del tot.

-Xec, Joan, que no et trobes bé? – va preguntar el doctor Pere Mata, observant-lo un xic espantat mentre li prenia el pols.

-Aquestes ferides infectades cada cop em fan mes mal, gairebé no ho puc suportar...

-Ves a cercar als altres metges, xato – va demanar el metge-literat, vers al pintor reusenc.

-Espero no sigui res greu – va comentar aquell artista, sentint-se llavors una mica espantat -. Ara mateix els hi dic que vinguin – va afegir, disposant-se a sortir d'aquella habitació, mentre emetia una reverència d'acomiadament.

-Gràcies pel regal, nen – va dir el general Prim, amb la seva veu cada cop mes afeblida-. I dona salutacions a ton sogre i a la teva senyora de part meva...

-Ja ho faré, senyor Prim – va dir de manera respectuosa -. Que us milloreu excel·lència - va afegir acomiadant-se d'ell.

Llavors aquell pintor reusenc va sortir d'allà dins com una exhalació...

-Joan, xec, Joan, no t'adormis ara, cony! – va cridar de sobte el doctor Pere Mata, colpejant suaument el seu rostre debilitat. Llavors van entrar dos metges cirugians allà dins. Eren els que havien tractat les ferides de bala des d'un principi de tot.

-Qué le passa ahora a nuestro presidente? – va preguntar un d'ells, que es deia

Ricardo Muñiz; el qual era el metge militar que va tractar les ferides d'en Prim, des de que va arribar malferit de l'atemptat. També era molt amic seu.

-Se nos está desmayando – va respondre en Pere Mata, mentre encara li prenia el pols.

-Es el dolor que producen sus heridas infectadas – va dir l'altre metge, que es deia Sanchez de Toca -. Le tendríamos que dar un narcótico fuerte, para que le mitigara el dolor y que aguantase así el proceso de cicatrización...

-Podemos probar de nuevo con cloroformo – va dir l'altre metge militar.

- Res de “cloroformus” – va refutar el doctor Pere Mata, amb un gest enèrgic. L'home també era entès en aquelles matèries de rehabilitació de malalts i ferits de guerra -. Eso es veneno, mejor que le subministremos una droga mejor – va afegir, començant a obrir el seu maletí de metge.

-Que pretende hacer usted, doctor Mata? – va preguntar aquell cirujà expert que es deia Sanchez de toca.

-Tengo morfina, procedente de los mejores laboratorios de Londres – va senyalar el metge reusenc, expert en toxicologia general mentre agafava un flascó de dins del seu maletí -. Esto le aliviará el dolor de verdad – va afegir amb veu greu, preparant una agulla hipodèrmica -. Pero si a mi general le pica el culo, que se lo rasque – va afegir amb una rialla, fent gala del seu humor tan reusenc.

-Pero esto es droga pura, sacada del opio! – va exclamar l'altre metge, un xic escandalitzat per la proposta del seu col·lega reusenc.

-Pero tiene menos toxinas que el cloroformo, que li voleu fer inhalar –va replicar en Pere Mata amb gest enèrgic, gairebé histèric.

Els altres dos metges van fer un gest de rebuig, intentant impeding aquella proposta, però de sobte la veu del general Prim els va aturar.

-Déjen-le hacer lo que crea conveniente – va ordenar amb veu moribunda -. El sabe de que va el tema, y es muy amigo mio. Nos conocemos des de niños, porque eramos vecinos del centro de Reus...

-Está seguro, mi general? – va preguntar en Ricardo Muñiz, que era l'altre metge militar.

-Sí, la morfina es el mejor calmante de dolor que hay hoy en dia, ya lo usan en Estados Unidos des de hace tiempo para los heridos de guerra – va explicar el general Prim, a punt de perdre el coneixement.

Llavors el doctor Pere Mata, tant de Reus com ell, li va aplicar aquella bona dosi de droga per aliviar el seu dolor, xutant-la amb una agulla hipodèrmica després de trobar-li la vena del seu braç ferit.

-Gracies “Perico” – va dir el President del govern espanyol, tancant els ulls amb un gest d'agraïment plaenter.

4arta part

El general Prim, va obrir els seus ulls del tot, durant les dotze del migdia l'endemà mateix dia 30 de desembre 1870. Havia estat dormint durant un munt d'hores seguides, malgrat s'havia despertat a primera hora de la tarda, per rebre noves visites.

En aquells moments, semblava trobar-se millor que durant les jornades anteriors, potser el fet de dormir unes vint hores seguides sense sentir aquell dolor de les ferides de bala, l'havia ajudat bastant.

Quan va obrir els ulls, la seva dona Paquita Agüero i el general Topete, estaven al capçal del llit observant-lo amb atenció. Fins i tot hi havia un d'aquells metges militars, i un capellà que l'havien cridat per donar-li l'extrema unció, per si de cas.

-Como os encontráis excelencia? –va preguntar el general Juan Bautista Topete, que era el president provisional del govern espanyol de llavors, també era ministro de Estado i de la Guerra, en substitució d'en Prim.

-Mejor que el dia que llegué aquí –va respondre en Prim amb un somiure tort.

-Le hemos extraído un total de nueve bales excelencia – va afegir aquell cirurgià militar que estava amb ell -. Aunque las fiebres han remitido, las infecciones de las heridas todavía son graves – va afegir amb veu preocupada.

-Bueno, no me voy a morir todavía por culpa de esto – va dir el malalt incorporant-se del llit.

-Quieto Juanito, no te muevas así tan bruscamente! – va ordenar la seva dona Paca Agüero, amb un escarafall.

-Traedme un vaso de vino, collons! – va demanar de sobte el general Prim, amb veu brusca -. Eso sí que me curará de verdad.

Els altres es van observar entre ells sense dir res.

-No es aconsejable mi general – va respondre llavors, el doctor Sanchez de Toca -. Usted ya ha tomado muchas medicinas y bastantes calmantes, compuestos a base de droga.

-Ya no viene de aquí, hoy que me siento mejor, quiero tomarme mi copita de buen vino, collons! – va demanar el general Prim, amb un gest enèrgic -. Mejor dicho – va afegir -. Prefiero una copita de vermut de Reus, el mejor que haya.

-Ahora mismo iré a la bodega a buscar-te una botella – va dir la Paquita Agüero, sortint de l'habitació.

El capellà que estava amb ell, en mossèn Genaro Gimeno el va mirar amb afecte.

-Veo que todavía no necesitais la extrema unción, tal cómo me había pedido su querida esposa – va dir amb veu amable, aquell mossèn que fins llavors no havia dit res.

-Que va, me estoy muriendo, lo noto por dentro, no creo que me recupere, aunque a veces pienso que sí...

-El Rey ya desembarcó a Cartagena ayer por la tarde, y mañana mismo llegará a Madrid –va recordar el general Topete, que es trobava amb els altres -. Espero que os encontréis mejor para recibirlo tal como es debido, excelència.

-El rey viene y yo me muero – va dir emetent una rialla forçada -. Todo esto puede que me halla costado la vida – va afegir -. Però el Mónarca se queda en España. Y ya està! – va concloure amb un gest enèrgic.

Dit allò, el general Prim va començar a gemegar lleument.

-Ai, em sento pitjor que mai! – va exclamar de sobte amb un gest dolgut -. Què día es hoy Bautista? – li va preguntar al general Topete.

-Dia 30 de diciembre, ya hace tres jornadas del atentado contra vucéncia- va respondre aquell militar espanyol, observant-lo amb greument.

-Dia 30 de diciembre de 1870; el rey llega y yo me muero, cagón Déu! – va exclamar començant a cridar de dolor, per culpa de les ferides infectades de pus i per la febre que

li havia provocat tot allò.

-Le voy a inyectar uno de esos calmantes que me pasó el doctor Pedro Mata, para usted – va dir aquell metge militar que es deia Sanchez de Toca.

-Que le sucede ahora mismo, doctor? – va preguntar el general Topete tot preocupat.

-Pues que esas heridas de bala no acaban de cicatrizar y cada vez las tiene más infectadas, lo cual le provoca dolor y fiebres molestas – va dir el metge amb un gest crític -. Esta gente me tenían que haber avisado ya el primer día de su convalecencia...

-Pues yo me creia que así lo habían hecho – va dir el general Topete, tot estranyat.

-Que va, no lo hicieron hasta el dia siguiente - va recordar aquell home -. Ya le dije a su esposa de que, “usted solo me trae a un cadáver”, però puede que se salve, el tipo es fuerte y ha recibido en móntón de heridas de bala durante toda su vida – va afegir amb el rostre suat, examinant millor el cos ferit del general Prim -. Pero el proceso será muy doloroso, aunque estoy seguro que durante muchas ocasiones anteriores, este hombre aún ha estado peor que ahora mismo y ha sobrevivido. Pero puede ser que esta vez le cueste más, por la edad que tiene y porque ya hace mucho tiempo que no ejerce el oficio de militar en el campo de batalla.

-Claro, claro – va respondre el general Topete, observant-lo tot preocupat, malgrat en el fons desitjava la mort d'en Prim per a ocupar el seu lloc. També ell mateix s'havia ocupat de que el seu proces de curació agònica, fos lent i perjudicial.

Just llavors, va arribar la seva dona amb una criada, que l'ajudava a portar la beguda.

-Mira Juanito, te he traído el mejor vermut de Reus, que hemos encontrado en la bodega de este Palacio, es de “Cal Massó”, una gran bodega que hay en tu ciudad – va dir mostrant una ampolla de licor recent oberta, i unes copes que duia la seva cridada amb una safata, on també hi havia una ampolla de sifó, uns plats amb olivetes verdes punxades amb un escuradents i unes rodantxes de taronja, tot plegat, per adobar el gust del vermut a la manera totalment reusenca.

Llavors despres que la serventa les fiquès damunt d'una taula que hi havia a l'altre extrem d'aquella habitació, les va omplir una per una, ficant-hi sifó i els complements de la beguda

-Por favor, sírvanse ustedes mismos –va demanar el general Prim als seus comensals, senyalant cap aquella taula -. Es vermut de Reus, de la ciudad donde nació, allí siempre

se han hecho buenos licores – va alabar.

-Allí siempre se ha dicho la frase: Reus, París, Londres – va recordar el general Topete, mentre brindava per ell amb un gest fals i força hipòcrita.

Malgrat les ferides que tenia, la seva dona i la serventa, el van a ajudar incorporar-se lleument per a beure la copeta de vermut. Tot just quan es va acabar la seva consumició, el general Prim, va deixar que el seu metge li injectes una nova dosi de morfina, llavors els seus ulls es van tornar a tancar amb un somriure plàcid mentre aquella droga tan plaentera li tornava a fer efecte.

-Mejor que le dejemos descansar unas horas más – va demanar aquell cirujà, observant-lo de manera crítica.

5ena part

Despres d'un somni estrany, on en Prim lluitava contra un grup de soldats morts, que l'assetjaven per dins d'aquell palau on residia, va obrir els ulls com a taronges totalment espantat. Sobretot al sentir aquelles passes que s'apropaven al capçal del seu llit.

-Paquita, eres tu? – va preguntar emmig de la foscor. El foc de la xemeneia d'enfront estava apagat del tot, com les estufes de l'habitació i llavors fotia un fred que pelava. Llavors van sonar set campanades, procedents del carilló que hi havia al menjador del pis de sota. Els porticons dels finestrals dels balcons del dormitori també estaven tancats del tot. De totes maneres aquell vespre hivernal era tan fosc com la gola d'un llop.

-Paquita, eres tu? – va repetir el general Prim, mentre les passes seguien sonant per l'interior de la seva cambra. De sobte, els seus ulls espantats van contemplar com algú l'il·luminava amb un fanal de mà. Era una figura alta i prima, coberta per una tunica vermella que l'observava de manera maligna. Quan el general Prim va intentar cridar amb totes les seves forces, unes mans enguantades li van tapar la boca. A continuació també li van ficar una mordassa i se la van lligar amb força. Llavors el militar convalescent va veure que hi havia unes quantes persones mes allà dins, potser fins a mitja dotzena. Alguns d'ells eren alguns atacants del carrer del Turco, la resta també eren cares molt conegudes per ell, però aquesta vegada tots plegats anaven vestits amb túniques i casaques francmaçones, pertanyents a la lògia de “La piràmide de la

veritat suprema”, una germandat d’origen francès, a la qual ell també havia format part vint anys enrere, quan era mes jove i residia a París com a exiliat polític.

Llavors el general Prim, va saber de sobres que la seva hora ja havia arribat de debò. Els dos criats infermers que s’havien quedat amb ell vetllant-lo tota la nit, estaven totalment dormits als seus seients, tan inconscients com si els haguessin narcotitzat amb una droga molt potent ficada a la beguda.

-Ahora mismo vamos a acabar aquello que habíamos dejado pendiente en la calle del Turco, mi querido “Primito” – va murmurar el Duc de Montpensier, traient-se la caputxa del tot. Aquell home, que es deia Antonio de Orleans, també era el gran mestre d’aquella lògia d’origen francès i tenia el grau numero 33, el màxim nivell de tots.

L’altre va intentar respondre, però no va poder. Només tenia els seus ulls oberts com a plats observant-lo un xic aterritzat.

-Mientras habeis estado convalesciente, hemos ido hasta Reus a buscar vuestro gran tesoro, registrando la ciudad palmo a palmo y no lo hemos encontrado –va afegir mostrant aquell mapa brut amb la seva sang.

-Seguro que tu debes saber donde se haya – va repetir un altre maçó que estava amb ell. Es tractava del propi general Francisco Serrano i Domínguez, un aristocrata militar conegut com: “el Duque de la Torre”, que també era un membre força important del seu govern i junt a ell, també havia encapçalat aquella revolució de la “Gloriosa” on havien destronat a la pròpia reina d’Espanya: Isabel Segona, un parell d’anys enrere...

Llavors aquell home que ostentava el càrrec de Regente de la monarquia d’Espanya, hauria d’haver sigut el proper cap d’estat espanyol en substitució de la reina desterrada; però en darrer moment, en Prim va decidir que ho fos l’Amadeu de Savoia i no pas ell, cosa que també li va sentar molt malament.

Llavors el general ferit va moure el seu cap amb un gest de negació.

Allò va provocar que el coronel Solís, un altre militar francmaçó, ajudant del Duc de Montpensier, li mostres una corda blanca, gairebé nova de trinca. Era la mateixa amb la qual s’havia dut a terme aquell ritual iniciàtic de la lògia francmaçona, quan en Prim havia entrat a formar part uns vint anys enrere.

-Has roto el juramento que habías prometido durante el ritual iniciático de nuestra hermandad – va recordar el Duc de Montpensier, mentre el seu subordinat feia un llaç

escorredor com el que ficaven als condemnats a mort, a punt de ser forcats.

Llavors en Prim va moure el seu cos, intentant impedir que li fiquessin allò encerclant-li el coll. Però tenia tres persones mes, subjectant-lo de dalt a baix.

-Y encima no nos permites recuperar ese tesoro que te llevastes de Méjico – va dir l'altre maçó militar: el general Francisco Serrano i Dominguez, que també seria un successor d'en Prim després de la seva mort.

-Dinos donde coño, escondes todas esas riquezas que tienes ocultas en tu Reus natal, y te perdonaremos la vida –va demanar el duc de Montpensier, amb veu autoritària, començant a estrènyer el llaç ficat al voltant del coll d'en Prim.

Aquest va moure el cap de manera afirmativa i el diputat republicà Paul Angulo, que també es trobava amb ells, li va baixar la mordassa per sentir el que deia.

-Què os den por culo, cabrones! – va insultar el general Prim tot furiós -. Jamás tendréis mi tesoro, antes la muerte que daroslos a vosotros, que siempre habéis sido enemigos de España! – va proclamar, escupint-los a tots plegats amb fúria.

-Cagón la puta, el muy cabrón! – va exclamar en José Pau i Angulo, propinant-li un mastegot al rostre ferit de bala, abans de tornar-li a tancar la boca.

Els altres maçons van riure sonorament davant d'aquella acció.

-No hagáis tanto ruido cojones! – va renyar el general Serrano -. O vendrán todos los criados ver que passa.

-Los vigilantes que custodiaban esta habitación ya están totalmente narcotizados y fuera de combate, al igual que estos enfermeros que se encuentran en este dormitorio velando por él – va dir un d'aquells sicaris del Duc de Montpensier, que es deia Ramón Armella, que també havia estat un dels atacants d'en Prim allà al carrer del Turc -. El señor Felipe Reina, no de los criados de la casa, les ha metido un somífero muy fuerte en la bebida –va afegir aquell sicari -. Pero su soborno me ha costado una pequeña fortuna.

-Se te recompensará – va dir el Duc de Mòntpensier, traient de sobte una espasa platejada, que va col·locar damunt mateix del cor del general Prim-. Vamos a ver mi general – va afegir parlant amb veu greu -. Durante todo este tiempo ya nos has dado bastante por culo, con tus falsas promesas, tus embustes políticos y tus engaños personales. Ahora mismo – va prosseguir -, te preguntaré tres veces donde se halla

escondido tu tesoro, conocido también como el “Tesoro del Marquès de Castillejos”, valorado en más de quinientos millones de reales...si a la tercera pregunta, no te atañes a responder, te ejecutaremos aquí mismo como un pollo, al estilo masónico. Te aplicaremos el mismo castigo que realizamos a los traïdores a nuestra hermandad – va afegir tot serio.

El general Prim va observar el seu rostre altiu, que duia un llarg bigoti recargolat i una perilla aristocràtica. Llavors va moure lleument el cap, amb un gest desafiant.

-Y encima ya conocemos el hecho lamentable, de que perteneces a otra lógia masónica, una orden rival de la nuestra – va acusar el general Serrano -. “El templo de la luz universal de Salomó” – va afegir de manera despectiva -. De origen escoces i totalmente anglófona, instalada tambien en tu Reus natal des de principios del siglo pasado. Todo esto lo sé – va recalcar -, porque también estoy camuflado dentro de ella, y hoy mismo me he enterado de que utilizas el nombre masón de “Washington”. Y también he averiguado que durante la tarde de tu atentado, debías ir a cenar con ellos al Mesón de los cuatro caminos y no fuiste, porque en el fondo ya temías nuestro atentado en aquel lugar. Por esto te largaste rapidamente hacia tu casa por la calle del Turco, creyendo que así nos despistarais; cosa que no sucedió, tal como pudisteis comprobar...cerdo catalán! – va insultar amb fura continguda.

Llavors el militar ferit va riure sonorament, mentre tornava a moure el cap, semblava com si s'estigues enfotent de tots plegats.

-Vamos a ver, señor actual Presidente de toda España y de las provincias de Cuba, Filipinas y Puerto Rico – va anunciar llavors el Duc de Móntpensier -. Primera vez que te hago la pregunta que te he señalado antes – va afegir -. Nos vas a decir el emplazamiento exacto de vuestro gran tesoro escondido en Reus?

El general Prim, va moure el cap de manera negativa.

L'altre va estirar el llaç una mica mes fort.

-Segunda vez que te hago la misma pregunta – va repetir el Duc de Montpensier -. Nos vas a revelar el emplazamiento exacto de vuestras riquezas, escondidas en tu ciudad?

El militar ferit va tornar a negar amb el cap, observant-lo amb els ulls cada cop mes dilatats.

-Tercera ocasión – va insistir aquell aristocrata casat amb la germana d'Isabel II,

estirant aquella corda encara mes - . Nos vas a indicar el lugar dónde se haya escondido vuestro tesoro mexicano?

Llavors el general Prim, ementent un esgarrip d'angoixa, va moure el seu cap enèrgicament, ementent espasmes de dolor quan notava com li faltava aire per la gola, perquè aquell paio ja l'estava escanyant de debò. Aleshores va moure el seu rostre de manera afirmativa amb un gest enèrgic.

-Hablaré, hablaré! – va cridar a tot pulmó, mentre el diputat republicà li baixava la mordassa per segon cop.

-Venga, dinoslo ya!– va demanar el general Serrano, tot impacient.

-Está en el coño de tu abuela, cabrón! – va insultar en Prim, escupint-lo directament a la cara, amb una rialla burleta.

-Ayudadme, que esta vez me lo cargo del todo, “allons” ! – va exclamar el Duc de Montpensier tot furiós, començant a tibar la corda cap enrere. Llavors aquell altre militar, en Francisco Serrano, un antic rival d'en Prim, també el va ajudar a escanyar-lo allà mateix, tirant d'aquella forca tan improvisada, mentre els seus companys francmaçons subjectaven el seu cos moribund, estès en aquell immens llit de matrimoni, que tenia el capçal de ferro.

-Paca, Paca, que me matan! – va intentar cridar el general Prim a ple pulmó, pocs segons abans de morir forcat – Visca Reus, Visca la Mare de Déu de Misericòrdia! – va proclamar en Joan Prim i Prats, mentre notava com li apretaven la gola cada cop més fort...

Aleshores es va sentir un cruixit greu, procedent del interior de la seva gola, com a detonant definitiu de la seva defunció tan heroica i valenta.

Al cap de pocs segons, aquells francmaçons van comptemplar el cadàver del general Prim, com si fos una mena de trofeu de guerra. Aquell màxim mandatari del país, ja tenia els seus ulls severs totalment oberts i sense vida, amb la llengua fora de la boca.

-La historia hablará mucho de su muerte – va dir el general Francisco Serrano a modus d'epitafi.

-Ha percido como Júlio Cesar o cualquier otro héroe del pasado – va comentar en Paúl i Angulo, ficant-se al seu costat.

-Apartad las sabanes, y mostradme su pecho desnudo! – va demanar se sobte el duc

de Montpensier, que llavors exercia com a gran mestre de la lògia, dirigint tot aquell ritual d'execució francmaçònica.

Els seus subordinats van estirar els llençols i les mantes que cobrien el cadàver ple de ferides d'en Prim, obrint també la part de dalt del pijama, tot xop de sang seca i coagulada. Llavors li van mostrar el seu pit ferit de bales, totalment envenat.

-Por el gran Gadú, Gran Maestro del universo! – va proclamar el Duc de Montpensier, alçant aquella espasa platejada amb el pom amb forma de creu -. Que se cumpla la venganza de nuestra lógia, muerte al traidor desleal – va afegir, atravesant el cor del mort amb aquella arma cerimonial, que també s'havia emprat durant el ritual d'iniciació del general Prim, vint anys enrere.

De sobte es van sentir unes passes lleugeres, apropant-se vers l'estança on jeia el seu cadàver mort d'aquella manera tan heroica.

-Juanito, Juanito, qué te passa? – va cridar la veu de la seva dona, que anava acompanyada per una de les serventes. Totes dues van intentar obrir aquella porta tancada per dintre, però algú havia fet correr el seu pestell per l'interior. A més aquells dos guàrdies militars que custodiaven l'entrada de la cambra; estaven totalment adormits i asseguts a les seves cadires al peu de la porta tancada per dins. Tenien els seus cossos totalment inerts.

-Juanito, diles a tus enfermeros que abran la puerta por favor! – va demanar la comtessa de Reus, pensant-se que havia estat el seu propi marit, o aquells guaridors el vetllaven allà dins, els qui havien tancat l'habitació per dins.

Mentrestant els seus botxins, van tenir temps de treure-li la soga del coll i de tapar-lo amb una manta, perquè no se li veies el cor atravesat per una arma blanca. A continuació es van dirigir per una porta secreta, que hi havia darrera mateix d'un gran quadre de Zurbarán, en una part lateral d'aquella immensa cambra matrimonial, i van desaparèixer pel seu interior, pel mateix lloc per on havien arribat de manera secreta.

El Duc de Montpensier va ser qui va tancar aquella obertura camuflada. No hi havia cap dubte de que aquell palau on havia anat a residir en Joan Prim i Prats com a cap d'Estat espanyol, també havia estat obra d'arquitectes francmaçons pertanyents a la mateixa lògia que els seus assassins, tot just quan un segle abans va ser construït per la Duquesa d'Alba i el seu marit el marquès de la Casa Medina Sidònia, un lloc que van emprar com a residència fixe durant molts anys...

Epilog

El nostre general Prim va tenir una mort totalment misteriosa, gairebé arcana i esotèrica. Mai ningú va saber qui havia estat exactament el causant d'aquell atemptat al carrer del Turc de Madrid, i tampoc mai no es van esbrinar les causes que van acabar amb la seva vida del tot i de manera sobtada. Sobre tot després d'estar tres dies ferit de gravetat, però en vies de recuperació, això al menys era el que es deia.

La seva mort va ser un misteri i el seu funeral, digne d'un gran mandatari espanyol, va ser un dels més multitudinaris del segle XIX. L'Amadeu de Savoia: el nou monarca escollit per ell, va intentar governar el país durant uns quants anys, però no va poder sortir-se'n. Llavors es proclamà la primera República, i tres anys més tard, es va produir el cop d'estat del general Pavía, que va entrar a cavall a dins del Congrés dels Diputats, i mes endavant va tornar la Monarquia dels Borbons, amb Alfons XII com a nou sobirà espanyol.

Fins avui en dia no s'ha sabut perquè se'l va matar exactament, ni qui va donar l'ordre exacte. De totes maneres, les seves marques d'estrangulament descobertes durant la seva autopsia recent, mes una perforació abdominal d'arma blanca, indiquen que al nostre apreciat general Prim, algú el va rematar del tot, i el va apunyalat, encara que fos de manera post mortem, potser fruit d'un ritual arcà i maçònic d'aquell temps.

També hi ha la llegenda urbana del seu tresor, ocult a Reus mateix, des de la segona meitat del segle XIX, el qual va desaparèixer arran de la seva mort sobtada. Aquell tresor que en Prim tenia amagat en un temple maçó de la seva lògia, i que havia de ser un valuós present per al rei Amadeu, es va esfumar del tot quan es va traslladar d'ubicació arran del seu atemptat...

Llavors es deia que en Pere Mata i altres maçons de la lògia d'en Prim, van decidir ocultar-lo davant mateix de tots els ciutadans de Reus: la pàtria d'en Prim, sense que aquests s'adonessin, o això pensaven aquells maçons...

primera part

Fugida transoceànica

Capítol 1. Aloha from Hawaii

Durant aquell dissabte dia 15 de setembre del any 2001, en Jofré Vinaixa: àlies “l’Almogàver”, estava assegut dins d’un avió que feia un vol trans-oceànic que anava de Sant Francisco fins a Sydney, fent escala a l’aeroport de Honolulu de Hawaii. L’aparell aeri era un boeing 470 d’Amèrican Air-lines amb cabuda per a 72 passatgers, molt similar als dos avions que s’havien estavellat contra les Torres Besones uns dies enrera.

El pànic general s’havia estes a nivell mundial durant aquell mes de setembre del 2001, i era evident que despres del atemptat del World Trade Center; una nova era s’iniciava per la historia de la humanitat. Allò del 11-S, havia estat la veritable fita amb la qual començava a enfilars el segle XXI.

En Jofré Vinaixa: àlies l’Almogàver, un assassí a sou reusenc de prestigi i fama internacional, havia escapat per poc de ser sepultat per l’enderrocament de la Torre Nord, mentre efectuava el seu darrer treball, que consistia en executar al propi President dels Estats Units: en George Bush fill. Tot plegat havia sigut una trampa, un parany, una gran enganyifa que els havia sortit molt bé als seus organitzadors.

De sobte, maleia als païos d’Al-Qaida per haver-lo fet servir d’ham de la policia Amèricana, preparant tot aquell fals atemptat contra el màxim mandatari dels Estats Units, que havia estat l’objectiu definitiu, un canvi de cromos que s’havia dut a terme a darrera hora en substitució d’en Jaffar Lamqadem, mentre en Mohamed Atta i els seus, segrestaven els quatre avions que havien fet estavellar contra les Torres Bessones, l’Edifici del Pentàgon i un intent errat amb la Casa Blanca.

La conxorxa entre els terroristes àrabs, i algú altre pertanyent al capdamunt dels serveis secrets del govern americà havia estat perfecte. De manera que aquella falsa historia dels setze pilots suïcides, que volien segrestar un avió de l’Amèrican Air Lines per fer-lo aterrar forçosament a Nova York, i demanar que alliberessin a vint terroristes d’Al-Qaida empresonats als Estats Units; s’havia tractat d’un gran engany emprat per a enredar al propi Almogàver i que s’impliquès en aquells fets tan nefastos...

Unes hores despres de l’atemptat del World Trade Center i de fugir de la justícia Amèricana, en Jofré Vinaixa, va estar deambulant pels carrers de Nova York durant la resta d’aquell mateix onze de setembre de l’any 2001. El seu aspecte errant i trasbalsat semblava com si fos una víctima mes d’aquell atemptat.

El seu peregrinatge urbà va concloure quan va poder arribar sense cap incident, fins a la consigna de la estació de trens Central Station de Manhattan, sempre caminant a peu des de la zona zero, per a no despertar cap sospita...

L'alarma general ja s'havia estès per tots els carrers de la gran ciutat, com si fos una veritable pel·lícula de catàstrofes. En Jofré Vinaixa mai no s'havia perdut cap film de la saga dels "Aeropuerto", ni histories versemblants com el "Colós en flames" o aquelles grans produccions amb en Bruce Willis com a protagonista, on també segrestaven avions, esclataven edificis nord-Amèricans, petaven estacions de metro, tot fruit d'atemptats perpetrats per terroristes professionals que també pul·lulaven pels carrers de Nova York i Manhattan. Però era evident que la puta realitat podia superar de sobres la ficció. Segur que mai cap guionista de Hollywood treballant per aquest estil de pel·lícules, s'hagues pogut imaginar un argument del tipus: "uns àrabs fanàtics segresten avions i els fan esclatar en ple cor dels Estats Units, fins i tot tenen pebrots de fer-los xocar contra el Pentàgon i la Casa Blanca"... i tot això, mentre un prestigiós assasí a sou reusenc, intenta liquidar al propi President dels Estats Units, tot just a la planta 79 del World Trade Center.

Unes hores després dels atemptats, els informatius per la televisió deien que en George Bush es trobava en un col·legi de Florida. Llavors aquell paio a qui havia liquidat en Jofré Vinaixa, era un simple actor de teatre contractat perquè fos un doble del veritable President dels Estats Units. Ja feia temps que es deia, que els grans líders mundials sempre empraven dobles clònics, com a mesures de seguretat. Allò podia ser un cas versemblant del doble d'en Franco, Hitler o del propi Stalin. Fins i tot, es deia que el propi Napoleó Bonaparte en vida, tenia un doble per si de cas, degut que havia rebut moltes amenaces de mort per part de la Germandat Corsa a la qual pertanyia quan era jove, i anys més tard s'havien sentit traïts pel nou emperador de França, dicidint liquidar-lo diverses vegades, però al final no van poder.

En Jofré Vinaixa, havia aconseguir assassinar al clon del propi George Bush, sense adonar-s'en, fruit d'aquella trampa que li havien preparat els serveis d'intel·ligència Amèricans per tal capturar-lo viu. Segur que des de llavors l'autèntic president dels Estats Units, encara en faria servir mes.

Quan va localitzar la porta numero 324 de la consigna d'aquella estació de trens

ubicada al centre de Manhattan, l'assassí a sou reusenc de prestigi internacional, va treure la claueta que tenia guardada amb molt de zel dins del seu moneder, i llavors s'adonà que ja eren les dotze i vint minuts del mig dia, d'aquell fatídic onze de setembre de l'any 2001.

Allà dins l'armari metàl·lic, encara hi havia aquell maletí proporcionat pels d'Al-Qaida, amb la resta del caleram de la primera paga, amb la qual l'havien enredat de ple. Dos cents vuitanta mil dòlars en metàl·lic exactes, tals com els havia dessat allà mateix el dia abans, recent arribat de Nova York. Ho va fer per motius de seguretat. Després de tornar a comptar pel damunt aquells feixos de bitllets de cent i de mil dòlars, el va tancar del tot i el va treure d'allà dins. Ja miraria d'ingressar-los al seu compte bancari suís mes endavant.

Malgrat aquella quantitat lucrativa, en Jofré va moure el cap amb un gest de rebuig.

<< Tot ha sortit malament >> va pensar amb amargura, mentre sentia la necessitat imperiosa de canviar-se el vestit brut de partícules de cendra i prendre's una bona dutxa. Abans d'arribar fins a l'estació, ja se l'havia expolsat a mà diverses vegades, però encara el duia bastant brut.

El seu esperit lluitador i superador de fites havia estat humiliat, per haver-se carregat a un simple doble del President dels Estats Units, enlloc de l'autèntic sense adonar-se de l'enganyifa fins al final de tot. Allò li sabia molt de greu. El seu pedigrí d'assassí a sou podria haver augmentat al mil per cent si hagues pogut pelar al veritable George Bush, però allò no va poder passar, coses de la historia...

<<Mes endavant ja el pelaré, sigui com sigui>> va pensar, per sentir-se una mica millor. També era capaç d'assassinar al propi Bin Laden si li poguessin oferir una bona paga.

<< També per deu milions de dòlars, tal com m'havien ofert pel George Bush >>

Justament molt a prop d'aquella estació de trens del centre de Manhattan, s'hi trobava un hotel senzill i discret: "Halford rooms" es deia. Es tractava d'un establiment de dues estrelles i que costava vint dòlars per nit. En Jofré va reservar tres nits seguides pagant amb metàl·lic de manera anticipada. I després de demanar un raspall de roba a l'encarregat de recepció, va pujar directament a la seva habitació: la 409.

<< Realment aquest dia 11 de setembre del 2001, ha estat una veritable passada >>, va pensar tot espantat, mentre observava totes les notícies per la televisió que hi havia

en el dormitori i que encara funcionava amb monedes de cinquanta centaus l'hora. Tots els canals no deixaven d'emetre imatges de les Torres Besones ardent i desplomant-se damunt del terra. Aquells dos avions estavellant-se, semblava obra del dimóni. Realment en Bin Laden, havia fotut una veritable patada als ous d'en tiet Sam. "Alah versus Amèrica": es deia aquella operació terrorista, on mesos enrera només semblava planejada per a liquidar a en Jaffar Lamqadem i poca cosa més. Mes endavant, uns minuts abans de dur a terme aquella escomesa: els terroristes li van ordenar de sobte, que assassines al propi President dels Estats Units. Un altre veritable engany!

Després de pendre una dutxa profunda, l'Almogàver va comptemplar també les declaracions de l'autèntic George Bush per la CNN, clamant venjança total contra l'enemic terrorista. Gairebé era clavat al paio que havia liquidat unes hores abans.

També es van emetre aquelles imatges del Pentàgon, inclòs una de les seves ales havia estat atacada per terroristes islàmics, fent estavellar un avió ple de passatgers contra les seves dependències. Després hi havia aquell altre aparell aeri que s'havia estavellat en les proximitats de la Casa Blanca, una quarta nau abatuda pels caces bombardeigs de l'exèrcit americà, malgrat que la tripulació i els passatgers s'havien amotinat contra els segrestadors; o això deia la premsa...

Pilots suïcides.

"Pilots suïcides", aquesta era la paraula clau del dia, pilots suïcides.

Totes les televisions del Món no deixaven d'anunciar que tot allò havia estat obra de fanàtics islamistes, que havien actuat com els kamikazes japonesos de la segona guerra mundial. Mujaidins ensinistrats per Al-Qaida, que feien la Guerra Santa contra els Estats Units. Era increïble! En sec, també apareixien un fotimer d'imatges en vídeo d'en Bin Laden, reivindicant l'autoria d'aquells fets, a través d'una Guerra Santa que duia a terme contra els Americans.

En Jofré Vinaixa va riure sonorament, mentre se servia un bon glop de whisky Johnny Walker amb gel. L'havia adquirit per tres dòlars i mig, en un establiment de licors i quèviures que hi havia a la cantonada de la estació. Un bon lloc per a borratxos, homeless i altres perdedors. En el fons, ell mateix es considerava partícep i responsable de tot aquell enrenou d'escala mundial. Ho podria haver evitat si hagues fet cas al pobre Pere Llobet, que ja l'havia avisat que aquest cop els d'Al-Qaida, en volien liar una de ben grossa als Estats Units. Segur que aviat tota la policia del Món cercaria a l'Almogàver com a complice de tot allò. Per tant, hauria de fugir ràpidament del

continent americà, sense despertar cap mena de sospita.

L'FBI ja l'havia detingut prèviament, allà dalt de la planta 79 de la Torre Nord del World Trade Center, durant aquell mateix matí, però va aconseguir escapar-se emmig del caos devastador que va provocar la col·lisió del primer aparell aeri, estavellant-se unes quantes plantes mes amunt. Durant la fugida, es va carregar als tres agents que el custodiaven. Per sort ningú havia tingut temps de fer-li cap fotografia identificativa. Va ser tot molt ràpid i encara tenia una bona oportunitat d'escapar d'Amèrica, sense que el detinguessin...

L'endemà mateix fatria el camp de Nova York, amb un tren que el dugues directament fins a San Francisco, aquells transports de llarga durada que creuen el continent de cap a peus. Allà mateix, agafaria també un avió que fes el vol directe fins a Sidney, a l'altra punta del planeta i des d'el mateix continent australià, tornaria cap a Barcelona, fent escala a Singapur i a Londres. Res de fer bogeries, com agafar un vol en qualsevol lloc de la costa Oest Americana i tornar directament cap Europa. Quan mes lluny estigues de les autoritats de Nova York, millor que millor. I si la policia el volia capturar de debò, mai el trobarien hospedat en aquell hotel de mala mort.

Tot just quan es va dutxar, i va raspallar millor el seu vestit negre de cal Queralt, que duia damunt seu durant tot aquell matí, suplantant a en Helmuth Ramírez Júnior, va tornar a obrir la maleta on hi havia tots els calerons. Els va tornar a comptar i acabant de verificar de que tots aquells feixos de bitllets de cent i de mil dòlars, eren totalment autèntics. Ho eren...

Llavors, quan va buidar del tot aquell maletí folrat d'una fina gasa negra, va descobrir com allà dins, també hi havia una còpia de la clau de la consigna 911. Idèntica a la que li havien proporcionat abans. La clau duia la xapeta que indicava el numero de porta. Era estrany... Potser un simple descuit dels serveis logístics d'Al-Qaida.

L'Almogàver va desar tots aquells diners allà dins de manera meticulosa, i a continuació, va deixar ben tancat aquell maletí, desant-lo sota mateix del matalàs de seu llit, tot i comprovant prèviament que ningú no l'estava observant. No hi havia cap persona amagada en un armari empotrable, ni oculta darrera la cortina de la finestra principal. Tampoc no semblava que hi haguessin petites obertures externes des d'on el podien vigilar. Evidentment tampoc va descobrir cap mini càmera de vídeo o quelcom semblant.

Abandonant aquell hotel que es deia "Halford Rooms", en Jofré Vinaixa es va

dirigir cap a un basar de roba de turista, que hi havia a dins d'un centre comercial annex a aquella estació de trens, i allà dins mateix, es va comprar uns texans de marca Amèricana i diverses samarretes negres amb el nom de: "New York, the big apple" estampat, vestint com si fos un simple turista. A continuació, va dinar quelcom sòlid en un Mac Donalds que hi havia allà mateix. Un "mack menu", amb una hamburguesa complerta 1956 i amb una ració de patates blues de luxe. Tot regat amb mig litre de "Mac flurry" de postres, en Jofré es va dirigir de nou cap a la consigna d'aquella estació de trens, totalment picat per la curiositat.

El lloc era ple de transeünts que anaven corrents d'un extrem a l'altre. Els aeroports de tot el país estaven tancats, i els ciutadans de Nova York agafaven els trens o els autobusos com uns desesperats.

Llavors també es va recordar d'aquella novel·la policiaca que es titulava: "El cinquè genet", d'en Dominique Lapierre i Larry Collins, un llibrot de principis dels anys vuitanta que regalaven els de la Caixa de Tarragona als seus sócis. Un exemplar de cinc-cents pàgines, que versava sobre el col·locació d'una bomba atòmica de rellotgeria al centre de Manhattan, per part d'uns terroristes libis al servei d'en Gadaffi. En Jofré Vinaixa havia llegit aquell "Best-seller" sencer, durant l'estiu de l'any vuitanta-u, quan tenia catorze anys i havia estat estiuejant en un apartament de Vilafortuny (concretament al Reus Mediterrani) amb els seus pares adoptius.

Aquella novel·la també presentava un bon argument, però no tan descabellat com allò altre que havien fet els d'Al-Qaida, gairebé vint anys després de la seva publicació.

Al cap d'uns minuts, l'Almogàver va arribar fins a la consigna numero 911. La seva porta metàl·lica tornava a estar tancada, perquè algú altre la devia fer servir. Amb el gest una mica tremolós, en Jofré Vinaixa va ficar al pany, la còpia d'aquella clau que havia trobat al fons del maletí. Encaixava perfectament i podia girar-la suaument.

En sec havia tingut com una mena de pressentiment; encara que només havia liquidat al doble del President dels Estats Units, va sentir la mínima esperança de trobar-se amb algun altre obsequi per a ell, allà dins mateix.

Comprovant que ningú l'estava observant, i que no hi hagues cap altre policia esperant-lo per a detenir-lo, va obrir la porta molt lentament.

<< Potser hi ha una bomba oculta que s'activarà al girar el pany >> va pensar. Però ja no venia d'aquí..

Mentre aguantava la respiració durant uns quants segons, comptemplà sorpresa com al seu interior; només hi havia un sobre abultat ple de bitllets i un disc DVD dins d'una fina funda plastificada de forma quadrada. L'Almogàver sentí un bot al cor, al veure la nota escrita amb àrab que l'acompanyava.

“A l'atenció del Sr Almogàver de part d'en Sheik”.

<< Segur que això ho han dipositat durant aquest mateix migdia, tot just unes hores després de l'atemptat del World Trade Center >>, va pensar en Jofré Vinaixa, observant alarmat per totes direccions. El darrer obsequi s'havia deixat allà dins, sabent que ho acabaria trobant, tal com havia succeït amb aquella còpia de la clau de la guixeta 911.

Llavors va recollir aquell paquetet amb un gest ràpid. Ningú l'estava observant. Els trens d'aquella zona de Nova York seguint funcionat a tot drap, i la gent anava i venia amb presses i nervis. Un rodamón dormia totalment abatut, en un banc vermell metàl·lic que hi havia davant seu. A continuació, va poder comprovar totalment excitat, que aquell sobre també tenia un munt de bitllets de mil dòlars. Semblaven autèntics i n'hi havia gairebé cinc paquets de mil.

<< Mig milió de dòlars exactes, també per a mi solet >>, va pensar llavors amb satisfacció, mentre amb un gest nerviós, decidí guardar-los a dins d'una bossa de viatge de color blau marí que havia comprat durant aquella tarda, on també hi havia estampat el dibuix de l'estàtua de la llibertat: “The big apple” hi ficava.

Al cap de vint minuts tornà a la seva habitació sense cap incident. Pel camí va comprar un mini aparell reproductor de DVD, adquirint-lo en un basar d'estrís electrònics ubicat a la zona comercial de l'estació de trens, on fins a altes hores del vespre encara hi pul·lulaven milers de persones.

<< Que estrany que els d'Al-Qaida, no hagin ficat una bomba en aquest lloc >>, va pensar amb la boca torta. Allà dins, també es podria crear un gran caos sense precedents. << Però això altre dels avions, ja havia sigut la re-hòstia >> va pensar, mentre tancava la porta de la seva habitació amb clau.

Seguidament, va comptar els bitllets de mil dòlars, un per un. N'hi havia cinc-cents i eren totalment autèntics. Aquell sobre comptenia una paga extra de cinc-cents mil dòlars en metàl·lic. Era quelcom inesperat. Finalment entre pitos i flautes, els terroristes àrabs: li havien remunerat un miló de dòlars exactes per tot allò del 11 de setembre. I malgrat que no havia liquidat a en Jaffar Lamqadem, ni a l'autèntic George Bush, la

cosa al final no estava gens malament. Eren calers de debò, com per retirar-se durant una bona temporada. Per estar amagat durant uns quants anys en qualsevol lloc remot del món, fins que amaines la gran tempesta mundial que havia esclatat en sec.

La missió de liquidar a en Jaffar Lamqadem, o el propi President dels Estats Units, havia fracassat, però els terroristes s'havien sortit amb la seva, amb tot allò del multi-ateptat al cor de l'imperi Americà.

Per tant, semblava que els d'Al-Qaida havien decidit proporcionar-li una bona paga, en compensació de tots els seus serveis duts a terme durant aquell estiu del 2001. Realment gràcies a ell, havien aconseguit els seus propòsits.

- En Bin Laden ha triomfat com la Coca-cola – va pensar en Jofré Vinaixa, amb un somriure tort, mentre col·locava aquell disc DVD dins de l'aparell electrònic que tenia una mini pantalla inclosa. Llavors mentre s'il·luminava davant seu, va prémer el “play”, i després d'aparèixer l'escut d'Al-Qaida amb lletres àrabs; en Jofré Vinaixa va sentir un bot al cor, al tornar a comptemplar el rostre del propi Osama Bin Laden, parlant-li per la pantalleta de l'aparell reproductor de DVD. S'adreçava directament a ell, parlant amb àrab.

- Si l'Almogàver comptempla aquest missatge, es que haurà sobreviscut a l'atac que els meus germans tenien planejat contra les Torres Besones- va promulgar, amb la seva veu pausada tan característica -. Un lloc de Nova York, on vostè ha rebut la darrera ordre de complir la missió de liquidar al President dels Estats Units, enlloc d'en Jaffar Lamqadem – va afegir de manera solemne, mentre aixecava el dit índex de la seva mà dreta -. Cosa que celebraré de tot cor...també vull aprofitar l'avinentsa d'aquest missatge gravat, per demanar-li disculpes per part meva i de la nostra organització, encara que l'operació: “Alah versus Amèrica”, sempre ha estat una missió divina, de purificació de la Fé islàmica contra el Dimóni d'occident. El World Trade Center s'havia de enderrocar durant una jornada tan historica com la d'avui, i lliurar-lo de mans infidels i de porcs jueus, qui actualment s'encarreguen de gestionar-ho. Naltros ja teniem previstos aquests atacs aeris des d'un bon principi de tot, però necessitavem emprar els serveis d'un guerrer tan extrarodinari com vostè per dur-ho tot a terme – prosseguí la veu d'en Bin Laden, que sorgia d'aquella pantalleta del reproductor de DVD -. De manera que si heu sobreviscut, i també heu aconseguit escapar totalment viu de l'ateptat, es que veritablement us heu adonat de l'engany, del nostre engany, que ens hem sentit obligats a dur a terme de manera per a complir els nostres propòsits.

De manera que tant els agents del FBI, com els de la CIA ; ja coneixien de sobra els nostres propòsits per assassinar el President dels Estats Units, aquí mateix al World Trade Center.

>> Però naltros, els teniem enganyats amb aquest fals ham que vam crear amb vostè- va afegir el líder d'Al-Qaida amb una rialla cruel -. I per aquest motiu, els gamarusos de l'FBI havien emprat els serveis d'un doble d'en George Bush, per fer-nos caure dins la seva pròpia trampa, de manera que tothom hi ha picat, inclòs vostè i en Ramzi Binalshibi, qui tot i desobeïnt les meves ordres; volia complir la proesa de liquidar el President dels Estats Units pel seu compte, enlloc de fer-ho vostè mateix; tal com havíem planificat naltros a última hora.

>> De totes maneres – va prosseguir el terrorista àrab, parlant a través d'aquell vídeo gravat -. Tots sabíem, que sol·licitant els seus serveis de mercenari, havíem contractat el millor assasí a sou del món actual. Així doncs necessitavem algú exterior de la nostra organització, algú que encara no estigues fixtat per cap policia del Món. I per això vam confiar sempre amb vostè: senyor Almogàver. Per tant, si ara mateix esteu comptemplant aquest missatge, només voldrà dir que vostè ha complert bé la seva feina, malgrat vostè pensi que no. I gràcies a naltros, la seva persona també ha pogut fugir de la policia Americana que l'ha detingut, en mig de la confusió.

>> Tot plegat, ha estat un rebombori molt més elevat del que es pensava vostè, quan ens vam reunir al seu mas de Reus durant el passat mes de juliol. Per això li torno a demanar excuses per part meua i d'Al-Qaida: senyor Almogàver. Jo mateix em faig responsable que el veritable President dels Estats Units encara estigui viu, i que vostè no hagi pogut cobrar l'import de la feina final, que havíem estipulat a darrera hora i que consistia en una paga de deu milions de dòlars.

>> De manera, tal com vostè entendrà, considero que es just que la nostra organització; hagi decidit minvar el import de la feina que vostè havia de complir, amb una quantitat inferior a l'estipulada.

>> Així doncs, com que vostè ha liquidat al doble del President Bush – va afegir aquella imatge d'en Bin Laden -. Creiem que això tan imprevisit i confos per tots plegats, també té un preu per remunerar. Perquè vostè: senyor Almogàver, ha fet una bona feina. I si tal com m'imagino, també ha aconseguit escapar de la policia Americana, això deu haver estat gràcies als seus propis merits.

>> Per tant; tot i complint amb la llei de la oferta i la demanda, a dins d'aquest món

occidental que vostè i jo coneixem tan bé – va anunciar en Bin Laden -. Li fem entrega d'aquests honoraris de manera simbòlica. I si ara mateix, vostè està comptemplant aquest missatge meu, vol dir que ja ha percebut una quantitat total d'un mil·lió de dòlars exactes, sobretot si afegim el que li vam proporcionar ahir mateix el dia 10 de setembre, junt a les pagues prèvies que va cobrar a Amsterdam per part meva, i a Salou mateix, per part d'en Mohamed Atta.

>> Per tant, consideris ben renumerat; senyor Almogàver. Crec que el fet que vostè hagi pogut percebre aquesta quantitat gens menyspreable, es quelcom raonable perquè vos i jo, restem en pau i no molestar-nos mutuament d'ara en davant – va sentenciar el nou profeta del terrorisme mundial, amb aquella veu tan solemne alhora que fanàtica

>> A partir d'ara en davant, li aconsello que vostè segueixi el seu camí i naltros seguirem el nostre. Que la voluntat d'Al·là sigui així, i ens dongui forces a tots plegats per poder tirar endavant i seguir lluitant contra els nostres enemics opresors. Alaikum Salam! – s'acomiadà en Bin Laden, emetent un gest de germanor.

Al cap de pocs segons, la seva imatge va desaparèixer de la pantalla, essent substituïda per l'escut d'Al-Qaida com si fos una mena de carta d'ajust final.

En Jofré Vinaixa va tirar endavant el contingut del DVD fins que es va acabar del tot. No hi havia res mes.

<< Els molt putes ja ho havien planificat tot, tot, des d'un bon principi >>, va pensar, tancant l'aparell amb un gest de fura continguda. Potser gràcies a Déu, o gràcies a Al·là, aquells païos encara li havien deixat caure un milió de dòlars per tot allò, i a mes a mes, també li havien perdonat la seva vida...

Un milió de dòlars, era molta pasta. Gairebé cent cinquanta cinc milions de pesetes, gairebé suficient per a tapar tots els seus forats i deutes, iniciant una nova vida des de zero, com qui diu. Llavors tenia molt caler líquid en les mans, era caler negre, però si ho sabia moure bé com a bon reusenc que era, es podria retirar durant una bona temporada, exercint de pijo informàtic extravagant...potser durant uns deu anys de la seva vida, malgrat que tard o d'hora s'hauria de buscar una nova "feina": << sigui quina sigui, la nova "feina" >>, va pensar guardant-se aquell DVD dins la seva bossa de viatge.

De moment amb tots aquells dòlars, podria pagar-se unes llargues vacances de tardor i desaparèixer del mapa durant una bona temporada, abans de tornar a la seva

vida d'informàtic reusenc...

Emmig d'aquelles cavil·lacions tan lucratives, el seu avió va aterrar a l'aeroport de Hawaii per a repostar combustible i reiniciar el seu trajecte fins a Sydney.

De sobte, li van venir moltes ganes de quedar-se uns quants dies a estiuejar en aquelles magnífiques illes del Pacífic, malgrat que allò encara era territori nord americà i aquell dissabte 15 de setembre, era massa perillós i proper, com per romandre massa temps a la pàtria d'en Tiet Sam.

Quan la nau va aterrar per a repostar combustible, la majoria dels passatgers van descendre de l'aparell perquè aquell era el seu destí final: passar unes vacances en aquelles illes Hawaianes.

Segur que en pujarien de nous per anar fins a Austràlia des d'allà mateix, va pensar; observant-los com abandonaven l'avió procedent de l'aeroport de San Francisco.

- Ara estarem repostant unes tres hores aquí mateix: al Honolulu International Airport – anuncià el comandant de la nau, a través dels altaveus -. Si els senyors passatgers que van destí directe a Sydney, desitgen anar a terra per fer un descans o un àpat sòlid, poden abandonar l'aparell que estarà estacionat en aquest aeroport durant tres hores seguides. També si els senyors passatgers – va afegir -, volen realitzar alguna compra a dins mateix de les instal·lacions aeroportuàries, també ho poden dur a terme. Però recordin dur sempre al damunt la seva documentació personal i la seva tarja d'embarcament. La nostra nau, partirà exactament a les catorze hores i quaranta-cinc minuts de la hora Hawaiiiana.

En Jofré Vinaixa es va aixecar lentament del seu seient, en sentir aquelles paraules del capità, potser no seria una mala idea estirar una miqueta les cames per allà dins. Sobretot quan portava mes de dotze hores seguides de vol transoceànic.

Finalment va ser l'últim dels passatgers en abandonar la nau, però allà dins encara quedaven uns quants dormint, o parlant entre ells. Una hostessa de color i de molt bones proporcions, el va saludar gentilmente al creuar la porta de sortida. Llavors va descendre per la plataforma d'embarc, que duia fins a terra hawaià. Acte seguit, quan ja es trobava a l'exterior, va veure com tots aquells passatgers de l'avió pujaven a dalt d'un minibús blanc, que els transportava directament fins a les dependències aeroportuàries.

<< Diuen que "Honolulu" en Hawaiià: significa "badia protegida" o "lloc de

resguard >>, va recordar en Jofré Vinaixa, vers allò que havia llegit en una guia turística de l'aeroport de Sant Francisco.

Les cinquanta persones de nacionalitat Americana que hi havia allà, dins de l'autobús, comentaven un xic espantades de tot allò que havia succeït a Nova York quatre dies abans. Tothom estava escandalitzat i acollonit alhora. Era evident que solcar els aires en qualsevol aparell aeri dels Estats Units, ja no seria el mateix des de la data de l'onze de setembre d'aquell any 2001. No hi havia dubte de que a partir de llavors es reforçarien tots els controls de seguretat de tots els aeris tan nacionals, com internacionals, de manera que també es blindaria tota la vigilància de les fronteres del país americà.

I per mes inri, havia sorgit tot allò altre de la guerra bacteriològica. El propi Bin Laden, també havia fet rular uns paquets de correu que comptenien partícules tòxiques amb pols, unes partícules contaminades d'aquella substància blanca anomenada carbuncle catorze, el nom tècnic de l'Anthrax. La veritat es que durant aquella tardor, el terrorista àrab s'ho havia currat de debò...

Finalment en Jofré Vinaixa, s'havia desplaçat en tren des de Nova York fins a los Angeles, duent a terme aquell trajecte intercontinental que havia durat tres dies seguits. Despres, al enterar-se que l'aeroport de los Angeles estava molt mes vigilat que el de Sant Francisco, va agafar un autobús Greyhound que el va dur directament fins a la capital mundial del moviment Flower Power, desplaçant-se per tota l'autopista que creuava aquella costa del Pacífic, en direcció nord, anomenada: La Sierra de la Costa. Un trajecte, que duia a terme escales en diverses ciutats californianes com: Santa Bàrbara, Salinas i San José, fins que va arribar a la pròpia San Francisco. Allà mateix va baixar, perquè no podia seguir mes temps tancat dins de l'autobús, i va agafar un taxi que el va dur directament fins al seu aeroport, tan gran i atestat, procurant no cridar massa l'atenció; gens ni mica.

Llavors en Jofré Vinaixa, només duia una petita bossa de viatge de mà, amb tots els calers dintre i els estris principals per afaitar-se, rentar-se el cap i les dents. Prèviament havia fet desaparèixer aquell disc DVD, trencant-lo en bocins i llençant-lo en una paperera del carrer, regalant l'aparell electrònic a un rodamón vell, de color, que demanava almoïna a la estació de trens de Manhattan.

Durant el trajecte en ferrocarril i en autobús fins a Sant Francisco; l'Almogàver no va ser interceptat per cap control policial, a excepció del cas d'un borrarxo que fotia merder dins l'autobús, fins que va ser expulsat i detingut a la localitat d'Oxnard, al

sortir de los Ángeles.

Quan va embarcar-se en aquell vol trans-oceànic amb destí directe a Sydney, en Jofré Vinaixa tampoc va ser registrat massa fons. Només un detector de metalls, i el van deixar entrar a dins de l'avió amb aquella bosseta de mà, on hi havia tot el caleram, embolicat dins la seva roba interior de recanvi. Si l'enganxaven, el podien detenir per a evacuació de divises, però no va ser així, i tampoc tenia cap altre alternativa de camuflar millor aquells sent-cents vuitanta mil dòlars.

De totes maneres, al dessembarcar a l'aeroport Internacional de Honolulu, s'havia de passar un control policial d'immigració interestatal. Eren les duanes típiques dels aeroports americans. Uns llocs que sempre tenien una vigilància mínima, fins aquell mateix 11 de setembre, on també s'havien reforçat tots els controls policials per detectar l'entrada de nous terroristes àrabs.

En George Bush, havia manifestat oficialment que declarava la Guerra contra el terrorisme islàmic, i que atacaria Irak i Afganistà com a llocs responsables de "l'eix del mal". Segur que intentaria treure al propi Osama Bin Laden de la seva cova, o bé miraria d'aniquilar-lo allà mateix.

Llavors semblava ser que el nou profeta del terrorisme mundial, es trobava ocult en un lloc ben lluny d'aquelles muntanyes del Caucas, tal com s'havia senyalat al principi de tot. De manera que també podria estar amagat en qualsevol altre extrem del Món, en qualsevol lloc mes insospitat i occidental.

<< Si durant aquest passat estiu, unes setmanes abans dels atemptats, havia aconseguir arribar fins a Amsterdam i Reus com si res, qui no diu que actualment el senyor Bin Laden, no es pugui trobar brindant amb suc de poma en qualsevol àtic de Nova York, escoltant i tararejant la coneguda cançó: "New York" d'en Frank Sinatra >>, va pensar en Jofré Vinaixa, mentre se li escapava un somriure involuntari.

Allò ja seria el colmo dels colmos, però pel que havia vist i viscut durant aquells darrers mesos, tot era possible en aquesta vida.

Quan li tocà el torn de passar el control d'eduanes, ensenyà el seu passaport fals obtingut a França, fent-se passar per un empresari francès anomenat Pierre Dupond, amb el qual ja havia entrat als Estats Units.

El policia veterà que tenia davant seu l'observà amb atenció.

- Vostè vé de Sant Francisco, oi? – preguntà observant-lo directament als ulls.

- Si, vaig a Sydney, només he abandonat l'avió per poder estirar les cames – va respondre l'Almogàver, parlant amb un accent francès. Un accent que podia procedir gairebé de la part de París, o de la illa de França. També havia estudiat allò.

- No pensa abandonar aquest aeroport, doncs? – volia saber l'agent, parlant-li amb veu penetrant i mirant-se'l millor, de dalt a baix.

- Només tenim unes tres hores per respotar. No crec tingui temps de visitar les platges Hawaianes – va respondre l'Almogàver, amb un somriure encomenadís-. A tres quarts de tres de la tarda d'avui mateix, fotré el camp d'aquest aeroport – va afegir, gairebé enfotent-se d'ell en plena cara.

- Mai se sap – va respondre aquell policia, observant-lo amb certa desconfiança. Allò era fruit com d'una mena de sisè sentit que tenia, per detectar a gent “no normal” -. Torní d'aquí tres hores i no perdi l'avió senyor Dupond – afegí amb un to d'advertència sospitós.

En Jofré Vinaixa, desà la seva documentació falsa dins la butxaca de l'americana, mentre s'allunyava d'aquell lloc amb passes ràpides.

<< Bé, el passaport fals encara funciona >>, pensà un xic alleugerit. Els seus contactes de la màfia corsa, encara treballaven força bé.

Acte seguit, agafa unes escales mecàniques que el dugueren fins a una luxosa cafeteria, que hi havia a la part de dalt. Des d'allà es podia comptemplar una bona perspectiva de la capital hawaiana i la seva costa. Aquell era un dia de setembre clar, net i sense núvols. Pel fil musical de l'establiment, sonava aquella cançó d'Elvis titulada: “Aloha from Hawaii”. Era la banda sonora d'un film titulat “Hawaii paradise style” del 1966, pertanyent al grapat d'aquelles pel·lícules tan horteres que li havien tocat rodar al Rei del Rock durant la segona meitat dels anys seixanta. En Jofré Vinaixa també era fan de l'Elvis Presley, sobretot els anys cinquanta i n'havia vist unes quantes, però aquella no, malgrat que coneixia la seva banda sonora. Títols com: “Jailhouse Rock”, “King Creole”, “Charro”, “Girls, Girls, Girls”, “Fun i Acapulco” i “Viva las Vegas”, eren alguns dels films que recordava haver vist per la televisió espanyola temps enrera, potser quan encara anava al col·legi o a l'institut. També recordava haver comptemplat aquell concert de l'Elvis, retransmes per satel·lit des de allà Hawaii mateix, i de jove també s'havia comprat uns quants discos en vinil, cintes de cassette de grans èxits, que havia escoltat infinitat de vegades. Mes endavant també ho havia adquirit en format CD.

En Jofré però, sempre havia preferit l'Elvis Presley dels anys 50 quan sonava mes cru, visceral i salvatge. I mes rockanroler. Sobretot quan encara no havia complert el servei militar i tenia aquell look de jove "outsider" mig delinquent. Quan va tornar de l'exèrcit tot va canviar, tornant-se mes melòdic i apte per a tots els públics, malgrat seguia cantant bones cançons, fossin de l'estil que fossin, perquè l'Elvis sempre tenia molt bona veu i la sabia fer emprar molt bé. Darrerament, a en Jofré, també li agradava escoltar l'Elvis decadent de las Vegas i els anys setanta, amb la seva veu mes greu i amb les seves cançons molt mes orquestrades. Allò tampoc sonava tan malament i aquella música tenia molta mes qualitat, sonava mes clara, completa i nítida. Fins i tot, era quan l'Elvis mostrava la seva millor veu, i demostrant seguia sent el Rei del Rock, malgrat els seus grans rivals britànics: Els Beatles i altres formacions famoses de la dècada dels seixanta i setanta com: The Rolling Stones, Who, The Doors, Led Zeppelin, Pink Floyd, David Bowie o els mítics Eagles, que als Estats Units venien discos com a xurros...

Quan en Jofré Vinaixa recordava els seus anys de joventut adolescent, sempre hi havia algú mes gran que ell, que li comentava que tenia certa semblança física amb l'Elvis Presley quan era jove. Allò succeïa quan tenia uns disset o divuit anys, i s'havia deixat un llarg tupé de cabell negre i una mica de patilla. Llavors s'estava traient el carnet de conduir en una auto escola que hi havia al carrer Llovera, i una empleada d'aquell establiment que era molt fan del "Rei", sempre li comentava que en "Jovi" s'assemblava una mica a l'Elvis, perquè duia aquell tupé engominat que estava tan de moda durant aquella primavera de l'any mil-noucents vuitanta-cinc, tot just quan va haver-hi aquell revival de rockabil·lies, i van sortir grups com: "Los gatos locos" que eren de Cambrils, i "Loquillo y los trogloditas" amb "Los Rebeldes", que eren de Barcelona. Però malgrat el seu "look" de tupé i patilles que el va dur a terme durant uns quants mesos, en Jofré no va pertanyer mai a cap tribu urbana en concret, sempre anava al seu rotllo, com un veritable "outsider" i sempre era molt mes amant de la musica "Hard-Rock" o "Heavy Metal"; que no pas el "Rockabilly" en qüestió. Però encara així, ja tenia uns quants discs de l'Elvis Presley i penya dels anys 50, com en Chuck Berry i Little Richard...

Aquella cafeteria principal de l'aeroport de Honolulu es deia: "Blue Hawaii" com la cançó de l'Elvis, i tenia unes immenses fotografies del cantant, preses durant totes les seves estades a les illes del Pacífic als anys seixanta i setanta. Totes elles, estaven estampades a les parets del recinte. Collars de flors, i camises florejadades del "Rei" per

aquells llocs tan paradisiacs. Allà també hi havia unes imatges on baixava de l'helicòpter durant el gener del 73, abans de realitzar el seu mític concert multitudinari a nivell mundial. Fins i tot els cambrers d'aquell bar-restaurant de l'aeroport, també duïen un look molt similar al "Rei del Rock" de l'etapa hawaiana: amb camises estampades amb fulles de palmera i collarins de flors inclosos.

En Jofré Vinaixa, va agafar lloc en una taula on es podia contemplar tota la explanada de l'aeroport amb els gratacels de Honolulu al fons. També hi havia aquella cançó dels MECANO: "Hawaiii Bombai, es el paraíso"...va recordar amb un somriure nostàlgic. Havia vist als MECANO en directe quan era mes jove jove, concretament a l'estiu de l'any 1989, al camp del Reddis. La formació madrilenya va actuar Era durant els inicis de la seva primera gira, a l'any 1982, on encara tiraven de playback. La formació madrilenya va actuar davant de deu mil persones totalment entregades. Bona música en directe.

Quan s'aproximà un d'aquells "cambrers-elvis", l'Almogàver ja havia observat la carta, i va demanar un cocktail "Blue Hawaii" amb una hamburguesa doble amb patates fregides i una Coca-cola de mig litre amb gel. Es veu que aquell, era un àpat del mateix estil que prenia l'Elvis quan es trobava rodant pel·lícules, o actuant en aquell lloc. En Jofré havia menjat el típic menu d'avió, però llavors necessitava quelcom mes sòlid.

Mentre el cambrer s'allunyava, de sobte, va sentir unes rialles juvenils i fresques procedent de la taula del darrera seu. Es tractava d'una parella de joves Amèricanes, que devien haver passat unes bones vacances hawaianes. Eren dues atractives noies de vint i pocs anys de molt bon veure, amb els seus trets físics totalment anglosaxons.

<< Unes païetes per sucuar-hi pa...o el melindro >>, va pensar en Jofré Vinaixa, observant-les millor. No les havia vistes arribar...

Aquella parella de ianquis, que no paraven de parlar i xisclar totalment excitades, empraven una mena de veu luxuriosa. Totes dues eren força exhuberants, amb el cabell llarg i lliure, que els cobria tota l'esquena. El seu look hippíós, com de flower-power a l'estil dels anys seixanta i principis dels setanta, els sentava força bé i retransmetien bastant de morbo. Semblaven aquell tipus de noies que sortien a les pel·lícules i reportatges de Woodstock, o aquelles it girls del Swinging London dels anys seixanta, que sempre vestien minifaldilla. En Jofré comprovà que viatjaven totalment soles, sense els seus pares, ni cap parella en qüestió. Les tenia davant seu, a una distància de

tres metres. I sense poder-ho evitar, les desputllà amb la seva mirada un xic libidinosa...

En aquell mateix moment, una de les dues noies va treure una cigarreta amb un gest sensual, i després de intentar encendre-la diversos cops amb un encenedor que no li funcionava, observà a l'Almogàver amb un somriure lluent. Aquest s'aixecà de la taula, i li oferí el seu encenedor marca Zippo que havia adquirit a Nova York. Ho va fer emement un gest galant.

- Thank you Mister – agrai aquella noia, amb una veu fresca i encisadora. Duia una cabellera pelroja d'un to fosc, llarga i ferma, que li arribava gairebé fins a les seves natges, que eren tan espectaculars i rodones, com els seus pits elíptics i carnosos com a dos torpedes.

A en Jofré, li havia tremolat lleument el pols al encendre-li el cigarret, prèviament havia comptemplat aquells pantalonets curtets que duia al damunt, amb una camisa florejada lligada amb un nus, on mostrava el seu melic a la intempèrie. Allà també hi duia un piercing, simbolitzant el Ying i el Yang, mentre que un mocador doblegat de floretes vermelles i roses, li encerclava aquell rostre lluent i refinat com una nina.

<< Una nina inflable millor dit >>, va pensar en Jofré Vinaixa, observant-la de manera descarada mentre s'estava ficant cada cop mes catxondo..

La seva amiga, una rosseta autèntica, amb el cabell llarg i lluent, també era quelcom força espectacular, duia un loock similar a la seva companya. Es tractava d'una paiota, que estava tan bona com ella, o mes. Aquella Amèricana, també li va somriure fent un gest de complicitat amb la seva col·lega pelroja. Les dues tenien cara de gatones atractives. La pelroja tenia els ulls verds com a maragdes i la rosseta, uns ulls blaus com un dia de cel clar sense nuvols...

En Jofré Vinaixa llavors es va sentir com si estigues dins un somni, totalment en trànsit mentre les comptemplava extasiat.

Aquelles dues noies de bellesa tan luxuriosa, havien transportat la seva ment durant unes quantes dècades enrere; tot just quan anava a la escola Montsant de Reus, i llegia aquells còmics o "tebeos" del Spiderman. Llavors tenia onze o dotze anys, i havia començat a publicar-se aquella edició en color dels còmics VERTICE, que era una franquícia de la Màvel dins d'Espanya.

Allà apareixia en Peter Parker: l'alter-ego de l'home aranya, dibuixat per en John Romita. Llavors el protagonista dels còmics, no parava de flirtejar amb unes companyes

d'universitat que es deien Mari Jane Watson: una atractiva pelroja d'ulls verds maragda com aquella que li acabava de demanar foc, i una tal Gwen Stacy; que era una rosseta despampanant amb cara de gatona i d'ulls blaus, també gairebé idèntica a la noia que seia davant seu.

Aquelles dues paies tan sexys i bufones que sortien als còmics de la Marvel, havien estat dibuixades pel gran John Romita a finals dels anys seixanta. Eren aquelles historietes que en Jofré Vinaixa es comprava de tant en tant al quiosc de la plaça del Mercadal, que era allà on sempre adquiria aquells "TBOS" de super-herois, fins i tot quan temps enrere, havien sigut publicats en blanc i negre a principis dels seixanta, amb un format més petit i en forma de llibret voluminos.

La primera edició que es premsava a Barcelona en tot color de l'Amazing Spiderman, devia ser pel juliol de l'any 1979, quan en Jofré havia cursat sisè de bàsica a l'escola Montsant de Reus. I emmig d'aquella aventura on l'home aranya lluitava contra un humanoide anomenat el "Disruptor", hi havia una escena on en Peter Parker: l'alter-ego del trepa murs, sortia de festa amb les dues xicotes alhora. De manera que en les pàgines centrals de la historieta, hi havia aquelles vinyetes on passejava pels carrers nocturns de Nova York amb una noia a cada braç. En Jofré es va quedar totalment prendat d'aquells dibuixos, sobretot per lo bones que estaven les dues paies, malgrat nomes fossin il·lustracions de còmic, dutes a terme per aquell dibuixant d'origen italià. I posteriorment, sempre li havia quedat el record de que l'aparença física de les "nuvies" d'en Peter Parker de llavors, ja l'havien impresionat de debò, des de la seva mes tendra edat. Mes endavant; durant mes d'una nit humida adolescent, en Jofré Vinaixa, sempre ansiava poder posseir sexualment aquelles dues paies que estaven tan bones...totes dues alhora. Però allò nomes era com una mena de fantasia sexual febrils de joventut, perquè ell mai no seria en Peter Parker, i unes paies així, tampoc no haurien existit mai en el món real. Tot era fruit de la fantasia comercial i "calentorra" d'un dibuixant de còmics de la Màrvel, que havia entrat a dibuixar els comick books de Spiderman procedent de les aventures d'en Daredevil. Al principi de tot; es deia que en John Romita havia acceptat dibuixar al "trepamurs" de mala gana, i per encàrrec del propi Stan Lee: l'editor i guionista de la sèrie. El qual prèviament ja s'havia barallat amb un tal Steve Ditko, que era qui havia creat i dibuixat l'home aràcnid original. Fins i tot havia dissenyat la seva indumentària, aquell vestit blaugrana, cobert de teranyines negres circulars.

Mes endavant; en Jofré Vinaixa de manera inconscient (o potser conscient), havia

intentat cercar alguna similitut d'aquelles noies dibuixades per en John Romita amb qualsevol model real de carn i ós, però no l'havia trobat mai, ni tant se vols comparant-les amb sex símbols de la època com la Jane Fonda, o la Brigitte Bardot. De totes maneres hi havia una pel·lícula d'en Christopher Lee, anomenada: "Dracula 72", on una de les seves víctimes, que era una actriu anglesa desconeguda, presentava un look molt similar a la de la Mary Jane Watson dibuixada pel John Romita, però res més. No era una rèplica exacte del personatge de la Màrvel, però donava el pego. En canvi amb la Gwen Stacy; encara no l'havia pogut comptemplar mai en carn i ós, ni en cap film, ni en cap fotografia, de cap model o cap actriu d'aquella època o de l'actual...

Però de sobte, durant aquella tarda del dia 15 de setembre de l'any 2001, i totalment de manera misteriosa, en Jofré Vinaixa, s'havia trobat amb totes dues alhora. Com si els dibuixos d'aquell còmic dels anys setanta, haguessin cobrat vida pròpia i s'haguessin transformat en persones de carn i ós. Llavors tenia a les dues noies fíctícies allà mateix, davant seu, semblaven totalment sortides de la historieta i transformades en femelles de veritat. Totes dues l'estaven observant fixament, dins d'aquella cafeteria hawaiana ubicada a l'aeroport internacional de Honolulu. La cosa semblava ser surrealista del tot, i ho era.

- Vol seure amb naltros per fer-nos companyia?- va preguntar aquella veritable reencarnació humana de la Gwen Stacy. Tenia una veu encara mes dolça i sensual, que la seva amiga

- Per que no? – va respondre en Jofré Vinaixa, intentant controlar les seves emocions mes íntimes, malgrat durant aquella situació allò podia ser molt difícil.

- Agafi la seva beguda i vingui amb nosaltres – demanà l'altra noia, que reencarnava el físic de la Mary Jane Watson. Era el personatge femení que mes endavant es casaria amb en Peter Parker, però llavors; ja va ser plasmada gràficament de manera mes descafeïnada per dibuixants posteriors a en John Romita. En tota la sèrie de l'home aranya, nomes ell, i solament ell, havia sabut donar-li gràficament aquell toc tan exhuberant i carnal.

<< Ara mateix, nomes faltaria que aparegues algú pujant per les parets, com l'Spiderman >>, pensà en Jofré Vinaixa, mentre recollia el seu cocktail "Blue Hawaii", recent servit pel cambrer.

- Sou totes dues Amèricanes? – preguntà amb veu greu, tornant-les a desputllar amb la seva mirada incisiva.

- Que no es nota? – preguntà la “Mary Jane” en qüestió, movent la seva cabellera pelroja amb un gest molt sensual.

- També aneu fins a Sydney, o bé, us quedeu a Hawaii?

- Tornem cap a los Angeles – respongué l’altre noia, la “Gwen Stacy” -. Hem gaudit de dues setmanes de vacances a Honolulu, i ara estem esperant el nostre avió que sortirà d’aquí cinc hores.

- Em dic Jofré Vin...perdò; Pierre Dupond – anuncià oferint-lis la mà -. Sóc francès de París.

Les noies van començar a riure sonòrament.

- Oh, la, là...París! – va proclamar la rossa.

-París la nuit – va afegir la pelroja.

-La ciutat de l’amor – va concloure en Jofré Vinaixa, de manera atrevida. De sobte volia ficar tota la carn a la graella.

- Què et passa alguna cosa, xato? – volia saber aquella pelroja -. No semblava que fossis tan tímid, quan t’hem vist sol a al taula del costat.

- Ets francès de debò? – preguntà la “Gwen Stacy”, amb un somriure cordial.

En Jofré Vinaixa afirmà amb el cap.

- Je suis francais món chery... maintenant, m’en vaig cap Austràlia. He baixat a terra perquè el meu avió està repostant.

- A fer unes vacancetes potser? – volia saber la “Mary Jane”.

- Sí, es clar...potser unes tres setmanes, tinc uns familiars que m’han convidat a Sydney – va mentir, observant-les cada cop mes acalorat. Aquelles paies estaven boníssimes, tenien unes corbes força exhuberants, gairebé afrodisíacues. Les dues fèmines també eren dignes de sortir en les millor portades del Playboy, Penthouse i similars.

Evidentment, semblava com si en John Romita s’hagues inspirat directament amb elles, per dibuixar-les als còmics de la Marvel, gairebé trenta anys enrere.

- Doncs ho passareu molt bé, senyor Dupond – afirmà la pelroja, amb veu sensual, hipnotitzant-lo amb aquella mirada de color maracda tan verda -. Però amb naltros també us ho podeu passar encara millor, molt millor que amb la vostra família – va

afegir de sobte, passant-se la llengua humida pels seus llavis bulbosos.

En Jofré Vinaixa, se sentí totalment xocat per aquella proposta tan directa.

- Heu provat mai de fer algun menaix a trois, amb dues paies tan bones com nosaltres? – preguntà l'altra noia, amb accent francès, mentre xuclava la palleta del seu refresc de Cointreau amb pinya, amb un gest provocatiu i pervers. Allò era molt pitjor que els còmics de l'home aranya.

En Jofré Vinaixa llavors no s'ho podia creure, totes les Amèricanes que havia conegut temps enrere, eren molt mes estretes que les paietes que sortien a les pel·lícules, però allò altre ja superava la ficció. Les dues reencarnacions humanes dels dibuixos d'en John Romita, li proposaven tenir rel·lacions sexuals amb ell de manera totalment directa, sense embolics pel mig. Semblava ser que ho tenien ben clar, claríssim.

També es podria tractar d'una trampa...

- Sóc tot vostre, quan vulgueu i on vulgueu – proposà amb la seva veu greu tan característica, mentre s'apropava a elles amb atreviment. Llavors sentia unes ganades increïbles de fer un veritable "trio" sexual amb elles, passes el que passes. Aquest cop, ja no podia dissimular que volia foradar totes dues per tots els costats. Ho faria per oblidar-se tot allò del 11-S.

- Encara tenim unes quantes hores lliures, fins que despegui el nostre avió amb destí a Los Angeles – anuncià l'atractiva pelroja, aixecant el seu cos voluptuós de manera provocadora-. Podem llogar una habitació aquí mateix, a l'hotel de l'aeroport - va proposar.

- El que calgui, el que calgui ! – exclamà en Jofré Vinaixa tot excitat, disposant-se a pagar el compte d'aquelles consumicions. Aquella rossa d'aspecte exhuberant, ja li havia palpat suament l'entreuix per sota la taula, mentre també es passava la llengua de manera lasciva per la commissura dels seus llavis carnosos. Uns llavis voluptuosos, gairebé tan irreals com els d'una nina inflable.

- No sereu prostitutes, potser? – volia saber en Jofré Vinaixa, de sobte. Llavors sentia que estava a punt de correr-se allà mateix.

Les dues noies esclataren a riure de manera de viciosa.

- Tenim pinta de fulanes? – preguntà al pelroja, apropant la seva boca humida a la seva orella.

En Jofré va moure el cap un xic incrèdul.

- Es que tenim moltes ganes de cardar amb un veritable semental com tu – comentà la seva companya, observant-lo millor de dalt a baix -. Segur que ets un mascle ben potent i la tens molt més grossa que el meu nuvi surfista, que ara mateix m'està esperant a Venice Beach.

- Sempre ho fem totes dues juntes, perquè també ens agrada i ens dóna molt de morbo, sobretot quan estem soles i ben lluny dels nostres “boys friends” – afegí la pelroja, fent-li l'ullet. Acte seguit i davant tothom, besà suaument els llavis de la seva amiga.

En Jofré no s'ho podia creure. Aquelles paies que estaven tan bones, boníssimes, no tenien res operat. Totes les seves corbes prodigioses, amb els seus trets tan voluptuosos i sensuals eren totalment naturals. I aquell comportament tan lasciu, directe i alliberat davant seu, potser era el que es destilava entre les noves generacions del segle XXI, l'època after-grunge. De sobte, també semblava com si en ple any 2001, tornes a estar de moda l'esperit orgiàstic dels anys setanta, abans que aparegues la SIDA i tot els danys colaterals. Podia ser això, o altres coses...

- Anem al hotel doncs – ordenà en Jofré Vinaixa, tot excitat, agafant a totes dues per la cintura. Les noies no deixaren de riure de manera obscena. En sec anaven tan catxondes com ell, o així ho semblava. Tots els transeünts de l'aeroport de Honolulu, l'observaven com si fos un veritable playboy ben acompanyat per dues belles damisel·les. Unes xicotes que també calçaven sabates de plataforma, i semblaven ser molt més altes que ell, passant gairebé del metre noranta. A més tenien aquell aspecte físic tan carnal i voluptuós, que ningú els podia treure la vista del damunt. Totes dues, també semblaven dues veritables top models d'èlit, però eren tan sexis i sensuals, que també podrien rodar bones pel·lícules pornogràfiques...

Capítol 2. Suspicious minds

Després de cinc minuts d'atravesar el hall principal de l'immens i fastuós aeroport hawaïà, aquell trio va arribar fins a la recepció del hotel Sheraton-Inn que estava ubicat en una ala de l'aeroport.

- Encara no m'heu dit el vostre nom – comentà eh Jofré Vinaixa, mentre demanava una suite matrimonial de cent dòlars la nit, pagant-ho amb metal·lic.

- Jo em dic “Mary Jane Watson” – respongué la pelroja amb una rialla sensual, observant-lo directament als ulls.

- Jo sóc la “Gwen Stacy” – afegí l'altre noia rossa platí, amb un somriure brillant i encisador. Llavors li va fregar la mà per l'entreuix, un altre cop.

En Jofré acabà d'omplir la fitxa de recepció, amb un bufec d'excitació totalment incontingut.

- I jo hem dic Peter Parker, quan arribem a l'habitació em convertiré amb el vostre home-aranya – comentà, mentre les altres reien divertides. Era evident que no li volien dir els seus veritables noms. Devia ser la seva manera d'actuar, sobretot quan hi havia sexe pel mig. Les identitats misterioses també devien formar part del seu joc eròtic. També era una gran casualitat, que les dues noies empresin els noms de les núvies d'en Peter Parker, com a pseudònim o nom clau. Potser era evident que elles mateixes, tenien molt clar que s'assemblaven físicament als personatges del còmic.

- Segur què no tindràs telaranyes on sospito “tigre” – va comentar la Mary Jane, ficant-li també la mà al paquet.

El recepcionista del hotel observà aquella escena totalment impassible, mentre recollia la fitxa del nou client.

- Habitació 69 – anuncià amb veu inexpressiva, mentre li passava la clau magnètica.

- Us cal el passaport? – preguntà en Jofré Vinaixa, amb accent frances. No li feia massa gràcia separar-se d'ell, malgrat que fos per a una ocasió tan especial com aquella.

- No senyor. Ja esteu registrat, i com que ja heu pagat per adelantat, ja us podeu endur la vostra documentació...que tinguin una bona estada a Hawaii – afegí el recepcionista -. El grum us pot dur les maletes.

- No portem maletes, ni falta que cal- increpà la pelroja amb veu sonora -. Amb el bon paquet que portem aquí mateix, ja en tenim prou per a totes dues – va afegir tornant a agafar l'entreuix d'en Jofré, movent-lo de dalt a baix de manera provocadora.

- Que passeu una bona estança al nostre hotel – insistí el recepcionista, com la cosa mes normal del món.

- Si anem a l'habitació numero 69, es evident que ho passarem de “collóns” – s'acomiadà aquella rossa, amb un rictus força sexy i pervers. Tenia el rostre tan bell i atractiu com el d'una nina inflable de carn i ós.

Tots tres es van dirigir rient cap als ascensors.

- Habitació 69, molt graciós el paio – comentà en Jofré Vinaixa, mentre entrava a dins de la cabina. No hi havia ningú mes.

Les noies van tornar a riure de manera orgiàstica al observar millor el seu rostre perplex.

- Mmm llit de matrimoni amb matalàs d'aigua, ho passarem bé – comentà la Mary Jane, llegint un pamflet de les característiques de l'hotel que havia recollit a recepció. De sobte el va doblegar de manera aparatosa i el va llençar al terra.

-Podries recollir això, oi? – va preguntar en Jofré Vinaixa, una mica molest.

-Sí tens raó, xato – va dir la noia agenollant-se davant seu -. Però primer faré “això” altre – va afegir, començant a baixar la bragueta d'en Jofré mentre apropava els seus llavis rodons i bulbosos, al seu entreuix de manera obscena.

Llavors la seva companya, va treure una petita camera de vídeo digital de la seva bossa.

- Es que ens agrada moltíssim gravar-nos mentre follem amb sementals com tu – comentà amb veu humida-. Així totes dues ens fotem encara mes catxondes, forma part del joc – va comentar enfocant el rostre de la seva amiga, que ja començava a xuclar la verga enaltida d'en Jofré-. No t'importa oi? – pregunta amb veu inocent.

- No m'enfoquis la meva cara, que sóc molt lleig – va respondre l'Almogàver, ementent un rictus de plaer. No li agradava que el filmessin en vídeo o li fessin fotografies massa compromeses. Llavors la noia rossa tan atractiva, va baixar la seva càmera i també va

apropar els seus llavis tan carnals i eròtics, als seus. Aquella paiota, estava molt més bona que la Pamela Anderson en els temps que feia de vigilant de platja. En Jofré no va poder evitar besar-los amb passió salvatge. Llavors va sentir també com la boca àvida de la pelroja, començava a xuclar el seu membre viril amb més frenesí que mai, aixecat i trempat com una mala cosa. Mai no s'havia fotut un rosco tan ràpid i tan increïble. No s'ho podia creure...

Quan era molt més jove, en Jofré Vinaixa havia conegut una francesa en una discoteca de Salou que es deia: "Papillón", i se l'havia traginat dins el seu vehicle només als cinc minuts de conèixer-la i començar a parlar amb ella. La paia que es deia "Mónique", anava d'estimulants, i se l'havia follat a l'interior del seu propi cotxe Renault turbo, estacionat a la font lluminosa. Allò havia succeït l'any 1985, mentre sortia de marxa amb uns col·legues de Reus, on tots plegats; havien anat a parar a aquell mític local de festa nocturna, ubicat al carrer Carles Buigas de Salou capital.

- Escolteu maques – demanà en Jofré de sobte, amb veu preocupada -. Que potser aneu d'alguna cosa?

- De que vols que anem? – li preguntà la "Gwen Stacy", mentre guiava la seva mà dreta pel damunt dels seus pits enormes: rodons i erectes, sense cap implant de silicona.

- Vols dir que en aquestes alçades, t'ha d'importar molt de que anem, xato? – preguntà la "Mary Jane", amb una rialla diabòlica mentre aixecava el seu cap. Llavors encara romania agenollada a dins d'aquell ascensor, fent-li aquella "fellatio" in situ. La seva companya va apretar l'STOP del panell de l'ascensor. Llavors en Jofré ja va saber del tot, de que aniria la cosa.

Era evident que s'havia topat amb dues vicioses del quinze, que duïen aquell look retro de finals dels anys seixanta. Dues paies altes i d'aspecte anglosaxó tirant a nòrdic, que de sobte volien passar l'estona follant amb el primer palandengo que se'ls fiqués a tir, i aquest cop li havia tocat a ell. Llavors observà el seu rellotge, ja havien passat quaranta minuts des que havia abandonat l'avió. Encara tindria un parell d'horetes per portar a terme aquell menaix a trois.

La pelroja seguí succionant la seva verga amb boca experta, mentre li escalfava els ous de manera suau. L'altra noia li mostrava els seus pits sonrossats, rodons i erectes. De sobte començà a toquinejar-los, i a pessigar-los de manera obscena davant seu, mentre s'apartava lleument d'ell perquè li augmentes el seu desig carnal. En Jofré va intentar besar un altre cop aquells llavis tan sensuals, però no va poder; perquè la

“Gwen Stacy” ja s’havia retirat un parell de pams enrere. La seva companya el tenia totalment arraconat en aquell extrem de la cabina de l’ascensor, mentre li estava fent la mamada del segle. Encara així aquella rossa tan exhuberant, amb un tors nu que no tenia gens d’envejar a la de la mítica Mae West, o altres pin-ups dels anys cinquanta com l’actriu Mamie Van Doren, seguia calentant-lo amb el seu posat provocador, subjectant i movent suament els seus pits immensos amb unes mans planes, sense deixar de gemegar de plaer. Les seves ungles pintades de color blau cel com els seus ulls, la feien ser encara més sexy i morbosa.

- Dóna-mel’s, dóna-mel’s! – cridà en Jofré Vinaixa, totalment frenètic, referint-se a les seves glàndules mòmaries. L’home estava a punt d’ejacular, malgrat només portava un minut escàs d’aquella mamada tan directe i calenta -. Deixame’ls xuclar, si us plau! – va insistir, mentre l’altra li mostrava la seva llengua de manera lasciva. Finalment, aquella “Gwen Stacy” acabà besant els seus llavis de manera obscena, mentre la seva verga dilatada explotava dins de la boca de la pel-roja, la qual va començar a remenar-la de manera viciosa, tot i empastifant-se tot el seu rostre maquillat, movent la llengua i gemegant de plaer total al notar aquella llet tan calenta i pringosa que manava d’aquell membre viril.

- Mira que llaaarga la té, amor meu – anuncià la “Mary Jane Watson”, mostrant-la a la seva companya com si fos un trofeu.

- Ooh, és increble, això deu mesurar gairebé trenta centímetres – va comentar aquella rossa voluptuosa, agenollant-se al seu costat, començant a llepar també aquella verga dilatada amb delectació. El membre pringós del seu partenaire, era enorme.

- Una mica menys – comentà en Jofré Vinaixa, amb satisfacció -. La meua titola mesura uns vint i dos centímetres i mig, per ser exactes.

- N’hi haurà també per a mi? – preguntà aquella noia rossa amb veu ansiosa, apartant els seus llavis d’aquell membre trempat com una petita manguera.

- Tinc per a dues corregudes més com a mínim- comentà en Jofré Vinaixa, prement un altre cop el boto del sisè pis, perquè volia seguir cardant amb elles d’una manera més còmoda i confortable.

Llavors va comptemplar com les dues Amèricanes tan altes i amb trets germànics, començaven a toquinejar-se i a morrejar-se entre elles de manera apassionada, com mai no ho havia vist al natural.

Era una llàstima que l'avió amb destinació a Sydney, no estigues mes temps repostant a l'aeroport de Honolulu. El podria perdre i agafar-ne un altre, però no se la volia jugar quedant-se tant de temps a dins dels Estats Units, encara que fos un departament tan llunyà com Hawaii; malgrat les dues noies no li donaven cap altra opció...potser seria capaç de comentre una temeritat per culpa seva, o potser no...

Llavors, es va adonar que encara duia damunt seu aquella petita bossa de viatge, on hi havia aquells set-cents vuitanta mil dòlars en metal·lic. Els havia colat fins dins de l'avió com a equipatge de mà, i ara es trobava en aquell hotel hawaià, duent a terme un “menaix a trois” amb dues paies impressionants alhora que totalment desconegudes, que de sobte; havien aparegut del no res, com caigudes del cel...

Per mes inri, també eren veritables clons de les nuvies d'en Peter Parker, que havia dibuixat en John Romita trenta anys enrere. I a mes, també empraven els mateixos noms i cognoms de ficció. La cosa era una mica estranya i misteriosa. Potser tot plegat era una trampa, o potser havia topat amb dues buscones, àvides de sexe i que empraven el renom d'aquells personatges de còmic tan coneguts als Estats Units; de la mateixa manera que el personatge de l'actor Peter Fonda emprava el renom de “Captain Amèrica” a la pel·lícula “Easy Rider”, i en Dennis Hopper: el de “Buffalo Bill”.

Despres de cardar amb elles ja miraria d'esbrinar els seus passaports o documentació acreditativa, per esbrinar qui eren realment aquelles dues damisel·les que havien sorgit del no res, i que de cop i volta, ja estaven a punt de copular amb ell, duent a terme un increïble menaix a trois. Mai mes podria trobar unes paies tan bones i sexys com aquelles dues...com no fos pagant una veritable fortuna.

Quan l'ascensor arribà fins a la sisena planta d'aquell hotel, on hi havia l'habitació adquirida, la pelroja que portava el terme el rol de “Mary Jane”, estava començant a palpar l'entreuix de la seva companya, mentre totes dues observaven a l'Almogàver de manera encara molt mes lasciva que mai. Llavors va sentir una trempera immensa . Aquest cop trigaria una mica mes en ejacular, però ho aconseguiria de totes maneres. Potser li caldrien vint minuts de folleteig com a màxim.

En pic entraren allà dins de la cambra numero 69, obrint amb la porta amb la tarja magnetica; les dues noies van començar a desputllar-se del tot davant seu, sense deixar de riure de manera esbojarrada i excitada, jaient totalment nues damunt del llit. Despres de toquinejar-se una mica entre elles, van començar a rebotcar-se ficant-se a fer un “seixanta-nou”, de manera totalment impúdica. En Jofré va percebre aquelles

mirades provocatives, alhora que desafiants. Encara així; va voler fer-se el dur i templat davant seu.

Mentre les dues noies s'ho muntaven amb tota la passió del món, va trucar a recepció i encomanar tres racions d'ostres Hawaianes amb xampany "Don Perignon". La millor marca. La seva actitud de "Dandy" reusenc; mai no podia fallar en circumstàncies com aquella. Tot allò era un regal dels Déus, caigut directament del cel i s'hauria de celebrar com calia..

- Va paio; t'estem esperant – implorà la "Mary Jane Watson", mentre jeia nua al costat de la seva amiga, que era qui duia aquella mini càmera a la seva mà esquerra. Llavors la diposità damunt de la tauleta de nit, perquè agafes un plànol fix.

- Vull me la fotis pel forat del darrera, mentre ella em fa una mamada al meu cony – demanà aquella rosseta voluptuosa, que tenia els pits tan grossos i tota la seva cabellera rossa desperdigada per damunt del seu tors nu – Ho podràs fer, paio? – preguntà amb veu viciosa.

- Sóc un tot terreny – declarà en Jofré Vinaixa, àlies l'Almogàver; mentre es treia la seva roba de turista de manera precipitada. En pocs segons es va desputllar del tot.

Quan havia d'entrar en acció; la jove "Gwen Stacy", ja estava mig acotada llepant-li el cony a la "Mary Jane", la qual no parava de retorçar-se de plaer, movent el seu cap per totes direccions.

Aquesta, finalment també havia aconseguit ficar el seu rostre femení emmig l'entreuix de la seva amiga, llepant aquell triangle de pels rosos i fins com la seda. Llavors en Jofré Vinaixa, es va ficar de genolls damunt d'aquell immens matalàs d'aigua que s'enfonsava i es movia per totes direccions, la cosa semblava ser divertida. Quan tornes a Reus, miraria d'adquirir un de semblant a cal Jansà.

En aquells moments, tenia el seu virot totalment trempat com mai no ho havia tingut en sa vida.

- No li fiquis el dit encara – demanà la "Mary Jane", emmig d'estertors orgàsmics mentre l'observava des de sota de l'entreuix de la seva amiga -. Ja lubricaré el seu forat, amb la meva llengua humida...

Acte seguit, apropà els seus llavis sensuals i carnosos, dins d'aquell traser amb forma de pressec, i l'obrí millor per la meitat, apartant les natges lluent i fermes, amb les seves mans d'ungles granate. Llavors va moure la seva llengua libidinosa, ensalibant

aquella cavitat anal, com si fos una salsa digna de la millor amanida del Món de Reus, i rodàlies.

La noia, obsequiada amb aquella mostra d'amor tan sensual, va moure el seu cos de plaer, mentre seguia llepant el pubis humit que tenia sota seu.

En Jofré Vinaixa, finalment va decidir entaforar el seu manubri dins d'aquella cavitat anal. Duent-ho a terme molt a poc a poc. Era estrany que una paia com aquella, es deixes follar directament pel forat del cul. Quelcom que no era típic de les Amèricanes, ni de les anglosaxones en general. Mes aviat de les cultures llàtines i de l'hemisferi sud. Sobretot de les brasilenyes i cubanes. A aquelles dones; sí que els agradava de debò que les follesin pel forat del darrera, sense pietat. I ara també ho estava fent en mig d'un "menage a trois", amb una paia que estava mamant el cony de la seva amiga, i que també li donava morbo que l'Almogàver la perfores per la cavitat anal. Segur que no s'atrevia a fer aquelles porqueries amb el seu nuvi (si era totalment cert que en tenia).

En Jofré va començar a bombejar lentament el seu membre trempat com una mala cosa, lliscava força bé dins d'aquell forat lubricat, "AAAGHHH", escoltà dels llavis de la noia rossa, "SEGUEIX, SEGUEIX!", ordenà, mentre seguia pitxant de manera suau. Llavors sentia com el seu orgue progenitor, també deixava anar aquells licors transparents previs al semen. Allò encara el feia lliscar millor dins d'aquell culet rodó, tan carnal i perfecte, que era capaç de fer ressucitar a la mòmia del general Prim.

"MES DE PRESSA, MES DE PRESSA", va demanar aquella "Gwen Stacy" amb veu ansiosa, ARA, ARA, VA, FOLLA'M PEL CUL, PEL CUL...començà a cridar amb veu esbojarrada.

Feia temps que en Jofré Vinaixa no es traginava una paia pel darrera, tot s'havia de dir. I menys amb especímen tan voluptuós i carnal com aquell.

De totes maneres, durant uns quants anys anteriors ja havia conegut a aquella stripper i show-girl reusenca, que li agradava només follar per la cavitat anal. Les males llengües deien que era un travesti sense operar, que no volia que se'l descobrís. Però en Jofré, ja se l'havia fetA petar al seu xalet del Pinar un parell d'anys enrere.

Després de cardar un munt de vegades amb ella, va poder comprovar "in situ" que es tractava d'una dona de debò. Jacinta Sanromà, es deia. Una reusenca rebel i viciosa, que només volia follar pel cul. La Jacinta era una noia rossa de cabells llargs i daurats com els raigs del sol, amb cara de bona nena, la qual devia mesurar un metre vuitanta

d'estatura i tenia un tipus molt espectacular. La Jacinta Sanromà; també era filla d'una prestigiosa família de Reus, propietària d'un anomenat establiment de venda de roba interior i de llenceria íntima ubicat al centre de la ciutat...

I malgrat semblava ser una pubilla de casa bona, molt sèria i estirada; a la nena, li molava mes dedicar-se a fer de "striper" durant els caps de setmana, assessorada pel seu xicot que li feia de "manager", buscant-li bolos per discoteques, acomiadaments de solter, etc...i si algun conegut o familiar de Reus l'ensexampava fent allò, ella sempre es justificava que duia a terme aquells espectacles tan lucratiu per a treure's un sobresou nocturn, perquè amb el que guanyava a la botiga dels seus pares, no en tenia prou pels seus vicis i capritxos.

De totes maneres aquella paia; fos "striper", o venedora de calces i sostenidors, només volia que se la follesin pel forat del cul, allò era per a obtenir un gran plaer, sense quedar embarassada.

Fins que la va conèixer a la Cage de Medrano; en Jofré només ho havia pogut fer pagant brassilenyes que havia contactat allà al Vip's quan anava amb els amics. Malgrat també hi havia el mite popular i local de la "Putxa guèrxa"; transcrit per la poesia d'en Xavier Amorós; cada cop que en Jofré Vinaixa es volia traginar una noia per la cavitat anal, ho havia de fer pagant les sudamericanes que oferien els seus serveis sexuals al millor postor. De manera que tot allò de la Jacinta Sanromà, era un xollo increïble. Va ser un romanç molt intens, que durà gairebé unes tres setmanes, fins que aquella noia se'n va anar a viure amb un senegalès que la tenia molt més llarga que en Jofré, i que el seu xicot que li feia de representant. Aquell africà de metre noranta, que devia tenir una titola de mes de trenta centímetres, també treballava de porter en una discoteca de Salou. Era evident que encara devia satisfer-la molt més, que els altres xicots que amb els quals havia pernoctat la Jacinta.

Però llavors, després de dos anys i escaig, d'aquella relació tan intensa i penetrant amb la Jacinta; en Jofré Vinaixa tenia allò altre entre les seves cames. Aquell cul que vibrava de plaer i luxúria alhora.

Tot just quan les dues noies començaren a gemegar de plaer a l'uníson, perquè totes dues també estaven deixant anar el seus fluxos vaginals, en Jofré Vinaixa va ejacular per segona vegada durant aquella tarda. Durant la nova ocasió, va trigar gairebé uns tres minuts i mig, però ho va fer sense deixar de palmejar i pessigar obscenament aquelles natges tan rodones i obscenes. Quan a la fi, va aconseguir ejacular de manera ferotge, va

emetre un crit orgàsmic, que es devia sentir per tota aquella planta de l'hotel Sheraton de l'aeroport de Honolulu. Mai no havia tingut una correguda tan salvatge.

- Hostia puta! – exclamà gairebé sense forces, separant-se a poc a poc d'aquella Amèrica rossa i de corbes tan voluptuoses, ni tan sols la Pamela Anderson amb boles podria superar-la. Allò era tot natural, no s'havia operat de res i no li calia. A la seva amiga tampoc no li calia, perquè estava tan bona com ella...

- Jo també, jo també – va demanar la pelroja, sortint de sota seu -. Jo també vull que em follis pel cul – afegí amb veu viciosa, mentre es girava i es postrava mostrant les seves natges rodones i lluentos a l'Almogàver. Ella també era un bon espécimen, gairebé tan insuperable com la seva amiga.

- T'hauràs d'esperar una miqueta, xata – comentà l'altre totalment suat, mentre trucaven la porta de l'habitació. Segur era el cambrer que duia les viandes que havia demanat per telèfon. Xampany i ostres crues. Com els bons. Es clar que sí.

-One moment, please! – va exclamar en Jofré, parlant amb anglès perfecte mentre s'aixecava d'aquell llit amb dificultat de moviments. Aquelles dues noies realment l'havien deixat fet pols; para el arrastre, que es diu en castellà.

Abans d'obrir la porta, en Jofré connectà l'aire acondicionat de l'habitació amb un comandament a distància, i es tornà a col·locar els seus calçotets, recollint-los del terra enmoquetat d'aquella cambra, que tenia vistes directes a la Bahía de Honolulu, pel damunt de les pistes del seu aeroport.

Les noies es van tapar lleument amb els llençols del llit de matrimoni, ocultant la seva nuesa tan voluptuosa. Aquells cossos tan ben formats i plens de corbes, eren quelcom fora de sèrie...

- Li porto el que ha encomanat per recepció – anuncià el cambrer de l'hotel, duent una safata amb rodes. Era un jove hawaïà, que vestia una camisa florejada idèntica al recepcionista d'aquell hotel -. Tres racions d'ostres, i cava "Don Perignon" amb gel...

- Molt bé nen – respongué en Jofré Vinaixa, pagant el compte i donant-li una propina de vint dòlars -. D'on són les ostres? – volia saber.

- D'aquí mateix senyor, les han collides aquest matí – explicà el cambrer del servei d'habitacions, disposant-se entrar allà dins. De sobte també havia descobert les dues noies nues toquinejant-se damunt d'aquell llit de matrimoni, amb un matalàs d'aigua. Llavors una lleu expressió de lascívia es dibuixà en el seu rostre moreno i de trets

polinesics. Allà dins s'estava produint una orgia del quinze.

- No cal que entris, es que encara estem "liats", ja saps què vull dir – comentà l'Almogàver, observant-lo directament als ulls de manera amenaçadora. Era per marcar millor el seu territori de mascle en cel.

- Molt bé senyor, moltes gràcies – va respondre el cambrer, acomiadant-se d'ell amb una reverència. En Jofré Vinaxia el va comptemplar allunyant-se amb passes tranquil·les pel passadís de l'hotel. De sobte, tenia com una mena de pressentiment estrany vers aquell paio. Era allò que sempre li delatava el seu sisè sentit, que mai li fallava. Es tractava d'aquell tipus d'aura amenaçant, que emetien els bòfios de qualsevol lloc del món, anessin disfresats de cambrers, de repartidors de pizzes o d'uniforme oficial, amb la placa i tot.

Potser aquesta vegada es tractava d'un fals pressentiment. Però mai ho eren; sobretot quan semblaven sospites supèrflues, va pensar un xic preocupat, mentre tancava la porta de l'habitació d'aquell hotel. Davant seu hi havia aquella finestra que donava directament a la torre de control i a les pistes d'aterratge amb la costa hawaiana al fons. El seu vidre era el doble de gruixut per insonoritzar el soroll dels avions procedent de l'exterior.

Llavors va girar-se cap al dormitori, per tornar a cardar amb aquelles paies tan bones.

- Ei què feu? – va preguntar de sobte totalment sorprès.

En aquell mateix moment de descuit amb el cambrer, les dues noies s'havien atrevit a agafar el seu equipatge de mà, que hi havia damunt de la tauleta de nit ubicada al costat dret llit, i es van atrevir a buidar el seu contingut damunt del matalàs d'aigua. Aquell gest innocent, que semblava ser una brometa que li estaven fent, es van convertir en quelcom perillós per a elles. Sobretot quan van aparèixer aquell munt de dòlars, amb feixos de bitllets de mil i uns quants de cent totalment desparramats pel damunt del llit. Els quartos estaven amagats dins d'uns calçotets i samarretes entortolligats de l'Almogàver, i en aquell moment els estaven escampant com si res, mentre totes dues reien com a boges. Ara només faltava allò...

- Ei paio, no sabem que estiguessis tan forrat de pasta! – exclamà la noia pelroja, observant-lo de manera desafiant, mentre la seva companya ho gravava tot amb vídeo -. Sembla que hi hagi mes de mig milió de dòlars...

En Jofré es dirigí cap a elles, sentint un impuls de fura sobtada. Aquells calers havien costat molt de guanyar...

- Deixeu estar això, males putes! – cridà ple de ràbia, mentre li propinava una bufetada al rostre de la pelroja. Aquesta va retrocedir amb un crit de sorpresa. Però seguí rient de manera histèrica. Mentre tornava a llençar un bon feix d'aquells bitllets pels aires.

- El paio porta milers i milers de dòlars autèntics damunt seu, som riques xata meva – va repetir la “Mari Jane”, adreçant-se a la seva companya mentre s'aixecava del llit amb un gest àgil.

Llavors quan la volia apallissar de nou, en Jofré Vinaixa va sentir un fort impacte darrera mateix del seu crani. El seu cos es va desplomar mig estabornit. Havia estat l'altre noia: la “Gwen Stacy”. Aquesta, havia tingut temps de recollir aquella ampolla de Don Perignon de la safata que havia dut el cambrer, i l'havia colpejat pel darrera. A continuació va sentir com totes dues començaven a riure de manera esbojarrada, mentre restava uns quants segons quiet i dolgut observant el sostre de l'habitació de l'hotel, que també estava emmoquetat de color blau fosc. Quan es va incorporar totalment debilitat per atacar-les de ple, aquella pelroja tan obscena, li va propinar una forta puntada de peu experta i directa a la seva mandíbula. Allò el va fer retrocedir de dolor, caient directament al terra de parquet. El segon cop, encara li va fer mes mal. Aquelles paies també sabien pegar de debò.

- Ei, què passa amb vosaltres dues? – volia saber, mentre les observava totalment sorpres. No s'ho podia creure. Però aquelles dues Amèricanes que l'havien seduït abans, de sobte semblaven ser molt mes perilloses que al principi de tot. I ell havia caigut de ple en la seva trampa. Eren les típiques meques que et foten el pal directament després de seduir-te; sense xulos intermediaris pel mig. Unes dones “depredadores” professionals. Algú li havia parlat d'elles; però de sobte, va sentir un immens esborronament a la pell al observar les seves mirades psicòpates. Segur que s'havia topat amb dues veritables assassines, d'aquelles que follaven, mataven i robaven a les seves víctimes per plaer. Eren paies delincüents i d'ideologia ultrafeminista radical, que els molava torturar i executar a les seves víctimes, després de fornicar amb elles...

En Jofré Vinaixa, treballant com l'Almogàver, ja coneixia diversos casos a través de la premsa, o d'antics col·legues del món del hampa internacional, que li havien parlat d'elles. I a damunt, tenien el bon costum actual de gravar-ho tot en vídeo, i penjar-

ho per internet, o bé; es dedicaven a vendre les imatges al mercat negre com “snaff-movies”...

-Es que no t'agrada la segona part d'aquest joc tan maco? – li preguntà aquella rossa de la càmera, mentre s'abocava tota l'ampolla de cava Don Perignon, deixant-lo anar pel damunt del seu tors nu i voluptuós. L'altra noia ràpidament acotà el seu cap llepant els seus immensos pits rodons i mullats de xampany, observant a l'Almogàver de manera provocadora, com si en el fons no hagues passat res. Com si allò fos encara una mena de joc sexual, un joc molt perillós, però un joc sexual de totes maneres, on només podia guanyar el més fort...o la més forta...

Aquest s'aixecà del terra amb un gest dolgut, disposat a estomacar-les de debò, recollir la seva pasta i fotre el camp d'allà dins. També era capaç de matar-les si era convenient. Perquè aquella situació, s'estava tornant molt perillosa alhora que grotesca.

Tot just quan es disposava a estirar els cabells de la pelroja, i propinar-li un altre cop de puny al seu rostre, la noia es girà ràpidament i li propinà una nova patcada de kàrate a l'estómac. Ho va fer com abans, de manera ràpida i experta. En Jofré es doblegà ple de dolor, mentre sentia un dany immens. Gairebé sense poder respirar. Acte seguit sentí una greu esgarrapada a l'esquena fins fer-li sang. Ho havia fet l'altra noia, aquella rossa tan voluptuosa que s'assemblava a la Gwen Stacy, la qual reia històricament mentre seguia enregistrant-ho amb vídeo. En Jofré es girà vers a ella, llençant-li un bon dretà certer, que la noia va saber esquivar amb perícia, saltant cap enrera com si fos una acròbata totalment ensinistrada. Aquella rossa tan atractiva i voluptuosa, va tornar a aixecar la càmera de vídeo digital, enfocant-lo amb actitud burleta i desafiant. En Jofré es va llençar contra ella un altre cop, però la seva companya el va atacar per l'esquena.

- AAH, MALES PUTES! – va cridar tot rabiós, mentre rebia un altre impacte d'ampolla buida al cap. Aquest cop es van trencar els vidres, i el seu cos es va esfondrar totalment estabornit damunt d'aquell de matalàs d'aigua. Gemegant de dolor i paralytitzat, l'Almogàver va sentir com les dues noies no deixaven de riure, mentre li lligaven les seves mans al capçal del llit. Ho van fer amb els seus mocadors de seda, plens d'ornamentacions hipioses.

La seva víctima, tal com estava llavors, no va tenir suficients forces per oposar-se als seus moviments, tenia el cap dolgut i estava totalment exhaust per aquella sessió de folleteig tan intensa, on s'havia corregut dues vegades amb menys d'un quart d'hora. Les paies havien emprat la tàctica de deixar-lo fet pols, abans d'atacar-lo de ple.

A continuació, també va notar com li lligaven els peus al capçal de baix, emprant aquells llençols del llit. Ho van fer de manera experta amb uns quants segons, deixant-lo totalment inmovilitzat. Semblava com si ja ho haguessin dut a terme diverses vegades amb altres víctimes anteriors, o bé estaven molt entrenades. No s'ho podia creure.

La pelroja que feia servir el nom de “Mari Jane Watson”, va encendre el televisor de plasma que hi havia en aquella luxosa habitació, mijançant un comandament a distància. I de sobte, la cara de l'Elvis Presley aparegué a la pantalla cantant “Suspicious mind”. Es tractava d'aquell mític show que havia dut a terme allà a Hawaii mateix, durant el 12 de gener de l'any 1973. El concert va ser retransmès via satèl·lit per tot el món. Una cadena local de Honolulu ho tornava a emetre per televisió; al menys aquella cançó. Segur devia ser un programa de vídeos musicals, va pensar l'Almogàver, mentre aquelles noies ja el tenien ben lligat.

- Ara vull que em follis a mi, semental – ordenà de sobte la pelroja, enxarrancant-se damunt del seu entrecuix, mentre la seva companya seguia gravant-ho amb aquella mini càmera digital. En Jofré observà la seva mirada perversa i va sentir un calfred immens. Llavors estava acollonit de debò.

- Vinga menja, que ho necessitaràs – li ordenà la seva companya, apropant-li una ostra als seus llavis.

En Jofré Vinaixa xuclà el seu contingut, perquè ja sabia el que li vindria a continuació, i necessitava agafar moltes forces en tots els sentits. Aquella noia li en passà dues mes amb una rialla, i en Jofré tornà a absorbir el seu contingut emetent un gest de fura.

- Deixeu-me anar males putes! – cridà, amb totes les seves forces, mentre es trobava totalment inmovilitzat. La pelroja pujà el volum de la cançó de l'Elvis cantusejant damunt seu, mentre movia el cap al ritme de la guitarra introductoria. Per mes inri, aquella boja psicòpata també era fan del Rei del Rock, i se sabia totalment de memòria la lletra d'aquella cançó titulada: “Suspicious minds”, publicada al 26 d'agost de 1969 i composta per un tal Mark James, que era un dels productors musicals de l'Elvis quan va decidir tornar als escenaris a finals dels anys seixanta.

“We're caught in a trap. I can't walk out.

Because I Love you too much baby”

En Jofré notà com la “Gwen Stacy” li amordaçava la boca, amb un altre d'aquells mocadors, mentre la cantaire, començava a bombejar damunt seu frenèticament.

Estava com a posseïda.

*“Why can't you see, what you're doing to me
When you don't believe a word I say?”*

Pregonava l'Elvis; mentre la pelroja d'ulls verds tornava a riure de manera malvada, alhora que histèrica. Els seus ulls maracdes afamats, l'observaren com si l'hagues de devorar. Llavors eren com els ulls d'una bruixa diabòlica. En Jofré veié millor el seu tatuatge, que duïa sota el melic, gairebé damunt del pubis. Eren dues serps recargolades entre elles, envoltant el cap d'un dimóni. La seva companya, també duïa un tatuatge idèntic a aquell, en la natja esquerra del seu cul voluptuós. Ho havia vist mentre se l'havia follat pel darrera.

*“We can't go on together, with suspicious minds.
And we can't build our dreams, on suspicious minds”*

La noia pelroja començà a gemegar plena de plaer, mentre botava damunt de l'entrecoix d'en Jofré, que de manera involuntària tornava a estar trempat com una mala cosa. De sobte emetia uns xiscles terribles, tornant-se boja del tot, mentre movia el cap per totes direccions. A continuació, la seva companya que no parava de gravar aquella escena tan sexual i morbosa, es va col·locar al seu costat, sense deixar-la d'excitar amb petons libidinosos. Totes dues movien les seves llengües obscenes com les dues serps que sortien al seu tatuatge.

*“So, if an old friend I know. Drops by to say hello.
Would I still see, suspicion in your eyes?”*

<< Merda, son dues Quiummas >>, va recordar l'Almogàver de sobte. Es tractava d'aquelles dones assassines i depredadores, que havia sentit parlar durant els seus primers anys treballant com a mercenari.

Les “Quiummas” o “Keeumas”, eren un tipus de noies molt atractives que pul·lulaven per tot el món, agrupant-se amb parelles o trios, les quals es dedicaven a segrestar a mascles en cel com ell, robant-los despres de torturar-los amb orgies sexuals sanguinàries. Moltes d'aquestes paies eren sol·licitades per les mafies de diversos indrets del món, quan en sec volien pelar a algú molest, tot i emprant aquella mètode eròtic i tan carnal.

L'Almogàver ja havia vist aquells tatuatges temps enrere, quan treballava per la màfia

russa d'Europa occidental. Durant aquell temps, també li havien explicat unes quantes coses sobre aquelles noies tan atractives alhora que perilloses, la majoria de les quals eren de procedència anglosaxona, malgrat que darrerament també n'hi havia per altres llocs del món, sobretot dels països de l'Est.

“Here we go again, asking where I've been.

You can't see these tears are real. I'm crying”

El mite de les Quiummas tenien aquell origen místic, com si fossin dones extraterrestes, procedents d'una altre planeta, on se les descrivia com a noies sexys d'elevada estatura i aparença nòrdica. Allò era un rumor parapsicològic que va sorgir a finals dels anys setanta, i principis dels vuitanta. De manera que hi havia científics investigadors que les descrivien com a presuntes raptors de nens, d'adolescents i homes adults, que després de seduir-los els dormien i els lligaven a estranys mobles d'aparença futurista, somentent-los a tota classe de jocs sexuals agressius, violacions i vexacions durant diverses hores, o al llarg de tota una jornada.

“We can't go on together. With suspicious minds

And we can't build our dreams. On suspicious minds”

També es parlava d'aquelles paies, com a possibles actrius de “snuff movies” que anaven en pla “freelance”, les quals duïen a terme estranys rituals d'origen alienígena o marcadament esotèric, mentre gravaven els seus films morbosos. Aquestes dones, havien segrestat a les seves víctimes per Escandinàvia, Estats Units i Sudamèrica.

Però finalment, aquelles femelles depredadores havien deixat d'actuar a finals dels anys vuitanta.

Com que se les denominava com a QUIUMMAS, o KEEUMAS, alguns investigadors ufològics van començar a especular, de que per la fonètica del seu nom es podien tractar d'ummites procedents del planeta Ummo, un planeta exterior de la nostra galaxia, del qual es creia que els seus habitants havien contactat amb terrestres, i que tenien també una aparença humana, molt més atractiva que la nostra. Però també pertanyien a una civilització molt més avançada i amenaçadora...

“Oh let our love survive, or dry the tears from your eyes.

Let's don't let a good thing die”

Fossin del planeta Ummo, o no, aquelles dues femelles que encara se l'estaven

traginant de manera forçada, tenien una aparença ben carnal i terrena, malgrat l'Elvis possiblement residia a Mart, no pas al planeta Ummo.

-Síiii, síiiii, síiiii – exclamà de sobte aquella pelroja, mentre en Jofré sentia com li tornava a buidar els seus testicles, tornant a ejacular un altre cop. Estava exhaust però havia tingut temps per realitzar una tercera correguda. La noia seguia saltant frenèticament damunt seu, bambolejant els seus pits rodons i generosos mentre el començava a bufetejar-li la cara dolguda. En Jofré va moure els seus braços i cames, intentant deslliurar-se d'allò, però no va poder, aquells nusos mariners estaven fets de manera experta. A continuació, la noia començà a transformar les bufetades orgiàstiques, amb cops de puny de debò.

- DEIXA'M ANAR FILLA DE PUTA! – cridà en Jofré, amb totes les seves forces a traves de la seva mordassa. La cançó de l'Elvis s'estava acabant, però la noia era totalment inflexible. En sec va observar totalment espantat, com la seva companya encenia una cigarreta i se la passava amb un gest obscè.

- Gràcies estimada meva – agrai la pelroja, xuclant el filtre amb els seus llavis bulbosos, mentre encara seguia enxarrancada damunt del cos de l'Almogàver.

De manera imprevista, va clavar la punta encesa del cigar damunt del tors nu de la seva víctima. Aquest va fer vibrar el seu cos de dolor...

Nomes feia quatre dies exactes que havia escapat de ser sepultat per la Torre Nord del World Trade Center, i de sobte, es trobava emmig d'aquell altre mal tràngol, com si fos un veritable malson. Potser no viuria per explicar-ho. No hi havia dubte que s'havia acabat en Jofré Vinaixa i l'Almogàver allà mateix...

Amb un riure cruel, aquella paia va refredar la seva ferida amb un glaçó de gel que havia agafat de la cubeta metàl·lica, on hi havia l'ampolla de cava "Don Perignon".

La noia va fer un gest triomfal i ple d'exhibicionisme mentre ensenyava la cigarreta a l'objectiu de la càmera de la seva amiga, que també reia com una boja, abans de tornar-lo a clavar sobre la pell del seu captiu, aquest cop, va ser a la panxa, damunt mateix del melic i tornà a cobrir la ferida amb aquell tros de gel.

- Ara jo, em toca a mi – va demanar la rossa aquella, que semblava la reencarnació carnal de la Gwen Stacy, però molt mes carnal i voluptuosa.

En Jofré va sentir una nova cremada al seu pit dret. Aquelles paies el volien deixar com un colador abans d'aniquilar-lo vilment. Allò del gel era per mitigar el dolor,

perquè pogues aguantar fins a un centenar de cremadetes com aquella per tot el cos.

Però de sobte, es van sentir uns cops a la porta de l'habitació, eren tres de seguits i tres de pausats.

<< Una contrasenya >>, pensà, mentre la pelroja s'aixecava de damunt seu i baixava el sò de la televisió, amb el comandament a distància. Llavors sortia el rostre de la Kylie Minogue, cantant aquella cançó amb un posat sexy i tota vestida de blanc mentre conduïa un vehicle futurista: “na, na, na...na, na, na, na...na...na, na, na, na”. La cançó es titulava: “Can't get you out of my head”.

Aquella cantant australiana també tenia un bon polvaso, va pensar en Jofré, observant aquell vídeoclip estrenat durant aquell mateix estiu del 2001, no feia massa setmanes.

La rossa aquella que semblava la Gwen Stacy dels còmics del Spiderman, seguia gravant-ho tot en vídeo. Mentre es posava a tararejar aquella cançó que sonava per la televisió, ballant totalment nua de manera lenta i embriagadora. Com si estigues duent a terme un ritual macabra...que en realitat, tot plegat ho era...

En Jofré Vinaixa, va respirar totalment alleugerit, al veure que es dedicava també a fumar aquella cigarreta fins al final, sense tenir mes ganes de fer-la servir com a arma de tortura. Però quan la seva companya pelroja va obrir la porta de l'habitació 69, va sentir un bot en cor al contemplar la persona que acabava d'arribar i es disposava a entrar cap a la cambra, amb la veritable intenció d'afegir-se vers aquella orgia tan macabra.

Era una dona atractiva, alta i rossa, de trets felins típics de l'est d'Europa. Vestia tota de cuir negre, de manera lluent i despampanant. Amb una minifaldilla i un escot de vertigen, que mostrava tots els seus encants voluptuosos. En Jofré Vinaixa, va emetre una exclamació de sorpresa al reconèixer a la nou vinguda.

- Hola xato, com estàs? – va preguntar la Irina, parlant-li amb rus, una llengua que en Jofré Vinaixa també coneixia de sobres.

Es tractava d'aquella moscovita que formava part del seguici del senyor Tarragó, la qual havia col·locat aquella bomba lapa sota del cotxe de l'Almogàver, mentre estava estacionat al club nàutic de Salou. En Jofré l'havia atrapat i l'havia liquidat mes endavant, mentre estava a punt de creuar la via del tren del carrer Barcelona de Salou. La va crivellar amb la seva arma de foc sense voler, alhora que ejaculava per culpa d'un “lap-dancing” obsequiat per ella. Tot allò havia succeït durant un parell de mesos

enrere. Però la paia encara vivia; semblava impossible, però era ella de cap a peus. Era molt difícil d'oblidar una dona d'una bellesa tan sublim i exquisida, com aquella maleïda russa.

- Em pensava t'havia deixat totalment morta a la via del tren de Salou – va comentar en Jofré, després que la nouvinguda li baixes lleument la seva mordassa. Aquella russa el va observar amb una mirada mortífera com una serp verinosa.

- Heu fet bona feina xates – va felicitar, adreçant-se a les dues noies que l'havien atrapat -. Però ara mateix, em toca a mi “rematar” la jugada...

- Tot per tu, “senyora” – va dir la “Mari Jane Watson”, mentre li tornava a ficar la mordassa mes ben apretada que mai.

El captiu en sec va començar a cridar amb totes les seves forces; demanant auxili al servei del hotel, o qualsevol persona que el pogues escoltar des de l'exterior. Però el sò greu d'un avió despegant d'aquell aeroport el va amortir totalment.

Capítol 3. L'escena final d'una snuff movie

En Jofré va descobrir com la recent arribada, també duia una fusta de cuir entre les seves mans. I es va temer el pitjor. Després de ser cremat, tocava ser fuetejat. Amb un riure sinistre, la russa començà a colpejar-lo amb totes les seves forces. I en Jofré tornà a bramar de dolor, retorçant-se pel damunt d'aquell matalàs d'aigua. No podia alliberar-se. Estava atrapat de debò per aquelles paies. La russa li en propinà una vintena de cops seguits i lents. No es va aturar fins que la seva suor li regalimava el front.

Malgrat l'immens dolor que sentia, en Jofré la va observar de manera divertida, i va moure el cap, emetent el senyal que volia dialogar amb ella abans de morir. La russa afliuixa la seva mordassa una altra vegada, perquè pogues articular unes quantes frases sense tenir que cridar massa, però aquell paio estava totalment fet pols per la immensa pallissa que li havia propinat.

- Com vas sobreviure als dos trets que et vaig disparar a Salou? – va preguntar l'Almogàver, amb veu lenta i dolguda, gairebé amb un murmur moribund, sense acabar-se de creure's que aquella dona encara estigues viva -. Ho vaig fer de manera involuntària – va afegir -. Se'm van escapar...sense voler.

La russa es descordà el seu vestit de cuir negre, deixant els seus pits generosos a l'aire. En Jofré va comptemplar les dues cicatrius provocades per les bales de la seva arma, ubicades al costat dret del seu tors, gairebé a l'alçada de les costelles.

- Em vaig saber moure bé, mentre disparaves la teva pistola de “manera involuntària” – explicà la Irina, amb certa ràbia continguda -. Sempre he dut a terme aquest tipus de pràctiques, per a lliurar-me dels meus captors. Després em vaig desplomar damunt les vies del tren, fingint la meua mort mentre tu fugies corrent com un covard. Com pots veure les teves bales només em van fregar la pell i un tros de la carn –va afegir amb veu venjativa -. Encara que em van provocar bastant dolor i em van fer sagnar bastant, només em van deixar unes ferides lleus. De totes maneres encara vaig saber actuar bé. Sobretot, quan em vaig desplomar al terra, ficant els meus ulls ben oberts i quietos com en trànsit, mentre em comptemplaves. Llavors et vas pensar que m'havies mort sense voler. Tota la gent que hi havia pel voltant també es va pensar el mateix; que estava morta del tot. Fins que va venir una ambulància, i em van practicar els primers auxiliis...llavors es van adonar que només estava ferida, no pas morta – va afegir, amb un riure diabòlic.

- Doncs t'he de confessar que els dos trets que et vaig disparar, van ser sense voler, no et volia matar pas – va insistir l'Almogàver, amb la seva veu agònica -. M'agradaves molt, massa, com per liquidar-te així de bones a primeres – va afegir parlant de manera engolida, com si estigues a punt de perdre el coneixement -. Els trets de pistola se'm van escapar durant la “correguda”...ho dic de debò...

-Doncs a mi sempre em va semblar que ho haguessis fet per les males, tros de cabró! – va insultar la russa, ficant-se mes furiosa que abans -. Has de saber que des de llavors, t'he seguit i he vigilat tots els teus moviments, el fet d'anar darrera teu seguint-te la pista, m'ha dut fins a Nova York mateix – prosseguí la Irina, amb un to ple de venjança -. Vas matar el meu protector i el meu amant –va afegir referint-se al senyor Tarragó i a un dels seus guardaespalles-. També vas liquidar meus “germans” de Salou, que apreciava tant i que portàvem tants anys treballant junts – va completar, referint-se a la resta d'aquell sèquit d'origen eslau que també treballaven a les ordres d'aquell capo reusenc de la Costa Daurada.

- O eren ells, o jo! – increpà en Jofré Vinaixa, mentre observava amb un gest dolgut, com la russa també s'inxarrancava damunt d'aquell llit.

- També em vaig assabentar de tot el que va passar amb aquells païos d'Al-Qaida, mentre estiuejaven Salou –va prosseguir la russa amb veu perversa-. Fins i tot et vaig delatar a la policia de Reus, quan estaves disparant contra aquells romanesos que volien segrestar un amic periodista teu.

L'Almogàver va obrir els ulls com a plats al sentir aquelles noves paraules.

-Des d'un lloc segur, també vaig comptemplar la teva fugida per dalt del campanar. Aquella proesa per part teva em va deixar totalment fascinada, llavors em vaig adonar que eres el millor, i et volia nomes per a mi – va afegir la Irina, amb la veu un xic burleta-. Per això t'he deixat fer durant tot aquest temps. Fins que t'he caçat aquí mateix, en aquest hotel del aeroport de Honolulu, emprant el teu punt dèbil...el sexe! – va afegir, mentre reia obscenament.

Llavors va començar a sacsejar el virot del seu presoner de manera experta.

En aquells moments, l'Almogàver s'adonà del greu error que havia comès amb el Pere Llobet; pensant-se que era qui l'havia traït i delatat a la policia espanyola i a la pròpia CIA Amèrica.

- I mentre et dirigies al World Trade Center, vaig denunciar la mort d'aquell mexicà que vas suplantar a l'hotel Sheraton, comunicant-ho directament a les oficines del FBI d'aquelles dependències – va afegir, la Irina amb veu maligna -. Per això et van atrapar – va dir, tornant a riure de manera malvada i venjativa -. De manera que després de veure com s'ensorraven les dues torres bessones, i tornaves a fugir de la justícia Americana, vaig decidir contractar aquestes dues Quiummas perquè t'atrapessin aquí mateix, a l'aeroport de Honolulu...

La russa va moure's damunt seu com una serp verinosa, amb la actitud de disposar-se a fornicar amb ell de debò.

- No podríem mirar d'arreglar-ho d'una altra manera tot això – demanà en Jofré, que ja no es veia capaç de cardar amb aquella russa. Ho havia deixat anar tot abans, i mostrava grans símptomes de debilitat pels cops de fuet rebuts per aquella dona, que de cop i volta també se'l volia beneficiar.

- Mira xato – va dir de sobte amb veu suau-. Ja sé que les noies que he contractat per capturar-te, estan molt bones i t'han ficat molt catxondo, però la correguda final de la teva vida, serà només per a mi. Només per a mi, entens? –va anunciar de manera esquerdada-. I ho faràs mentre la teva vida, s'escapa entre les meves mans...ha, ha, ha...

En Jofré va observar el seu somriure maligne, i sentí una gran esgarrifança. Allò ho deia de debò.

- I ella ens ha pagat molts diners per dur a terme tot això – va confessar aquella "Quiumma" pelroja, apropant-se al llit d'aigua amb una bossa de plàstic transparent.

- Merda no! – va intentar cridar el captiu, al veure el que es disposava a fer. Però aquest cop la seva veu, només va emetre un rajolí gutural, que fins i tot va fer gràcia a les seves captives, les quals van tornar a riure de manera sarcàstica i malvada.

- Diuen que quan els homes estan a punt de morir per asfíxia, se'ls hi posa més dura que mai, gairebé com una pedra, una pedra calenta i pringosa – li comentà la Irina a cau d'orella, sense deixar de sacsejar dolçament el membre del seu presoner, el qual tornava a augmentar de tamany de manera miraculosa -. I com que em va agradar molt, quan em vas acosar en aquell pas a nivell de Salou fa un parell de mesos, ara vull sentir de debò la teva pitxa tan llarga dins meu. Vull notar els teus vint centímetres de plaer, vibrant entre les meves cames mentre et mores ofegat.

- Vint-i-dos centímetres i mig – corregí en Jofré Vinaixa amb veu gutural, mentre

la pelroja nua es disposava a cobrir el seu cap amb aquella bossa de plàstic. La seva amiga rossa, seguia gravant amb la càmera, mentre la seva companya la va observar, llençant un petó obscè a l'objectiu. En aquell moment havia col·locat el seu cap, a pocs centímetres del rostre d'aquell captiu a punt de ser executat. Ho va fer per sortir retractada amb ell, abans de morir ofegat...

Llavors i de manera sobtada, en Jofré Vinaixa va estirar el seu coll ràpidament i li mossegà la seva jugular, amb totes les seves forces. Gairebé com si fos un depredador afamat de sang fresca. Aquelles captives no es van adonar que les havia enganyades, fingit trobar-se molt més dèbil i moribund del que estava...

- AAAGGH!!! – va cridar la pelroja a tot pulmó, mentre en Jofré apretava les dents amb totes les seves forces “GNYYYY”, al menys moriria lluitant contra aquelles assassines. La russa va ajudar a la seva sicària, a deslliurar-se d'ell, golpejant-lo amb totes les seves forces amb aquella fusta, però no hi havia manera. En Jofré va notar el tacte tebi de la sang. Llavors se sentia com una mena de vampir, o practicant una sessió de canibalisme, al mes pur estil del doctor l'Hannibal Lecter.

- Prou, desgraciat ! – va cridar la russa, mentre li propinava un fort cop de colze damunt l'estomac nu, que li va tallar la respiració de manera molt dolorosa. Allò va ser suficient perquè en Jofré emetes un bram de dolor, i deixes anar la seva pressa. Aquell impacte li havia fet mal de debò...

- Fill de puta! – va insultar en sec aquella Quiumma, propinant-li un cop de puny en plena cara, mentre es tapava el seu coll mossegat i ple de sang. En sec començà a plorar de dolor. La seva companya ho seguia gravant tot amb la mini càmera de vídeo. Li estava sortint una “snuff movie” molt completa amb molt sexe i violència, on no hi faltava res de res.

- Ajuda la teva amiga, cony! – ordenà la Irina, amb veu enèrgica mentre intentava tapar la boca d'en Jofré amb la seva mordassa.

Aquest havia començat a bramar demanant auxili totalment desesperat, però els avions seguien despegant i aterrant pel voltant d'aquelles dependències aeroportuàries, i no se sentia res de res...

En Jofré es tornava a retorçar pel immens dolor que sentia. Malgrat que sempre havia estat un paio dur, aquesta vegada sí que li havien fet mal de debò, molt de mal. Primer les cremades, després les fuetejades, i ara aquell cop de colze damunt del seu

estómac, un cop propinat d'aquella manera tan imprevista i experta, sense tenir temps d'endurir els seus abdominals de tableta de xocolata. La Irina logrà amordassar-lo un altre cop, observant-lo amb una mirada assassina. Tenia ganes de executar-lo del tot, per a venjar la mort del senyor Tarragó i dels seus germans eslaus...com aquell rus que conduïa aquell jagguar negre, o aquell bosni gegant que l'havia besat de manera obscena al pàrquing del club nàutic de Salou, abans de col·locar aquella bomba lapa a sota del vehicle de l'Almogàver...

Fos pel motiu que fos; aquella russa havia creuat mig món per seguir les seves passes, fins que va aconseguir caçar-lo en aquella habitació d'un hotel de Honolulu, copulant amb aquelles dues noies, que havia contractat prèviament per a interceptar-lo de debò. Dues veritables Quiummas que es guanyaven la vida atrapant a homes, seduïnt-los i torturant-los fins la mort, després de fer l'amor amb ells. Dos veritables caramels enverinats...

Quan aquella pelroja tingué el seu coll embenat, taponant la seva hemorràgia. La russa es col·locà un altre cop damunt seu, agafant suaument el seu membre que llavors tornava a estar flàccid i començà a sacsejar-lo suaument com abans.

- D'aquí uns minuts, ja estaràs mort fill de puta! – bramà la noia ferida, tornant a cobrir el cap d'en Jofré Vinaixa, amb aquella bossa de plàstic transparent -. Si nó el pots ofegar del tot, ho faré jo mateixa – promulgà dirigint-se a la russa.

- Tu tapa'l bé, que no pugui respirar per dintre –va ordenar la Irina, que havia pagat uns deu mil dòlars a les dues noies -. Ara em toca a mi rematar la feina – va afegir amb un riure orgiàstic, sense deixar de maniobrar l'aparell reproductor de l'Almogàver. Aquest encara es queixava de dolor, quan va començar a ficar-se'l als llavis de manera experta. Ho va fer amb molta delicadesa, començant a llepar-lo suaument. En sec obrí la seva boca tan sensual i el començà a xuclar lentament, molt lentament. L'Almogàver gemegà de plaer sentint el tacte humit i tebi d'aquella boca obscena, alhora que atractiva. També tenia el seu cap entaforat dins aquella bossa, malgrat que intentà moure'l per treure-se-la del damunt, la pelroja el subejectava prement-la al seu coll amb pols ferm.

<< Potser em deuen quedar un parell de minuts d'aire >> va pensar tot acollonit.

Ara sí que podia comptar amb que aquells moments, podrien ser els darrers instants de la seva vida. Moriria de manera plaentera, cardant amb una de les dones més atractives i refinades que havia conegut en sa vida, una russa moscovita pertanyent

a la màfia russa instal·lada a Reus capital des de feia uns quants anys. Una veritable secuaç i amant del difunt senyor Tarragó, que també matava per diners o per plaer.

Dos mesos enrere, en Jofré havia sentit un petit remordiment quan l'havia acrivellat sense voler. Podia haver sigut també la dona dels seus somnis. Però ara el tenia totalment atrapat i amb actitud de venjar-se. Disposada a sentir entre les seves cames, els darrers espasmes de la vida d'en Jofré Vinaixa.

Amb gest ple de sensualitat luxuriosa, la russa va tornar ficar-se el manubri enaltit dins la seva cavitat íntima. Començant a bombejar damunt del cos ajagut i tan inert de la seva víctima. En Jofré se sentia totalment dolgut i gairebé no podia maniobrar. Llavors va sentir com li costava respirar de debò, mentre la seva parella sexual, començava a botar damunt seu, cridant amb veu orgàsmica i rítmica, movent el cap per totes direccions. Era una paia que també estava prou bona. Sempre l'havia ficat molt catxondo des que l'havia coneguda al iot del senyor Tarragó, quan li havia dut aquella cocaïna pispada a Vilafortuny, i de sobte; se l'estava traginant de la manera mes mortal i morbosa que podia haver-hi. Els ulls verds de la pelroja, l'observaven com si fos una bruixa sentint un plaer insà i antinatural. No deixava que es coles ni un ble d'aire, mentre aquella bossa buida de plàstic transparent ja roçava el rostre d'en Jofré Vinaixa i s'anava embafant de manera progressiva. Al cap de gairebé tres minuts i mig, aquest ja no podia respirar. Li mancava oxigen de debò, i començà a tossir amb la gola escanyada. Movia el cap per totes direccions, però no podia fer res; s'estava morint ofegat per segons mentre sentia com la seva cigala tan feta pols, se li tornava ficar mes dura que mai. Semblava com un miracle o bé obra del dimóni. La russa seguia cridant de plaer cada cop mes fort, mentre botava damunt seu amunt i avall amb totes les seves energies. Era com les ones del mar. Pujava i baixava, cada cop mes de pressa. En Jofré va sentir que estava a punt de córrer-se un altre cop, i sabia que seria el darrer acte sexual que duria a terme en sa vida. Gairebé havia viscut trenta quatre anys i nou mesos i escaig...

- Va vinga, vinga, vinga, que ja s'està morint !- cridà la noia rossa, que ho seguia gravant tot amb la seva càmera, mentre amb la seva mà lliure es fregava la seva vagina humida. També sentia un plaer immens i morbós, en comptemplar aquell espectacle tan macabra, per això no havia deixat de acaronar-se el clítoris nu amb la seva mà lliure durant tota aquella estona. S'estava fent una "palla", mentre gravava aquella mena d'execució sexual que la ficava tan catxonda.

- SÍ, SÍ, SÍ! – cridà la russa, notant com aquell mascle moribund la tenia cada cop mes dura i calenta, a punt de sentir la seva darrera correguda- SÍ, SÍ, SÍ...ARA, ARA...ARAA...ARAA VINDRÀ..AH, AH, SÍ...

En Jofré va notar els darrers estertors agònics al quedar-se ja sense aire, tenint el cap entaforat dins la bossa totalment embafada. Llavors nomes hi havia la humitat provocada per l'anhidrid carbònic. Seria qüestió de pocs segons, màxim deu o quinze, quan s'ofegaria del tot, abans mateix d'ejacular amb espasmes agònics...

Justament llavors, una miríada d'imatges viscudes anteriorment, es començaren a visualitzar per la seva ment. Els rostres dels seus pares adoptius, amics i familiars. Fins i tot, gent que havia pelat temps enrera. Moltes coses viscudes durant trenta quatre anys, anaven desfilant davant seu. Fins i tot el rostre d'en Bin Laden, donant la benedicció al Mas dels Cirerers; vers aquella operació del 11-S que es deia: "Alah versus Amèrica".

I de sobte; també va recordar aquella experiència tan estranya que havia tingut durant la seva tendra infantesa, quelcom esborrat de la seva ment pel pas del temps i que algun cop havia recordat en somnis. Era aquella revelació de caire sobrenatural que havia viscut durant la nit del 30 de desembre de 1970, quan en Jofré Vinaixa nomes tenia tres anys, a punt de fer-ne quatre. Allò li va passar en ple centre de Reus, on hi havia l'edifici de l'Aliança en plena plaça Mercadal que feia cantonada amb el carrer Mónterols. Era la "casa Olives": un palau bastit a finals del segle XVII, on havia nascut el General Prim pel 1814; cent seixanta anys abans que l'enderroquesin a terra i fessin l'edifici del banc de Santader. Llavors a principis dels setanta, en el primer pis d'aquella casa on havia nascut el general Prim, hi havia una Acadèmia. Una escola de Reus de tota la vida...l'Acadèmia Matas, fundada el 1910 pel senyor Joan Matas Jaumà, un mestre d'escola de Reus i que el seu fill; en Joan Matas Güell, va heretar i va seguir amb la tradició de donar classes de comerç i comptabilitat. Mes endavant aquella Acadèmia del centre de la ciutat, es va convertir també en una escola d'ensenyança bàsica, amb aules de parvularis. Es veu que donya Antonia: l'avia de l'Ernest Benach, també havia treballat en aquell col·legi privat quan era jove.

En Jofré Vinaixa; que llavors vivia al costat mateix de la casa on havia nascut en Prim, al carrer major de Reus, havia anat amb els seus pares per assistir a un festival infantil que es duia terme cada Nadal en aquell lloc. Allà materix, els propis alumnes de l'Acadèmia Matas; cantaven nadales i feien teatre de guinyol. Els seus pares també eren amics dels propietaris, i dels pares d'aquella trepa d'alumnes procedents del centre

de Reus, que participaven en aquell festival infantil de nades, un lloc on s'havia congregat gairebé un centenar de persones.

En aquell event també s'havien dut petits obsequis per a tota la canalla i familiars, com caramels i torrons de cal Virgínias. El petit festival també es duia a terme a dins d'una immensa aula educativa, que tenia balcons que donaven al carrer Monterols i a la plaça Mercadal, era com el menjador d'aquella casa tan antiga, on havia nascut el general Prim durant a principis del segle anterior, quan allò era la notaria del seu pare...Pau Prim i Estapé.

Emmig del recital de cançons nadalenques, on ja es cantava “La Santa nit”, “El fum, fum, fum” i altres melodies tradicionals catalanes, en Jofré va tenir ganes d'anar al lavabo. I en un moment de distracció dels seus pares, el nen que era molt mogut, va sortir d'aquella aula principal tan immesa, que devia mesurar uns cent metres quadrats.

La casa on havia nascut en Joan Prim i Prats, era totalment grandiosa, amb l'estructura arquitectonica d'un veritable palau barroc, adequat al segle XVIII, ple d'artesonats de fusta al sostre, parets de marbre fosc amb immenses xemeneies antigues, que feien goig de veure-les enceses durant aquell hivern tan fred de finals de 1970. Era la casa digna d'un prestigiós notari, que s'havia instal·lat al centre de Reus a principis del segle XIX, quan es van acabar la guerra contra el francès...

De sobte en Jofré, es va quedar sol en un extrem d'aquell passadís tan llarg i ample, que duia fins al despatx de l'Acadèmia Matas. Llavors el nen va agafar un petit tricicle de fusta abandonat que hi havia davant seu. Era una bicicleta molt vella però encara es podia pedalejar. Mentre deambulava per aquell lloc, va comptemplar com un nen estava cantant i jugant al fons de tot d'aquell passadís, on també hi havia un gran pessebre il·luminat amb espelmes de Nadal. En Jofré arribà fins aquell indret que es trobava a l'altre extrem de l'edifici, i de sobte va veure que no hi havia ningú...aquell nen gairebé tan menut com ell, havia desaparegut del tot...

-Ei tu, on t'has amagat? – va preguntar amb veu alta, al entrar a dins d'aquell immens despatx de l'Acadèmia Matas, que tenia un gran balcó que donava al carrer Mònterols. Allà també s'hi trobava aquella taula de despatx molt antiga, un piano de paret i un sofà tapisat molt vell, estil imperi. Allò segur que allò pertanyenia als antics amos de la casa, ho havien importat de França.

En Jofré va observar la seda vermella que cobria aquell immens seient, tan brillant com la sang, il·luminada per aquelles espelmes de Nadal, que estaven col·locades en

aquell pessebre que hi havia a l'entrada de la sala. Llavors va sentir una rialla darrera seu i en Jofré va xisclar de l'ensurt, al veure que aquell “nen” misteriós havia aparegut com del no res...

-Què fas Jofré? – va preguntar el menut, que anava vestit d'una manera una mica estranya. Duia una petita casaca blau marí amb botons daurats a banda i banda, era com una mena de vestit de comunió, però quelcom mes arcaic i de caire militar.

-No res, volia mirar aquest pessebre tan maco que teniu aquí –va respondre en Jofré Vinaixa, mentre l'altre somreia de manera dolça. Aquell nen era ben plantat, una mica ros i amb els cabells molt curts. Potser tenia un any mes que ell, però no massa mes -. I com saps el meu nom, si no ens coneixem de res? – va preguntar en Jofré, totalment estranyat.

-Jo ho sé tot...perquè sóc un nen molt intel·ligent – va respondre l'altre com si res -. Sé que et dius Jofré Vinaixa Mercader, i que vius aquí mateix al carrer Major de Reus...

-Sí, es veritat – va respondre l'altre, observant com el nen començava a toquinejar les figuretes d'aquell pessebre que havien fet els alumnes de l'Acadèmia Matas.

-Cada any els fan mes bonics, oi? – va preguntar.

-Vius aquí? – volia saber en Jofré, observant-lo mes atentament que abans.

-Sí, sempre he viscut aquí, a casa del meu pare...

-I com et dius? – va preguntar en Jofré.

-Joan, però sempre em diuen Joanet –va respondre.

-Joan què mes? – volia saber en Jofré, sense aixecar-se del seu tricicle.

-Joan Prim – va completar el nen, amb orgull -. Joan Prim i Prats.

-Ostres, et dius com el general Prim? – va preguntar en Jofré, observant-lo atentament.

El menut va emetre una rialla, mentre agafava una figureta del pessebre, es tractava d'un rei mag: el rei negre.

-Es que sóc el general Prim, sóc jo mateix – va respondre de sobte, amb un gest altiu.

-Però si només ets un nen, un nen com jo –va comentar l'altre, ofegant una rialla burleta. En Jofré sempre havia tingut la imatge del militar reusenc, com un home

barbat i amb el sarbre aixecat.

-No veus que sóc un veritable soldat? – va preguntar el seu interlocutor, senyalant-se la seva casaca blau marí, amb uns pantalons vermells amb franges daurades.

Llavors i de manera misteriosa, aquell nen va començar a créixer de tamany, transformant-se en un noi adolescent, fins que va acabar convertint-se amb la figura d'un senyor gran, amb barba canosa, alt i ben plantat. En Jofré va emetre un crit d'espant.

-Ostres es cert, ets el General Prim! – va comentar, cridant totalment ple de pànic, disposant-se a fugir d'aquella sala de l'Acadèmia Matas.

-Ja t'ho he dit que era el General Prim, i no m'has cregut – va dir l'home, subjectant-lo amb un gest bondadós.

-Però tu estàs mort, ja fa molts anys que et van matar uns “bandidus” – va comentar en Jofré, a punt de desmaiar-s per la immensa por que sentia -. Que ets un fantasma? – volia saber.

-No sóc cap fantasma home! – va dir aquella aparició, amb veu amable -. Sóc el seu esperit, l'esperit del General Prim. I com que avui mateix fa cent anys justos que hem vaig morir assassinat, el meu esperit s'ha traslladat fins a Reus mateix, el lloc on vaig néixer, tot just a casa meva...on vaig créixer després d'arribar al Món de Reus...ara fa cent cinquanta sis anys.

-I com vas morir? –va preguntar en Jofré Vinaixa, una mica més calmat.

-Uns senyors dolents; uns “bandidus”, em van fer una trampa i em van disparar a traïció – va explicar l'esperit del general Prim -. Però jo vaig sobreviure; m'havia de curar i venjar-me d'ells personalment, malgrat que era President del Govern de tota Espanya...però ells van arribar fins a casa meva i em van executar- va afegir aquella mena d'aparició procedent del mes enllà.

-I quí eren aquells senyors dolents? – volia saber el menut, que cada cop havia agafat més confiança vers aquella aparició que parlava amb ell.

-Eren els uns francmaçons dolents...

-Uns què?

-Uns senyors que volien que apoderar-se d'Espanya...

-Et van fer mal, quan et van matar? – s'atreví a preguntar-li.

-Sí, em van fer mal les ferides de bala, però el pitjor de tot es quan aquells homes em va escanyar amb una corda, perquè agonitzes del tot –va afegir mostrant una marca vermella al coll.

-Ostres, i per que et van escanyar? – volia saber en Jofré.

-Perquè volien que els hi reveles on tenia amagat el meu tresor...

-Un tresor? – va preguntar en Jofré tot innocent.

-Sí, moltes joies i lingots d'or procedents de Mèxic, amagats aquí a Reus mateix; les quals havien de ser pel nou Rei d'Espanya: l'Amadeu Primer de Savoia. Per això els meus enemics em van excutar de manera vil i traïdora. Però ells tampoc el van trobar mai, perquè jo mateix el vaig canviar de lloc molt abans de morir...

En Jofré Vinaixa va comptemplar al fantasma del general Prim sense dir res. Estava totalment fascinat de percebre aquella mena d'aparició, que fins llavors només havia vist en pintures, dibuixos o en aquella gran estàtua que hi havia a dalt del cavall de la plaça del Prim.

-Fa mal això de morir escanyat? – va preguntar llavors, amb tota l'inocència del Món.

-Sí que fa mal...mira si fa mal – va dir el General Prim de sobte, agafant-lo pel coll i aixecant-lo en suspès del seu tricicle. El cos del nen es va elevar pels aires ementent un crit de pànic, mentre el rostre d'aquell fantasma s'anava aprimant i perdent substància carnal, fins a convertir-se gairebé en una calavera momificada sense vida. Llavors el rostre del general Prim s'havia convertit amb una mena de mòmia vivent, que somreia de manera maligna, mentre escanyava el coll d'en Jofré amb les seves dues mans seques i putrefactes...

-Deixi'm anar general Prim, deixi'm anar si us plau! – va cridar el menut amb totes les seves forces, notant com li mancava aire per respirar. Llavors l'altre el va deixar caure a terra, i en Jofré va comptemplar com aquella mena de mòmia vivent començava a riure sonorament amb una veu gutural, que de sobte ja havia adquirit totalment un so d'ultratomba.

-No passa res nen, a mi també m'ho feien un munt de vegades quan era petit com tu... – va recordar el militar reusenc de manera burleta, mentre recuperava la seva

forma original d'un home adult d'uns cinquanta anys i escaig -. Tu quan siguis gran, també seràs un soldat valent com jo mateix...un veritable “almogàver” - va concloure amb una rialla burleta.

-Em pensava que em volies escanyar, dolent mes que dolent! – es va queixar en Jofré, propinant-li una patacada furiosa per venjar-se d'aquella broma pesada produïda per un adult. Però el seu peu només va atravesar aquell cos sense matèria.

-Tranquil nano, que avui no moriràs...-va comunicar-li aquella figura fantasmal amb una rialla sinistra, abans de desaparèixer del tot.

En Jofré de sobte va fugir corrents d'aquella habitació il·luminada només amb les espelmes del pessebre, i mentre atravesava aquell passadís tan llarg i fosc de l'Acadèmia Matas, dirigint-se cap a l'aula principal on tothom cantava nades; de sobte va perdre l'equilibri, trepitjant una rajola vella mal ficada i va caure ensopegant i colpejant-se contra el cantó d'un pupitre, perdent el coneixement de manera accidental. Quan els altres nens el van trobar, havia estat inconscient uns cinc minuts. Però es va reanimar ràpidament, oblidant gairebé tota aquella trobada mística amb l'esperit del General Prim.

Però trenta anys més tard, en aquells moments d'agonia, a punt de ser ofegat del tot, tornava a percebre aquell record, procedent del indret més fons de la memòria.

Aquella experiència tan sobrenatural, que en Jofré havia patit quan només tenia tres anys i onze mesos, era una cosa que no li havia quedat gens clara. Posteriorment mai no havia pogut esbrinar si havia estat un somni, o una visió real...

“Avui tampoc moriràs, Jofré”, va sentir que li deia aquella mateixa veu, una altra vegada, tres dècades després de sentir-la per primer cop. “I menys d'aquesta manera com vaig morir jo”, va afegir la figura del fantasma del general Prim, procedent del fons del seu cervell.

De sobte tornava a estar amb ell, en aquell despatx de l'Acadèmia Matas, on se li havia aparegut durant aquell vespre nadalenc. En Jofré tornava a tenir tres anys, onze mesos i vint dies, només li faltaven onze jornades per complir-ne quatre, perquè havia nascut durant el 10 de gener de 1967, allà mateix al Mas dels Cirerers...

Aquell militar vell i barbat, de sobte havia tornat a mutar de forma adquirint el seu aspecte infantil, amb el qual havia contactat al principi de tot. Aquell noi s'abraçà amb en Jofré i li donà un petó a la galta dreta.

-Ens veiem aviat, Jofré – es va acomiadar, abans de desaparèixer un altre cop davant seu.

-Però he de morir, o no? – volia saber en Jofré Vinaixa, observant aquell tricicle de fusta vella amb un gest preocupat.

-Avui encara no moriràs...mai no moriràs escanyat com jo...t'ho puc ben assegurar – va dir la veu d'aquell fantasma, mentre en Jofré notava com el seu cos començava a levitar i a flotar per damunt del seu llit, on estava agonitzant, totalment ofegat per aquelles dones, que l'estaven executant d'aquella manera tan horrorosa...

Segur que aquelles eren les sensacions que es començaven a sentir al caure mort del tot, va pensar, tot just quan ja s'havia acabat l'oxigen d'aquella bossa feia mes de mig minut...

La russa va emetre uns crits de plaer increïbles, i en Jofré va percebre des de els aires com es corria dins seu, deixant anar la darrera lleterada de la seva vida, abans de morir del tot...

CAPÍTOL 4

PERSECUCIONS I FUGIDES DIVERSES.

De sobte en Jofré va sentir gairebé com en trànsit, com si fos una mena de so llunyà pertanyent també al mes enllà; com es produïa un fort espetec procedent de la porta de l'habitació del hotel. Un ariet de la policia Amèrica va enderrocar per sorpresa aquella porta tancada, i van entrar sis homes armats allà dins.

- ALTO FBI, MANS ENLAIRE! – cridà aquell cambrer del servei d'habitacions, que uns moments abans havia dut la safata amb ostres i xampany.

Llavors l'esperit d'en Jofré Vinaixa va tornar a dins del seu cos, mentre sentia aquella veu del policia com en somnis. No s'havia equivocat gens ni mica al sospitar que es tractava d'un bòfio. Un bòfio del FBI de l'estat de Hawaii en aquest cas.

Les tres dones cridaren plenes de pànic al veure entrar als sis agents del FBI, que havien ensorrat la porta amb aquella barra metal·lica, típica dels que fa servir la policia Amèrica.

- Esteu totes detingudes! – cridà l'agent hawaià, que anava davant de tots ells i que es deia Walter Flynt, nascut a Honolulu mateix -. No us moveu i manteniu les mans enlaire! – va ordenar.

Encara així, aquelles tres dones nues intentaren oposar resistència, sobretot la pelroja, que va enfrontar-se contra un d'aquells policies que anaven vestits de blau marí, amb el nom de FBI estampat a la espatlla de la seva jaqueta amb lletres grogues. De manera que quan va intentar propinant-li una patacada de karate de les seves, aquell agent agafa el seu peu i l'empenyé contra la paret emmoquetada de l'habitació. Propinant-li un fort cop de porra que la va deixar mig estabornida.

La noia rossa, llençà la mini càmera de vídeo contra l'altre agent que s'havia fet passar per cambrer de l'hotel. Aquest apartà el seu rostre i l'aparell passà fregant pel seu cap, trencant un mirall que hi havia darrera seu.

- Aneu al tanto, són dos "Quiummas" molt perilloses – ordenà l'agent Walter Flynt, als seus homes -. Son les paies que estem buscar des de fa temps, i ara les acabem d'atrapar amb les mans en la massa– va afegir amb veu sonora, mentre dos dels seus agents envoltaven a la noia rossa, que s'havia ficat totalment nua en una posició defensiva. Aquella paia tan exhuberant, de sobte bladia una cadira de l'habitació, fent-la servir com escut o arma llençadissa.

Aquella situació tan tensa, va durar uns quants segons fins que un d'aquells agents, li polveritzà un esprai aturador amb un gest ràpid. La "quiumma" tan atractiva i de

bones proporcions, que es feia dir “Gwen Stacy”, s’agenollà al terra tapant-se el rostre amb un gest de dolor i cridant plena de ràbia.

- Enmanilleu-la bé – va sentir l’Almogàver, com si fos una veu llunyana. Llavors realment es trobava en un estat comatós a punt de morir ofegat.

La Irina s’havia apartant d’ell, saltat d’aquell llit d’aigua i agafant el seu fuet d’un metre i mig de llarg. Llavors va començar a brandar-lo pel seu voltant, impedint que aquells altres agents s’apropessin a ella. Finalment un dels policies: un negre alt i robust, se li llençà damunt mitjançant un veritable placatge de rugby, i l’aplastà amb tot el seu pes inmovilitzant-la del tot. Encara que aquella russa va esgarrapar el seu rostre, l’agent del FBI li propinà un fort cop de puny que la deixà totalment fora de combat.

Mentre enmanillaven a la Irina de manera violenta pel terra de parquet d’aquella cambra, en Jofré Vinaixa va notar com li treien per fi, aquella bossa totalment humida pel seu propi baf. Llavors li van ficar una mascareta d’oxigen acoplada a una mini bombona, d’aquelles mateixes que fan servir els equips d’urgències...llavors va notar que podia tornar a respirar de nou amb dificultat, malgrat ja estava mig inconscient. A continuació va començar a tossir de manera aparatosa, sentint com la bilis li havia pujat fins la boca i el nas, era com una mena d’apnea. Al cap de pocs segons, ja va poder respirar aquell oxigen a pressió, perquè ja es trobava totalment aliviat i reviscolat. Encara així, semblava que anava a perdre el seu coneixement un altre cop.

- Despertí mestre, despertí - va ordenar aquell agent del FBI, colpejant suaument el seu rostre. Era el fals cambrer de l’hotel, el mateix que havia dut la comanda de xampany i ostres a l’habitació seixanta-nou, i havia rebut una propina de vint dòlars per part seva...

- Estic bé – va dir l’Almogàver, com en trànsit.

-Sóc el tinent Walter Flynt de l’FBI de Honolulu, pertanyent al cos de vigilància aeroportuària – va anunciar l’agent, mentre observava el cos nu de l’Almogàver totalment esgarrifat-. S’ha lliurat de la mort per uns quants segons – va afegir deslligant-lo del capçal del llit i dels peus -. Si arribem a trigar una mica mes en assaltar l’habitació, no hagues viscut per explicar-ho.

- Sí, sort de valtros els agents del FBI – comentà en Jofré Vinaixa, incorporant-se lentament. Aleshores va veure com un d’ells, també duia una farmaciola amb estris mèdics i aquell agent també de raça hawaiana, que semblava tenir certs coneixements

de medicina, va començar a aplicar-li els primers auxilis, guarint les seves cremades amb iode i tapant-les amb cotó impregnat d'alcohol. Un altre d'aquells policies, el que li havia ficat la mascareta d'oxigen al principi de tot, el va ajudar a dur a terme aquella mena de servei d'urgències.

- No puc anar a un hospital – va comentar l'Almogàver, mentre veia com acabaven de immobilitzar a les tres dones nues que el volien liquidar -. El meu avió sortirà d'aquí a dues hores. És un vol que và directe cap a Sydney.

- Entenc - va dir el tinent Walter Flynt, observant com aquells metges també li injectaven un calmant de morfina sintètica amb codeïna, perquè li mitigues el dolor de les cremades i els cops de fuet -. Però encara així- va afegir -, vostè haurà de prestar declaració abans d'abandonar territori nord americà. Són requisits legals que s'han de complir en casos com aquests.

En Jofré l'observà amb el rostre dolgut, gemegant lleument mentre li tornaven a posar iode en les cremades produïdes per la cigarreta. De totes maneres, el seu dolor anava minvant arran la injecció, i al mateix temps ja se sentia una mica mes despert.

- A mes vostè també hauria d'estar ingressat en un hospital – va afegir aquell agent hawaià, amb una mirada llastimosa.

- Demà mateix he d'estar a Austràlia per una qüestió de negocis – va replicar, parlant d'una manera mes enèrgica -. No puc postergar la meva reunió.

- Pensi que acabem de detenir a dues “Quiummas” que ja fa molt de temps que actuaven pels principals aeroports dels Estats Units – va insistir en Walter Flynt -. El darrer cop que ho van fer, va ser a Sant Francisco, abans d'agafar un vol fins aquí mateix a Hawaii. Les teníem controlades quan van aterrar a Honolulu fa unes tres hores, fins que vostè les va interceptar de manera involuntària, convertint-se en una nova víctima seva. O potser van ser elles qui el van interceptar a vostè...

- Així doncs, heu atrapat a dues peces valuoses? – va preguntar en Jofré Vinaixa, com si res.

- Des de un parell d'anys l'FBI les estava seguint – va comentar aquell agent -. Potser era la última parella que quedava en actiu pel territori nord americà. Malgrat hi ha indicis que aquest moviment sectari es torna a reactivar. Però ara mateix, aquestes paies poden ser contractades per tal de pelar a algú, com si fossin mercenàries o assassines a sou - va afegir amb veu sonora -. Per tant podria haver la possibilitat de que vostè no ha

estat una víctima escollida a l'atzar – va concloure aquell agent del FBI, observant-lo de manera sospitosa -. Per això li volíem fer unes quantes preguntes senyor Dupond, i si cal, es quedarà a la disposició judicial d'un tribunal dels Estats Units d'Amèrica, on també haurà de testificar contra elles...

- Potser tot ha estat planificat per aquesta russa que heu detingut amb elles – va senyalar en Jofré Vinaixa, referint-se a la Irina-. Es tracta d'una antiga amant meua que es volia venjar de mi – va afegir amb ganes de treure-li importància -. Una fulana que exercia de prostituta d'elit a Espanya, quan la vaig conèixer durant el passat mes de juliol. I degut a una moguda que vam tenir llavors, m'ha seguit fins aquí...

- Però vostè, és francès, oi senyor Dupond? – preguntà aquell agent, escrutant-lo amb la mirada.

- Sí, però m'havia desplaçat a Espanya per motius de feina, concretament a Salou; Catalunya prop de Barcelona.

- Quan vostè parla d'Espanya, a quin lloc de sudamèrica es refereix? – volia saber aquell agent del FBI, que es deia Walter Flynt.

En Jofré Vinaixa l'observà de manera divertida abans de respondre.

- Espanya d'Europa. A sota mateix de França, d'on provinc jo. És com Mèxic, que està sota dels Estats Units per exemple...

- Ah, val...em pensava que Espanya era una illa a prop de Mèxic o Cuba. Perquè allà parlen espanyol...

- Doncs no, ja veu -, comentà en Jofré Vinaixa amb ironia, mentre li embenaven les ferides -. Em trobava al sud d'Europa, on hi ha la Mar Mediterrània. “The Mediterranean Sea”, a prop d'Itàlia i Grècia – va concloure amb veu sonora.

- Bé, i ara mateix vostè vol volar cap a Sydney, amb el seu avió procedent de Sant Francisco, oi? – volia saber aquell policia -. Perquè vostè té una reunió de negocis a la capital australiana? – va repetir reiterant el que li havia dit l'altre.

- Sí, es clar.

- Doncs haurà de postergar el seu viatge – va ordenar de sobte -, perquè l'haurem d'interrogar i prestar declaració contra aquestes dones que l'han maltractat físicament – increpà aquell agent del FBI -. A més també tenim tot aquest caleram dispers pel terra. Gairebé hi deu haver-hi un mig milió de dòlars com a mínim, amb bitllets de

cent i de mil. D'on ha sortit tot això?- volia saber observant-lo amb un posat crític.

- Eren calers d'aquestes paies – va mentir en Jofré Vinaixa, sense pensar-s'ho dos cops -. El duien damunt seu, segur que volien realitzar un ritual vudú mentre m'apallissaven...

- Doncs no ens pensavem que aquestes dones portessin tants diners damunt seu – va manifestar en Walter Flynt, dirigint-li una mirada estranya.

Era evident que no s'ho creia.

Ni el mateix Almogàver, encara que hagues estat policia; no s'ho hagues empassat, era evident que tots aquells diners eren seus, no pas d'aquelles boges depredadores. – Fa temps que les estem investigant – va prosseguir l'agent del FBI-. I també li haig de dir, que està totalment prohibit desplaçar-se per territori americà, encara que sigui d'un estat a l'altre, amb aquestes grans quantitats de dòlars sense declarar.

- Doncs no sé si aquestes llordes ho tenien declarat, no arribo a tant – va respondre en Jofré Vinaixa, amb veu irònica, mentre es ficava els seus calçotets assegut damunt d'aquell llit d'aigua. Llavors va veure amb recel com aquella mateixa parella d'agents del FBI que l'havien reanimat, estaven recollint els bitllets dispersos per damunt del terra de fusta. A mesura que els engrapaven, els anaven ficant dins una bossa de plàstic transparent precintable. Era d'aquelles típiques que emprava la policia forense per a recollir proves, o pistes d'un crim qualsevol. Tots aquells set-cents vuitanta mil dòlars proporcionats per Al-Qaida en remuneració per la seva darrera feina tan nefasta, se li estaven marxant de les mans com l'aigua caient d'una aixeta entre els seus dits.

Les tres noies es trobaven emmanillades i ja es disposaven a emportar-se-les de l'habitació totalment detingudes. Els altres agents del FBI van obligar-les a vestir-se amb la seva roba, mentre observaven els seus cosos nus i exhuberants amb admiració.

- Em sap greu no haver pogut actuar abans – va indicar aquell oficial hawaïà de sobte -, però ho havíem de fer bé – va afegir estretant-li la mà -. Ja li he dit abans que em dic Walter Flynt.

- Encanta't de coneixe'l senyor Flynt– manifestà en Jofré Vinaixa amb un somriure forçat, mentre l'altre el seguia observant de manera sospitosa -. M'he topat amb aquestes paies a la cafeteria de l'aeroport, i m'han dut fins aquí després de seduir-me vilment.

- Sí ja ho sé -, va afirmar l'agent -. Ja fa temps, les estavem seguint de molt a

prop. Fins i tot, m'he vist obligar a actuar com a cambrer d'aquest hotel per observar-les de mes a prop – va afegir -. I quan he vist tot el percal que s'estava liant a dins d'aquesta habitació, he avisat els meus homes per actuar i atrapar-les in franganti mentre actuaven amb vostè. Ho hem dut a terme sense muntar massa aldarull, perquè no s'ens tornessin a escapar.

- És clar, com els bons! – comentà en Jofré Vinaixa, mentre s'acabava de vestir.

Llavors aquells policies agenollats pel terra, van acabar de recollir tots els calers i van començar a reanimar el cos de la Irina, ficant-li sals sota el nas. Els seus ulls de gatona esbojarrats i cruels, es van creuar amb els de l'Almogàver mentre també l'obligaven a vestir-se.

- Ei, millor que detingueu també aquest paio! – ordenà, adreçant-se directament al tinent de l'FBI -. Es trobeu davant de "l'Almogàver", un dels assassins a sou mes perillosos del món –va acusar-. Ha treballat amb Al-Qaida diversos cops, i també ha participat en l'atemptat del World Trade Center. Segur que ara deu emprar una identitat falsa – afegí amb veu furiosa-. A mes tot aquest caleram que heu recollit pel terra, és seu, totalment seu! – va afirmar amb veu sonora-. És la paga que li han abonat els terroristes àrabs per intentar aniquilar al President dels Estats Units allà mateix al World Trade Center, durant el passat 11 de setembre, mentre els seus companys terroristes feien estavellar els seus avions segrestats a les Torres Bessones. Encara així, el paio deu haver cobrat gairebé un milió de dòlars...

Aquell agent del FBI, en sec observà a l'Almogàver amb un gest d'alarma.

- És cert tot això que diu aquesta dona? – va preguntar, mentre la seva mà dreta intentava desenfudar l'arma. Però l'altre reaccionà un quart de segon abans, i li propinà un ràpid cop de puny al rostre que el feu caure cap enrera, tenint temps de de prendre-li la seva "Smith and Weeson" de la funda. Llavors aquell assassí a sou d'origen reusenc, va començar a disparar totalment a bocaterrossa contra els altres policies que hi havia encara per dins de l'habitació numero 69.

Els membres de l'FBI, gairebé no van tenir temps de reaccionar vers quell atac tan inesperat.

Malgrat tot el maltractament físic que l'Almogàver havia sofert prèviament, el medicament reanimador que li havien injectat uns minuts abans, ja li feia efecte i li permetia gaudir d'un pols ferm i apuntar bé a les seves víctimes.

Els cinc agents federals que es trobaven allà dins, van morir crivellats mentre custodiaven les seves presoneres mig vestides. Fins i tot un d'ells va tenir temps de treure's la seva arma i apuntar contra aquell paio que havien aconseguit rescatar; però va ser massa tard. Un tret directe al front, el va deixà estès al terra. Algun d'aquells agents del FBI ja totalment ferit, va intentant fugir de l'habitació per demanar auxili, però també va ser rematat per l'esquena. Aquest cop l'Almogàver no va tenir pietat per cap d'ells, malgrat que moments abans li havien salvat la vida. En menys de deu segons els havia pelat a tots plegats.

Llavors les tres noies presoneres van començar a cridar preses del pànic, aquell paio que havien atrapat i torturat de mala manera; fins gairebé assassinar-lo, era molt més perillós del que es pensaven quan es trobava lliure i armat amb aquella arma de foc, que consistia en una Smith and weeson automàtica típica dels agents del FBI, amb un carregador de divuit bales.

-Teniu, males putes!- va cridar en Jofré Vinaixa, tot furiós, disparant totalment a bocaterrossa contra la pelroja, que estava enmanitllada. Aquesta va caure crivellada per dos trets.

La noia rossa, aquella que s'assemblava tant a la Gwen Stacy, va intentar fugir obrint-se pas davant seu amb les seves mans emmanillades pel darrera, però també la va crivellar amb quatre trets disparats amb fura letal. Llavors, quan l'Almogàver també va voler disparar contra la russa, la seva arma es va quedar sense munició. La Irina va aconseguir fugir per la porta oberta de la habitació, fent un salt acrobàtic previ, perquè les seves mans emmanillades quedessin davant seu enlloc de darrera. En Jofré va recollir ràpidament una nova arma d'aquells agents morts i va començar a córrer, per empaitar-la i matar-la allà mateix.

La russa, que només anava vestida amb les seves calcetes de color rosa pàlid, fugia cridant de manera desesperada pel passadís de la sisena planta de l'hotel hawaià. Mentre corria descalça i amb els pits a l'aire, en Jofré Vinaixa va descobrir que també duia damunt seu la bossa de plàstic transparent precintada per el FBI, amb tots els set-cents vuitanta mil dòlars a dins. Havia tingut temps de recollir-la del terra de l'habitació, després que se li caigues a un dels policies abatuts a trets.

- No fugis llorda, que ja t'atraparé ! – bramà l'Almogàver totalment ple de fura, empaitant-la pel passadís d'aquell hotel.

Tot allò havia passat molt ràpid, i els sorolls dels avions aterrant i despegant de

l'aeroport internacional de Honolulu, seguien amortiguant qualsevol so que provoqués indicis d'alarma.

Quan encara es trobava a uns set metres de distància vers ella, en Jofré Vinaixa va disparar un parell de trets directes al seu cap, si temps enrera no havia pogut liquidar-la del tot, aquella vegada sí que ho faria, encara que fos a l'altra punta del planeta.

Les bales van passar xiulant per l'oïda dreta de la Irina, que es va apartar a temps girant cap a la dreta, mentre començava a descendre unes escales metàl·liques d'emergència que hi havia al costat mateix dels quatre ascensors de l'hotel.

- ELVIS AJUDA'M! – cridà de sobte amb totes les seves forces, mentre el seu perseguidor pensava que potser s'havia tornat boja-. SI US PLAU ELVIS, AJUDA'M! – va insistir, com si estigues fent una pregària a l'esperit del Rei del Rock.

En Jofré la va veure com baixava per la cinquena planta, agafant-se a la barana metàl·lica. Tot just quan s'aturà per apuntar millor i disparar per ferir-la de mort des d'allà mateix; va sentir un fort impacte a l'esquena que el va fer caure rodolant escales avall, anant a parar al mateix replà que hi havia sota. Va ser un cop certer i molt professional.

- MERDA, NO POT SER – exclamà tot petrificat, al comptemplar un imitador d'Elvis Presley al pis de dalt. Era el qui li havia propiciat una forta patacada pel darrera. Aquell "clon", anava vestit totalment de blanc i cobert de brillantons, tal com el Rei havia actuat a Hawaii durant el gener del any 1973. Un concert que s'havia retransmes per satel·lit per tot el Món, de Reus i rodàlies.

En Jofré observà aquella aparició totalment xocat, fins i tot duia aquella capa amb l'aliga Americana dibuixada a base de joies de bijuteria. Es veu que aquell paio també era un assassí a sou com ell, un imitador de l'Elvis Presley procedent directament dels casinos de las VEGAS, que es feia dir "KILLER ELVIS" i treballava per la màfia italiana dels Estats Units...un altre energumen que també havia estat contractat per l'Irina.

Aquest nou contrincant, va saltar amb un gest de karate vers al replà de sota on es trobava l'Almogàver; el qual, totalment atordit i masegat per la caiguda va intentar recuperar l'arma de foc, però va ser colpejat per una altre patacada al rostre. Allò li va fer mal de debò, deixant-lo un xic fet pols. No es podia creure que el mite del Rei del Rock, hagues arribat fins als seus companys de professió.

- Estàs mort amic meu – anuncià en Killer Elvis, ficant-se en posició d'atac. Llavors estava emprant la postura del tigre, a punt de saltar.

<< The Tiger Man >>, pensà l'Almogàver, recordant el títol d'aquella cançó. Ell també sabia arts marcial i adoptaria la posició de "l'escorpí verinós", que havia après entrenant als camps de terroristes àrabs, per part d'un mestre vietnamita. Llavors va moure les seves mans, fent-les rodar pel davant del seu rostre, com en les millors pel·lícules d'arts marcial.

En sec aquell paio tornà a atacar-lo, fotent-li dos cops de karate rapidíssims, que en Jofré logrà desviar amb les seves mans obertes movent-les com si fossin urpes. Era un combat cos a cos. Llavors va aconseguir girar-se sobre ell mateix, i propinar-li un fort cop de taló a l'estómac. En "Killer Elvis" va retrocedir amb un bufec, mentre li queien les ulleres daurades amb el símbol de la TCB Band, gravat a l'inici de les varetes de plàstic.

Aquell paio era força clavat al Rei del Rock, en la seva etapa decadent. Potser mesurava metre vuitanta, però semblava tenir una massa corporal bastant espesa. << Uns cent kilos de greix barrejat amb múscul >>, pensà en Jofré, mentre es tornava a posicionar per rebre un nou atac del seu adversari. Aquest l'observà amb uns ulls blaus i freds com la mort, mentre es pentinava el seu tupè de cabells negres brillants. Llavors, emetent un altre crit ferotge, en "Killer Elvis" es tornà a llençar contra l'Almogàver. Van ser dues puntades de peu propinades a gran velocitat, que van fer-lo retrocedir, sentint com colpejaven de ple als seus braços. En Jofré va aconseguir engrapar-li la cama dreta, enfundada a dins del seu pantaló de pota d'elefant i el va fer caure enrera. Però aquell paio, va ser suficient hàbil donant una voltereta pels aires per no fotre's de lloros. El seu contrincant li propinà una patacada directa al seu rostre, i aquell assasí a sou americà va retrocedir emetent un crit de dolor. Llavors, tot just quan l'Almogàver anava a contractacar, va veure com es treia una "Derringer" de l'interior de la seva bota; es tractava d'una mini pistola de plata de dos canons verticals amb capacitat per disparar dos trets seguits.

Aquell paio va treure el seguro de la seva arma, mentre estava agenollat a terra amb una cama estirada, imitant les típiques postures del Rei durant els seus shows de las Vegas.

- Quina cançó vols que et canti abans de morir, xato? – li preguntà de manera sobtada, observant-lo als ulls amb un somriure sinistre.

En Jofré trigà un parell de segons en respondre, mentre el trobava quiet davant seu. Realment aquell paio era clavat al Rei del Rock. Era el millor imitador de l'Elvis Presley que havia vist en sa vida. Segur que fins i tot s'havia fet una operació de cirurgia plàstica, per semblar-se encara mes...

- Què tal si em cantes el "Love me tender"? – preguntà amb un somriure irònic.

- No siguis tan hortera home – respongué en "Killer Elvis", tornant-se a passar el palmell de la mà pel seu cabell negre i llustrós, tractat prèviament amb laca i brillantina Americana.

- Què tal "Blue Hawaii"? – preguntà en Jofré.

- Massa obvi – va negar en Killer Elvis.

- Doncs "Its now or never"...

- Perfecte, això ja m'agrada mes...

Llavors aquell assassí imitador de l'Elvis, va començar a cantar a tot pulmó aquella cançó, sense deixar d'apuntar-ho .

"Its now or never, come to ma baby, It's now or never, ...

Tot just quan anava a premer el gallet d'aquella petita arma de foc, per liquidar-lo a les escales d'aquell maleït hotel; en Jofré Vinaixa va veure darrera seu la silueta d'aquell tinent de l'FBI hawaià, que encara anava disfresat de cambrer. Tinent Walter Flynt es deia...

- FBI, mans enlaire, llenci l'arma ara mateix! – ordenà apuntant des de el replà del sisè pis. L'home que s'havia recuperat del bon mastegot que li havia propinat l'Almogàver uns minuts abans, era l'únic de tots els policies que no havia acabat crivellat mort o malferit dins de l'habitació. Amb les presses no s'havia recordat de rematar-lo.

- Merda! – exclamà en "Killer Elvis" aixecant les mans. No s'atrevia a enfrontar-se contra un agent del FBI, com aquell que havia descobert tot el percal de les Quiummas.

Llavors va deixar caure la seva "Derringer" davant seu amb un gest lent, i en Jofré Vinaixa, que es trobava al seu costat l'agafa en ple vol en un gest ràpid i sense pensar-s'ho dues vegades, va disparar contra aquell bòfio que li havia salvat la vida al principi de tot. L'arma ja tenia tret el segur, i el primer d'aquells trets encertà el braç dret d'aquell agent que no tingué temps de reaccionar, deixant caure la seva automàtica amb

un gest involuntari. En Jofré disparà un altre cop amb aquella mini pistola platejada i l'encertà al cor, causant-li una mort instantànea. Allò li va saber molt greu, però no hi havia cap altre solució...

- Gràcies xato, ara mateix m'en vaig a fer una actuació al Waikiki Shell de Honolulu, hi estàs convidat – va agrair en Killer Elvis, fugint escales avall del hotel, després d'apartar-lo amb una forta espenta. En Jofré engrapà l'arma de foc que li havia caigut al policia de l'FBI, disposant-se a crivellar-lo per la esquena. Abans se li havia escapat la russa aquella, però aquell imitador d'Elvis que es dedicava a pelar penya fora de les seves actuacions musicals, encara el tenia a tir. Premé el gallet un parell de vegades, però de sobte aquella arma no funcionava.

- Merda! – es queixà, mentre notava com allò s'havia encasquetat per la caiguda i el cop que havia rebut en aquelles escales. Llavors va recollir l'altra Smith and weeson, que li havia caigut al principi de tot, amb l'intenció de tornar a disparar contra aquell facinerós disfressat d'Elvis, però aquell paio ja havia desaparegut del tot, per les plantes inferiors d'aquell hotel.

Llavors ja es començava sentir un gran rebombori procedent de la zona de l'habitació numero 69, on s'havia liat tot el percal. Era millor retirar-se de tot plegat i tornar a l'avió. Els calers pagats per l'Al-Qaida, sel's havia pispat aquella russa de Salou que també havia fugit escales avall. En Jofré es va palpar les seves butxaques. Al menys encara duia tota la seva documentació damunt seu i uns quants bitllets de mil dòlars a dins de la cartera. Sort que gairebé s'havia vestit del tot, abans de sortir d'aquella maleïda cambra numero 69.

<< Ja és hora de que foti el camp, o la bòfia Americana m'atraparà un altre cop >>, va decidir fermament, mentre esborrava les seves empremtes digitals en aquelles armes de l'FBI. A continuació, les va llençar a dins d'unes papereres que hi havia en aquelles escales, i començà a baixar cap a la planta baixa de l'edifici mentre s'arreglava la seva vestimenta. Al cap d'un parell de minuts, va arribar fins el vestíbul de l'establiment, sortint tranquil·lament per l'entrada principal, mentre allà dins es començava a congrega un munt de policies i altres efectius hawaiians. Encara que semblava mentira, no el buscaven a ell precisament. Tot aquell merder procedia de l'afer d'aquella parella d'assassines depredadores que rodaven “snap movies” i que es feien dir “Quimmas”. Es veu que la policia federal Americana ja portava bastant de temps seguint-les i no havien pogut atrapar-les, fins que s'havien topat amb l'Almogàver. Per mes inri, aquest

mateix també era qui les havia liquidat. Allà dins, també hi havia cinc agents de l'FBI hawaïà que estaven morts o malferits per impactes de bala. Tot allò era molt estrany; però no hi havia dubte que aquella víctima que havia aconseguit sobreviure de les “Quiummas” en qüestió, era molt més perillós que elles.

També era evident que la Irina de Moscó, li havia seguit les passes des de que havia succeït tot allò del club nàutic de Salou amb el senyor Tarragó. L'Almogàver havia pelat els seus col·legues i “germans” d'aquella organització mafiosa d'origen eslau, ben arrelada a Reus i que actuava també per la costa Daurada. Per un motiu o altre; la paia cercava venjança perseguint-lo per tot el Món. Mes endavant, també hauria de mirar de localitzar-la i matar-la del tot, però durant aquells moments no tenia temps.

Segur se la tornaria a trobar mes endavant. El món era massa petit per a ells dos.

En Jofré Vinaixa observà per totes direccions, mentre tornava a la terminal de l'aeroport a veure si la podia localitzar, però aquella russa ja havia desaparegut del tot, amb els setcents vuitanta mil dòlars. No hi havia cap rastre seu. Tampoc hi havia cap senyal d'aquell assasí a sou que es feia dir KILLER ELVIS. N'havia sentit parlar d'ell feia temps. Un paio d'origen italo-americanà que treballava per la mafia de las Vegas. No coneixia el seu nom veritable, però aquell assasí imitador d'Elvis pelava la pena per encàrrec totalment vestit com a “Rei del Rock”. Era un músic imitador professional, i durant les seves hores lliures, assassinava a gent per encàrrec dels mafiosos Amèricans, molts d'ells també havien estat sócis d'en Frank Sinatra, o això deien les males llengües. De totes maneres, per molta gent del sector de l'hampa mundial, allò d'en “Killer Elvis”, no deixava de ser una llegenda urbana.

En Jofré Vinaixa llavors també se'n va recordar d'aquell personatge reusenc, un cantautor local de tendències freakis o “juantxis”, que militava dins d'una formació musical anomenada la Banda del Pere Mata i que la liava bastant a dalt de l'escenari en companyia dels seus sequaços musicals. Era un tal Ariel Santamaria, un paio de Reus amb vocació d'artista, que també havia anat al Gaudí i que havia estudiat la carrera d'història a la URV, malgrat que llavors treballava a Correus. Per mes inri; també era descendent d'aquella família reusenca propietària de l'Acadèmia Matas, que es trobava en aquella casa antiga on també havia nascut el General Prim...

<< No hi ha ningú de Reus que sigui normal >> – va pensar en Jofré Vinaixa, amb un somriure tort i ple d'ironia, mentre començava a fer cua per tornar al seu avió que s'havia quedat repostant en l'aeroport de Honolulu. El mític aeroport de les illes de

Hawaii on s'havia liat tot aquell pollastre.

De totes maneres aquell record perdut i totalment oblidat de la seva mes tendra infància; que de sobte va recuperar mentre estava a punt de morir per culpa d'aquelles paies que el volien estrangular de mala manera, el va deixar una mica intrigat. Era aquella misteriosa aparició de l'esperit del general Prim, on li va confessar que també va morir escanyat.

Un fet paranormal; que en Jofré Vinaixa va viure a dins mateix d'aquell antic edifici ubicat en plena plaça Mercadal, que feia cantonada amb el carrer Mònterols. Una casa on hi havia la botiga de l'Aliança als baixos i l'Acadèmia Matas al pis del damunt, que era l'entresòl. En aquell lloc s'hi entrava pel carrer del Vidre, i que gairebé dos segles enrere també havia estat la notaria del senyor Pau Prim i Estapé, notari de Reus i progenitor del General Prim.

En Jofré Vinaixa havia estat diversos cops en aquella casa, quan després de la guerra ja era una acadèmia consagrada; també desenvolupava diverses activitats culturals per la canalla de Reus, com: teatre, cantada de nades o quelcom versemblant. Malgrat que ell no era alumne, els seus pares eren amics dels propietaris, i tal com succeïa amb molta gent que llavors vivia al centre, centre de Reus, que es coneixien de tota la vida, s'hi deixaven caure de tant en tant.

Però allò del Prim se li havia esborrat de la memòria, potser alguna vegada ho havia somiat com si fos una mena d'un malson repetitiu; però durant aquell mateix dia, va tenir clar que ho va viure de manera conscient.

Aquella mena de fantasma del general Prim se li va aparèixer de debò, cent anys justos després de produir-se la seva mort per estrangulament. Fins i tot també podria haver mort durant aquelles hores del vespre, tot just quan va contactar amb en Jofré Vinaixa, quan només tenia tres anys, a punt de fer-ne quatre. Ja deien els parapsicòlegs, que els infants sempre eren més receptius a rebre fantasmes o aparicions paranormals d'aquell tipus...

“Llàstima que aquella casa on va néixer en Prim la van enderrocar l'any 1974, per fer el banc de Santander“, va recordar, amb certa amargura nostàlgica. Llavors l'any 2001; l'Ajuntament de Reus volia bastir un nou edifici dedicat al Gaudí. Deien que es tractaria d'un gran museu modern dedicat a la memòria de l'arquitecte, ubicant-lo en un lloc on havia nascut el general Prim...

Capítol 4. Una reivindicació històrica

Quan en Jofré Vinaixa entrà a la nau transoecènica de l'American Airlines, encara quedava mitja hora exacta, perquè s'enlaïres directa cap a Sydney des de l'International Airoport de Honolulu.

Durant el trajecte de tornada, s'havia topat una altra vegada amb aquell policia d'aduanes i li va mostrar la tarja d'embarc amb el seu passaport francès, on emprava la personalitat d'en Pierre Dupond.

Quan va tornar a la nau amb passes ràpides, va comprovar que el seu interior estava gairebé buit. Hi havia menys de la quarta part de passatgers esperant-se allà dins.

<< Unes quinze persones, mes el personal de la tripulació >>, va calcular l'Almogàver, mentre intentava relaxar-se de debò, apoltronant-se millor en el seu seient que donava a la finestra del costat esquerra de la nau. Es trobava a la fila sis, lletra A. Un lloc ubicat entre l'ala de l'avió i la seva escala d'accés. Els efectes de la morfina sintètica que li havien proporcionat els agents del FBI ja començaven a minvar una mica del tot, i aquell immens dolor provocat per les ferides tornava a ser latent dins seu. Era evident que aviat hauria de prendre alguna cosa ben forta, per quan els efectes del calmant desapareguessin del tot en ple vol.

Malgrat tenia un deute profund amb la Irina, li sabia moltíssim mes greu que aquella russa li hagues pispat tots el caleram davant dels seus propis nassos. Havia estat d'una manera senzilla i estúpida...

<< A saber on deu haver anat a parar aquella llorda >>, va pensar amb dolor. << I a damunt se m'ha quedat amb gran part remuneració de la meva feina de l'11-S. Si me la torno a trobar la mataré amb les meves pròpies mans, escanyant-la fins la mort >> va decidir, mentre sol·licitava el servei d'una hostessa de l'avió trans oceànic.

- Digui'm senyor, què desitja? – preguntà una asiàtica molt atractiva, de nacionalitat Amèricana.

- M'agradaria una ampolla de "Bourbon"; sencer per a mi sol, si és possible – demanà en Jofré Vinaixa, emetent una ganyota de dolor -. Es possible? – va repetir amb un somriure forçat.

- Encara no estem en territori aeri transfronterís – comentà la noia, observant-lo

amb ulls de gatona.

- No vull comprar alcohol de contraband, senyoreta – increpà amb un bufec de molèstia -. Me la vull beure ara mateix. Em fa molt de mal el queixal que tinc corcat i només això em pot fer efecte.

- Vol que li miri si tenim algun calmant, o medicament addient senyor? – preguntà aquella hostessa, observant-lo un xic intrigada.

- Porti'm una ampolla de bourbon sencera, si us plau – va insistir, observant-la fixament als ulls, fins que la noia es va estremir lleument.

- Només tenim Jack Daniels.

- Ja m'està bé – afirmà en Jofré Vinaixa, traient la seva cartera. Encara tenia uns tres mil cinc cents dòlars en metal·lic damunt seu. Podia pagar allò i moltes coses més.

L'hostessa tornà amb l'ampolla d'un litre sencer i un got cilíndric amb tres glaçons de gel, i acceptà la propina de vint dòlars que li donà aquell passatger estranger d'origen europeu, que semblava dolgut. Gairebé tenia el seu rostre un xic desencaixat pel dolor. Sort que no podia veure tots els cardenals i cremades que duia per l'interior de la seva camisa de màniga curta.

- Gràcies senyor – va dir amb un somriure.

- A tu maca – va agrair en Jofré, traient el cel·lofan d'aquella ampolla quadrada. Era autèntic Jack Daniels made in USA. Allò li aniria bé per passar l'estona fins arribar a Sydney, metre mitigava el seu dolor. Una molèstia que en sec començava a resorgir a través de les parts afectades. La droga que li havien administrat només li duraria menys d'una hora. Era una dosi petita, perquè si no s'hagues escapat d'ells, l'haguesin dut a l'hospital de Honolulu amb ambulància i allà mateix, hagues estat interrogat per tot plegat...

<< Quan arribi a Sydney ja mirarié d'anar a una clínica, centre mèdic o quelcom versemblant perquè em tractin millor aquestes ferides >>, va pensar, totalment animat de fugir de territori nord americà.

Després d'observar com la seva fila de vuit seients estava buida del tot, va fer un llarg glop, bebent directament a morro abans de servir-se a dins del seu got on dringaven aquells glaçons de gel.

- Jack Daniels "On the rocks", que bé – va murmurar fent un altre glop, sense deixar

d'observar el paisatge hawaià per la finestreta de l'avió...

De sobte, un paio de la seva edat es va sentar en un altre seient de la seva fila buida. Potser era el que feia quatre...tocant directament al passadís. Entre ell i el recent vingut, només hi havia dues places buides.

En Jofré reconegué ràpidament la seva cara, i va sentir un bot al cor.

El seu veí, també l'observà fixament i va obrir els seus ulls com a plats, quan també el va reconèixer amb la seva mirada incisiva.

- Ei, tu no ets en Jofré Vinaixa de Reus, en "Jovi"? – preguntà tot sorpres. Era en Jacob Carbonell, un antic company d'institut totalment oriünd de Riudoms, que de tant en tant encara se'l trobava per Reus. Un paio que havia estudiat història a la URV, i es dedicava a fer de periodista i articulista per aquests móns de Déu.

En un principi de tot, en Jofré Vinaixa va trigar en respondre durant uns quants segons. Volia intentar fingir que no el coneixia i seguir amb el seu rol d'en Pierre Dupond. Però no colaria. En Jacob Carbonell era un paio que el coneixia prou bé, com per enganyar-lo i fer-li creure que era una altra persona.

- Què passa xec? – saludà de sobte en Jofré Vinaixa, aixecant-se del seient per estretar-se la mà -. Què fas per aquestes latituds del món? – volia saber. Sempre et podies trobar a algú de Reus o voltants, en qualsevol part del planeta.

- Doncs mira, vaig a Sydney a veure a la meva xicota i a passar unes petites vacances – explicà en Jacob Carbonell, observant-lo tan sorpres com ell.

- Què surts amb una australiana ara?

-No, que va. És la germana d'en Bruno von Meller, un amic de Miami Platja fill d'un alemany i una catalana de Mont-roig– va explicar amb veu sonora i pausada -. També va estudiar amb naltros al Gaudí, que no tén recordes?

-Sí en Bruno von Meller, i tant que m'en recordo – va respondre en Jofré, referint-se vers aquell company d'estudis de secundària.

- Doncs ara mateix es troba treballant d'encarregat d'una cafeteria del centre de Sydney –va afegir en Jacob Carbonell, tot satisfet.

-En Bruno sempre ha estat un home de món – va comentar en Jofré Vinaixa, recordant a aquell noi de Mont-roig d'origen germànic que també pul·lulava pels

ambients de Reus i les discoteques de Salou als anys noranta. Un paio que llavors ja començava a sortir de l'armari, "ensopegant" amb tothom -. No sabia que tingues una germana petita – va afegir tot sorprès.

- Si, es diu Mireia, Mireia von Meller – explicà en Jacob Carbonell -. Ara pel setembre també ha anat de vacances a Sydney, i dorm a casa de son germà que treballa allà durant tot l'any. En Bruno té una vivenda llogada en un barri residencial als afores de la capital. I jo simplement la vaig a visitar, entre altres coses – va afegir amb un somriure irònic.

- No t'havia vist abans per aquí dins d'aquest avió – comentà en Jofré Vinaixa, amb la seva veu greu característica.

- És que he estat uns deu dies fent turisme per Hawaii. I avui he "pillat" un bitllet d'aquesta nau que va directa fins Austràlia – explicà en Jacob Carbonell -. I i tu, d'on vénis paio? –volia saber-. Què fas per aquí, tan lluny de Reus en ple oceà Pacífic?

- De vacances pels Estats Units – va respondre en Jofré -. He estat a Nova York i Sant Francisco, i ara mateix me'n vaig a passar uns quants dies a Sydney.

- Has estat a Nova York de debò? – volia saber l'altre -. Has vist què ha passat durant l'onze de setembre?

- Si, paio ha sigut molt fort – va respondre amb la veu un xic alterada-. Sort que llavors hem trobava a Califòrnia – prosseguí-. De totes maneres el dia set de setembre, havia estat visitant el World Trade Center.

- Doncs t'has lliurat d'una bona. Ja saps quin pollastre s'ha liat, oi?

- Sí, es clar. De sobres...ha estat en Bin Laden i Companyia.

- Doncs avui per la ABC NEWS i la CNN, també deien que aquells terroristes s'havien reunit a Salou per a preparar i planificar els atemptats – va explicar en Jacob Carbonell.

En Jofré l'observà de sobte un xic esglaiat.

- A Salou dius? – preguntà sense perdre la compostura.

- Sí, paio-, va respondre l'altre, amb un espasme d'admiració morbosa-. Els muyaidins d'Al-Qaida que havien segrestat els avions per ordre d'en Bin Laden, havien estat estiuejant a Salou mentre organitzaven l'atemptat del 11-S. Que fort tu! – va concloure

amb una rialla sarcàstica.

- El món és un mocador – comentà en Jofré Vinaixa, com traient-li importància.

El seu antic col·lega riudomenc, de sobte va observar l'ampolla de Bourbon que tenia entre mans.

- Que en vols? –va preguntar en Jofré de manera forçada.

- Home no en queda massa, ja t'ho has fotut tot cabró! – va dir l'altre, donant-li un copet a l'espatlla ferida. En Jofré gemegà lleument.

- Què et passa alguna cosa? – preguntà en Jacob, observant-lo una mica sorpres.

- Es que estic una mica fastiguejat – respongué en Jofré, observant-lo amb la seva mirada xunga tan característica, intentant que fos una barrera psicològica per tal que no descobrís l'origen exacte de les seves dolències

Acte seguit tots dos van demanar una nova ampolla de bourbon, i un altre got amb glaçons. En Jofré ja començava a anar prou bolinga, però ja li havia minvat bastant el dolor de les seves ferides.

- Doncs farem el trajecte junts – va brindar aquell riudomenc, amb el seu got cilíndric també ple de Jack Daniels.

- A veure si aquest seient on estas assegut queda lliure del tot, i puc gaudir de la teva grata companyia durant tot el vol – va manifestar en Jofré, encenent el seté got ple de licor que es fotia durant aquella tarda tan llarga. Llavors només esperava que l'avió s'enlaïres directe cap a Sydney i passar la frontera dels Estats Units.

- Xec, “Jovi”, i com et van les coses? – volia saber en Jacob de sobte -. Què es de la teva vida? T'has casat o encara ets solter?

- Em mantinc solter gràcies a Déu – va respondre l'altre, amb la veu embafada per l'alcohol -. Treballo en coses d'internet. Disseny pàgines web i faig traduccions per empreses de Reus.

- Si ara tira molt això de la informàtica – comentà en Jacob, escurant el seu primer got de bourbon amb gel -. Jo encara hem dedicat a fer articles de història per diversos diaris i revistes, ja saps...

- On treballes ara?

- Doncs mira, estic preparant unes oposicions per entrar de catalogador al museu

de Reus...perquè això d'escriure articles d'història no dona per viure massa, ja saps que vull dir –va afegir, fent un rictus repelent amb la seva boca -. Però amb això altre dels museus municipals, crec que em podré col·locar... perquè tinc una mica “d'enchufe” saps ?

- Tots fem el que podem en aquesta vida – va afirmar en Jofré -. Ets amic d'algun polític, potser? – volia saber.

- Ja saps que sempre he sigut militant d'Esquerra Republicana – explicà en Jacob Carbonell-. I sóc molt amic d'en Benach. Malgrat que en Mixet Murri, l'actual alcalde de Reus, també es molt conegut de la família.

- Així doncs tens tots els numeros per “enchufar-te” als museus de Reus...segur que no caldrà que t'examinis. A la teva salut – brindà en Jofré un altre cop, emetent un gest foteta.

- Home, tampoc no es això – es queixà en Jacob Carbonell, emetent un gest amanerat -. Malgrat els bons contactes que tinc, m'hauré d'esforçar igualment...al menys de cara a la galeria, entens? No vull que la gent que conec m'estigui senyalant tota la vida, de que sóc un endollat.

-És clar...

Tots dos van tornar a beure un parell de glops dels seus gotos plens de bourbon “on the rocks”.

- Doncs conec a molta pena de l'Ajuntament de Reus, que ha entrat directament a dit per endoll polític – va replicar en Jofré Vinaixa, amb un to sarcàstic -. Sobretot dins l'IMAC i en els seus departaments de cultura com això dels museus...

- A veure, tampoc es això Jofré – va respondre aquell riudomenc, sentint-se un xic molest pel comentari previ del seu interlocutor -. Alguna cosa hauré de fer. I ara mateix; t'haig de dir que estic ampliant el meu currículum, preparant una conferència que duré a terme a la facultat de història de la Universitat de Sydney.

- Com els bons – va tornar a brindar en Jofré Vinaixa, abans d'acabar-se aquell darrer got cilíndric d'un sol glop, tal com havia fet amb els anteriors. En Jofré no solia acostumar a beure massa, però quan li fotia, li fotia de debò.

- Els de Riudoms som els millors – brindà en Jacob, amb un riure etil·lic. Ell també era de la cultura del cubata.

- Xec, els de Reus també...eh?, que Reus som capital de comarca...

- Però Gaudí és de Riudoms, ja saps! – va proclamar l'altre, emetent una rialla burleta.

En Jofré Vinaixa escurà el darrer got; observant-lo de sobte amb una mirada penetrant, gairebé assassina. El seu interlocutor es va quedar una mica sorpres al contemplar els seus ulls grisos i freds com l'acer, traspasant-li la seva epidermis.

- Xec, nen, què et passa ara?- va preguntar una mica espantat

- Això no ho diguis ni en broma – afegí aquest, parlant lentament amb veu greu -. Gaudí és de Reus i prou! –va proclamar -.Com el General Prim o en Fortuny...

L'altre va fer un llarg glop de bourbon abans de tornar a parlar. Malgrat el seu interlocutor reusenc semblava ser un paio xungo, en el fons li havia ferit la seva sensibilitat patriòtica i xauvinista. Un paio de Reus tampoc no podia deixar que li proclames en tota la cara, que en Gaudí era nascut a Riudoms.

- Escolta Jofré, mira, no et vull ofendre- prosseguí en Jacob Carbonell, amb certa diplomàcia-. Tots dos sabem que l'Antoni Gaudí era de Riudoms. Perquè va néixer al Mas de la Calderera. I en Gaudí; sempre va dir en vida que Riudoms era el seu poble. No pas Reus. A mes està documentat que una mainadera seva; sempre deia que Gaudí havia nascut a Riudoms; allà mateix al Mas de la Calderera -va proclamar aquell riudomenc tot enfadat -. I d'això anirà la conferència que faré a la universitat de Sydney, mentre estic de vacances: “Gaudí was born in Riudoms, Baix Camp”.

En Jofré va trigar en respondre durant uns quants segons, perquè s'havia quedat totalment xocat. Era el conflicte de sempre... Era com allò de qui havia nascut primer, la gallina o l'ou. Però aquest cop la cosa ja anava massa lluny. Nomes faltava que aquell palandengo de Riudoms; anes pregonant aquella dada historica tan errònea sobre la biografia d'en Gaudí, ni mes ni menys que en les pròpies antípodes.

Allò no ho podia consentir! Era com si algú digues que en Prim era de Tarragona o quelcom pitjor...

- Mira, sense faltar el respecte als teus paisans de Riudoms, això que m'has dit, no té cap mena de base sòlida per demostrar que l'Antoni Gaudí va néixer al teu poble - comentà en Jofré Vinaixa, despres de respirar profundament i relaxant la seva actitud -. L'única documentació que hi ha d'en Gaudí en vida, nomes diu que va néixer a Reus: el dia 25 de juny del 1852. I durant el dia següent de veure la llum, el van batejar

a la Prioral de Sant Pere de Reus, on queda documentat que en Gaudí va néixer a Reus mateix, al carrer Sant Vincenç – explicà en Jofré Vinaixa, fent gala dels seus coneixements gaudinians. No en và, coneixia molts membres de l'associació d'amics d'en Gaudí de Reus.

- Doncs l'any que vé, pel 2002, es celebrarà el seu cent cinquanta aniversari i a Riudoms la farem grossa – va intercedir en Jacob Carbonell, amb la veu un xic enèrgica -. Perquè, “Gaudí es de Riudoms!” – va sentenciar aixecant el seu dit índex-. El seu pare i tots els “gaudins” eren de Riudoms, i ell mateix sempre deia que Riudoms era el seu poble.

- Xec, però no va néixer a Riudoms, malgrat el seu pare fos d'allà!– increpà en Jofré Vinaixa, emetent un bufec molest -. Al seu document d'identitat sempre hi ficava que era nascut a Reus. Al seu llibre de família també. I quan ja era un arquitecte famós i residia a Barcelona, cada cop que li preguntaven d'on era; ell sempre responia que era de Reus i prou. Res de Riudoms...!

- Val, si, en aquest aspecte et puc donar tota la raó – manifestà en Jacob Carbonell, fent dringar la seva beguda amb un gest ofès -. Et puc donar la raó amb certs matisos, perquè llavors a finals del segle XIX, quan anaves a treballar a ciutats tan importants com Barcelona; era millor dir que eres de Reus, que feia ser més de ciutat i perquè durant aquell temps Reus també era la segona població més gran de Catalunya...Fins aquí tot bé...Gaudí era de Reus – va recalcar aquell riudomenc, amb veu pedant -. Però ens els seus ambients íntims, en Gaudí sempre afirmava que Riudoms era el seu poble i que havia nascut a Riudoms mateix. La meua àvia que també era la neboda d'una dida que el va cuidar quan va néixer, sempre deia que en Gaudí havia nascut a Riudoms, malgrat després el van batejar a la Prioral de Sant Pere de Reus, tal com dius tu. Llavors es batejava tant a la gent nascuda a Reus, i també a les persones nacudes als pobles de la comarca del Baix Camp. De manera que a l'acta baptismal només hi fica que en Gaudí va ser batejat a Reus, però no hi diu res d'on va néixer exactament...i això succeïa en molts casos semblants.

- Segons la teua teoria en Gaudí, va néixer doncs al Mas de la Calderera i el van traslladar fins a Reus per batejar-lo, oi? – volia saber en Jofré Vinaixa, observant-lo de manera més inquisitiva que mai.

- És clar, Riudoms encara es a prop de Reus...ho devien fer amb una tartana...el Mas de la Calderera és més a prop de Reus, que no pas el centre de Riudoms...

- Molt bé nen... – va dir en Jofré amb veu reptadora -. Però com pot ser, que llavors tot just quan va néixer en Gaudí, els seus pares ja tenien dues cases en ple centre de Reus? – va afegir -. La casa-taller de caldereria que hi havia al carrer Sant Joan i la del carrer Sant Vicenç, on vivia la família de la mare. Llavors – va prosseguir-, tu creus que és factible que la seva mare anes a donar llum al Mas de la Calderera? – va preguntar en Jofré Vinaixa, amb veu incisiva -. A mes ho va fer en plena festa major de Reus, quan tothom es queda a la ciutat. De manera que no s'entén que el fessin néixer a Riudoms, per tornar-lo a dur fins a Reus per a batejar-lo a l'església de Sant Pere... es una historia que no s'aguanta per enlloc home...i ves a saber, com devien trobar-se els camíns comarcals de mitjans del segle XIX, plens de pedres i sense asfaltar...com per anar amb un nadó recent nascut amb tartana per batejar-lo fins a Reus mateix. I tu creus – va finalitzar -, que tot just unes hores despres que sa mare dones llum, portarien corrents al nadó recent nascut perquè el bategesin a Reus?...això no hi ha qui s'ho cregui xato! – va concloure en Jofré Vinaixa, fent una ganyota de menyspreu. L'alcohol també li donava ànims per discutir acaloradament.

- Però la família d'en Gaudí, sempre estiuejava al Mas de la Calderera, inclòs per les festes de Sant Pere – es va defensar en Jacob Carbonell, decidit a fer valdre la seva teoria tan estúpida - Per això en Gaudí va néixer a Riudoms...no pas a Reus... perquè llavors estaven de vacances al Mas- va recalcar amb veu enèrgica com el seu interlocutor-. A mes-, va afegir -, van ser el seu pare i els seus avis, qui el van dur a Reus perquè el bategessin, no pas la mare que es va quedar al llit, home! –va dictaminar amb veu sarcàstica.

-Això ja son especulacions vulgars – va escopir en Jofré, servint-se mes Jack Daniels a dins del seu got.

-A mes – va afegir en Jacob -. Pensa que també hi ha aquella pel·lícula espanyola antiga sobre la vida d'en Gaudí, que es va estrenar als anys cinquanta; on es mostrava també que el nostre arquitecte naixia dins d'una tartana: entre Reus i Riudoms...de manera que això que us penseu els ganxets, que en Gaudí es fill de Reus, mai no ha quedat gens clar...ja saps què vull dir...- va concloure amb veu experta -. Ho sento molt nen, però Gaudí és de Riudoms i prou!

En Jofré Vinaixa va fer un altre glop del seu licor amb gel i bufa totalment molest.

- No res...que no paio, no estic d'acord- va insistir amb la veu ofesa, ja mes pujadeta de to-. En Gaudí va néixer a Reus...i prou! –va exclamar tot exaltat -. Sobretot quan

està documentat que l'any 1852, allò del Mas de la Calderera només era una casa d'eines de pagès enmig del camp. Una barraca que no es va convertir en casalot fins que en Gaudí ja tenia quaranta anys...i l'Associació dels amics d'en Gaudí de Reus; tenen tota la documentació avalada per notari...o sigui que "lo" del Mas de la Calderera, s'ho foteu pel cul! –va concloure amb una rialla etílica.

L'altre mové el cap totalment neguitós, sense donar-se per vençut.

- No és pas veritat, això és un bulo que us heu inventat els de Reus. Perquè no voleu que diguin que Gaudí va néixer a Riudoms. A més a Reus, temps enrera mai heu fet cap mónument commemoratiu al Gaudí. I a Riudoms ja en tenim un munt des de els anys cinquanta. Perquè en Gaudí era de Riudoms...

- Doncs jo penso que us heu apuntat al carro, a veure si sona la flauta a costa del nostre arquitecte tan reusenc com el campanar – va afegir en Jofré, amb un riure impertinent -. Però Riudoms mai no serà tan important com Reus; Reus es capital de comarca i Gaudí va néixer a casa nostra...

- Si tu mires a l'enciclopèdia Britànica; diu que en Gaudí va néixer a Riudoms, no pas a Reus –va insistir en Jacob Carbonell, acabant-se el seu tercer got de Jack Daniels.

- Bah!, home bah!, esteu sonats els de Riudoms! Gaudí és de Reus i prou! – exclamà l'Almogàver, fent el gest de la botifarra catalana. Entre tots ja dos s'havien polit la segona ampolla.

- Gaudí era de Riudoms i prou! – sentencià l'altre totalment envalentonat, disposat a defensar allò fins la mort.

- I una merda fill de puta! – exclamà en Jofré Vinaixa, totalment fora de sí, mentre li propinava un cop de colze al pit. L'altre va intentar respondre, però aquell altre ganxo directe al mentó, ja el va deixar totalment estabornit.

En Jacob va quedar quiet i fora de combat, aquell atac va ser totalment inesperat i en Jofré Vinaixa va rematar la seva feina amb un fort cop de kàrate al coll, deixant-lo ja sense sentit. El cos d'en Jacob es va desplomar cap endavant perdent el coneixement del tot.

Aquesta vegada l'Almogàver havia actuat tan ràpid com el llamp, gairebé sense fer soroll. Si hagues tingut un arma, un ganivet o quelcom versemblant, se l'hagues clavat allà mateix; per la fura que sentia vers en Jacob...

Llavors va aixecar el seu cap observant per totes direccions, dins d'aquella part de l'avió tan buida de gent. Aquell combat amb el seu contricant riudomenc havia estat molt veloç i ningú s'havia adonat del petit aldarull de la fila sis, perquè l'avió encara romania mig buit.

- Serà desgraciat el paio! – va comentar entre dents totalment ebri, escurant també el got cilíndric d'en Jacob. Durant la llisada l'havia agafat a temps, perquè no caigues a terra i es trenqués.

En Jofré Vinaixa no feia massa temps que havia anat a visitar la Sagrada Família en companyia de sa mare adoptiva la Rossita Mercader, i no constava en cap lloc dels panells biogràfics; que Gaudí hagues nascut a Reus. Fins i tot, ho havien tret del cartell de l'entrada principal al temple religiós. Nomes hi ficava “Gaudí was born in Baix Camp”. De manera que els encarregats d'exhibir aquell mónument tan emblemàtic; no s'atrevien a mullar-se sobre la procedència exacta del genial arquitecte reusenc de fama universal. Era evident que la pugna entre les dues poblacions estava arribant fins a límits insospitats. També es preveia que en la majoria de diverses biografies d'en Gaudí que s'havien de publicar de cara al seu cent-cinquanta aniversari, tampoc hi constaria que hagues nascut a Reus...ni a Riudoms, per no crear cap conflicte cultural.

Llavors ningú gosava manifestar públicament que l'arquitecte Gaudí fos fill de Reus; com si el fet de pregonar allò, s'hagues convertit en una mena de tabú local. Cap polític, cap personatge famós, cap entitat (excepte els principals membres del club d'amics d'en Gaudí de Reus): ho havia dit públicament. Semblava com si els habitants del poble veí s'haguessin sortit amb la seva, creant com una mena de conjura perquè en Gaudí acabes sent fill de Riudoms. Allò havia anat progressant, creant com una ombra maligna que dificultava la designació oficial de la procedència exacta de l'arquitecte reusenc. Però tampoc constava enlloc que hagues nascut a Riudoms de manera oficial.

De moment els del poble del costat, havien aconseguit paralitzar el costum habitual d'indicar que l'arquitecte havia nascut a Reus com el General Prim, en Marià Fortuny o el Pere Mata. Gairebé no es deia per enlloc, nomes a Reus...fins i tot en ple segle XXI, hi havia gent de Reus que de sobte, també es repensava el fet lògic d'afirmar que l'Antoni Gaudí fos ganxet. Era com una gran conspiració riudomenca que havia triomfat. I a damunt aquell “tomacot” que jeia inconscient al seu costat, anava a dur a terme una conferència fins allà a la Universitat de Sydney, defensant que en Gaudí era de Riudoms.

<< Això s'hauria d'evitar a tota costa >> va pensar l'Almogàver, regirant les butxaques dels seus pantalons. Ja miraria de pelar-lo mes endavant i suplantar la seva identitat, perquè fins i tot; s'atrevia ell mateix a dur a terme aquella conferència, girant la truita :<< Gaudí era de Reus, i prou ! >>

Llavors va trobar la seva cartera...

Allà dins tenia tota la seva documentació personal. Un parell de targetes de crèdit i uns dos cents dòlars amb metal·lic. També hi havia un carnet de sóci del Club Gaudinià de Riudoms. Era el sóci numero 33. Llavors mentre seguia regirant aquell moneder de cuir negre, va descobrir també un parell de fotografies de la xicota d'en Jacob. Aquella paia que era la germana menor d'en Bruno von Meller. Era una paia que estava molt bona. I en Jofré Vinaixa va quedar totalment fascinat per la seva bellesa tan sublim i exquisida. En una d'elles sortia totalment nueta, duent a terme un posat artístic i exclusiu pel seu nuvi riudomenc, que se la devia pelar com un marrano al comptemplar aquella imatge tan sensual. La noia en qüestió d'aspecte gairebé adolescent: es deia Mireia von Meller. Era la filla menor d'aquell alemany d'origen aristocràtic, una paieta que estava prou bona. Morena, primeta i amb els trets un xic orientals que no tenien res a veure amb els del seu germà gran: en Bruno, que era ros i d'ulls blaus, amb una aparença totalment germànica.

L'aspecte tan exquisit i delicat de la Mireia, una noia mig asiàtica, li van recordar als de l'actriu britànica Jane March. Una jove model que havia protagonitzat aquell film titulat: "L'amant de la xina del Nord", basat en una novel·la de la escriptoria francesa Marguerite Durás. Allà sortia aquella actriu adolescent mig asiàtica, follant tota l'estona amb un aristocrata xines molt mes gran que ella. En Jofré havia vist aquell film infinitat de vegades quan es va estrenar l'any 1992, i aquella paia sempre l'havia fotut molt catxondo. Aquella actriu després va fer un parell de films amb en Bruce Willis y algú mes, però la campanada de debò la va donar el seu primer llargmetratge dirigit pel frances Jacques Annaud.

Doncs la germana d'en Bruno, que llavors festejava amb en Jacob Carbonell; tenia el mateix estil de bellesa mestissa, i li donava el mateix morbo que l'actriu Jane March quan tenia menys de vint anys.

Comtemplant atentament aquelles fotografies tan ben fetes, en Jofré nomes tingué ganes de poder-li tapar tots els forats. El seu cos nu, d'aparença gairebé virginal, semblava com si hagues de sortir de dins d'aquella fotografia tamany cromo que tenia

entre les seves mans.

<< Ostres, és gairebé igual que ella, la meva estimada Jane March >>, va pensar en Jofré Vinaixa, ficant-se com una moto; tot i recordant amb nostàlgia com aquella actriu mig anglesa i mig asiàtica, el fotia catxondo de debò i se l'havia pelat diversos cops, observant la pel·lícula a casa seva gravada en una cinta de vídeo. Mes endavant, en Jofré Vinaixa havia anat a cercar serveis sexuals amb asiàtiques, a veure si trobava qualsevol femella semblant a la Jane March, però no ho va aconseguir mai, fins que va observar aquelles fotografies de la xicota d'en Jacob Carbonell. Aquella noia era gairebé idèntica a l'actriu, però amb els trets orientals un xic mes germanitzats. Era evident que la Mireia era filla d'un altre matrimoni, d'aquell alemany i pare d'en Bruno, instal·lat a Catalunya des de els anys seixanta.

Tot just quan en Jofré, es disposava a anar al lavabo de l'avió a pelar-se-la observant aquella fotografia; va comptemplar totalment alarmat com mitja dotzena d'agents del FBI, com aquells que havien anat l'hotel de l'aeroport, s'estaven apropant a l'avió amb les armes desenfundades. Les seves parques i xalecs blaugranis, amb les lletres grogues esgrafiades a la esquena, i a la part frontal de la seva vestimenta eren totalment inconfundibles. Segur que l'estaven buscant a ell, va pensar tot esglaiat.

Capítol 5. Segrest en tota regla

Aquella mitja dotzena d'agents del FBI, van entrar com una exhalació a dins de l'aparell de la TWBA, deixant sorpresos els pocs passatgers que s'estaven esperant perquè l'avió s'omplís del tot, i tornes a enlairar-se. Encara hi havia menys d'una quarta part; només unes quinze persones.

Era evident que aquells policies procedien de l'hotel Sheraton de l'aeroport de Honolulu, on havien trobat als seus companys morts i vilment crivellats per algú misteriós. Algú qui prèviament havia estat alliberat d'aquelles "Quiummas", però que de sobte s'havia escapat sense ser identificat, assassinant els seus salvadors. Arràn de tot això, la policia Hawaiana tenia cordonat tot l'aeroport i registraven els seus avions a punt de despegar, un per un, a veure si podien trobar alguna cosa.

Mentre començaven a inspeccionar la part interior d'aquella nau, en Jofré Vinaixa, ja s'havia ocultat sota la fila de seients que hi havia davant seu i que encara estava buida del tot. El seu cos àgil, prim i fibrat, va aconseguir jeure de manera horitzontal al terra, totalment boca amunt. Aconseguint que quedés ocultat per sota la fila de quatre seients que hi havia al costat esquerre del passadís. Allà baix sota les butaques, hi havia gairebé un buit de quatre pams i mig d'alçada fins arribar al terra, perquè els seients dels vols transoceànics Amèricans eren més alts, amples i confortables que els de les línies europees.

Mentre els agents de l'FBI deambulaven pel passadís de la nau, interrogant i demanant la documentació a tothom que es trobava a dins, en Jofré Vinaixa es va ocultar allà sota, totalment estirat al terra i aguantant la respiració.

Aquells policies també sol·licitaven els passaports dels passatgers examinant-los detingudament.

Sort que havia tingut temps de tornar la cartera a dins de la butxaca d'en Jacob Carbonell, el qual encara estava totalment inconscient per la llisada que li havia fotut uns minuts abans. Segur que quan el veiessin pensarien que allò era per causa de l'alcohol i que el paio havia estat bevent fins caure inconscient mentre esperava que l'avió despegues.

<< Sort que he ocultat l'altre got buit entre la seva roba entortolligada, perquè no ho vegin aquests païos del FBI, i sospitin que hi havia algú més bevent amb ell >>, va

pensar l'Almogàver, totalment satisfet, mentre tenia el seu front suat. Estar allà sota, amb tan poc espai per a maniobrar, era molt incòmode i claustrofòbic. Sort que de moment els agents no duïen gossos damunt seu. Aquella era una inspecció de rutina a veure si localitzaven a qualsevol sospitós dels assassinats d'aquella cambra número 69, sense saber gairebé per on havia fugit. També esperava no haver deixat massa empremtes dins l'habitació del hotel, mentre fornicava amb aquelles paies. Segur podrien trobar alguna mostra de semen i cercar el seu ADN, un tipus d'investigació que s'estava duent a terme des de no feia massa temps.

<< Potser, quan facin l'autopsia d'aquelles llordes que he liquidat abans >>, va pensar, un xic temerós...

Després també hi havia tot allò del World Trade Center.

Ara la policia de tot el món, miraria amb lupa tot el que havia succeït a Salou, allò d'en Atta i companyia. I evidentment, el podrien localitzar enmig d'aquell percal.

<< O potser no...>>, va pensar un xic esperançat.

El fet de segrestar avions si anaves armat, semblava ser més fàcil del que es pensava, va recordar; tenint una altra de les seves idees per fugir d'aquella situació d'on es trobava. Si en Atta ho havia aconseguit, ell mateix també ho podria aconseguir totalment sol; "perquè en Jofré Vinaixa era l'Almogàver" va decidir, amb el cap totalment trasbalsat per l'alcohol que havia ingerit. No hi havia sortida. Aquesta era l'única via per poder escapar dels Estats Units de manera definitiva...era tot o res...

Durant aquells moments, només quedaven vint minuts perquè l'avió procedent de San Francisco es tornés a posar en marxa, i la majoria dels seus passatgers encara es trobaven esperant-se a l'andana, sense poder entrar. Ho tenien prohibit mentre els agents de l'FBI acabaven de registrar l'aparell. Era evident que no volien que hi hagués massa gent allà dins, mentre escorcollaven la nau de dalt a baix.

Aquells policies van estar uns cinc minuts donant tombos pel passadís principal, sense observar la part de sota dels seients, perquè els era totalment impensable que algú s'hagués amagat allà dins.

En Jofré Vinaixa va sentir com aquells paies abandonaven la part d'on estava ocult, dirigint-se cap a la sortida de la nau. Llavors només quedaven dos agents muntant guàrdia allà dins, per anar demanant la documentació als passatgers que anessin entrant de tornada.

L'Almogàver va treure el cap amb precaució, per l'extrem que donava al passadís. A continuació va començar a reptar com una serp, per sota d'aquella fila seients que l'havien ocultat de la bòfia americana. Llavors va comptemplar que aquells policies ianquis estaven situats al costat de la cabina de pilots. Amb ells, es trobava el comandant de la nau i els dos ajudants: el pilot i el contramestre.

Els altres passatgers, tampoc s'havien adonat que aquell "francès"; s'havia ocultat sota els seients per no ser enxampat.

- Ja podem deixar que entri la resta de passatgers dins la nau – va ordenar un dels homes de l'FBI, estretant la mà de l'oficial. Era un inspector que havia dirigit aquell escorcoll i que es disposava a abandonar l'aparell, donant mostres de que allà dins no hi havia cap sospitós.

Llavors l'Almogàver va veure com tots dos estaven distrets observant l'exterior. En aquell moment, també havien arribat un parell de microbusos procedents de l'andana amb mes passatgers per omplir la nau trans-ocenànica.

- O ara o mai! – va decidir, sortint de la part esquerra de la fila sis de l'avió, el mes de pressa possible. Mentre estava ajagut allà sota, havia tingut temps per arrancar una careta d'oxigen desada dins d'un compartiment inferior del suport i ficar-se-la ràpidament, perquè li ocultes el rostre. Els agents del FBI l'observaren un xic sorpresos, comptemplant com aquell paio apareixia de sobte com del no res. Durant aquells moments havien desat les seves armes a dins de les fundes amb un gest totalment despreocupat. Tot just quan el primer de tots va descobrir que era víctima d'un atac, l'Almogàver blandí la seva ampolla de Jack Daniels buida contra el seu cap. Era un vidre gruixut i una arma terrible, si es podia emprar amb mà experta. L'home es va desplomar amb un bony ple de sang al front. El segon desenvainà la seva pistola. Era la mateixa "Smith and weeson" automàtica que duien els seus companys hawaiians. Però també va rebre un fort impacte del vidre gruixut per sota de la barbata. L'Almogàver tornà a colpejar aquella ampolla de Jack Daniels contra el seu cap, durant tres vegades seguides; gairebé fins que el paio va caure totalment inconscient a terra i emmig d'un xoll de sang. Llavors va engrapar la seva arma de foc amb un gest ràpid, de manera que quan un dels membres de la tripulació intentà immobilitzar-lo, va rebre un cop metal·lic que el va fer recular cap enrere mig atordit. Amb aquell paio tan xungo no es podia fer cap tonteria.

- Sóc l'Almogàver, un terrorista d'Al-Qaida! – va cridar a ple pulmó, amb la veu

etil·lica -. Aquest avió queda segrestat per la meua organització terrorista a partir d'ara – afegí; apuntant la seva arma de foc vers els altres pilots, que s'havien quedat totalment perplexos davant d'aquella escena d'acció violenta tan ràpida i sobtada. Llavors tothom començà a cridar pressa del pànic. No feia ni una setmana que havia passat tot allò del 11-S, i de cop i volta; apareixia un altre sonat de l'organització terrorista àrab que volia apoderar-se d'aquell avió, deixant estabornits als agents del FBI.

- Fica la nau en marxa, o et fregeixo aquí mateix – ordenà al capità de la tripulació.

Aquest l'observà totalment xocat i paralytitzat de por.

L'Almogàver premé el gallet de la seva nova arma disparant directament al cap d'un d'aquells agents del FBI estabornits, crivellant-lo directament al clatell.

- Vinga, fica en marxa aquest trasto o et mato ara mateix...-va insistir amb veu furiosa.

- Sí, sí, es clar...- va murmurar el capità com en trànsit -. Anem cap dins a ficar l'aparell en marxa – ordenà als membres de la tripulació.

- Encara no es hora – increpà el pilot, observant a l'Almogàver amb un gest de pànic – la torre de control no ens donarà permís.

- Dieu-los que es un segrest per part d'Al-Qaida i que necessiteu enlairar-vos en aquest moment – ordenà en Jofré Vinaixa, amb una mirada malvada -. I tanqueu la porta exterior ara mateix- va afegir, mentre des de fora s'adonaven de que estava passant alguna cosa estranya dins l'avió -. Vinga! – va dir, apuntant al contramestre, el qual va tancar la porta pulsant una palanca amb un gest tremolós i ple d'espant -. I ara cap dins, a engegar el traste! – va ordenar, mentre disparava contra l'altre agent inconscient, remantant-lo del tot.

Els tres homes van entrar a dins la cabina totalment esporuguits i l'Almogàver restà al marc de la porta, perquè no la tanquessin per dins. En sec els passatgers cridaven plens de pànic. Eren víctimes d'un altre segrest aeri en territori nord americà, encara que fos a Hawaii mateix. Un lloc tan turístic com Nova York.

- CALLEU TOTS, CAGON DÉU! – cridà en Jofré Vinaixa, a tot pulmó amb veu etilica – NO US PASSARA RES SI NO FEU XIVARRI, I US MANTENIU QUIETS AL VOSTRE LLOC FINS QUE ARRIBEM A SYDNEY...

La vintena de persones, que hi havia assegudes allà dins, la majoria Amèricans,

australianos i hawaïans que anaven fins l'antiga capital australiana, l'observaren de manera respectuosa.

- SÓC UN TERRORISTA MOLT PERILLÓS I CONEC EN BIN LADEN EN PERSONA – va exclamar a tot pulmó, mentre se sentia com el motor de l'avió es ficava en marxa -. ARA MATEIX EM BUSCA LA POLICIA AMÈRICANA, PERQUÈ TAMBÉ HE PARTICIPAT L'ATEMPTAT DEL WORLD TRADE CENTER I NOMES VULL ARRIBAR FINS A SYDNEY, PERQUÈ NO HEM DETINGUIN... NO VULL RES MES DE VALTROS – va afegir en Jofré Vinaixa, tot espitós, mentre recollia la segona arma de l'agent mort -. Ja veieu que sóc capaç de disparar sense pensar-m'ho dues vegades -, explicà en anglès perfecte -. De manera que durant el vol, no em toqueu els pebrots i tot anirà molt bé per a tots plegats. All right? – va preguntar amb veu amenaçadora.

Les quatre hostesses que també hi havia allà dins de la nau, van acabar sortint del seu compartiment. Tampoc acabaven d'entendre què passava fins que van descobrir a l'Almogàver brandant les seves armes de foc.

- Valtros, seguiu treballant com si no passes res – ordenà, observant-les amb una mirada un xic lasciva, totes quatre estaven prou bones. Hi havia l'asiàtica amb cara de gatona que li havia venut les dues ampolles de bourbon, i que també tenia el seu morbo. Després hi havia una negreta que semblava la Beyoncé. Mes aviat la seva germana petita, amb un pentinat afro, que també la feia ser força atractiva. Mentre que la tercera hostessa, era una hawaïana amb un cos espectacular, com les natives que es follava en Marlon Brando quan era jove. I finalment hi havia una paia Americana, de raça blanca, rossa i d'ulls blaus que també estava prou bona.

- I porteu-me “algo” per beure, que tinc set – ordenà, a la que tenia mes a prop. Era la negra, que l'observava totalment espantada.

- Què, què, voldríeu? – preguntà, tartamudejant pel gran pànic que sentia de sobte.

- Voldria un bloody marie, please – demanà l'Almogàver. Sentint com el cos en sec li demanava allò. Anava molt bolinga per culpa del Jack Daniels, i malgrat que l'alcohol havia mitigat el dolor de les seves ferides produïdes allà a l'Hotel, volia beure quelcom salat i fort amb regust vegetal. Un Bloody marie, estaria bé.

Mentre observava com aquella hostessa de color remenava el seu cul direcció a la cuina, va sentir unes arcades increïbles i començà a vomitar gairebé tot allò que

havia ingerit. Ho va fer amb dos espasmes i tot el bourbon barrejat amb bilis i la resta d'hamburguesa amb patates; es desparramà pel terra del avió com si procedís d'un sortidor gèiser. De cop i volta havia begut massa alcohol i ho havia fet molt de pressa i sense moderació. Allò va provocar que un dels passatgers que seien al davant s'aixequès ràpidament intentant immobilitzar-lo. Era un turista americà, el típic surfista d'uns vint i pocs anys, que es pensava que podria tombar l'Almogàver fàcilment, viatjava amb la seva colla d'amics i amigues en aquell avió. En Jofré Vinaixa va disparar directament contra ell, reaccionant mes de pressa del que es pensava el seu contrincant.

- Té imbècil! – cridà ple de fura, mentre rematava el seu cos estes a terra, propinant-li un parell de bales mes. Era un paio alt i ros com un formatge, que duia una camisa hawaiana de flors verdes i vermelles. Els membres del seu grup de surfistes, van començar a cridar plens de pànic, acotant el cap sota els seus braços bronzejats i plens de tatuatges.

L'Almogàver observà a la resta de passatgers, mentre es passava la mànega per la seva boca. Llavors va començar a comptar-los un per un, com si fos un guia turístic. Encara quedaven catorze persones vives i quatre hostesses, mes els tres pilots. Unes vint persones en total. Uns vint hostatges amb el quals podria negociar la seva fugida dels Estats Units.

En aquells moments tothom cridava ple de pànic però romania quiet al seu lloc.

- Calleu, cagún Déu! – va ordenar tot furiós -. Si no feu res, no us passarà res! – va repetir, emprant un anglès perfecte, itentant ficar-se bé la careta d'oxigen de l'avió perquè li tornes a tapar el seu rostre. No volia ser reconegut pels carrers de Sydney si lograva fugir de tot allò.

Llavors va tornar a vomitar una bona quantitat de líquid. Però aquest cop ningú va atrevir-se a aixecar-se i fer-li front. Feia temps que no es traguava tant d'alcohol d'una tongada. Gairebé des que tenia menys de vint anys i sortia de farra amb els col·legues de l'insti. Per aquest motiu; en Jofré Vinaixa es veia obligat a donar aquell espectacle tan lamentable i decadent mentre segrestava l'avió.

De sobte va escoltar una infinitat de sons de sirenes de la policia, bombers i ambulàncies, procedents de diversos punts de l'aeroport de Honolulu...l'avió ja estava posat en marxa però encara no es movia.

- Cagón, Déu, que us passa? – volia saber, un cop va tornar a dins de la cabina de pilots.

- No ens deixen despegar encara – explicà el capità de la nau, observant-lo amb ulls temerosos.

- Per què no?

- La policia vol parlar amb vostè...amb el segrestador...

L'Almogàver observà l'aparell de ràdio, per on es sentia la veu d'algú que estava demanant resposta.

- Sóc l'Almogàver, un terrorista d'Al-Qaida – digué sense pensar-s'ho -. Ara mateix tinc aquest avió segrestat – prosseguí, observant direcció a la torre de control -, nomes vull arribar fins a Sydney i no passarà res... – va afegir fent una pausa-. Si d'aquí cinc minuts no em deixeu enlairar l'aparell, aniré pelant un passatger per cada minut que passi de mes. No estic per hòsties – va amenaçar -. O sigui que, doneu-vos pressa! – va demanar-. Feu que s'aclareixi l'espai aeri i deixeu-me despegar. Canvi...

Llavors es va sentir un petit espetec de l'altaveu de la ràdio, i tots plegats tornaren a observar la torre de control totalment impacients.

- Sóc el comandant Stewart, cap de seguretat i operacions aèries de l'aeroport internacional de Honolulu – s'anuncià aquest -. Deixi anar els hostatges, entregui l'arma i no li passarà res...senyor Almofagar...o com es digui...canvi.

- Almogàver, em dic Almogàver...canvi – corregí en Jofré Vinaixa, amb un gest nerviós.

- Què es àrab vostè? – volia saber aquell paio -. Perquè el seu nom sembla com mussulmà...canvi.

En Jofré Vinaixa va riure entredents.

- No exactament...i a vostè no li importa. I si no obeeix les meves ordres, començaré a pelar a tot quisqui aquí dins l'avió. De moment ja m'he carregat a dos agents del FBI, i a un passatger que hem volia prendre l'arma...

Llavors el comandant de la nau va emetre un gest de complicitat.

- Deixi'm parlar a mi senyor "Almobàgar"...

- Almogàver, catxundena ! – es queixà aquest, passant-li l'aparell de ràdio.

El capità de la nau restà uns segons pensatiu abans de parlar.

- Control a base – va dir tot nerviós -. Sóc el capità John Sparrows, comandant de la nau transoceaica B-56 de l'Amèrican Air-lines, que fa el trajecte de Sant Francisco a Sydney, fent escala a Hawaii. Estem segrestats per una persona molt perillosa i que va armada amb dues pistoles, que ha pres dos agents del FBI abans de liquidar-los totalment davant nostre – va afegir amb veu tremolosa -. Tal com diu aquest home, de moment ja ha matat tres persones: un passatger i als dos agents que estaven escorcollant l'aparell abans de despegar. Segur que també l'estaven buscant – va prosseguir el capità de la nau, amb la veu cada vegada mes esporuguida, malgrat intentava mantenir la seva compostura autoritària -. Aquest segrestador no s'està per punyetes, vol arribar fins a Sydney i ha promes que ens deixarà anar lliures, si arriba fins allà mateix sense ser detingut...no sé per quin motiu exacte se'l persegueix, però això es el que ens demana a tots plegats...canvi.

El de la torre de control trigà uns quants segons mes a respondre.

- Estic consultant amb el cap de l'FBI, i altres autoritats presents amb mi aquí mateix –va dir amb veu nerviosa - Us permetrem despegar...deixarem l'espai aeri lliure fins a Sydney – va afegir el comandant Stewart amb veu nassal -. Això ho durem a terme; nomes sota la condició de que dos caces bombarders Phantom de l'exèrcit dels Estats Units, procedents directament de la base naval de Waikiki us escoltin per tot el territori aeri americà que us quedi, fins arribar a Austràlia...tenim por que sigui un altre intent d'atemptat d'AL-QAIDA com el que ha succeït l'onze de setembre...de manera que si veiem o sospitem que el segrestador vol fer virar la nau contra alguna mena d'objectiu concret i desconegut per nosaltres, ordenarem disparar els nostres míssils directament contra vosaltres, entesos?...canvi

El comandant de la nau observà a l'Almogàver sense dir res...

Aquest, en sec li va prendre el micròfon de la ràdio, estirant el cable en un gest de fura continguda.

- Escolteu paios...en realitat no sóc cap terrorista àrab, ni vull fer cap atemptat com els de l'onze de setembre..ni vull que em pagueu cap rescat, ni que allibereu a cap presoner terrorista; a veure si ho enteneu...nomes pretenc arribar fins a Sydney i fugir de la justícia Amèricana...canvi...

- Qui es vostè?...canvi – volia saber aquell paio de la torre, que es feia dir comandant

Stewart. James Stewart pels amics.

- Sóc l'Almogàver...ja li he dit abans canvi – anuncià aquest, amb un somriure assassí. Encara seria capaç de fer estavellar la nau contra la mateixa torre de control per donar-los una bona lliçó. El problema es que gairebé tampoc ningú no sortiria viu d'allò. Ni ell mateix, es clar...

- I què vol dir això “d'Almovàguer”? Canvi- preguntà aquella veu, a traves de la ràdio.

- Es el meu nom clau de guerra – respongué aquest -. No vull dir res mes...ja sabeu massa coses sobre mi...i ara deixeu que l'avió despegui cap a Sydney, o començaré a pelar mes penya...canvi...

- O.K. senyor Almovàguer...d'aquí dos minuts el vostre avió segrestat, ja podrà despegar...canvi...

-Almogàver, cony! – va exclamar en Jofré, tot empenyat.

-Val, Almogàver, com vostè digui – va respondre el comandant James Stewart, des de la torre de control.

- I no intenteu cap maniobra de rescat per part vostra – amenaçà el segrestador, un altre cop – Tinc en possessió dues “Smith and weesons” dels agents del FBI, les quals sé emprar de puta mare. I dos carregadors de recanvi amb divuit bales del calibre cinc... de manera que al “tanto” amb el que feu...o quan arribeu a dins de l'avió, us trobareu tots els passatgers morts...canvi...

- No us preocupi, senyor Almogàver, podeu anar quan volgueu...canvi...

En Jofré Vinaixa tornà el micròfon de la ràdio al capità de la nau.

- Vinga, ja ho heu sentit...comenceu a fer enlairar això, o us pelo aquí mateix com a conills... – amenaçà un altre cop.

En sec va veure com els tres pilots començaven a moure la nau, observant-lo de reüll, mentre aquella hostessa de color entrava a dins la cabina amb el bloodie marie que havia demanat aquell segrestador..

- Fes un glop tu primer – va ordenar-li, encanonant-la a ras del front.

La noia va fer dos glops, i somrigué de manera irònica mentre li passava la consumició.

- Bona estàs mala puta – comentà en Jofré Vinaixa, amb un somriure etilic, mentre

començava a olorar aquella consumició. Potser li havien ficat algun somnífer o algun verí per deixar-lo fora de combat, però no va ser així. La noia seguia de peu davant seu.

- Vol alguna cosa mes senyor? – preguntà aquella hostessa amb veu dolça i servicial, fent-li l'ullet amb picardia. De sobte semblava com si hagues canviat la seva actitud esporuguida, tornant-se totalment seductora.

- Queda't aquí al meu costat, maca – va demanar l'Almogàver, amb veu lasciva, esperant-se uns quants segons mes, abans de tragar-se aquella beguda preparada per ella.

Malgrat tenia tot el cos dolgut i el seu membre viril li feia molt de mal, perquè ja s'havia corregut tres vegades seguides durant aquella tarda, en Jofré Vinaixa va pensar que una paiota com aquella negra tan espectacular que tenia davant seu, no tenia cap mena de desperdici. Feia molt de temps que no cardava amb cap dona de color; i de sobte, aquell exemplar de veritable femella afro-Amèrica el ficava molt catxondo. Estava tan bona com la cantant Beyoncé o qualsevol paia per l'estil.

- Cagon Déu, desputlla't, aquí mateix, davant meu... – va ordenar de sobte, amb la seva ment cada cop mes ennuvolada per l'alcohol, mentre l'apuntava amb la seva arma de foc.

- Què dius xato? – preguntà l'hostessa de color, fent-se la longuis.

- Depulla't que et vull follar ara mateix, que hem fiques molt catxondo, mala puta! – va insultar en Jofré, tocant-se el paquet davant seu. Ho va fer amb tota la indiscreció possible.

- Aquí mateix, davant de tothom?... no vull! – va exclamar la noia, plantant-li cara totalment enfadada-. A mes com sé que no tens cap enfermetat venèria al damunt... com la sífilis...la gonorrea o quelcom versemblant? –va preguntar amb la veu alterada.

- Doncs tanca la porta de la cabina, i treu-te la roba aquí dins – va ordenar-li en Jofré Vinaixa, amb la seva veu greu plena de vici, com si estigues mastegant les paraules. Aquella situació tan excitant i morbosa li provocava una trempera increïble -. De manera que si no m'obeeixes, pelaré un altre membre de la tripulació – va afegir, amenaçant amb la pistola a un dels pilots aeris que estaven començant a moure aquell avió..

- Molt bé, però no cal que matis a ningú mes paio – ordenà l'hostessa de color; exhibint les seves dents tan blanques com a perles recent collides del fons del mar,

mentre tancava la porta de la cabina –. Tampoc vull que tots els passatgers em vegin com em desputllo davant teu...no sóc cap estriper, saps? – va preguntar un xic enfadada.

En Jofré Vinaixa va apurar el seu bloody marie i la va observar amb un gest triomfal.

- Vinga, comença nena, comença que em fots calent, molt calent – ordenà, apuntant-la un altre cop amb una de les seves armes de foc.

Aquella hostessa de color, alta i esvelta, de tan bones proporcions, començà a desvestir-se a poc a poc, quedant-se només amb calces i sostenidors. Eren de color blanc. Allò ressaltava encara més el to marró xocolata de la seva pell morena i fosca, tan brillant com si fos banús barnisat.

- Va puta, treu-te-ho tot ! - demanà l'Almogàver, amb veu ansiosa, mentre es baixava els seus pantalons texans i se la treia davant de tots plegats. No ho podia evitar. Aquella immensa borratxera que duia al damunt l'havia fet perdre la vergonya totalment. Llavors, sentint un instint primari i carnal, s'avalançà contra ella apuntant-la amb les dues armes. La girà contra la paret i li baixà les calces blanques. La negra començà a gemegar d'ansietat. Tenia un culet rodó, carnós i perfecte. Un culet dur, en forma de pera.

<< Una cosa molt calenta i catxonda >>, va pensar en Jofré Vinaixa, intentant ficar el seu penis enaltit allà dins. Temps enrere era conegut com: “el látigo de la costa” pels seus amics i coneguts. L'hostessa començà a gemegar amb veu ronca. Era aquell so tan característic, que emetien les noies com ella quan eren follades vilment pel darrera, d'una manera totalment depredadora i salvatge. Les asiàtiques, sobre tot les xineses i les japoneses, també tenien el seu sò gutural característic, però més agut i estrident.

Els membres de la cabina, no podien creure's la visió de tot aquell espectacle tan lamentable i decadent que estaven comptemplant; però també se'ls començava a ficar dura. De sobte semblava que estiguessin dins del plató d'una pel·lícula porno. A aquell segrestador embriagat li havia donat per follar-se a l'hostessa negra pel darrera, gairebé com si fos una gossa. Llavors ja fornicaven damunt mateix del terra del avió. Les seves mans ansioses, tancades en un puny perquè aguantaven aquelles armes, no deixaven de sobar aquells pits immensos, rodons i generosos de color cafè. Llavors el contramestre de la nau, es girà del tot amb el front humit i s'aixecà en sec.

- Torna a seure, fill de puta! – ordenà l'Almogàver, totalment ebri, mentre estava pitjant les natges d'aquella paia tan bona. Aquell membre de la tripulació l'estava

observant amb la boca oberta i els ulls grossos com a plats. També s'estava ficant molt calent i de sobte també es va baixar la bragueta i se la va treure de dins, començant a pelar-se-la davant de tots plegats, sense cap pudor ni vergonya. Era un home de trenta i pocs anys, que li agradava masturbar-se mirant pelis porno a casa seva, i de sobte aquella escena de sexe real, on hi havia un segrestador tan xungo, armat amb dues automàtiques i follant-se una companya de feina que estava tan bona; era una situació tan real i humida que en sec l'havia ficat totalment catxondo. Era com un show real, mes excel·lent que la millor pel·lícula eròtica que havia vist en sa vida.

- No puc, no puc evitar-ho – va respondre entre dents aquell membre de la tripulació, començant a sacsejar-la mes de pressa que mai. Semblava com si realitzant allò, li anes la seva vida.

- Mike, torna al teu lloc – ordenà el capità de la nau, amb un gest nerviós-. Ens estem a punt d'enlairar...i et necessitem perquè estiris els comandaments secundaris...

- No puc, no puc – va repetir aquell pilot aeri totalment en trànsit, mentre començava a sentir uns greus espasmes de plaer. Era evident que ejacularia allà mateix davant de tothom.

- Que no pringui res, que no pringui res, catxondena! – va cridar l'Almogàver, mentre seguia bombejant a la negota aquella de tan bones proporcions. La noia seguia gemegant i movent el cap sentint un veritable orgasme femení. Mai havia estat penetrada amb tanta fura i tanta passió per un mascle semental tan potent com aquell; l'Almogàver era bò fent anar la seva pistola, la de veritat i que tenia entre les seves cames.

Llavors aquella hostessa de color, va obrir la seva boca grossa i bulbosa i es passà la llengua pels llavis, observant aquell copilot que se la estava pelant allà mateix. Aquest s'apropà a ella sense pensar-s'ho dues vegades, i entaforà el seu aparell reproductor dins la cavitat bucal femenina, de manera que la negota va començar a xuclar-li allò, com si fos el dolç mes deliciós que havia tastat en sa vida. Ho va dur a terme observant-lo als ulls de manera obscena, movent la llengua pel damunt del penis humit de la manera mes marranota possible.

- AAAH, AAAH – començà a cridar el contramestre de la nau, mentre tremolava de plaer de dalt a baix. Era com si hagues rebut una descàrrega elèctrica. Llavors ja havia arribat al clímax de la seva correguda. Ho havia fet amb menys de vint segons de lo calent i trempat que anava. Segur que devia fer uns quants dies que no es traginava a

ningú.

L'Almogàver seguí pitjant pel darrera de la seva negra viciosa, però finalment va emetre un bufec de resignació i s'apartà d'ella perquè ja no podia més i la cosa no li venia. Estava gairebé sec i la punta del seu membre viril li feia un mal increïble. També tenia els seus testicles totalment buits i escaldats. Aquelles tres llordes que l'havien torturat a l'habitació del hotel de l'aeroport, també l'havien deixat sense municions. Ni tant se vols duia un tret a la recàmera.

Encara així, l'hostessa de color va seguir xuclant aquella verga empinada del contramestre, que no parava de gemegar de plaer, fins que va restar totalment escurada.

- Mike, mou la palanca dos si us plau – va insistir el capità amb veu furiosa-. Sinò, no es podem enlairar.

- El teu home no està en condicions de fer-ho. Nomes pot pitjar el seu manubri i poca cosa més – indicà l'Almogàver, amb una rialla irònica, seient-se al lloc on li pertocava al pilot -. Digui'm on es troba aquesta palanca que s'ha d'estirar perquè la nau despegui...

- A la vostra dreta, la que té el mànec vermell – senyalà el capità, amb veu nerviosa -. Quan compti a tres, vostè l'aixeca del tot i ja està...

- I res més? – volia saber el seu segrestador.

- Fins que li digui prou – afegí el comandant de la nau. De sobte semblava ser un paio que li queia bé.

Just en aquells moments; quan l'avió corria damunt la pista de l'aeroport de Honolulu gairebé a tres-cents kilòmetres per hora, el capità donà el senyal i l'Almogàver tirà d'aquella palanca amb el mànec vermell. Llavors va sentir un "cleck" metàl·lic, i el seu cos va sortir catapultat cap amunt, amb el seint a sota. Era un artilugi per sortir disparat de la cabina en cas d'incendi o xoc accidental.

- Merda!- exclamà en Jofré Vinaixa, mentre es colpejava contra el sostre de l'avió. Durant aquell moment s'hauria d'haver obert una escotilla automàtica de la part de dalt de la cabina de la nau; i l'Almogàver hagues estat expulsat directament cap a l'exterior amb un paracaigudes en procés d'apertura, però la mecànica per a casos d'emergència com aquell havia fallat del tot, o potser no s'havia activat bé. El paracaigudes annex tampoc no es va desplegar. Sempre passaven aquelles coses en situacions com aquella...

El seu cos es tornà a desplomar pel terra de la cabina, mentre la cadira de pilot també rebotava contra la paret del fons on hi havia la porta de l'entrada.

Aquells cabrons Amèricans, li havien preparat una trampa que havia sortit malament, per treure-se'l del damunt de la manera mes heavy possible.

- Ara, preneu-li l'arma! – ordenà aquella hostessa de color, observant el cos inert d'en Jofré Vinaixa, allò li havia fet mal de de debò, deixant-lo prou atordit i dolgut. El contramaestre aquell de la mamada, va ser el primer en intentar prendre-li la pistola de la mà esquerra, però l'Almogàver li propinà una forta patacada a la boca que el va deixar mig estabornit. El capità també es llençà contra seu, però va ser ferit per un impacte de bala a l'espatlla dreta.

- Cabrons, fills de puta! – bramà en Jofré Vinaixa, tot plorant de dolor -. Com em torneu a fer una cosa així, us pelo a tots quatre aquí dins, entesos? – va amenaçar, recuperant la compostura.

- Encara necessitem una persona que tiri de la palanca per enlairar la nau – ordenà el copilot amb veu nerviosa, mentre mantenia la seva posició de vol. Era l'únic que no havia fet cap bestiesa.

- Vinga, fica-t'hi tu! – ordenà en Jofré, vers aquella hostessa de color.

- I si no vull? – preguntà ella amb altaneria.

- Et mato aquí mateix, llorda fastigossa! – va bramar totalment enfuriscat. Aquesta vegada, sí que s'havia fotut una bona trompada. Allò potser hauria deixat totalment fora de combat una persona normal i corrent, trencant-li uns quants osos de la esquena. Sobretot al estavellar-se a pressió contra el sostre de la cabina de l'avió d'aquella manera tan sobtada. Però l'Almogàver era un paio dur; veritablement curtit i entrenat per afers com aquell. Havia pogut reaccionar a temps ficant els dos braços damunt del cap, amb un gest reflexe i després va poder dur a terme un hàbil gest acrobàtic per no fer-se tant de mal quan va caure a terra. L'alcohol també podia revifar els seus reflexos en situacions com aquella.

Després de tot allò, l'hostessa de color el va observar amb un somriure burleta com a resposta, ensenyant les seves dents tan blanques i brillants que semblaven perles. Però de sobte va rebre un fort cop metal·lic de pistola, directament a la seva boca. El seu captor ho va fer amb un gest ràpid i certer.

- Vinga, fica't a pilotar l'avió i fes el que et diguin els altres! – va ordenar apuntant-la

directament al cap, mentre la noia començava a plorar de manera sonora pel dolor que li havia causat aquella pegada. Llavors va obeir les seves ordres. A mes, se l'havia follat pel darrera com una porca, també la estava maltractant físicament.

Allò també el fotia a to, quan anava tan borratxo d'aquella manera.

- I prén això també, perquè no tornis a fer cap bestiesa, llorda! – va afegir en Jofré Vinaixa, propinant-li una bona bufetada davant dels altres –. I recorda que la propera vegada que em facis una nova pirula com abans, et pelo aquí mateix com una gossa, que es el que et mereixes – va afegir amb veu amenaçadora, ficant el canó de la seva arma a un dit del seu front...

En menys de deu segons, la nau va començar a enlairar-se pel damunt de les pistes de l'aeroport de Honolulu...

<< De moment les coses ja comencen a encarrilar-se una mica mes bé >>, va pensar, adonant-se que llavors s'havia ficat a dins d'un marró del quinze. Allò de capturar un avió no era el seu. Però s'havia de fugir d'una manera o altre dels Estats Units perquè no l'enxampessin.

Capítol 6. Altres incidents aeris destacables

Tal com havien promès els de la torre de control; en Jofre Vinaixa va veure pels vidres laterals de la cabina de l'avió: als dos caçes bombarders de l'exèrcit americà que els estaven custodiant. Volaven totalment paral·lels a l'aparell trans-oceànic. Disposats a disparar les seves bombes míssil, a la mínima que aquella nau estigues a punt d'estavellar-se contra qualsevol edifici dels Estats Units. Però aquest cop ja volaven totalment pel damunt de l'oceà Pacífic. Encara així hi havia la possibilitat de fer xocar l'aparell segrestat, contra un porta avions o qualsevol vaixell de guerra nord americà, que llavors estigues fent operacions per aquella zona marítima del territori occidental dels Estats Units. Era evident que el darrer atac d'en Bin Laden havia fet mal de debò. Havia sigut un atemptant veritablement pitjor que tota la moguda de Pear Harbour. I a damunt havia estat de manera totalment inesperada. I ara el ministeri de defensa d'en Ronald Rumsfeld, no s'estava per hòsties.

De totes maneres, aquell vol ja tirava directe cap a Sydney; i tota la situació a dins la cabina ja s'havia relaxat una mica. El contramestre xalat aquell, va tornar al lloc que li corresponia, agenollant-se davant del seu panell de comandaments perquè ja no tenia butaca on seure.

En aquells moments i amb un gest dolgut, l'hostessa de color observava l'Almogàver que seguia apuntant-los a tots plegats. Aquell cop metàl·lic li havia fet un blau al voltant de la seva boca tan sensual.

- Cura't la ferida –ordenà el seu captor amb veu neutra. Realment se l'havia follat pel darrera, però no havia arribat al punt d'ejacular a dins seu. Era una llàstima, perquè allò sí que era una dona de debò, que ho tenia tot molt ben ficat.

- El capità es troba ferit de bala – va replicar aquella hostessa, que es deia Sarah Johnson –. Hauria de ser ell, el primer en ser atès.

- Fes el que vulguis – va respondre l'altre, observant com el capità seguia mantenint la posició de vol, malgrat que la sang li regalimava per tota la seva camisa blanca i midonada de pilot aeri. Llavors semblava que es volia fer el dur, mostrant una actitud orgullosa i altiva davant d'aquell segrestador que era tan perillós.

- Aquí a la cabina hi ha una farmaciola – indicà el copilot de la nau -: hi ha alcohol de sobres per a desinfectar la ferida...quan arribem a Sydney ja mirarem que li treguin

la bala...

Aquella hostessa de color va obrir el petit compartiment, i agafa iode, alcohol i dues gases enrotllades.

- Que ho facin ells mateixos, que ara no tenen tanta feina en pilotar l'avió – va suggerir l'Almogàver amb veu perversa, un altre cop. Llavors, encara sota els efectes de la gran quantitat d'alcohol que havia ingerit; se li havia fotut al cap que es volia tornar a fer petar de debò a aquella “negrota”, que estava tant bona i arribar a ejacular dins seu, costes el que costes...i no s'aturaria fins aconseguir aquell propòsit.

<<Abans d'arribar fins a Sydney>>, va pensar, observant-la detingudament un altre cop. El fet d'aconseguir correr-se dins d'un exemplar com aquell, havia de ser la re-hòstia!... va decidir amb la ment encara posseïda per l'alcohol.

L'hostessa l'observà de sobte amb una mirada interrogativa. I el seu captor la va empènyer contra la porta de la cabina de l'avió amb un gest salvatge.

- Vull que cridis una de les teves companyes, per fer un menage a trois – ordenà en Jofré Vinaixa, ficant cara de serp -. Primer et toquineijes amb ella i quan em fiqui calent del tot, et follaré fins al fons – va afegir amb veu luxuriosa. Aquella situació tan morbosa alhora que perillosa l'havia fotut catxondo de debò.

- Deixa-la estar home, ja n'hi ha prou – es queixà llavors el copilot de la nau. Era un home gran, gairebé de seixanta anys, un americà procedent de Iowa i semblava ser el més sensat de tots. Però ja no podia aguantar el fet que aquell captor tan psicòpata i ebri d'alcohol; es tornes a propassar amb la pobre noia.

Llavors s'aixecà d'un bot, intentant enfrontar-se amb ell, però el seu gest era lent i tremolós.

- Despertaferro! A prendre pel cul, ianqui de merda! – cridà l'Almogàver, propinant-li dos trets directes al cap, en mig d'una rialla sinistre.

- NOOOO! – cridà la Sarah Johnson, al veure com el pobre home que es deia Samuel Mulligan, queia totalment mort al terra de la cabina. Ja era la quarta persona que aquell segrestador tan xungo i perillós, liquidava dins de l'avió.

- Vinga!, obre la porta i demana que vingui una de les teves companyes! – va insistir

l'Almogàver un altre cop, amb la veu no exenta de lascívia -. La que t'agradi mes -, va afegir, adonant-se de que aquella situació tan morbosa el feia trempar de debò.

Llavors, començava a entendre la sensació de poder i superioritat total, que se sentia quan es segrestava un aparell aeri. Segur que era el que també sentien els d'Al-Qaida i altres bandes de terroristes internacionals. Allò creava una adrenalina barrejada amb un sentiment de superioritat immens. Qualsevol persona que anes armada de debò a dins d'una nau aèria de qualsevol tipus, podia controlar-ho tot. Perquè es trobaven dins d'un immens avió trans oceànic, a milers de metres d'alçada del terra, o del mar. Ningú no es podia escapar per enlloc. Tothom estava atrapat allà dins. Tot depenia de la voluntat del segrestador, o segrestadors, que de sobte es podien convertir en Déus omnipotents dels aires; o dels espais reduïts que els pertocava: com l'interior d'un avió.

Per a en Jofré, allò era una sensació molt semblant a la que sentia cremant boscos, edificis habitats, naus industrials o fabriques en ple rendiment. Fins i tot vehicles estacionats. Però sobretot; quan treballava per encàrrec provocant diversos incendis forestals pels boscos del Baix Camp, comprenia aquella sensació tan plaentera que sentia en comptemplar aquell espectacle de llums i sons naturals. Era la destrucció total, el caos absolut, la bellesa plàstica d'unes flames dansaires. En Jofré Vinaixa també era piròman per natura, i quan mes foc calava on fos, millor se sentia amb ell mateix, com el qui es adicte a fumar una cigarreta, o un canutet, de tant en tant.

Però darrerament ho havia superat...com no fos que algú volgues construir una nova urbanització en terreny rústic, i li pagues molts calerons per a dur-ho a terme...

El sùmmum de la seva faceta d'incendiari, va ser: quan ell solet va calar foc aquella fabrica de fruits secs ubicada a la carretera de Salou, la qual va cremar pels quatre costats durant l'estiu del noranta-set. Una feina per encàrrec, per part d'un senyor molt important de Reus, que era rival de l'altre empresari damnificat per l'incendi. Tot allò havia succeït quatre anys enrera. I l'edifici havia quedat totalment reduït a cendres, sense trobar a cap culpable; com si hagues estat un veritable accident, no pas un incendi provocat. Aquella va ser la seva darrera proesa dins la seva vessant de piròman. Quelcom digne d'un gran mercenari professional com ell.

Però llavors, en aquells moments tant excitants; havia descobert una nova faceta a banda de la piromania, o pelar penya a canvi de calers: el segrest d'avions amb passatgers a dins. De manera que el fet de capturar a naus aèries com aquella i maltractar sexualment els seus tripulants, també li podia suposar un plaer adictiu, com cremar

coses o liquidar persones.

- Va, obre la porta! – ordenà un altre cop a l'hostessa de color, que semblava dubtar en fer-ho. Anava gairebé nua i no volien que les seves companyes la veiessin d'aquella manera tan humiliant, encara que les circumstàncies ho havien determinat.

- Es que primer m'hauria de tapar una mica – respongué amb veu ronca, mentre tornava a plorar.

- Val, et deixo vestir del tot si vols – va dir l'Almogàver, observant-la amb malícia. Llavors va girar el pany de la porta de la cabina del avió, i a l'obrir-la; es va trobar amb tres passatgers que es llençaven directament contra ell per a immobilitzar-ho. Eren aquells companys del surfista que havia liquidat abans. Es tractava de tres païos forts i musculats que s'havien aixecat del seient, esperant-se a fora, a que la porta de fusta massissa de la cabina de pilots s'obris davant seu un moment o altre. Un d'aquells hostatges rebels duia una bombona de gas extintor. Amb allò intentà colpejar al cap del segrestador i deixar-lo fora de combat.

Però com que en Jofré Vinaixa ja s'esperava quelcom versemblant; va aconseguir esquivar la embestida, i la bombona de gas extintor colpejà contra el marc de la porta. Aquell hostatge va caure mort crivellat per dos trets ràpids. Encara així els altres dos surfistes Amèricans s'avalançaren contra l'Almogàver, cridant com a posesos i empenyent-lo contra la paret dels lavabos de davant. En sec sonaren dos trets mes i el segon passatger, un paio d'uns vint i pico d'anys també va caure a terra ferit de bala. El tercer va aconseguir engrapar el braç dret del seu captor, prement-lo contra la paret perquè deixes la seva arma.

- Vinga, ara, ja el tinc, ajudeu-me! – demanà cridant, vers la resta dels passatgers i la tripulació aèria que observaven aquella escena de combat cos a cos, totalment atemorits.

A continuació van sonar un parell de trets mes, que li van foradar la panxa al passatger rebel i va caure cap enrere amb un crit ofegat. No es va fixar que el seu segrestador; també duia una altra arma de foc amagada en la butxaca posterior dels seus texans.

L'Almogàver el va rematar, i va observar a la resta dels hostatges amb un gest de fura. Darrera d'aquells tres valents, hi havia quatre païos mes que s'havien aixecat amb la intenció de recolçar-los. Sense pensar-ho dues vegades; en Jofré Vinaixa apuntà les seves armes contra ells i disparà directament a boca terrossa, liquidant-los com si fossin

ovelles en un escorxador.

Pam, pam, pam, pam, pam, pam...van caure quatre persones mes, mentre tothom començava a xisclar i a amagar-se a dins dels seients amb el cap ben cot. Ja havia pelat deu persones justes. Encara en quedaven deu mes.

- Teniu això fills de puta! – va cridar amb totes les seves forces, mentre els anava disparant i rematant-los al terra un per un. Encara li quedaven unes quantes bales a dins del carregador de cada pistola, i a damunt, en duia dos de nous. Llavors estava tan empenyat amb el Món en general, que era capaç de liquidar a tots els passatgers que hi havia allà dins si era necessari. No s'estava per hòsties.

- I ara, qui es torni o intenti mobilitzar-se contra mí, també me'l carrego aquí mateix – va amenaçar, bufant els canons fumenjants d'aquelles pistoles automàtiques com si fos el típic pistolero de pel·lícula.

La gent seguia totalment acotada als seus seients, sense atrevir-se a aixecar el cap, tremolant i gemegant de pànic

- Valtros tres veniu amb mi – va ordenar, observant a les hostesses de manera malvada -. Obeïu, o pelo algú mes! – amenaçà, brandant una d'aquelles armes contra un passatger que hi havia amb el cap cot i tremolant de por.

Les tres noies s'aproparen al principi del passadís de la nau.

Llavors va sentir com des de la cabina, tancaven la porta darrera seu i també hi ficaven la balda.

- Merda fills de puta! – cridà tot enfuriscat, mentre notava com l'avió donava el tomb; virant el seu rumb original. Segur el farien aterrar a l'aeroport mes proper.

- Valtros quietes aquí, agenollades al terra i no us passarà res! – ordenà a les tres hostesses, que també van començar a cridar preses del pànic. Mai havien estat capturades en ple vol, ni mai havien sentit parlar d'un segrest aeri tan xungo com aquell. Era evident que després del 11-S, tot era possible.

- Obriu la cabina, o pelo a mes gent! – va cridar l'Almogàver tot nerviós, donant fortes patacades contra aquella porta ultra sòlida, feta a base de conglomerat forrat amb metall.

Els de dins no van respondre, i llavors va observar com els dos avions supersònics els seguien custodiant. Un a cada costat.

- Obriu!, o pelo a les tres hostesses que tinc agenollades davant meu! – insistí, colpejant la porta amb la pistola -. Comptaré fins a cinc. Si no obriu la porta de la cabina, aquestes tres noies tan maques que tinc agenllades davant meu, tindran el cap foradat ara mateix!.

Les captives van començar a moure les mans i a xisclar totalment preses del pànic, mentre veien com aquell segrestador les apuntava directament amb les seves armes de foc.

- Un...- contà en Jofré, observant els cadàvers estesos que hi havia per tot aquell avió; realment allò ja començava a ser una massacre -, dos...

Quan anava a dir tres, va sentir com la porta s'obria amb un moviment lent. La cara d'aquella hostessa de color que estava tan bona, aparegué davant seu. Nomes duia unes calcetes blanques amb els pits enlaire. Eren prou rodons i voluptuosos. Com si fossin els d'una noia del playboy.

- Cagún la puta! – renegà en Jofré Vinaixa, apuntant-la amb la seva arma un altre cop. La noia estava plorant totalment histèrica, alhora que esporuguida i el seu captor l'estirà dels cabells arrissats amb fura, obligant-la a postrar-se de genolls al costat de les seves companyes, mentre començava a riure de manera cruel. Com si fos un barbar sàdic i completament borratxo.

- Ha estat culpa meva, ho sento molt! – va implorar aquella hostessa de color que es deia Sarah Johnson, agafant-se als peus del seu captor, gairebé besant-los.

En Jofré Vinaixa saltà cap a dins de la cabina de pilot.

- Torneu a dirigir aquest vol cap a Sydney – demanà encarant-se directament amb el capità.

Aquest va trigar uns segons a respondre, fent-se el longuis. Encara tenia el braç tot ferit i ple de sang. Però a mes a mes, tenia els pebrots de vacil·lar a l'Almogàver com si res.

- Ja heu matat al copilot de la nau – comentà aquell senyor amb veu serena, gairebé com en trànsit-. Si ara em provoqueu mes dany, no podreu pilotar l'avió, de manera que aquesta nau anirà a parar a saber on. I no crec que vós tingueu massa coneixements de tripular un aparell aeri com aquest.

En Jofré Vinaixa l'apuntà directament al front.

- Saps pilotar la nau nen? – preguntà de sobte, girant-se al contramestre, aquell paio duia una placa que ficava el seu nom: Mike Robertson. Era qui s'havia corregut a dins de la boca d'aquella hostessa uns quants minuts enrere. Llavors el temps corria molt de pressa.

- Sí, es clar que sí – va respondre amb veu sonora-. Si ara mateix fixem la direcció predeterminada vers a Sydney, mitjaçant el pilot automàtic de la nau amb les coordenades ben insertades, ho podem aconseguir...its very easy! – va afirmar aquell pilot, que era molt mes jove que els altres. Tenia quelcom en la seva mirada que no era normal, va pensar en Jofré Vinaixa observant-lo directament als seus ulls. Era com un veritable obsès sexual, com molt malalts del cap que també havia conegut temps enrere. Era un paio d'aquells capaços de matar i fer qualsevol cosa fora del comú, a canvi d'una bona sessió de folleteig dins d'una situació tan morbosa i peculiar com aquella. Tenia aquell perfil...

- Pots canviar doncs la direcció per tornar cap a Sydney? – va repetir en Jofré, amb veu maliciosa tornant a observar al capità de la nau.

- No ho facis Mike! –va implorar aquell paio americà, amb un to de veu ple de pànic –. Et matarà de totes maneres...

- Es clar que ho podria fer senyor- va respondre aquell ajudant de pilot, adreçant-se directament a l'Almogàver, gairebé com si ja fossin col·legues de tota la vida -. Només cal programar les coordenades correctes, ja ho he fet diversos cops – va insistir amb veu obedient. Ignorant totalment el consell del seu superior.

- Perfecte, doncs ocupa el lloc que et correspon i prepara-ho tot! – ordenà l'Almogàver, abans de propinar un tret certer al front del capità, traient-se'l del damunt. Ja n'estava fart d'herois patriotes tan inútils com aquell.

Les quatre hostesses van tornar a cridar, i a tremolar totalment presses del pànic mentre ho veien tot des de el passadís de l'exterior.

- Ara mateix torno a modificar el rumb per anar cap a l'aeroport de Sydney- va anunciar el contramestre, amb un gest obedient, mentre apartava el cadàver del seu superior com si res -. Senyor...senyor...

- Almogàver, simplement sóc l'Almogàver – anuncià aquest, observant-lo amb complicitat.

- Es d'origen àrab senyor?

- No. Sóc català...de Catalunya - va respondre en Jofré Vinaixa, amb veu solemne i orgullosa.

- Català de Catalunya?, on cau això? – volia saber aquell pilot americà, mentre començava a modificar la posició de vol.

- Catalunya...doncs a Europa...on hi ha Barcelona, la Sagrada Família...saps?

- Ah, doncs no té pinta d'italià senyor...

- Càgun Déu !- bramà en Jofré Vinaixa, totalment ofès i a punt de fotre-li un altre tret-. Catalunya es troba al sud de França...en plena península ibèrica...a dins d'Espanya... sud d'Europa, entens? – va preguntar -. Però aviat aconseguirem la nostra Independència...

- Perdoni senyor – va respondre aquell noi, totalment confús i consternat. Realment no tenia cap desig de fer enfadar al seu captor, i rebre un tret de bala com els seus companys -. Em pensava que Catalunya estava allà a Itàlia, com Catània o una regió versemblant...i això d'Espanya; ho relacionava mes aviat amb Mexico o Cuba...no pas a Europa. “Porque allí tambien hablan espanyol” – va afegir amb una rialla burleta.

- Xec, amb aquests trastos que no et desplaces per tot el món? – va preguntar l'altre, totalment incrèdul.

- No ens movem dels Estats Units...bé, jo només he anat per dins del continent americà...aquest es el primer vol transoceànic que faig...

- I durant els teus estudis com a pilot d'avió, no t'ensenyen geografia mundial? – volia saber en Jofré Vinaixa, observant-lo totalment incrèdul.

- Sí, es clar...jo conec molts països d'Europa...sense anar mes lluny tinc uns cosins anglesos...però quan m'expliquen que anaven a estiuajar a Espanya i m'ensenyaven aquelles fotografies amb palmeres a la platja i barrets mexicans, em pensava que anaven a sudamèrica, paraula senyor...no l'he volgut ofendre...

- Doncs el nom d'Almogàver es català, no pas àrab, encara que etimològicament si que ho es – explicà en Jofré Vinaixa un xic mes calmat -. “Almogàver” en àrab, es un mot que vol dir: el qui provoca algarabies...

- Etimològicament? Què significa aquesta paraula? – preguntà aquell pilot.

- Es igual, deixem-ho estar – anuncià en Jofré, fent un gest de resignació, comprovant

in situ com el sistema educatiu ianqui era molt pitjor que el de casa nostra –. Tu condueix bé aquesta nau i que ens dugui fins a Sydey, i no et passarà res...sobretot que els dels caça bombarders no es pensin que vols fer impactar l'aparell contra cap edifici. No vull que sospitin que pretenem cometre un altre 11-S...

- Es clar senyor – respongué el pilot, tot obediènt -. Ara només necessito estar cinc minuts concentrat, assignant i confirmant les noves coordenades de vol...després, puc descansar...relaxar-me...i de pas m'agradaria demanar-li un favor si no es molèstia – afegí amb veu libidinosa.

- Què vols? - preguntà l'Almogàver, observant cap a l'exterior de la cabina. Tot estava en ordre. Per aconseguir el domini i la pau absoluta d'aquell lloc, havia hagut que pelar més innocents. Les coses sempre funcionaven així.

- Miri, la negra, la hostessa que me l'ha mamat abans: la Sarah Johnson, que és també la meua companya de tripulació – explicà amb veu més fluixa

- Te la vols tornar a traginar, paio? – preguntà l'Almogàver, ofegant una rialla.

- Doncs si no l'importa, sí – va respondre el pilot un xic ansiós-. Ho vull fer aquí mateix dins la cabina, tal com ho ha fet vostè abans, sempre m'ha ficat catxondo poder cardar en ple vol. Però amb la Sarah encara no ho havia aconseguit.

- Vols dir que ja t'has fet petar a altres hostesses, a dalt de l'avió? –va preguntar l'Almogàver, totalment escandalitzat.

L'altre afirmà amb el cap.

- Miri senyor, jo sóc solter i sempre he de pagar per fer-ho...aquest cop que em pot sortir gratis, me n'he d'aprofitar...- va afegir, amb la veu no exenta de picardia –. Vull dir que durant aquesta ocasió, no cal convidar les noies a sopar en restaurants de luxe, ni fer-los regals caríssims de joies- va explicar amb la mirada totalment plena de vici-. I no sap vostè, tot el que volen aquestes paies tan estirades per poder fotre un clau amb tu...gairebé em gasto més de la meitat del meu sou...com per no dir; tres quartes parts...i després no arribo a finals de mes...i això que encara visc a casa dels meus pares a Sant Francisco.

-Molt bé, nen...- va dir l'Almogàver, relaxant el seu gest -. Però jo ho vull fer primer, abans que tu – va afegir - Ara crec que s'em podrà aixecar...i la negreta aquesta també em mola bastant...és quelcom espectacular fora de sèrie, però vull que aquest cop siguin dues...dues paies alhora...puc deixar a les altres dues hostesses lliures per a tu, si

et van els menage a trois...

L'altre mogué el cap tot neguitós.

- La Sarah Johnson, es qui em mola de debò, la que hem fot catxondo de veritat... les altres, ja me les he fetes petar durant vols anteriors...

- Doncs també estan prou bones – recordà l'Almogàver, observant-les amb atenció, mentre se li feia la boca aigua.

- Sí, però la Sarah era totalment inabastable...té el seu manso que també es un paio de raça "negra" com ella – va explicar aquell co-pilot que es dia Mike Robertson -. El marit de la Sarah, es tracta d'un mascle que deu tenir un "rabo" així de llarg i ja va ben servida – va afegir, ficant els seus dits índexs en paral·lel -. A mes es un bon negraco, i policia local de San Francisco sap? Un paio que mesura gairebé dos metres...es veu que a la feina li diuen "Hightower"...perquè es una veritable torre humana.

En Jofré Vinaixa l'observà un xic incrèdul.

- I les altres hostesses, com te les feies petar aquí dins l'avió? – volia saber.

- Doncs demanant permís al capità i a l'altre copilot – va explicar en Mike Robertson-. Però ells també sucaven el melindro de tant en tant...aquí a dalt també ens sentim molt sols, es com lo dels hospitals sap? –va preguntar-. No hi ha una professió que es cardí mes que ser doctor, o enfermera nocturn. Doncs aquí dalt dels avions també hi ha un bon percal, sobretot quan naveguem per la nit i tots els passatgers que efectuen el vol, gairebé no se n'enteren mentre dormen en hores nocturnes. Tot plegat es molt morbós, sap?

- Es cert, això que dius – respongué l'Almogàver, observant els cadàvers dels seus companys -. Doncs deixa'm a mi primer fer-ho amb la Sarah Johnson. A veure si pot dur a terme un duet lèsbic amb una altra hostessa, mentre se m'acaba de ficar dura i me la puc fer petar de debò. Despres te la deixaré tota per tu perquè l'acabis de foradar– va afegir amb veu humida, aixecant-se del lloc -. Quína m'aconselles que trii, paio? – volia saber.

- L'asiàtica...la Sue Ling, es bisexual i li van molt els "bollos" – explicà el pilot, imaginant-se aquella situació amb una mirada perversa -. Es ficarà molt comptenta i catxonda, si la tria perquè s'ho munti amb la Sarah Johnson. Sobretot si a canvi li perdona la vida. A mes, també es molt exhibicionista...i ho fa molt bé. Gairebé no hi ha cap dona hetero que se li resisteixi...té com un do capaç de pervertir-les a totes

plegades... si entén el que vull dir – afegí en Mike Robertson, amb la veu plena de voluptuositat.

- Vale neng...primer que tot no et moguis d'aquí –va ordenar en Jofré Vinaixa, totalment alterat pel sexe que s'havia de dur a terme allà dins-. I després et deixaré fer el que vulguis amb la Sarah, o qualsevol altra de les hostesses – va afegir, dirigint-se a la porta de la cabina que encara estava oberta.

Llavors va veure com l'avió tornava a canviar de rumb. Però aquell pilot anava més cremat que la moto d'un hippy, va pensar observant-lo amb gràcia. Li deixaria complir els seus desitjos més aberrants, si se seguia portant bé amb ell. Per això encara estava viu, i els seus companys morts.

Capítol 7. Sex on the air

Al cap de pocs segons va fer entrar la hostessa de color, que es deia Sarah Johnson i la seva companya que es deia Sue Ling dins la cabina. Aquella era la que li havia proporcionat les dues ampolles de bourbon al principi de tot. La Sue Ling: es tractava d'una formidable femella asiàtica de pares japonesos però nascuda i criada a Estats Units. Una veritable sílfide de trets orientals amb tot molt ben ficat. Semblava gairebé una top model oriental vestida d'hostessa.

- Vinga, treu-li la roba a la teva companya! – ordenà en Jofré Vinaixa a la Sarah Johnson, mentre movia el braç dret brandant aquella pistola.

Però ella va moure el seu cap amb actitud molt negativa.

- Això que ens obligues a fer, es un acte aberrant i totalment contranatura, nomes ho vols dur a terme per calentar els teus instints masculins mes baixos i perversos-manifestà, amb un gest desafiant.

- Si no ho fas, us pelo a totes dues aquí mateix – bramà el seu captor, tornant-se a toquinejar les seves parts íntimes.

Aquella hostessa anava a enfrontar-se a ell una altra vegada, però la seva companya asiàtica la va subjectar suaument de manera sobtada. Llavors va notar com la estava abraçant dolçament, deixant-la totalment sorpresa.

- Sempre m'has agradat molt, Sarah – manifestà l'asiàtica, toquinenjant-li els seus pits negres i generosos amb una actitud amorosa i molt tendra. Les seves mans blanques, tan fines i delicades com si fossin d'ivori brillant, començaren a acaronar la seva pell fosca.

- Sue, no sabia que fossis, que fossis de l'altra vorera – tartamudejà la seva companya, totalment sorpresa. Llavors aquelles carícies tan dolces i suaus dutes a terme per part de la seva companya, li estaven ficant la pell de gallina.

- Sempre m'han agradat les dones, no sé si n'estaves asabentada – va confessar la seva companya asiàtica, observant-la amb ulls plens de passió. Llavors va apropar la seva boqueta de pinyó, vers aquells llavis tan carnosos i sensuals d'una boca afro.

La Sarah Johnson mantingué la seva boca tancada i sense reaccionar, mentre la seva companya la roçava suaument. Llavors va tornar a percebre aquelles carícies

tan delicades i orgiàstiques, passejant-se per la seva esquena, que la van fer estremir-se de plaer i sense poder-ho evitar; la Sarah Johnson va començar a gemegar de plaer, mentre els seus pits cada cop es ficaven mes erigits i erectes. I sense saber com; acabà responnent a aquell bes tan delicat i voluptuós, que li estava obsequiant aquella companya de procedència nipona. A continuació la seva llengua grossa i humida, es cargolà per l'interior d'aquella cavitat bucal tan fina i exquisida, gairebé com la d'una nena adolescent. De sobte, totes dues van començar a emetre sons guturals i femenins de plaer, mentre es fusionaven amb una abraçada cop mes intens i ple de passió. Cap de les dues ho podia evitar. Ni tant se vols la Sarah Johnson; que sempre havia estat hetero del tot. En aquells moments de passió tant intensa, semblava com si estiguessin fetes l'una per l'altra des de tota la vida. L'asiàtica li reseguí la línia fina del teixit de les calcetes blanques, amb uns dits delicats i suaus com si fossin de seda i la seva companya es va deixà fer, gemegant totalment de plaer. Mai en sa vida no havia sentit una sensació tan dolça i tant intensa al practicar sexe. Llavors va començar a treure-li la roba de manera enèrgica, mentre l'asiàtica feia el gest de calmar-la, sense deixar-se de moure's amb coqueteria.

Quan la Sarah va comptemplar el seu cos nuet del tot, la va tornar a abraçar intensament, tornant a besar els seus llavis orientals que tenien una forma delicadament obscena i atractiva. Llavors la seva boca grossa i bulbosa, de raça negra, va començar a descendre per aquell coll tan exquisit, dedicant-se a llepar la seva pell nua i fina com la seda. Ho duia a terme de manera sensual i delicada, com si també ho hagues fet tota la vida, mentre l'asiàtica començava a gemegar amb una veu aguda molt fineta i libidinosa. A continuació, una llengua ràpida i bifida com una serp verinosa va començar a passejar-se per damunt dels seus mugronets, que coronaven aquells pitets rodons i erectes, com els d'una nimfa adolescent de pell sonrossada; malgrat que aquella hostessa japonesa ja en tenia mes de vint-i-cinc primaveres.

- Per que, no t'afegeixes ara? – volia saber aquell pilot, adreçant-se a l'Almogàver que les observava totalment bocabadat sense dir res. Aquell membre de la tripulació, estava sentint una trempera increïble mentre comptemplava aquella escena tan eròtica amb les seves companyes de feina.

Aquell captor que es feia dir "Almogàver"; de sobte romania al seu costat sense fer res, observant-les totalment petrificat. En aquells moments, cap d'aquelles dues hostesses segrestades necessitaven que les apuntessin amb armes de foc, per obligar-les cometre els seus actes sexuals mes íntims.

- Tu calla, i segueix guiant la nau! – ordenà en Jofré Vinaixa, brandant una arma contra ell.

- Tranqui “man”-, va replicar el pilot amb alegria-. Gairebé estic llest, nomes hem queden un parell de minuts per ficar el pilot automàtic en posició correcta del tot, després ja tindrè les meves mans totalment lliures – manifestà amb una mena d’entusiasme incontingut.

- Doncs, t’esperes paio!, que ara vaig jo! - va ordenar l’altre, amb la veu nerviosa, mentre les dues hostesses començaven a toquinejar-se les seves parts íntimes mútuament, sense deixar-se de besar intensament malgrat la situació tan perillosa on es trobaven. Acte seguit van començar a rebolcar-se pel terra de linoli de la cabina del avió, gemegant com a posesses. Semblava la típica escena d’un film eròtic dels anys setanta.

- Càgun la puta, que calent m’estic ficant ! – va exclamar en Jofré Vinaixa, tornant-se a baixar els seus pantalons texans i començant a maniobrar-se el seu membre viril davant d’elles. Aquest cop si que ho aconseguiria.

- Va, paio, demostra que ets un mascle ! –va demanar la Sarah Johnson amb veu desafiant -. I ensenyan’s que també et pots empalmar amb una altre cosa, que no sigui la punta d’una pistola – va afegir, obrint les seves cames fosques i turgents davant seu.

- Fes-li una mamada primer – va ordenar en Jofré Vinaixa, vers l’asiàtica que llavors l’observava totalment sorpresa, no s’esperava que aquell segrestador tan sanguinari i borratxo, també volgues afegir-se a l’acte sexual que s’estava duent a terme entre totes dues.

La noia l’observà com la seguia apuntant, però ignorant de que es podia trobar en perill de mort, acotà el seu cap fins a la cavitat vaginal de la seva companya i començà a treballar-li el clítoris amb els seus llavis de nina de porcel·lana. De manera que primer, l’humidificà amb els dits de manera totalment experte, mentre la Sarah Johnson tornava a gemegar plena de plaer movent el cap per totes direccions, com si ho hagues fet tota la vida. La seva companya hi acotà el cap movent la llengua de manera perversa, reseguint tot el perímetre de la vagina sucosa i plena d’efluvis. Aquell era el moment de ficar la seva boca de ple, començant a xuclar tots aquells licors femenins, mentre la Sarah començava bramar de plaer cada amb la veu cada cop mes forta. Mai no li havien fet una mamada tan ben feta i tan intensa com aquella. Era evident que una lesbiana nipona experta en arts sexuals, podia fer el cunilingus mes complet del món. Sobretot quan es deia que sa mare, havia sigut una geisha al seu país d’origen,

abans de casar-se amb el senyor Ling, un alt executiu de la multinacional SANYO que es va traslladar als Estats Units a principis dels anys setanta.

La Sarah Johnson gemegava com una boja, metres es deixava anar del tot. Mai no havia sentit aquella sensació tan plaentera i dolça al mateix temps. Llavors entenia tot allò de les lesbianes: “les putes tortilleres”, tal com les anomenava el seu marit policia; referint-se a algunes companyes de feina que també eren homosexuals. Realment no entenia com no ho havia provat abans. Aquella asiàtica seguia treballant-li la seva cavitat vaginal de manera experta, exquisida i delicada.

Llavors els altres van veure com tot el seu cos voluptuós i ple de corbes; començava a tremolar i a vibrar amb espasmes intensos. En Jofré Vinaixa comptemplà el bamboleig dels seus pits foscos rodons i generosos, aplastats per la força de la gravetat. Nomes el fet de comptemplar aquella escena tan real i carnal, ja valia la pena pagar una costosa entrada en el club d'espectacles eròtics mes luxós del món.

Les mans de banus de l'hostessa, no deixaven de prémer el cap de l'asiàtica contra la seva pelvis, mentre deixava anar els seus fluxos femenins. Llavors sentia aquella boqueta fina i delicada enganxada com una ventosa, que no parava de llepar-li tots els angles de la seva vagina.

Sense deixar de cridar, la Sarah Johnson observava al seu captor amb ulls desorbitats, mostrant una expressió facial totalment deformada, gairebé inimaginable en el seu rostre tan sever alhora que atractiu.

Llavors el pilot de l'avió segrestat, estava enregistrant aquella escena sexual tan intensa, i tan real amb una minicàmera de vídeo. També s'estava toquinejant les seves parts baixes sense poder-ho evitar.

- Xec, ja ho tens llest això del pilot automàtic? – volia saber l'Almogàver, observant-lo de manera un xic alarmada. De sobte aquell aparell aeri volava totalment sol, amb el timó de la nau movent-se amb cops bruscos.

- I tant, ja ho he connectat direcció a Sydney. Nomes caldrà retornar a accedir al pilot manual quan hagim d'aterrar – va respondre aquell navegant, gravant la escena lèsbica amb una perícia total.

- Així de facil? – volia saber el seu captor.

-Sí, senyor – va afirmar aquell membre de la tripulació, traient-se-la del tot i començant a toquinejar-se-la, sense apartar els seus ulls ansiosos de la parella d'hostesses

que estaven copulant al terra de la cabina, al costat mateix dels dos pilots morts.

Llavors les dues noies sense deixar de revolcar-se, es van girar vers l'Almogàver.

- No et vols afegir amb naltros? – va insistir la Sarah Johnson, amb veu lasciva.

- Per quina de totes dues, vols començar? – preguntà la Sue Ling, observant-lo també amb la mirada tan ansiosa com la seva parella.

- Per tu mateixa, fa temps no em follo a una asiàtica tan bona com tu – va respondre en Jofré Vinaixa, mentre s'agenollava al seu costat, apuntant-la lleument amb una de les seves armes de foc.

- Per què no deixes d'amenaçar-nos amb les teves pistoletes? – preguntà la Sarah Johnson, amb veu seductora -. No veus que no cal que ens obliguis a fer aquestes cosetes que et fiquen tan calent, cabró! – va insultar amb una rialla sonora.

En Jofré Vinaixa, es desà una de les seves armes a la butxaca del darrera dels seus texans i besà els seus llavis tan carnals, mentre toquinejava els seus pits rodons i plens de substància, amb una mà experta. Aquella negrota el ficava molt a to, però li donava mes morbo traginar-se a aquella asiàtica de pell blanquinosa i suau com la seda, que llavors se li obria de cames sota seu.

- T'ho pots fer amb ella – li va dir al pilot, referint-se a la Sarah Johnson. Aquell paio, no havia parat de gravar amb la seva mini càmera de vídeo, durant tota l'estona.

- Serà un plaer – va manifestar, apropant-se a la hostessa negra que es separava del seu captor amb un gest molest.

- Tu, segueix gravant i no em toquis! – li ordenà la Sarah Johnson, apropant-se a l'Almogàver com si fos una gata en cel -. Que ara vindrà el millor de la peliculeteta.

Era evident, que llavors nomes tenia ganes de compartir amb la seva companya a aquell paio tan xungo i masculí, que les tenia segrestades a punta de pistola.

En Jofré va deixar que els seus llavis tan bulbuosos i obscens, s'apropessin al seu membre viril que estava mes dilatat que mai.

- Al “tanto” amb el que fas – advertí col·locant-li la pistola, damunt de la orella dreta -. Com me la mosseguis o em facis mal, et pelo aquí mateix.

La hostessa va emetre un riure gutural, i començà a xuclar aquella verga blanca tan empinada com si fos una ventosa.

- Que llarga la tens! – va comentar l'asiàtica amb veu fascinada, mentre la comptemplava totalment incrèdula-. No sé si em cabrà a dins – va afegir un xic espantada, en el moment en que s'acaronava el seu entrecuix humit per lubricar-lo millor (sense cap crema “Vaginesil” ni res de semblant).

- Que bé que la mames,mala puta! – va promulgar l'Almogàver, entre gemecs, referint-se a la Sarah Johnson.

- Quan medeix la teva titola? – volia saber aquell pilot, mentre la gravava sense poder evitar la mateixa admiració que sentien les seves companyes de vol.

- Vint-i- dos centímetres – respongué l'Almogàver, entre espasmes de plaer.

- Et podries dedicar a fer pel·lis porno – comentà en Mike Roberson amb veu experta, sense apartar el seu ull del visor de la càmera -. Segur que triomfaries- afegí tot convençut. Era evident que n'havia vist moltes i tenia una bona col.lecció de mes de tres cents títols, de tots els estils i totes les èpoques.

Aquella negra seguia xuclant la seva verga empinada, observant-lo directament als ulls de manera lasciva.

- Ja n'hi ha prou mala puta! – exclamà en Jofré, apartant-la amb un gest bruscat.

- Deixa'm que te la segueixi mamant – suplicà la hostessa, intentant apropar-se al seu membre un altre cop -. Ni el meu marit policia, la té tan llarga com tu.

- No diuen que els negres la tenen mes grossa que naltros? – volia saber en Jofré Vinaixa, emetent una rialla lasciva.

- Es un topic, fins avui mateix mai no n'havia vist una de tan llarga i gruixuda com la teva.

- Doncs esperat que ara la pretenc entaforar aquí dins – va exclamar de sobte, agafant-la amb fura semental mentre la feia penetrar per l'interior de la vagina asiàtica, que ja estava esperant-lo des de feia uns quants segons amb tot a punt.

Tot just en aquells moments, l'Almogàver començà a pitjar de manera frenètica i descontrolada com un veritable possès. Aquell conyet de raça oriental era deliciós i apretat, tal com li agradaven. La hostessa d'origen nipó va començar a gemegar amb sons guturals, que no deixaven de ser xiscles aguts i rítmics, com un: “AI-AI-AI-AI!” emès per una veu inhumana. Era quelcom semblant a una gata maula totalment en cel. Allò encara el va ficar mes calentorro, i va evacuar tot el seu esperma al cap de molt

poc temps. Va ser molt ràpid, gairebé no durà ni vint segons.

Durant aquell temps de frenesí sexual; l'Almogàver havia baixat la seva guàrdia, i va sentir com la hostessa negra li arrancava la seva segona arma desada a la butxaca posterior dels seus texans. Era la tercera vegada que aquella paia tan atractiva li oposava resistència.

- Té, fill de puta! – cridà la Sarah Johnson, prement el gallet amb un gest de fura mentre l'apuntava a l'alçada del cap. Però el “click” buit que va sonar de l'interior d'aquella “pipa” pressa als agents del FBI, la va deixar totalment consternada. La noia va insistir, pitxant el gallet de l'arma un altre cop i s'adonà de que estava totalment buida. No tenia carregador.

- Què et pensaves, imbècil! – cridà l'Almogàver, llençant-li un fort cop de puny que la va deixar caure totalment inconscient. La noia colpejà el seu cap contra el moble que albergava el panell de controls.

- Si li fotessis un tret, quedaria una snuff movie de puta mare – va comentar el pilot amb veu ansiosa, sense deixar de gravar tota aquella escena plena de sexe i violència real.

En Jofré Vinaixa s'incorporà del terra, apuntant-la fixament amb la seva pistola carregada. S'ho estava rumiant.

- Mes val que no – va dir, sacsejant-se el seu membre viril humit i pringós -. Aquesta paia fa unes mamades que t'hi cagues, i no la vull pelar així com així. També té un polvo salvatge.

- Però es la dona d'un bòfio – increpà aquell pilot, que es deia Mike Robertson; parlant en veu alta perquè se sentís bé pel micròfon de la càmera de vídeo. Era una Sony digital. Potser tot allò que gravava, havia de formar part de la trama del film casolà...

- Et dic que no! – va respondre l'Almogàver, aixugant-se la titola amb un plec de roba que hi havia pel terra. Era l'uniforme d'aquella hostessa inconscient i nua -. Si vols, ara mateix te la pots fer petar tu. Jo ja no puc mes – afegí incorporant-se del tot.

- Es que es troba totalment inconscient – comentà el pilot un xic esporuguit -. Li has clavat un cop de puny del quinze.

- Porta la càmera que ara et gravaré jo mateix. No saps tu, quin morbo que dona

follar-se a una paia inconscient com la negra aquesta.

El pilot de sobte va oferir resistència, apartant la càmera.

- Es que no m'agrada que em gravin...

En Jofré Vinaixa rigué sonòrament.

- Per què? – volia saber -. Si t'agrada tan gravar a la gent com carda, ja deu ser hora que també surtis tu en les teves pròpies pel·liculetes casolanes, oi?

El pilot mové el seu cap amb un gest nerviós, dispossant-se a apagar la càmera de vídeo.

- Mira, es que no ho puc evitar. No m'agrada gens ni mica que em filmin, diguessim; que jo no tinc problema en gravar als altres, però no puc deixar que hem gravin o em facin fotos. No em sento a gust – va explicar, amb la seva veu totalment esporuguida.

- Si no ho fas, et pelo aquí mateix! – va exclamar el seu segrestador, apuntant-lo amb la seva arma-. Porta la teva càmera, catxundena! – va ordenar amb un gest enèrgic.

- Ja pot disparar, que no deixaré que em gravi – va replicar aquell pilot, plantant-se davant seu-. Aleshores, si vostè em mata, no podrà aterrar quan arribem a l'aeroport de Sydney, perquè vostè no sap pilotar aquest avió, i jo sí... –va afegir de manera suspicax, intentant convèncer a l'altre.

En Jofré tornà a riure de forma sonora.

- No et preocupis paio, que no et dispararé – va dir apartant l'arma -. Tampoc et gravaré, nomes volia acabar de comprovar la meva teoria dels “voyeurs” vídeoaficionats com tu...

- Quina teoria? – volia saber l'altre.

- Doncs que els païos que sempre esteu darrera d'un visor d'una càmera de foto, de vídeo, o el que sigui; sempre teniu problemes en sortir davant de l'objectiu – va explicar en Jofré Vinaixa amb veu irònica-. O sou uns narcisistes de merda que nomes us agrada xupar càmera, o bé, sou uns paranoics, que us penseu que la càmera us pot aniquilar – va prosseguir -. Es igual sigueu paparazzis professionals, directors de cinema porno o vídeo aficionats. Sou uns malalts del cap que teniu alguna patologia totalment incontrolable, quelcom que us l'haurieu de fer mirar – va afegir, amb una rialla sonora.

Llavors mentre donava totalment l'esquena vers aquella asiàtica, aquesta que s'havia aixecat del terra sense dir res es va apropar a ell, començant-lo a acaronar amb el seu tacte de seda.

- Compte! – cridà el pilot, amb la càmera de vídeo amb la mà, mentre en Jofré Vinaixa rebia un fort cop de karate al coll. Allò el va fer caure unes passes cap endavant, i quan es girà vers a la noia, aquesta li propinà una patacada experta amb el seu peu dret, i la seva arma de foc va sortir disparada de les seves mans.

- Collons, sap arts marciais aquesta paia! – exclamà, mentre l'hostessa asiàtica tan atractiva i morbosa, s'havia col·locat en una posició d'atac davant seu. El seu cos nu de pell turgent, brillava com una perla verinosa. A més era lesbiana i encara donava més morbo. Però allò podia matar a qualsevol...

- IAAAAH! – va cridar de sobte la Sue Ling, a ple pulmò, mentre tornava a atacar al seu captor, propinant-li una infinitat de patacades i cops de karate a una velocitat increïble com si en Jofré es tractes d'un sac de boxa. Llavors aquella paia, semblava que s'hagues transformat en la filla d'en Bruce Lee. Atacava amb la mateixa energia mortífera que el rei del Kung-fu.

Tot just quan el seu cos àgil i prim, va botar damunt del terra per donar-li una patacada al cap, i deixar-lo fora de combat; en Jofré Vinaixa va saber contratacar, agafant-la ràpidament pel turmell. Ho va dur a terme durant una fracció de segon, abans que aquella paia el pogues desnucar amb un cop de peu, on concentraria tot el seu pes. Llavors la Sue-Ling donà una voltereta cap enrera i caigué totalment dempeus. Col·locant-se un altre cop davant de l'Almogàver en posició d'atac.

- Ostres quina pel·lícula més bona – comentà el pilot de l'avió, tornant a gravar-ho tot des de l'altre extrem de la cabina.

- Com la guanyi, et faré empassar aquesta càmera amb cinta i tot! – bramà l'Almogàver, ficant els seus braços fibrats en posició de defensa.

- Vols que t'ajudi a reduir-la, paio? – preguntà el tripulant que es deia Mike Robertson, de manera divertida.

- No cal, ja me les puc arreglar amb ella – va dir l'altre, fent-se-li la seva boca aigua. Llavors l'Almogàver, encara bastant ebri del cap; tenia l'oportunitat i el repte de lluitar amb una paia tan perillosa com ell i que a més, estava tan bona i donava tan de morbo. Era una de les seves fantasies sexuals més ocultes: atonyinar-se de debò amb

una lluitadora professional, abans, durant o després de l'acte sexual. Temps enrera ja ho havia descobert amb altres noies, com: la Gema Van Dick. Sort que ell mateix era cinturó negre de judo, karate i tae-kwondo. També havia après tècniques de lluita ninja. Però aquella nipona era tan mortífera com un escorpí negre. Segur que si s'enfrontava a ell, sabia ben bé el que es feia.

- Tens un polvo magnífic carinyo – manifestà la Sue Ling, amb una veu fineta ultrasensual -. Ets un veritable semental, però a partir d'ara, tot això de segrestar el nostre avió; ja s'ha acabat...no volem un altre 11-S.

- No et preocupis, xata – respongué l'Almogàver, sentint el seu tors dolgut i ple de blaus i hematomes. Ja era el segon cop que lluitava contra un dona durant aquella tarda tan intensa, plena de sexe i violència-. Ara mateix, només vull arribar fins a Sydney, sense que m'atrapi la bòfia del teu país. I qui s'hi fiqui pel mig, me'l carrego –va amenaçar amb veu sonora.

- Doncs amb mí: amb la Sue Ling, ho téns difícil carinyo – va anunciar la hostessa de raça nipona, mantenint la seva veu dolça tan característica -. Sóc descendenta d'una gran il·lustre família de samurais i campiona d'arts marcial, tal com has pogut comprovar.

- Si, ja ho he vist, però jo també en sé d'arts marcial – va respondre en Jofré Vinaixa, movent els braços estesos lentament com si la volgues hipnotitzar.

- Un occidental com tu; mai no podrà guanyar una oriental entrenada a les escoles del Fujiyama, durant molts anys de la seva joventut – replicà la noia, amb un somriure innocent -. Sóc experta en kung-fu, jui-jitsu, kendo, karate, taekwondo, judo i aikido... també conec moltes tècniques de lluita samurai i ninja...amb les meves mans nues sóc capaç de matar a un home com tu – va afegir, fent una reverència humil.

- Doncs a mi, m'ha agradat molt com follles, sobretot el teu conyent, tan estret i apretat – comentà l'Almogàver, observant-la com canviava lentament de postura davant seu, trobant-se a punt per a entrar en combat amb ella-. I el fet de que a mes a mes, siguis una bisexual tan marranota, també eleva el teu catxé...però jo he matat a molta mes pena que tu...xata – va afegir amb veu reptadora -. A mes també he après moltes tècniques de kraw maga, en camps de terroristes àrabs internacionals...

Sense dir res més; la noia es llençà un altre cop en contra seu, fent rodolar les seves mans semitancades com si fossin les urpes d'una fera salvatge. Ho va dur a terme

crident de manera ferotge. Aquell moviment d'aspa tan frenètic va ser frenat pels braços del seu contrincant; que també els sabia moure tan de pressa com ella. Havia de frenar aquells cops, o aquelles urpes femenines li arrancarien la pell, penetrant fins la carn. Era el moviment de “la pantera negra en cel”, que empraven molts lluitadors de kung-fu. Ell simplement responia amb gestos de la tècnica del “tigre rabiós en cel”, barallant-se amb altres mascles de la seva espècie.

Llavors la noia va moure les seves cametes tan delicades, i començà a entaforar-li noves patacades per sota de les costelles. Tenia destresa i agilitat, per fer-ho sense deixar de girar les seves mans enlaire.

L'Almogàver va decidir respondre amb aquella tècnica de “la serp defensant el seu niu”; i rodolant sobre ell mateix, logrà engrapar una cuixa de la contrincant. Encara així, va sentir una forta esgarrapada al seu pit dret, però va aconseguir engrapar del tot la cama de la seva atacant i la feu girar per l'aire, fent voltejar el seu cos tan lleuger diversos cops per l'interior de la cabina. La noia cridava amb totes les seves forces sentint-se totalment atrapada per les cames.

Al cap de pocs segons, i sense que la nipona ho pogues evitar; en Jofré Vinaixa va acabar de fer tombar pels aires el seu cos nu i delicat, estampant-lo contra la porta de la cabina, colpejant el seu crani contra la fusta. El crock que es va sentir, va ser impressionant i la noia caure a terra totalment fora de combat.

- Ara veuràs filla de puta! – bramà l'Almogàver, recollint la seva arma del terra.

- Ostres, si ja te l'has carregat – indicà el pilot contra-mestre, senyalant un xoll de sang que hi havia sota el seu cap inert.

En Jofré Vinaixa s'apropà lentament a ella; observant els seus ulls oberts amb un rictus de sorpresa i dolor alhora. Tot allò havia passat molt ràpid.

- Doncs en el fons, no me la volia carregar – va anunciar, amb un subtò de llàstima.

- Però ella sí que ho volia fer...no volia deixar-te fora de combat, i prou – explicà el pilot, sense deixar de gravar amb la càmera -, volia acabar amb la teva vida.

- Es clar, ella havia de defensar els seus interessos, jo hagues fet el mateix en el seu lloc – va comentar en Jofré Vinaixa, observant el seu cadaver tan exquisit de mes a prop. Era com una nina de porcellana -. Ha estat un combat de legítima defensa – va afegir, observant com els dos caça bombardeigs encara volaven al voltant de l'avió segrestat. Les seves veus donant instruccions encara es podien sentir pels altaveus de

la ràdio.

- Xec!, para ja de gravar i de fer el borinot amb la teva càmera! – va demanar el segrestador, encarant-se al pilot sobre-vivent. Aquest acabava de preparar un bon plànol general de l'escena per enregistrar-lo a fons, deleitant-se amb el cos sagnant i nu de la japonesa que jeia als peus del seu assassí. Amb aquell nou cadàver, l'Almogàver acabava de pelar a un hostatge mes d'aquell avió segrestat in situ, per ell mateix. Comptant als dos bòfios del FBI, ja havia acabat amb la vida de dotze vides humanes...no es podia ser mes xungo...

- Sí, es millor que aturi la gravació – va dir el seu interlocutor, prement el botó stop de la càmera.

- I què en vols fer de la cinta, quan arribem a terra? – va preguntar en Jofré Vinaixa, observant-lo amb els seus ulls freds i grisos com l'acer regent forjat.

- No res, serà per a ús personal, no penso difondre-ho... ho empraré per fer-me les meves palletes, mirant a la televisió i prou- va respondre aquell noi, amb veu tremolosa- Ho dic de debò. No ho penso penjar a internet, ni dur-lo a la policia.

- Ja m'ho crec – digué l'altre -. Encara així et poden escorcollar la càmera, i dur-se la cinta...llavors veuran qui sóc jo, i podran identificar el meu rostre totalment.

- Doncs m'ha quedat una pel·lícula pornogràfica boníssima – va anunciar l'altre, prement el boto de rebobinatge de la càmera -. De totes maneres, com que sóc expert en aquestes coses i no vaig néixer ahir, veuràs que el teu careto no surt mai en cap plànol...

- Xec, ho dius en “serio”? – volia saber en Jofré Vinaixa, un xic esperançat.

- Sí, nomes surts d'esquena, tapant els plànols frontals de les noies. Sobretot quan es foten catxondes totes dues...a tu nomes s'et veu la titola i la pelvis, però mai la cara...- va riure aquell pilot, mostrant el visor de la càmera on hi havia part d'aquella peliculeta filmada -. I no crec que et puguin indentificar a traves de la teva titola...

En Jofré veié la cinta a càmera ràpida. Aquell pilot voyeur i obsès sexual, tenia raó. Mai sortia el seu rostre de ple. Nomes se'l veia per la esquena, o plànols en detall del seu membre sexual. I poca cosa mes. Amb la seva càmera digital, nomes filmava els cosos nus i els rostres orgiàstics de les dues hostesses. I quan apareixia aquella escena de lluita mortal amb l'Almogàver, el cos de la nipona acaparava tota la pantalla. Era evident que aquell paio sabia anar directe al grà.

- Molt bé, amb això la policia mai em podrà identificar, encara que aquesta cinta caigui a les seves mans – comentà l'Almogàver, un xic satisfet -. Però voldré una còpia – afegí amb veu amenaçadora.

- Sí, ja te la faré...descuida...- va dir aquell pilot, sentint amb un sotrac la seva mirada tan assassina i perillosa.

Llavors van tornar a trucar a la porta de la cabina de la nau. En Jofré apartà el cadaver nu de la nipona. Era suau com una ploma. Segur que no devia pesar mes de cinquanta kilos.

Capítol 8. Noves turbulències aèries

A l'obrir la porta, amb compte de no tornar a ser atacat per algun dels passatgers segrestats; l'Almogàver va quedar totalment sorprès, al veure que aquesta vegada era el propi Jacob Carbonell de Riudoms el que estava trucant.

- Xec paio, que passa? – preguntà aquest com si res. Era evident que s'havia recuperat de la estomacada que li havia fotut el seu company de vol, abans de despegar.

- Tinc l'avió segrestat – respongué en Jofré Vinaixa, com si fos el més normal del món, mentre li mostrava les dues automàtiques del FBI.

- Va no fotis paio, sembla t'hagis tornat boig! – va exclamar en Jacob Carbonell, totalment incrèdul -. Primer m'has estomacat de debò amb lo d'en Gaudí; i ara et dona per segrestar un avió ianqui, que vola de Honolulu a Sydney. L'alcohol mai no t'ha assegut bé Jofré...- va afegir, amb un veu amenaçant, donant l'impressió de que es volia prendre la revantxa vers aquells mastegots que li havia propinat l'altre.

- Seu amb els altres passatgers i no et passarà res! – ordenà l'Almogàver, amb una veu tan esquerpa, que no era la seva habitual.

- Xec, no facis mes bestieses home! – va dir el de Riudoms, ficant-se violent amb ell.

En Jofré Vinaixa li propinà un fort cop de puny, que el feu retrocedir enrere i caure al terra del passadís mentre veia les estrelles. La resta dels hostatges tornaven a cridar presa de pànic.

- Això va en serio, paio! – indicà el seu agressor, apuntant-lo amb la seva arma -. He segrestat aquest avió i tots els cadàvers que veus per aquí, es penya que se m'ha volgut resistir...

En Jacob es passà la mà per la cara amb un gest dolgut, mentre li rajava sang del nas.

- No sé que cony t'ha passat Jofré – digué com en trànsit -, no em pensava que una persona com tu, fos capaç de cometre una barbaritat com aquesta. Segrestar un avió i pelant als seus passatgers... no m'ho puc creure!

- Doncs coses pitjors he fet en aquesta vida, t'ho puc ben assegurar – manifestà el seu antic company d'institut, emetent aquella mirada tan glaçada i tan xunga que el feu estremir lleument.

- Escolta Jofré! – va dir en Jacob, aixecant-se del terra lentament -. Aquest viatge que faig cap a Sydney es molt important per a mi – explicà amb un gest conciliador -. La conferència que tinc que dur a terme passat demà mateix, sobre l'origen riudomenc d'en Gaudí, es quelcom vital per a mi. No saps la feinada que he tingut en preparar-la, i en dur a terme totes les planificacions per anar fins Austràlia, que no es com anar a Andorra, no sé si m'entens.

En Jofré trigà uns quants segons en respondre, observant-lo directament als ulls amb una expressió burleta.

- Sí, que ho entenc – va afirmar, amb la veu mes freda que mai -. I tot això que vols fer a Sydne; de pregonar que en Gaudí es de Riudoms, es una veritable aberració historica...com per no dir un crim contra la humanitat. Ja sé que els de Reus mai no t'hem caigut bé del tot, però tampoc ens ho mereixem...

- Va home, Jofré, no fotem encara! – exclamà en Jacob Carbonell, apropant-se a ell amb passes fermes pel passadís del avió -. No vull que ens tornem a barallar per això, cadascú el seu...ja saps què vull dir...

- En Gaudí es de Reus i prou ! – exhortà l'altre, apuntant-lo directament al cap -. Si ho pregones així durant la conferència de Sydney, et perdonaré la vida...

- Però escolta Jofré!; m'estàs forçant a censurar el meu text- es va queixar, amb veu sonora-. M'estàs obligant a canviar, a transgiversar la base del meu argument. Com t'has tornat paio ! – es queixà amb una rialla -, quan anàvem junts a l'institut no eres així.

- Digues Gaudí es de Reus i prou ! – ordenà l'Almogàver amb veu fanàtica, mentre el seu dit acaronava el gallet a punt de disparar.

- Escolta nen, no em pots obligar a anar en contra dels meus principis – es va queixar en Jacob Carbonell, ficant-se cada cop mes tens.

- Aquí tinc el meu mòbil encès amb càmera de vídeo - anuncià en Jofré, traient-se'l de la butxaca -. Nomes vull gravar com proclames que en Gaudí es de Reus, i prou! –va anunciar amb veu triomfal-. Això ho enviaré a tothom...sobretot a la penya que conec de Riudoms...i que et coneixen a tu, es clar...

- Però xec paio!, m'estàs obligant a punta de pistola a dur aquesta escomesa, no pot ser això...- va insistir en Jacob Carbonell -. Hi ha altres maneres de discutir-ho, i tu només fas servir la força bruta i la violència per aturar les meves conviccions...això es feixisme pur, xec!

- Comptaré fins a tres – anuncià en Jofré Vinaixa, disposant-se a disparar si no complia els seus designis -. Si no ho fas, et pelo aquí mateix...

- Ja saps que no ho faré, Jofré – insistí en Jacob, movent les mans -. Ja saps de sobra, que defensaré que en Gaudí es de Riudoms. Fins a la mort!...o sigui que no m'obliguis a fer-lo, ni per les males.

- Un... – comptà l'Almogàver, aixecant el mòbil, mentre amb l'altre mà l'apuntava amb la seva pistola.

- Ostres paio, deixa-ho estar...

- Dos...

- Xec nen, que no m'ho faràs dir això...

- Tres...

- Gaudí es de Riudoms i prou!

CRACK, CRACK, CRACK, CRACK, CRACK...

En Jofré buidà el carregador de la seva arma de foc sobre en Jacob Carbonell; el qual caigué a terra botant com un ninot de drap mentre rebia els impactes de bala per tot el seu cos. Havia mort heroicament, pregonant que en Gaudí era de Riudoms davant del propi Jofré Vinaixa Mercader: "l'Almogàver", que era de Reus de tota la vida i amant de l'obra i la figura d'en Gaudí. També era membre dels Amics d'en Gaudí de Reus i altres entitats versemblants, com els Amics de Reus, el Círcol de senyors, el Reus Deportiu, el Ploms, l'Associació d'espectadors del Teatre Fortuny, el Centre de Lectura, el Reddis, l'AMCA, el Casal Despertaferro, els Xiquets de Reus etc...

- Fill de puta! – va exclamar en Jofré Vinaixa, escopint sobre el seu cadàver, mentre ficava un nou carregador de noves municions a dins de la seva arma. Els set passatgers que restaven vius en aquella nau segrestada, tornaven a estar cots a terra; cridant i sentint-se totalment presos de pànic, amb les mans tapant-se el cap. Les altres dues hostesses, també estaven ajagudes als seus llocs pertinents, tremolant de pànic.

Llavors amb la seva mirada penetrant i assassina, l'Almogàver va observar a aquells d'hostatges que quedaven vius. Si algu fes alguna cosa contra ell, el pelaria allà mateix com un gos.

Era evident que aquell segrest s'estava sortint de mare, llavors va veure com de sobte havien aparegut un altre parell de caces bombarders custodiant l'avió capturat. Ja n'hi havia quatre: dos avions supersònics a cada banda. Aquells paios tenien por que fos un altre intent d'atemptat terrorista, com allò que havia succeït al 11-S.

Si de sobte sospitessin que l'aparell aeri canviava de ruta vers l'aeroport de Sydney, per estavellar-se contra algun objectiu civil o militar, dispararien els seus míssils i el farien volar pels aires; amb o sense passatgers...

En Jofré Vinaixa tornà a observar a tothom que quedava presoner allà dins. Hi havia exactament unes onze persones retingudes, comptant els passatgers i tots els membres de la tripulació que encara restaven vius. Entre els captius hi havia aquells tres surfistes ianquis, companys dels qui s'havien amotinat. Es veu que anaven fins a Austràlia a practicar aquell esport, on allà, les onades eren encara mes altes que a Hawaii i als Estats Units. Eren dos nois, i una noia d'uns vint i pocs anys. Junt a ells, també hi havia dos matrimonis gairebé de la tercera edat, també cent per cent Amèricans.

Els membres de la tripulació: eren les dues hostesses que s'havien quedat fora del passadís. També hi havia el contramestre i la aquella negra: la Sarah Johnson, que estava inconscient. A la resta; els havia aniquilat vilment en ple vol, inclòs en Jacob Carbonell, aquell maleït historiador de Riudoms, que volia pregonar que en Gaudí era del seu poble a l'universitat de Sydney.

Llavors l'Almogàver va somriure de manera sinistra. Se sentia totalment en forma, i l'alcohol encara l'ajudava a deshinibir-se del tot. Havia estat un dia molt mogut, primer tot allò del Hotel de Honolulu; on gairebé mor asfixiat i torturat, després la baralla amb en "Killer Elvis", i de postres; tot allò altre del segrest amb aquelles escenes de sexe masoquista, que havia perpetrat dins de la cabina del pilot.

Llavors es passà la mà per la cara. Anava totalment desenmascarat. Durant la infinitat de baralles que havia tingut amb els passatgers i la tripulació, se li havia després aquella mascareta d'oxigen que li tapava mig rostre, sobretot mandíbula avall. Com que havia estat totalment ebri, no s'havia donat compte fins llavors mateix, quan ja feia quatre o cinc hores que havia segrestat l'avió. Però llavors mateix, tothom havia vist el seu rostre al descobert. A mes també l'havien sentit parlar en català amb aquell paio de Riudoms.

Potser pensarien que dialogaven en francès o italià, i a mes, en Jofré estava segur que quan l'avió segrestat arribés a Sydney, hi hauria tot l'exèrcit australià i les forces de la OTAN esperant-lo allà mateix. Aquest cop sí que l'atraparien de ple o el liquidarien com un gos.

En aquells moments tan intensos, també era una temeritat canviar el trajecte de vol, i prendre direcció cap a alguna illa de Filipines o Nova Guinea, quelcom totalment fora de l'abast nord americà o de la OTAN. Segur que llavors els caces dispararien contra l'avió sense comptemplacions.

Observant als passatgers atentament, mentre caminava pel passadís, va comprovar un xic aliviat, que no hi havia cap nen ni cap menut. Tots plegats eren adults. Els pocs menuts que viatjaven durant aquell trajecte tan llarg, havien abandonat l'avió en companyia dels seus pares, mentre l'aparell repostava el seu combustible. Havien sortit a conèixer les excel·lències de l'aeroport de Honolulu, tal com havia succeït amb el seu cas.

Llavors es va treure la segona pistola d'aquell agent del FBI, que duia desada a la butxaca del darrera, i la carregà amb un nou recanvi de divuit bales. En tenia un total de trenta sis.

<< Això ja es suficient >>, va pensar, mentre observava com tothom encara mantenia el cap cot a dins del seient. Els passatgers segrestats, seguien tremolant de pànic, com si fossin un ramat d'ovelles a punt de ser executades a l'escorxador. I tenien raó...

Llavors va inspirar aire de manera profunda. Ho havia de fer...

Sense pensar-s'ho dues vegades, en Jofré Vinaixa, començà a disparar a bocaterrossa contra tots els hostatges que tenia davant seu, i que encara mantenien el crani cot sota les mans. Els va aniquilar un per un. Només se'ls carregava disparant-los un tret al cap. Ho va fer amb una destresa increïble. De totes maneres en va deixar algun de viu; totalment malferit per si de cas. Era un matrimoni de gent gran i la jove surfista que viatjava amb els seus company. Però malgrat que no havia acabat del tot amb ells, no sobreviurien massa hores. La vida de l'Almogàver ja feia temps que era així: ho mataves o mories. No hi havia elecció.

Durant aquella massacre que va durar gairebé menys de mig minut, va haver-hi algun passatger que s'aixecà, intentant fugir cap a la cabina o les portes laterals de la nau, però va ser crivellat pel seu segrestador. Fins i tot algu d'ells, va rebre fins a tres

trets.

Mentre desenvolupava la seva escomesa, recordà aquell slogan que emprava quan es trobava a Terra Lliure quinze anys enrere: “Poble armat, poble respectat”, però durant la creació del ENAC (Exèrcit dels nous Almogàvers Catalans), s’havia canviat la consigna amb; “Poble ben armat, poble respectat”, quan aquell impuls d’enfrontar-se contra l’Estat Espanyol havia de ser una cosa molt més ferma, gairebé com una guerra civil de Catalunya contra Espanya. Un conflicte tan ferm i xungo; degut a que gairebé tots els Presidents de la Generalitat de Catalunya del Segle XX, van trepitjar algun cop la pressó, o van ser afusellats per l’exèrcit espanyol...

Sempre es deia que quan el catalanisme llances un obús nacional, la resposta espanyola seria furibunda. Per això s’havia creat l’Exèrcit dels Nous Almogàvers Catalans (ENAC), per preparar una resposta contundent i alliberar Catalunya de la opressió nacionalista espanyola. Malgrat que, per portar a terme tot allò, hi havia una gran manca de veritables experts en qüestions militars i estratègiques. Per això s’havia de començar amb allò de l’ENAC; preparant a combatents de Terra Lliure fins convertir-les amb màquines de matar, malgrat que va acabar sortint malament.

Pero ara en ple segle XXI, sobretot arran d’aquell fet del 11-S, les coses podien canviar en tot el món a partir de llavors...

<< Inclòs a Catalunya >>, pensà en Jofré Vinaixa, bufant les seves armes, en pic comprovà que tots els passatgers estaven totalment morts. “Fiambres” sense vida. També havia liquidat les dues hostesses que estaven entre els passatgers. Aquella Amèrica rossa i la seva companya hawaiana de tan bon veure. Nomes hi havia aquella opció, perquè no l’indentifiquessin ni el capturessin quan arribes a Sydney.

Era evident, que si durant aquell estiu; no l’havien atrapat allà mateix allà al World Trade Center, ni al Campanar de Reus; encara menys el capturarien a dins d’un l’avió segrestat per ell mateix, on tenia totes les de guanyar, encara que fos a l’altra punta del planeta.

Mentre tornava dins de la cabina de comandament, va examinar els hostatges malferits per trets de bala. << Tenen les hores comptades, però em serviran pel que vull dur a terme >>, va calcular, sense voler malgastar mes bales...

A l’entrar dins la cabina; va descobrir que aquell pilot obsès sexual s’estava traginant la hostessa nipona, la qual estava totalment morta i amb el cap sagnant. Encara tenia el

valor de gravar aquell acte sexual tan morbós amb vídeo. Es filmava ell mateix ficant la càmera damunt d'un petit tríode. Llavors estava copulant amb ella de manera ferotge; la noia restava nua i estesa sobre el terra de la cabina, amb els seus ulls totalment oberts i mirant l'infinit, amb cara de corder degollat. Malgrat aquella visió tan macabra, allò encara el fotia mes catxondo. Copulava amb una morta, que tenia el seu cos nu tan exquisit i refinat.

- Ah, ah, que bona estàs malaputa! – va cridar aquell pilot aeri, mentre estava a punt d'ejacular a dins d'aquell cadàver tan atractiu.

L'Almogàver va comptemplar totalment esgarrifat, com aquell paio no deixava de xuclar i llepar aquells pitets rodonets, tan blancs i rodonets, gairebé com els d'una nineta inflable de trets asiàtics. Potser era l'escena mes macabra que havia vist en sa vida.

Acte seguit aquell paio es girà directament cap a la càmera, ficada dalt d'aquell petit tríode, i es gravà el seu rostre deformat per un rictus d'orgasme masculí. Aquell degenerat, va fer tot allò, sense deixar de penetrar el cos d'aquella morta. S'estava corrent com una mala cosa. Realment el fet de fornicar amb la seva companya de vol: la Sue Ling, una lesbiana declarada i totalment intocable, era un veritable trofeu de guerra, malgrat que llavors només fos un puto cadàver emmig d'aquelles circumstàncies tan perilloses i morboses.

Aleshores en Jofré Vinaixa, va sentir com se esborronava la pell, ell mai no seria capaç de fer allò tan depravat, molts cops la seva ment calenturenta havia jugat amb aquella idea tan macabra, però al veure-ho de debò, va pensar tot esgarrifat, que ell mai no ho faria. A més, ell encara mai no havia vist ningú fornicar d'aquella manera tan salvatge i obscena, i cridant amb aquella veu animal, mentre la seva titola pringosa es corria a dins d'una vagina morta. Allò sí que era un polvo amb la mort. El colmo dels colmos, per un obsès sexual, decadent, degenerat, fetitxista, voyeur i morbós, com aquell pilot.

En Jofré Vinaixa va tornar observar cap a l'exterior. Els quatre caces americans, seguien custodiant-los pel espai aeri. Encara hi havia dos a cada costat. Les instruccions dels pilots seguien sonant per l'aparell de ràdio de la cabina.

- Oh, ha estat quelcom increïble – manifestà en Mike Robertson, separant-se de la hostessa morta amb un gest un xic extenuat. En sec apagà la càmera de vídeo, plegà el tríode, i ho desà tot plegat, en un compartiment del tauler de comandament.

- Quan arribarem a Sydney? – volia saber l'Almogàver, ignorant aquell fet tan macabra que havia comès aquell paio tan repelent i obscè. Llavors cada cop li queia pitjo.

-D'aquí un parell d'hores...

- No podriem jalar alguna cosa? – va preguntar el segrestador, observant el cos inert de la negra que començava a recuperar el coneixement amb un gest lent.

- Aquí dins mateix hi ha una nevereta amb sandwichos freds de salmó i tonyina molt bons –va dir, senyalar un altre petit compartiment de la cabina de pilots -. Però si vols alguna cosa mes, ho pots demanar a les altres hostesses – va suggerir, tornant al seu seient. Llavors va començar a comprovar que el rumb de l'avió seguia igual.

- Les hostesses ja no poden servir-nos res de res – comentà el seu captor, seient al seu costat mateix, encara li quedaven tres bales en una de les seves armes.

- Les has matades, també? – preguntà com incrèdul.

- No he tingut mes remei – va respondre l'altre com si res.

- I quants passatgers en queden de vius ? – volia saber aquell membre de la tripulació, sense apartar la seva vista de l'horitzó -. Mentre fornica amb la Sue, he sentit nous trets a l'exterior. Fins i tot t'he sentit discutir amb algú, parlant amb una llengua estrangera que semblava francès...

En Jofré Vinaixa empassà saliva, i trigà en respondre.

- No parlava en francès, ho feia en Català. Amb un paísà meu que anava a Sydney a fer una conferència...

- I l'has matat? – va preguntar el pilot de la nau, comprovant que totes les dades aèries estiguessin correctes.

- Sí...

- I per què ? – volia saber, girant-se lleument cap al seu captor.

- Volia dur a terme una conferència a Sydney, dient que en Gaudí era de Riudoms... enlloc de Reus...

- I nomes per això te l'has carregat? –va preguntar en Mike Robertson, ofegant una rialla histèrica.

- El patriotisme reusenc no té fronteres – va proclamar l'Almogàver com en trànsit -, ningú pot canviar el veritable origen natal d'en Gaudí, que sempre ha sigut fill de Reus.

- Gaudí? –va preguntar el copilot, intentant ser encara mes amable amb el seu captor, aquell segrestador que pelava a penya sense comptemplacions -. Em sona molt aquest nom...es un pintor del teu país, com en Picasso o Dalí?

En Jofré Vinaixa mogué el cap ofegant una rialla.

- Era un arquitecte català, nascut a Reus. Va construir la Sagrada Família...a Barcelona. No sé si saps de qui et parlo...

- Ah, sí, aquella església tan gran...sembla com...com...la catedral de Notre Dame de París, però molt mes alta i enorme, gairebé com si fos un decorat de ciència ficció...

- Bé, jo no hi veig cap semblança amb Notre Dame...

- A mes hi ha aquell disc de l'Alan Parsons... titulat "Gaudí", ara m'enrecordo...

- L'Alan Parsons Project? – preguntà en Jofré Vinaixa, un xic incrèdul, de que aquell paio conegues un altre dels seus músics preferits.

- Sí, tenia una cançó dels vuitanta que es deia: "La Sagrada Família", i el disc em sembla que es titulava "Gaudí" – va recordar amb nostàlgia - Ho vaig pillar en CD no fa massa temps. Perquè sempre m'ha agradat molt l'Alan Parsons...malgrat que no ès americà.

- Sí, es britànic...un productor anglès – afegí l'Almogàver, recordant tota aquella col·lecció de vinils i cd's que tenia d'aquell músic.

- La veritat es que a mi m'agraden mes els Nirvana, Guns and Roses o el Marilyn Manson – va afegir aquell pilot aeri-. Però de tant en tant, escolto coses com Pink Floyd, Alan Parsons o Mike Oldfield...fan una música molt estratosfèrica...per catalogar-la d'alguna manera...i sempre ho escolto quan volo...

- Doncs sí, tots aquests músics de rock simfònic, saben crear bons sons ambientals – va afirmar en Jofré Vinaixa, apropant-se a la nevera de la cabina de pilots.

- Porta'm un sàndvitx de plàtan amb mantega de cacauet, que també n'hi ha, si us plau – demanà l'aviador, observant-lo com es movia.

El seu captor, obrí la porta de color vermell lluent del petit frigorífic i veié com allà

dins, hi havia la teca: una dotzena d'entrepans, sandwitsos de tamany gran i americà. Fets a base de salmó, tonyina, salami i mantega de cacahuet.

<< Una bona alimentació hipercalòrica, que també et pot matar >>, va pensar amb un somriure maliciós, mentre observava les llaunes de pepsi que hi havia com a beguda.

En Jofré en recollí un de tonyina per a ell mateix, i li passà al pilot un altre entrepà de mantega de cacahuet...

- He matat les dues hostesses de fora, i a gairebé a tots els passatgers que restaven vius – va comentar com si res -. N'hi ha algun de malferit, però no sobreviurà massa temps. Ara només quedem tu i jo...i la teva apreciada Sara Johnson, que encara està inconscient – va afegir amb veu greu, mentre obria l'envàs de plàstic transparent que cobria el seu entrepà.

El pilot l'observà un xic temerós, veient aquella expressió tan impertorbable mentre encetava el seu sandvitx.

- Tot està correcte – va dir en Mike Robertson, després de fer una mossada sense deixar de contemplar els seus ulls tan freds com la mort -. No hi ha cap variació del pilot automàtic. Arribarem a l'aeroport a Sydney tal com està programat. Després hauré de pilotar la nau de manera manual per efectuar l'aterratge en plena pista...

- Molt bé, xato. Per això et necessito viu – manifestà l'Almogàver, emetent un somriure amistós, mentre examinava l'interior de la farmaciola que hi havia en aquella cabina de pilots. Allà dins, també hi havia un flascó de somnífers molt potents, que empraven els viatgers quan tenien problemes per dormir a la nit dalt de l'avió, i que de tant en tant, eren sol·licitats a les hostesses.

Capítol 9. Arribada a Sydney

Aquell boeing segrestat de l'Amèrican Airlines, amb capacitat per a setanta-dos passatgers aterrà per fi en ple territori australià, sense cap nou incident notable. Els caces bombarders de la OTAN; el van escoltar directament fins a l'aeroport de l'antiga capital australiana. Allà hi havia tot un desplegament d'efectius policials, bombers, ambulàncies, l'exèrcit australià...

Gairebé dos centenars de persones envoltaven l'aparell aeri, quan s'aturà del tot en la seva pista aterratge. També aquell lloc estava ple de periodistes i reporters de tots els mitjans de comunicació australians.

Durant la resta de tot aquell vol, gairebé no hi havia hagut mes diàleg entre el segrestador i les forces armades Amèricanes. No s'havia produït cap nova exigència, cap pagament de rescat, cap ordre d'evacuació.

L'aparell aeri segrestat; havia arribat a l'aeroport internacional de Sydney com si hagues efectuat un vol normal i corrents des d'Honolulu.

La CIA i el FBI també van informar a les autoritats australianes, de que el segrestador era un paio ultraperillós d'origen europeu que es feia dir "Almogàver". Un paio que ja havia perpetrat mes d'un centenar de crims per tot el món, i que possiblement havia intentat assassinar al President dels Estats Units allà al World Trade Center, durant el passat onze de setembre, complint ordres d'Al-Qaida i del propi Osama Bin Laden. Un home que també havia col·laborat amb en Mohamed Atta, vers la preparació d'aquell atemptant tan múltiple i devastador pels Estats Units.

Malgrat l'FBI americà ja l'havia capturat amb les mans en la massa, en plena escomesa que es diu, se'ls hi havia escapat impunement quan l'avió pilotat per en Mohamed Atta, s'havia estavellat contra la torre nord del World Trade Center...

Despres s'havia localitzat allà a Hawaii, arran d'aquell tiroteig amb els agents del FBI, amb tot allò de les Quiummas pel mig. Llavors també es tractava de la mateixa persona que havia segrestat la nau aèria, per fugir de territori nord americà i arribar fins a Sydney, l'antiga capital australiana, que també tenia l'aeroport mes gran de tot el continent...

La Elisabeth Mac Cullock, observava atentament totes les maniobres d'aterratge d'aquell boeing segrestat, desde mig centenar de metres a distància. Ella era la

comandant en cap del servei d'intel·ligència australià, i se li havia assignat la missió d'alliberar aquella nau segrestada i capturar al segrestador. Així de facil...

Al seu costat hi havia un tal Malcom Young, el seu lloc tinent, que llavors també ostentava el càrrec de cap de seguretat nacional de l'aeroport de Sydney, un policia australià d'uns quaranta anys, que no deixava d'escoltar el seu walki-talkie per donar les darreres ordres als seus efectius policials. Era un bòfio alt i prim, amb el cabell negre una mica llarg i lluent, que mostrava sempre un gest greu i sever.

Aquell home també tenia la fortuna o la mala sort, de gaudir el mateix nom i cognom que el mític guitarrista dels AC/DC: Malcom Young. El germà gran del increïble Angus Young.

A la seva feina, sempre li feien la típica brometa, de si li agradava tocar la guitarra o bé escoltar la mítica banda de hard rock australiana, que tenia aquell nom de connotacions bisexuals: "AC/DC"...

Sense que ella s'adones, en Malcom Young observà a la seva superiora amb un gest de rebuig...

La Elisabeth Mac Cullock; d'origen escocès com ell, es tractava d'una atractiva pelroja de quaranta pocs anys, alta i prima, malgrat que mesurava un metre vuitanta, tenia l'espatlla molt estreta i era mes plana que una taula de planxar. Però encara així, se li podia fer un favor. El seu caràcter enèrgic i dèspota ficava catxondo molts homes, malgrat que aquest no era el cas d'en Malcom, que no li agradaven gens les dones, sinò tot el contrari.

Durant tota aquella estona de l'aterratge, l'Elisabeth no havia dit res. Amb ells dos també hi havia un home gran; es tractava del coronel James Thompson: cap de l'exèrcit aeri australià. Un paio de seixanta-quatre anys, alt i cepat amb els cabells blancs com la neu. Estava a punt de jubilar-se i mai no s'havia trobat amb un marró com aquell. La cosa prometia ser divertida i entretinguda.

- Els meus homes no paren d'intentar comunicar-se amb la nau, però no tenen cap resposta dels segrestadors ni dels hostatges – anuncià l'Elisabeth Mac Cullock, amb veu preocupada –. Ni tant se vols podem contactar amb el capità de l'avió, ni amb cap membre de la tripulació...

- D'on són els passatgers? – volia saber el coronel Thompson.

- La majoria son Amèricans. Però també n'hi havia uns quants matrimonis australians,

que tornaven de passar unes minivacances hawaianes d'aquest mes setembre de l'any 2001...

- Si, però mes de tres quartes parts d'ells es van quedar a terra, quan aquell paio anomenat "l'Almogàver" va segrestar l'avió – afegí en Malcom Young, amb veu freda. Semblava com si fos un científic.

- Aquest "Almogàver", ja va ser detectat en el hotel Sheraton de l'Aeroport de Honolulu, segons m'han comunicat fonts de la CIA i del FBI dels Estats Units – indicà la Elisabeth Maccullock -. Allà se'ls va escapolar un altre cop, i ara acaba de segrestar aquest avió, que acaba d'aterrar al "meu" aeroport Sydney. Es evident que ha sigut com una mena d'acte improvisat, per fugir de la justícia Amèrica i que no hi havia cap interes terrorista, en el segrest d'aquest avió. O això sembla...

- Voleu dir que el paio, no ha demanat calers ni ha dut a terme cap missatge reivindicatiu? – volia saber el Coronel James Thompson, tot sorprès per aquells esdeveniments -. Vull dir, que el segrestador encara no ha fet això, que sempre duen a terme els terroristes que capturen avions? – va afegir el militar, observant des de lluny tots els efectius de l'exèrcit australià, que es desplegaven davant seu.

- No crec que hagi estat cap casualitat – va observar en Malcom Young, amb veu severa -. Sobre tot, quan aquest enrenou, s'ha produït d'una manera tan estranya. I tampoc no es cap mena de coincidència, que aquest paio hagi anat a parar al "meu" aeroport – afegí, observant a la seva companya amb un aire reptador. No li agradava com ella havia pronunciat la paraula: "meu" aeroport uns minuts abans. Era evident que la llorda de l'Elisabeth, nomes volia penjar-se medalles per damunt d'altres competències. Aquella pelroja no tenia cap escrúpol dins de la seva feina, i ell ho sabia de bona tinta.

- Els meus homes, ja es troben a punt d'entrar a dins de la nau segrestada – anuncià la Elisabeth Mac Cullock, obviant el subtó molest del seu company. Llavors estava escoltant el seu walkie talkie -. Algú ha obert les portes laterals del mig de la nau, des de dins.

- Que vagin en compte, a veure si seran víctimes d'un tiroteig – ordenà el coronel Thompson amb veu experta -. Diuen que aquell segrestador va armat i dispara sense cap comptemplació.

- Feu passar les càmeres de fibra òptica i els sensors de moviment interior – ordenà

la cap del servei d'intel·ligència australiana, a través del seu aparell -. No entreu a dins de la nau, fins que ho veieu totalment segur...

No hi ha indicis de vida - va respondre la veu d'un oficial, que dirigia l'operació de rescat a través d'aquell walkie-talkie -. No se sent cap soroll, ni es percep cap moviment. Es com si l'avió estigues buit, o bé sense que ningú estigui viu, o conscient. Com si fos una mena d'avió fantasma – va afegir amb la veu atemorida.

- Entreu quan pogueu comprovar que no hi ha cap perill a dins – ordenà la seva comandant, observant la nau aturada de manera nerviosa. Fins i tot s'havien apagat els seus motors.

Els vint agents de rescat, pertanyent a l'èlite de la policia australiana experta en missions d'aquell tipus tan arriscades, estaven esperant rebre una ordre del seu tinent: el senyor Randolph Lawson, un policia expert en la lluita anti-terrorista, malgrat que Austràlia mai no havia sofert aquest tipus de problemes. Era un home alt i cepat d'uns cinquanta anys, amb el cabell blanc i bigoti fosc. Tenia els ulls grisos no exents d'una expressió ferotge, que sabia mostrar quan es trobava en situacions com aquella. En sec observà millor als homes que l'envoltaven. Duien xalecs antibales molt resistents, que s'extenien fins al coll, cames i braços.

- Els sensors no indiquen cap moviment interior – indicà el sergent Jason Wells, que estava posicionat al seu costat.

- Les mini càmeres hidràuliques que hem introduït tampoc no han detectat ningú esperant-nos – anuncià un altre agent, que es deia Wilbur Worthouse -. Vegi el nostre monitor de televisió, tothom està quiet als seus seients. Es molt estrany...

El seu superior anava a afegir quelcom inevitable però acabà obviant-ho.

- Sí, molt estrany – va dir, observant-lo amb els ulls grisos -. Potser estan tots morts...- va completar -. Es evident que aquest segrestador fill de puta, els deu haver pelat gairebé a tots, i després els ha col·locat als llocs on seien, com si fos una broma macabra...si ell mateix no s'ha fotut un tret al cap, potser el trobarem viu...

- I els pilots? – volia saber el sergent Jason Wells -. No crec que els hagi pelat abans d'aterrar...

- Potser ho ha fet ara mateix, tot just quan han apagat els motors de l'aeronau...

Els tres agents que capitanejaven aquell destacament observaren les portes obertes

durant tres segons mes.

- Què fem, senyora? – preguntà en Randolph Lawson, a la seva comandant mitjançant el seu aparell de ràdio.

- Com ho veieu?

- No sembla que hi hagi cap indici de vida a dins...això dona mostres de que tothom estigui mort o inconscient...

- Quin perill podeu detectar per valtros mateixos, o qualsevol efectiu que s'endinsi a dins de l'avió segrestat? – va preguntar l'Elisabeth Mac Cullock.

- De moment veiem l'àrea aclarida...

-Creieu que pot haver-hi una bomba de rellotgeria allà dins?

-Els nostres sensors no dectecten cap explosiu, ni cap mecanisme que el pugui activar...

- Apliqueu el codi Alfa 34, ja sabeu...

- A les vostres ordres comandant Mack Cullock –va dir el tinent Randolph Lawson, abans d'actuar com calia.

Llavors se separà el walkie-talkie de la seva orella, desant-ho al seu compartiment.

- Codi Alfa 34 – ordenà als seus homes.

- Codi Alfa 34 – respongueren tots a l'unísson.

El Sergent Jason Wells li passà aquell megàfon connectat.

- Us parla el tinent Randolph Lawson, cap d'operacions de rescat de la policia nacional de Sydney – anuncià per l'altaveu manual -. Hem vull dirigir directament vers al terrorista o terroristes, que heu segrestat aquest avió fins a Sydney procedent de Sant Francisco. Si encara sou vius i no voleu prendre mal, us vull demanar que deixeu anar les armes i sortiu de dins amb les mans al cap. Esteu sota la jurisdicció de l'exèrcit australià, i sereu detinguts com a terroristes internacionals – va dir, abans de fer una pausa-. De manera que també se us aplicarà la llei anti-terrorista del nostre país. Però tindreu un judici just i fins i tot, sereu extraditats als vostres països d'origen si us reclamen pels crims que hàgiu comès...

El tinent Lawson feu una pausa, observant els seus dos homes que operaven amb les

càmeres i sensors de moviment. Aquests van negar amb el cap, que es produïss alguna mena de senyal de vida dins la misteriosa nau aterrada.

- Us dono trenta segons justos, per sortir dins l'avió on esteu ocults. Sortiu per la porta lateral esquerra i no us passarà res. Si no ho feu així, els meus homes obriran foc directament contra vosaltres...

Els dos policies australians, que controlaven amb sensors tot aquell moviment interior, seguiren sense detectar res de sospitós.

- Comptarem trenta segons a partir d'ara...- afegí el tinent Lawson amb veu sonora. Acte seguit passà el megàfon a un dels seus homes, que va començar a comptar cap enrera, mentre es tornava a col·locar el seu walkie-talkie a l'orella per parlar amb la seva superiora.

- Segueix sense haver-hi cap canvi. Els terroristes es troben molt quiets.

- Possiblement es tracta d'un sol home – replicà la Elisabeth Mack Cullock, amb la veu un xic enfuriscada -. Així m'ho han comunicat des de els Estats Units. Es fa dir "Almogàver", i es un home d'origen europeu. Un paio molt perillós, col·laborador del propi Osama Bin Laden, recordi-ho...

- Quinze, catorze, tretze, dotze...

El tinent Lawson va observar el sostre de l'aparell, mentre cinc dels seus homes caminaven per damunt seu, disposats a asaltar la cabina per la part frontal. Allò agafaria per sorpresa al segrestador, que es devia pensar que tots els efectius es trobaven a punt d'entrar per la porta lateral esquerra, un lloc on s'havia col·locat aquella escala. Els dos agents que anaven davant de tot del sostre de la nau, duïen unes minibombes lapés, per fer petar els vidres frotals de la cabina.

- Vuit, set, sis, cinc, quatre...

El tinent Lawson aguantà la respiració durant uns quants segons, quan veié que un membre d'aquell escamot capdavanter d'alt risc, col·locava la segona de les bombes imantades a la part superior del vidre de la cabina de l'avió, i li feia el senyal d'OK amb el dit polser.

Llavors es van sentir un parell de mini explosions; i aquells cinc homes blindats de cap a peus, van saltar a dins la cabina de pilots, amb els vidres esmicolats. El tinent Lawson també va ser el primer en entrar a dins de l'aparell per la part lateral, que ja

tenia la porta oberta de bat a bat. Els seus homes el cobriren apuntant per tots els racons del passadís de l'avió. Allà dins només hi havia els cadavers d'una vintena de passatgers, que havien mort crivellats i executats sense cap mena de comptemplació.

- Merda, estan tots morts ! – cridà el tinent Lawson, a través del seu walkie-talkie -. El molt fill de puta no n'ha deixat a cap de viu...els ha pelat a tots com a conills!

- Els han matat un per un, com si fossin corders degollats dins d'un escorxador – clamà l'agent Wilbur Worthouse, sense poder dissimular el seu horror per aquella escena tan dantesca i catastròfica. Es tractava d'una veritable massacre humana.

- Tots, tots els passatgers han mort amb trets al cap – va afegir el sergent Jason Welles. Tampoc s'ho podia acabar de creure.

El capità Lawson ordenà amb un gest furiós, que els seus homes es desplaressin per tots els racons de l'avió. Ell prosseguí cap a la cabina amb quatre dels seus millors agents. En sec aturà el pas amb un gest d'alarma continguda. Quan estava a punt de disparar, va emetre un bufec d'alivi al comptemplar que la part capdavantera de la nau, ja estava totalment ocupada pels seus homes, que l'havien assaltat sense cap mena d'incident. Els cinc agents que havien entrat per allà dins trencant el vidre, també havien pres posicions desembarassant aquella àrea d'alt risc.

- Tota la tripulació també està morta, morta del tot! – va anunciar el sergent James Ronson, que era el qui havia dirigit tot aquell pelotó d'assalt de la cabina -. El capità de l'avió i els dos sub oficials, també han mort crivellats per diversos impactes de bala – va afegir, tot esglaiat-. També hi ha els cadàvers de dues hostesses amb ells...es tracta d'un veritable magnicidi.

- No hi ha cap supervivent viu en tot l'aparell – comentà el tinent Lawson, a través del seu aparell de ràdio. Tenia una veu molt nerviosa, gairebé histèrica i desesperada -. Tots els passatgers amb la tripulació inclosa, han sigut eliminats...

- No heu trobat el segrestador, encara? – preguntà la Elisabeth Mackulloch, totalment intrigada.

- No n'hi ha cap rastre. El segrestador deu estar ben amagat dins aquest boeing. De moment no l'hem trobat. Acabem de registrar tot el passadís, la cabina de pilot, lavabos, els compartiments de les hostesses...no hi ha ningú que dugui un arma.

- Tinent Lawson, sembla ser que entre els passatgers n'hi ha uns quants que encara viuen. Son ferits greus de bala, però no han mort del tot – anuncià el sergent Jason

Wells, amb la veu un xic esperançadora.

- Gràcies a Déu, no els ha pelat a tots – increpà el tinent Lawson, una mica aliviat -. Però Déu n’hi do, la massacre que s’ha dut a terme aquí dins – afegí observant pel seu voltant, mentre s’endinsava a la cabina un altre cop.

Llavors es va sentir com una mena de clam de sorpresa darrera seu. Era un dels seus agents que havia descobert alguna cosa important.

- Mireu aquest paio, que hi ha aquí dins del lavabo capdavanter de la nau! – va anunciar l’agent Raimónd Mulligan, un dels que també havia entrat saltant per la cabina -. Es un home mort que dú una pistola a la mà, i també s’ha fotut un tret al cap...

L’oficial cotemplà totalment fascinat aquell cadàver, que els observava amb un somriure burleta. S’havia foradat el crani de manera lateral, amb una d’aquelles armes pispades als agents del FBI. Era un home d’uns trenta i pocs anys, el qual anava vestit de turista, amb una camisa blau marí on hi havia estampada la frase: New York, the high apple, amb un dibuix de l’estàtua de la llibertat i uns pantalons texans, també adquirits a Nova York. El seu cos, es mantenia assegut damunt mateix de la tassa del wàter d’aquell compartiment annex a la cabina de pilots.

- Hi ha una nota escrita per ell – afegí el tinent Lawson, amb veu preocupada.

Un dels seus agents la recollí amb compte del terra. Era un foli normal i corrent procedent del quadern de navegació, amb unes petites esquitxades de sang, on es podia llegir un text de quatre línees escrit a mà, amb el pols tremolós.

- He intentat fugir de la justícia Amèrica segrestant aquest avió, però les circumstàncies m’han obligat a cometre aquest acte tan macabra i aberrant – llegí el tinent Lawson, amb veu greu, observant al cadàver de manera totalment incrèdula -. Malgrat em pensava que tot sortiria bé, la fi d’aquest segrest ha sigut la cosa mes horrible que he comès en ma vida d’assasí a sou. No mereixo viure mes...VISCA TERRA LLIURE, FORA ELS ESTATS UNITS I LES FORCES D’OCUPACIÓ ESPANYOLES!

Signat: “Almogàver”.

PD. Dono el meu cadàver a la ciència de qualsevol país del món...inclòs per a Austràlia, una gran nació lliure com cal... Sang del Prim!

Despres de llegir aquella nota amb veu alta, tots els agents van romandre en silenci observant al cadàver que tenien davant seu.

- Voleu dir que aquest paio que s'ha volat el cap, amb una "Smith and weeson" del FBI, es el mateix qui ha segrestat l'avió i ha pelat tots els passatgers? – preguntà el sergent Jason Welles, totalment consternat. No s'ho podia creure.

El tinent Lawson observà el cadàver amb una mirada freda i experta.

- Té les dues armes dels agents del FBI – va anunciar observant el seu rostre mort, que mantenia un cert rictus de bogeria continguda -. Potser ens trobem davant d'un pertorbat que ha decidit treure's la seva vida, despres de sentir-se enpenedit de tot el que ha fet – completà, bufant ple d'angúnia.

- Potser hi ha mes de vint persones mortes capità...

- Per això...mes val que a partir d'ara no toquem res mes, i que se n'ocupin els forenses, d'esbrinar millor tot el que ha passat.

En sec sentí el xiulet del seu walkie-talkie, era per la línia dos.

- Tinent, sóc el sergent Harrison, no hi ha ningú mes a dins de la nau. Fins i tot hem escorcollat la part del motor a fons – anuncià la veu de l'agent, que s'encarregava de registrar els altres espais de la nau -. Ni dins dels compartiments d'equipatge, ni a les recàmeres on s'amaguen les rodes...no hi ha ningú mes ocult en tot l'avió...tothom es troba allà dins, a l'area de passatgers i a l'espai de la tripulació...

- Molt bé, entessos – digué el tinent Lawson, observant la cabina d'aquella nau. Allà dins va comptemplar esgarriat, com tota la tripulació també havia acabat morta per aquell segrestador i assassí en serie, que havia aparegut de sobte en aquell compartiment del lavabo capdavanter de l'avió.

- Un dels tres pilots que encara viu! – anuncià l'agent Ronson, observant a un d'aquells homes estesos al terra de la cabina amb el cos sagnant -. Al menys encara respira.

- També du una mini camera de vídeo conectada, a la seva mà dreta – afegí el sergent Wells.

- Agafi-la. Potser trobarem alguna cosa interessant – ordenà el tinent Lawson.

- A veure si podem veure alguna escena gravada del segrest – comentà l'agent

australià, desplegant la mini-pantalla de la camera davant dels seus ulls.

- Saps manejar aquest traste? – volia saber el seu superior.

- Si ara mateix premo el botó de vídeo-tape, rebobinem enrera i veurem el que hi ha gravat...

Al cap de pocs segons pitxà l'stop de la càmera, i unes imatges difoses es van percebre per la pantalleta de vídeo, que no era mes gran que una caixa de llumins.

- Mireu, hi ha aquest paio fornicant amb les hostesses! – va exclamar el sergent Wells, tot sorpres al comptemplar aquelles imatges per la pantalla. Duia aquella camisa de turista i aquells pantalons texans. Però sempre sortia d'esquena...

- Vols dir que aquest pilot que hi ha malferit aquí a terra, estava gravant tot aquest merder, mentre l'altre feia el que li donava la gana dins l'avió?- va preguntar el seu superior, tot esgarriat.

- Segur que el devia extorsionar...ja sap el que vull dir...-va respondre el seu subordinat.

Llavors van comptemplar les darreres imatges d'aquell assassí segrestador, que es feia dir “Almogàver”, el qual apuntava a l'objectiu de la càmera amb una d'aquelles armes i la imatge desapareixia en sec.

- Pobre paio – va comentar el tinent Lawson, observant al pilot malferit. Aquest duia tot el cos xop de sang humida -. Al menys s'ha portat com un heroi – va afegir amb respecte.

- Llàstima que no hagi pogut gravar com aquest psicòpata, es volava el cap aquí dins del lavabo...

- El deu haver obligat a aterrar, i despres l'hi ha disparat...però gràcies a Déu, encara es viu...

Llavors una nova vibració del seu walkie-talkie, l'avisà de que la comandant Mack Culloch volia parlar un altre cop amb ell.

- Com es troba la situació? – volia saber.

- Tot aclarit – va respondre el tinent Randolph Lawson, arquejant les celles mentre observava cap a l'exterior de l'avió -. Acabem de trobar el cos del segrestador totalment mort. El paio s'ha fotut un tret al cap i ha deixat una nota de penediment...

- El segrestador s'ha suïcidat? – preguntà la cap del servei d'intel·ligència australià,

totalment incrèdula.

- Sí, es una situació molt estranya – prosseguí el tinent Lawson -. També hi ha un pilot malferit, el qual ha aconseguit gravar algunes coses amb vídeo...quelcom fora de sèrie...

- No toqueu res a partir d'ara – va ordenar la seva superiora, amb veu enèrgica – la policia científica, acabarà de d'esbrinar totes les incògnites d'aquest segrest tan estrany i tan nefast. I el nombre de baixes? – volia saber.

- Sembla ser que hi ha un total setze passatgers morts, mes sis membres de la tripulació – explicà tinent Lawson amb veu sonora-. El capità de la nau i el pilot oficial, mentre que el contramestre es troba totalment malferit i cobert de sang. També hi ha les quatre hostesses mortes, una noia blanca, una de color, una de raça asiàtica i una d'origen hawaià. També s'han de comptar els dos agents del FBI que escorcollaven l'avió abans de ser liquidats pel segrestador, que també els va prendre les seves armes de foc...

El tinent va fer una pausa, parlant amb un dels seus agents.

-M'acaben de comunicar que encara hi ha uns tres passatgers vius – va afegir amb certa emoció continguda -. A banda del membre de la tripulació que hem trobat a la cabina; tots plegats estan molt mal ferits, però encara respiren i el seus cors bateguen... però la seva situació es bastant crítica, i poden morir si no se'ls evacua de la nau, per aplicar-lis primers auxilis...

- Molt bé, bona feina tinent Lawson – va respondre la seva superiora -. Ara mateix, ja podeu aclarir l'area afectada perquè puguin entrar els efectius de la creu-roja, perquè puguin salvar als qui encara estan vius i retirar cadàvers – va ordenar amb veu enèrgica-. Tot just quan l'aparell estigui totament fora de perill; la policia científica investigará el cas a fons...canvi i tallo.

- A les seves ordres...canvi i tallo – va dir el tinent Lawson, sentint les sirenes de les ambulàncies cada cop mes a prop de l'avió. Fins i tot va arribar un helicòpter de la creu roja de Sydney, aterrant allà mateix.

- Ja podem fotre el camp, nois – ordenà als seus homes -. Ja no tenim res mes a fer aquí dins...guardarem aquestes proves intactes i a veure que passa – va concloure, recollint la càmera de vídeo i la missiva que havia deixat escrita el segrestador, abans de morir fotent-se un tret al cap.

Capítol 10. Deambulant per les antípodes

Despres de sentir com els agents del servei d'intel·ligència australià, abandonaven la nau per deixar entrar a tots els efectius de la creu roja, en Jofré Vinaxa restà quiet i estirat, al terra de la cabina de pilot, fingint que es trobava malferit mentre suplantava la personalitat del contramestre Mike Robertson: aquell sonat de la càmera de vídeo. Aquell parell de somnífers tan potents que havia pres de la farmaciola de l'avió, van començar a fer-li efecte del tot. Els va ingerir perquè el seu estat encara sembles mes greu.

Al cap de poc minuts, va notar com el seu cos era evacuat de l'avió damunt una llitera, i dut pels aires dins d'aquell helicòpter de la creu roja de Sydney mentre li aplicaven primers auxilis. Malgrat no tenia cap impacte de bala, els metges d'urgències estaven esgarriats per aquelles cremades de cigarreta que tenia disperses per tot el seu cos, i li van aplicar morfina sintètica perquè no sentís dolor. Tant ell mateix, com els pocs malferits que encara restaven vius, van ser traslladats a l'hospital central de Sydney. L'uniforme d'aquell membre de la tripulació, al qual li agradava gravar escenes sexuals amb la seva minicàmera de vídeo, li quedava una mica ajustat, però prou bé com per sortir del pas i dur a terme una veritable impostura. També havia tingut la genial idea d'empastifar-ho de tota aquella sang humida i llefiscosa, que hi havia pel terra de la cabina. Fins i tot, ell també s'havia embrutat les mans i rostre de sang, perquè no l'identifiquessin de bones a primeres. En canvi, havia obligat al pobre noi a ficar-se la seva roba de turista, i a apuntar-lo amb aquella arma sense bales, mentre ho gravava en vídeo abans de fotre-li un tret al cap. Deixant-ho tot preparat per simular un suïcidi.

Uns instants abans de liquidar-lo, l'havia obligat a aterrar com era degut i a escriure aquella nota de suïcidi adreçada a les autoritats australianes. De manera que aquella bòfia pertanyent a la elit del seu país, s'ho havia empassat.

En Jofré Vinaixa abans de fingir que es trobava malferit, també s'havia pres un vàlium que hi havia a dins de la farmaciola de la cabina, per tal de dissimular el seu nerviosisme i mostrar un aspecte moribund i catatonic mes creïble. No sabia quan de temps trigarien aquells païos en adonar-se de l'engany, i descobrir que el fals segrestador que s'havia suïcidat fotent-se un tret al cap, es tractava en realitat del contramestre de la nau, en Mike Robertson, oriünd de San Francisco.

El que li sabia molt de greu de tota aquella matança, era el fet d'haver liquidat també a aquella hostessa de color que jeia nua al terra. Tenia un dels cossos mes afrodisíacs i luxuriosos que havia vist mai en sa vida. Malgrat que en un principi de tot no havia volgut deixar a cap testimoni viu, va prendre la precaució de deixar uns quants passatgers malferits, vius, però en estat de coma. Es tractava de la companya d'un d'aquelles surfistes i un matrimoni americà de tercera edat, que volaven en el mateix helicòpter que ell. Sabia de sobres, que si evacuaven el seu cos ferit junt a les altres víctimes, passaria mes desapercebut. No cridaria tant l'atenció, si només hagues quedat ell sol; com a únic "ferit" d'aquell segrest.

Tot just quan el van traslladar dins a l'hospital, va notar com una infinitat de mans el palpaven i li ficaven sensors per diversos parts del cos. Seguia amb els ulls tancats i respirant molt poc a poc, com si realment estigues a punt de palmar-la, malgrat els metges no van descobrir cap impacte de bala. Ni cap contussió que li provoqués tota aquella sang que tenia empastifada per tot el cos, a excepció d'aquells hematomes i les cremades de cigarreta que encara supuraven de sang humida, situades per la part d'amunt del seu tors fibrat i musculós. Llavors va obrir els seus ulls grisos com l'acer, poc a poc, i es veié a dins d'una comfortable habitació d'hospital, amb el rostre lluent d'una atractiva metgessa australiana observant-lo de manera somrient.

- Es troba a l'hospital Central de Sydney; senyor Robertson- va anunciar-li amb veu amable-. El seu cos no presenta cap ferida lleu, i esteu totalment fora de perill.

El fals Mike Robertson va trigar en respondre.

- Quina hora es? – preguntà amb una veu moribunda.

- Son les set de la tarda, en horari australià senyor Robertson – respongué aquella metgessa amb simpatia -. Quan us trobeu bé del tot, la policia de Sydney us voldrà interrogar...però de moment no els he deixat entrar dins de la cambra, perquè us vull tenir en observació vint-i-quatre hores seguides...

- Gràcies senyoreta – va respondre el fals Mike Robertson, abans de perdre el coneixement un altre cop. Llavors la metgessa el deixà en pau, i va sortir d'aquella habitació, per anar a observar els altres ferits d'aquell avió segrestat.

En Jofré Vinaixa àlies l'Almogàver, era un veritable expert emprant arts dramàtiques i comèdies com aquella. Aquells sis anys que havia format part de la companyia de teatre "la Vitxeta", com a bon reusenc que era, no havien estat en và, i l'havien colpit

de debò en el món de la interpretació. Sempre recordava amb nostàlgia el seu debut en la participació en aquell musical sobre el “Compte Arnau”, obra d’en Josep Maria de Segarra, on també hi participava l’actor reusenc Joan Pagès.

En Jofré Vinaixa li havia tocat interpretar el paper del Compte Arnau quan encara era jove, pur e inocent, i encara no havia pactat amb les forces del mal. Malgrat en Jofré, sempre havia tingut predilecció per personatges mes sinistres com el dimoni dels Pastorets. Així doncs també havia aconseguit obtenir aquell paper malvat, i desenvolupar-lo diversos cops a l’Orfeó Reusenc. Malgrat que també havia debutat al teatre quan només tenia set anys, a la escola Montsant de Reus, quan encara es trobava a l’antic Mas Vilella. Durant aquell temps, en Jofré cursava primer de bàsica, i sa mare adoptiva: la Rossita Mercader, li havia fet aquell vestit de dimóniet tan llustrós, que realment feia patxoca. Sempre recordava que se’l va ficar al sortir de casa i mentre es dirigia cap l’antiga escola Montsant, creuant l’avinguda Prat de la Riba (llavors encara es deia avenida José Antonio Primo de Rivera), el seguien una infinitat de vailets que el comptemplaven totalment admirats, del ben abillat que anava.

Quan es va produir l’obra de teatre amb altres alumnes del seu curs, en Jofré va dur a terme un paper de cinc minuts, actuant d’una manera tan intensa, que va espantar als mes petits de tots. També s’havia ficat una careta de plàstic vermella i negra que sa mare havia comprat al “Barato”, com la resta de la roba. De manera que durant l’actuació presentava l’aspecte mes demóniac possible. En el transcurs de la funció, els nens mes petits de pàrvols que seien davant de tot del públic asitent, no paraven de plorar durant tota la estona, pentsant-se de que en Jofré era un dimóni de veritat. Eren menuts de pàrvols de tres a cinc anys, els quals no deixaven de comptemplar al dimoni dels pastorets totalment espantats. En Jofré al comprovar, que els feia por de debò, encara exagerava mes el seu paper histriònic, apropant-se a ells gairebé a un pam del nas. En Jovi, només tenia set anys però sabia com triomfar en les arts dramàtiques de la escena reusenca. Per això la senyoreta Angels Quadrada, el va renyar de ple, quan va acabar l’obra de teatre: perquè s’havia propassat amb el seu paper de Dimóni...

En Jofré sempre recordava aquells anys de la escola Montsant de Reus amb molta nostàlgia i tendresa, on fins i tot hi havia dies que s’hi quedava a dinar al menjador d’aquell col·legi, ubicat en la classe “Bambi”, ubicada a l’ala dreta de la planta baixa.

En aquell temps, també hi havia aquell piano de paret ubicat en un extrem del immens hall de la entrada de l’antic Mas Vilella, on despres de picar les tecles de

manera estrident, s'amagava sota les escales de la torre, tot just quan les mestres de pàrvuls sortien totalment enfadades a buscar el culpable, perquè aquell soroll tan sobtat havia despertat als nens menuts, que també es quedaven a dinar i feien la migdiada.

En Jofré Vinaixa havia anat a la escola Montsant de Reus durant tot el seu aprenentatge bàsic, fins i tot, havia conegut la “escola nova” que s'havia fet a prop de la carretera Castellell, concretament a la urbanització coneguda com partida de l'Hospitalera, on es van traslladar els alumnes de l'antic Mas Vilella, abans de ser enderrocat. En Jofré Vinaixa va fer molt bones amistats allà dins de l'escola Montsant, moltes de les quals encara li perduraven vint i cinc anys mes tard. També va començar a festejar amb algunes de les seves alumnes i companyes de curs, com el cas de la Verònica Güell, però no va ser quelcom massa seriós. Nomes quatre petonets, i uns quant tocaments quan anaven al cinema Monterosa i prou...

De totes maneres allò del teatre amateur, gairebé el va tenir engantxat des de els dotze fins als divuit anys, quan cursava COU i va descobrir tot allò sobre el seu veritable origen familiar. Llavors va ser quan va començar a desenvolupar la seva carrera de criminal, amb tot allò dels crims de la Mussara.

En Jofré Vinaixa va obrir els ulls un altre cop, al trobar-se totalment sol, dins en aquella habitació de l'hospital Central de Sydney. Ja era fosc del tot, eren les deu de la nit hora australiana, i en aquell moment s'estava duent a terme el canvi de torn d'infermeres. Segur que hi hauria un lapse mínim de cinc minuts entre una i altre.

Llavors es va incorporar a poc a poc del seu llit. Li havien ficat un cable de sèrum. No calia. A continuació va estar observant per diverses parts de l'habitació, a veure si podia descobrir alguna càmera que l'estigues gravant, però no en veié cap. Duia un pijama de color blau cel. I a damunt de la seva tauleta de nit, aquelles infermeres de l'hospital havien deixat els seus estris personals. Una cartera amb uns quants bitllets de cent dòlars Amèricans, mes la documentació del pilot ferit al qual suplantava: en Mike Robertson. No s'assemblava a ell, gens ni mica, tret de l'uniforme que portava, però ningú havia descobert la seva impostura. De totes maneres, potser la policia australiana sí que ho faria; sobretot si l'interrogaven l'endemà mateix...

En Jofré Vinaixa havia tingut la precaució de fer desaparèixer la documentació falsa d'en Pierre Dupond, allà dalt mateix de l'avió segrestat, cremant-la amb el seu encenedor sense deixar cap rastre. Allà dins de la seva cartera també tenia l'adreça d'aquell conegut d'origen alemany, el qual també era molt amic d'en Jacob Carbonell.

També hi tenia la foto que s'havia quedat de la seva xicota tan atractiva, la qual era la germana petita del seu antic col·lega: en Bruno von Meller. Allà hi havia una adreça i un numero de telefon mòbil.

En Jofré Vinaixa va obrir a poc a poc la porta de la seva habitació. Els passadissos d'aquella cinquena planta de l'hospital central de Sydney, estaven buïts durant aquella hora del vespre. Ja eren les deu de la nit tocadetes...

Amb passes molt silencioses i cautes, l'Almogàver es va dirigir fins a un lloc on ficava private. No eren els lavabos. Eren els guarda-robes dels empleats de l'hospital. Allà dins hi havia les guixetes amb tota els vestits de paisà del torn de nit d'aquell centre hospitalari australià: metges, infermeres, ats, cambres, efectius de la neteja...n'hi havia un parell de guixetes obertes, amb la clau ficada al pany. La gent d'allà Austràlia semblava ser molt confiada. Eren dos compartiments amb roba masculina adulta. En Jofré sospirà totalment aliviat, en comprovar que la roba de la segona guixeta, era gairebé de la seva talla. Era el vestit elegant d'un metge cirurgià nocturn que es deia doctor James Feelgod: "Doctor Feelgod".

<< Vaja, mira que bé >>, pensà amb un somriure tort. Era la vestimenta elegant d'un paio que tenia el mateix nom que la mítica banda de rock anglesa dels anys setanta, que practicaven aquell rock anfetamínic tan potent, amb un bon so d'harmonica pel mig. << Nomes faltaria que a l'altra guixeta; hi digues Doctor House >>, va pensar amb ironia. Però allà nomes hi deia "Doctor Graham". La roba de paisà del Doctor Feelgod, li queia millor: Amèricana i pantalons de la tardor, de color blau marí i una camisa de color rosa pàlid. Fins i tot hi havia una corbata de seda negra, amb petits puntets blancs.

<< Perfecte >>, va pensar, observant-se pel mirall d'aquell vestuari. << Ara nomes cal sortir d'aquí, i buscar-me la vida per les antípodes, fins que pugui tornar fins al meu país sense que m'ensexampi la policia >>.

Acte seguit el fals Doctor Feelgod, va registrar les butxaques d'aquell vestit que va pispar, i va trobar una cartera plena de bitllets de dòlars australians. N'hi havia mes de mil, en bitllets vint, cinquanta i cent. Amb allò en tindria prou per poder-se amagar uns quants dies per Austràlia, abans que l'ensexampessin; tot plegat, si no havia fotut el camp abans.

En Jofré trigà gairebé mes de deu minuts en arribar caminant fins a la planta baixa. Ho va fer baixant els graons de l'escala de servei molt a poc a poc, en compte de no

trobar-se amb ningú. Allà mateix a l'entrada principal, encara hi havia uns quants policies de l'exèrcit que controlaven l'accés a l'edifici de l'hospital, i en sec, donaven un tomet per dins de les dependències, custodiant els pocs supervivents d'aquell segrest de manera distant però molt protectora...

Llavors en Jofré Vinaixa, va descobrir un petit grup familiar que es dirigia plorant cap al hall de l'edifici, on hi havia la sortida de l'hospital central. Semblava com si hagues mort algun dels malferits. Eren dos matrimonis amb unes quantes criatures. Fins i els acompanyaven un parell de dones amb pinta de ser les tietes solterones. En Jofré es lapà a ells manera disimulada. Caminant gairebé al mateix ritme que la família dolguda. Tots plegats van creuar l'entrada principal de l'edifici, mentre eren observats per dos policies de manera totalment inexpressiva. Llavors van desplaçar-se cap a l'exterior d'aquell immens hospital australià. En Jofré va comptemplar un xic alleugerit la extensa esplanada que hi havia davant seu, on al fons es dibuixava tota la silueta nocturna de la ciutat Sydney. Llavors va respirar a fons. De moment també havia tornat a escapar pels pèls. Les circumstàncies ho impedièn, però si no hagues estat així, ell mateix hagues començat a donar bots d'alegria. Havia burlat a la justícia Amèrica un altre cop. Havia hagut de segrestar un boeing transoceànic de l'American Airlines, executant a la majoria dels passatgers capturats, però havia conseguit sortir il·lès.

El que li sabia mes greu de tot plegat, era el fet de perdre tot aquell caleram que li havien pagat els d'Al-Qaida, allà emmig d'aquelles paies que l'havien seduït i maltractat d'aquella manera tan sàdica. Un caleram arrebatat també per aquella maleïda russa al servei del senyor Tarragó, que es volia venjar d'ell i que l'havia intentat escanyar en aquell hotel annex a l'aeroport de Honolulu, mentre copulava amb ell. Tot això, després de seguir-lo gairebé donant el tomb al planeta...

Mes endavant ja miraria de localitzar el seu parader i venjar-se d'ella, encara que hagues que perseguir-la fins la fi del món, però segur que els diners ja no els veuria mai mes...

De totes maneres, el mes estrany de tot allò plegat, era la visió que havia tingut sobre l'aparició del fantasma del general Prim: un record de la seva infantesa recuperat de manera imprevista, que fins llavors estava ocult en el racó mes profund del seu subconscient. Allò que li havia passat gairebé trenta anys enrere, dins de la desapareguda Acadèmia Matas de Reus; aquella casa tan antiga on havia nascut en Joan Prim...tot allò, no deixava de ser un fenomen paranormal, tot just quan estava a punt morir

escanyat per aquella russa i aquella “Quiumma” contractada per ella. La veu d'aquella mena de fantasma reusenc li havia anunciat que encara no moriria...

De moment, en Jofré Vinaixa, àlies l'Almogàver, se sentia totalment lliure i aliviat amb la possibilitat de poder tornar cap a Reus, i tornar a realitzar noves feines, nous encàrrecs. Procurant no pifiar-la tant com tot allò de l'11-S d'aquell mateix estiu.

Potser aquell fet, també podria suposar el compte enrera vers la seva carrera professional com assasí a sou, perquè tota la policia mundial registraria Salou i rodàlies pam a pam. El pitjor de tot, seria que capturessin vius alguns d'aquells col·laboradors d'en Atta que havien estat reunits amb ell al Mas dels Cirerers, i que es xivessin sobre el lloc i l'emplaçament exacte on s'havia dut a terme aquella reunió dels preparatius del projecte Kandajar, o la missió d'Alah Versus Amèrica...

Llavors, fets com aquell, eren riscos col·laterals que provocaven les feines, o treballs bruts que realitzava l'Almogàver des de feia molt de temps. De manera que quan mes se la jugues, mes li podria tocar la loteria...per bé o malament.

Acte seguit, en Jofré Vinaixa va demanar un taxi que estava estacionat en un aparcament per a transports públics, i li indicà que es dirigís vers a l'adreça que hi havia apuntada darrera de la fotografia de la xicoteta d'en Jacob Carbonell, que es deia Mireia Von Meller.

- Lord Nelson Avenue 545 – demanà en Jofré Vinaixa, vers al taxista australià. Un home de mitjana edat, que l'observà sense immutar-se gens ni mica. Era d'origen anglosaxò total.

- OK. Sir – digué baixant la bandereta del taxi.

Al cap de vint minuts, el taxista el deixà de ple en una immensa avinguda que era una de les artèries principals de Sydney. Però estava ubicada dins d'un barri residencial colmat de xalets i cases unifamiliars, allunyades una mica del centre urbà. En Jofré es va fixar en que aquelles vivendes, eren casetes de fusta a l'estil colonial del segle XIX o finals del XVIII, totalment restaurades i pintades de colors molt clars.

<< Un espai idíl·lic per viure una bona temporada >>, va pensar, observant aquell conjunt d'edificacions de fusta amb els seus jardinets i petites parcel·les corresponents.

El taxista, s'aturà davant mateix l'adreça que li havia donat en Jofré i li va pagar, un import de trenta dòlars australians.

-Thank you very much, mister- va agrair el taxista, tot comptent de rebre una propina de deu dòlars australians.

Mentre el vehicle s'allunyava, en Jofré Vinaixa, observà el nom de la bústia que hi havia a l'entrada d'aquella casa de fusta unifamiliar, de característiques totalment anglosaxones, pintada d'un color verd molt clar i brillant.

“Bruno von Meller and family”, hi deia a la placa. Era una mica estrany perquè en Jacob Carbonell, li havia explicat que el seu futur cunyat vivia sol a Sydney, mentre treballava d'encarregat en una cafeteria del centre de Sydney. Nomes hi havia la seva germaneta passant les vacances de setembre amb ell. En Bruno mai havia estat un paio que es cases, i formes una família pròpia. Sempre havia dut una vida social molt llibertina. Era com una mena de playboy guaperes de la costa Daurada, malgrat que era “gai” del tot. Quan en Jofré el coneixia temps enrere, no s'estava de res, sempre feia de relacions públiques d'un event o altre. Fins i tot regentava una empresa que organitzava festes privades, en iots per a gent d'alt estanding que estiuejaven a la costa Daurada, sobretot alemanys i anglesos.

Finalment en Bruno, va tastar el mundillo de la moda i les passareles, on gaudia fent de model, malgrat que ell volia ser un actor de cinema. Millor dit una estrella del cinema, de manera que sempre comentava que, si l'Antonio Banderas ho havia aconseguit, ell també arribaria tan lluny com l'actor andalús, i acabaria vivint en una mansió de Hollywood.

Era la paranoia que ja tenia en Bruno, quan era un jove estudiant adolescent i anava al institut Gaudí. De totes maneres allà als anys vuitanta, le males llengües de llavors també comentaven que era una mica de l'altra “vorera”. Potser se li notava una mica la ploma. Però en Jofré mai hauria pensat que fos homosexual del tot, potser, una mica bisexual, fins que finalment va comprovar que era “gai” total. Cosa que va succeir durant aquella nit estiuenca tan fastuosa, on s'havia inaugurat la Patxà de la Pineda durant el mes d'agost de l'any 1991; on en Bruno que llavors ja tenia vint i quatre anys, i anava totalment enfarlopat i borratxo de cubates, se li havia insinuat de manera directa als lavabos d'homes, mentre estaven fent l'enèsima clentxa de cocaína colombiana d'aquella nit de marxa per la Pineda.

Aquell paio de Mont-roig del Camp, li havia comentat que el volia obsequiar amb una fellatio, allà mateix al lavabo, sense cap compromís posterior. Fins i tot li havia ofert diners perquè se la deixes fer. En Jofré s'hi va negar de manera molt diplomàtica,

però encara així, aquell aspirant a actor de cinema, es va treure la seva verga empinada davant seu.

- T'importa doncs si em faig una palleta, mentre et miro com esnifes la meva coca? –li va preguntar, com alternativa sexual -. Això em dona molt de morbo, saps?

En Jofré tenia aquelles quatre ratlles preparades a sota el seu nas, unes clentxes a punt de ser esnifades damunt de la tapa del wàter.

- Fes el que vulguis paio – va respondre amb un somriure irònic, mentre l'altre es començava a masturbar allà dins de la cabina del WC, justament al seu costat. En Jofré s'ho ficà ràpidament tot per un forat i després per l'altre, observant de reüll al seu col·lega de manera divertida, mentre aquest es començava a sacsejar la seva cigala entre les seves mans. Allò cada cop augmentava mes de tamany, fins ficar-se vermella i encesa de plaer.

- Jofré, Jofré, em pots donar un petó a la boca? – va preguntar de sobte en Bruno von Meller, movent la llengua de manera libidinosa.

- Xec, paio, que no em và això...ja t'ho he dit abans...

- Però t'has fotut tota la perica cabró! – insultà l'altre, apropant-se a ell de manera impertinent i obscena. Estava disposat a obtenir un bes dels seus llavis masculins. Llavors en Jofré Vinaixa va descobrir que aquell paio, també estava a punt d'ejacular davant dels seus nasos.

- Surt, home, surt!– cridà tot escandalitzat, empenyent-lo contra la paret de la cabina, amb un gest enèrgic. Ell era molt mes fort que l'altre.

- Oh, sí, Jofré, així, així, no saps com m'agrada que hem maltractis, aaah, aaah! – començà a cridar en Bruno von Meller, tot extasiat, deixant anar el seu esperma de manera incontrolable per totes les direccions.

-No em pringuis ara,...“maricón”! – insultà en Jofré Vinaixa, abandonant de pressa aquella cabina dels lavabos masculins de la discoteca “Pachá” de la Pineda, mentre l'altre començava a gemegar i a riure com un boig.

- Jovi, t'estimo molt, aaah, Jovi, Jovi, Joviiii! – va afegir en Bruno von Meller, amb passió descontrolada, acabant de sacsejar-se-la a dins del wàter.

El curiós d'aquella nit, era que tots dos que havien arribat fins a la discoteca acompanyats de dues noies de Reus força atractives. Es tractava d'unes companyes d'en

Bruno, que participaven en diverses companyies de teatre amateur de la ciutat, i que també volien ser actrius de cinema com ell. Una era una tal Montse Sugranyes, i l'altre es deia Glòria Cartanyà. Dues noies molt bufones, malgrat que en Jofré, es sentia mes atret per la Glòria Cartanyà, que no pas per la seva amiga. La Glòria, era una noia rosseta, molt atractiva i refinada, de vint anys recent fets, amb la pell blanca com la neu i uns ulls de color blau pàlid aquós, que sempre t'observaven amb cara de corder degollat. No era massa alta, ni massa voluptuosa en corbes, però ho tenia tot molt ben ficat. Duia un pentinat a lo garçon dels anys vint, com si fos el Príncipe Valiente, i també vestia de manera molt glamurosa i amb molta classe. El mes impressionant d'ella, era la seva veueta tan dolça i sensual que tenia, la qual la emprava molts cops per gravar falques de ràdio i televisió, mentre també cursava la seva carrera d'art dramàtic a Barcelona.

La Glòria Cartanyà, també havia participat en un parell de curtmetratges i en diverses obres de teatre de diferents companyies de Barcelona com Dagoll-Dagom o la Cubana, però la seva veritable oportunitat no acabava d'arribar, i fins llavors, havia de treballar a la tenda de regals que tenien els seus pares pel centre de Reus. Així doncs, era com es podia costejar els seus estudis d'art dramàtic a Barna, amb perspectives de fotre el camp cap a l'estranger.

Tant pel davant com pel darrera, la Glòria Cartanyà sempre emanava aquell magnetisme tan sensual i morbós, aquella mena d'aura sobrenatural i etèria que la feia ser tan atractiva i fotogènica.

Malgrat que en Bruno von Meller, ja començava a fer bons tantejos experimentant amb joves del seu mateix sexe, aquella nit tot just quan havien quedat amb aquelles noies, allà mateix al pub "Dadà" de Reus, va agafar al Jofré per banda i li va comentar a cau d'orella : "La Lola Flores, te la pots quedar tu, perquè jo vull la "Greta Garbo" – va afegir fent-li l'ullet...

Era evident que la "Greta Garbo" era la Gloria Cartanyà, amb aquell look artístic típic dels anys vint. Mentre que la "Lola Flores", era aquella altra actriu reusenca, la Mònserrat Sugranyes, una noia bruna i amb el cabell negre i molt llarg. La Mònserrat Sugranyes, també estava bastant bona i tenia el seu bon polvo, va pensar en Jofré comptemplant-la atentament. Però malgrat era una noia alta i amb bones corbes, no tenia l'aura tan sensual i morbosa que poseia la seva millor amiga i companya d'art dramàtic: la Glòria Cartanyà.

En Jofré se la volia fer petar durant aquella mateixa nit, i la proposta d'en Bruno von Meller no li acabava de fer el pes. Ell preferia a la “Greta Garbo”, enlloc de la “Lola Flores”...

Llavors, no es que fos massa amic d'aquell paio d'origen germànic, però com que era de la colla del insti, i a casa seva tenien molta pasta, de tant en tant quedava amb ell per fer unes copetes i recordar vells temps...

Al cap de dues hores d'abandonar la discoteca Pachá, deixant al Bruno i a l'altra noia; la “Lola Flores”, allà dins; en Jofré va aconseguir enrotllar-se i tragar-se vilment a la Glòria Cartanyà, allà al Mas dels Cirerers, després de seduir-la de manera experta. Però malgrat que la noia també tenia tantes ganes de cardar com ell, tenia un greu problema sexual de penetració.

- No puc, Jofré, no puc, no m'entra! – va anunciar amb veu aguda, mentre obria les seves cames tendres damunt seu -. La tens massa grossa i no m'hi cap a dins...

- Fes-ho poc a poc – va ordenar l'altre totalment excitat -. Si vols, tinc vaselina...

- Millor que me'n posi, perquè sinó em fa molt de mal – gemegà la noia, intentant entaforar-la desesperadament entre les seves cames nues, malgrat no li cabia. Aquell amic del Bruno tan atractiu per ella, la tenia molt més grossa del que es pensava. Mai n'havia vist una de tan llarga i gruixuda com la d'en Jofré Vinaixa, que li mesurava vint i dos centímetres i mig; per això també era conegut com: “el látigo de la costa”. Ni tant sols el seu xicot de sempre, un artista barceloní aspirant a director de cinema que es deia Marc Serrat, la tenia tan llarga i dura com aquell amor furtiu que l'havia seduït durant aquella nit de marxeta per la Costa Daurada...

En Jofré Vinaixa, totalment desesperat, li va fincar un munt de vaselina després d'humidificar la seva vagina amb diversos cunnilingus experts. Llavors logrà penetrar-la de ple. Sense poder-ho evitar, la noia va aconseguir sentir un plaer increïble alhora que un dolor penetrant, com si la estiguessin empalant de debò. Llavors en “Jovi” començà a lliscar-la millor emmig d'una substància tèbia i pringosa.

- Hòstia puta, no fotis que ets encara verge !- exclamà tot sorprès, al comptemplar la seva titola totalment ensanguinolada; semblava com si li hagues petat la membraneta, sense adonar-se...

- No sóc verge, que va...ja fa molt de temps que he perdut la “tonteria” – va confessar la Glòria Cartanyà, un xic ofesa. Llavors ja era una noia de vint anys que havia vist

molt de món i faranduleo.

- Doncs em sembla que t'està sortint un munt de sang de la vagina.

- Collons Jofré, que hem deus haver petat alguna vena de dins...bèstia, que ets un bèstia! – va insultar, un xic espantada per la notícia.

Efectivament l'hemorragia vaginal no va cesar; i després d'una hora exacta, en Jofré va haver de dur a la noia, fins a la secció d'urgències del Hospital de Reus. Tot plegat perquè no li deixava de rajar sang durant tota la estona. Li havia petat alguna vena interior de la seva cavitat femenina, fent-li mal de debò.

Amb la excusa que volia anar a comprar tabac en un bar de la cantonada que estava obert, en Jofré va abandonar la noia, deixant-la totalment sola a la secció d'urgències de l'Hospital de Reus, ella ja era suficientment gran per apanyar-se-les tota soleta, va pensar tornant al Mas dels Cirerers. Quan va arribar, ja eren les sis de la matinada d'aquell dissabte calorós de principis d'agost de l'any 1991. Gairebé deu anys enrere...

Acte seguit, es ficà un altre cop a dins del seu llit i començà a masturbar-se pensant amb la bona i morbosa que estava aquella paia, malgrat que de manera totalment involuntària s'havia produït aquell final sexual tan desagradable. Quan ja estava a empalmat del tot, en Jofré Vinaixa recordà d'aquella càmera de vídeo que tenia instal·lada en un amagatoll del seu quarto, a dalt de tot d'un armari frontal de la seva habitació. L'havia col·locat inclinada en un petit tripode. Així es podia filmar millor cardant amb les seves parelles. Era una mini càmera de vídeo VHS super-8 de petit format, on hi cabien cintes de fins a tres hores. En Jofré l'havia connectat, mentre la Glòria Cartanyà s'estava rentant la vagina al lavabo, preparant r cardar amb ell com si fos una puteta. Potser si mes endavant es convertia en una actriu de cinema famosa de Reus, li podria fer un petit xantatge amb aquella filmació de vídeo.

Les imatges gravades cardant amb la Glòria Cartanyà, que va comptemplar per la pantalla de televisió on s'havia connectat a la càmera VHS super 8, eren realment impactants. Aquella paia tenia problemes en ficar-se la "tita" d'en Jofré dins seu. Quelcom increïble!. Segur que no hi havia cap altre mascle per Reus i rodàlies que la tingues tan llarga i grossa com ell, va pensar ple d'orgull, mentre començava a ejacular pels aires, totalment enamorat de la seva titola.

Segur que ja no tornaria a cardar amb la Glòria, però la seva fama de penetrador implacable s'extendria ràpidament per tota la comarca. On fins i tot, seria conegut

com el “toru de Reus”, o el “látigo de la costa” pels seus col·legues de joventut. En Jofré Vinaixa, també podria haver estat un excel·lent actor rodant pelis porno.

Gairebé deu anys després d'aquella nit boja a la Pachá Pineda, l'Almogàver observà un altre cop el timbre d'aquella casa australiana on vivia en Bruno von Meller, i la seva germana.

Després de pensar-s'ho uns quants segons i observar que ja eren les onze de la nit, el polsà tres cops seguits. Allà a dins de la vivenda hi havia llum. De sobte el propi rostre d'en Bruno, es va dibuixar per la finestra lateral que hi havia al costat esquerra de la porta principal de la vivenda australiana.

- Qui hi ha? – va preguntar amb la veu un xic atemorida. No era massa normal que algú truqués al seu domicili, durant aquelles altes hores de la nit.

- Bona nit Bruno. Sóc en Jofré Vinaixa de Reus, no sé si t'enrecordes de mi...anys enrere anàvem junts al Gaudí, i de tant en tant, també sortíem de festa...

- Qui?- va insistir en Bruno von Meller.

-En Jofré Vinaixa de Reus- va repetir aquest, amb veu amable - En Jofré Vinaixa Mercader, en “Jovi”, no t'enrecordes de mi? –va insistir, a veure si allò colava.

El rostre d'en Bruno, va trigar una mica en canviar d'expressió, però de sobte se li va escapar una exclamació de sorpresa mentre obria la porta del seu xalet.

-Ostres, en Jofré Vinaixa, en “Jovi”...collons, quan de temps tu! – exclamà amb entusiasme, sortint fora al jardí de casa seva. Era un paio alt, prim i d'esquenes amples, molt ros i atractiu, amb els trets germànics i aristocràtics d'herència paterna. Durant aquell vespre vestia un batí de seda xines color vermell lluent amb un dragó estampat.

- Què passa paio – saludà en Jofré, donant-li la mà.

- Xec, quant de temps fa que no ens veiem, no? – preguntà l'altre, abraçant-lo de manera un xic amanerada.

- Doncs uns deu anys...quan sortíem de festa durant l'estiu del 91.

- Sí, era quan estava fent càstings per aquella sèrie de TV3...que t'en recordes?

- Es clar, que me'n recordo – va respondre en Jofré amb alegria -. Però des de que vas fotre el camp de Catalunya, ja no t'hem vist mes...què estas fent aquí tan lluny...a Austràlia mateix, xec? – volia saber.

- No res – va respondre en Bruno, traient-li importància-. M’he buscat la vida com tothom i ara ja fa set anys que visc aquí a Sydney...perquè a TV3 no em menjava un rosco. També vaig anar a Madrid i res; alternant per productores, càstings...ja saps... finalment vaig canviar d’aires, i ara treballo d’encarregat d’una cafeteria alemana del centre de Sydney, que es propietat d’un cosí del meu pare...i tu què fas per aquí? – volia saber, observant-lo de sobte de manera un xic estranya –. Com has arribat fins a Austràlia? – volia saber-. I com es que m’has vingut a veure directament, així per sorpresa, sense trucar-me o enviar-me un fax, o qualsevol missatge previ. Que estrany, oi?

En Jofré trigà uns segons en respondre.

- Mira, es que estic de vacances per aquest continent de les Antípodes – va respondre amb prudència -. I ara mateix, acabo d’aterrar en el mateix avió en el qual també volava en Jacob Carbonell. Ell mateix m’ha explicat que et trobaves vivint aquí, amb la teva germaneta que està passant les seves vacances allotjada a casa teva. Per tant, he pensat donar un volt per la capital australiana i saludar-te, encara que hagi estat agafant un taxi...

- I qui te l’ha donat la meva adreça- volia saber en Bruno.

-El propi Jacob, a dalt de l’avió – va mentir en Jofré.

- En Jacob ara mateix, es el nuvi de ma germana –va explicar en Bruno, sentint-se una mica mes tranquil per aquella explicació que li havia donat aquell nouvingut, que volia entrar a casa seva-. I la nena ja ha anat a l’aeroport de Sydney, a buscar al meu cuñao com una boja, però encara no ha tornat, es estrany, oi? – preguntà, observant-lo directament als ulls.

- Es que em sembla que ha passat alguna cosa peculiar, fora del comú – va respondre en Jofré Vinaixa, parlant amb veu tranquil·la -. Es veu que han tingut un accident aeri o una avaria important, que els ha impedit aterrar de bones a primeres – va afegir amb veu greu.

- Però no dius que tu i en Jacob, veníeu junts en el mateix avió? – preguntà amb una rialla irònica

- Bé, al principi sí, però al final no – va matisar en Jofré, sense perdre la compostura -Tots dos havíem agafat el mateix avió des de l’aeroport de San Francisco, un vol que feia escala a Honolulu abans d’arribar fins aquí, però allà mateix a Hawaii ens han

separat, a en Jacob i a mi, perquè havíem contractat diferents companyies i ell havia de dur a terme un trasbordament en un altre aparell...ja saps el que vull dir...- va afegir, intentant ser convincent amb una patranya de les seves...

- Ja ho entenc – va afegir en Bruno, amb un somriure contagiós -. Quines casualitats que us hagi trobat tots dos, venint des de Sant Francisco a Hawaii oi?

- Sí, es clar...

- Vols entrar a casa meva, i m'ho acabes d'explicar, xato? – preguntà en Bruno von Meller, agafant-lo suaument pel braç.

- Si, es clar...si no molesto...

- Que va Jofré, ara mateix estava mirant la televisió abans d'anar-me a clapar...ma germana tornarà amb el seu xicot quan li dongui la gana, suposo... espero no facin massa escàndol, quan comencin a follar com a conills a dins de la seva habitació – va afegir en Bruno, amb un riure obscè-. Jo li tinc totalment prohibit. Si volen cardar, que se'n vagin a la platja- va promulgar amb veu burleta, mentre mostrava una ganyota amanerada.

- T'has d'esforçar per la causa familiar – va proposar en Jofré, amb una rialla irònica -. A ta germana no la conec de res encara, i m'agradria molt me la presentessis...

- Es molt jove, nomes té vint anys justos, i ja està compromesa amb en Jacob.

-No sóc gelós- va dir en Jofré Vinaixa, repetint la mateixa rialla d'abans. Llavors recordava la bona que estava aquella noia.

-Es van conèixer mentre sortia de festa per Reus amb unes amigues – va prosseguir en Bruno-. Casualment el seu primer xicot de debò, havia de ser el putxo riudomenc, un “tomacot”; en Jacob de tota la vida, mira quina casualitat...ara feia un munt de temps que no m'el trobava. Gairebé des que anàvem a l'insti i poca cosa mes, i de sobte – va afegir -, es converteix amb el nuvi de mà germana la Mireia... i això que es porten catorze anys o mes, de diferència...

- Doncs també podria haver estat jo mateix el nuvi, paio – va comentar en Jofré Vinaixa amb veu esquerpa -. Perquè en Jacob m'ha ensenyat unes fotos de la seva promesa, i t'he de dir que ta germana està molt, però que molt bona, boníssima – va afegir, tot apassionat-. Com per sucra-hi pa, xec Bruno, ho dic de debò!

L'altre va riure de manera sonora, doblegant el tors cap endavant.

- Entra Jofré, casa meva, es casa teva –va afegir en Bruno von Meller, amb aquella veu tan amanerada, que també tenia un fort accent germànic que mai no podia ocultar, malgrat parles en un català perfecte.

- Gràcies Bruno...

- Ostres Jofré...ets un paio eixerit encara – va alabar de sobte, observant-lo atentament.

- Tu també et conserves bé, Bruno – respongué l'altre fent-li l'ullet. Portes molt bé els teus trenta quatre anys...

- Recordes quan sortiem de festa amb els col·legues, per les discoteques de Salou i la Pineda? Quins temps aquells no?

- Si ja m'en recordo Bruno.

De seguida que van entrar dins aquella casa de fusta unifamiliar d'estil colonial totalment australià, en Jofré va descobrir que la tenia bastant decorada. Fins i tot amb un immens cangur dissecat.

- Vols prendre alguna cosa, xato? – preguntà el seu amfitrió, dirigint-se cap a la cuina.

- M'agradaria jalar “algu” – demanà en Jofré, sentint com tenia el seu estomac totalment buit –. Allà dalt l'avió es menja molt malament.

- Encara no t'has fotut res des de que has arribat a Sydney? – va preguntar l'altre, amb un to de veu fingidament escandalós -. Nomes et puc oferir un parell de pizzes congelades...les ficaré al microones, perquè no crec que te les mengis congelades...ha, ha, ha...

- Ja m'està bé Bruno – respongué en Jofré, observant millor tota aquella estança on es trobava. Semblava còmoda i confortable. Tot planta baixa-. T'has apalancat una bona cabanya, nen – comentà girant-se cap a la cuina.

- Sí, nomes pago un lloguer de tres-cents dòlars australians al mes...a la cafeteria del meu oncle en guanyo cinc vegades mes...uns mil cinc-cents dòlars...per tant pago una misèria de lloguer...gairebé amb les propines que em donen, saps? – va comentar en Bruno, ementent una nova rialla de les seves.

- I no has provat fer d'actor de cinema, per aquí baix? –volia saber el seu convidat, parlant direcció a la cuina.

- No res...aquí a Austràlia encara passen mes del tema...per triomfar de veritat me n'haig d'anar a Hollywood i ja està...tal com ha fet el Banderas...

Llavors en Bruno va aparèixer amb un parell de gots de Whisky amb gel.

- Es australià Lord Ronson, el foten bó també...

En Jofré en recollí un i brindà amb el seu amic, oferint un somriure amable i simpàtic.

- Pels vells temps Jofré...

- Pels vells temps Bruno...

Despres de fer un parell de glops, en Bruno es dirigí cap a dues butaques molt còmodes, que hi havia davant de la televisió.

- Podem seure aquí a xerrar, mentre es fan les pizzes...

En Jofré Vinaixa prengué lloc en un d'aquells seients, gairebé enfront del seu amfitrió.

- Doncs la veritat es que en aquest país on vius ara, no hi deu haver una industria del cinema massa ferma, perquè tothom fot el camp cap a Hollywood – comentà, seguint parlant del tema -. Vull dir que estrelles com en Mel Gibson, la Nicole Kidman, el Russel Crowe...són grans actors australians que han pogut fotre el camp d'aquí...

- Sí – va respondre en Bruno, donant-li la raó -. El cinema australià no té massa força. De moment he fet un parell d'espots de televisió, anunciant cervessa alemana, Voll Damm...i un altre de saltxitxes frankfurt en conserva...

- Vaja, per alguna cosa es comença – va riure en Jofré, encenent aquell got de whisky australià -. Però això de treballar en una cafeteria alemana, es quelcom totalment estrany i molt inesperat per una persona com tu – afegí en Jofré, observant-lo directament als ulls amb una mirada cordial.

- Paguen bé, es una cafeteria on hi van tots els gais d'elit del centre de Sydney...i jo sóc la persona indicada...no hi ha massa germànics per aquestes terres...

- Xec, però si tu ets mig català i vas néixer a Mont-roig del Camp. No fotis, home! – va dir en Jofré, sense parar riure.

- Pero la pinta la tinc d'alemany total, al cent per cent i s'ho creuen. Sobretot quan els dic que els meus pares son totalment germànics i comproben que sé parlar el Deutsch de sobres, amb accent bàvar de Munich capital, i tot – va respondre l'altre,

un xic ofès pel comentari del seu interlocutor.- I el cognom de von Meller, també té el seu pedigrí...descenent d'una honorable família aristocràtica de Baden Baden – va afegir en Bruno, reiterant el seu origen germànic patern.

-Si, es cert, sempre has estat un germànic pur i dur – va comentar en Jofré amb sorna -. El teu cognom von Meller, sempre t'ha donat molta categoria...

- De moment aquest cognom, es l'únic que tinc, perquè món pare no deixa anar la pasta, el molt fill de... – comentà amb una rialla, movent els dits índex i polzer rasant-se'ls mútuament.

- Bé, però el fet de dir-te von Meller, sempre queda bé...i ara mateix, què es dedica a ton pare? – volia saber en Jofré, recordant aquell home que sempre estava ficat en negocis de la hosteleria, a dins de la costa Daurada-. M'he enterat que es el propietari d'un parell d'hotels de Miami Platja, però no sé res mes..

- Doncs segueix dedicant-se al món de l'hosteleria, ara també gestiona urbanitzacions de xalets que nomes lloga a alemanys durant l'estiu...

- Això dels alemanys a Miami, es com una veritable plaga – va riure en Jofré Vinaixa.

- Pitjor estan a Mallorca...allò si que s'ha convertit en una colònia alemana...

- Son bona gent els alemanys – va lloar en Jofré, servint-se un altre glop de whisky -. Sabies que ma mare, també era alemanya, oriünda de Potsdam?

L'altre l'observà en sec un xic sorpres.

- Doncs no, no ho sabia...no em pensava que la viuda del senyor Vinaixa, fos d'origen germànic...

- Ella es la meva mare adoptiva. La meva mare biològica era una alemana de l'est, oriünda d'allà, de la land de Brandenburg. Una espia que als anys seixanta treballava pels serveis secrets del KGB – confesà en Jofré, observant-lo amb un rictus ple de severitat.

- Ostres xec, no fotis! – digué en Bruno totalment sorpres -. I com va anar a parar a Reus? Segur que en els temps que vas néixer, no era masa freqüent que una espia alemana de l'est, anes a parar a Reus amb un nen recent nascut...ha, ha, ha...

En Jofré va fer una pausa abans de respondre, encenent un Winston que havia agafat d'un paquet que hi havia damunt de la tauleta de cafè.

- Es una historia molt recargolada, que no cal que te la expliqui sencera – comentà, emetent la primera alenada de fum -. Ella volia desertar, perquè la van obligar a avortar, i llavors, s'amagà a casa d'uns parents seus de Reus, fins que em va tenir. Els senyors Vinaixa eren uns cosíns del meu pare biològic, que em van adoptar quan ma mare va morir desagnada per una anèmia. Fou un part molt dolorós que no va poder aguantar ni sobreviure. Ella va morir només al cap de quaranta-vuit hores de néixer jo.

- Ostres xec, Jofré, ho sento molt. Mai no m'ho havies explicat això...

- Es una cosa que mai explico a ningú...

- I el teu pare biològic, qui era? – volia saber.

- Un senyor de Reus que es deia Jofré Vinaixa com jo – va mentir, per no nomenar al seu pare autèntic, que era en Ramón Mercader, l'assassí d'en Trotsky -. En Jofré Vinaixa, era el germà petit del meu tiet en Gerard Vinaixa. Llavors mon pare, era un senyor força atractiu i solter, que llavors treballava de cambrer en un hotel de Palma de Mallorca, i tingué un rotllo amb ma mare, d'on vaig sortir jo...

- I el teu pare veritable, encara es viu? – volia saber en Bruno.

- No, va morir de càncer fa vint-i-dos anys...fumava massa, i a mes a mes, l'home sempre duia una vida de playboy totalment desquiciada, molta festa, molta beguda, molta dona...no es podia fer càrrec de mi, quan la meva mare biològica va morir, per això els meus tiets hem van adoptar...

- Vaja, doncs no havia sentit parlar mai de que els senyors Vinaixa de la sabateria del carrer Major, fossin els teus pares adoptius...

- Doncs sí...i ma mare biològica era una alemana de l'est, oriünda de Potsdam. Una ciutat senyorial com Baden Baden...

- I com es deia ta mare? – volia saber en Bruno.

- Karla von Scheider – va respondre -. La seva família també era d'origen aristocràtic abans de la Segona Guerra Mundial, i abans de que l'Alemania de l'Est fos comunista.

- I dius que era espia del KGB?

- Això m'han explicat sempre a casa...

- Caram, que interessant !- exclamà el seu amfitrió, abans d'apurar el seu got de whisky escocès – i quines missions, havia de complir exactament?

- Doncs no ho sé ben cert...espiava alts mandataris Amèricans, militars o càrrecs elevats de diplomàtics de la OTAN, els quals estiuejaven a Mallorca...no sé res més d'ella...

- Suposo no deus voler parlar massa del tema – comentà en Bruno, amb delicadesa.

- Millor que no – va dir de sobte en Jofré, notant els ulls humits. Només tenia un parell de fotografies en blanc i negre de sa mare biològica i res més.

En Bruno va agafar el comandament de la televisió canviant de canal, perquè durant tota la estona només estaven emetent un partit de Rugby australià. En sec aparegueren imatges de l'avió segrestat i de la infinitat de morts que havien trobat a dins seu.

- Ostres xec! – exclamà en Bruno, al cap d'un minut -. Què ho has vist això? – preguntà totalment sorpres.

- Primer el de l'onze de setembre, i ara això...es increïble! – exclamà en Jofré, fent el mateix paper que ell.

- Doncs em sembla que es l'avió on viatjava en Jacob Carbonell...era el que havia d'aterrar avui mateix a les set de la tarda...

- Sí, això sembla...un avió, on el segrestador ha pelat a tot quisquí...

- Diuen que l'han trobat mort amb un tret al cap, s'ha suïcidat després de pelar a tota la pena que hi havia a dins...- va comentar en Bruno, un xic espantat.

En aquell moment l'amfitrió s'aixecà d'un bot, per agafar el mòbil que tenia damunt de la mateixa tauleta on hi havia els comandaments a distància de la televisió; el vídeo, i l'antena parabòlica on podia captar la ZDF i una infinitat de canals de radio i televisió alemans.

- Merda, està apagat...m'he quedat sense bateria i no m'he adonat ! –exclamà amb certa fura continguda -. Ara mateix voldria trucar a la Mireia, a veure si sap alguna cosa sobre el seu xicot, però no podré...

- No tens cap telèfon fix? – preguntà en Jofré, mostrant-se tan alarmat com ell.

- Doncs no, aquí a Austràlia ja no s'en fan servir de fixos – digué connectant el seu mòbil a la font d'alimentació -. I tu, no en portes cap?

- Doncs no...quan viatjo per l'estranger sempre me'l deixo a casa – respongué en Jofré, sentint la mirada incisiva que li estava dirigint aquell actor de cinema frustrat.

- I tu, no has vist res estrany quan has arribat a Sydney? – preguntà, observant-lo amb desconfiança. En Jofré es va moure lleument al seu seient.

- He aterrat un parell d'hores abans, Bruno, a les cinc de la tarda- va respondre emetent un sospir profund -. No he sentit dir res de cap segrest d'avió...

- A quin hotel t'allotges aquí a Sydney? – volia saber.

- Al Sheraton...no me n'estic de res – va mentir en Jofré Vinaixa, exalant la darrera alenada de fum d'aquell Winston, abans d'apagar-lo al cendrer que hi havia damunt de la tauleta, ubicada davant mateix del sofa del menjador...

- Perquè no m'acompanyes a l'aeroport a veure què passa? – li demanà en Bruno, mentre es treia el barnus de seda xines, tot i quedant-se en calçotets davant del seu amfitrió.

- Vols dir què l'avió segrestat, era el que viatjava en Jacob Carbonell?

- Mira, no ho sé – digué l'altre, ficant delicadament el seu barnus de seda xinesa, tot just en un penjador que hi havia al passadís de la entrada de la casa.

- Ara tinc un mal pressentiment –va comentar tot preocupat -. Però quan arribem a l'aeroport ho sabrem millor...

Llavors es va dirigir a la seva habitació per vestir-se de manera ràpida.

- Sabies que la pròpia facultat d'història de Sydney, havia convidat a en Jacob, per dur a terme una conferència sobre en Gaudí? – preguntà, des de l'altre extrem de la casa.

- Sí, alguna cosa m'havia comentat a dalt de l'avió – respongué en Jofré.

En Bruno va sortir del seu dormitori vestit de manera totalment impecable, amb uns pantalons de cuir negre coronats per una camissa de seda rosa, i una Americana blanca del mateix matèrial.

- Llavors, segons m'has dit abans -, volia aclarir en Bruno -. Has viatjat amb en Jacob, des de San Francisco fins a Honolulu, i després, ell ha canviat d'avió per arribar fins aquí, oi? – preguntà un xic intrigat, mentre feia dringar les claus del seu vehicle.

- Sí. La nostra separació ha estat durant la segona part del vol – va recalcar en Jofré, sense pensar-s'ho dues vegades – Ell ha agafat un altre avió que anava de Honolulu a Sydney...però no crec que sigui justament el vol que surt per les notícies, al menys

espero que no – comentà en Jofré, mostrant certa esgarrifança -. A mes aquí a l'aeroport de Sydney, cada dia hi deu haver un munt d'avions que aterren procedents dels Estats Units, o de Hawaii mateix...

- Diuen que es un vol trans oceànic de la Amèrica Airlines procedent de Honolulu – va comentar en Bruno, tornant a observar al seu amfitrió de manera un xic esquerpa. De sobte semblava com si li estigues ocultant alguna cosa sobre aquells avions -. Era la nau que havia d'aterrar a l'aeroport de Sydney a les set de la tarda...tal com ha passat – va insistir-. Però l'aparell aeri, ha arribat amb tots els passatgers morts...obra d'un segrestador psicòpata...no hi ha dubte de que es el mateix vol que transportava al pobre Jacob – va concloure en Bruno von Meller, obrint la porta del pis -. Vinga anem! – va ordenar un xic nerviós - Tinc el meu cotxe davant de casa mateix...

Llavors tots dos es van dirigir cap a un Mercedes benz pintat de color rossa ,i amb els seients tapisats de pell de lleopard, que estava estacionat allà dins del jardí. Era evident que amb allò, en Bruno volia donar clares evidències de que era un veritable gai d'origen germànic, on també hi havia aquell comportament un xic estrafalari que tenia molta gent de Mont-roig del Camp.

A en Jofré Vinaixa no li feia massa gràcia tornar a l'aeroport de Sydney, amb tota la policia australiana pul·lulant pel voltat d'aquell avió segrestat. Però havia de seguir desenvolupant la comèdia davant d'en Bruno, que era l'única escapatoria que tenia vers aquell lloc tan perdut del món i tan lluny de casa seva...

Capítol 11. Noves conclusions sobre el segrest

Mentre la policia científica australiana acabava d'investigar totes les pistes que podien trobar dins de l'avió, la comandant dels serveis d'intel·ligència d'aquell país, seguia passejant-se per l'interior del passadís principal de la nau. Allà encara hi havia els cadàvers dispersos pels llocs i els seients on havien estat executats per l'Almogàver. Llavors encara l'acompanyaven els seus dos companys de missió; en Malcom Young que era el seu lloc tinent i que també ostentava el càrrec de cap de seguretat de l'aeroport de Sydney, mes el Coronel James Thompson, de l'exèrcit australià.

- Es evident que el segrest d'aquest aparell ha estat perpetrat per una sola persona – indicà la Elisabeth Mac Cullock, observant com els seus homes feien fotografies i prenien mides de tots els angles del interior de la nau. Gairebé hi havia unes cinquanta persones escorcollant tots els racons. També buscaven empremtes digitals amb càmeres i ulleres d'infraroig.

- Però aquest paio que s'ha fotut un tret al cap, no hem quadra amb la descripció que diueu d'aquest tal "Almogàver" – indicà en Malcom Young, amb un gest que denotava certa insolència vers la seva companya. Aquesta l'observà un xic molesta. Aquell paio era el típic "gallet" marica, que es pensava que ho sabia tot.

- Els d'anàlisi de balística, concorden amb les dues armes que té damunt seu...els ha disparat a tots...hi ha hagut moments de lluita i resistència amb els passatgers, per això hi ha uns quants morts fora del seu seient...- va replicar l'Elisabeth Mack Cullock.

- El pitjor es aquest altre cadàver, que hi ha al costat mateix de la entrada de la cabina – comentà el Coronel James Thompson, amb veu inexpressiva -. L'ha deixat com un col·lador...com a mínim hi ha set bales entaforades per tot el cos...es com si li hagues buidat un carregador amb un gest de ràbia...

- O potser es per una altra cosa – intercedí en Malcom Young, observant el cos mort d'en Jacob Carbonell amb una mirada estranya -. De totes maneres, aquest paio que hem vist assegut a la tasa del water de la cabina de pilots, no em quadra que hagi estat el culpable de tot això...us heu fixat millor amb la roba que dú damunt seu? – preguntà -. També sembla que li vagin dues talles mes gran, com mínim. I segons tinc entès el vostre Almogàver sembla ser un paio d'uns trenta i pico anys, alt i cepat... metre vuitanta i d'origen europeu. Mediterrani. Espanyol o Francès. I aquest mort

que sembla ser el presumpte culpable, es molt ros i esprimatxat. No em quadra amb la definició – va sentenciar.

- Potser aquest pilot s'ha fet passar per "l'Almogàver" – tallà la comandant Mack Cullock -. Un impostor perturbat que volia notorietat, fins que s'ha adonat del mal que ha fet i ha decidit treure's la vida...

- Voleu dir que un paio americà, jovenet, ros i blanquet com un cul recent nascut, pot haver conegut la existència d'aquest assassí a sou de fama internacional i fer-se passar per ell? – volia saber el Coronel Thompson, movent el cap lentament -. Tampoc no em quadra aquesta teoria...

- Pot haver-ho vist per internet...accedint als arxius secrets de la CIA, el FBI, o la Europol...

De sobte va sonar el mòbil de la comandant. Era una trucada urgent.

L'Elisabeth canvià en sec la expressió del seu rostre, mentre es dirigia corrents cap a la cabina del avió, per rebre millor la línia. Allà encara hi havia set membres de la policia científica esbrinant-ho tot. En Malcom Young i el Coronel Thompson la seguïren amb passes precipitades, sense saber ben bé què li passava a la seva companya d'investigació.

- Es l'hospital central de Sydney. Un dels supervivents greus de l'avió ha fugit – exclamà totalment alarmada -. Es tracta concretament del pilot malferit, que havia sobreviscut entre tots els membres de la tripulació...el qui havia aconseguit gravar les imatges en vídeo...

- Sí, exactament es tracta del contramestre de pilot que es deia Mike Robertson – va recordar en Malcom Young, el cap de seguretat de l'aeroport -. Un home de trenta i pocs anys, oriünd de San Francisco. Aquest membre de la tripulació encara vivia amb els seus pares...

- Era un dels quatre supervivents del segrest, que va ser traslladat rapidament al hospital Central de Sydney amb helicòpter de la creu roja..

- Si, ja el vaig veure – recordà el Coronel Thompson -. Un paio que anava tot ferit i amb el cos ple de sang. Era un membre de la tripulació, amb el mateix uniforme que els morts que hi ha per aquí – va afegir observant els cadàvers de la cabina -. Però em va fer l'efecte que la vestimenta, li anava una mica justa...

Els altres dos el comptemplaren de forma penetrant.

- Què vol dir amb això? – preguntà l'Elisabeth Mackulloch, tornant a obrir la porta del lavabo.

- Doncs, que el seu uniforme tacat de sang, li anava una mica just, com un parell de talles menys...

- I aquest paio mort d'aquí dins, té un parell de talles mes del que li correspon – insistí en Malcom Young -. Tot quadra...

- Ostres, el segrestador ha fugit davant dels nostres propis nassos! –exclamà la Elisabeth Mack Cullock, fent un gest de ràbia continguda.

- S'ha fet passar pel pilot ferit i traslladat a l'hospital, que ha estat evacuat pels efectius de la creu roja en helicòpter – afegí en Malcom Young -. I a mes ha ficat a aquest altre paio, com a substitut d'ell mateix...per a despistar-nos...

- Possiblement el pacient que ha fugit del hospital, ha estat el propi Almogàver – manifestà la Elisabeth com en trànsit -. El causant de tota aquesta massacre de l'avió segrestat, es troba lliure per casa nostra...mare meva!

- Es clar que sí nens, es clar que sí! – bramà en sec el coronel Thompson – . Aquest paio es molt mes llest que tots naltros plegats...segur que el cadàver que tenim aquí, es el pilot que deu haver obligat a aterrar l'avió, abans d'executar-lo i canviar-li la roba...

Els altres dos connectin els seus walkie-talkies pertinents.

- Alerta roja, alerta roja! – va exclamar en Malcom Young- El segrestador ha fugit de l'hospital de Sydney. Primer havia estat ingressat, fent-se passar per un dels ferits supervivents d'aquest segrest. No es pot trobar massa lluny d'aquest lloc.

-Tanqueu i vigileu totes les sortides de Sydney, per terra, mar i aire! – ordenà el coronel Thompson, parlant també pel seu aparell.

- No tenim cap fotografia encara d'aquest paio, encara? – volia saber en Malcom Young.

- Els de la CIA acaben de comunicar-nos que no n'hi ha cap. De totes maneres estan a punt d'enviar-nos un retrat robot seu a traves de fax – respongué la comandant dels serveis d'intel·ligència australians -. La única descripció que tenim es la d'un home de raça blanca, alt, d'esquenes amples, molt prim i fibrat. Mesura metre vuitanta, cabell

negre i ulls grisos. Edat sobre uns trenta cinc anys...d'origen europeu. Possiblement espanyol o francès...

- Català! – va corroborar en Malcom Young.

- Català? – preguntà l'Elisbeth.

- Sí, una comunitat autònoma que hi ha al nord d'Espanya. Barcelona es la seva capital...

- Sí, ja conec Barcelona-, increpà l'Elisabeth un xic molesta-. Però encara no hi he estat mai.

- Doncs aquest segrestador es català, la paraula "Almogàver"; es un nom de guerra català, malgrat que sembli àrab...ho vaig estar investigant...a mes conec a uns quants catalans aquí a Sydney...

- I aquest Almogàver, dieu que es Espanyol exactament? – volia saber el coronel Thompson.

- Millor dit, Català! – reiterà en Malcom Young, amb veu freda i pausada -. Son com els escocesos d'Anglaterra, per dir alguna cosa...un poble diferent, amb llengua i costums pròpies a dins d'Espanya, un poble que vol la seva independència...i els Almogàvers; eren l'exèrcit de mercenaris que empraven els reis catalans durant la edat mitjana, per lluitar contra els sarraïns que havien invaït Espanya ja feia uns quants segles...

Els altres dos l'observaren un xic sorpresos.

- Com ho saps tot això, nen? – preguntà el vell militar.

- M'informo de tot el que succeix pel món – respongué en Malcom, amb un gest amanerat.

- I has estat en aquella part d'Espanya que es diu Catalunya? – volia saber la Elisabeth Mackullock.

- Un parell de cops, a casa d'un amic meu que viu a Sydney...

- Es català el teu amic? – preguntà la Elisabeth, un xic intrigada.

- Sí, treballa com a encarregat en una cafeteria alemana del centre la ciutat, que es diu Heildeberg Cafe- va respondre l'altre, sense voler entrar massa en detalls -. A mes el meu arbre genealògic també es remunta fins a Catalunya...a la ciutat de Reus, allà

mateix tinc un avi matern que era d'allà – va concloure en Malcom Young. Que en realitat es deia Malcom Young Ferrer, però va obviar aquell detall vers la seva persona.

- Bé, de moment acabarem de verificar les dades sobre si el ferit que ha fugit de l'hospital era el propi Almogàver – indicà la comandant australiana -. Els encarregats del servei nocturn diuen que ha sigut el pilot ferit...el mateix pilot ferit que valtros dieu, el qual vestia l'uniforme ajustat, amb un parell de talles menys.

- I sembla ser un paio corpulent, metre vuitanta, sobre uns noranta kilos de pes – afegí el coronel -. No m'hi vaig fixar de manera detallada, però també tenia el cabell negre...

- Es ell, es ell, catxon dena! – increpà la Elisabeth Mack Culloc tota enfadada -. S'ens ha escapat de davant dels nostres nassos! – va afegir, tornant a connectar el seu walkie talkie en un gest ple d'histèria -. Demano un helicòpter perquè em traslladi a base...el veritable segrestador es l'Almogàver, que ha fugit del avió fent-se passant per un pilot ferit d'aquesta nau.

El presumpte segrestador que hem trobat aquí dins amb un tret al cap; on fins i tot ha deixat una nota escrita, es un fals ham per a despirtar-nos...i el molt fill de puta, ho ha aconseguit. L'hem de detenir, sigui com sigui!- insistí, amb veu sonora disposant-se a sortir de l'avió.

- Ostres xec, a veure si el podem agafar! – indicà el Coronel Thompson, observant tot sorprès l'energia i la mala llet, que de sobte deixava anar aquella pelroja d'origen escocès.

- Que la policia científica segueixi buscant empremtes, qualsevol resta de cabell, unglà mossegada...aquest paio ha estat un munt de temps aquí dins, i em sembla que ha fet aquest vol directament des de Sant Francisco, fugint d'alguna cosa mes greu que el perseguia dels Estats Units...

- No tindrem l'ajut dels Amèricans per aquest cas? – volia saber en Malcom Young.

- Està a punt d'arribar un alt inspector de la CIA, que ja porta bastant de temps investigant tot això de l'Almogàver – explicà la Elisabeth, baixant per la escala de passatgers -. Hi ha alguna cosa que també el vincula amb l'atemptat del World Trade Center...per això ha segrestat aquest avió...per fugir precipitadament del territori americà...

- I per què el va segrestar des de Hawaii, enlloc de San Francisco? –preguntà en

Malcom Young.

- Perquè algú el devia descobrir a l'aeroport de Honolulu – respongué la seva superiora d'origen escocès, mentre es dirigia cap a l'helicòpter que la venia a recollir -. Es veu que tot plegat sembla ser una historia molt enrevessada...

- Però han mort mes de vint persones, a dins d'un avió que acaba d'aterrar al meu aeroport...- va increpar en Malcom Young.

- Vigili millor qualsevol moviment estrany que hi hagi a dins...potser aquest paio vol intentar fugir un altre cop per l'aire, i no m'estranyaria gens ni mica; que intentes tornar segrestar un altre nau com aquesta, des de Sydney mateix...

- Mai de la vida!- bramà en Malcom Young, fent un gest amenaçador a la seva col·lega.

- A partir d'ara ens separem...seguirem en contacte – s'acomiadà l'Eliabeth Mack Culloc, estretant-li la mà amb un somriure irònic. Donant evidències que tenia ganes de treure-se'l del damunt.

- Que vagi bé maca – s'acomiadà el coronel Thompson, amb una salutació militar – a veure si teniu sort i el podeu atrapar...

La comandant del servei d'intel·ligència australià, pujà a dalt de l'aparell aeri i s'enlairà pels cels nocturns de Sydney, dirigint-se cap a la oficina central que hi havia a Canberra, la capital del país. Allà hauria d'informar als seus superiors de tot allò que s'havia descobert sobre aquell segrest.

En Malcom Young l'observà com s'allunyava amb un gest de ràbia continguda. Aquella paia es volia fer l'espabilada amb tots plegats, i penjar-se els mèrits del descobriment davant de les autoritats australianes per a ella soleta. Era una maleïda llorda que trepitjava a tot quisqui sense pietat.

Llavors el seu lloctinent, va sentir la vibració del seu mòbil particular a prop del entrecuix. El fet de dur-lo en aquelles butxaques tan estretes dels seus patalóns, li proporcionava cert plaer morbós. Eren uns pantalons de franel fets a mida. La trucada, procedia des d'una cabina telefònica pública del mateix aeroport.

- Quí es? – volia saber.

- Malcom, sóc jo –va anunciar en Bruno von Meller -. Encara estàs per aquí?

- Sí, es clar...ara mateix acabo de sortir de l'avió segrestat.
- Ja ho he vist per les notícies...ens podem trobar un moment?
- Què caram fas aquí a l'aeroport?
- Estic esperant al xicot de la meva germana, que possiblement viatjava en aquest mateix avió segrestat ...
- Com es deia el teu cunyat?
- Jacob Carbonell, era català com jo...
- Espera't a la cafeteria principal de l'aeroport, i d'aquí vint minuts et vindré a veure...perquè abans he de fer unes coses...
- T'estimo Mal – digué en Bruno von Meller, des de l'altre extrem de l'aparell.
- Jo també carinyo. Ara mateix ens veurem – s'acomiajà l'agent, abans de penjar el seu mòbil. Aquell català d'origen germànic, era el seu darrer rotllet que havia conegut en aquella cafeteria de Sydney: Das Heildeberg cafè, un establiment per a yuppies gais del centre de l'antiga capital australiana, després d'anar a jugar junts a un club de golf, també per a homosexuals del país, havien fet l'amor a dins de les dutxes dels vestuaris. En Bruno sempre es deixava penetrar analment, i gemegava amb veu aguda efeminada, cridant com un possessès quan sentia aquella titola tan calenta i pringosa a dins del seu cos humit.

Capítol 12. Sospites infundades

En Bruno von Meller va penjar el telèfon de la cabina pública que hi havia al hall principal de l'aeroport de Sydney, on s'havien congregat un munt de passatgers que veien com la majoria dels seus vols havien sigut cancel·lats per mesures de seguretat. També hi havia una infinitat de policies, membres de la Creu Roja i de l'exèrcit australià que no deixaven de pul·lular per dins d'aquelles dependències. Durant les darreres hores d'aquella tarda tan intensa, ja s'havien dut a terme una infinitat de dispositius de vigilància, i també s'havien ubicat un munt de barreres que no deixaven entrar ni sortir a ningú de les andanes.

En Jofré Vinaixa àlies l'Almogàver, que l'havia acompanyat fins allà mateix, observà amb atenció el seu rostre pensatiu.

- Amb quí has parlat? – volia saber, un xic intrigat.

- Amb el cap de seguretat de l'aeroport. Es un amic meu que treballa també pel servei d'intel·ligència australià– respongué en Bruno, amb la veu un xic amanerada -. Millor dit, es el meu darrer rotllet. Ens estimem molt.

- Es australià de pura cepa? – volia saber l'altre.

- Sí, es diu Malcom Young, com el guitarrista dels AC/DC –va indicar amb una mirada graciosa.

En Jofré somrigué irònicament, evitant fer un xiste dolent sobre això.

- Es gai com tu?

- Sí, què té de dolent? – preguntà en Bruno observant-lo un xic ofès -. Es molt guapo i molt viril, el vaig conèixer allà mateix a la cafeteria on treballa...

- Quina casualitat el teu home sigui un membre del servei d'intel·ligència, i sigui també cap de seguretat d'aquest aeroport – va comentar en Jofré Vinaixa, un xic estranyat.

- Una feina com una altra, ves! – exclamà en Bruno, fent un escarafall exagerat -. Anem a acabar a fer un tomb per aquest aeroport, a veure si trobem a ma germana, la pobra deu estar feta pols...

Despres de deambular cinc minuts mes per dins d'aquell hall tan atestat, van veure

a un noia que es dirigia cap a ells cridant-los.

- Bruno, Bruno, sóc aquí! – digué la Mireia, la qual acabava d'abandonar un control policial per saber mes dades sobre el segrest d'aquell avió procedent de Hawaii.

- Hola, maca, es pot saber alguna cosa del teu xicot? – preguntà en Bruno donant-li dos petóns a la galta.

- No encara no...hi ha molts morts i uns quants ferits que els han evacuat – va respondre la noia amb els ulls humits -. Es veu que la policia científica i els forenses encara estan intentant identificar tots aquells cadàvers – explicà amb la veu un xic engolida -. Per cert, t'he estat trucant tota la estona al mòbil i no em comptestaves...

- Ui, xata – respongué en Bruno, fent un gest afeminat -. Se m'havia acabat la bateria de l'aparell...ho he deixat a casa carregant-se...sort que ens hem enterat de tot això per la televisió...

- Has pogut parlar amb aquell “amic” teu que treballa a l'aeroport? – preguntà la noia, referint-se a en Malcom Young.

- Sí xata, ara mateix, l'acabo de trucar des d'una cabina...m'ha dit que hem vindrà a veure si l'espero a la cafeteria...ell ens pot explicar mes coses que no sabem...es cap de seguretat d'aquest maleït aeroport...

- Sí, ja m'ho vas explicar – digué la noia, observant de sobte a l'Almogàver de manera desconfiada.

- Es en Jofré Vinaixa; un antic col·lega meu de l'institut que m'ha vingut a visitar a casa – presentà el seu germà.

- Molt de gust senyoreta – saludà aquest, estretant-li la mà amb un gest galant, intentant no perdre la compostura davant aquella noia tan atractiva i delicada. Realment al natural, estava bastant millor que en la fotografia que duia el seu xicot a la cartera. La Mireia era la típica estudiant de fil·lologia anglogermànica, que llavors vestia una minifaldilla generosa i una camisa blanca, gairebé transparent, on es podien entreveure el perfil dels seus pitets erectes i exquisits com a dues llimónes. En Jofré va comprovar que no duia sostenidors i s'aguantaven igualment erectes. També duia un barret de palla molt elegant, donant l'aspecte d'una turista glamurosa vestint de manera retro. Els seus trets orientals de sa mare, barrejats amb els germànics del seu progenitor, li proporcionaven una bellesa felina; gairebé sobrenatural i totalment fora del comú. Tal com l'havia vist en aquella fotografia d'en Jacob Carbonell, la Mireia von Meller era

gairebé com una clonació d'aquella actriu anglesa que es deia Jane March i que havia protagonitzat aquell mític film titulat: "l'Amant de la xina del nord" als anys noranta. Però amb els trets més germànics i també més agressius, alhora que sensuals.

<< Pur sexe i pur morbo a parts iguals >>, pensà l'Almogàver, imaginant-se duent a terme els actes més aberrants amb ella. Segur cauria a les seves mans un moment o altre. N'estava segur; perquè ella també l'observava de la mateixa manera amb els seus ulls negres com el carbó.

- Em dic Mireia von Meller, sóc la germana d'en Bruno, però de mare diferent, tal com deus poder comprovar – va anunciar, amb una rialla nerviosa.

- Es un plaer – saludà l'Almogàver, donant-li un petonet a cada galta -. Ton germà m'ha parlat bastant de tu, però jo encara no et coneixia en persona... Ja fa molts anys que en Bruno i jo som amics...

- Amics de debò, o només us coneixeu de vista? – va preguntar la noia, amb un to foteta.

-En Jovi i jo, ens coneixem gairebé des de que anavem a l'institut Gaudí, un lloc ple d'alumnes degenerats com en "Jovi" i jo mateix ! – proclamà en Bruno, sentint-se un xic gelós per aquella escena tan afectuosa. Ell ja coneixia a tots dos de sobres, i ja podia percebre aquella atracció mútua que en sec estaven experimentant. No hi havia dubte de que la noia ja volia saber de bones a primeres; si en Jofré també era homosexual com son germà, o no -. Però durant aquell temps, el pare s'havia anat de casa i vivia amb ta mare – va prosseguir en Bruno -. Per això ara es el primer cop que us coneixeu en persona...i espero que la cosa no passi d'aquí – afegí, amb veu gelosa.

- Ostres Bruno, com pots dir això? – increpà la seva germana, amb veu ofesa, propinant-li un cop de puny fluix i delicat a l'ombro dret.

- Uauh! – va xisclar ell, amb veu aguda i amanerada -. Aquesta germaneta meva cada cop té més força.

En Jofré Vinaixa observà aquella escena familiar emetent un somriure de complicitat.

- Em sap greu el que ha passat amb en Jacob – comentà de sobte, observant-la directament als ulls amb un rictus de llàstima.

- També el coneixes? – preguntà la noia, un xic sorpresa.

- Si, també anavem junts a l'institut Gaudí, gairebé formavem la mateixa colla...i

ara havíem coincidit en el vol de Sant Francisco a Hawaii...

La noia trigà en parlar de nou, observant-lo sense poder-ho creure.

- Has agafat aquest avió amb en Jacob?

- No exactament – va respondre l'Almogàver -. Nomes vam coincidir durant la primera part del periple, quan vam arribar a Honolulu, el seu bitllet l'obligava a fer transbord, agafant un altre vol que sortia després del meu i que també viatjava fins a Sydney.

En Jofré Vinaixa va mentir, intentant fer verídica del tot, aquella falsa història.

- I què has vingut a fer a Austràlia? – volia saber de sobte la seva interlocutora, sospitant alguna cosa estranya vers aquella vella amistat del seu germà.

- Res, una mica de turisme, i contactar amb una empresa que es dedica a la importació de fruits secs procedents d'Europa. Concretament de Reus mateix i m'he de reunir amb ells demà mateix per la tarda, per dur a terme una trobada amb empresaris i membres de la “Unió d'exportadors de fruits secs de Reus”, que també es troben aquí a Sydney...

- I com has trobat el meu germà?

- En Jacob em va donar la seva adreça abans de canviar d'avió, i he pensat en visitar-lo de bones a primeres. Segur que es deu trobar bé. No crec que hagi viatjat a dins d'aquest avió segrestat – afegí, amb veu animosa.

- Doncs no ho sé – digué la noia tota preocupada-. Les autoritats australianes acaben d'anunciar, que hi ha hagut un munt de morts i uns quants ferits que han estat traslladats a l'hospital de Sydney, durant aquesta tarda mateix...es veu que era obra d'un sol segrestador, un veritable assassí en sèrie que fugia de la justícia Americana, i que els ha anat pelant un per un...fins que ell mateix s'ha tret la vida amb un tret al cap, o això m'han explicat

- Has provat d'anar a l'hospital nena? – volia saber son germà gran -. Potser en Jacob es troba entre els ferits de l'avió que han pogut sobreviure.

- Sí, es el primer que he fet – va respondre ella, amb veu trista -. Ja fa dues hores. Però la policia no m'ha deixat passar...entre els ferits no n'hi havia cap que es digues Jacob Carbonell...deu estar mort a dins de l'avió, mare meva...- va afegir la Mireia, mentre començava a plorar de manera totalment desconsolada.

- Va nena, no ploris – digué son germà, abraçant-la delicadament amb molt d'afecte-. Que potser es viu. Segur que hi ha altres ferits a dins de l'avió, que encara no els han dut a l'hospital...

- I per què han tingut que segrestar precisament aquest avió, on volava en Jacob, el meu xiquet? – preguntà la noia, traient-se un mocador per eixugar-se les llàgrimes.

- Sempre hi ha un segrest o altre en aquesta vida, i d'avions s'en segresten uns quants cada any...sinó mira el que ha acaba de passar als Estats Units al World Trade Center... allò encara ha estat pitjor, i en Jacob també podria haver estat allà dins, perquè també va fer el vol trans-oceànic de Barcelona a Nova York l'any passat i va visitar el mirador de les Torres Bessones...saps el que vull dir, oi? –va preguntar en Bruno, intentant-la calmar.

- Però no va ser el 11 de setembre, en Jacob va anar quinze dies abans i va ser justament fa un any – completà la Mireia.

- Va anem a la cafeteria – va demanar en Bruno -. Que un moment o altre, arribarà el meu amic encarregat de la vigilància de l'aeroport i ens explicarà alguna coseta mes...

Llavors tots tres van acabar de creuar el hall, dirigint-se cap al lloc on volia anar en Bruno. En Jofré Vinaixa observà de manera llastimosa, com la noia encara tremolava d'emoció mentre era agafada pel ombro pel seu germà gran; aquella era la xicota d'en Jacob Carbonell, aquell paio que havia pelat a dalt d'aquell avió unes hores abans. Tot plegat, perquè no volia admetre que en Gaudí era de Reus. A mes a mes, també volia dur a terme aquella conferència universitària a Sydney, pregonant que l'arquitecte reusenc era nascut a Riudoms.

<< Hem sap malament per la pobre noia aquesta, que sembla ser molt bona paia, però ell mateix s'ho ha buscat>>, pensà llavors en Jofré Vinaixa, emetent un somriure cruel que els altres dos no van poder veure. Tampoc li sabia malament tot el que havia succeït a dalt d'aquell avió segrestat. Havia pelat a tot quisqui perquè no el poguessin delatar mes endavant. Però n'havia deixat encara uns quants de vius i en estat comatós. Per tant era evident que també hauria de fotre el camp de terres australianes d'una manera o altre, abans de que alguna de les seves víctimes es recuperes del tot i el reconeguessin. Allò de deixar-los vius havia estat una tàctica que li havia sortit mes o menys bé. Llavors, havia d'aprofitar el temps guanyat, cardant el camp ben lluny d' Austràlia...

De totes maneres, en aquells moments només li quedaven uns nou-cents dòlars australians a dins de la butxaca i dos mil d'Amèricans. A més, amb aquell DNI del contramestre assassinat, que es deia Mike Robertson, no en tindria prou per fugir d'aquell territori; no s'assemblava a ell ni gens ni mica. Hauria de buscar-se la vida, seguint mes pasta i una documentació falsa, per traspasar la frontera australiana. Llavors tampoc podia accedir als comptes secrets que tenia a Suïssa, sense tenir la seva documentació verídica damunt seu. Potser aquella parella de germans que tenia caminant davant, mentre lamentaven la mort d'aquell riudomenc; seria la única sol. lució. Però aquest cop hauria de filar prim, fent servir les seves dots d'embaucador i estafador reusenc; el millor possible.

- No voldràs prendre alguna cosa forteta, nena? – preguntà en Bruno, al seure en una taula buida que hi havia en un racó de la terrassa -. Un whisket o alguna cosa per l'estil?

La noia mové el cap, intentant recuperant la seva compostura.

- No bec alcohol...un té verd amb llimóna...

En Jofré Vinaixa estava assegut enfront seu, i observà els seus encants naturals més fascinat que mai. Era una veritable bellesa, delicada, exòtica i amb un fort magnetisme sensual, alhora que sexual. Era com una nina de porcelana oriental molt exquisida, la qual voldries protegir, i tenir-la desadeta en un racó de casa teva, en un armari o una vitrina, de manera que ningú més la comptemples. Al mateix temps, també era una cosa molt morbosa.

<< Té com una mena d'aura i un magnetisme sexual molt intens >>, va pensar en Jofré Vinaixa, sentint-se cada vegada més atret per ella. Era una noia que gairebé devia de tenir els seus vint anys justos, tal com li havia comentat en Bruno, però que sempre mostrava un aspecte molt més juvenil, brillant i turgent, d'una puressa sobrenatural, que li donava l'aspecte com si fos una noia adolescent de trets orientals, barrejats amb trets germànics europeus.

<< Segons com anes vestida, semblaria una veritable “Lolita” de tretze o catorze anys>>, va deduir, comptemplant-la de manera perversa; gairebé desputllant-la amb la mirada per enèsima vegada. Llavors només tenia ulls per aquell fenomen de la natura, i no podia deixar de comptemplar-la amb fascinació total. Unes hores abans havia pelat al seu xicot, de manera que la noia; ja estava totalment fora de compromís (malgrat que ni ella mateixa, encara no ho sabia certament). Malgrat el dolor que sentia per la

possible mort del seu xicot; de sobte la Mireia, semblava que ja havia trobat una bona bala de recanvi, sobretot quan va percebre les mirades libidinoses i penetrants que li dirigia aquell paio tan atractiu i tant de Reus, alhora que col·lega del seu germà gai.

En Jofré recordà al seu pare; un empresari alemany d'origen aristocràtic que es deia Wolfgang von Meller i que vivia a Miami platja. Un senyor casat amb una pubilla de Mont-roig de Camp, que de sobte va dur a terme un viatge a Londres per motius de feina; llavors, es veu que allà mateix a la capital anglesa, va conèixer a una secretària xinesa de molt bon veure. Una senyoreta que treballava per un tour-operador britànic, que volia portar més anglesos a estiuejar pels seus hotels la costa Daurada. Allò va passar a l'estiu de l'any 1980, i aquell senyor; pare d'en Bruno, ja no va tornar mai més a casa seva. Sobretot quan es va apalancar amb aquella bella damisel·la oriunda de Hong-kong, de menys de vint i cinc anys, i tots dos s'en van anar a viure a la Costa Brava, residint en un luxós xalet que s'havien comprat a Begur, el qual, fins i tot tenia piscina, pista de tennis i frontó.

L'abandonament del seu pare, va traumatitzar l'adolescència d'en Bruno que es quedà vivint sol amb sa mare, fins que la separació dels seus progenitors, acabà convertint-se en un divorci en tota regla l'any 1983, quan s'establí la llei oficial de divorcis a nivell d'Espanya.

Els seus pares devien ser els primers en dur-ho a terme allà a Mont-roig. De totes maneres, el senyor Wolfgang von Meller, que sempre havia sigut una persona noble i respectable, tractà molt bé a la seva ex-muller catalana i al seu primer fill natural i legítim: en Bruno. I malgrat aquella separació tan sobtada, encara hi havia una molt bona rel·lació entre les dues parts.

Però uns mesos mes tard, la mare d'en Bruno, també va conèixer a un empresari italià que pul·lulava per la costa Daurada muntant negocis dedicats també al sector de l'hosteleria. Un paio que es deia Domenicho Rossi, procedent de Calàbria; però que en realitat era un veritable playboy italià caçafortunes, que engatussà a la pobre senyora abandonada pel seu marit.

Aquell buscavides calabres, també era un paio dotze anys més jove que ella. I de cop i volta, també se la va emportar cap a Itàlia, abandonant al seu fillet de quinze anys a la seva sort. A partir de llavors, en Bruno no va saber mai res més de sa mare. Nomes li havia deixat una nota escrita a mà, on hi deia que volia començar una nova vida allà a Itàlia amb la seva parella, i que si necessitava alguna cosa, que parles amb el pare, que

era el qui tenia “tots els quartos de debò”.

Evidentment el senyor von Meller, el va acollir en el si de la seva nova família. La seva madrastra xinesa tingué molt bon rotllo amb ell, acabant-lo de criar lo millor possible. I així a partir de l'any vuinta tres, en Bruno visquè amb el seu pare un altre cop. El senyor Wolfgang von Meller, decidí vendre el seu xalet de Begur i instal·lar-se de nou a la costa Daurada. De manera que es va fer construir un altre luxós xalet, ubicat als acantilats de Salou, que també tenia piscina, sauna, pista de tennis, frontó, fins i tot, un immens joc d'escacs al terra de la terrassa, amb peces de marbre. Allò es trobava emmig d'una urbanització, que també estava plena d'alemanys adinerats.

Malgrat el mal tràngol sofert pels seus pares, en Bruno era bon paio i no li faltava de res. Era una d'aquelles persones que rebien afecte i sabien donar afecte als altres. I amb la seva germaneta, uns catorze anys menor que ell; també hi havia molt bon rotllo i se l'estimava molt, gairebé amb actitud protectora, sempre havia estat el germà gran, tenint molta cura d'ella.

Per això uns anys mes tard, encara conservava una molt bona relació amb ella, convidant-la a passar tot el mes de setembre a casa seva, allà a Sydney, de manera que també havia convidat al seu xicot: en Jacob Carbonell.

- Què vols prendre Jofré? – preguntà en Bruno, amb veu amanerada -. Què potser encara et trobes ben lluny d'aquí? – afegí amb una rialla burleta.

- Mira Bruno -, va dir amb veu amable -. M'agradaria beure també un te verd amb llimona, com la teva germaneta – va dir observant a la Mireia, amb un somriure gentil -. També m'agraden molt les infusions...

- Vinga paio, no et facis ara l'interessant, que ja sabem que t'agrada tan l'alpiste com a mi – senyalà el seu amic, amb una ganyota repelent -. I recorda xato, que jo mateix t'he conegut molt abans que mà germana – va afegir rient, mentre alçava el braç per cridar l'atenció del cambrer.

Llavors la Mireia von Meller, observà a en Jofré de manera despectiva.

- Què vols petendre demanant el mateix que jo? – preguntà amb la boca torta.

- M'has donat la idea de prendre un te verd amb llimóna, fa temps que no ho provo...nomes prenc cafè – respongué l'Almogàver, amb un somriure mes ampli que l'anterior. De sobte aquella cosa tan dolceta, podia convertir-se en una petita alimanya.

- Es que em dona la puta impressió que ho has fet, com si volguessis insinuar-me alguna cosa – comentà la noia, observant-lo de manera mortífera; com si fos un petit escorpí de jade, que et podia picar amb un verí molt dolç i letal.

- Si vols demano una altre cosa – digué l'Almogàver, amb certa xuleria continguda-. Una llet merengada, per exemple...malgrat que no sé si aquí baix també en saben fer, de llets merengades.

En Bruno va riure sonorament al escoltar el seu comentari.

- No sabia que els amics del meu germà fossin tan gilipollas – sentencià la noia, amb veu freda.

En Jofré Vinaixa no va dir res mes, observant-la de manera divertida. Aquella paia no sabia encara qui era ell de debò. Ni el que havia fet amb el seu “xicot” unes hores abans. L'havia pelat a sang freda, a dalt mateix d'aquell avió segrestat.

- Ho sento molt maca, no volia ofendre't – va dir, com si no hagues passat mes -. Hem sap tan greu com a tu, el que pot haver succeït a dins d'aquell avió. Potser en Jacob es viu o mort. D'aquí uns minuts ho sabrem. Son coses del destí, però la vida continua igualment per a tothom – proclamà amb veu ferma -. Tots sabem la nostra data de naixement, però no la data de la nostra caducitat o de la nostra mort. I qualsevol dia ens pot passar qualsevol cosa. “Carpe-diem”, ja ho deien els renaixentistes, com en Boccaccio – va afegir amb un somriure de serp, mentre obria un paquetet de Marlboro, que havia adquirit en una màquina de l'aeroport -. De manera que si ara mateix, he decidit demanar el que has demanat tu, no ha sigut ni per fer-te la pilota, ni per fer-me l'interessant, ni per fer-me còmplice teu, ni res de semblant...nomes he sentit com la teva boqueta de pinyò pronunciava: “té verd amb llimóna” i llavors he volgut demanar el mateix que tu...en vols? – preguntà oferint-li una cigarreta.

- No fumo – digué la noia, observant-lo un xic fascinada per aquella resposta. No s'esperava que aquell amic del seu germà, fos un paio tan dur i esquerp quan volia. Llavors també es va sentir traspasada per aquella mirada grissa tan xunga i atractiva alhora. Durant uns moments es notava atrapada pel magnetisme tan animal, alhora que sexual que podia emanar el seu interlocutor. I no semblava un d'aquells amics gais que tenia el seu germà. Era una cosa mes fosca alhora que perillosa. I tal com l'observava, era un mascle hetero-sexual de cap a peus, que li podia fer les mil i una aberracions plaenteres damunt del llit. Llavors va descobrir que aquell paio tan xungo que tenia davant seu, era un veritable mascle que sabia tractar-la com una dona de

debò, molt millor que el seu Jacob, o qualsevol parella que hagues tingut abans...

A la Mireia li sabia malament pensar allò durant aquelles circumstàncies, però no ho podia evitar. Llavors se li havia obert una porta estranya i morbosa dins de la seva ment, amb un camí interior que mostrava una panoràmica sexualment molt interessant d'explorar.

- Jo sí que vull un cigarro, un i prou!...xato – demanà son germà gran, amb una veu totalment efeminada i no exenta de gelosia -. Ara que ja us comenceu a conèixer millor, espero que el meu col·lega de l'aeroport, em porti bones notícies sobre en Jacob...Hey darling, I am here! – va cridar de sobte, alçant la mà vers algú que s'apropava cap a la cafeteria.

En Jofré sentí un petit bot al cor, al veure com dos policies australians uniformats de dalt a baix, custodiaven a un paio alt i molt prim. Anava vestit de manera impecable amb un vestit blau marí, com si fos un veritable gentleman o dandy londinenc. Era un bòfio amb totes les de la llei. << Un peix gros>>, pensà en Jofré, observant-lo amb respecte. Potser havia sigut una temeritat tornar a l'aeroport central de Sydney. Podria haver-se buscat qualsevol excusa per a no tornar. Però ara ja era massa tard. Havia sortit del foc per a caure a les brases. I a damunt, la única documentació que llavors portava damunt seu era la del pilot mort. Si algú se la demanava hauria begut oli...

- Hola Malcom – saludà en Bruno, estretant-li la mà. En sec volia fer un gest més íntim, però l'altre l'aturà amb la seva mirada tan esquerra. Encara estava de servei. I malgrat que molts dels seus subordinats ja coneixien la seva homosexualitat. Era millor no mostrar-la en públic. Perquè el govern australià encara era una mica conservador en aquest aspecte. Ja havien passat els temps on se t'expulsava del cos de seguretat nacional, o de la policia, per ser un homosexual declarat, però encara s'havia de mantenir la compostura i certa discreció.

- Hola Bruno - va saludar -. Fa molta estona que et trobes aquí?

- Mes o menys una horeta...he vingut a recollir a mà germana que espera el seu xicot, el qual viatjava en aquest mateix avió segrestat que esteu escorcollant...

- Si, ja m'he apuntat el nom quan m'has trucat per telèfon– digué en Malcom Young, amb veu greu, mentre s'apropava la seva boca a l'orella del seu amant -. I hem sap molt de greu comunicar-te, que hem trobat el seu cadàver crivellat com un colador, en la part capdavantera de l'avió, gairebé al costat de l'entrada de la cabina de pilots.

- Què dius ara? – preguntà l'altre amb un murmur, observant de reüll uns metres enrere, on estava sentada la Mireia i el seu amic de Reus.

- No sabem per quin motiu, però aquell passatger identificat com en Jacob Carbonell, de nacionalitat espanyola, ha aparegut amb mes impactes de bala que la resta dels cadàvers que hi havia per tot l'avió – afegí en Malcom Young, amb cert to de llàstima -. Era el xicot de tà germana menor, segons m'has dit, oi? – preguntà, observant-la sentada allà a la taula de la cafeteria, amb aquell altre paio.

- Sí. Ara mateix, es troba acompanyada per un amic meu que m'ha vingut a visitar des de Reus.

L'Almogàver va sentir els ulls blaus i foscos d'aquell agent de seguretat, observant-lo de manera penetrant. L'home va tornar a dirigir la seva mirada profunda a la noia.

- Es el cap de seguretat de l'aeroport – va anunciar la Mireia von Meller, aixecant-se del seu lloc -. Segur que sap alguna cosa mes del meu Jacob.

- Si ja m'ho ha dit en Bruno, que es “amic” seu – comentà en Jofré, sentint un petit calfred al sentir la mirada penetrant d'aquell bòfio australià.

Potser hi havia alguna cosa instintiva de que l'avisava de que aquell paio podia ser molt perillós. O simplement al ser un bòfio gai, també es podia sentir atret per el magnetisme exultant i xungo que emanava la figura d'un mascle tan atractiu com en Jofré Vinaixa.

- Quí es exactament aquest home, que seu amb ta germana? – preguntà en Malcom Young, observant al seu amant amb recel.

- Es un amic meu de Reus, ja t'ho he dit abans- va respondre en Bruno, de manera nerviosa. Estudiavem junts a l'institut Gaudí, i també sortiem de festa quan erem joves. Ha vingut fins a Sydney per motius de negocis, i de pas m'ha fet una visita sorpresa, durant aquest vespre mateix.

- No me n'havies parlat d'ell- va dir en Malcom Young, tornant a observar a l'Almogàver de manera crítica.

- Tranquil que es hetero. Malgrat estigui tan bo – digué en Bruno amb una rialla – Però ara mateix, ja feia una bona pila d'anys que no ens veiem. Potser des de l'any 91, o 92, del segle passat...

L'altre tornà a observar a l'Almogàver de manera sospitosa i no digué res mes. Aquest

s'havia quedat assegut al seu lloc de sempre, vacil·lant-lo amb la mirada. No ho podia evitar.

- Hola senyor Young –saludà la Mireia, fent una petita reverència; algun cop l'havia vist per casa, i havia anat a dinar junt amb el seu germà. Perquè en Malcom Young era la nova parella d'en Bruno, que ja n'havia tingut unes quantes mes.

- Hola maca...com et trobes? – preguntà aquest, agafant les seves manetes amb un gest ple de galanteria.

- Bé, una mica espantada per tot el que ha passat amb aquest avió segrestat, on viatjava el meu nuvi - respongué la noia, observant també als dos policies uniformats que es trobaven al seu costat. Eren dos païos alts i fornits com a dòbermans, que vestien els uniformes típics de la policia australiana: camisa blau cel i pantalons blau marí, amb unes viseres també de color blau fosc i la franja blanca amb quadradets blancs i negres al mig. Aquells agents també eren veritables descendents de britànics anglesos: com en Malcom Young.

- Ton germà ja m'ha explicat lo del teu xicot, que viatjava entre els passatgers segrestats de l'avió procedent de Hawaii – anuncià en Malcom Young, emetent un sospir de resignació.

- Sí, en Jacob Carbonell. Era català...com naltros...

-Sí, ja m'ho imagino...- digué el policia ,acotant el cap mirant al terra. En sec trigà uns segons en tornar a parlar -. Mira, ho sento molt...

- Què li ha passat a en Jacob? – volia saber la noia, emetent un gest d'alarma.

El policia emmudí de sobte, i observà al seu germà per passar-li la pataca calenta.

- El teu xicot i el meu amic; en Jacob Carbonell – va anunciar en Bruno, amb veu lenta i greu-. Ha estat un dels passatgers morts pel segrestador d'aquell vol – va afegir com en trànsit, mentre l'abraçava dolçament.

- Es veu que per motius desconeguts, en Jacob Carbonell, ha estat un dels passatgers, que ha rebut mes trets de bala- va completar en Malcom Young, amb delicadesa vers ella -. Potser va oferir resistència al seu captor; encara no ho sabem ben cert....

La noia observà al policia amb els ulls plens de llàgrimes, mentre movia el cap de manera ràpida.

- No pot ser, no pot ser! – cridà, començant a ser víctima d'una mena atac d'histèria.

- El cadàver d'en Jacob Carbonell, de nacionalitat espanyola, segons hem pogut comprovar, estava estès al costat mateix de la cabina de pilot – explicà el policia australià, mostrant-li diverses fotografies a través de la pantalla del seu mòbil -. Tenia dos trets al crani i cinc a l'abdomen. Fins i tot també semblava com si hagues intentat negociar amb el segresatador, o tot el contrari, perquè la reacció homicida d'aquest, va ser la pitjor de totes...

- Deixa'm-ho veure millor! – increpà la Mireia, intentant arrabassar-li el telèfon.

- No tinc permès fer fotografies pel meu mòbil de la feina, i mostrar-les a terceres persones – va anunciar el policia australià, de manera crítica -. Sobretot mentre encara es troba treballant la policia forense, però amb valtors vull fer una excepció – va afegir, mostrant-li millor, les quatre imatges que hi havia per la pantalla gran del seu mòbil.

- Es ell, Bruno! – va cridar la Mireia tota histèrica -. Es el meu Jacob, l'han mort, l'han assassinat! – va afegir, començant a plorar agafant-se als seus ombros. Llavors buscava un consol intens.

- Han mort unes vint persones més – va afegir en Malcom Young-. L'endemà pel matí, podreu anar al tanatori a visitar el seu cadàver in situ...

- Gràcies Malcom – va agrair en Bruno, estretant-li la mà de manera emocionada.

- De res home. Ja ens tornarem a veure aviat. Me n'haig d'anar que encara tinc feina per unes quantes hores.

- Truca'm quan vulguis, o passa't per casa.

- Aquesta nit acabaré a les tantes – va dir -. I demà pel matí, encara tindrè molta feina, però a partir de les tres de la tarda ens podem trobar si vols...

- Es clar que vull...- manifestà en Bruno von Meller, reprimint l'impuls de llençar-se directament als seus braços, i petonejar el seu rostre tan prim i atractiu.

Llavors, observant com sa germana dolguda plorava cada cop més fort, feu un gest conciliador vers a ella. La mort d'en Jacob en el fons no l'importava massa, malgrat que eren antics coneguts. El veia més aviat com un intrús dintre de les relacions familiars que encara mantenia amb ella. Però de sobte, ell mateix, també va començar a plorar com la seva germana, perquè també li havia afectat aquella mort tan repentina i tràgica.

- Vols que la duguem a algun lloc especialitzat, perquè rebi serveis d'assistència psicològica? – va preguntar en Malcom Young, de manera amable.

- No cal xato, gràcies –va respondre en Bruno -. Ja me les apanyaré. Millor que la nena es quedi aquesta nit amb mi...ara mateix., porto uns quants vàliums damunt meu. Demà pel matí ja anirem a visitar el cadàver, i omplirem la documentació pertinent perquè extraditin el seu cos mort cap al seu lloc d'origen...però primer que tot, haurem de trucar als seus pares i familiars, per donar-los aquesta notícia tan nefasta...

- Si necessites alguna, cosa fes-m'ho saber – va oferir l'altre - Els serveis d'emergència d'Austràlia, tenen un dispositiu telefònic per realitzar trucades intercontinentals gratuïtes d'aquest tipus.

- Gràcies per tot, Malcom – s'acomiadà en Bruno, estretant-li la seva mà un altre cop. Tenia una mà polida amb uns dits molt fins i unes ungles molt ben tallades

- Per cert, el teu col·lega com es diu? – preguntà el policia australià, observant a l'Almogàver un altre cop. Hi havia quelcom sospitos en la seva persona.

- Jofré Vinaixa, es de Reus i ens coneixem des de fa molts anys, però darrerament no ens havíem vist gaire...

- El tens hospedat a casa teva?

- No – va negar en Bruno, amb un gest nerviós -. M'ha dit, que s'allotja a l'hotel Sheraton de Sydney. Ha vingut fins a Austràlia per qüestió de negocis, i m'ha vingut a fer una visita a casa mateix. Mentres xerràvem, ens hem enterat del segrest i hem vingut tots dos a l'aeroport...no et fiquis gelós carinyo, que es totalment hetero –va afegir en Bruno amb veu amanerada.

- Quan va arribar al nostre país? –va preguntar el seu company, tornant a observar a en Jofré Vinaixa de manera inquisidora.

- Doncs m'ha dit que avui mateix...

- Avui mateix, en quin avió? – preguntà en Malcom arquejant les celles.

- Doncs, m'ha comentat que ha dut a terme el vol des de Sant Francisco, un avió que també ha fet escala a Hawaii; a l'aeroport de Honolulu - explicà en Bruno com si res -. Es veu que ha arribat a les cinc de la tarda, dues hores abans que aquest altre avió segrestat que també procedia del mateix lloc.

- Dius doncs que el teu amic ha arribat en un altre vol, procedent de Honolulu a les cinc de la tarda? – volia saber en sec en Malcom -. Aquí mateix a Sydney?

- Sí, si vols li tornem a preguntar.

- No cal, de moment no cal – digué l'altre, observant atentament a en Jofré Vinaixa, que durant tota l'estona havia estat assegut bebent una tassa fumejant de té verd com si res.

- I es curios...- recordà de sobte en Bruno von Meller.

- Què? – volia saber la seva parella, observant-lo de manera interrogadora.

- També m'ha comentat, que s'havia trobat amb el propi Jacob Carbonell allà dalt de l'avió, volaven junts quan feien la primera part del trajecte...de Sant Francisco a Honolulu...despres, es veu que el nuvi de mà germana ha fet transbord cap a un altre avió que s'enlairava un parell d'hores mes tard; l'avió segretat es clar!

- Estàs segur que t'ha explicat això, també? – preguntà en Malcom, un xic incrèdul.

- Sí, es veu que durant el primer trajecte de vol, en Jacob i ell seien junts, i li ha donat la meva adreça e Sydney; i per això en Jofré ha vingut a visitar-me, malgrat que feia gairebé deu anys que no sabia res d'ell...ja saps el què vull dir.

- A què es dedica el teu col·lega de Reus? –volia saber en Malcom Young.

- Es veu que treballa com a representant en venta de fruits secs. Ara es troba aquí a Sydney per això...

Aquell policia tornà a observar a en Jofré de manera atenta. La vella amitat d'en Bruno, es tractava d'un paio alt i ceplat, metre vuitanta, cabell negre molt brillant i ulls grisos; tal com s'havia descrit a "l'Almogàver", des d'els Estats Units...

- Bé xato, me'n vaig, ja ens veurem – s'acomiadà en Malcom Young, com si de sobte li hagues entrat una pressa repentina.

Llavors en Bruno von Meller, encara totalment abraçat de la seva germana menor que no cesava de plorar desconsoladament, va tornar al vetllador on hi havia en Jofré Vinaixa, tot i esperant que acabes aquella conversa amb l'altre. Aquest va observar un xic aliviat, com s'allunyaven aquells policies de l'ala de l'aeroport on es trobaven tots plegats; però no va donar mostres de la seva inquietut alleugerida.

En Malcom Young, caminant davant dels seus agents subordinats, i donant l'esquena

a la seva parella, connectà el seu mòbil prement un numero particular. Era el de la Elisabeth Mack Cullock, comandant dels serveis d'intel·legència australians.

- Hola Elisabeth – saludà amb veu automàtica -. M'agradaria que esbrinessis el nom d'un turista català, millor dit espanyol, que ha arribat aquesta tarda a l'aeroport de Sydney, en un vol procedent també de Sant Fracisco, que també ha fet escala a Honolulu...

- Ara estic reunida, m'hauries de trucar d'aquí una horeta – digué la comandat amb veu molesta.

- Mira, pot ser alguna cosa important. El paio en qüestió es diu Jofré Vinaixa...

- Com?

- J.O.F.R.E. de nom..V.I.N.A.I.X.A...cognom

- I què li passa aquest individu?

- Es amic d'un conegut meu, que també es català...

- I per què vols que l'investigui?

- No ho sé, tinc un presentiment...s'allotja a l'hotel Sheraton de Sydney...

- I per això vols que l'investigui?

- No, es veu que ha arribat fins a Sydney en un vol procedent de Honolulu durant aquesta tarda mateix, a les cinc en punt...

- Aquesta tarda, hi ha hagut cap vol procedent de Honolulu al teu aeroport, a les cinc en punt? – va preguntar, tota estranyada.

- Doncs no – va respondre el seu subordinat-. Però aquest senyor que vull que investiguis, també coneixia personalment a un dels disset passatgers assassinats a dins de l'avió. Es tracta d'en Jacob Carbonell, un paio que també era espanyol, millor dit, català com ell. Es veu que tots dos, ja eren antics coneguts des de feia temps. I casualment, es el cadàver que presentava mes impactes de bala a dins de l'avió, el que hi havia estes al costat mateix de la cabina dels pilots.... En Jacob Carbonell, era del mateix territori que el seu...d'un poble de la comarca del Baix Camp, que es diu Riudoms, al costat de Reus, d'on procedeix exactament aquest tal "Jofré Vinaixa"; tots dos son vells coneguts del meu amic Bruno von Meller.

- Quina casualitat no?- preguntà la seva superiora, totalment sorpresa.

- I un altre detall – va afegir en Malcom -. Aquest paio diu que primer ha volat de Sant Francisco a Honolulu, a través de l'Amèrican Airlines. Viatjava en el mateix avió que el seu company "cadàver" i un cop allà, quan han aterrat a Honolulu per a repostar carburant, es veu que s'han separat perquè un d'ells; en Jacob Carbonell, hauria de fer transbord fins a Sydney, agafant un altre avió que sortia dues hores després del vol procedent de Sant Francisco; el vol segrestat. Mentre que l'altre avió, amb el qual el senyor Jofré Vinaixa, ha arribat fins a Sydney a les cinc de la tarda, sense cap incident; es tracta d'un altre vol de l'Amèrican Airlines totalment inexistent...

- O sigui, que dedueixes en el fons, tots dos han viatjat a dalt del mateix avió, durant tota l'estona? – va preguntar la seva superiora

- Es clar – va afirmar en Malcom, amb veu triomfal -. A més, tots els passatgers que viatgen des de Sant Francisco a Sydney i que fan escala a Honolulu, a bord d'un boeing de l'Amèrican Airlines, no han fet mai cap transbordament, ni han agafat mai cap altre avió amb destinació a Sydney. Per tant, es totalment impossible que aquest senyor Vinaixa, hagi arribat dues hores abans que el vol segrestat – explicà en Malcom Young amb veu experta, sabent ben bé del que parlava.

- I com es diu aquest paio?

- Jofré Vinaixa...ja t'ho he dit abans.

- L'has interrogat?

- Encara no...però sé com localitzar-lo...

- I d'on es exactament?

- M'han dit que viu a Reus – va repetir -, un altre poble de la comarca del Baix Camp, com Riudoms mateix. Tots dos es troben a Catalunya, al nord-est d'Espanya, si et vols ubicar...

- Bé, ja ho esbrinaré amb els meus companys de la CIA i la Europool – va anunciar la Elisabeth Mack Cullock -. De totes maneres, si el tornes a veure, mira d'interrogar-ho i procura de controlar que no s'escapi del nostre país...potser es tracta del propi "Almogàver": el segrestador i assassí que estem buscant. I si es així, s'ha de donar l'alerta roja total, perquè es veu que es un mercenari a sou, un pintxo força perillós, molt buscant a nivell mundial...

- Ja miraré de vigilar-lo, i que no se m'escapi. Però no vull que sospiti res de que

l'hem localitzat.

- I on l'has vist?

- Aquí mateix dins del meu aeroport. L'he pogut comptemplar de molt a prop, assegut en una cafeteria. Es un paio alt i cepat, metre vuitanta, prim i robust. Vuitanta cinc kilos de pes, potser noranta. Cabell negre i ulls grisos. Potser també es el fals pilot ferit que ha fugit de l'hospital. Però seria una casualitat molt estranya, que en lloc de escapar per un altre camí, hagi gosat a tornar a l'aeroport de Sydney en companyia d'uns amics meus, catalans de la seva terra...

- I per què no el detens, i el fas interrogar? – va demanar l'Elisabeth Mac Cullock, amb veu autoritària, gairebé histèrica.

- Encara no...no vull que sospiti res encara –va repetir en Malcom Young tot nerviós-. A mes ja ha fotut el camp de l'aeroport i no tinc competències en terreny civil...

- Ostres, ves en compte, desgraciat! – va insultar-li la seva superiora -. No veus que s'ens pot escapar i segrestar nous avions, o dur a terme quelcom pitjor! –bramà l'Elisabeth Mac Cullock amb veu furiosa.

- A partir d'ara t'ho deixo tot per tu, xata –va respondre en Malcom Young, amb veu burleta-. I procura fer una bona feina, o els teus superiors no et donaràn cap nova condecoració com la creu de Melbourne – afegí, de manera sarcàstica i amb un gest totalment amanerat -. Potser sí que al final, es podria tractar d'aquest famós “Almogàver” que estan buscant els Amèricans...

La comandant dels serveis australians, va emetre un renec a l'altre línia del telèfon i en Malcom Young penjà el seu aparell amb un somriure triomfal. De sobte havia aconseguit passar-li la pataca calenta a ella soleta. Aquella llorda s'ho tendria que currar, si volia guanyar-se de debò tot els mèrits i reconeixements que li corresponien per part dels seus superiors. No pas a costa dels altres, tal com ho havia sabut fer sempre.

Capítol 13. De mica en mica s'omple la pica

- Va pren-te aquest parell de vàliums, i anem-nos-en cap a casa nena, que aquí ja no tenim res a fer – demanà en Bruno a la seva germana, que durant tota la estona no havia deixat de plorar de manera totalment desconsolada. En Jacob i ella feia menys d'un any que festejaven, però se l'estimava molt. Malgrat no vivien junts, tenien una relació molt intensa, i ja havien planejat contraure matrimoni tot just quan ella acabes la carrera i es col·loqués en una feina fixa com a professora d'anglès o alemany, que també en sabia molt.

-Jo també porto uns quants somnífers damunt meu – va anunciar en Jofré Vinaixa, mostrant un flascó, que havia agafat de la farmaciola d'aquell avió que havia segrestat -. Sempre els prenc, quan he de dur a terme viatges llargs i no puc dormir.

-Gràcies- va dir la noia-, en pendré un parell, si no t'importa –va dir, després d'ingerir els calmants del seu germà.

-Triga una miqueta en fer efecte – va dir l'altre, observant-la amb una mirada llastimosa.

-Necessito dormir, necessito dormir durant tota una nit seguida, com a mínim – va afirmar la Mireia, empassant-s'ho amb un gest nerviós.

- Quina putada això d'en Jacob, xec, ho sento molt – es lamentà en Jofré Vinaixa, amb veu amarga, mentre tenia els ulls humits. Ell també podia fingir molt bé...

- Al cap i a la fi, de tots naltros, tu mateix has estat la darrera persona que ha pogut veure'l en vida i parlar amb ell – comentà la Mireia, prenent-se aquella darrera píndola amb un glop d'aigua mineral, que son germà havia dut directament de la barra de la cafeteria.

- Demà pel matí anirem a verificar el seu cadàver a l'hospital – va comentar en Bruno, observant a en Jofré Vinaixa de manera agraïda.

- No saps, com aprecio que hagi estat amb naltros durant tota aquesta estona tan difícil i complicada Jofré...

- No passa res Bruno. Ara feia molt de temps que no ens veiem...i de cop i volta ens hem trobat, però això de la mort d'en Jacob Carbonell, és molt estrany...tot plegat es com una coincidència còsmica, no creus? – va comentar en Jofré com en trànsit.

- I com t'havia passat la meva adreça? – volia saber en Bruno -. En Jacob, no era una d'aquelles persones que donen dades personals dels altres així per les bones...

- Simplement li vaig demanar, afegint que tenia moltes ganes de veure't...per recordar vells temps amb tu – va explicar en Jofré, mostrant de sobte un posat tímid.

En Bruno escurà la seva aigua mineral, mentre l'observava directament als ulls de manera estranya.

- Fa un munt de temps que no ens hem vist, Jofré...gairebé deu anys...hem estat bastant col·legues quan anavem al insti, i molts cops hem sortit de farra junts...però després ens hem distanciat...a mes tu mai has estat cap rotllet meu – va explicar -. Així doncs, no entenc perquè de cop i volta em volies visitar – va comentar amb veu aspre, com si hagues alguna cosa que no encaixes emmig tot allò.

En Jofré escurà la seva tassa de te verd amb llimóna i l'agafa suaument pel canell.

- Mira Bruno, molts cops sento nostàlgia per temps passats, i el fet de saber que hem podria trobar a un conegut per Sydney., i que hem pogues fer una mica de cicerone, o de guia turístic per l'antiga capital australiana, no vaig dubtar en demanar-li la teva adreça exacte i apuntarme-la

- Però m'has vingut a veure només quan has aterrat, com qui diu. No m'ho esperava. Sobretot, si el que dius és cert; que has arribat a la capital australiana, durant aquesta tarda mateix...

- Mira Bruno, fa molts anys que ens coneixem i avui en dia t'he de confessar, que sóc una persona que en la seva vida ha comès molts errors – manifestà en Jofré Vinaixa, després de romandre en silenci durant uns quants segons - I amb tu, sé que no m'he portat mai bé del tot...ja saps què vull dir...

- Doncs ara mateix, estic ben servit xato...si abans no volies fotre't un rosco amb mi, tu mateix t'ho vas perdre –va dir en Bruno, de manera foteta -Sobretot quan podies haver gaudit del meu cos tan espectacular, quan era més jove i tendre...- afegí, amb la veu totalment amanerada.

- No has pensat mai que podries ser com una mena d'asignatura pendent per a mi, estimat Bruno? – preguntà de sobte en Jofré Vinaixa, mentre s'aixecava per anar a pagar el compte a la barra.

L'altre el seguí totalment consternat, agafant-lo pel canell.

- Que m'estàs dient ara maco? Has sortit de l'armari i m'ho vols demostrar? – preguntà totalment incrèdul – O simplement t'has tornat “bi”, o només vols experimentar de casualitat?

En Jofré l'agafa en sec pels ombros, observant-lo directament als ulls.

- Vull sortir de l'armari amb tu, Bruno...almenys ets la persona idònia....

- Només ho vols provar, o bé ho vols fer de debò? – va insistir l'altre, sense poder-s'ho creure. En Jovi a punt de caure a les seves mans. Allò era increïble, molts cops més valia la pena tard, que mai.

- Ja fa molt temps que ho penso. Però mai no t'he trobat per Reus...si algú m'havia d'iniciar només podies ser tu, i just quan pensava en això per enèsima vegada, em vaig trobar amb en Jacob dalt l'avió, i em va comentar que residies aquí, en plenes antípodes...

- Però tota aquesta història que m'estas explicant, és una bajanada – va afirmar am recel -. Si ara mateix, que t'ens la meua edat no ho has provat mai, vol dir, que mai no ho seràs...

- Potser que tota la vida sigui hetero...amb alguna sortideta de dins de l'armari – comentà en Jofré amb veu sensual -. Però no et dona morbo, fer-t'ho amb un mascle tan potent com jo, sigui gay o no...? – va preguntar de sobte, amb un somriure cruel, alhora que molt atractiu i sensual -. Segur que ja deus estar fart de mariquites, i vols provar amb un veritable semental tan ben dotat com jo...

- Home, des de fa molt de temps, Jofré – va respondre l'altre totalment consternat.

- Doncs jo també ho vull fer-ho amb tu des de fa molt de temps, Bruno – li va confessar -. I vet aquí, que després de no trobar-te mai més per Reus i rodàlies, de cop i volta, la divina providència em fa contactar amb tu, en plenes Antípodes australianes... no creus que s'hauria d'aprofitar això? –va preguntar -. Crec que tot plegat ha estat el destí, el destí que ens ha tornat a ficar un davant de l'altre.

- Home Jofré, de cop i volta...així sense més ni més...es que ara tinc parella...parella fidel i estable...saps? – va preguntar tot nerviós.

- Aquell bòfio estirat, que no parava d'observar-me mentre parlava amb tu? – preguntà en Jofré Vinaixa, amb veu esquerpa que també va sonar irònica.

- Bé, és un xiquet que no està gens malament, es porta molt bé amb mi – va respondre

en Bruno, mentre tornaven a la taula on romania la Mireia. Aquesta observava l'infinit amb els ulls humits, gairebé a punt de caure inconscient. Aquells sedants que li havia proporcionat son germà, mes les dues pastilles per dormir d'en Jofré, ja li començaven a fer efecte.

- Sàpigues que tens una porteta oberta amb mi, si ho vols provar algun dia – comentà en Jofré Vinaixa, amb veu nerviosa, observant per totes les direccions.

- Ai Jofré, això no m'ho hauries de dir així...- digué l'altre empenedint-se -. No vull perdre la meva parella actual per culpa d'una cana a l'aire...

- Una cana, no, un bon "rabo" de 22 centímetres – li murmurà en Jofré a cau d'orella, imitant la veu humida d'una prostituta -. Només per a tu, i ningú més...

L'altre mogué el seu cap amb resignació.

- Aquesta nit no puc anarme'n a l'hotel amb tu, i deixar sola a ma germana. Ja veus com està la pobre...

- I no em pots convidar a dormir a casa teva?

En Bruno l'observà amb una brillantor plena de desig, als ulls.

- Val, xato. Però siguem discrets. Quan la nena dormi, ens ho muntarem al meu llit...un llit a prova de bombes...carinyo. Perquè t'aseguro que et farà botar de plaer de debò...

Acte seguit tots tres abandonaren l'aeroport de Sydney, i van tornar a desplaçar-se amb aquell Mercedes Benz de color rossa, amb els seients tapissats de pell de lleopard.

La Mireia que seia al seient de copilot, al costat del seu germà, semblava com si fos una sonnàmbula. Aquells dos vàliums, amb somnífers, que havia pres prèviament; ja l'havien deixada sense forces. Amb la seva mirada vidriosa mirant vers l'infinit, intentant assimilar la mort d'en Jacob Carbonell a mans d'un segrestador psicopata, era quelcom molt difícil de pair. Tot plegat semblava com un malson surrealista.

En Bruno von Meller, conduïa amb un gest preocupat i trist pels carrers de Sydney, gairebé sense dir res. En sec observà a en Jofré pel mirall fent-li l'ullet, i aquest li tornà una mirada provocativa alhora que obscena. Passant-se la llengua pels llavis. Era una gran immoralitat fer una cosa així, durant la mateixa jornada en que havia mort el pobre d'en Jacob; però la situació en el fons, no podia ser més morbosa i atractiva pel Bruno. Feia molt de temps, que desitjava tastar una verga tan potent i luxuriosa com la

d'en "jovi", i foradar també el seu culet de mascle hetero, però mai ho havia aconseguit. Ja n'havia sentit parlar de les grans dimesions i de lo grossa que la tenia en Jofré, quan es traginava a les seves amiguetes. Però la gran fama de semental heterosexual d'en Jofré, li havia fet treure-s'ho del cap.

També era molt estrany que quan ja feia gairebé deu anys que no es veien, apareixia per casa seva, allà mateix a Sydney durant aquelles circumstàncies tan estranyes del segrest de l'avió i la mort d'en Jacob. I a damunt li confesava que volia fer-s'ho amb ell. Al menys ho volia provar.

En Bruno notà com els llavis humits d'en Jofré Vinaixa, li petonejaven el coll de manera sensual, sentint un petit calfred a la pell. Aquella mateixa jornada havia mort el nuvi de sa germana, i aleshores no trobava massa ètic muntar-s'ho amb ell, durant aquella nit...

- Jofré - digué al cap de pocs segons -. No sé si es massa bona idea, que avui mateix tinguem d'anar-nos junts al llit – va manifestar de manera tranquil·la, mentre la seva germana ja dormia al seu costat.

Aquest no digué res. Pensant que allò de sobte podia ser un bon contratemps. Llavors nomes volia seduir-lo vilment, donar-li una bona tunda i fotre-li el pal, prenent-li tot els calers, documentació i targetes de crèdit que tingues damunt seu. Perquè malgrat que en Bruno llavors mantenia una relació distant amb el seu progenitor, aquest estava forrat de pasta. Segur que com a mínim tenia un milió de dòlars australians al seu propi compte corrent, perquè com a bon alemany europeu, el paio era mes garrepa que l'hòstia. En Jofré li pendria els quartos d'una manera o altra, tot just despres de seduir-lo vilment. A continuació, ja miraria de fotre el camp d' Austràlia, encara que fos mitjaçant un carguer mercant. El que passa, és que hi havia també lo d'aquell bòfio pel mig, un policia d'altres esferes que també era la seva actual parella sentimental.

- Millor serà que et deixi al Sheraton i ens veiem mes endavant – acabà dient en Bruno von Meller, amb la veu mes freda que mai. Era evident que el volia deixar plantat i abandonar-lo com un gos -. Això de la mort d'en Jacob Carbonell, ha estat una veritable tragèdia familiar – va prosseguir-. Però ara mateix no vull que pensis que sóc un moralista, però no trobo correcte ficar-me a cardar amb un neòfit que vol sortir de l'armari com tu, aquesta mateixa nit, tan...singular...entens?

Llavors va observar-lo pel mirall retrovisor, intentant trobar una resposta per part seva, però el seu interlocutor simplement s'havia obert la bragueta dels seus pantalons

de fil, i un membre dilatat i enorme, es començava a entreveure per dins del puny mig tancat de la seva mà dreta. La tenia molt mes grossa i llarga del que es pensava. A mes, també mostrava una forma puntiaguda, acabada amb un triangle força atractiu, com si fos el cap d'un calamar llarg i esbelt.

- Bruno, no saps les ganes que tinc de fer-ho amb tu aquesta mateixa nit – li confesà en Jofré Vinaixa, amb aquella veu tan sensual i humida. Quelcom inusual en ell. Però les circumstàncies, l'obligaven a actuar d'aquella manera.

- Quina tranca mes bona que téns, fill de puta! – exclamà en Bruno von Meller, com en trànsit. Sentint-se totalment fascinat per allò que comptemplaven els seus ulls desorbitats.

- I serà tota per tu, carinyo – li confesà l'altre, amb la mateixa veu amanerada.

- Ostres puta, això no m'ho puc perdre! – comentà entre dents, com si li sapigues greu.

- És clar que no Bruno...aquesta nit mateix, si vols...te la donaré tota per tu...serà el primer...i el meu cul també...

- Ets un fill de puta Jofré...

- Una mala puta com tu, vés...

En Bruno esclatà a riure, mentre es començava a palpar el seu paquet. Observar allò pel mirall retrovisor, ja li havia fet la boca aigua.

- Vinga, anem al meu llit a cardar doncs – va proposar amb resignació, mentre aquell Mercedes de color rosa s'apropava a casa seva.

Capítol 14. Noves conjectures

El colombià Eleuterio Jones, sobrevolava els gratacels de Sydney amb el mateix helicòpter que hores abans havia traslladat a l'Elisabeth Mack Cullock, fins a la seu central dels serveis intel·ligència australians ubicada a Camberra. L'alt comissari d'afers exteriors de la CIA, ja portava gairebé mes de quaranta vuit hores seguides investigant tot allò que havia succeït al World Trade Center, durant l'onze de setembre del any 2001. Una gran massacre perpetrada per pilots suicides d'Al-Qaida.

Dos dies després d'aquell atemptat, on també havia mort un germà seu que treballava al WTC, s'havia assabentat que els terroristes àrabs havien contractat a un mercenari d'origen europeu, que es disposava a assassinar al propi Jaffar Lamqadem, durant la inauguració de la nova seu de la ARABIAN OIL HOLDING COMPANY. De totes maneres, per motius desconeguts, el FBI havia detectat allò uns dies abans i havien decidit fer-li una trampa, mitjançant un fals ham, que es tractava del doble del President dels Estats Units en George Bush...

Aquell assasí a sou, conegut com l'Almogàver, havia estat capturat per col·legues seus uns minuts abans que l'avió segrestat per en Mohamed Atta, esclates uns pisos amunt de la torre Nord. De manera que durant la confusió de l'atemptat terrorista, aquell assasí a sou que tothom anomenava com "l'Almogàver", havia aconseguit escapar dels seus captors. Arran tot allò, l'inspector Taylor Halford i els seus ajudants: els agents Gordon i Mathew, havien sigut liquidats per aquell paio mentre havia fugit.

En un principi, tothom es pensava que aquell individu havia mort sepultat sota les runes de la torre Nord. Però de cop i volta, al cap de quatre dies exactes, se li havia comunicat de que un tal "Almogàver"; havia segrestat un vol de l'Amèrican Airlines que feia el trajecte transoceànic de Sant Francisco a Sydney amb escala a Honolulu. I durant aquell lapse d'aturada, havien sorgit nous incidents mortals en un hotel d'aquell mateix aeroport on l'avió estava repostant. Allà a Hawaii, també havien aparegut els cadàvers de diversos agents del FBI, mentre estaven investigant aquelles dones depredadores anomenades "Quiummas", i de cop i volta, algú els havia assassinat a tots plegats. Potser era la mateixa persona que després havia tornat a l'avió, per fugir d'aquella policia que tenia indicis d'indentificar-ho. Així doncs, tot allò de les "Quiummas", podria ser també obra d'aquell tal "Almogàver", un paio procedent d'una zona territorial del Nord Est d'Espanya coneguda com Catalunya, i que llavors ja

s'havia convertit en un dels assassins a sou més buscats d'Europa, i potser més perillosos del món. On fins i tot havia participat en tot allò del 11-S, i possiblement també coneixia al propi Osama Bin Laden en persona. De manera que si realment entre tots plegats aconseguien capturar-lo, es podria saber moltes més coses sobre el parader del líder terrorista.

Tot just arribar a l'aeroport de Sydney en un vol xarter urgent del exèrcit americà, l'Eleuterio Johnson, havia aconseguir fotres un parell de clentxes als lavabos mentre sonava el seu mòbil, esperant noves instruccions. Aquella perica colombiana, l'havia obtingut mitjançant el seu camell de Nova York, un paísà seu, que li havia parlat de dos germans sicaris, que també havien ajudat al tal Almogàver a suplantar la identitat del empresari mexicà Helmuth Ramirez Júnior, assassinant-lo a l'habitació del Sheraton de Nova York. Aquells dos colombians havien estat detinguts, mentre intentaven fugir del World Trade Center, i després d'interrogar-los durament havien acabat cantant la veritat. Un tal Ramsi Binalshibi, els havia contractat perquè ajudessin al tal "Almogàver", a liquidar a l'empresari mexicà per suplantar-lo de cara al 11-S, ho havien dut a terme mentre treballaven com a cambriers en aquell hotel de Nova York.

Després havien agafat la seva limusina, i havien entrat a dins del World Trade Center, fent-se passar per els seus guarda espalles. No els havien deixat entrar a dins de la reunió, i mentre en Taylor Halford capturava el propi Almogàver després d'assassinar a un fals George Bush, els altres agents del FBI van aconseguir detenir als sicaris colombians, que casualment anaven desarmats.

- Son buena gente en mi país – va pensar l'Eleuterio Jones, amb veu alta, mentre es restregava el seu nas i volava a dins de l'helicópter.

Llavors, només feia un parell de mesos que l'havien nomenat comissari d'afers estrangers de la CIA, apte per la caça de terroristes i delinqüents a nivell internacional.

El colombià Eleuterio Jones García, nascut a Bogotà l'any 1964, fill de pare nord americà i mare colombiana, també havia aconseguit ajudar a interceptar diversos carregaments de droga al port de Nova York, propietat de la Màfia Italiana, fent-se passar per un fals traficant del seu país. Son pare; de jove, havia estat un hippy que es dedicava a passar "perica" cap els Estats Units als anys seixanta, i principis dels setanta, fins que el van detenir i va morir de tuberculosi en una presó colombiana. Per això l'Eleutèrio, ja tenia uns quants contactes familiars abans de començar a lluitar contra el tràfic de drogues als Estats Units. Aquelles dues tonelades de coca pura, que

les autoritats nordAmèricanes van interceptar durant aquell estiu de l'any 1997 gràcies a ell; el van permetre ascendir vertiginosament dins del cos de la brigada anti vici. De manera que de sobte, aquell agent de la Caracas suburbial, que deu anys enrere havia aconseguit aprovar unes oposicions per entrar a treballar a dins del cos de la CIA colombiana, no feia massa temps que s'havia traslladat a viure a Estats Units, per raons de feina. A més l'administració Bush ja havia procurat otorgar-li la nacionalitat Amèricana.

Llavors també havia passat tot allò del 11-S, i ell mateix, havia estat designat com dels principals investigadors dels diversos aspectes ocults i alternatius, del gran atemptat perpetrat pels d'Al-Qaida; i el fet de topar-se diversos cops amb tot allò de "l'Almogàver", el seu darrer cas semblava ser força interessant.

Quan arribes a la central d'intel·ligència de Sydney, hauria de tenir una reunió urgent amb el primer ministre australià i amb una tal Elisabeth Macullock, cap dels serveis d'intel·ligència. Un intercanvi d'impressions sobre aquell estrany segrest d'un avió procedent de Honolulu, on la majoria dels passatgers havien aparegut morts, i el seu responsable havia pogut fugir davant dels seus propis nasos. Es tractava un altre cop de l'Almogàver...

<< No hi ha res que l'identifiqui >>, va pensar de manera inquieta. << Cap empremta digital, cap fotografia. Només un retrate robot per part d'un dels agents que el van ajudar a detenir-lo allà al WTC...només es coneix el seu origen europeu...un espanyol procedent del Nord d'Espanya...concretament de Catalunya...on casualment també havien estat estiuejant en Mohamed Atta i els seus sequaços...malgrat que prèviament, s'havien reunit en altres localitats europees com Amsterdam i Hamburg, preparant tot allò del 11-S...sembla força interessant això >>, va pensar, a modus de conclusió, observant com l'helicòpter de les forces aèries australianes, ja estava a punt d'aterrar en la pista que hi havia damunt del terrat de l'edifici de la seu central del servei d'intel·ligència de Sydney. Allà dalt mateix, va veure a diversos membres de la policia australiana esperant-lo de peu, entre els quals, hi havia una dama alta i atractiva amb una immensa cabellera roja, recollida en un mónyo discret.

Capítol 15. Una decisió desesperada

Va ser el propi Jofré Vinaixa qui va agafar el cos totalment dormit de la Mireia Von Meller i la va traslladar delicadament fins al seu dormitori, traient-la del Mercedes Benz d'en Bruno amb molta cura.

A aquest de sobte; se li havia fet la boca aigua pensant que aquella mateixa nit cardaria amb ell, de manera totalment inesperada. Aquell antic conegut de Reus, li acabava de confessar que volia sortir de "l'armari" amb ell. En Jovi era un mascle hetero molt atractiu que encara era verge...pel darrera.

En Bruno va obrir la porta del seu domicili australià, mentre palpava suaument una natja d'en Jofré, aquest va tremolar lleument d'emoció, mentre encara sostenia el cos de la noia dormida. Pesava molt poc. Cinquanta i pico kilos. Una floreta lleugera i atractiva com la ploma d'un cigne.

- Deixa-la damunt del llit, i vine amb mi quan puguis – li va ordenar en Bruno, amb veu impacient.

En Jofré va portar el cos inert de la Mireia, fins al seu dormitori que hi havia a l'altre banda del pis. La va dipositar suaument damunt del seu llit i la va observar petrificat durant uns quants segons. Era com una veritable perla oriental amb un trets germànics molt luxuriosos, va pensar sentint una gran erecció. Mai havia provat de fer-ho amb una paia inconscient de debò, atiborrada de vàliums...allò podia ser encara mes morbós. Molt mes millor que cardar amb el mariquita del seu germà. Llavors, s'havia vist obligat a inventar-se aquella patrya de què volia sortir de l'armari amb ell; ho havia fet per fotre-li el pal, i poder fugir d'aquell tràngol tan arriscat.

- JOFEEEE- va cridar en Bruno, amb veu aguda i totalment amanerada, com si fos una doneta. Fent servir un to totalment inusual en ell...

Aquest va restar quiet durant uns quants segons, i es va treure la roba a poc a poc, amb un bufec de rebug. Era el vestit fet a mida del Doctor Feelgod, una prenda que havia pispat a l'Hospital de Sydney...

Llavors va quedar quiet, sentint com uns talons sonaven pel passadís del terra fusta d'aquell xalet australià.

Tot just quan s'havia quedat amb calçotets, va veure com en Bruno entrava dins de

l'habitació de la seva germana amb un gest impacient alhora que molest.

- Què fas encara aquí dins, amor meu? – va preguntar, mentre en Jofré l'observava totalment sorprès.

Aquell paio s'havia travestit del tot en poc menys de cinc minuts; duent una combinació femenina de roba interior, tota de cuir negre. També tenia els ulls i els llavis pintats, transformant el seu rostre masculí, en una veritable “Drag-queen”, que també s'havia ficat unes mitges de xarxa en forma de rombo i aquelles horribles sabates de taló d'agulla, que mesuraven de vint centímetres dignes d'una puta barata.

Llavors en Bruno també el va observar, sentint-se totalment fascinat per aquell antic col·lega de joventut, que l'esperava gairebé nu com ell. Només amb els calçotets ficats, mostrant el seu cos tan ben proporcionat i fibrós, com el d'un atleta grec. A més tenia el seu pit força pelut, tal com li agradava.

- Que bo que estàs, fill de puta! – va exclamar en Bruno von Meller, emetent un xiscler plaenter mentre acaronava aquells braços fibrats i nervuts d'en Jofre Vinaixa, amb els seus dits enfundats dins d'uns guants de vellut; que li arribaven fins al colze, com els que duia la mítica Hilda o la Marylin Mònroe.

L'altre el va observar sense immutar-se, intentant reprimir un somriure irònic, sobretot al comptemplar aquella perruca rossa tan horrible, que en Bruno s'havia ficat al cap per sentir-se encara més sexy.

Aquest de sobte, també va acaronar els seus pectorals rectes i durs i va baixar per l'abdomen, reseguint el seu estómac pla i musculós, en forma de tableta de xocolata. Llavors la seva boca s'apropava lentament a la d'en Jofré...

Aquest l'aturà de sobte amb un ges suau, sentint una nàusea repentina.

- No tan ràpid Bruno...encara...encara...no estic preparat del tot – va comentar amb veu lenta, amb un posat gairebé de rebuig.

- Vine al meu cuarto...fica't al llit amb mi...t'initiaré de la manera més dolça possible...

En Jofré va comptemplar com es passava la llengua pels llavis, emetent un gest obscè...

- Mira, no vull ser massa decadent ni immoral – va dir de manera suau -. És que ta germana...bé, ta germana la Mireia em posa molt calent..

L'altre va emetre un escarafall, i es separà d' ell com si l'hagues picat una vespa...

- Desgraciat! - va insultar amb veu aguda -. M'has utilitzat per fornicar amb la meva germana...i damunt, dormida! – va afegir, observant-la també amb cert deleit. Encara que fos sa germana, aquella paia estava molt, molt bona.

- Els dos vàliums i els somnífers que li hem donat a l'aeroport, l'han deixat totalment grogui – va dir en Jofré, apropant-se a ella lentament, gairebé com en trànsit.

En Bruno va veure com es baixava els calçotets quedant totalment nu, mostrant-li les seves parts íntimes al complert.

- Ai xato, no saps quin morbo que em dona tot això! – va proclamar sense voler.

- No vols veure com follo amb ella mentre dorm, abans de fer-ho amb tu? – va preguntar l'Almogàver, amb la seva veu totalment obscena. Sabia que allò també podia funcionar en un paio com ell: un homosexual, fetitxista i decadent, que tampoc podia descartar el voyeurisme incestuós entre els seus vicis sexuals.

- Oh, ella no voldrà...- va dir tocant-se el paquet, de manera lasciva. De sobte tenia com una mena de dubte, tractant d'impedir que en Jofré fes a allò, però no podia.

-Vols dir que no voldrà? – va preguntar en Jofré, amb una mirada perversa -. Està inconscient del tot, mai sabrà qui ho ha fet – va pronosticar, acaronent la seva pell fina com la seda.

- Oh, paio, quin morbo em dona això, quin morbo mes catxondo!.- va manifestar en Bruno, apropant-se també al llit on jeien tots dos.

En Jofré Vinaixa va baixar-li la minifaldilla folgada que duia, mentre la noia gemegava emmig dels somnis. També li va desfer aquella camisa de franel·la blanca i va comptemplar els seus pitets rectes i turgents, gairebé com d'adolescent ben dotada.

- Oh, que maca es ma germana – va comentar en Bruno, totalment en trànsit, acaronent-los de la mateixa manera que ho feia en Jofré.

- Segons m'has dit, no es germana teva del tot...es filla d'una altra mare oi?– va preguntar amb malícia -. No has provat mai de fer-te-la petar encara?

L'altre el va observar com si fos un mónstre.

- Home Jofreee – es va queixar -. No sóc cap incestuós...però si et mola ho pots fer tu mateix...es un regal que t'ofereixo, a canvi de que després també ho facis amb mi.

Aquest li baixà les calcetes lentament, i les olorà amb delectació. En Bruno les va recollir, i va repetir el mateix gest fetitxista i escatològic que en Jofré.

Llavors li va ficar el dit entre les cames, resseguint poc a poc la línia del seu pubis. La noia tornà a gemegar en somnis.

- Ostres Jofré, que calent m'estic ficant – va tornar a exclamar en Bruno, amb una rialla obscena, al veure la verga totalment dilatada del seu company.

- Després serà tota per a tu xato – va dir l'altre, fent-li l'ullet mentre intentava entaforar-la allà dins, molt poc a poc, intentant buscar una postura còmoda per a no xafar a la noia del tot. Era cosa d'equilibri, però l'Almogàver tenia un cos molt àgil i flexible. El seu membre viril començà a entrar a dins del forat humidificat. Tenia la vagina apretadeta i luxuriosa, tal com li agradava. La Mireia tornà a gemegar en somnis, movent el cap per totes direccions, encara estava totalment inconscient. I en Jofré començà a pitjar de manera suau, molt a poc a poc. Si en sec es despertés ja seria massa tard...

Mentre començava a entaforar-la de manera lenta, la noia movia el seu cap dormit amb espasmes lleus, tenia els ulls tancats i gemegava en somnis. Allò era total, mai havia provat fer una cosa tan luxuriosa i estranya, com amb la germana d'en Bruno. Aquell contramestre ianqui que havia suplantat a dalt de l'avió segrestat, havia pogut arribar molt més lluny que ell, al traginar-se a aquella hostessa morta de raça asiàtica i tan atractiva. Però en Jofré Vinaixa, llavors no podia deixar de fornica amb aquella noia dormida, d'una bellesa tan exquisida. Llàstima que no estigues desperta. Però la situació peculiar també el ficava bastant a to. Nomes veure-la en aquella foto que li havia ensenyat en Jacob Carbonell, ja tenia moltes ganes d'apalancar-se amb ella. De sucuar el melindro, encara que fos amb el seu cos adormit, conscient o inconscient, la paia tenia un bon polvo.

Llavors en Jofré va començar a pitjar suaument de manera obscena, durant un parell de minuts...

Tot just quan estava a punt de córrer-se a dins de la vagina d'aquell cos dormit tan exuberant i delicat, en va sentir de sobte, com unes mans ansioses li acaraven el seu cul nu i fibrat. Llavors en Bruno gosava resseguir el seu forat anal amb el dit índex.

-Ei paio, treu això! – va cridar en Jofré Vinaixa, sense parar de fornica amb la noia inconscient. Però l'altre va saltar darrera seu, damunt del mateix llit on dormia sa

germana petita, intentant encular-lo de la manera mes salvatge possible. En Bruno llavors s'havia ficat damunt mateix, i la punta del seu capullo, ja rossava la carn del seu traser. Estava a punt de penetrar-lo pel darrera.

- Bruno no! – va cridar en Jofré Vinaixa, propinant-li un fort cop colze al rostre, mentre començava a ejacular a dins del cos de sa germana dormida.

Aquell antic col·lega travestit, va caure cap enrera amb un crit de dolor. Tenia el membre tan dilatat com el d'en Jofré, el qual havia evitat ser empalat per qüestió de segons.

Llavors aquella mena de drag-queen, intentà ficar-se un altre cop darrera seu, saltant al llit, on el seu mascle tan desitjat, encara ejaculava dins del cony de la seva germana. En Jofré va cridar de plaer, deixant anar tota la lleterada dins de la vagina de la Mireia von Meller. Nomes podia fer allò, mentre notava com l'altre tornava a repetir l'operació, saltant un altre cop al llit i col·locant-se darrera seu. Se la volia clavar pel darrera de manera definitiva. La tenia totalment aixecada i pringosa. Llavors en Bruno va emetre un bufec de fura, subjectant-lo pel coll, mentre se la intentava endinyar del tot. Aquesta vegada no hi havia salvació, i en Jofré Vinaixa; deixaria de ser verge pel forat del cul, si no se'l treia del damunt.

De sobte, va comprendre perquè en Bruno li havia permès fornicar amb la seva germana dormida, emprant-la com un veritable ham. Havia estat una bona trampa per encular-lo per sorpresa; tot allò fruit de la ment febrosa d'aquell paio, que encara la tenia molt mes recargolada que ell...

En aquell mateix moment, l'Almogàver, va sentir com una mena de serp calenta i pringosa, començava a lliscar per l'interior de la seva cavitat anal, com si fos un supositori enorme, havia començat a entrar durant un parell de centímetres, malgrat que havia fet el gest d'apretar les seves dues natges amb un gest nerviós. Si el seu penetrador premia una mica mes fort i baixava el seu membre mes avall, acabaria petant-li el forat del cul, i fer-li mal de debó. En Bruno, llavors es movia d'una manera totalment àgil i ferotge, com si fos un pantera en cel; quelcom totalment impensable en ell. Les seves ungles pintades de color negre van esgarrapar l'esquena d'en Jofré, mentre intentava entaforar la seva titola dilatada allà dins del seu traser tancat, verge i gairebé inexpugnable. Però malgrat que aquest havia juntat les seves natges a temps, no podria aguantar la barrera de la seva virginitat anal durant massa estona, perquè la pressió i la força d'aquell paio, intentant sodomitzar-lo pel darrera, era cada cop era

mes enorme.

- Va Jofré, ara em toca a mi, no te'm resisteixis o serà pitjor! – cridà en Bruno von Meller, amb una veu cada cop mes psicopata, notant com ja la tenia mig clavada, totalment a punt d'entrar del tot allà dins. Era evident que ja l'estava violant, intentant penetrar-lo pel forat del cul.

Llavors l'Almogàver; se sentia com en mig d'un sandwix entre la seva germana dormida, i en Bruno, que intentava encular-ho de manera forçada. Si no actuava ràpid, aquella noia inconscient moriria aplastada pel pes dels dos cossos masculins, i ell mateix, també perdria la seva virginitat anal. Allò sí que no ho podia permetre. De moment encara estava postrat a quatre gambes, ficant els genolls al voltant del cos adormit de la Mireia, per no aixafar-la encara mes, però en Bruno cada cop hi ficava mes energia...

Llavors, notant com l'alè d'aquell paio en zel li arribava directament en la seva orella esquerra, va moure el seu clatell cap enrere, fent-lo retrocedir de manera ràpida i sobtada. Amb aquell gest tan imprevis, va aconseguir colpejar-li el seu nas, un dels punts facials tous on podia fer mes mal. Va ser quelcom inesperat pel seu agressor, que llavors cridà de dolor, afluint aquella pressió tan molesta, damunt de la seva esquena.

A continuació, en Jofré Vinaixa va poder girar-se ràpidament i propinar-li un fort cop de puny al seu rostre. L'impacte va fer retrocedir al seu sodomitzador, sortint totalment del seu cos, amb la titola pringosa. En Bruno va reaccionar violentament, llençant-se contra ell amb un gest de ràbia instintiva, era un paio molt mes fort i resistent del que semblava al principi de tot. Les seves urpes intentaren esgarrapar la pell de la cara d'en Jofré, però les va aturar atrapant-les en ple vol. Aquella embestida els va desplaçar totalment fora del llit, amb els seus dos cossos nus revolcant-se pel terra de fusta d'aquella casa d'estil colonial. En Jofré va comptemplar com sortia sang del nas del seu amfitrió, que l'observava amb una mirada assassina; llavors aquell paio d'origen germànic, va atançar el seu rostre cap a ell i li va besar els llavis de manera obscena. Ho va fer amb un moviment molt ràpid, gairebé imperceptible. En Jofré va sentir una gran angoixa i fastic instintius, mentre intentava separar aquella boca masculina de la seva; però llavors estava pegada com si fos una ventosa. No podia deixar anar les seves mans pròpies, que encara subjectaven aquelles urpes que li havien provocat tant de dany a l'esquena. Llavors aquell paio jeia damunt seu, tenint-lo totalment inmovilitzat. L'Almogàver anava a vomitar, sentint aquelles arcades profundes, perquè

era tot un veritable heterosexual de sang calenta, i mai se li havia passat pel cap besar o realitzar qualsevol pràctica amorosa amb païos del seu mateix sexe. Realment allò li provocava una repulsió instintiva. Ell mateix sempre havia tingut molts amics gais, i no era gens homòfob, però mai s'havia vist capaç de realitzar pràctiques homosexuals. Encara que anes molt "cego" i drogat. La boca d'en Bruno, encara seguia engantxada a la seva, com si fos una ventosa nociva i va decidir deslliurar-se d'allò, d'una manera definitivament molt violenta i gens agradable.

- Aaagh.. FILL DE PUTA! – va cridar aquest en sec, tapant-se els llavis sagnants. La seva parella li havia fotut una bona mossegada, sentint la sang tèbia dins la seva boca. En Jofré, llavors va aprofitar aquest moment de debilitat del seu contrincant, per propinar-li un bon ganxo dretà per sota la barbeta. En Bruno va caure cap enrere, gemegant de dolor. I l'altre, encara ajagut al terra li entaforà una bona puntada de peu al seu rostre, deixant-lo mig estabornit.

- Ho sento molt Bruno, però no sóc de l'altre vorera, mai ho seré – va proclamar l'Almogàver ficant-se de peu, mentre el seu amfitrió gemegava de dolor amb les mans, tapant-se la cara maquillada com una dona.

- M'has enganyat, m'has traït, fill de puta! – va insultar-lo, amb veu llastimosa sense aixecar-se del terra.

- Deixe-m'ho estar, mes val que me'n vagi de casa teva i quedem com amics – va dir en Jofré, tornant-se a vestir de nou. De sobte se sentia molt dolgut i empenedit de provocar-lo sexualment mentre tornaven de l'aeroport de Sydney. Ho havia fet intentant dur a terme aquell pla per fotre-li el pal, i fugir d' Austràlia fos com fos. Però allò tampoc era viable. I menys amb un antic col·lega com en Bruno von Meller, que de sobte, semblava estar totalment encapritxat per ell. Ja feia molts anys que li havia anat una mica al darrera, però aquella nit era la menys indicada per ficar-li el caramel a la boca, i treure-se'l de cop...i menys d'aquella manera tan danyina.

-Ei Bruno, ho sento molt, de veritat – va repetir en Jofré, observant-lo amb un gest de llàstima.

-Ostres puta, mai no m'havien fet una cosa com aquesta – va dir aquest, ofegant una rialla irònica -. Se m'ha anat l'olla, mai no procedixo així amb els meus rotllos – va afegir, netejant-se la sang d'aquella mossegada als llavis-. Has de saber que mai ataco així, sempre son ells els qui tenen l'iniciativa...si saps el que vull dir – va afegir, una mica mes calmat.

-Jo tampoc no he estat correcte Bruno, ho dic de debò – va dir l'altre, acabant-se de vestir del tot. La Mireia encara dormia totalment inconscient al seu llit. Era estrany, però la noia no s'havia assabentat de res, fins i tot, quan en Jofré havia fornicat amb ella sense comptemplacions...

-Mira Bruno, ho sento molt – va repetir, mentre l'ajudava a incorporar-se del terra -. M'he ficat amb un marró del quinze i necessito fugir d'Austràlia –va afegir, mentre l'altre l'observava de manera estranyada -. Necessito estar ocult a casa teva durant uns quants dies, i una mica de pasta per fugir d'aquest país...

Just llavors, va sonar el timbre de la porta del carrer, i uns nus dels dits, van picar directament la fusta.

- Quí deu ser ara? – va preguntar l'Almogàver, un xic esglaiat.

- No ho sé – va dir en Bruno aixecant-se poc a poc -. Ves ho a mirar, jo ara no estic disponible – va afegir, passant pel seu costat com si no hagues passat res entre ells dos -. Despres ja mirarem de solucionar els teus problemes – va anunciar, emetent un gest de complicitat. Llavors tenia tot el rímel i el pintallavis corregut, empastifant-li el rostre. La seva perruca torta, també augmentava el seu aspecte decadent.

En Jofré Vinaixa va acabar de vestir-se del tot, mentre dins d'aquell dormitori, la noia seguia dormint profundament. Aquella trucada sobtada de la porta del pis, tampoc l'havia despertat.

Acte seguit, va dirigir-se cap a la entrada principal de la casa, mentre algu seguia picant de manera insistent. En Jofré va restar aturat durant uns quants segons sense saber què fer.

- Ja pots obrir, es en Malcom Young, el meu xicot policia – va anunciar en Bruno, parlant des de el lavabo, de sobte havia reconegut aquella freqüència de cops, de quan la seva parella trucava a la porta de casa seva -. Digues-li que s'espera al menjador, surto ara mateix, quan m'arregli una miqueta i em curi el mal que m'has fet, bestia! – va insultar, de manera amanerada.

- Sento molt, tot això que ha passat Bruno – va tornar a disculpar-se en Jofré, amb veu sonora.

- Ja m'està bé! – va exclamar-. És el càstig que he rebut per intentar fotre les banyes al meu xicot – va sentenciar, des d'el lavabo, emetent aquella rialla ronca seva tan característica que sempre sonava força germànica. En sec entre tots dos, semblava que

no hagues passat res de tot allò.

Capítol 16. Rivalitats extremes

L'Almogàver va obrir la porta d'aquella casa de fusta australiana aguantant la respiració. Allà mateix hi havia aquell bòfio de l'aeroport que després de plegar de la seva feina, havia anat a visitar al seu “queridu” per fotre un clau, o el que fos. Era un australià d'origen escocès com la majoria d'ells, un paio alt, prim y recte com un pal d'escombra, amb uns cabells negres i fins, pentinats cap endavant i amb un rostre angulós i punxegut; que denotava austeritat i molt de caràcter. Tenia els ulls de color blau fosc, gairebé com els d'un cel nocturn. Però la seva mirada era molt profunda i escrutadora. En Jofré Vinaixa va tenir la sensació de trobar-se davant d'un paio que exhultava molt de magnetisme, alhora que autoritat. El seu rostre prim i nervut amb aquell look una mica “mod”, li va recordar lleument a en Keith Richards, el guitarrista dels Rolling Stones quan era molt més jove, gairebé als anys seixanta.

- Bona nit, sóc en Malcom Young – va saludar aquest, observant-lo una mica estranyat – Què hi es en Bruno?

- Es troba al lavabo, ara surt – va dir en Jofré Vinaixa, estretant-li la mà amb un somriure contagiós.

- Ets amic d'en Bruno, un català com ell, oi? – va preguntar en Malcom Young, entrant a dins del menjador d'aquella vivenda de fusta.

- Sí, em dic Jofré Vinaixa, “Jovi” pels amics – va dir tancant la porta darrera seu. No li havia agradat el subtò de veu, amb que havia pronunciat la frase “un català com ell”. Segur que aquell paio estava investintant a fons tot allò de l'avió segrestat; amb tots els hostatges morts, i potser totes les pistes que havia esbrinat, l'havien dut directament fins a ell. Hauria d'anar amb molt de compte a partir de llavors i cardar el camp, ben lluny d'aquell lloc, quan mes aviat millor. També era una puta casualitat que el nuvi del seu amic gai, fos un dels principals investigadors que portaven el cas de l'avió segrestat. Però la vida sempre estava plena de casualitats i el món en el fons, també era un mocador...

El policia va estar observant al seu voltant amb una mirada inexpressiva.

- He vingut a veure't Bruno! – va dir, alçant la veu perquè l'altre ho sentís millor.

- Ara surto carinyo, ara surto! – va respondre aquest, des de el lavabo.

- En Bruno i jo som parella des de fa uns quants mesos, no sé si t'ho ha dit – va comentar en Malcom Young, observant a l'Almogàver amb cert recel.

- Sí, ja m'ho ha explicat abans, quan estavem a l'aeroport.

En Jofré Vinaixa va estirar una cadira de la taula del menjador, perquè hi prengues lloc.

-Doncs naltros ens coneixem des de fa molt de temps, erem col·legues d'institut – va explicar -. És molt bon paio. No et fallarà mai – va concloure amb un somriure irònic.

El policia australià, el va observar destapant una ampolla de Whisky que hi havia davant seu. Era un Bakery Hill, de malta, elaborat a Austràlia mateix. Una ampolla com aquella, podia costar uns 160 dòlars australians.

- Què també ets gai, tu? –va preguntar de sobte, observant-lo directament als ulls amb un somriure diabòlic.

En Jofré Vinaixa va moure el cap, emetent un gest de menyspreu vers aquell comentari.

- Sóc totalment hetero, no cal que pateixis per mi – va respondre, mentre atansava dos gotets típics de beure licor a pal sec. Allò també estava integrat en aquell conjunt ornamental; on hi havia l'ampolla de licor, era com una mena d'element decoratiu que hi havia el mig de la taula del menjador.

El policia va emetre una ganyota amarga, mentre s'omplia el seu got, i se'l bebia d'un sol glop; tal com feien els escocesos durant moments de cavil·lacions.

- Bon Whisky aquest, fabricat a Camberra mateix...- va comentar observant el got buit.

En Jofré Vinaixa va fer el mateix, amb diversos glops intentant no perdre la compostura, malgrat el respecte que li provocava trobar-se davant d'una situació tan delicada com aquella. Estava estudiant les possibilitats de fugir d'aquell lloc i del país en general. Segur que hauria de liquidar a aquell bòfio que bebia whisky davant seu.

- Així doncs, vostè és de Reus mateix, oi? – va preguntar en Malcom Young, observant-lo fixament amb una mirada glaçada, mentre es servia un altre got de licor. De sobte semblava com si li estigues llegint el pensament.

- Sí, sóc amic d'en Bruno, ja li he dit abans – va respondre l'altre, mentre es deixava omplir el seu got un altre cop -. Ens coneixem des de que estudiàvem a l'institut Gaudí de Reus...

- I quan ha arribat fins aquí?

En Jofré va trigar uns quants segons en respondre.

- Avui mateix, a les cinc de la tarda, en un vol procedent de Honolulu directament de Hawaii.

- Aquí mateix a l'aeroport de Sydney?

- És clar. M'he instal·lat al hotel Sheraton i he vingut a veure al Bruno, que feia gairebé una dècada que no sabia res mes d'ell...

Aquell policia l'observà fixament els ulls, apurant el seu got de whisky sense dir res. Tots dos semblaven com si estiguessin portant a terme una partida de pòquer, on es juguessin tots els seus estalvis.

- Li sona d'alguna cosa, el nom d'“Almogàver”? –va preguntar en sec.

En Jofré Vinaixa va sentir un bot al cor, ja l'havien tornat a enxampar, però va mantenir la seva compostura amb tota la sang freda del món.

- Almogàver? –va repetir en Jofré-. Els almogàvers eren els antics mercenaris catalans i aragonesos, que lluitaren durant la reconquesta espanyola i van realitzar diverses guerres a orient, en plena edat mitjana – va respondre fent-se el longuis.

- No facis el borinot home, que ja t'he descobert ! –va increpar aquell policia, desenfundant de sobte la seva arma. Era una smith and weeson de canó retallat, amb capacitat de sis trets. La va treure amb un gest ràpid, gairebé imperceptible. Aquell paio era tot un bòfio professional -. A partir d'ara t'aconsello que no facis cap bestiesa, perquè tinc molt bona punteria – va afegir amb veu esquerra.

En Jofré Vinaixa el va observar totalment confos, seguia fent la comèdia com si aquell paio s'hagues tornat boig.

- Això es un error, no sé perquè em vol detenir ara?

Llavors va arribar en Bruno amb passes lleugeres cap al menjador, durant aquella estona s'havia guarit la ferida de la boca i taponat l'hemorragia nasal. També s'havia tret tot el seu maquillatge i el vestit de Dragg Queen, tornant-se a ficar aquell batí de

seda xines d'anar per casa.

- Xec Malcom, que fas home? – va preguntar totalment sorprès, emetent una rialla sonora al veure la seva parella apuntava al seu convidat amb aquella arma de foc -. Ara estàs fora de servei, home! – va afegir, comptemplant allò totalment paralitzat, gairebé com si fos una escena de teatre.

- El teu nuvi acaba de tenir un atac de gelosia, carinyo – va anunciar en Jofré Vinaixa, parlant de manera amanerada.

- Calla, puta, que ets una puta! – va insultar en Bruno, amb menyspreu, apropant-se també cap a la taula.

- Queda't quiet on et trobes Bruno – va ordenar en Malcom Young, amb veu severa sense deixar d'apuntar a l'Almogàver -. Aquest paio es molt mes perillós del que et penses...és un assassí a sou buscat per tot el món.

- En Jovi? – va preguntar en Bruno, emetent un xisclé agut -. En Jofré Vinaixa un assassí a sou? – va repetir, arquejant les celles amb una mirada escandalitzada -. Que t'has begut l'enteniment, carinyo?

- El teu policia no hauria de beure fora de servei –va comentar l'Almogàver, apurant el seu segon got de whisky lentament, sense perdre de vista el canó d'aquella arma que el seguia apuntant des de l'altre banda de la gran taula rodona, on seien tots dos.

En Malcom Young seguia encanonant-lo, sense immutar-se per aquells comentaris despectius dels dos catalans.

- El teu amic es un assassí a sou professional, que ja fa uns quants anys que realitza feines brutes; pelant a penya per tots el continents. Es fa dir "Almogàver", perquè és català com tu. I actualment està en proces de busca i captura, perquè despres d'ajudar a perpretar el atemptat del World Trade Center, ha pelat a uns quants agents de l'FBI de Hawaii, i ha liquidat als setze passatgers d'aquest avió que ha segrestat per fugir de Honolulu, mes tota la tripulació que hi havia a dins – va afegir en Malcom Young amb veu freda, sense apartar la vista del seu captiu -. També ha liquidat els dos agents de la CIA, i al company de la teva germana; en Jacob Carbonell, aquell senyor que havia de dur a terme una conferència a l'universitat de Sydney...

- Ostres, que fort, paio, que fooort !– va exclamar en Bruno, totalment incrèdul, mentre començava a caminar pel seu voltant amb passes dramàtiques, tirant-se dels cabells amb un gest amanerat -. No pot ser, això, no pot seer...- va afegir, agafant

una pitillera daurada d'un prestatge d'aquell menjador, on també hi havia uns quants winstons ben col·locats.

- Ara mateix, l'està buscant tota la policia australiana – va afegir en Malcom Young, amb veu esquerpa -. I ara mateix, també han arribat efectius de la CIA, procedents directament dels Estats Units; per a empaitar-lo millor...i vet aquí, que; ara mateix, també me'l trobo amagat a casa teva...

- Xec, Malcom, no pot ser, en "Jovi", no pot ser això que dius...- va recalcar en Bruno, encenent una cigarreta amb un gest nerviós. Acte seguit la va ficar a la boca de la seva parella, encenent-se una altre per a ell mateix.

- És cert tot això que diu, nen? – va preguntar, observant a en Jofré Vinaixa de manera estranya.

- Que va, home!, el teu "noviu" té deliris! – va respondre en Jofré Vinaixa, emetent una rialla -. Em deu confondre amb algú altre, dóna'm també un cigarro dels teus paio...

En Bruno li va llençar un altre d'aquells winstons, mentre en Jofré l'encenia amb un encenedor metàl·lic, que duia dins d'aquella Amèrica del Doctor Feelgod.

- I què penses fer ara Malcom? – va preguntar en Bruno, ficant-se dret al seu costat -, el vols detenir, aquí a casa meva mateix?

- És clar que sí, però abans de demanar reforços, li vull fer unes quantes preguntes personals jo mateix – va dir el policia australià. Llavors va exhalar un bol de fum per la seva boca, gairebé com si fos un assassí a sou com ell. En Jofré Vinaixa va quedar sorprès per la immensa flema britànica que mostrava. De moment no volia intentar res per fugir d'aquell tràngol. El veia massa segur d'ell mateix, capaç de liquidar-lo en aquell menjador si intentava fer alguna ximpleria. Se'l veia un paio de gallet ràpid, i amb molta destresa en l'art de disparar armes de foc i liquidar a gent a sang freda; tal com podia fer ell mateix. Aquell paio podia ser gairebé la forma de la seva sabata, però en bòfio. Un bòfio molt agut i perillós, malgrat era l'actual parella d'en Bruno von Meller.

- Vols que truqui directament a la comissaria, o tens mòbil al damunt? – va preguntar aquest, ofegant una rialla. Encara no es podia creure que aquella situació fos tan seria.

- No cal, no cal – va dir en Malcom Young – mira si pots trobar alguna corda o quelcom semblant, per lligar-lo...

- Lligar en Jovi com si fos un presoner, no cal arribar tan lluny home – va replicar, amb veu amanerada.

- Això no es cap joc sexual Bruno, la cosa va en sèrio – va insistir en Malcom Young, movent el canó de la seva arma amb un gest autoritari.

- Segur que a la cuina tinc alguna cosa, si vols també li puc ficar una bena als ulls –va afegir amb una rialla, alhora que picava de mans.

- Unes manilles també t'aniràn bé, si vols ajudar a fer-me pressoner del teu bòfio, “carinyu” – va afegir en Jofré Vinaixa, llençant un bes sonor a l'aire, amb el mateix to de veu irònic i amanerat que el d'en Bruno.

El seu amfitrió va sortir del menjador, dirigint-se cap a la cuina rient amb veu forta. Tenia aquell riure típic dels germànics, quant alguna cosa els fa molta gràcia i comencen a riure de manera totalment descontrolada, gairebé molesta.

- Que heu tingut algun rotllo? – va preguntar llavors en Malcom Young, observant a l'Almogàver amb una mirada assassina.

- M'ha ajudat a sortir de l'armari – va mentir aquest, amb veu sensual; tot i sabent que allò podia ferir els seus sentiments íntims -. En Bruno sempre havia tingut la gran fama de ser un follador increïble, i aquesta nit mateix m'ho, ha demostrat – va afegir en Jofré, emetent una ganyota amanerada, com si fos un veritable neòfit en la matèria.

- En Bruno ha cardat amb tu, aquesta nit? – va insistir en Malcom Young amb veu amarga. En sec no podia reprimir un gest de sentir-se dolgut.

- Sí, només arribar de l'aeroport, no ens hem pogut reprimir – va explicar en Jofré Vinaixa -. Sempre se m'ha insinuat des de fa molt de temps, gairebé des de que ens coneixem. Però jo sempre he sigut heterosexual, però recentment, degut a un desengany amorós que he tingut, de decidit sortir de l'armari. I com que sempre ho he desitjat dur-ho a terme amb en Bruno, doncs al final ho he fet amb ell mateix... ja saps, aprofitant que estava de tourné per Austràlia, he decidit visitar-lo i deixar que m'iniciés en el sexe gai, en un lloc ben lluny de casa on no et coneix ningú, perquè la gent no mal pensi de mi...jo encara tinc una reputació amb les dones saps? – va preguntar observant-lo de manera burleta.

- És molt bona la teva història, senyor Almogàver – va dir en Malcom Young, emetent un somriure tort - Però no et servirà per fugir de la justícia australiana, i ser deportat directament cap als Estats Units, o cap al teu país d'origen, on se t'acusa de

diversos crims...segur que aniràs a parar a la base militar de Guantànamo Bay, com a mínim...

En Jofré Vinaixa va comptemplar directament els ulls del policia, un paio que ostentava també el càrrec de tinent general dels serveis d'intel·ligència australians, i que al mateix temps també era cap de seguretat de l'aeroport de Sydney. Encara no podia creure's, que hagues estat atrapat d'aquella manera tan facil i tan estúpida. Allò encara era molt pitjor que lo del World Trade Center, o aquell altre cas de la Europool holandesa, on va morir la Tània Vaderberg, un dels seus darrers amors mes intensos, una relació que va durar menys de 24 hores.

Llavors va tenir la sensació de sentir el sò d'un motor d'helicòpter, apropant-se cap aquell barri de l'antiga capital australiana, junt amb diverses sirenes de la policia.

-Oh, Jofré, no em diguis ara que tots venen a per tu! – va exclamar en Bruno, tot escandalitzat, mentre tornava al menjador amb un tros de corda vella.

Aquest seguia quiet i amb les mans enlaire, sense apartar els ulls del seu captor i del canó de la seva pistola.

-Deixa'l anar Malcom- va demanar en Bruno, amb veu amanerada -. Ell es amic meu, segur que no és qui busques, et deus confondre...

-No! – va exclamar el policia australià-. Aquest paio que tens davant teu, ha segrestat una avió des de Honolulu, i ha assassinat a tota la tripulació i els seus passatgers, fugint d'alguna cosa encara mes greu –va afegir, amb veu esquerpa. Hi havia també un subtò de gelosia incontrolable en la seva veu -. A mes que t'ha passat a la cara? – va preguntar, observant-lo atentament -. Sembla que algú t'hagi fotut un parell de nates ben donades, i t'hagi fet sang al nas...

-És que aquesta nit, he agafat una bona borratxera amb en Jofré, i he ensopegat metre anava per casa – va respondre l'altre, per no ficar-lo encara mes gelós.

- Bruno amor meu – va arremetre en Jofré Vinaixa, amb totes les seves forces -. El teu estimat bòfio s'ha tornat boig. Es pensa que sóc un altre i em vol detenir perquè no li fotis les banyes amb mi, “carinyo”...

- Va baixa l'arma, i deixa'l anar – va demanar en Bruno, amb veu suau, apropant-se vers a ell. En sec va fer el gest de prendre-li la pistola, però l'agent australià li va donar una forta empenta amb el braç, llençant-lo a terra. Va ser llavors, quan en Jofré Vinaixa va saltar per damunt de la taula rodona com un felí, intentant prendre-li també la

seva arma. L'ampolla i els gots de whisky, van rodolar per damunt de la fusta fins caure a terra, mentre el policia d'origen escocès queia cap enrere, empès per l'impetu del seu agressor. La seva arma també se li va disparar dos cops, emetent un parell de trets contra el sostre de fusta de la casa. L'Almogàver li va propinar un fort cop de puny a la mandíbula, però va ser com pegar en un tros de pedra. En Malcom Young va respondre propinant-li un fort cop de cap directe al front, que li va fer veure les estrelles mentre queia enrere. Aquell paio era fort i ràpid com ell. Tots dos rodolaren pel terra, emmig dels vidres trencats.

-Queda't quiet, no et pots escapar! – va ordenar el policia, intentant recuperar el control de la seva pistola, mentre el seu rival el tenia immobilitzat pels canells.

- I una merda! – va cridar l'Almogàver, llençant-li un cop de karate al coll, però l'altre el va poder esquivar movent el cap. Llavors va aprofitar l'impuls del seu adversari per aixecar-lo amb les seves cames, llençant-lo pels aires com si fos un ninot gegant. Aquell paio també sabia arts marcial, va pensar en Jofré, mentre queia rodolant a l'altre banda d'aquell menjador de fusta, que era prou gran. Però l'Almogàver també podia ser tan ràpid com el seu contrincant, i amb un gest ràpid, li va llençar aquella cadira contra el cap, agafant-la directament per una de les seves potes. El moble es va estavellar contra el cos del xicot d'en Bruno, que va tornar a disparar un altre tret contra l'Almogàver, que li va passar fregant per la orella. En Jofré Vinaixa li va propinar una forta patcada contra el seu cap, però va errar el cop mentre l'altre li engrapava la cama amb les dues mans, llençant-lo totalment enrera de manera experta. Allò va obligar al seu adversari a donar una voltereta pels aires, estavellant-se contra un d'aquells mobles del menjador, ple de vaixella decorativa. En Jofré va empènyer aquell estri per fer-lo caure contra el seu rival, mentre en Bruno emetia un crit agut totalment espantat. Aquell policia es volia llençar de nou contra ell, però aquest cop el seu adversari va despenjar un immens rellotge de cut-cut de la paret, i també el va llençar contra el cap del policia.

- No, el rellotge dels meus avis! – va cridar en Bruno von Meller, totalment desesperat, intentant-lo impedir.

L'aparell mecànic va xocar contra el cap del policia, que va resistir el seu impacte sense fer-se massa mal. Llavors el va engrapar del terra, i li va donar una forta patcada enviant-lo de tornada cap a l'Almogàver. Aquest va esquivar el projectil, que es va estavellar contra la paret d'enfront. L'impacte va reventar tot el seu mecanisme de

rellotgeria per dins. Llavors en Jofré va intentant recollir la pistola del terra, però va ser apartada per una puntada de peu del seu adversari, enviant-la a l'altre extrem del menjador. Llavors, en Malcom Young, al veure que el seu captiu volia intentar fugir cap a l'exterior; es llençà de ple contra en contra seu. Llavors tots dos van iniciar un combat de boxa totalment brut, sense escrúpols, mentre en sec començaven a entrar policies d'assalt per tots els costats de la casa, ensorrant també la porta d'entrada principal del domicili amb un ariet. Fins i tot, hi va haver un parell d'agents, que van entrar rebentant els vidres de la finestra del menjador que donava al jardí. En menys de cinc segons, havien entrat una dotzena de policies i forces de seguretat, a dins d'aquella casa de fusta, mentre l'Almogàver i el seu rival ja havien començat a estomacar-se de debò.

Tot just quan en Jofré Vinaixa, propinava un cop de ganxo sota la barbata d'en Malcom, i aquest queia cap enrere, va sentir la descàrrega d'una pistola elèctrica "tasher", que el va deixar totalment immobilitzat.

-Encara no, encara no! Aquest paio es meu, collons! – va cridar en Malcom Young, totalment furiós i amb el seu rostre ple de blaus; mentre propinava un fort dretà contra el rostre d'en Jofré Vinaixa, que també estava tan ple d'hematomes com el seu. El paio el volia seguir estomacant ple de ràbia, fins que els policies d'assalt el van subjectar, apartant-lo del seu contrincant. Encara així, aquell bòfio australià va aconseguir propinar-li unes quantes patacades plenes de ràbia, al cos totalment inert i sense coneixement de l'Almogàver.

- Subjecteu-lo bé, que no faci malbé al "meu" presoner! – va ordenar la Elisabeth Mack Cullock, obrint-se pas entre els seus homes amb veu estrident -. Aquest paio ha perdut l'enteniment, perquè està gelós del seu noi, de manera que no ha pogut actuar de manera professional – va explicar amb veu burleta, referint-se al seu company de feina

Llavors en Malcom Young es va calmar en pocs segons, logrant recuperar la seva compostura tan impregnada de flema britànica.

-Nomes hem volia desquitar amb aquest assassí, per raons estrictes de feina – va comentar, ficant-se millor el nus de la seva corbata, mentre un equip de serveis mèdics li observava els cops de la baralla.

-Un gran expert de boxa com vostè, hauria de saber separar el plaer de la vocació – va comentar la seva superiora, ofegant una rialla no exenta de menyspreu, mentre

el cos abatut de l'Almogàver era evacuat d'aquella habitació i dut cap a una furgoneta blindada.

- Sort que encara he pogut atrapar-lo a temps, sinó sen's hagues tornat a escapar com a dalt de l'avió – va comentar en Malcom Young, deixant-se ficar iode pel seu rostre masegat, mentre seia en una cadira d'aquell menjador ensinistrat -. I sort que la situació de llavors, estava totalment controlada pel cap de serveis d'intel·ligència del meu país – va afegir amb sorna.

En aquell moment va aparèixer el seu company, col·locant-se emmig de tots dos i va començar-lo a abraçar de manera desesperada.

-Malcom amor meu, et trobes bé? –va preguntar amb veu sensible.

-No res uns quants blaus, una simple baralla amb el teu “amic” de Reus – va respondre el policia australià, fent-se el dur. Durant aquells moments també va observar a la Elisabeth Mack Cullock amb una mirada desafiant.

-Tu coneixies a l'“Almogàver”? – va preguntar aquesta, adreçant-se vers en Bruno von Meller, gairebé sense acabar-s'ho de creure -. Em temo que l'haurem d'interrogar, espero que la teva parella, no s'enfadi.

-Però que ha passat exactament emb en “Jovi”, quina ha liat ara? – va preguntar den Bruno, ofegant una rialla.

-Ha segrestat un avió procedent de Sydney, amb vint i dos hostatges a bord i els ha mort a gairebé tots, així de simple – va explicar l'Elisabeth Mack Culloc.

-En Jofré? –va preguntar en Bruno, totalment incrèdul-. No m'ho puc creure...

-Es per això que l'hem d'interrogar a fons – va insistir l'altra -. Fins ara mai s'ha destapat la veritable identitat d'aquest assassí a sou d'origen espanyol...

-Català, d'Espanyol res, xata! –va exclamar en Bruno, amb un gest de rebuig vers aquella dona.

-Al seu DNI hi deu constar l'identitat espanyola, no pas catalana – va recalcar la policia amb veu severa -. És com això que diuen els escocesos, que volen ser independents d'Anglaterra, malgrat que en el fons; no deixen de ser simples britànics...

-Això es molt discutible –va dir en Malcom, amb un gest desafiant -. Es el que us penseu els anglesos colonitzadors. Escòcia és una cosa, i Anglaterra és una altre...

-Millor que això ho discutim fora de feina – va dir la seva superiora, sentint-se molt molesta davant dels seus homes, que de sobte, la veien parlar sobre política nacionalista.

En aquells moments va entrar un home prim i alt, gairebé de metre noranta amb el cabell tallat a l'ú, i amb un espès bigoti en forma de U invertida. Era d'origen sudamericà.

-Us voldria presentar al senyor Eleuterio Jones, comissari d'investigacions de la CIA vers afers exteriors – va anunciar l'Elisabeth amb simpatia forçada -. Un agent recent arribat dels Estats Units, que es troba investigant tot això de l'Almogàver...

En Malcom Young li va estretar la mà amb un altre somriure forçat.

-He sentit parlar de vostè, ha combatut durament contra els narcotraficants colombians.

-Ara estic ficat en afers de terrorisme internacional – va dir el comissari de la CIA -. Aquest home que heu detingut, té molt a veure amb tot l'afer de l'onze de setembre passat. Es tracta d'un assassí a sou internacional, contractat per la pròpia Al-Qaida durant el passat mes de juliol. Segurament ha tingut contacte directe amb en Bin-Laden i gràcies a ell, sabríem com capturar-lo.

- Vaja, sona molt interessant tot això – va dir en Malcom Young, observant-lo amb respecte.

- Mare meva, el meu apreciat Jofré Vinaixa, també ha estat ficat en tot això de les Torres Bessones? – va preguntar en Bruno, sense acabar-s'ho de creure.

-Qui és aquest? – volia saber en sec, aquell agent de la CIA.

-És la meva parella – va anunciar en Malcom Young, amb un gest protector -. És de Mont-roig, al costat mateix de de Reus, d'on procedeix el detingut. Es veu que es coneixen des de fa molts anys...

El policia el va observar de manera penetrant. Tenia una mirada vidriosa que feia por.

-Vostè coneix el detingut?- va preguntar -. Aquest assassí a sou, conegut com l'Almogàver, doncs?

-Es diu Jofré Vinaixa i és amic meu...és en "Jovi"; de Reus de tota la vida. Us esteu equivocant de persona...

- L'haurem d'interrogar – va ordenar l'Eleuterio Jones.

-De moment encara no, primer hem d'acabar d'esbrinar, si el detingut es qui realment ha segrestat l'avió – va dir l'Elisabeth Mac Cullock.

-Si el segrestador és el mític Almogàver, m'el duré directament als Estats Units- va dir l'agent de la CIA, amb vehemència -. Tinc ordres expresses del President Bush, avalades pels vostres mandataris australians...

-Però primer el desputllarem naltros – va dir l'Elisabeth Mac Cullock, amb autoritat -. Quan el servei d'Intel·ligència tingui tota la informació que ens interessa sobre ell, us el podreu endur cap a Amèrica; tot sencer...

-Ja ho veurem – va dir el colombià, ficant-se a la defensiva -. El coronel James Thompson, m'ajudarà a dur a terme l'evacuació directa cap als Estats Units – va dir ensenyant una ordre ministerial.

En Malcom Young va tenir que ofegar una rialla, en escoltar aquelles intencions, mentre la seva companya emetia un gest d'angoixa, tocant-se el cap de manera nerviosa, sense parar de donar tombs per aquell menjador atestat de policies.

-Ostres no, no pot ser –va dir-se ella mateixa -. On es troba ara mateix el Coronel Thompson? – va preguntar amb veu histèrica, mentre despenjava el seu mòbil -. Vull parlar amb ell ara mateix.

-No cal que el truquis, acaba d'arribar a la casa, estimada Elisabeth – va afegir l'Eleuterio Jones, observant al Malcom Young amb complicitat.

-Donc trucaré al Primer Ministre d'Austràlia – va anunciar l'Elisabeth, teclejant el seu mòbil amb precisió.

En aquells moments va entrar també el Coronel James Thompson, acompanyat d'una patrulla de soldats de l'exèrcit australià.

-Quan hem d'evacuar al presoner cap als Estats Units? – va preguntar aquell home, amb veu afable, dirigint-se cap al Comissari de la CIA.

-Quan abans millor – va respondre l'Eleutèrio Jones.

-Ja he disposat d'un avió blindat de l'exèrcit, que aterrarà directament a la base militar de la OTAN de Canberra.

-No, no, espereu, encara no – va interrompre la Elisabeth, amb veu nerviosa-. Senyor

Ministre, sóc l'Elisabeth, si us plau cancel·li l'ordre d'evacuació de l'Almogàver, el vull retenir 48 hores mes com a mínim... aquí mateix a Sydney. L'hem d'interrogar a fons, no sabem quines intencions i quins contactes pot tenir aquí dins del nostre país, i que nosaltres no coneixem encara...si, si...val...ara li passo.

L'Elisabeth va fer una pausa, passant-li el seu mòbil al Coronel Thompson.

-És el Primer ministre- va anunciar tota múrria-, vol parlar directament amb vostè.

El Coronel Thompson es va ficar l'aparell a l'orella amb el gest un xic esporuguit.

-Molt bé...sí...encara no l'hem d'evacuat...ens esperem dos dies mes?...quatre com a mínim, molt bé...el durem a la presó militar de Sydney. Màxima seguretat...és clar...si. Molt bé...ara li passo també...

Llavors va passar el mòbil de l'Elisabeth, a l'agent de la CIA.

-És el Primer Ministre d'Austràlia, que de moment li cancel·la l'ordre d'evacuació del Presoner cap als Estats Units – va anunciar amb veu ferma.

L'Eleuterio Jones, també es va ficar l'aparell a l'orella, emetent una ganyota d'empenyament total.

-Sí, molt bé, ja me'n faig càrrec. Això de l'Almogàver era ordre prioritària pel meu país. Molt bé, ja parlarà amb el Ministre d'afers exteriors dels Estats Units...sí, ara mateix quan el truqui i l'informi de la situació, ja passarà comptes amb vostè...molt bé Senyor Ministre, moltes gràcies per tot plegat. Espero que les tasques d'interrogatori, es duguin a terme al mes de pressa possible...molt bé.

L'Eleuterio Johnson va tornar el telèfon a la Elisabeth.

-Vostè guanya de moment, ara mateix el presoner es trobarà sota la seva custòdia. Si passa alguna cosa greu per culpa d'aquesta acció, naltros els de la CIA ja no hi tindrem res a veure...

-Exactament, my friend – va afirmar aquella dona, apagant el mòbil amb un gest triomfal -. El senyor Almogàver es queda en territori australià, el tancarem a la presó militar de Saint John's de Sydney – va afegir, disposant-se a abandonar el menjador d'aquella vivenda de fusta, on es trobaven tots plegats -. Ha sigut un plaer treballar amb tots vostès - es va acomiadar amb veu burleta.

- A vegades s'ha de saber perdre – va dir en Malcom Young, fent l'ullet a l'Eleutèrio

Jones, mentre també conectava el seu mòbil, decidit a trucar a un telèfon determinat. Però aquesta vegada va abandonar l'habitació del menjador plena de policies. En Bruno va sortir darrera seu, acomiadant-se dels altres amb un gest amanerat.

-Suposo que el govern australià pagareu tots els desperfectes ocasionats a casa meva, oi? – va preguntar, davant de la rialla general de tots.

-Ves al quarto on dorm ta germana atiborrada de sommífers – va ordenar en Malcom, ficant-se aquell telèfon a l'orella -. Em sembla que ja s'ha despertat.

Capítol 17. Quelcom inesperat

En Jofré Vinaixa, va recuperar el coneixement sentint un mal de cap increïble. Llavors anava assegut dins del compartiment d'un vehicle blindat, enmanillat de cames i braços. Aquell bòfio australià i company sentimental d'en Bruno, l'havia apallissat de debò. Però encara així, ell hagues pogut acabar guanyant aquell combat singular de boxa. Només l'aparició oportuna de la policia australiana, havia evitat que l'hagues mort allà mateix, només era qüestió de temps.

Però en recordar millor aquell combat, va dubtar de sobte. Era el primer cop en sa vida que no havia pogut vèncer del tot al seu contrincant en un combat cos a cos. No havia estat capaç de trobar-li cap punt dèbil. En Malcom Young era un veritable lluitador professional, i coneixia tantes tècniques d'atac o defensa, com ell. Fins i tot unes quantes mes. Segur que també s'havia entrenat un munt d'hores practicant el Kraw Maga.

La furgoneta blindada de l'exèrcit australià on en Jofré Vinaixa anava presoner; estava custodiada per sis agents del servei d'intel·ligència, que l'observaven amb desconfiança i hostilitat a parts iguals. Tenia les mans i els turmells emmanillats i lligats a unes cadenes fixes a la paret del vehicle cel·lular, llavors no podia moure's ni un centímetre sense caure a terra. Davant i darrera d'aquella furgoneta blindada, també hi havia dos jeeps de l'exèrcit australià, custodiant el vehicle on l'Almogàver anava presoner cap al seu destí de la presó militar de Saint John's; ubicada en un gran descampat desèrtic als afores de Sydney. Llavors va sentir el sò d'un parell d'helicòpters que volaven damunt de la caravana militar, on fins i tot hi havia una dotzena de motocicletes custodiant el comboi principal.

Aquest cop si que havia begut oli de debò; << s'ha acabat l'Almogàver >>, va pensar amb resignació, sabent que després de tot allò que s'havia liat als Estats Units, tota la policia mundial li aniria al darrera. Ara estava totalment trincat. Mes trincat i atrapat; impossible.

Després de cinc minuts, el vehicle on viatjava va aflluixar la seva velocitat fins aturar-se del tot.

En Jofré Vinaixa va observar per la finestra, descobrint que havia arribat a prop d'aquella presó militar de Sydney, però encara no havia entrat a dins del tot.

Els guardians el van observar sense dir res, ni es van inmutar quan la porta del furgó blindat es va obrir de sobte. Llavors la figura del Coronel Thompson i dos oficials de l'exèrcit australià van aparèixer de l'exterior, aquell inspector de la CIA l'Eleuterio Jones, també estava amb ells mostrant un gest impacient. Els militars que custodiaven a l'Almogàver es van quadrar davant dels seus superiors.

-Traieu-lo d'aquí dins, és una ordre! – va demanar, el vell coronel de les forces armades australianes.

Els vigilants van dubtar durant uns quants segons.

-Tenim l'ordre de dur-lo directament fins a la presó de Saint John's – va respondre un d'ells, que semblava ser un sergent.

-Doncs el Primer Ministre, acaba de dictaminar que aquest presoner tan perillós, passa a disposició meva – va anunciar el Coronel Thompson amb veu autoritària -. A partir d'ara durem al reu cap a l'aeroport de Sydney, per extraditar-lo directament cap als Estats Units, amb una nau militar. El senyor Eleuterio Jones, amb l'ajut d'en Malcom Young s'encarregarà de la seva custòdia directa – va afegir ensenyant una ordre escrita.

En Jofré Vinaixa va observar sorprès, com els agents que el custodiaven acataven aquell manament, i li obrien les manilles dels peus, abans de desencadenar-lo de la paret cel·lular perquè es pogues desplaçar del tot.

Llavors va ser conduït fora del vehicle. Allà al costat mateix de la furgoneta blindada, hi havia un altre Land-rover, pertanyent a les forces militar australianes. D'allà dins, va sortir aquell bòfio gai que l'havia capturat de debò.

-Ja us en podeu anar – va ordenar en Malcom Young, amb un somriure burleta, mentre dos dels seus homes obligaven a l'Almogàver a dirigir-se cap a l'interior d'aquell vehicle.

El Coronel Thompson es va acomiadar d'ell, saludant-lo de manera ferma, abans de pujar a l'interior de la furgoneta blindada amb la resta dels seus homes. Llavors en Jofré Vinaixa, també va descobrir que s'havien quedat totalment sols en aquella part de la carretera. L'escorta de la resta de vehicles militars, i els dos helicòpters que el custodiaven, havien desaparegut totalment, gairebé com per art de màgia.

El presoner va seure al seient del darrera del land rover, sense dir res mentre li tornaven

a emmanillar els turmells lligant-los contra la barra del seient. En Malcom Young va seure al seu costat dret, mentre un cadet militar es colocava a l'esquerra. L'Eleutèrio Jones va prendre lloc davant mateix del vehicle, al costat mateix del conductor. Aquest va ficar en marxa el jeep de l'exèrcit, i va prendre una direcció contrària vers on anava amb els altres. Allunyant-se d'aquell campament militar australià.

-Em pensava que hem duríeu cap la pressò militar de Saint John's. Però ja veig que no – va comentar l'Almogàver, amb to de mofa, mentre observava el rostre impertorbable d'en Malcom Young que seia al costat dret.

-En un principi, això era la idea inicial – va manifestar aquest -. Vostè ha de ser deportat directament cap als Estats Units, així la llorda de la Elisabeth Mack Cullock no es podrà penjar cap medalla a costa meva. Per això t'entrego al nostre company de la CIA: el senyor Eleuterio Jones...

- Entenc. Suposo que aquest home estarà content – va comentar en Jofré, referint-se a ell. Aquest es va girar lleument des de el seient de copilot, i el va observar sense dir res, malgrat semblava trobar-se satisfet del tot.

En Malcom Young va somriure de manera cruel.

-El que passa és que durant el trajecte, pot succeir un greu percanç – va anunciar, gairebé amb un murmur sinistre, gairebé dissimulat pel so del motor.

- Ah sí? – va preguntar en Jofré, arquejant les celles.

-Vostè s'haurà escapat i haurà mort als tres homes que el custodiaven, però en deixarà un de viu, perquè vostè és un assassí a sou molt perillós, oi? – va preguntar en Malcom Young, traient de sobte; una pistola amb silenciador. Sense que ningú ho pogues evitar, en Malcom Young va disparar a bocaterrossa contra el rostre del militar australià que també seia a la part posterior del vehicle. L'home es va desplomar totalment mort amb un crit ofegat, acte seguit va fer el mateix amb l'agent qui conduïa el vehicle, atravesant-li el crani des de la part del darrera. L'Eleuterio Johnson va intentar desenfundar la seva arma contra el policia australià, que semblava haver-se tornat boig, però allò va ser massa tard, rebent un impacte a l'alçada del cor.

- Maldita sea! –va exclamar cridant en castellà, abans de rebre un altre tret de bala al cap. Llavors es va desplomar totalment sense vida.

El cotxe va sortir de la carretera deserta i recta, però s'aturà en mig del voral inclinat, sense sofrir cap dany...

- Xec, paio, que estàs sonat?! – va exclamar en Jofré Vinaixa, totalment sorprès-. Es podria haver volcat el vehicle!

- No pateixis, no anàvem a mes de vint milles per hora. Està tot calculat – va dir en Malcom Young, traient-li les manilles dels peus i les mans amb la clau del soldat mort.

- No entenc que passa ara...

- T'estic alliberant perquè fugis d'Austràlia, i tornis cap a casa teva sà i d'estalvi, carallot! – va anunciar amb un somriure irònic -. Aquí tens una documentació falsa amb la teva fotografia i uns cinc mil dòlars australians, que et permetràn sortir del país sense que t'atrapin. Els pots canviar amb pessetes allà a l'aeroport mateix, si vols...

-No ho entenc això – va repetir en jofré Vinaixa, mentre s'acaronava els canells dolguts per la pressió de les manilles -. Tu mateix m'acabes de capturar amb tots els honors que et pertoquen, i ara m'alliberes...

- Escolta, jo estic a favor de la independència de Catalunya, tal com ho estic de la d'Escòcia, la meva veritable pàtria – va confessar en Malcom Young -. Ara mateix et vindrà a buscar en Bruno amb el seu cotxe, i et durà directament cap a l'aeroport de Melbourne, perquè tornis cap a Barcelona fent escala a Singapur sense cap entrebanc – va afegir, amb veu ferma.

- Encara no sé, a què es deguda tota aquesta moguda tan inesperada – va comentar l'Almogàver, totalment sorprès -. A partir d'ara te'n dec una de bona.

Llavors va observar millor aquella cartera de mà que li havia passat, amb un DNI i passaport fals, un bitllet d'avió directe de Melbourne a Barcelona, mes els bitllets de dòlars australians, agrupats amb feixos de deu, vint, cinquanta i cent.

Però de sobte, es va sentir un motor sonor i vibrant procedent dels aires. Llavors tots dos van ser il·luminats per aquell helicòpter que havia aparegut per damunt dels seus caps, com si procedís del no res. Era el mateix traste del servei d'intel·ligència australià, que havia arribat a casa d'en Bruno durant el moment de la seva detenció.

-Alto, quedeu-vos quiets on esteu, i llenceu les vostres armes! – va ordenar la Elisabeth Mac Cullock a traves d'un megàfon. Allà dalt de la nau també hi havia un parell de francitadors que els estava apuntant a uns quinze metres de distància.

En Malcom va observar el seu rellotge, mentre alçava les mans.

-Tapa't les orelles Jofré, aquesta llorda no s'en sortirà amb la seva – va dir.

-Què dius? – volia saber l'altre, observant com aquell aparell aeri que volava uns vint metres damunt seu.

-Quedeu-vos quiets mentre aterrem, no feu res de sospitós, perquè esteu tots dos detinguts, inclòs vostè, senyor Malcom Young – va afegir l'Elisabeth Mac Cullock, a traves d'aquell megàfon – I llenci l'arma, o dispararem contra vostè...

En Jofré va comptemplar sorprès, com en sec, el xicot del Bruno es tapava les orelles tancant els ulls. Llavors l'aparell aeri va esclatar pels aires, mentre es desplaçava uns vint metres mes endavant per aterrar millor. Li havien ficat una bomba de rellotgeria que s'havia detonat del tot a la hora exacte, fent petar la nau i els seus ocupants amb mil bocins. Aquella va ser la darrera missió de l'Elisabeth Mac Cullock.

- Nomes et demano tres coses, a canvi de deixar-te totalment en llibertat– va dir en Malcom Young com si res, apuntant-lo encara amb aquella pistola que duia silenciador.

- De que es tracta?- va preguntar l'altre, tot estranyat.

- Primer vull que fotis el camp ben lluny d'Australia, veste'n cap a casa teva i no tornis mai mes – va dir fent una pausa, mentre l'Almogàver afirmava amb el cap-. Segon: em juraràs també que no tornaràs a molestar a en Bruno, o a qualsevol membre de la seva família.

- Si ho vols així, cap problema – va dir l'Almogàver, movent el cap afirmativament -. Et juro que sempre he sigut heterosexual – va afegir, sense apartar la seva vista del canó d'aquella arma que acabava de liquidar a tres homes.

- I en tercer lloc, vull que em propinis un cop de puny ben fort, que em deixi gairebé fora de combat – va demanar en Malcom Young, traient el carregador de la pipa automàtica i llençant-lo ben lluny. En aquell moment sonà el clàxon d'un cotxe, era un Mercedes Benz pintat de color rosa. El seu antic col·lega d'origen germànic els havia seguit de ben lluny.

-Serà un plaer – va manifestar llavors en Jofré Vinaixa, tancant la seva mà dreta. En Malcom Young apropà el seu rostre cap a ell, i a continuació va rebre un bon cop de puny a la seva mandíbula puntiaguda, que el va fer retrocedir cap enrere donant un bot de gairebé dos metres. En Jofré Vinaixa el va observar amb un somriure cruel.

- I això de propina, amic meu ! –va cridar donant-li una forta patcada a les costelles. El tinent general del servei d'intel·ligència australià, va emetre un so gutural abans de perdre el coneixement.

- Va Jofré, puja, anem-nos'en d'aquí! –va ordenar en Bruno von Meller, amb la veu totalment espantada. Allà al costat del voral, gairebé emmig del desert australià, encara cremaven les restes de l'helicópter esclatat per una bomba de rellotgeria.

- Vinga som-hi doncs – va dir aquest, entrant cap el seient de copilot del vehicle alemany. Durant uns segons va voler agafar l'arma d'algun d'aquells bòfios morts, i portar-la damunt seu per si de cas, però va desistir de fer-ho. Potser aquest cop era millor fugir de manera tranquil·la i sense despertar cap sospita, va pensar observant atentament el passaport i el document d'identitat totalment fals que li havia passat en Malcom Young; on es mostrava la seva foto de carnet d'identitat, amb la seva personalitat canviada un altre cop. Aquesta vegada en Jofré Vinaixa s'havia transformat amb en Walter Hellwig, un alemany d'Hamburg, que desenvolupava la feina d'un alt executiu d'una multinacional, que llavors viatjava de Sydney a Barcelona. Tant el passaport com el DNI fals, eren una veritable obra d'artesanía en el món de la falsificació de documents personals.

En Bruno va accelerar el vehicle totalment en direcció contrària per on havien vingut, dirigint-se directament cap a l'aeroport de Melbourne. Llavors va treure's un paquet de Winston de la butxaca pectoral esquerra, que tenia en la seva camisa rosa de màniga curta.

-Agafa'n un si vols, capullo – va oferir al seu col·lega.

- La teva parella s'ho ha currat de debò –va comentar en Jofré, encenent un d'aquells winstons amb el cendrer del vehicle -. Encara no entenc ben bé perquè m'ha alliberat així de sobte, però es quelcom molt agraït.

- Ja fa temps que n'estava totalment fart de la Elisabeth Mac Cullock, la seva superiora. Era una llorda que el tenia tot el dia amargat –va explicar l'altre, amb una veu totalment amanerada -. Avui ha pogut venjar-se totalment d'ella. I no vegis com se l'ha tret del mig! – va exclamar amb una rialla germànica.

En Jofré Vinaixa, va restar uns quants segons en silenci, observant la carretera deserta amb un gest pensatiu.

-Però el paio, també s'ha carregat com si res; a dos bòfios australians i a un agent de la CIA bastant important – va comentar tot escandalitzat -. Un peix gros que es deia Eleutério Jones, procedent directament dels Estats Units. Un agent que anava darrera meu de debò – va recordar, bufant el fum amb un gest nerviós -. En Malcom ha fet

tot això, per fingir la meva fugida. Fins i tot ha rebut ell, fent veure que l'he estomacat al escapar-me...

-La venjança és un plat que és menja fred com la mort, ja saps – va concloure en Bruno von Meller, ementent una nova rialla de les seves.

-Però en Malcom, també carregat a l'Elisabeth Mac Cullock, la cap superior dels serveis d'intel·ligència australians – va afegir tot espantat -. Ha fet esclatar el seu helicòpter, mitjançant una bomba de rellotgeria, amb tots els agents que hi havia a dins...

-No pensis que ha estat solsament en Malcom – va replicar en Bruno von Meller -, aquesta “tipa”, ja tenia molts amics a dins del seu propi cos policial i administratiu... no ha estat sols el meu company, qui se l'ha carregada.

En Jofré Vinaixa, va començar va riure de manera sonora, malgrat que no entenia res de res. La explicació d'en Bruno podia ser una bona excusa, però segur hi havia quelcom mes profund, vers les intencions d'aquell agent del servei d'intel·ligència australià, pel fet d'alliberar-lo d'aquella manera tan estranya i tan sobtada...

segona part

El tresor del Marquès de Castillejos

Capítol 18. Una boda familiar

En Jofré Vinaixa àlies l'Almogàver va arribar a l'aeroport del Prat de Llobregat el dia 21 de setembre de l'any 2001. Nomes feia deu dies que havia passat tot allò del World Trade Center, però semblava que com si haguessin passat deu anys. Tot el que havia implicat d'aquella darrera "feina" encomanada pel propi Bin Laden a través d'en Ramzi Binalshib, havia estat una veritable una odissea.

Despres de tot allò, durant la seva fugida precipitada dels Estats Units, s'havia vist forçat a segrestar un avió trans-oceànic i liquidar a tots els seus passatgers perquè no el reconeguessin. Finalment també havia passat tot allò de la seva detenció, i alliberament sobtat, per part d'en Malcom Young; aquell policia gai, parella d'en Bruno von Meller. Una historia molt rocambolesca i molt estranya, gairebé com la seva mateixa vida.

A més, el seu antic col·lega d'origen catalano-germànic, havia intentat sodomitzar-lo mentre es traginava la seva germana menor, totalment dopada de vàliums i somnífers. En Jofré Vinaixa també havia mort a en Jacob Carbonell, el xicot de la Mireia von Meller. Un paio de Riudoms, que tenia que havia de dur a terme una conferència sobre els orígens riudomens d'en Gaudí, a la universitat de Sydney.

Quan en Bruno el va dur fins l'aeroport de Melbourne, sense que passes res mes, li va confessar que la seva parella: en Malcom Young, també era maçó, un membre de la lògia anomenada: "El temple de la llum universal de Salomó", pertanyent a la branca anglomassona procedent d'Escòcia, i per això tenia tans bons contactes en les altes esferes.

Aquella lògia maçònica a la qual pertanyia el seu xicot, es veu que també tenia seu a Reus matei, des de feia molt de temps, per això en Malcom també era un enemic extrem dels franc-maçons, la branca francesa i d'idees mes d'esquerres que els anglomaçons. Que també eren mes aviat centralistes.

-En Malcom Young, es diu en Malcom Young Ferré de segon cognom – li va explicar en Bruno -. I dóna la casualitat, de que el seu avi matern, va ser el darrer Mestre maçó de la seva lògia reusenca, quan va acabar la guerra a l'any 39 – va afegir -. Els seus avantpassats també van participar en la construcció del temple maçònic, que hi ha al carrer Roig, em sembla que està datat a finals del segle XIX, i diuen; que es un dels temples mes antics d'Europa occidental, que es conserven en bon estat.

- Si, ja el conec – va manifestar en Jofré Vinaixa, recordant aquell edifici rectangular del centre de Reus, amb coberta piramidal que semblava ser tan vell -. Tinc un amic que vivia davant mateix, però tinc entès que avui en dia s'ha convertit en un magatzem de fruits secs.

-Quí era el teu amic? – volia saber en Bruno.

-En Miquel Soronellas, un company d'institut que també anava amb mi a jugar a tennis als Reus Deportiu – va recordar en Jofré Vinaixa -. A casa seva eren gent molt important de Convergència, malgrat que ell sempre ha estat dins d'Esquerra Republicana, fins que l'han endollat a l'Imac de Reus...actualment prepara totes les coses dels teatres...

-Doncs els avis materns d'en Malcom Young també eren de Reus, i maçons, tu – va comentar en Bruno ofegant una rialla -. I a més els seus avantpassats escocesos, també eren propietaris d'una fabrica d'aiguardents a Reus capital alhora que maçons, anglomaçons, millor dit. Es veu que fins tot van ser els que van ser els principals mecenes vers la construcció del temple que hi ha al carrer d'en Roig, mes o menys pel 1882, quan finalitzava l'època daurada del Reus-París-Londres, ja saps què vull dir.

- Vaja quina casualitat tot això – va dir en Jofré Vinaixa, totalment pensatiu mentre encenia el segon Winston. Llavors ja estaven arribant fins a Melbourne sense cap incident. Havien fet uns cinc-cents kilòmetres, conduint tota la nit sencera, i només havien parat a una benzinera per ficar combustible i a fer un cafè ràpid. De sobte s'havia iniciat aquella conversa sobre l'origen maçònic d'en Malcom Young i tots els maçons de Reus.

- A més aquell home era un maçó – va prosseguir en Bruno, referint-se al avantpassat del seu company -. I tenia com a “germà” d'ordre: al propi general Prim, que pertanyia també a la seva lògia d'escòcia – va afegir-. I has de saber que a en Prim el van matar els maçons rivals, els francmaçons, com a venjança d'haver expulsat als Borbons de la monarquia espanyola. Fins i tot, hi havia franc-maçons que eren antics republicans pel seu origen revolucionari, doncs tots plegats es van juntar per assassinar-lo allà al carrer del Turc...

- No la conec ben bé aquesta nova versió històrica sobre la mort d'en Prim – va comentar en Jofré, emparant-se a tot el que s'havia dit a casa seva sobre l'assassinat del general -, malgrat sempre hi ha hagut moltes hipòtesis...

-Doncs creu-te que la que t'explicaré ara mateix, es la mes veritable de totes. Això ni el Pedrol Rius ho va descobrir – va afegir en Bruno, amb ganes de transmetre-li els seus coneixements sobre l'assassinat d'en Prim.

-T'ho ha explicat en Malcom Young, això de que al nostre fill il·lustre el van matar els franc-maçons, com a acte de venjança per haver expulsat als Borbons d'Espanya? – va preguntar en Jofré Vinaixa, donant a entendre que també sabia unes quantes coses d'en Prim. El mite sobre l'assassinat del militar reusenc, havia traspassat fronteres...

-És clar -, va respondre en Bruno-. Tot plegat va ser una revenja per part del Duc de Montpensier, que era francès i cunyat de l'Isabel segona, perquè estava casat amb la seva germana petita: la princesa Luisa Fernanda de Borbón. Aquest senyor que es deia Antonio de Orleans, havia de ser rei regent d'Espanya quan s'enderroqués a la seva cunyada del tron i es ficués a la seva esposa com a nova sobirana, cosa que al final no va succeir – va afegir en Bruno, amb veu ferma -. Perquè el general Prim, tot just quan es va produir l'enderrocament de la reina Isabel segona, a través de la revolució de 1868 coneguda com: la “Gloriosa”, no va voler que cap altre Borbó, fos monarca d'Espanya, per això va decidir ficar a l'Amadeu primer de Savoia, canviant totalment de dinastia. I allò va donar lloc que el Duc de Montpensier volgues venjar l'afrenta d'en Prim, assassinant-lo allà al carrer del Turc de Madrid...

-Tot plegat em sona a un veritable romanço, oi? –va comentar en Jofré Vinaixa, molt sorprès de que en Bruno tingues aquells coneixements sobre les causes de la mort d'en Prim.

-A mes – va afegir en Bruno von Meller -, el Duc de Montpensier, també era gran mestre de la lògia franc-maçona: “La piràmide de la veritat infinita”; arxi-enemiga mortal dels anglomaçons d'origen escocès, tal com llavors era en Prim i els avantpassats maçons de la branca del meu xicot.

-Si això de que en Prim era maçó, ja feia temps que ho havia sentit dir a casa – va recordar en Jofré Vinaixa, amb nostàlgia – També ho era en Gaudí i no sé qui mes...

- I si en Prim era anglomaçó, era evident que aniria contra tot el que representava a França, com la dinastia dels Borbons – va recalcar en Bruno amb veu sonora- Per això, en Joan Prim i Prats, va ser l'únic President espanyol (i d'origen català), que va tenir els sants pebrots de carregar-se una reina de la seva branca principal...però amb allò, potser va anar massa lluny. Per això se'l van carregar els seus rivals com un acte venjatiu, ja saps – va afegir -. Però abans, has de saber que en Prim també havia estat

francmaçó i partidari dels Borbons, fins que es va cansar d'ells, sobretot per culpa de la reina Isabel II, de manera que es va passar cap a la lògia rival anglo-maçona: “El temple de la llum universal de Salomó”.

-Potser en Prim va ser una titella de tots plegats – va deduir en Jofré Vinaixa, parlant amb veu greu i lenta -. Una víctima d'una guerra de maçons que es disputaven el control d'Espanya i tot el que li quedava de les seves colònies...

-Veig que ja vas entenent l'història- va afirmar en Bruno von Meller - Doncs el meu xicot: en Malcom, encara forma part d'aquesta lògia anglo-maçònica anomenada “El temple de la llum universal de Salomó”, que es remunta al segle XVIII, i que va arribar fins a Reus, quan la nostra ciutat era la segona més gran de Catalunya. Però darrerament, ha estat una mica apartat de tot aquest enrenou. Ell no ha volgut seguir les passes dels seus antecessors de manera tan dràstica, però no fa massa temps, que li està picant la curiositat sobre tot això dels maçons a Reus. Fa pocs mesos que va morir el seu avi matern, que era un senyor que tenia vuitanta cinc anys i formava part d'aquesta lògia - va prosseguir en Bruno -. Però l'home havia perdut contacte amb ell. A més com que és el net únic d'aquesta branca familiar; segur que potser intentarà esbrinar alguna cosa, sobre l'herència que li pertoca del llegat maçònic del seu avi; el senyor Joan Ferré March.

-I sa mare, que no ho pot mirar ella mateixa? – va preguntar en Jofré, cada cop més estranyat per aquella història tan peculiar d'herències familiars.

-Es que allà a dins de la lògia del “Temple de la llum universal de Salomó” només hi deixen formar part a homes, només gènere masculí, cap dona...ja saps què vull dir- va explicar en Bruno, donant mostres de controlar el tema-. Per tant l'hereu directe del càrrec maçònic del seu avi difunt, sigui quin sigui aquest càrrec, només li pertoca a ell, al meu Malcom...

En Jofré Vinaixa va exhalar una alenada de fum, mentre el vehicle d'en Bruno arribava fins l'aeroport de Melbourne, on havia d'agafar aquell avió directe cap a Barcelona, que sortia a les deu en punt del matí. Encara quedaven un parell d'hores.

-Jo ja he conegut a uns quants maçons a Reus mateix – va recordar l'Almogàver, observant al Bruno a veure com reaccionava -. Es troben en moltes entitats i partits polítics que governen Reus. Gent de la Cambra de comerç, del Rottary Club i del Círcol de Senyors de Reus...però mai no m'han menjat l'orella per captar-me...suposo que deuen ser anglomaçons com en Prim. Els altres deuen ser els dolents – va afegir,

amb una rialla sarcàstica.

En Bruno va trigar uns quants segons en parlar de nou.

-Això son els maçons moderns d'avui en dia, del segle XXI, son maçons pertanyents a lògies mes descafeïnades i també inofensives, com qui diu – va explicar -. Però les lògies que es van instal·lar a Reus durant el segle XVIII, quan era la segona ciutat mes gran i mes important de Catalunya, eren organitzacions mes poderoses i profundes, amb rituals i celebracions molt mes arcanes i esotèriques, remuntant-se a tradicions templeres o costums secretes procedents de l'edat mitjana. Per això, els anglomaçons es van instal·lar a Reus tot just quan hi havia les mítiques fabriques d'aiguardents, fundades per aristocrates britànics i escocesos. Els quals tots plegats, eren maçons pertanyents al “Temple de la llum universal”, fundat de manera oficial a Edimburg a principis del segle XVIII, per un aristocrata escocès anomenat el Duc Philip de Warthon, que també tenia negocis de fabriques d'aiguardent a Reus mateix.

>>Llavors uns quants anys mes tard, van arribar els aristocrates i burgesos francesos, especialitzats en la manufactura de teixits i també es van congregar a Reus, evidentment molts d'ells pertanyien a diverses lògies revolucionaries i per això a Reus mateix es va instal·lar una de les primeres lògies francmaçones, coneguda com “La piràmide de la veritat suprema”, a finals del segle XVIII, concretament l'any 1789 de la mà del Compte Bofarull, una lògia que ja havia estat fundada a París uns quants ans enrere: l'any 1720, i que quan es va instal·lar a Reus, es va convertir en la veritable enemiga de la lògia anglomaçona, “El temple de la llum universal”. Enténs el què vull dir oi?

-Sí és clar, dues grans lògies rivals, instal·lades a Reus durant el temps de Reus, París, Londres, molt interessant tot plegat –va deduir l'Almogàver, amb un somriure sarcàstic. A la ciutat de Reus sempre hi havia hagut bacallà del bo.

-Són les dues lògies mes antigues a Reus, encara vigents avui en dia. Sempre han estat enfrontades com a rivals, malgrat hi ha hagut època de pactes de no agressió mutua. Però darrerament tornen a estar enfrontades, sobretot per motius polítics i ànsies de poder municipal – va explicar en Bruno.

-Sí, suposo que deuen voler el poder absolut...dins de l'Ajuntament de Reus, on es pot aconseguir molta pasta –va afegir en Jofré Vinaixa, totalment entès en aquells temes municipals tan lucratiu.

-Avui en dia, els francmaçons es troben a dins del tripartit que actualment governa la

ciutat, mentre que els anglomaçons, es troben a l'oposició, amb moltes ganes d'obtenir l'alcaldia de la ciutat – va explicar en Bruno -. Fixa't que malgrat que a Reus governi el tripartit, el rei Joan Carles i el príncep Felip, venen cada dos per tres a visitar la nostra ciutat, per dur a terme discursos, inauguracions d'empreses, convencions elitistes amb els peixos grosos de la ciutat. Ja saps què em refereixo – va afegir en Bruno, rememorant anteriors estades de la Casa Real a casa nostra -. En canvi els anglomaçons de Reus, no ho volen això, sinò tot el contrari. I aquest fet es remunta des de finals del segle XVIII en plena època de Reus, París i Londres.

-Vaja, doncs sí que ve de lluny la cosa – va comentar en Jofré, totalment pensatiu-. Però ara mateix també es parla molt de l'oasi reusenc. No hi ha veritables enfrontaments entre tripartit i oposició dins de l'ajuntament de la ciutat - va recordar, referint-se al govern municipal dels darrers anys dels segle XX i principis del XXI.

-Sí, però això canviarà a partir de les properes municipals de l'any 2003 –va intercedir en Bruno -. Ja ho veuràs, com hi haurà cares noves a l'oposició, que serà molt més agressiva que la que hi ha hagut fins ara mateix...

-Bé, si tot això té quelcom a veure amb aquest afer de les lògies maçòniques instal·lades a la nostra ciutat des de el segle XVIII, serà quelcom divertit de viure-ho – va comentar en Jofré amb una rialla.

De sobte en Bruno el va observar amb un gest greu, gairebé repulsiu.

-Es cert tot això que m'ha explicat en Malcom, de que també treballes com assassí a sou? –va preguntar despres de pensar-s'ho bé-. Que ets un paio que ha pelat a un munt de gent, a canvi de quartos? –va afegir amb un to ple de dubte.

-Sí, és cert – va respondre en Jofré Vinaixa, observant-lo amb aquella mirada tan freda com l'acer -. Tots tenim la nostra cara fosca per guanyar-nos la vida de debò, ja saps de què parlo; uns duen a terme estafes, xanxullos, pirules, etc... i els altres en canvi; maten a gent per encàrrec, o bé, cobrant un sou de l'estat com els militars – va afegir amb un somriure tort -. I des d'ara mateix, confio en la teva discreció estimat Bruno, i espero, no ho expliquis a ningú mes vers el què em dedico de debò – va demanar de sobte, amb una veu molt glaçada, com si l'estigues amenaçant de mort.

En Bruno va sentir un petit calfred per la seva espina dorsal, realment llavors es va adonar que el seu antic col·lega era un paio molt mes xungo i perillós del que semblava.

-En Malcom també m'ha dit que has liquidat a una vintena de persones que viatjaven

a l'avió, entre ells en Jacob Carbonell, el noi de la meva germana.

-No he tingut mes remei, nen – va dir movent el cap -. El molt desgraciat volia dur a terme una conferència a la universitat de se Sydney, i proclamar als quatre vents que en Gaudí era de Riudoms. Una cosa així no es pot tolerar, ni permetre que es dugui a terme – va concloure en Jofré Vinaixa, una rialla irònica -. Es totalment imperdonable.

- Si t'he de ser sincer, a mi el paio aquell tampoc no em queia massa bé, era un fantasma riudomenc, un putó “tomacot”, ja saps què vull dir...

-Bé, en Jacob em va buscar la boca, em va calentar de debò amb el tema que en Gaudí era de Riudoms –es va excusar el seu assassí -. No mato a gent per què sí. Però el paio em va provocar del tot, afirmant tota l'estona que l'Antoni Gaudí era del poble veí i prou, sense voler debatre els meus arguments. Et juro que abans de pelar-lo – va dir en Jofré -, li vaig donar l'oportunitat que rectificués la seva estúpida teoria de que el nostre arquitecte era nascut a Riudoms, però en Jacob ho va voler defensar fins la mort, i per això me'l vaig carregar...no tenia remei...-va afegir en Jofré Vinaixa, amb un somriure esquerp.

- Home però això de matar a algú per la polèmica del vostre arquitecte, potser és arribar massa lluny, oi? – va preguntar en Bruno von Meller, rient a tot pulmó, donant símptomes de que la vida del seu futur “cunyat” l'importava una merda.

-Ja t'he dit abans, que quan algú em provoca i m'encén la sang de debò, el mato i ja està, fora hosties! – es va excusar l'altre, amb una rialla sonora.

-Es que Gaudí era nascut a Reus, no hi ha cap dubte – va riure en Bruno von Meller -. I també era maçó com el General Prim, ha, ha.ha...

-Bé, parlant d'un altre fill il·lustre de Reus, nomes volia saber perquè m'has confessat tot això de que en Malcom Young es maçó i pertanyent a la mateixa ordre que el general Prim? – va preguntar, apagant la cigarreta dins del cendrer Mercedes benz.

- Em va demanar t'ho comentes després d'alliberar-te – es va justificar en Bruno, amb la mirada un xic preocupada -. Aquí mateix, no entro ni surto.

-Bé, entenc – va dir l'altre, rumiant-ho a fons. Segur que a canvi d'aquell favor, li demanaria alguna cosa mes endavant. Quelcom relacionat amb tot allò de la maçoneria escocesa instal·lada a Reus des d'el segle XVIII.

Quan van passar uns vint minuts, en Bruno va estacionar el seu cotxe al pàrquing

de l'aeroport de Melbourne, sense haver de passar cap control policial.

-De totes maneres, et volia fer una darrera pregunta personal- va manifestar, traient la clau del vehicle, mentre en Jofré restava pensatiu per tot allò que li havia explicat sobre el seu company sentimental.

-Digues.

-Ets homosexual de veritat, o només has fet comèdia amb mi, per poder ocultar-te de la justícia australiana?

En Jofré Vinaixa va sentir la mirada sincera d'en Bruno, al fer-li aquella pregunta tan compromesa.

-Sempre he sigut heterosexual, Bruno – va respondre, agafant-lo suament per l'espatlla -. Sempre he estat un mascle de sang calenta, que només vol fornicar amb femelles de bon veure...

-Ja ho he comprovat com et tiraves a ma germana dormida, cabró! –va insultar l'altre, sentint-se un xic ofès -. Espero no quedi embarassada de tu ! – va afegir amb una rialla, pegant-li un copet a l'ombro -. Mira que si ara em toqués ser cunyat teu!

-Gràcies per tot Bruno, sempre has estat un veritable col·lega, llàstima no tingui les mateixes tendències sexuals que tu – va manifestar en Jofré, de manera relaxada per no ofendre els seus sentiments vers ell.

-De res Jofré, ja ens trobarem si torno per Reus – va dir estretant-li la mà.

Lavors en Bruno von Meller, va veure de sobte, com el rostre del seu amic s'apropava al seu de manera lenta.

-Donam un petó d'acomiadament, home – va demanar amb la seva veu greu característica -. Es el menys que puc fer per tu...al menys ho intentarem.

-M'agradaria més fer te una mamadeta...

-No Bruno, un petó als llavis i prou! – va respondre en Jofré Vinaixa, amb veu esquerra.

Lavors els dos rostres masculins, van juntar-se a l'uníson, fusionant les seves boques. Va ser un bes curt, però intens. Tot just quan la llengua d'en Bruno va aconseguir penetrar dins la boca d'en Jofré, aquest es va separar d'ell propinant-li una forta empenta, i va començar a vomitar sentint espasmes de fàstic i angúnia. Allò no anava

amb ell. De cap manera...

-Ostres Jofré, això no m'ho pots fer ara! – va exclamar l'altre, tot escandalitzat.

-Ho sento nen, no puc amb això, ni per les bones...- va manifestar l'Almogàver, traient el cap per la finestra del vehicle i començant a vomitar nomes bilis.

- De totes maneres, has intentat fer un gran esforç per quedar bé amb mi – li digué en Bruno, donant-li uns copets a l'esquena -. La qual cosa es molt d'agrair. Tot un detall -xato! –va afegir amb veu totalment amanerada.

Al cap d'un minut, quan en Jofré Vinaixa ja es va trobar millor, va abandonar aquell Mercedes Benz pintat de color rosa i es va dirigir cap a l'andana principal, on hi havia els vols trans-oceànics amb destinació a Europa. Mentre caminava sense girar-se; va sentir com el motor del cotxe que l'havia dut fins allà mateix, es ficava en marxa i abandonava el pàrquing de l'aeroport ubicat a l'aire lliure.

<<Encara no acabo d'entendre, perquè en Malcom Young m'ha deixat anar d'aquesta manera tan sobtada >>, va pensar tot estranyat, prenent lloc en un seient de primera classe d'aquell avió trans-oceànic, pertanyent a una companyia australiana. Llavors havia passat tots els controls policials i aduaners sense cap dificultat...

En Jofré estava totalment segur queu mes endavant es tornaria a trobar a en Malcom Young pels carrers de Reus, en companyia del "seu" Bruno...i segur que seria per a demanar-li alguna cosa, alguna mena de favor totalment relacionat amb tot aquell culebrot de la maçoneria reusenca.

<< Estaré preparat quan arribi el moment >>, va pensar, amb fermesa.

Aquell vol que feia el trajecte de Melbourne-Barcelona, fent escala a Singapur, va durar gairebé unes vint-i-quatre hores seguides. Va ser el vol mes llarg que havia fet en sa vida. Despres de canviar els dòlars australians en pessetes, en una sucursal de la Caixa a l'aeroport del Prat, va jalar-se un enetrepà de llom amb formatge i patates fregides al Pans and Company. A continuació, va agafar un autobús de l'Hispano Igualadina que el va dur directament fins a Reus.

Ja feia moltes setmanes que havia estat donant tombs pel món, arran d'aquella operació "d'Allah versus Amèrica" i les seves conseqüències colaterals; gairebé havia donat tota la volta sencera al planeta. I ara havia de quedar-se a Reus durant una bona temporada, i deixar de fer d'Almogàver fins que la cosa es calmes una mica. També li sabia molt greu, el fet haver perdut d'aquella manera tan estúpida, la majoria de

quartos que li havien pagat els d'Al-Qaida.

De totes maneres, encara li quedaven uns quants milionets per anar tirant a la Banca Internacional de Ginebra.

Finalment en Jofré Vinaixa, va arribar a la conclusió que amb tot allò de l'11-S; els d'Al-Qaida li havien fet la pirula i a sobre l'havien liat bastant grossa als Estats Units, de manera que l'ordre mundial de les coses començaria a canviar dràsticament a partir d'aquella data.

En Jofré estava llegint el Periodico de Catalunya que havia comprat a l'aeroport del Prat, i en George Bush no parava de clamar en dur a terme la Guerra contra els terroristes àrabs, causants d'aquell atemptant tan sanguinari on havien mort mes de tres mil persones. A mes, també hi havia tot allò altre dels enviaments d'Antrax, aquelles particules verinoses de carbuncle catorze, que els terroristes àrabs estaven remetent per correu a tot quiski que no els hi queia bé.

Quan va arribar a Reus ja eren les dues del migdia de l'endemà mateix dia 22 de setembre. Des de l'estació d'autobusos va agafar un taxi que el va dur fins a l'urbanització del Pinar, deixant-lo a l'entrada mateix d'aquell lloc de la ciutat ple de xalets, gairebé a peu de la carretera de Castellvell. En Jofré no volia que la gent de Reus sabés en quin lloc exacte vivia, per si de cas. De manera que va fer una distància de dos-cents metres a peu, creuant l'avinguda de les torres d'electra abans d'arribar a casa seva, aquell xalet ubicat al carrer de Palerm numero 12, als afores del Pinar.

La clau de la porta del carrer, la tenia desada sota una d'aquelles torretes ornamentals que decoraven a l'entrada. Llavors va accedir dins del jardí amb piscina, va recollir la clau de la casa que es trobava sota d'una d'aquelles lloses, que atravesaven el camp de gespa lluenta i ben tallada, que envoltava el xalet de dues plantes. Sempre tenia el jardí molt ben cuidat, com la piscina.

<< M'hauré de comprar també un mòbil nou >>, va pensar, traient l'alarma de dins. Acte seguit va observar el telèfon fix, que guardava moltes trucades perdudes. Havia dit a la penya que se n'anava de vacances a Mèxic durant un mes i escaig. Llavors va descobrir que hi havia unes vint trucades seguides de la seva mare, la Rossita Mercader. Unes trucades que es remuntaven al mateix dia onze de setembre, després de passar tot allò del World Trade Center. Segur que primer l'havia trucat pel mòbil, i finalment ho havia fet pel fix.

En Jofré Vinaixa va marcar el telèfon de sa mare adoptiva, amb un gest impacient. La dona ja tenia setanta nou anys i tenia por li hagues passat alguna cosa greu.

-Mare sóc jo- va anunciar, quan l'altra va respondre des d'el telèfon fixe que tenia al pis de l'edifici Kursaal de la plaça Llibertat, que era on hi vivia tot l'any. Allà mateix havia existit un antic cinema i una cafeteria modernista, que van ser enderrocats als anys setanta.

-Ai Jofré, on estàs ara? – va preguntar la Rossita, amb veu nerviosa.

-Etic a casa meva, al xalet del Pinar. Acabo d'arribar de Mèxic – va mentir -. He passat unes vacances fabuloses...

-Ai fill meu!, t'he trucat infinitat de vegades al mòbil i no m'has comptestat – va anunciar la dona amb veu preocupada.

-Tranquil·la dona!, no passa res!, ja m'he assabentat de tot allò que va passar als Estats Units. Estic bé!. A Cancun he estat la mar de bé...

- I com es que no em comptestaves pel mòbil? – volia saber la Rossita Mercader.

-És que el vaig perdre durant una excursió per anar a veure els temples maies...

-I no m'ho podies haver dit això igualment – renyà sa mare.

-Es que he estat de vacances i volia desconnectar una mica de tot plegat...ja saps què vull dir...sempre faig igual cada cop que viatjo a l'estranger...- es va excusar en Jofré -. Hauries d'estar acostumada des de fa temps – va renyar per telèfon.

-Doncs jo cada cop em faig mes gran, i pateixo molt quan surts de viatge per Europa amb els teus “treje-maneges” de l'informàtica...

-Però aquest cop estava de vacances a sudamèrica, mare – va insistir en Jofré-. Ara mateix he tornat a Reus. Ens podem veure quan vulguis – va anunciar, traient-se la roba, tot disposat a prendre's una bona dutxa.

-Si xato, hauria de ser avui mateix...vols venir a dinar a casa?

-No cal, ara estic molt cansat del viatge – va comentar -. Deixa'm descansar un parell d'hores, i passo a veure't al Kursaal...

-És que hem de parlar fill meu, de quelcom molt important...importantíssim! – reiterà sa mare, amb veu aguda -. Per això t'he trucat tantes vegades, fill meu...

-De que es tracta? – volia saber.

-És la teva cosina germana, l'Alexandra...

-Què li passa a l'Alexandra? – preguntà en Jofré, un xic sorprès. Feia temps que no tenia massa notícies sobre la seva apreciada cosineta, que es deia Alexandra Alabart Mercader. Filla d'una germana petita de la Rossita i un comerciant de la ciutat. Una atractiva pubilla reusenca d'uns trenta-tres anys, alta i rossa, d'ulls blaus, que havia estudiat dret a l'Abat Oliva de Barcelona, i que des de feia uns quants anys, treballava d'advocada en un prestigiós despatx de la Diagonal, fent vida a Barna capital.

-No saps el que està a punt de succeir amb la teva cosineta Alex? –va preguntar la Rossita Mercader, tota sorpresa.

-Doncs no mare...que potser no es troba bé?

L'altra va trigar en respondre durant uns quants segons, mentre ofegava una rialla.

-La teva cosina es casarà d'aquí tres dies exactes, al Santuari de Misericòrdia...el proper dia 25 de setembre! – va exclamar amb entusiasme -. No és una gran notícia això?

En Jofré va riure entredents.

-Vaja, qui ho diria – va comentar entre dents, tot i recordant experiències viscudes amb ella temps enrera -. I amb qui es casa?

-Amb en Pere Tarragó – va respondre sa mare -. Amb el seu nuvi de tota la vida. També es advocat com ella saps? Pero ara mateix acaba d'heretar els negocis del seu pare, que va morir en accident de trànsit a Salou durant l'estiu passat, no sé si ho sabies – va afegir, referint-se al senyor Tarragó, aquell mafiós reusenc que el propi Jofré Vinaixa havia pelat un parell de mesos enrere, durant una de les seves darreres feines com assassí a sou reusenc.

-Sí pobre home – es lamentà en Jofré-. El seu fill treballava en una empresa d'exportació i importació de fruits secs – va recordar.

-Doncs ara mateix ha heretat tots els quartos i totes les propietats de son pare, de manera que ho vol invertir tot a la seva empresa "Tarragó-nuts", i la teva cosineta Alexandra, tornarà a viure a Reus quan estigui casada i començarà a treballar amb ell...– va explicar la Rossita Mercader, per telèfon tota emocionada -. Així doncs, tots dos podran residir i treballar junts a casa nostra. No ho trobes fantàstic això?

-Sí, molt ferm i bonic tot plegat – va dir en Jofré amb ironia.

-Doncs avui mateix et vull veure per casa, i parlar de com hem d'anar a la boda. No sé quina roba ficar-me i necessito que m'assessoris xato...tu també t'has de fer un vestit nou...

-Quan fa que ho saps, tot això del casament?

-Doncs uns deu dies exactes...ha estat quelcom molt ràpid. Per això t'he trucat tant pel mòbil- va explicar la Rossita-. Va ser durant un berenar que van fer a casa de la tieta Begoña i el tiet Andreu. Estàvem tots els germans presents, i llavors, van aparèixer els promesos i ens van anunciar la data exacta de l'enllaç. Ho han mantingut totalment en secret, per donar-nos una sorpresa a tots plegats. No ho trobes increïble això? – va preguntar, amb veu aguda.

Aquesta vegada en Jofré va trigar en respondre.

-Ja m'imaginava que aquests dos estaven preparant alguna cosa – va dir entredents, recordant les parladuries que hi havia per Reus des d'abans de l'estiu -. Ja saps que això és un poble i tot se sap...

-Doncs bé, quan vinguis a casa, mirarem a veure què fem, i que els regalem...

-No tenen un compte corrent, on ingressar els quartos? – va preguntar en Jofré, tot estranyat.

-Sí, però jo vull fer un regal com Déu mana...això de ficar cèntims al banc ho trobo molt poc familiar...poc humà millor dit...

-Però si la gent va apurada, sempre es d'agrair mare – va manifestar en Jofré.

-Doncs naltros els comprarem alguna cosa. Perquè es veu també tenen llistat de bodes a la Cartuja de Sevilla...

-És clar, com els bons – va afirmar en Jofré.

- I tu, com vas de roba, xato? – va preguntar de sobte, amb interès -. Encara et queden aquells “trajes” tan macos de cal Queralt?

-Sí mare...per suposat...jo sempre vesteixo del Queralt...sinó, no vaig enlloc – va afirmar en Jofré Vinaixa amb convicció total.

-Doncs per aquesta boda de la cosineta Alexandra, vull que et facis un “frac” a cal Jofré de Reus! – va ordenar la Rossita Mercader de manera sobtada.

-Què dius ara? – va preguntar el seu fill, sense poder-s’ho creure.

-La nena m’ha demanat que facis de testimoni al casament...i penso que aquesta vegada, has de dur una bona peça de cal Jofré...

-Ostres mare, però jo tiro mes de cal Queralt...el Jofré no es el meu estil, malgrat també m’agrada molt, i em digui “Jofré” com ell.

-Te’l pago jo, i vull que aquesta tarda mateix anem a cal Jofré i et prengui mides per vestir bé...-va ordenar sa mare, amb veu enèrgica.

-No cal que m’el paguis mare...ja en tinc de quartos jo...

-Xato, sempre has anat molt malament de centimets i per això t’ho vull comprar jo –va insistir la Rossita-. Aquesta tarda mateix he anat a parlar amb en Jofré pare, i m’ha dit que pel dia vint-i-quatre per la tarda, o sigui passat demà mateix ja el tindrà acabat del tot. Serà un smoking preciós...

-No era un “frac”? – va preguntar en Jofré Vinaixa, sentint-se totalment dolgut per la proposta sa mare. Ell només vestia de cal Queralt.

-Es igual, un “frac” que un “smoking” ...faràs molt més goig que el nuvi i quedaràs molt elegant...- va riure la dona.

-Però això m’ho havies d’haver consultat abans...mare...

-Ai Jofré, deixa’m escollir per tu alguna vegada en la vida. Cal Jofré és la millor sastreria de Reus...com per no dir la millor del Món...

-Doncs a mi sempre m’ha agradat més en Queralt, que vols que et digui...

-Però a cal Jofré, tenen tendes per tota Europa...

-És igual mare, cal Queralt és millor...

-Però com que es tracta de la boda de l’Alexandra; la meva neboda favorita, vull que et vesteixis on vulgui jo mateixa i ja està – va replicar la dona-. I en aquest moment, desitjo que sigui a Cal Jofré, en ple carrer Llovera de Reus.

-Molt bé mare, després em passo per casa.

-No et sembla bé? – va preguntar amb veu penentrant.

-Sí mare, molt bé.

-Ho dius de debò?

-Si mare...ho dic de debò?

-No t'importa, doncs?

-Si, ja em vestiré de cal Jofré, per complaure els teus gustos estètics. No s'en parli mes...

-I despres del casament, em donaràs aquest vestit perquè t'el guardi jo mateixa, sobre tot, per si l'has de tornar a dur mes endavant...

-Molt bé mare.

-Aquesta tarda, quan vinguis a veure'm, anirem a cal Jofré que et prengui mides...

-Molt bé...

-Pensa que tu també et dius Jofré...Jofré Vinaixa...i és un honor que algú tan de Reus com tu, també vesteixi a cal Jofré, la millor botiga de casa.

- Molt bé mare...

-Fins despres, xato...

-Fins despres mare...

La Rossita va penjar el telèfon i el seu fill adoptiu, va sospirar profundament. Tornava viu i sencer d' Austràlia despres d'haver passat mil i un avatars, i de sobte, sa mare l'obligava anar-se a vestir a cal Jofré, per anar a la boda de la seva cosineta Alexandra Alabart...

<< A la qual jo mateix li deia "Alex" >>, va recordar en Jofré, mentre buscava un àlbum de fotos familiars antic, que estava col·locat a la llibreria del seu menjador, on també hi havia tota l'enciclopedia catalana tapant: "l'escurçó negre", aquell fusell desmuntable tan sofisticat que havia emprat infinitat d'ocasions per pelar a penya.

Allà dins l'àlbum familiar, s'hi trobaven diverses fotografies de la seva infantesa realitzades als anys setanta. La cosineta Alex sempre havia estat una nena molt bufona. Tenia un any i mig menys que en Jofré, havia nascut el 6 de juny de 1968. Aquest s'en recordava d'ella, sobretot quan memorava aquells llunyans estius que havia passat amb la seva família, allà en aquell xalet que tenien al Mas Carpa de Reus, gairebé al costat de la masia Crusells, a l'inici de la carretera de Tarragona.

L'Alexandra era filla única d'el tiet Andreu i la tieta Begoña, de manera que no tenia cap germà. Per això, quan tots dos eren nens i jugaven sols al jardí, en Jofré no tenia pudor en mostrar-li les seves parts íntimes tal com ho feia ella, perquè s'agradaven molt, mutuament. El primer bes que va donar als llavis d'una noia, també va ser ella: la cosineta Alexandra. La primera mamada que li van fer en sa vida, ficant la seva titola dins d'una boca femenina, també va ser amb aquella nena que llavors ja començava a ser una tendra adolescent. La primera palleta que li van fer, corrent-se entre les mans finetes del sexe contrari, també va ser amb la seva cosina: Alexandra Alabart.

Amb ella sempre hi havia hagut aquella relació familiar incestuosa-eròtico-amorosa, allò que se'n deia vulgarment: "quant mes cosins mes endins". També el conillet deliciós i sucós de l'Alexandra, va ser el primer que va tocar i llepar en sa vida. Llavors en Jofré ja tenia onze anys i ella nou, l'amor i l'atracció física que sentien un per l'altre, els havia fet molt promiscus. Tots dos eren fills únics, i s'havien quedat sols durant moltes ocasions per practicar qualsevol mena de joc sexual, sota l'ombra dels salzes llargs i ploraners que hi havia en aquell immens jardí ple de gespa verda, al costat de la piscina on les seves branques arribaven fins al terra i allà dins mateix, es podien camuflar millor sense que els veies ningú. D'aquesta manera podien dur a terme els seus jocs eròtics tan prematurs...

La cosineta Alexandra: tan eixerida que era i tan bona que estava la nena...

Fins i tot llavors, ja havien decidit que quan fossin mes grans, serien nuvis de debò i contraurien matrimoni, per l'enamorats que estaven.

Però de sobte, a finals de l'any 1980, el complex de granges que tenia el seu pare; el tiet Andreu Alabart, se'n va anar a norris (o a can PISTRAUS), quedant-se totalment a la ruïna. I aquella família de classe alta, tan reusenca i tan plena de deutes, van tenir que fotre el camp de la ciutat, per anar-s'en a viure a Barcelona, amagats i ocults a casa d'uns parents propers. Mentre tots els acreedors de Reus i voltants buscaven al pare de l'Alexandra com a desesperats. Aquest bon home, fins i tot va haver de canviar d'identitat i fugir durant uns quants anys a l'estranger, concretament als Estats Units, on necessitaven especialistes del ram de l'avicultura, com el senyor Alabart.

Mentrestant, la seva mare seguia vivint a Barcelona, però de tant en tant se la veia per Reus, on venia a visitar a la poca família que li quedava, sobretot la seva germana gran: la Rossita Mercader, la qual també li feia petits prestecs de diners.

Durant aquell temps, en Jofré es va enterar que l'Alexandra havia estat internada

a una escola de monges de Barcelona, un col·legi de l'Opus Dei; on la tieta Gemma Alabart, germana del pare de l'Alexandra, era la directora i gerent del centre educatiu. De manera que la seva cosina, va dur a terme allà mateix els darrers cursos d'ensenyança general bàsica, i també tota la secundària.

Des de llavors, en Jofré només la veia un cop a l'any per Nadal, quan la tieta Begoña era convidada a dinar pel dia de Sant Esteve, i poca cosa més. Durant aquells anys de tendra adolescència; en Jofré també li va escriure un munt de cartes d'amor que mai no van ser respostes, segur que algú del col·legi internat les devia interceptar i llençar-les a la brossa, sense que la pobre Alexandra ho sabés mai. Mes endavant, la nena va estudiar dret a Barcelona i quan es va llicenciar, va estar treballant un munt d'anys en un bufet d'advocats. Llavors va ser quan va conèixer en Pere Tarragó, fill del difunt Hipòlit, que també estudiava en aquell centre universitari tan prestigiós de la ciutat comtal, i després de set o vuit anys de festeig, decidien casar-se per "tot lo alt", al Santuari de Misericòrdia. Ja feia uns quants anys que el tiet Andreu, havia liquidat tots els seus deutes de la desapareguda Granja Alabart-Moragues, i havia tornat a Reus amb els seus.

Gairebé vint anys mes tard, en Jofré Vinaixa encara recordava d'aquell dia de principis d'agost de l'estiu de l'any 1980, gairebé l'últim cop que s'ho va muntar amb ella, també havien anat en bicicleta pels camins perduts del Mas Carpa. Llavors n'hi havia un d'ells que duia fins l'aeroport de Reus, en la part que tocava a Constantí. Era una tarda d'agost molt calorosa, i la noia, després de pedalejar un parell de kilòmetres es va sentir una mica cansada. Tot dos van seure sota l'ombra d'una olivera, a prop d'un mas abandonat que antigament havia estat una vaqueria, on es venia llet a granel. En Jofré i ella, es van tornar a enrotllar i a estimar-se de debò. La noia li va confessar que es volia casar amb ell quan abans millor, i tenir fills i relacions sexuals només amb ell. L'altre, va aprofitar aquella ocasió tan amorosa, per palpar-li totes les seves parts íntimes que va poder, fins que li va treure la roba molt suaument i a poc a poc. Malgrat només tenia dotze anys recent complerts, la noia ja volia deixar de ser verge durant aquella mateixa tarda tan estiuenca, perquè estava bojament enamorada del seu cosinet força atractiu. A l'edat dels tretze anys, en Jofré Vinaixa, ja mostrava una figura viril de noi adolescent fibrat i ampla d'esquena. Amb un rostre quadrat força atractiu, alhora que refinat, amb cabells llargs negres i ulls grisos, freds com l'acer; i allò, li permetia el fet de poder seduir qualsevol noia que se le fiqués a tir, però la cosina Alexandra, també estava molt bona.

-T'atreveixes a fer-ho, Jofré? – li va preguntar tota emocionada, mentre jeia totalment nua al seu costat, com una flor totalment oberta i humida durant la rosada...

-Ets massa jove...nomes téns dotze anys –va respondre l'altre, un xic espantat per la idea.

-És igual, tu en tens tretze, nomes un any mes que jo – va replicar ella, amb veu suau i molt sensual-. T'estimo i vull que siguis el primer de tots...

-T'ha vingut la regla algun cop?- va preguntar el noi.

-Sí, es clar, unes quantes vegades...avui mateix també tinc el període...segur que no puc quedar embarassada de tu...però ja m'agradaria un dia o altre...-va afegir amb un somriure lluent, com aquella tarda tan estiuenca.

-Perfecte – va respondre en Jofré, totalment embriagat per la emoció que sentia-. Així doncs no quedaràs en estat...de moment, millor...

-Vull sentir-te dins meu...Jofré – va demanar la noia amb veu lenta, com en trànsit.

Lavors en Jofré es va acaronar el seu membre viril perquè es dilates del tot. Ja feia cosa d'un any havia començat a fer-se palletes observant revistes pornogràfiques, o colant-se a la sala X del cinema Palace amb els seus amics. El noi ja podia ejacular sense problemes, des de la tendra edat d'onze anys i mig. Aquest cop, la podria ficar dins d'un forat tendre i familiar, i correr's allà dins mateix.

Sentint com una mena de luxúria animal, va jeure suaument damunt d'ella, notant com ella s'obria de cames poc a poc.

-Et farà una miqueta de mal, Alexandra – va anunciar amb una veu molt suau i càlida.

-Me ne's igual – va manifestar ella, amb un sospir eteri -. T'estimo i et vull dins meu...

En Jofré va aconseguir guiar el seu membre cap a l'esquerda suau i carnososa que hi havia sota seu. Allà era per on havia d'entrar...fent-la lliscar poc a poc...primer la punteta i després la resta, tal com li havien explicat els seus companys de l'Escola Montsant. N'hi havia que fins i tot, ja havien anat de putes amb els seus pares tenint l'edat d'en Jofré, una mica més. Ja estava a punt de ficar-la i la noia; molt humida. Només calia pitxar una miqueta mes i...

-No puc Alexandra, no ho puc fer això !- va exclamar en Jofré, traient-la de sobte -. Ets massa jove, i jo no vull ser culpable d'un fet que despres t'hagis d'enpenedir durant tota la vida – va afegir amb veu dolguda.

-Què et passa Jofré? – va preguntar la noia, movent el cap totalment inquieta -. Per que no vols fer-ho?

-No puc Alexandra...no puc cardar amb tu...ets massa jove-, va repetir l'altre amb veu dramàtica-. Encara no tens gens de coneixement- va dir apartant-se d'ella d'un bot.

-És que no t'agrado? – va preguntar la noia un xic esglaiada.

-M'agrades molt i estem molt enamorats – va respondre el seu cosí amb sinceritat -. Però primer de tot ens hauríem de casar, i els nostre pares, sobretot els teus, no ho permetran...recorda que som cosins germans i això avui en dia, està una mica mal vist...

-Però si som parents, ens podem casar de totes maneres, la esglesia ho permet igualment – s'apressurà a dir la noia.

En Jofré va acaronar-se la seva titola que encara la tenia enaltida del tot.

-No puc Sandra, això que fem no està bé...i com se n'assabenti el tiet Andreu, que tu i jo estem liats de debò, ens mata, sobretot a mi...

-Ostres Jofré, jo t'estimo i avui mateix, vull que em converteixis en una dona de debò – va suplicar l'Alexandra, incorporant-se al seu costat.

-Podem fer tot el sexe que vulguis – va aclarir la seva parella -. Però si us plau, no em facis desvirgar-te, encara no...provem una altra cosa, si vols...

-Vols que me la fiqui a la boca un altre vegada, tal com vaig fer l'altre dia? – va preguntar ella amb veu inocent.

-Molt bé. Arribem fins aquí, i prou! – va dir el noi amb un sospir. I tot just quan els llavis de la seva cosineta tornaven a xuclar aquell virot trempat, en Jofré Vinaixa va sentir com es tornava a ficar calent de debò, calent com una moto. La seva cosineta la sabia mamar molt bé, amb aquella boqueta tan infantil alhora que tan sensual. Ho estava fent tal com li havia ensenyat durant aquell estiu...

Just quan en Jofré notava que estava a punt d'ejacular, de sobte la volia posseir del

tot...

-Estira't a terra Alexandra! – va ordenar de sobte amb veu excitada, intentant-se ficar damunt seu.

-Què fas Jofré, què fas? –va preguntar la noia tota estranyada.

-Obre les cames carinyo, que ara mateix te la fico...i deixaràs de ser verge!

-Ostres Jofré!

-Ara he canviat d'opinió! – va rectificar el seu cosí, totalment preparat per endinyar-se-la a dins.

-Val, estic preparada – va dir la noia, tornant a obrir les seves cames a sota seu.

-Et farà una miqueta de mal, però t'agradarà – va afegir el seu cosí, amb veu libidinosa -. A mi també, és clar...

De sobte, mentre tots dos estaven a punt de fornicar de debò; van sentir com la veu del tiet Andreu els estava cridant de lluny. Els havia anat a buscar amb la seva motocicleta marca “Reddis” fins aquell lloc tan apartat del Mas Carpa, que estava gairebé a un parell de quilòmetres de casa seva.

-Alexandra, Jofré, on sou?- cridava el tiet Andreu a tot pulmó, mentre també s'apropava amb aquell vehicle motoritzat per adults. Duía al gos “Sultà” corrent davant seu. Havia flairat els dos nois des de ben lluny.

-Merda! – exclamà en Jofré, sentint-se totalment parilitzat, llavors va treure's la seva cigala de la vagina encara sense penetrar del tot, i va correr's pels aires, sacsejant-se-la frenèticament, fins que no va quedar res a dins -. Vestim-nos ara mateix! – va ordenar, ficant-se la roba el mes de pressa possible, uns deu segons abans de que la silueta del tiet Andreu, es perfilés per la corba d'aquell camí rural sense asfaltar. Ella també va ser prou ràpida en pujar-se les calces, i aquells texans curts que duia. El seu suèter de cotó rosa pàlid, també va lliscar pel seu abdomen tan adolescent en un parell de segons.

-Nens, on éreu? – va preguntar el pare de l'Alexandra, amb veu enèrgica, quan els va veure sortir amagats del darrera d'aquella olivera tan ample i tan vella -.Us he estat buscant durant tota l'estona, perquè han arribat els cosins de Barcelona – va afegir, referint-se a l'altre branca familiar que també els agradava visitar als parents de Reus.

-Voliem arribar fins el camp d'aviació amb bicicleta – va respondre en Jofré ficant-

se de peu -. Però ens hem aturat aquí mateix, a descansar una estoneta sota l'ombra d'aquesta olivera.

-Doncs jo no sabia res que venien els cosins de Barcelona, "pape" – va dir la noia un xic estranyada.

-Havia de ser la setmana que ve, t'enrecordes? – va preguntar el tiet Andreu -. Però com que enguany han llogat un apartament a Salou, ens han vingut a visitar...per això us estava buscant...

Llavors tots tres van tornar al xalet familiar, on hi havia aquell matrimoni de Barcelona amb dos nens petits, i lamentablement, aquella va ser la darrera ocasió en que en Jofré Vinaixa va gaudir dels encants femenins i sexuals de la seva cosineta: aquella nena tan bufona que es deia l'Alexandra Alabart Mercader.

Una mica mes i se l'hagues pogut fer petar de debò...allò va estar a punt de caramel; <<però la cosa no va quatljar>>, va recordar en Jofré amb nostàlgia amarga, mentre tancava l'àlbum de fotos antigues amb un sospir. Allà hi havia una infinitat de retrats de color de tonalitat sípia, on sortia ell mateix al costat de la nena, quan jugaven junts al Mas Carpa, quan es banyaven a la piscina del xalet, festes d'aniversari, comunions, excursions familiars, celebracions de Nadal, Pasqua, etc...però aquella situació tan íntima amb la cosineta, ja no es va repetir mai mes.

Durant aquella tardor de l'any 2001, potser ja feia uns quatre o cinc anys que no l'havia tingut cap altre contacte amb ella. Llavors en Jofré gairebé se n'havia oblidat de la seva cosineta, però de cop i volta, tornava a Reus i es casava amb el primer palandengo que havia trobat...però aquest cas es tractava d'en Pere Tarragó, el fill gran de l'Hipòlit Tarragó, aquell capo de la màfia reusenca que havia liquidat un parell de mesos enrere allà a Salou mateix; disparant-li un parell de trets al cap, uns segons abans de que el seu volkswagen descapotable saltés pels aires, a dins d'aquell tunel que duia cap a la autovia comarcal de Reus.

Ja deien els filòsofs xinesos, que la vida era un gran cercle i que tot anava a parar al mateix lloc.

<< On es deu celebrar el banquet de noces? >>, es va preguntar, mentre es descongelava una pizza "napolitana" al seu forn microones Balay. Aquella tarda mateix ho sabia...

Capítol 19. Diàlegs de dins de casa

En Jofré va arribar a casa de sa mare a les cinc en punt de la tarda. Després d'aparcar el seu BMW blaumarí al pàrquing de la plaça del Prim, va dirigir-se cap el Kursaal pujant el carrer Llovera. Durant aquell temps, tota la plaça de la Llibertat estava en obres perquè havien començat a construir aquell pàrquing soterrani que havia de tenir quatre plantes, però que finalment en va tenir dues. Aquell va ser un dels primers projectes faraònics que va dur a terme l'Alcalde de llavors: en Mixet Murri. Mes endavant vindria tot lo altre.

-Putos sóciates – va dir en Jofré, parlant amb sí mateix -. Sempre han d'estar manant i mamant aquí a la nostra ciutat de Reus.

Pel camí va pujar un momentet al seu despatx ubicat al entresol del número 41 del carrer Llovera. Allà dins també estava tot en ordre. No havia entrat ningú a escorcollar, o a fer quelcom semblant. Feia unes tres setmanes que havia marxat de Reus, per anar-s'en cap als Estats Units a desenvolupar la seva darrera feina encomanada per aquells terroristes d'Al-Qaida.

Llavors va encendre l'ordinador fix. Era un Mackintosh d'alta gamma. Hi havia uns quants correus electrònics de clients seus que ja respondria mes endavant. De totes maneres va obrir el primer de tots, perquè versava sobre la remuneració d'aquella pàgina web traduïda a diversos idiomes que havia dut a terme per la Llotja de Reus, anunciant les excel·lències del territori i tots els fruits secs.

-Vaja, que bé! – va comentar ple d'alegria, al comprovar com li havien ingressat tres-centes mil pessetes, al compte corrent que tenia a la Caixa de Tarragona. Casualment havien dut a terme l'operació de transferència durant el passat 11 de setembre d'aquell mateix any 2001. Quina casualitat!

Després d'apagar l'ordinador i ficar l'alarma del seu despatx, va acabar de fer el trajecte fins la casa familiar de sa mare.

A l'entrada de l'edifici Kursaal, hi havia aquell home que feia de porter i que també era un gran poeta reusenc.

-Hola nen, un altre cop a visitar a la mare? – va preguntar el senyor Balanyà, deixant-lo passar a dins.

-Si, ja torno a ser aquí – va respondre en Jofré Vinaixa, saludant-lo amb un gest cordial.

-Què has anat a l'estranger? – volia saber aquell home.

-He estat un parell de setmanes a Mèxic. Vacances...

-Xec, que bé viviu els païos com tu que treballen en “computadores”

-No tant, no tant...

En Jofré va pujar fins l'entresol del Kursaal, per agafar l'ascensor de l'escala B. Aquell edifici s'havia bastit amb tots els luxes del món a mitjans dels anys setanta, però llavors ja tenia un cert aire decadent i antiquat. Acte seguit va pitjar el botó del vuitè pis. Allà a la porta E, era on vivia sa mare i la tieta Cori.

Quan la Rossita va obrir la porta del pis, en Jofré es va treure aquelles ulleres de sol Rayban.

-Hola xato, quan temps sense veuren's –va saludar la Rossita Mercader, abraçant-lo i donant-lo dos petons a les galtes.

-Heu rebut les dues postals que us vaig enviar des d'Acapulco? – va preguntar el seu fill.

-I tant, però ens podies haver enviat unes quantes mes...

-Us he portat això – va dir en Jofré, mostrant-lis uns paquetets que duia dins d'una bossa de supermercat grossa.

-Passa, passa –va dir la dona.

En Jofré va entrar fins al menjador d'aquell pis del Kursaal, que tenia una meravellosa vista de tota la plaça Llibertat i tot el que hi havia pel seu voltant. També hi havia una part que donava al carrer Llovera, on es veia fins el Campanar de Reus.

Tot el pis estava moblat amb gust i delicadesa reusenca, tenint fins i tot les parets entapissades de color vermell. Era el que es diria “una casa de rics”. Al menys d'aquest tipus de gent de Reus, que el hi agrada ostentar mes del que tenen.

En un immens sofa tapisat de cuir vermell, hi seia la Misericòrdia Mercader, la tieta Cori, la tieta soltera que vivia amb son germana gran. La dona estava teixint punt mentre mirava la televisió. Al veure l'arribada del seu nebot es va aixecar d'un bot.

-No cal que t'aixequis – va demanar en Jofré, donant-li també dos petons a les galtes.

-Véns molt elegant xato –va lloar la dona, que tenia uns setanta cinc anys. Quatre menys que sa germana gran.

-En “Jovi”, ens ha portat això de Mèxic –va anunciar la Rossita, obrint un dels paquets. Era una “Piñata” totalment adornada amb tints folclòrics.

-Oh, es molt bonic això – va dir també sa germana al obrir la seva.

-I us he portat una ampolleta de tequila, perquè el tasteu – va dir en Jofré, mostrant-les el darrer paquetet. Allò ho havia adquirit en un basar de l'aeroport de Melbourne, on casualment hi havia productes de Mèxic. I en Jofré va aprofitar l'ocasió per adquirir uns quants souvenirs per a la seva família reusenca fingint que només havia estat a Sudamèrica, enlloc d'Estats Units o Austràlia...

-Ai mare, que ens emborratxarem! – va riure la tieta Cori, obrint també aquell envàs. Era com una petita gerra tancada, també adornada amb motius mexicans arcaics. Allò era tequila pur procedent de Tijuana.

-De moment la ficarem de decoració, com aquestes coses que ens has portat –va dir la Rossita amb fermesa.

En Jofré va seure en una ampla butaca que hi havia en aquell menjador. Era la que sempre hi seia son pare, el difunt Gerard Vinaixa.

-No t'apalanquis massa xato, ara mateix anirem al Jofré del carrer Llovera – va ordenar la Rossita.

-Ai nena, deixa'l que estigui una estona abans de marxar –va intercedir la tieta Coia -. Com t'ha anat tot per Mèxic xato? – volia saber.

-Bé, molt bé, tot allò es molt preciós – va dir en Jofré -. Cancun és molt maco, però Acapulco encara ho es mes. Els temples Mayas...les selves precolombines. Tot plegat molt bonic...el que passa és que sempre hi havia molts turistes nord Amèricans...

Al sentir aquelles paraules la tieta Cori va emetre un bot.

-Ai Verge Santa, amb tot el que ha passat als Estats Units! –va exclamar ficant-se les mans al cap amb un gest nerviós, gairebé histriònic.

-Si ja m'he enterat de tot això de l'11 de setembre – va dir en Jofré Vinaixa, ofegant

una rialla.

-El nen ha arribat aquest mateix matí –va dir sa mare.

-Doncs ara també diuen que envien pols d'Anthrax per correu –va recalcar sa tieta -. Es veu que es un verí molt perillós...

-Si, aquesta gent d'Al-Qaida saben com tractar als seus clients – comentà en Jofré, recordant les relacions tan recents que havia tingut amb ells.

-Doncs saps que els seus quefes, van estar estiuejant a Salou durant l'estiu passat? – va preguntar la tieta Misericòrdia Mercader tota nerviosa. Parlant gairebé amb veu histèrica.

-A Salou mateix? – va preguntar el seu nebot, fent-se el sorprès -. Vaja, i que caram feien aquí, a casa nostra?

-Es veu que els “moros” aquells, es van reunir per a planificar l'atemptat de tot allò de les Torres Besones – va explicar sa mare, seient-se al costat de sa germana.

-I la cosa va ser obra d'en Bin Laden – va afegir la tieta Coia -, aquell àrab que temps enrere havia treballat per la CIA, per expulsar als russos d'Afganistan i ara mira el que els hi ha fet – va concloure amb una rialla sonora.

-No riguis tant xata, no riguis tant, que això pot acabar amb una nova Guerra Mundial – va reiterar la Rossita, que ja n'havia viscut dues, comptant també la Guerra Civil espanyola-. Perquè ara el George Bush, que es fill de l'altre President Bush, començarà a llençar bombes contra tots aquells països d'on provenen aquests terroristes...

-Ja veurem nena, ja veurem –va dir sa germana-. Perquè els rusos no ho permetran, i segur que els governs d'aquells països on s'amaguen els terroristes culpables, els acabaran capturant i entregant-los a la policia Amèrica, pel cagats que deuen estar – va afegir aquella senyora gran, rient un altre cop amb aquell riure histèric i tant típic de la gent de la seva edat.

En Jofré va observar a les dues dones sense dir res. La tieta Coia, ja tenia el cabell totalment blanc i tallat una mica curt. Duia també unes ulleres rodones de muntura daurada, que li proporcionaven aquell toc intel·lectual tan vigent en una dona com ella, que sempre havia sigut una mestra d'escola i totalment d'esquerres. Fins i tot encara militava a Esquerra Republicana, malgrat que algun cop o altre havia votat a Convergència. Mentre que sa mare adoptiva: la Rossita Mercader, també tenia aquell

rostre quadrat, molt semblant al da sa germana, però a diferència d'ella, tenia el cabell tenyit de caoba i recollit en un mónyo. També tenia una mica de miopia però mai es ficava ulleres, perquè sempre deia que no li calien.

-I tu que en penses de tot això Jofré? – va preguntar-li sa tieta, amb veu enèrgica.

-De què? – va preguntar aquest, fent-se el sorprès.

-Doncs de tot això dels atemptats dels Estats Units, com creus que acabarà?

-No massa bé, esclar...

-I als catalans com ens afectarà ?

-No ho sé tieta – va dir tot confos.

El fet de que se sàpigues a nivell mundial, que aquells païos d'Al-Qaida havien preparat l'atemptat a Salou mateix, el preocupava de debò.

-No res, naltros a fer la pilota als Amèricans com sempre – va intercedir sa mare -. Els ajudarem en tot el que faci falta, els proporcionarem tot el que ens demanin, i i ja està!...tal com hem fet sempre durant aquests darrers seixanta anys...

-Doncs mira que aquest Bin Laden, també ha amenaçat als països aliats de l'OTAN i naltros estem a dins...a mes, també diu que vol recuperar l'antiga Al-ANDALUS...

-No res, aquest Bin Laden el pelaran ràpid, ja veuràs...algú el traicionarà a canvi de diners dels Amèricans – va afirmar la Rossita Mercader.

En Jofré Vinaixa llavors es va aixecar amb un gest nerviós.

-Que no hem d'anar a cal Jofré? – va preguntar amb un gest impacient.

-Sí, és clar, ara mateix hi anem – va respondre sa mare, observant-lo en sec de dalt a baix -. No t'havia vist aquesta camisa encara – va afegir tocan-li la tela de color blau cel -. Es Fred Perry, d'on t'ho has tret això.

-M'ho vaig comprar a Cal Queral –va dir en Jofré, emetent un somriure irònic.

-I aquests pantalons de pinces, també t'els vas comprar allà?

-Es clar. L'Amèricana no me l'he ficat perquè aquesta tarda encara fa una mica de calor...

-I no la dus damunt?

-Me la he deixada al cotxe...si vols ja me la possaré...

-Doncs sí, i tant. Abans d'entrar al Jofré, vull que et vegin mudat del tot.

-Però és roba de cal Queralt mare...la competència! – va queixar en Jofré- I no fa massa bon afecte anar a cal Jofré, vestit amb prenes del seu rival, ja saps el que vull dir.

-M'és igual...au anem! – va ordenar ella, agafant el moneder seu i les claus de casa.

-Per cert, en quin lloc fan el banquet de noces? –va preguntar el seu fill, tot impacient-. Abans no m'ho has dit.

-Al club Nàutic de Salou, com els bons...

-Sí, és clar. Es el lloc on ens casem tots els de Reus. Abans de Sant Pere, es va casar un amic meu que es deia Quim Pallejà –va recordar en Jofré.

-Sí, la seva tieta i jo anàvem juntes a Doña Maria Cortina – va dir la Rossita -.Son molt bona gent, els Pallejà aquells.

-Què son els de la farmàcia? – va preguntar la Misericòrdia, acompanyant-los cap al rebedor.

-No, aquests tenien un magatzem de pinsos a l'avinguda President Companys, quan encara es deia Alfonso Navarro...

-Ah, sí, ja m'enrecordo – va dir la tieta Cori.

Lavors en Jofré i sa mare, van sortir del pis i van agafar l'ascensor.

-De veritat que vols que primer vagi al pàrquing de la plaça del Prim a recollir l'Americana del vestit? –va preguntar totalment incrèdul.

-I tant fill meu! –va dir sa mare amb veu molesta-. La teva indumentària no l'has de rebaixar mai. Naltros aquí a Reus tenim el nostre estatus. Som els Vinaixa Mercader, gent molt important per la ciutat. No ho oblidis...tu també tens aquests cognoms, encara que et vam adoptar...

-Sí mare, tens raó – va manifestar en Jofré, emetent un petit bufec de resignació.

-També podries haver aparcat al pàrquing del Kursaal – va insistir sa mare.

-No tinc el comandament, me'l vaig deixar el darrer cop que vaig venir...

-Ah sí, és veritat! –va recordar -. Quan tornem a casa te'l donaré.

-No us vull molestar.

-No molestes xato, naltros ja fa temps que no tenim cotxe i quan vinguis a treballar al centre de Reus, ja saps on aparcar...a casa mateix, home.

-Molt bé, com vulguis – va respondre en Jofré Vinaixa -. Però no vull deprendre tant de tu. Tinc una plaça llogada al pàrquing de la plaça del Prim durant tot l'any, des de fa molt de temps.

-Si però despres no acabes d'arribar a finals de mes, que ja ho sé jo...

-El món de l'empresa, està cada cop pitjor, mare.

-Però és que durant els deu o quinze darrers anys de la teva vida – va renyar la Rossita, tota enfadada-, no has parat de tenir pèrdues i t'has acabat arruïnant, pagant sempre tu mateix els deutes dels altres...

-Aquest vegada me n'estic sortint millor...

-Si necessites cèntims m'ho dius...

-De moment no mare, em vaig apanyant força bé – va dir en Jofré amb un somriure triomfal, recordant que els de la llotja li havien pagat bastants calerons per aquella web d'àmbit internacional.

Quan van sortir al carrer, se sentia millor el soroll de les obres del pàrquing de la Llibertat.

-I ara tenim tota aquesta merda del pàrquing – es va lamentar la Rossita -, amb lo bonica que era abans aquesta plaça, i ara se l'han carregada.

-Això passa per votar els sòcialistes – va renyar en Jofré Vinaixa, amb un to sarcàstic.

-A casa nostra no els hem votat mai als sòcialistes, ja ho saps.

-Doncs deus haver votat a Esquerra.

-A qui vols que voti doncs, xato? – va preguntar sa mare.

-No veus que tots plegats, son el mateix? –va comentar el seu fill -. A Reus manen en tripartit. I em sembla que el Regidor d'urbanisme, en Pere Potiner, no para de rebre ordres d'en Mixet Murri. En Pere Potiner, pertany al partit a qui has votat – va recordar en Jofré Vinaixa, amb malícia - Un arquitecte, que ara mateix és l'encarregat

de fer tota aquesta piltrafa del pàrquing de la Llibertat, el que s'ha carregat aquesta plaça tan bonica...

-Sí, és en Pere Potiner, a qui et refereixes, rové d'aquella família dels Potiners de Reus, que tenen una parada de verdures al mercat – va recordar sa mare.

-Doncs el paio s'està lluint que no vegis.

-Sabies que son pare, va ser qui va fer arreglar l'antiga plaça dels Màrtirs en temps de Franco? – va preguntar la Rossita tota nostàlgica -. Tan maca que la va deixar, i mig segle després, son fill es carrega l'obra de son pare.

-Vaja mare, ho saps tot de la gent de Reus – va afirmar en Jofré, tot sorprès.

-És que sóc de Reus de tota la vida. Els Mercader sempre hem estat molt arrelats a dins de la ciutat. Pensa que jo mateixa, sóc de les poques dones reusenques que ha tingut a tots quatre avis nascuts a Reus mateix. Poca gent ho pot dir això – va explicar autovagloriant-se -. Per tant, sóc una dona de sang reusenca pura...

-Sang del Prim! –va riure en Jofré Vinaixa, recordant de sobte la figura de l'insigne militar reusenc.

-Què has dit xato? – va preguntar sa mare.

-Es el que deien abans, quan algú era ganxet de pura cepa- va recordar en Jofré -. “Sang del Prim”.

-Però el Prim no tenia els quatre avis totalment de Reus com jo – va proclamar la Rossita, tota orgullosa.

-Segur que en Joaquim Jofré, també té els quatre avis de Reus – va afegir en son fill, ofegant una rialla, tot just quan es trobaven davant de la botiga de roba del carrer Llovera.

-És clar que sí. Cal Jofré es de Reus de tota la vida, com el Menjarblanc, en Gaudí i el General Prim! – va proclamar la Rossita Mercader, amb veu solemne mentre baixaven per la vorera dreta del carrer Llovera.

-Una pregunta mare – va dir en Jofré Vinaixa -. Aquella casa on havia nascut el Prim, allà a la plaça Mercadal, on ara hi ha el Banc de Santander, que va passar exactament? – volia saber.

Sa mare el va observar, aturant-se uns segons

- És una llarga història fill meu – va respondre.

-Allà hi havia l'edifici de l'antiga Aliança i l'Acadèmia Matas, oi?

-També hi havia la seu de “telegrafos” d'aquell temps –va recordar la Rossita Mercader -. Aquella casa on havia nascut el Prim, ca l'Olives, era molt vella i la van haver d'enderrocar, perquè de sobte, van fer obres als baixos on hi havia la botiga l'Aliança i aquell edifici en sec va començar a amenaçar runa. Per això el van tirar a terra i el seu solar ho va comprar el Banc de Santander.

-Quan va passar allò mare?

-Mes o menys a l'any 1974, quan encara vivia en “Francu” i quan també van enderrocar aquelles cases de la plaça del Prim, i altres edificis tan emblemàtics de Reus com cal Quer o l'antic Mas Vilella, on hi havia l'antiga escola Montsant. On vas fer pàrvuls i els primers cursos de bàsica, t'enrecordes? – va preguntar sa mare.

-I tant, que m'enrecordo del Mas Vilella – va afirmar en Jofré, amb veu nostàlgica.

-Quina pena que també ho tiressin a terra-, es va lamentar la Rossita-, amb el maco que era aquell lloc de Reus, jo hi havia anat moltes vegades a ballar amb el pare quan erem joves, sempre feien festes per Nadal i Sant Joan – va afegir la Rossita , rememorant aquella època de Reus tan daurada. On gairebé tothom era RTV (Reus de tota la vida).

-Naltros hi vam anar algun cop a l'Acadèmia Matas, oi? – va preguntar en Jofré, tornant a recordar amb detall aquella visió del fantasma d'en Prim, el seu esperit o el que fos allò...

-Sí, llavors la portava la senyora vídua Matas – va explicar la Rossita -. Una gran amiga de la família, que encara viu. Naltros sempre hi anàvem cada hivern al festival de nades, que duien a terme a la gran aula que donava a la plaça Mercadal...

-I es allà on exactament va néixer en Prim?

-És clar. Aquell lloc era l'entresol, i allà mateix hi havia la notaria que tenia son pare, que era notari...al menys pel que sé.

-I no podia haver nascut en un altre pis d'aquell mateix bloc? – volia saber en Jofré, recordant allò com si encara fos una mena de malson estrany.

-Hi ha algú que diu que va néixer al segon pis, però molta gent de Reus sempre afirmen que en Prim va néixer allà mateix, a l'entresol on hi havia aquella acadèmia...

per què ho vols saber tot això, xato? – va preguntar la Rossita, mentre arribaven a cal Jofré.

-No res, coses meves – va respondre en Jofré, tornant a recordar aquells moments tan estranys de la seva infantesa. Va ser com una mena d'experiència mística -. Espera't un moment -, va demanar de sobte-, que aniré a buscar l'Amèrica que tinc a dins del cotxe – va anunciar amb la intenció de dirigir-se cap al pàrquing soterrani de la plaça del Prim.

-No cal xato -, va dir sa mare agafant-lo pel canell -. Ja que som aquí davant mateix de cal Jofré, entrem, i que et prenguin mides ja d'una vegada...

Capítol 20. Allò que mai s'acaba

L'enllaç matrimonial entre el Pere Tarragó i l'Alexandra Alabart, es va celebrar al Santuari de Misericòrdia, el mateix dia 25 de setembre, dia de la Patrona de Reus, a les dotze del migdia. Llavors l'església estava mes lliure de participants del seguici festiu de la ciutat, i la cerimònia que va durar tres quarts d'hora; la va oficiar en mossèn Argilaga, un home gran que ja coneixia a la família des de feia molts anys, sobretot als Alabart. En Jofré va ser un dels testimonis de la boda, on hi havia mes de tres-cents cinquanta convidats. Tot gent de Reus. Perquè aquell enllaç matrimonial, també era RTV (Reus de tota la vida) cent per cent.

Despres del casament, els assistents d'aquella boda, van anar al club Nàutic de Salou, a celebrar el banquet de noces.

En Jofré Vinaixa va sentir una petita esgarrifança, quan va tornar a entrar a l'aparcament, en companyia de sa mare la vídua Vinaixa i la seva tieta Misericòrdia Mercader, que anava asseguda al seient del darrera. Nomes feia un parell de mesos i mig, que havia pelat el Senyor Tarragó i a tots els seus sequaços allà mateix. Durant aquell magnicidi passat, també havia pul·lulat pel bar de la piscina de l'establiment, però de moment ningú no l'havia relacionat amb totes aquelles morts. Potser la seva disfressa de guiri francès, amb perruca i barba postissa, l'havia ajudat a no ser reconegut posteriorment. Però despres de tots els avatars que havia viscut, ja no venia d'aquí. Aquest cop jugava a casa seva i la gent de Reus, estava per tot arreu.

Els entrants i entremesos es van dur a terme a les terrasses exteriors del club Nàutic, sota uns tendals amples i acollidors de tela blanca. En Jofré duia la seva petita Nikon damunt seu, i començava a fer fotos de l'esdeveniment, sobretot, quan els nuvis van pujar per l'escala del Club Nàutic, coberta per una luxosa catifa de color blau cel, molt pà·lid, gairebé el mateix color del mantell de la Verge de Misericòrdia.

Despres es va celebrar el banquet, on durant les postres va aparèixer el pastís de noces que tenia vuit pisos exactes, amb la Rosa de Reus, dibuixada damunt de la superfície, mitjançant un xarop de maduixa.

A l'hora del ball, s'hi va ficar un DJ per amenitzar l'acte punxant la música mes paxanguera i ballable, que es podia escoltar en un casament tan multitudinari com aquell. Durant el banquet es van produir unes quantes intervencions, sobretot per

part d'una trepa de convidats, amics i parents dels nuvis, van recitar els seus discursos pertinents, alguna poesia seria o de conya marinera, fins i tot una amiga de l'Alexandra, va gosar cantar totalment a capel·la: "El cant dels ocells" amb el micròfon de l'equip de sò, bastant carregat de reverb.

En Jofré estava totalment fascinat pel bonica que havia quedat la núvia. L'Alexandra ja era una dona feta i dreta, amb aquella mirada trista i nostàlgica que coronava l'expressió solemne del seu rostre altiu i tan ben proporcionat, gairebé com el d'una estàtua grega. La parenta d'en Jofré, també tenia el cutis tan radiant, que semblava desprendre llum pròpia, a més era una noia alta i esvelta, i si calçava talons, arribava a mesurar mes de metre vuitanta. Però tenia molt bon cos, bones corves i tot molt ben ficat. Era de pell blanca i fina com la porcellana, i els seus ulls blaus, grans i brillants, il·luminaven com un far esperançador emmig de la bruma malenconiosa de l'amor. Els seus cabells rossos i suaus com la seda, coronaven aquell rostre de nineta, de nena móna i bufona, amb la cara rodoneta de pòmuls marcats, que havia pogut créixer sense perdre la seva bellesa adolescent i etèria.

Un dels dos càmeres de "Mabs vídeo produccions", que enregistraven aquell event, no podien deixar de deleitar-se amb la bellesa tan exultant de la núvia, i amb lo "maco" que havia quedat el menjador principal del Club Nàutic de Salou. Els organitzadors de l'event, havien decorat les taules de mantells blancs i daurats amb una exquisitesa sublim, com si tots els convidats estiguessin assistint a un banquet d'un compte de fades. També hi havia tot tipus de clavells i roses multicolors, decorant aquelles trenta cinc taules rodones del casament, amb deu convidats exactes en cadascuna d'elles, tret de la taula nupcial, que hi cabien vint comensals; tota la família principal dels nuvis, que també eren una bona gentada.

En Jofré Vinaixa va seure en una taula amb gent jove de Reus i rodàlies. Eren cosins seus i parents de l'Alexandra, que feia molt temps no els havia vist. També hi havia algun amic o amiga de la núvia. Mentre sa mare; la Rossita Mercader i la tieta Misericòrdia, seien amb altres senyores i senyors grans, cosins i parents de Reus de tota la vida, també d'una edat semblant.

Al costat dret d'en Jofré, s'havia col·locat una noia que es deia Cristina Rebull, que treballava en la directiva de la Caixa Tarragona ubicada en plena plaça del Prim. Es tractava d'una atractiva reusenca de vint i nou anys, que llavors també estava a punt de casar-se amb en Gerard Rovira, un altre jove emprenedor de la ciutat, que treballava

a la Reddis, el qual seia al costat de la noia (tots dos agafadets de la mà); van rebre els ninos del pastís de noccs i el ram de floretes de la núvia.

<< Quina pena >>, va pensar en Jofré, observant-los de reüll.

Allà a la seva mateixa taula, també hi havia dues parelles mes, eren uns altres cosins Mercader, en Pere i en Jaume, una mica mes joves que ell, amb les seves parelles, la Mòntse Sardà i la Roberta Pagès. Tots ells també treballaven en comerços i empreses de la ciutat.

Els únics que romanien solters i sense compromís, en aquella taula de gent “jove”, eren el cosí Sergi Mercader, que seia al costat dret d'en Jofré, en Pau Rodriguez Mercader, i la seva germana Misericòrdia, que també eren parents seus per part de mare.

De totes maneres amb en Sergi, era amb qui tenia mes confiança. Ell era el mes cràpula d'aquell grup, i el qui fotia mes conya marinera de tots plegats. Aquell noi era fill d'en Gerard Mercader, el germà petit de la Rossita, la mare adoptiva d'en Jofré. El seu germà gran, en Joan Mercader, no havia pogut assistir a aquella boda tan sobtada de la seva neboda, perquè havia anat de vacances a Tailàndia amb la seva dona i dos matrimonis mes.

Durant l'hora dels entremesos previs al banquet; que es van dur a terme a la terrassa del club nàutic, en Sergi Mercader, ja s'havia lapat al seu cosí, i havien tingut el temps de xerrar de les seves coses durant una bona estona...

-L'altre dia vaig anar al Vips, amb els amics – li va confessar a cau d'orella, quan ja s'havia traginat un parell de cubates, regant uns succulents calamarsos a la romana calentets i recent fets.

-Vaja, els que estem solters ens hem de buscar la vida d'una manera o altre – va respondre en Jofré, amb la seva veu greu tan característica-. Sobretot quan hem de sucuar el melindro – va afegir, observant atentament les poques noies solteres que hi havia pul·lulant per aquell indret.

L'altre va riure amb aquella resposta del seu parent.

-Doncs saps que tinc un sistema per “sucuar el melindro”, que em surt totalment de franc? – va preguntar en Sergi, donant-se aires de superioritat davant de l'altre.

En Jofré va trigar en respondre, observant-lo amb la seva mirada glaçada tan característica, mentre se li escapava un somriure irònic.

-No em diguis que has descobert “la pedra filosofal”, que ansiem la majoria de solters, o adúlter del Món...de Reus.

-Si home, es ben facil – s'apressurà a completar l'altre, escurant el seu cubata de JB amb Coca-cola.

-Doncs explicam-ho, paio...- va demanar en Jofré, tot interessat.

-Mira, es com una mena de mètode, però no vull que ho diguis a ningú mes, sinó se m'acabarà el “xanxullo”.

-Sóc tot oïdes, apreciat cosinet...

-Es molt senzill, mira, quan jo parlo amb elles a la barra del Vip's abans de sucar el melindro – va explicar, de manera experta -, em faig passar per un advocat laboralista, especialitzat en tràmits legals pels temes d'immigració. Els hi foto una bona xerrada sobre els mètodes que hi ha per empadronar la gent a Reus, i que obtinguin la nacionalitat espanyola sense dificultat...

-No fotis, paio! – va dir en Jofré Vinaixa, observant-lo tot fascinat -. Aquesta encara no la sabia.

-Sobretot ho faig amb aquelles russes i romanes, tan formidables, que es troben al Vip's. Quan elles em senten parlar de manera experta, sobre aquest tema, sel's fa la boca aigua. I a l'hora de pagar, m'ho fan gratis...o bé, em conviden a una doble sessió de folleteig. Fins i tot he pogut quedar amb elles, a l'apartament que tinc a Cambrils, a l'endemà mateix, i m'ho han fet de franc...així tal com t'ho dic tu...

-Ostres xec, quin morro!- va exclamar en Jofré, tot escandalitzat- I no se n'adonen, que potser les estas enganyant? – preguntà, arquejant les celles, mentre recollia una copeta de cava d'una safata que duia un cambrer que passava pel seu costat. Llavors va començar a tastar-la amb un gest refinat.

-Home, primer m'informo una mica – va respondre en Sergi -. Llegeixo llibres de dret, llibres específics sobre aquestes qüestions d'immigració i estrangeria. Fins i tot, tinc un amic advocat que m'assessora sobre aquests temes...

-I quan volen fer una visita al teu despatx “d'advocat”, on les envies? – volia saber en Jofré, totalment meravellat per aquella historia tan de Reus, com el Plim, el Menjarblanc o “l'oli de colza”. El seu cosí també treballava en el sector de l'exportació de fruits secs, i el despatx que tenia a la plaça del Prim, no era el típic despatx jurídic i assessor en

temes legals d'immigració.

-Doncs els hi proporciono l'adreça i el telèfon d'aquest advocat amic meu, que es diu Raul Perez i que té el despatx al raval – va respondre en Servi, amb veu trapella-. El van a veure pensant-se que em trobaran a mi, i llavors es quan descobreixen que sóc un impostor, però fins que arriba aquell moment de la veritat, ja me les he traginat unes quantes vegades...totalment de franc...a mes els hi dono cita a dues setmanes vista, perquè sempre tinc molta feina, entens?- va completar el seu cosí, ementent una rialla tan sonora, que va provocar que algú es gires per a observar-los.

-Xec, és bona aquesta història, paio...molt bona – va afirmar en Jofré Vinaixa, donant-li un copet suau a la panxa, una mica mes amunt de la cintura-. Potser jo també ho provaré això de fer-me passar per advocat...

-Ja em diràs com et va – va afegir l'altre, acabant-se el seu cabata de JB amb Coca-cola.

Aquella tarda de Misericòrdia era rutilant i esplèndida, gairebé sense cap núvol a l'horitzò. El cel blau que cobria tot el paisatge del voltant, es fonia amb aquella mar de la costa Daurada. La platja del Ponent de Salou, encara estava plena de banyistes. En Jofré va observar l'hotel Casablanca, que es perfilava davant seu i va recordar aquella primera reunió que havia tingut amb en Mohamed Atta, un parell de mesos enrere. Qui anava a dir, que s'hauria liat tant amb tot allò de l'Onze de setembre?

-Hola Jofré – va saludar una veu familiar.

Aquest es va girar lentament, i va trobar-se amb l'Alexandra i el seu marit, en Pere Tarragó, totalment cara a cara. Face to face, que diuen els anglesos.

-Estàs molt maca Alexandra –va alabar el seu cosí, donant-li dos petons a la galta. Aquella paia cada cop estava mes bona i li donava molt de morbo, malgrat que fos la seva cosina germana.

<< Una cosina adoptiva, mes aviat >>, va pensar en Jofré, recordant vells temps de joventut i adolescència.

-Us coneixíeu amb en Pere? – va preguntar aquesta, mentre en Jofré estretava la mà dreta del nuvi recent casat, prement-la ben fort, com feien els homes de debò.

-Sí, de vista...sento molt el del teu pare, nen – va dir, en actitud de dol.

-Gràcies Jofré, l'Alexandra m'ha parlat molt de tu – va respondre en Pere Tarragó,

observant-lo fixament, com si l'estigues estudiant a fons.

-Jo coneixia una mica al senyor Tarragó, era una persona que em queia força bé – va afegir en Jofré, sense apartar els seus ulls grisos dels seus -. Era un bon home...

El marit de l'Alexandra Alabart, era un paio baixet i rodonet, que no devia arribar al metre seixanta cinc, amb el cabell encara mes fosc i negre que el d'en Jofré. Era gairebé clavat al seu pare, el difunt senyor Hipòlit Tarragó, però molt mes grassonet. El seu rostre avispat, li recordava lleument al de l'actor Dustin Hoffman quan era mes jove, però la seva cara tan galtosa i desproporcionada, amb aquella boqueta tan petita, el feien ser molt repelent. També tenia el cabell llarg i arrissat, pentinat com si fos una doneta, però el pitjor de tot era la seva figura masculina, tan rabassuda i amb aquella panxeta que li sobresortia pel davant, com si fos una mena de hobbit dropo, un paio que donava la impressió com si mai no hagues dut a terme cap mena d'esport o activitat física. A mes tenia un rictus facial agressiu, de fura continguda, gairebé com el que tenen molts farloperos i fumetes, quan fa temps que ja no prenen cap substància estupefaent que els calmi la seva líbido. De totes maneres, aquell paio encara podia mostrar una mica de simpatia fingida.

-Mira, va tenir un accident de trànsit, ara fa dos mesos i escaig – va explicar en Pere Tarragó, referint-se al seu pare-. Li hagues agradat molt estar present en aquesta boda tan esperada – va afegir, amb la mirada desafiant vers en Jofré.

-Si ja ho sé. Els meus pares també el coneixien bastant. Era de Reus de tota la vida...- va recalcar aquest, seguint-li el joc -. Era una gran persona emprendora- va sentenciar, tot i que l'havia assassinat el mateix.

-Com els bons – va afegir en Sergi Mercadé, amb veu solemne, estretant la mà del nuvi també amb actitud de dol.

-Espero que us ho passeu la mar de bé, i que estigueu còmodes en el nostre casament – va desitjar en Pere Tarragó, disposant-se a prosseguir el fet de donar el tomb per la terrassa del Club Nàutic de Salou, amb la intenció d'acabar de saludar a tots els convidats que restaven.

-No vegis quin percal tu! – va comentar en Sergi amb veu irònica, quan la parella de nuvis s'allunyaren d'ells. L'Alexandra era un pam mes alta que el seu marit i allò li feia com a gràcia. Era evident, que també hi havia un gran desequilibri de nivell de bellesa física entre les dues parts. Perquè l'Alexandra era gairebé com una mena de top model

reusenca, al costat d'aquell paio, que era com una mena de hobbit català.

-Pobre paio: "en Patufet" li dèiem, quan anàvem junts al Turò – va afegir en Sergi Mercadé, amb una rialla discreta.

-Anàveu al mateix col·legi, tots dos? – va preguntar en Jofré.

-Sí, a casa d'aquest paio hi ha molta pasta...el seu pare era un constructor mafiós i xanxullero. De Reus de tota la vida, però traginava amb tot els que es podia traginar... drogues, putes, compra-venta i especulació de terrenys, suborn de càrrecs públics...tot el que vulguis...

-Els diners no surten del no res...- va dir en Jofré, sense apartar els ulls de l'esplèndida figura de la seva cosina, que encara no s'havia allunyat massa d'aquell indret de la terrassa del club nàutic.

-Doncs has de saber que aquell home; el senyor Tarragó, no va morir d'un simple accident de trànsit a la carretera de Salou, tal com es diu – va aclarir en Sergi, demanant un altre cubata de JB amb cola al cambrer que servia les begudes.

-De què va morir doncs? – va preguntar el seu cosí, fent-se el longuis.

-Algú el va segrestar, i el va pelar...coses de màfies d'aquesta costa...ja saps el que vull dir...

-Vaja, doncs per la premsa, van dir que va tenir un greu accident de trànsit per dins el túnel que duia la carretera comarcal C-14. Llavors es veu que se li va incendiar el vehicle, fins que va explotar el motor sencer, amb ell dins.

-Doncs no nen...el va pelar un professional...un pistolero a sou, que en diuen...- va afirmar en Sergi, agafant un altre entremès, aquest cop era un pintxo amb trocets de carn i verdura.

-Ostres, de tant en tant ja passen aquestes coses – va afirmar en Jofré Vinaixa, amb la veu totalment espantada, mentre agafava delicadament una copa de vermut Miró blanc, amb una oliveta a dins.

El seu parent va fer un altre glop del cubata, tastant una nova banderola de pernil farcit amb dàtils i una anxoveta pel mig.

-És com tot això altre que ha passat als Estats Units...l'atemptat de les Torres Bessones...quelcom inusual...

-Sí, va ser un fet molt...peculiar –va afirmar en Jofré Vinaixa, sense tenir massa ganes de parlar del tema.

-I a més a més, aquests terroristes àrabs que van segrestar els avions; s'hospedaven a Salou mateix...no vegis, tu – va explicar en Sergi -. Es van estar uns quants dies a l'hostal Montsant del carrer Barcelona i al hotel Casablanca, que el tenim aquí davant mateix...ostres, xec, no m'ho puc creure – va afegir el parent d'en Jofré, senyalant aquell edifici blanc de tipologies modernes àrabs que tenien gairebé davant seu.

-El món es molt mes petit del que ens pensem...- va dir l'altre, amb una rialla irònica. En aquell establiment tan salouenc havia dinat amb en Atta i en Ramsi, a principis de juliol d'aquell mateix any 2001.

-Ja veurem com acabarà tot això, de moment segur que els Amèricans començaran a fotre canya contra els àrabs que tenen el petrol...

-I que alberguen terroristes com els d'Al-Qaida.

-Tu creus atraparan, al Bin Laden aquell?

-Em sembla que els costarà una miqueta – va respondre en Jofré, recordant la seva figura.

-Quins collons aquest paio tu. I era el membre d'una de les famílies mes riques d'Arabia Saudí, un paio que de sobte es va fer integrista...

-Vaja, ja es veu que a cada casa tenen la seva ovella negra...-va dir en Jofré, tot recordant que ja l'havia tractat en persona un parell de cops. Fins i tot no feia massa setmanes, que l'havia tingut allotjat al Mas dels Cirerers.

-I tu et trobaves de vacances per Mèxic, quan va passar tot allò dels atemptats, oi? – va preguntar el seu cosí, amb la veu un xic mes alarmada.

-Sí, però no m'ha passat res, estic sa i estalvi...gaudint del banquet de noces de la meva cosina favorita, en companyia del meu parent preferit...au anem cap dintre, a les taules! – va ordenar tot nerviós, al veure con tothom ja entrava a dins del immens i fastuós menjador del Club Nàutic de Salou.

Aquell luxós menu de tres plats i postres, consistia en un exquisit cocktail de gambes, una pastís de salmó i ostres, un guisat de xai al forn i un mousse de llimóna, tot plegat, elaborat de manera artesanal.

El pastís de noces, que consistia en una torre de vuit immenses “tartes”, l’havien adquirit a cal Padreny, la millor pastisseria de la ciutat i una de les mes antigues, on havien ficat la Rosa de Reus damunt de la superfície de cada pis. Allà damunt, envoltant els seus pètals, també hi havia diferents trets característics de la ciutat, com el campanar, la mulassa, els gegants, fins i tot la Verge de Misericordia i Sant Pere, patrons de la ciutat. Tot allò estava estampat amb salsa de caramel de diferents tonalitats.

Tothom va aplaudir fermament i amb ganes, quan un parent del nuvi, que feia teatre amateur en una companyia de Reus, va aparèixer de sobte disfressat de general Prim, amb barba i tot. Aquest actor local, va dur a terme un discurs solemne, felicitant a la parella de recent casats i els va entregar el seu “sabre”, perquè tallessin el pastís de noces. En Jofré, mai no havia escoltat una ovació tan espectacular com aquella, durant un casament. L’idea era original, sobretot quan la figura d’en Joan Prim encara estava envoltada per aquella aura de patriotisme, heroïcitat i valentia local. Un bon exemple a seguir per tots els reusencs de pura cepa. Llavors, durant la tardor d’aquell 2001, només quedaven tretze anys perquè es commemorés el seu segon centenari de la data del seu naixement. El “bicentenari” que en deien...

Però en Jofré Vinaixa, sempre havia tingut aquella mena de relació mística i tant intensa amb ell, sobretot quan el seu esperit se li va aparèixer de manera misteriosa, com si fos una mena de somni, quan feia cent anys exactes de la seva mort...

Així doncs, per en Jofré Vinaixa, el General Prim era gairebé com de la família.

Llavors, tot just al finalitzar el pastís de noces i fer els cafès pertinents, va sonar la cançó “Boig per tu” dels Sau, i els nuvis van iniciar el ball d’honor, mentre tothom aplaudia. La sala lateral on hi havia el dj de la festa, es va començar a omplir de parelles per ballar aquesta cançó, i la que vingues a continuació. En Jofré també es va aixecar, amb un got de Baileys amb glaçons a la mà. De sobte li havien entrat moltes ganes de ballar amb la núvia, la seva cosina Alexandra Alabart Mercader. Brillava com una princesa elfa d’un compte de fades, una veritable perla de la Costa Daurada...

La núvia va ballar primer amb el seu pare: el tiet Andreu, després ho va fer amb el germà menor del seu marit; que es deia Jaumet Tarragó, i finalment amb el seu cosí Sergi Mercadé. Tot això, abans de que en Jofré la tingues als seus braços. El seu “smoking” fet a mida a cal Jofré li sentava molt bé, i el feia ser molt més atractiu i estilitzat. Feia mes bona parella amb ella, que no pas el seu marit de debò.

-Ostres Jofré, que “guapo” t’has ficat avui- va lloar la núvia, amb un somriure,

mentre ballaven un vals anomenat: “El Danubi blau” d'en Richard Strauss.

-Es tracta del casament de la meva cosina preferida...-va dir aquest, amb veu sensual i greu.

-És clar xato...ja sé que per tu sóc la millor de totes les teves parentes – va respondre la noia, amb cert gest de coqueteria.

-Com et va amb el Pere, fa temps que sortiu junts? – va preguntar en Jofré, observant-la amb aquella mirada seva tan penetrant.

-Sí, ja portem set anys exactes...

-M'ha dit la mare que encara no viviu junts...en pecat – va afegir amb un somiure foteta.

-És evident que no, xato! – va respondre l'Alexandra, un xic encesa per aquell comentari impertinent -. Jo no faig vida “pre-matrimonial” com qualsevol...jo em caso com Déu mana, i després m'en vaig a viure amb el meu marit...ja totalment casada...a veure, que et penses que sóc, sinó? – va preguntar, amb la seva veu un xic ofesa.

-Veig que t'has tornat molt tradicional – va comentar en Jofré, ofegant una rialla.

-Escolta maco, que a casa meva sempre hem estat molt tradicionals. De dretes i tradicionals...

-Del PP de tota la vida – va recordar el seu cosí, ementent una ganyota de burla.

-Xec, i què passa? –va preguntar la noia amb certa vacil·lació-. Ja fa molt de temps que estic afiliada al Partit Popular de Reus, i potser més endavant penso fer carrera política.

-Ho dius de debò? – va preguntar en Jofré, observant-la totalment incrèdul. Els seus pares pertanyien al sector fatxa de la família.

-Sí, ara mateix estic de militant base, però aviat pujaré de categoria. Segur puc arribar a ser diputada de Madrid, o del Parlament de Catalunya – va explicar l'Alexandra, tota segura d'ella mateixa-. Fins i tot, podria ser regidora de l'Ajuntament de Reus amb un càrrec important – va afegir, amb un somriure lluent -.

-De moment, només segueixes fent d'advocada – va replicar el seu cosí, amb una rialleta.

-Es una etapa de la vida, i després en vindrà una altre...ja saps què vull dir.

-Sí, ja ho sé –va respondre en Jofré Vinaixa, per experiència-. El teu marit sembla ser bon paio – va afegir, observant-lo com ballava amb una altra de les convidades del casament.

-Ell m'ajudarà a prosperar. El seu pare era un home molt influent a Reus i també coneixia a molts polítics...

-Polítics corruptes com ell – va aclarir en Jofré, recordant els bons contactes que sempre havia gaudit el senyor Tarragó.

-Home avui en dia, qui no es corrupte? – va preguntar l'Alexandra, amb una rialla.

-Tothom menys tu, suposo...

-Amb això tens raó...i has de saber que també vaig a misa cada diumenge, per a purificar la meva ànima...

-Molt bé. Ets una núvia modèlica de facultats virtuoses...- va afegir en Jofré, amb una mirada burleta.

-No te n'enfotis paio, que encara sóc verge – va dir de sobte, com si res.

En Jofré va quedar xocat, en sentir aquella declaració tan íntima per part de la seva parenta.

-Sempre he volgut arribar verge fins al matrimoni i ho he aconseguit, a diferència de totes les noies d'avui en dia; la majoria de les quals son unes "pelandusques", sense moral ni ètica de cap tipus...

-No m'ho puc creure, si ja tens trenta tres anys –va comentar el seu parent, tot sorprès.

-Sí, però això no vol dir res.

-Bé, no voldria entrar en mes detalls sobre la teva vida íntima i sexual. El teu marit gaudirà de la teva virtut, quan et posseeixi aquesta nit mateix...

La noia va somriure, movent el cap lleument.

-No vull que sigui el meu marit qui em desvirgui primer, Jofré – li va murmurar suaument a cau d'orella.

Aquest no va respondre, mentre una suor freda i excitant començava a regalimar-li pel front.

-Vull que siguis tu. I només tu – va afegir l'Alexandra amb un to libidinós-. Jo mateixa, acabaré amb tot allò que tu i jo vam començar ja fa tants anys...quan estava tan bojament enamorada de tu. No tén recordes? -va preguntar-li, amb veu humida -, i en el fons, encara ho estic.

En Jofré Vinaixa va trigar en parlar de nou, mentre notava com se li aixecava el seu membre progenitor.

-Alexandra, estàs boja...

-Boja per tu, Jofré – li va confessar, amb aquella veu tan sensual i càlida-. No saps com he esperat aquest moment. Sempre he desitjat que vinguessis al meu casament, i que tu mateix, em posseïxis abans que ho faci el meu marit. Sigui quin sigui, el pobre desgraciat que li hagi tocat casar-se amb mi. És una fantasia amorosa que albergo a dins meu, des de fa molts i molts anys...

En Jofré la va observar directament als seus ulls. La paia parlava en serio.

-Et podries haver casat amb mi, si m'estimaves tant...-va dir amb un rampell, sentint-se totalment icòmode.

-A casa meua no m'haguessin deixat casar amb un parent de la pròpia família. Ja saps què em refereixo –va explicar -. Els meus pares sempre han tingut la moral molt alta.

-Però jo sóc fill adoptiu...els Vinaixa no eren els meus pares de debò. Ja ho deus saber de sobres...

-És igual- va manifestar l'Alexandra-. Però téns el mateix cognom que la germana de ma mare: la tieta Rossita. En Jofré va quedar-se totalment perplex, sense saber com reaccionar davant d'aquella situació tan compromesa. Allò era com una mena de regal dels Déus i que s'havia d'aprofitar d'una manera o altra. La situació era molt peculiar i morbosa, però en Jofré també havia tingut moltes fantasies sexuals amb la seva cosineta, amb la qual ja havia dut a terme unes quantes cosetes vint anys enrere. Mes endavant no havia tingut ocasió de quedar a soles amb ella, perquè aquella relació familiar s'havia tornat molt distant. Però l'espurna inicial d'aquella passió tan incestuosa entre parents propers, encara estava encesa, i durant aquella tarda de noces tan especial; on després de tant de temps, ella i ell, es tornaven a trobar, també es podria escalfar del tot, encenent el foc de la foguera d'una veritable passió prohibida, com la poma d'Adam i Eva.

-Ho podem fer als lavabos del club Nàutic – va proposar en Jofré -. Els dels homes, solen estar mes buits que els de les dones.

-Espera't uns deu minuts exactes – va ordenar -. Quan vegi que te'n vas cap allà, també abandonaré aquesta sala de ball i et seguiré, per trobar-me amb tu – va proposar la núvia amb veu ansiosa.

En Jofré va moure el cap, tot emocionat, mentre seguia dançant aquell vals amb ella.

-Alexandra, ja saps que sempre m'has molat un munt i que vaig estar a punt de penetrar-te gairebé dues dècades enrere, allà al mas Carpa...però no sé si s'ha de fer una cosa com aquesta. Sobretot en un casament tan important com el teu...a mes, tal com t'he dit abans, en Pere, sembla ser bon paio...

-I jo també sóc bona paio! – va afirmar l'Alexandra-. I a mes, també estic molt bona...ja ho saps...i no t'ho tornaré a repetir, estimat cosí...o bé ho fem ara, o mai – va afegir amb veu trapella -. Es un deute pendent que tinc amb tu, xato...

-Porto farlopa, si en vols – va oferir en Jofré, tenint ganes de fer un parell de clentxes en aquella festa.

-Doncs acabarem de celebrar el meu casament – va concloure la noia, amb una rialla irònica. Era evident que el seu matrimoni era totalment fruit d'interesos sócio econòmics entre clans familiars de Reus.

Llavors va començar a sonar “El corazón partido” de l'Alejandro Sanz, i en Jofré abandonà a la núvia, deixant-la que balles amb un altre dels seus parents. Necessitava fotres un bon cubata. Un bon cubata ben carregadet de whisky.

-On vas tan ràpid Jofré? – li va preguntar sa mare, interceptant-lo pel menjador del Club Nàutic -. Que ja no balles mes amb la teva cosineta?

-Ja n'he tingut prou, mare – va afirmar en Jofré, dirigint-se a la parella de cambrers que deambulaven pel menjador, amb aquell carretó ple de begudes.

-La tieta Begoña i el tiet Andreu et volen saludar –va afegir la Rossita Mercader caminant darrera seu.

En Jofré va aturar les seves passes, mentre els pares de la núvia, es dirigien cap a ell, acompanyats de la tieta Cori, la germana soltera que vivia amb sa mare.

-Com estàs nen? Avui quasi que no hem pogut parlar- va saludar el pare de

l'Alexandra, amb la veu embafada per l'alcohol, mentre sostenia un cigar havà encés a la seva mà dreta, i una immensa copa de cognac francès a l'esquerra.

-Estic bé, enhorabona pel casament de la vostra filla. Ha quedat molt maco...

-Has estat bé, no t'ha faltat res de res? –va preguntar el tiet Andreu.

-Doncs no. Ara tornaré a carregar el biombo – va anunciar en Jofré, fent el gest pertinent amb el dit polser de la seva mà dreta.

-No beguis massa nen, que despres has de conduir cap a Reus – va advertir la tieta Misericòrdia, amb veu alarmant.

-Deixa-ho estar Coia, que sinó ja us demanarem un taxi – va dir la tieta Begoña, la mare de l'Alexandra.

Llavors va arribar una senyora gran, molt alta i robusta, força elegant i amb un posat molt altiu. Anava acompanyada dels seus dos fills, en Pere Tarragó i en Jaumet, que era el seu germà menor. Tots dos, fills del difunt senyor Hipòlit Tarragó.

-Esperà't xato, que la meva consogra et volia saludar, i parlar una mica amb tu – va anunciar la tieta Begoña amb orgull.

En Jofré la va saludar aquella senyora estretant-li la mà i donant-li dos petons a la galta.

-És molt eixerit el vostre nen – va dir, adreçant-se als altres.

Els seus fills l'observaven de manera penetrant de dalt a baix.

-Sento molt la mort del seu marit, senyora...

-Eulàlia. Em dic Eulàlia Domènech i sóc de Reus, com tots els que estem aquí- va anunciar aquella dona, alta i rossa amb ulls blaus, que devia tenir vora uns seixanta anys i pico-. El pobre Hipòlit va morir sense dolor. Va ser molt ràpid tot plegat. Mira un accident, com pot passar a qualsevol...però deixem estar aquest tema per avui...el meu fill s'ha casat amb la noia mes maca de tot Reus. I és molt bona nena. Aquest cop no perdo un fill, també guanyo una filla com Déu mana...

-Enhorabona per tot plegat – va afegir en Jofré Vinaixa, com si res, estretant la mà a la vídua del senyor Tarragó.

-El meu fill m'ha dit, que tu també coneixies al meu marit...

-Si era un bon amic de la família...

-Què potser havies treballat per ell, temps enrere? – va preguntar, amb un to subtil, no exent de sospita.

-No, però ens coneixíem i sempre féiem petar una xerrada quan ens trobàvem per Reus – mentí en Jofré Vinaixa, llavors nomes volia treure's a aquella dona del damunt.

Aquesta va apropar el seu rostre al seu, per parlar mes fluix.

-Doncs el meu marit m'havia parlat d'un tal Vinaixa que feia “feinetes” per ell – va afegir amb un murmur-. Però no m'ho va acabar d'explicar del tot, el pobre...

En Jofré va observar un xic esglaiat, com la mirada d'aquella vídua de sobte s'havia tornat una mica diabòlica.

-Doncs devia ser un altre Vinaixa, a Reus n'hi ha molts de Vinaixes...ja sap el que vull dir...i jo mai no he treballat en el ram de la construcció...

-Sí, ja me'n faig càrrec – va dir la senyora Eulàlia Domènech vídua de Tarragó, amb un gest de finalitzar aquella conversa, malgrat que no semblava que s'ho acabes de creure.

-T'ho estàs passant bé a la boda? –va preguntar en Pere Tarragó, oferint-li un cigar havà.

-Sí, ha quedat molt maco tot plegat –va respondre en Jofré, agafant-lo amb educació.

-La mare m'ha comentat, que potser havies treballat pel pare – va dir-li el nuvi, també amb certa suspicàcia.

-Doncs no, us deueu confondre –va afirmar en Jofré, amb un somriure encomanadís -. Ja li he dit que de “Vinaixes”, n'hi ha molts per Reus...

-Ja tens raó, ja – va dir l'altre, donant-li un copet a l'esquena -. Aquest es el meu germà Jaumet, treballa dins del sector dels fruits secs com jo...ara mateix tenim una empresa que exporta avellanes de casa nostra. Tarraco nuts, ubicada en plena plaça del Prim...

-Molt de gust – va saludar en Jofré, estretant la mà del seu germà. A diferència d'en Pere, aquest era mes alt i cepat, el que s'en diria un paio fort i cachas. Amb els ulls blaus i els seus cabells llargs i rossos, semblava gairebé un surfista americà dels anys vuitanta. Era evident que havia hereditat els trets físics de la mare, que també era com

ell, que no pas els del pare. El germà d'en Pere Tarragó, també devia mesurar un metre noranta i pesar vora cent kilos. Plens de fibra i múscul. No hi havia dubte que anava molt pel gimnàs i potser practicava arts marcial com en Jofré.

-I tu, a què et dediques exactament? – volia saber en Jaume Tarragó.

-Sóc empresari informàtic- va respondre en Jofré Vinaixa, passant-li una de les seves targetes de visita-. Malgrat ara treballo sol i totalment autonom, penso ampliar el meu negoci. Disseny pàgines webs i faig traduccions d'internet en diversos idiomes...

-Ah, doncs ens aniria força bé reformar i ampliar la pàgina web de la nostra empresa; "Tarraco nuts" –va dir en Jaume Tarragó.

-On teniu el vostre negoci? – volia saber en Jofré.

-En un despatx de la plaça del Prim, a l'edifici blanc, fa poc ens hem instal·lat al centre, abans sempre estàvem a l'agro-Reus. Recentment també hem adquirit una plaça fixa del moll de Reus, al port de Tarragona, per a exportar avellanes i ametlles a l'estranger -va explicar en Jaume, mentre també li passava una targeta de la seva empresa.

En Jofré es va estremir lleument davant de la presència d'aquella mena de gegant de Reus, llavors va entendre perquè li deien "Jaume".

-No heu seguit amb el negoci de la construcció, i l'hosteleria com el vostre pare? – va preguntar, desant la tarja dins de la seva cartera amb un gest educat.

-No. Ara mateix ho estem traspasant tot – va respondre en Pere Tarragó-. Lo nostre son els fruits secs, seguim amb l'empresa que va muntar la família de la mare...

- I no penses exercir d'advocat, tal com feies abans? – va preguntar en Jofré Vinaixa, donant mostres d'estar a l'aguait del seu currículum professional.

- No, ara no puc fer d'advocat, perquè m'he centrat en el sector dels fruits secs. Vaig estudiar la carrera de dret a Barcelona, i m'he dedicat uns quants anys a fer d'advocat mentre residia fora de Reus, finalment he tornat a casa amb la família, amb la meua família de veritat –va explicar en Pere, donant uns copets a l'esquena del seu germà, al qual li arribava per sota de l'espatlla -. Per això, vull que l'Alexandra també treballi amb naltros. Perquè ella ara mateix també ha entrat a formar part de la nostra "família".

-Doncs molt bé – va dir en Jofré Vinaixa, amb un gest d'acomiadament -. Amb el vostre permís, vaig a fer un altre glop i seguiré gaudint d'aquest casament tan

meravellós...

-Ens veiem doncs i que vagi tot bé – va dir en Pere Tarragó.

-I on anireu de viatge de nuvis amb l'Alexandra? – volia saber en Jofré.

-Agafarem el iot del meu pare, la “Reina del Llevant” i farem un creuer per tota la costa Mediterrània, ja saps, el de sempre – va afegir amb un to ple d'altaneria -. Les Balears, Còrcega, Cerdenya, Capri, Sicília i tornarem cap a casa...

-Doncs que vagi bé tot bé – va dir en Jofré, estretant-li la mà.

-Ja t'enviarem una postal –va dir en Pere, observant la seva tarja -. Al carrer Llovera nombre 41, a l'entresol mateix, oi?

-També se'l pot considerar com el primer pis.

-Però vius allà exactament?

-No, però rebo tot el meu correu en aquesta adreça...però si vols, et passo la meua adreça particular...

-No cal, l'Alexandra ja em va explicar que vius al Pinar...t'enviaré la postal on et sigui mes còmode...

-Doncs al carrer Llovera mateix, allà arribarà segur – va afegir en Jofré acomiadant-se de tots plegats.

Els dos germans s'allunyaren en direcció per on havia marxat la seva mare. I en Jofré Vinaixa; va poder demanar-se una bona copa “Cardhu” amb gel. L'ampolla tenia 15 anys. Un dels millors whiskys que havia tastat en sa vida.

Despres d'acabar-se la seva beguda, va començar a sonar una cançó d'en Ricky Martin titulada: “Un paso p'alante Maria”. Llavors en Jofré s'aixecà de la taula del banquet on estava assegut i apurant la seva copa, amb l'intenció d'anar al lavabo. Duia uns tres grams d'aquella perica colombiana tan bona, pispada al senyor Tarragó un parell de mesos enrere, i volia celebrar aquella boda, al lavabo dels homes, totalment a la seva manera. Si la seva apreciada cosina Alexandra, tirava endavant amb la seva proposta d'adulteri tan prematura, l'hauria de compartir amb ella.

En Jofré va creuar totes aquelles dependències del primer pis del club Nàutic, on se celebraven aquells banquets de bodes tan fastuosos. La sala annex on hi havia la pista de ball, seguia plena de convidats ballant a tot drap. En Ricky Martín sempre

triomfava en moments com aquell. L'Alexandra ballava vestida de núvia, entre les seves amistats i parents propers de la seva edat. En Jofré Vinaixa llavors va passar gairebé pel seu costat, perquè el veies de sobres dirigint-se cap al lavabos del Club Nàutic. Pel camí es va trobar amb dues senyores que volien ballar amb ell. Potser tenien més de cinquanta anys, però portaven una marxa damunt seu increïble. En Jofré es va apartar d'elles de manera suau i amable.

Llavors va sortir d'aquell lloc ple de penya, i es va dirigir als lavabos dels homes, que estaven gairebé deserts del tot. A continuació va entrar cap al darrer compartiment, on hi havia aquella finestreta diminuta que donava cap a l'exterior. Aquella obertura li havia salvat la vida mesos enrere, al descobrir que el seguici del Senyor Tarragó se'l volia carregar ficant-li una bomba lapa sota el seu vehicle.

I ara de cop i volta, casualitats de la vida; la seva cosina Alexandra, es casava amb el seu fill, allà mateix al Club Nàutic de Salou. I a més a més, ell mateix se la traginaria en aquell lloc. Era evident que la seva cosineta en tenia tantes ganes com ell. La paia, per molt puritana que semblés, era una morbosa de la l'hostia. Potser si que era cert que encara era verge, però era evident que l'Alexandra ja havia dut a terme totes les marranades sexuals possibles avui en dia sense penetració vaginal...

En Jofré va tirar de la cadena de la cisterna i va tancar la tapa del wàter, començant a preparar allà damunt unes quantes clentxes. De moment amb quatre n'hi hauria prou. Quatre ratlles d'una farlopa colombiana pura com la neu recent caiguda. A més anava vestit amb "smoking" de Cal Jofré. No es podia tenir més pedigrí en aquesta vida, va pensar preparant-les amb el seu veritable DNI: Jofré Vinaixa Mercader. Nascut a Reus el 10 de gener de 1967. Fill d'en Gerard Vinaixa i Rosa Mercader. Amb el número 39867082 amb lletra D de Dinamarca. A continuació va preparar un "rul·lo" amb un bitllet de dues mil pessetes. Anaven força bé per esnifar. Millor que els de mil o cinc mil.

Llavors va sentir com algú entrava a dins del lavabos dels homes. Eren unes passes precipitades, acompanyades pel típic taloneig de dona.

-Jofré? – va preguntar la veu de l'Alexandra tota excitada.

-Estic aquí dins, al final de tot – va respondre el seu parent.

La noia va entrar a l'interior de la cabina d'aquell wàter dels lavabos del Club Nàutic.

-Ostres puta, em sembla que no m'ha vist ningú entrar fins aquest lloc...

-Millor que no – va dir el seu cosí, tancant la balda un altre cop.

-Què estàs fent? – va preguntar la noia observant la tasa del wàter, amb les quatre ratlles damunt.

-Les quatre barres de la nostra bandera catalana...a tu que et sembla? – va preguntar en Jofré, passant-li el rul·lo .

-Ostres Jofré, no sé si ho he de fer això...

-Es coca pura colombiana. Boníssima, no et farà mal. No hi ha res de porqueria...

-Es que fa temps que no em fico això pel nas. Gairebé no ho he fet massa, saps? Com per dir gens ni mica, perquè això està malament...és droga! Què no ho veus? –va preguntar l'Alexandra amb la veu un xic escandalitzada -. Jo sempre he anat totalment en contra dels porros i les drogues en general...

-Si m'has dit abans que en volies prendre, per a celebrar el teu casament...

-Ho he dit, però ara que ho veig, no sé si fer-ho. Tinc por d'enganxar-me...

-Això no es heroïna dona...a mes, suposo que algun cop n'hauràs tastat...

-Si en alguna festa de la facul...algun col·lega em va convidar...una ratlleta i prou...

-Doncs tasta això que t'agradarà. T'aclarirà bastant el cap, i et donarà molta marxa. Gairebé com si haguessis dormit 12 hores seguides...així portaràs millor la jornada...

-Ja em convé ja, es que porto un dia d'estres que no vegis – va dir la noia acotant el cap, mentre es ficava el rul·lo sota el forat dret del seu nas.

-Diuen que els dies de boda, son dels mes estressants d'una vida de casat.

-Sí, no vegis, quina moguda – va afegir l'Alexandra, a punt d'ensumar la primera clentxa -. Convidar a mes de tres-centes persones en un casament es una veritable proesa...SNNNUUUUURRRRPPFFFGG, ah, no està mal! –va exclamar amb veu sonora, despres d'esnifar aquella ratlla.

-Antigament la cocaïna també es venia a les farmàcies, com l'aspirina – va comentar en Jofré Vinaixa, observant-la de manera irònica.

Acte seguit, sense que l'altre ho pogues evitar; l'Alexandra va tornar a acotar el cap apartant-se els cabells del front i va esnifar les tres clentxes que quedaven a una velocitat vertiginosa, gairebé com si fos una aspiradora elèctrica ficada a la màxima potència...

SNNUUURRRPFFFGGG...SNNNUURRRPPFFFGGG...SNUURRRPF.

-Boah, paio, que bona que està aquesta farlopa!- va exclamar totalment entusiasmada-. No vegis a quina farina m'has convidat cabró! – va començar a cridar, donant cops a la porta dels lavabos -. I dius que això es podia comprar en qualsevol farmàcia? –va preguntar totalment alterada -. Collóns, boah, ara vaig a tope! – va cridar amb veu alta, gairebé histèrica.

-Xec Alexandra, tranquil·la dona! – va exclamar en Jofré, subjectant-la pels braços, amb la por al cor de ser enxampats tots dos allà dins. Però la núvia de sobte es llençà directament a ell i començà a besar els seus llavis de manera apassionada. Tenia la boca humida del tot.

-Alexandra, tranquil·la si us plau! – va insistir en Jofré Vinaixa, intentant-se separar d'ella.

-Folla'm amor meu, folla'm si us plau. Tota la vida que ho he desitjat això...

-Escolta nena, no li facis això al Pere, sembla ser bon jan – va dir en Jofré, intentant separar-se d'ella i sortir d'allà dins pitant.

-Però no està tan bò com tu, ni la té tan grossa – va dir la seva cosina palpant-li l'entreuix de manera lasciva. En Jofré va notar com de sobte li obria la bragueta i s'acotava a l'alçada del seu membre progenitor, per ficar-se'l als llavis. I a mes encara duia tot el seu vestit de núvia damunt seu.

-Ostres Alexandra, no paris, ara no paris – va demanar llavors en Jofré, gemegant de plaer total. Llavors va recordar la gran mamada que li havia fet la seva cosineta vint i dos anys enenera, quan estiuejaven al Mas Carpa de Reus. La noia sabia moure la seva boca sensual de manera experta.

-Visca les joventuts del PP de Reus! –va exclamar en Jofré, a punt de córrer-se dins de la seva boca.

-Encara no cabró, encara no...ara que t'he ficat calent de debò, em follaràs com una gossa – va ordenar la seva cosina, aixecant-se el seu vestit de núvia de color blanc immaculat. En Jofré va veure com es baixava les calces davant seu. Mostrant-li el seu veritable “tresor”. Allà dins de la cabina del lavabo gairebé hi havia espai, però en Jofré Vinaixa, havia arribat a fornir en situacions mes complicades i adverses que aquella.

-Gira't de cara a la paret meuca! –va ordenar de sobte, estirant-la pels cabells.

-Sí, Jofré, maltracta'm com a una puta!

-Això com una puta que ets...meuca! – va afegir tot excitat, mentre palpava aquelles natges tan rodones i turgents. Llavors se la va endinyar pel darrera, no li va costar gens ni mica, trobar aquell forat humit i llefiscos.

-Folla'm Jofré, folla'm, folla'm! -va repetir l'Alexandra com un mantra rítmic i luxuriós. El seu cosí va començar a entaforar-la lentament. De sobte es va aturar. Allà dins hi havia aquella barrera natural i orgànica.

-Xec, nena, és cert que encara ets verge- va comentar totalment incrèdul- Verge com la Mare de Déu de Misericòrdia!

-Va Jofré, fes-m'ho si us plau...nomes pots ser tu. Ho he desitjat des de sempre...ja saps...

-I per què no hem quedat per cardar en un lloc mes còmode i tranquil, que aquest? –va preguntar tot sorprès per aquella situació tan perillosa durant un casament.

-És la fantasia sexual, que he albergat sempre a dins meu – va dir la noia girant-se vers a ell, amb veu voluptuosa -. Ja t'he deit que m'he reservat nomes per tu, he esperat tots aquests anys perquè hem desvirguessis durant el mateix dia de la meva boda- va afegir amb veu ansiosa –Va, apreta, sense pietat! – va ordenar.

En Jofré va fer lliscar la seva verga empinada fins el fons de tot, trencant aquella membraneta vaginal. Li va costar una mica, però ho va aconseguir, mentre la noia va emetre un petit crit de dolor, com si l'haguessin punxat per dintre...

-Ja ho tenies una mica dur...-va dir en Jofré entre dents, mentre començava a pitxar cada cop amb mes força. Els gemecs de dolor de la noia es van convertir en sospirs de plaer. Finalment es va deixar anar.

-Jofré, Jofré, t'estimo, sempre t'he estimat a tu i a ningú mes...

-Calla putona, calla, que ets mes puta que les gallines...

-Sí, sí, diga'm puta, humiliam, maltracta'm si us plau – va demanar la veu plena de vici.

-Té, puta, té...que te la foto també pel cul...

-No pel cul encara no...

En Jofré va estirar-li els seus cabells llargs i rossos, tan ben pentinats de núvia,

prement la seva verga cada cop mes fort. Sentia com li lliscava en mig de la untuositat de la sang. Ell mateix l'havia desvirgat de debò, i no el tonto del seu marit, que encara no sospitava res. Portaven set anys sortint junts i encara, no havia descobert la puta i viciosa que podia ser la seva parella, malgrat que semblés tan puritana i de dretes. A més, també li havia comentat de que era membre del Partit Popular de Reus...ja!

-Ah, sí, que grossa la tens Jofré, que grossa la tens, es enooormeee! –va proclamar l'Alexandra, entre gemecs orgiàstics -. No sabia que la tinguessis tan immensa, molt mes que la d'en Pere...oh, si us plau, mes, mes, ficame-la mes, apreta'm mes...mes...mes...ah, ah, ah, ah, sí, així...axiiiiii! – va exclamar la núvia, totalment fora de si, mentre el seu cosinet deixava anar la seva lleterada a dins seu, cridant també com un posseït.

En Jofré es va separar un xic exhaust i cansat d'ella. El vestit de núvia aixecat dificultava els seus moviments sexuals.

-Ara vull que hem follis pel cul! – va demanar l'Alexandra, ensenyant-li el seu traser rodonet i llustrós -. Vull que hem follis com una porca, pel mateix forat del cul! Així completarem la feina del tot!

En Jofré va fer un gest d'abatiment.

-Millor que ho deixem per una nova ocasió, dona – va proposar - quedem un altre dia i ja està...

-Vull que sigui ara mateix cabró, vull que me l'endinyis pel cul ara mateix! – va ordenar ella amb veu luxuriosa. Gairebé en un to de veu que ratllava la histèria femenina. Era evident que la cocaïna la ficava molt catxonda, i que sempre s'havia fotut moltes mes ratlles del que volia aparentar. Sempre hi havia aquella doble moral...

-Mira que tinc tatuat a la meva natja dreta, xato – va anunciar, ensenyant-li aquella carn tan apretada i lluent. Allà mateix, en un raconet de la part de sota del seu traser, hi havia estampat el logotip del Partit popular "PP" amb tinta blava, amb la gavina i tot. La cosa anava en serio, potser la noia acabaria duent a terme una bona carrera política. Amb el seu currículum acompanyat d'aquell cos tan esplèndid, ho logaria.

-Ets una porca Alexandra! –va exclamar en Jofré tot escandalitzat, llençant-se de ple contra ella. Llavors la va tornar a apretar contra la paret del lavabo de manera salvatge. Aquella paia estava molt bona i li donava molt de morbo, malgrat que fos la seva cosina germana. Quina pena no haver-se-la fet petar temps enrere...però mes valia

tard que mai.

-Espera't Jofré, que em trec del tot el vestit de núvia...així maniobraràs millor – va dir desvestint-se del tot. Sobretot la faldilla de baix.

-Te l'embrutaràs dona...

-Ara me's igual, perquè ja m'he casat...i m'ha desvirgat l'home que sempre he estimat de debò – va afegir, donant un bes als llabis del seu parent.

Al cap de pocs segons, l'Alexandra estava totalment nua davant seu. En Jofré va sacsejar-se suaument la seva titola, era un mascle potent i segur que podria gaudir d'una segona ejaculació a dins d'aquells lavabos. El traser de la noia estava força bé, com la resta del seu cos esvelt d'esquenes amples i ple de corbes luxurioses. L'Alexandra podia ser una mena de model, i el seu rostre tan bell i fotogènic, quedaria molt bé en qualsevol cartell de propaganda electoral, fos del PP, PSOE o d'ERC, va pensar en Jofré imaginant-se-la retratada en aquelles grans tanques que hi havia per les principals entrades i sortides de Reus.

Aquella visió encara el va ficar mes catxondo i va començar a ficar-se-la pel forat anal. A les dones occidentals els hi costava molt follar per darrera. Nomes ho feien les brasileres, argentines o prostitutes molt professionals. L'Alexandra no era cap prostituta, però li molava que se la follesin totalment pel cul com a una gossa.

-M'agradava mes cardar amb el teu vestit de núvia ficat, em dona mes morbo – va comentar en Jofré, començant-la a apretar lentament.

-Sí, doncs no vegis com em fiques tu ara mateix, cabró! – va insultar la noia amb una rialla obscena. En Jofré va palpar els seus pits rodons i sucosos com a grosses taronges i començà a esbombar pel darrera seu. Ficar-la pel cul era veritablement una altre moguda, gairebé com entrar a dins d'una nova dimensió. Aquell canal del darrera, era mes estret que la vagina, però més càlid i vibrant. Amb el cul, les dones que en sabien, podien dur a terme mes moviments pèlvics i vibrants. Tal com ho feien les carioques al Carnaval de Rio.

-Ah, sí, Jofreeeee...així, així, vas bé...molt bé, ah, no vegis...buufff...ostres, oh, oh, marrano, em fas sentir un altre cop com una porca...-va gemegar l'Alexandra, totalment desquiciada mentre ficava els ulls en blanc.

-Et faig sentir com una porca del PP –va dir en Jofré entre dents-. Putes Porques! – va afegir amb veu luxuriosa, a punt de correr's allà dins.

-Així...així....no vegis...ah, ah, ah, oh, oh...sí, sí...SSSSIIIIII!- va exclamar l'Alexandra Alabart Mercader, tornant-se a deixar anar totalment.

-Té gossa, té...gaudeix del meu virot que mesura vint i dos centímetres...

-Sí, ca grossa, cabrò, ca grossa, ara la sento millor, millor, molt millor...ah, ah, sí, sí... oh, siiiii....no vegis...ah, sí, no paris, no paris, no paris, NO PARIIIIIIIIIIISSSS! – va cridar, tot just quan en Jofré tornava a ejacular. Aquest cop ho va fer a dins del forat del seu forat anal.

-Ara em sembla que ja n'hi ha prou – va comentar en Jofré, pujant-se la bragueta dels seus pantalons amb un gest de satisfacció dolguda.

-Sí, però ara no em puc moure, m'he quedat gairebé exhausta...ajuda'm a vestir...

En Jofré va col·laborar en ficar-li el vestit de casament un altre cop. Pel camí es van obsequiar amb infinitat de petons i carícies per tot el cos.

-Vull tornar a quedar amb tu, Alexandra – va demanar amb veu amorosa.

-Sí, això d'avui, ho podem repetir en un lloc mes comode i tranquil...

En Jofré va ficar-se el dit índex als seus llavis. De sobte hi havia algú que entrava a dins dels lavabos de cavallers del Club Nàutic. Era el seu cosí en Sergi Mercader i altres convidats de la boda, que es ficaven a orinar a les piles que hi havia en la paret d'enfront.

-No està gens malament aquesta boda oi? –va sentir que preguntava el su parent, vers algú que estava al costat seu.

-Sí, llàstima que l'Alexandra s'hagi casat tan aviat...encara podia estar uns quants anys soltera i a disposició de tothom...

-Doncs el paio ha sortit guanyant que t'hi cagues. L'Alexandra es una de les paies mes bones que de Reus...no vegis com està la pava...

-Ara mateix està casada – va dir l'altre veu.

-A veure quan dura....ara fa temps que no la veiem...han fotut el camp els nuvis?

-No, encara estan pel Club Nàutic. Aviat ens els tornarem a trobar i ens farem la foto de tots els Mercaders junts...

Llavors els tres nois va sortir del lavabo i en Jofré va sospirar aliviat, tancat allà dins...

-Ara és l'hora de fotre el camp d'aquesta cabina- va ordenar amb veu ferma- Primer ho faré jo, i si ho veig tot aclarit, picaré la porta de fora amb dos cops lents i un de fort...llavors tu surt ràpid –va ordenar, abans d'adreçar-se lentament cap a l'exterior.

L'Alexandra va aguantar la respiració durant uns segons, i quan va sentir els cops a la porta principal, també va abandonar cabina del lavabo per dirigir-se a l'exterior, totalment fora dels urinaris masculíns. Però de sobte en Jofré va tornar a entrar allà dins, ensopegant amb ella.

-És el teu marit, que vé cap aquí –va advertir, mentre es tornava a obrir la porta dels lavabos darrera seu. Efectivament en Pere Tarragó i dos amics amb estat ebri, van entrar al lavabo dels homes...

-Ostres Alexandra, què fas aquí? – va preguntar totalment incrèdul.

-És que el lavabo de les dones estava ple, i he entrat aquí, trobant-me amb el Jofré va explicar ella tota confosa.

-Però si ara mateix estan buits, no hi ha ningú al lavabo de les noies –va afirmar el seu marit, mentre els seus acompanyants també entraven allà dins com si no passes res.

-Doncs fa cinc minuts no s'hi podia ni entrar, i com que m'he trobat al meu cosí favorit, hem fet estat xerrant una estoneta de tot plegat – es va justificar la seva dona amb una rialla plena de coqueteria.

-Ha sigut una estoneta molt llarga...xata!-, va exhortar en Pere Tarragó, observant el seu rellotge amb un gest ebri-. Perquè el fotògraf fa temps que pregunta per tu...ens hem de fet les fotos de grup...

-Ara mateix vaig cap allà, vinga que t'espero –va dir l'Alexandra, sortint cap a l'exterior com una exhalació -. Véns Jofré? – va preguntar adreçant-se al seu amant incestuós.

-Sí, és clar, sortim a fora – va dir, acomiadant-se d'en Pere, amb un gest ple d'innocència. Aquest el va fulminar amb la mirada, capaç de matar-lo si llavors tingues una arma en les seves mans.

<< I mes val que no s'enteri del que va passar amb el seu pare >>, va pensar en Jofré Vinaixa, sentint de sobte, un petit sentiment de culpabilitat.

Malgrat que el del senyor Tarragó, només havia estat una altra de les seves “feines” com a assassí a sou, lo de l'Alexandra: només era amor de debò, com una mena

d'assignatura pendent sense voler fer mal a en Pere. Tots dos haguessin dut a terme el mateix, si la seva cosina s'hagues casat amb un altre. Aquella passió en estat pur que sentien els dos parents, també tenia una patina de morbo incestuós... potser hi havia quelcom més...

Capítol 21. El final d'una vetllada

Tots els convidats del banquet, van acabar fent-se la foto de rigor amb els nuvis allà dins de la sala del banquet. I gairebé quan tothom estava a punt de marxar, el Dj va tornar a ficar la música a tot drap. Aquest cop es tractava d'una balada de l'Elvis Presley titulada "Love me tender" i tothom va flipar mandarines, quan de sobte va aparèixer un imitador del Rei del Rock, cantant la cançó amb un micròfon inhalambric. Els organitzadors del banquet van filar prim, molt prim...

<< Ostres puta, es ell un altre cop! >>, va pensar en Jofré Vinaixa al reconèixer-lo. Era aquell paio de Hawaii que l'havia intentat liquidar deudies enrere. Es tractava de l'imitador americà de l'Elvis Presley, que també treballava com assassí a sou per la màfia del seu país i que es feia dir "Killer Elvis".

<< La mare que el va parir! >>, va pensar en Jofré sense poder-s'ho creure. Aquell energúmen, també havia arribat fins allà a Salou, en aquella maleïda boda.

-Hola Jofré, com estàs? – va preguntar una veu femenina parlant en rus.

Llavors aquest es va girar i va sentir un bot al cor, acompanyat d'un calfred al contemplar aquell rostre força atractiu i tan impressionant, de trets totalment estrangers i eslaus. Era la Irina: aquella maleïda russa moscovita instal·lada en plena Costa Daurada, que l'havia intentat assassinar un parell de vegades durant aquell estiu. Aquesta vegada, la noia duia el seu cabell llarg tenyit de color castany fosc i anava agafadeta del braç d'en Jaume Tarragó, el germà menor d'en Pere. En aquella ocasió, també anava vestida de manera molt discreta, per a no cridar l'atenció.

-M'ha dit que us coneixeu, es cert això? –va preguntar en Jaumet Tarragó, observant a en Jofré directament als ulls, amb una brillantor no exenta de gelosia.

-Sí, ja hem coincidit diversos cops al desenvolupar les nostres tasques – va anunciar aquest amb veu irònica-. Què tal Irina? – va preguntar, donant-li un petó a cada galta, tot intentant dissimular la seva gran sorpresa de trobar-se-la allà mateix, en aquell casament.

-Bien, bastante bien des de la última vez que nos vimos – va respondre la russa, parlant amb castellà, amb un somriure lluent d'orella a orella, com si de sobte s'alegres molt de torna-se'l a trobar. En Jofré gairebé no l'havia sentit parlar mai en la llengua de Cervantes, i tenia un accent marcadament rus.

-Es la meva actual parell – va anunciar en Jaumet Tarragó -, fa uns deu dies que sortim junts, abans treballava per món pare com a secretaria i ara treballa per mi –va afegir tot satisfet.

-Vaja, no ho sabia, enhorabona per tot plegat, Jaume – va felicitar-lo en Jofré, observant a la seva xicota totalment fascinat. Malgrat lo perillosa i mortífera que era, aquella paia cada cop estava mes bona.

-Ara mateix acaba d'arribar dels Estats Units –va explicar el germà del nuvi -. I com que no ha pogut assistir a la cerimònia del casament, ens ha dut aquest imitador d'Elvis contractat directament des de las Vegas, com a regal de boda.

-Molt original, sí senyor – va manifestar en Jofré, sense perdre la seva flema reusenca tan característica. Aquella llorda li havia pispat els set-cents vuitanta mil dòlars mentre l'intentava liquidar en aquell hotel de Hawaii. Ja passaria comptes amb ella, sobretot ara que la tenia tan a prop. També ho faria amb aquell imitador d'Elvis que treballava contractat per ella.

-Molt bé Jofré, ens veiem, anem a veure a l'Elvis de mes a prop – va anunciar en Jaumet Tarragó.

-Doncs jo em quedo aquí, ens veiem – es va acomiadar en Jofré, mentre la russa li picava l'ullet amb un somriure maligne, sense que la seva parella ho veies. Llavors van desaparèixer entre els convidats de la boda.

En Jofré va comptemplar com aquell imitador seguia cantant pels nuvis aquella mítica balada del rei del Rock, ficant-se davant seu, mentre tots els convidats feien fotos amb el mòbil o tararejaven la mítica cançó, que no podia faltar en una boda tan fastuosa com aquella.

Love me tender, love me sweet.

Never, let me go, you have made,
my life complete, and I love you so.

Love me tender, love me true, all my dreams, ful filled,
for my Darling, i love you, and I always will...

-Està quedant molt maco això, oi Jofré? – va preguntar de sobte la Rossita Mercader, ficant-se al seu costat amb actitud carinyosa. La tieta Misericordia també es trobava en

aquell lloc seu.

-Sí no està mal –va respondre en Jofré amb veu esquerpa. Aquell imitador de l'Elvis que també es dedicava a pelar penya a canvi de quartos, estava captant el centre d'atenció de la vetllada. Aquesta vegada anava vestit amb un flamant “jump suit” de color vermell com la sang, també ple de brillantons i bijuteria daurada. Era una indumentària que el Rei del Rock també emprava de tant en tant als anys setanta.

-I tu, quan et casaràs xato? – volia saber la tieta Misericòrdia, que tenia tanta confiança amb ell com la sa mare adoptiva.

-Quan Déu ho vulgui – va respondre en Jofré-. << O potser el Dimóni >>, va pensar, observant tot indignat l'actitud amorosament falsa dels nuvis recent casats. L'Alexandra llavors estava començant a plorar per la gran emoció que sentia, mentre estava agafadeta de la mà del seu marit que li arribava per sota de la barbeta. Cap dels dos s'esperava aquella sorpresa tan sobtada i emotiva. El missatge era que: malgrat que no havien pogut anar-se'n a casar a las Vegas, un imitador d'Elvis, que treballava a les sales dels casinos d'aquell lloc, s'havia desplaçat fins a Salou i els hi cantava el “Love me tender” davant de tothom.

De sobte, quan va acabar la cançó, algú d'entre el públic li va passar una guitarra acústica d'estil country, era de color negre brillant, gairebé idèntica a la que emprava l'Elvis al seus concerts, però hi havia gravat el nom d'en “Killer Elvis” en lletres platejades damunt de la seva superfície polida.

El músic va començar a rascar les cordes d'acer d'aquell instrument, començant a cantar el mític tema de l'Elvis: “Suspicious Minds”, mentre en Jaumet i la Irina es ficaven a cantar-la amb ell, col·locant-se al costat dels nuvis. Aquell imitador d'Elvis va començar a interpretar la peça musical, mentre els seus ulls es trobaren amb els d'en Jofré Vinaixa, que l'observava a uns cinc metres de distància. De sobte aquell cantant va emetre una ganyota desafiant vers ell, i va iniciar la cançó escrita per un tal Mark James:

“ We're caught in a trap

I can't walk out

Because I love you too much baby”

En sentir aquella veu, gairebé idèntica a la de l'Elvis Presley quan cantava aquella peça, en Jofré Vinaixa; va tornar a recordar aquells moments on va ser lligat i torturat per les dues paies, aquelles depredadores tan sexys, contractades per la Irina, tot just abans de que vigues aquesta per a rematar-lo del tot, ofegant-lo amb una bossa de plàstic mentre fornicava amb ell. I a més també per culpa d'aquell pintxo, la russa se li havia escapat amb tots els diners cobrats d'Al-Qaida.

De sobte, obeint a un impuls totalment incontrolable, en Jofré Vinaixa es va dirigir directament cap a ell, obrint-se pas entre la gent. Després de contemplar-lo actuar durant uns segons davant dels nuvis, on va romandre totalment quiet, es va llençar en contra seva, propinant-li un bon cop de puny a la mandíbula. Tots els convidats al casament van començar a cridar plens de pànic. Sobretot quan aquell imitador del Rei del Rock, es va defensar brandant la guitarra acústica contra el seu agressor.

-Fill de puta! – va cridar l'Almogàver, llençant-li una puntada de peu que va foradar aquell instrument. Els nuvis i els seus acompanyants es van apartar d'aquella trifulca. Aquell músic va defensar-se dirigint la guitarra contra el cap de l'atacant. En Jofré va parar l'embestida amb el braç esquerre, i li va llençar un altre cop de puny que el va fer retrocedir uns metres enrera. De sobte tenia a un munt de mans i braços subjectant-lo. El nuvi, el seu germà i altres convidats estaven impedit que tornes a atacar al “pobre” músic.

-Xec, Jofré, que et passa home? – va preguntar en Pere Tarragó, tot furiós pel que estava succeint. Aquell parent de la seva dona, li estava fastiguejant aquella boda tan de Reus i tan fastuosa.

-Deixeu-me anar, aquest cabró que imita a l'Elvis Presley, es un veritable fill de puta! –va cridar fulminant-lo amb la mirada.

En Killer Elvis tenia un llavi trencat pel segon cop de puny que li havia entaforat en Jofré, i tenia la barbeta tota plena de sang.

-Fuck you, spanish! – va cridar ple de ràbia, mentre recollia la seva guitarra mig trencada. Era un instrument que es veia de molt bona qualitat.

-Xec Jofré, tranqui home! – va increpar en Jaumet Tarragó, el germà del nuvi. Era evident que la perica i l'alcohol que havia ingerit durant el casament, l'havien alterat

una mica, fent-li perdre els estreps i el seu autocontrol.

-No hi ha per tant, xec, no cal que muntis una escena ara – va dir l'Alexandra, fulminant-lo amb la mirada-. A mes que t'ha fet aquest paio que imita tan bé a l'Elvis Presley? – volia saber.

-No res, no passa res – va respondre en Jofré, recuperant la calma -. Se m'ha anat l'olla, ho sento – va afegir amb un gest de disculpa. Llavors estava totalment arrepenit d'aquella acció tan impulsiva.

-Deixeu que me l'emporti –va dir el seu cosí, en Sergi Mercader.

La gent es va apartar totalment espantada mentre en Jofré era evacuat del centre d'aquella sala. La música va tornar a sonar i aquell imitador de l'Elvis va seguir cantant pels nuvis com si no hagues succeït res, amb un mocador tapant-se la sang que li rajava del llavi trencat.

-Anem cap a casa Jofré, anem cap a casa – va ordenar sa mare, tan enfadada i sorpresa com la resta dels convidats, mentre seguia les seves passes.

-Quina vergonya ens has fet passar a tots plegats, Jofré! – va afegir la seva tieta Cori.

-En Jovi ha begut mes del compte – va comentar en Sergi, conduint-lo fins a les escales del club Nàutic de Salou.

-T'hauries de controlar una mica més quan beus, xato – va renyar-lo sa mare, ficant-se a riure en sec.

-Home nena, no cal que te n'enfotis ara –va criticar la seva germana, començant a riure com l'altre.

-Esteu com unes cabres – va dir en Jofré, obrint la porta del seu BMW blau marí perquè entresin.

El seu parent els va acompanyar fins a baix, col·locant-se al seu costat.

-Xec nen, que t'ha passat abans? – va preguntar tot estranyat.

-Aquell paio m'ha provocat amb la mirada i jo m'he descontrolat, no ha passat res mes – va respondre en Jofré, tocant-se la punta del nas diverses vegades sense que ho veïessin les dones -. Ho sento, no volia espatllar aquesta boda tan maravillosa.

-No passa res Jofré. D'això teu, se'n parlarà durant una bona temporada.

-Em sap greu, sobretot per l'Alexandra.

-Doncs la truques un dia, demanant-li perdó i ja està – va aconsellar en Sergi.

-Això faré. També demanaré disculpes al nuvi – va dir abans d'encendre la clau de contacte.

Capítol 22. Guerres encobertes

L'endemà mateix d'aquella boda que es va celebrar durant un dimarts dia 25 de setembre de l'any 2001, en Jofré Vinaixa es trobava treballant al despatx de la seva empresa anomenada: "Inter-reddis", ubicada en ple carrer Llovera de Reus. Casualment estava duent a terme unes traduccions del català al rus, per part d'una empresa anomenada: "Sisquelles-nuts", que també volia exportar avellanes catalanes fins a una empresa de Moscou, que treballava amb dolços elaborats amb fruits secs.

Llavors ja eren les dotze del migdia, i en Jofré volia adreçar-se a la Caixa de Tarragona de la plaça del Prim, per a treure gran part de les tres-centes mil pesetes que li havien ingressat els de la Llotja de Reus, en remuneració per la magnífica pàgina web que els hi havia dissenyat, de cara a la seva projecció internacional. Llavors també estava duent a terme els preparatius per fotre el camp de Reus durant un parell de mesos com a mínim. Els contactes secrets que tenia; li havien comunicat que la CIA Amèrica i la Europool, estaven escorcollant tot el Camp de Tarragona, pam a pam, per tot allò de l'atemptat del World Trade Center, perquè havien descobert recentment que en Mohamed Atta i els seus havien estat deambulant per Salou, Reus, Cambrils i Tarragona mentre preparaven els atemptats...

De sobte, van trucar a la porta del pis on hi tenia el seu despatx. En Jofré duia la seva pistola automàtica damunt seu per si de cas. El fet de trobar-se també amb la russa i amb en "Killer Elvis", allà mateix al club nàutic de Salou durant la tarda anterior, no li va agradar gens ni mica. Era evident que durant aquells dies hauria d'anar amb molta cura. Per això volia escapar-se de Reus quan abans millor. De moment es prendria unes bones vacances anant a Tailàndia, per treure's tot l'estres que portava al damunt.

-Ei Jofré, som naltros – va saludar l'Alexandra, des de fora l'escala. Estava acompanyada del seu marit: en Pere Tarragó.

L'Almogàver va trigar uns segons en obrir aquella porta blindada, mentre els observava per la mireta.

-Hola nois, què tal? – va preguntar, amagant-se l'arma dins de la seva Amèrica de color cendra, adquirida a cal Queralt. Per fi, podia tornar a vestir tal com a ell li agradava, amb les prenes del seu sastre preferit de la ciutat. El millor de tot Reus, segons les seves preferències en vestimenta i elegància de dandy local.

-Estem molt bé, Jofré – va dir l'Alexandra abraçant-lo amb alegria. En Pere li va donar la mà observant-lo amb cara de pomes agres.

-Xec, sento molt el que va succeir ahir – va comentar en Jofré, fent-los passar a dins del seu despatx -. Vaig beure massa i se me'n va anar la castanya...

-No passa res Jofré, tots som humans –va respondre l'Alexandra, observant el lloc on es trobava. Era una oficina acollidora i confortable, amb les parets pintades de color crema clar. Hi havia penjades diverses fotografies antigues de Reus amb el campanar, el Santuari de Misericòrdia, la plaça Mercadal amb la casa Navàs i la plaça del Prim, totes fetes en blanc i negre. Aquella sala, també tenia com una mena de reservat annex, que feia les funcions de despatx, perquè en Jofré tingues reunions privades amb els seus clients.

-Exacte, tots som humans – va afegir el seu marit, comptemplant les vistes directes que hi havia del carrer Llovera des de la finestra d'aquella oficina, on es podia percebre el rotul del Viena i de la tenda Màximo Dutti. Durant aquella hora hi passava tothom.

-Què volieu doncs? – va preguntar en Jofré Vinaixa, amb un gest ple de cortesia -, us agradaria prendre alguna cosa? – va preguntar senyalant a la petita cuina que estava al costat de la sala. Es tractava d'una pila d'aigua, una cafetera elèctrica i una nevera amb begudes dins. Tot nou de trinca i de darrer disseny, instal·lat per comercial Morell, aquella empresa ubicada a l'antiga carretera de Tarragona.

-No cal, no et molestis – va respondre l'Alexandra, amb un somriure lluent dels seus -. Es el meu marit que volia parlar amb tu de negocis. I m'ha demanat que l'acompanyes fins a la teva empresa.

-No et quedes doncs? – va preguntar en Jofré, recordant com havia cardat amb ella de manera salvatge durant la tarda anterior.

-Tenim molta feina al despatx –va manifestar la seva cosina, obeint la mirada esquerpa del seu marit -. Moltes coses pendents que hem de deixar enllestides abans d'anar-nos de viatge de nuvis la setmana que vé. A partir del dia 1 d'octubre...

-Doncs ja me'n faig càrrec – va dir en Jofré, amb cert subtó de llàstima -. Voleu un Chester? – va oferir obrint el paquet davant dels recent casats.

-No, no cal, xato –digué l'Alexandra, disposant-se a abandonar aquell pis tan cèntric-. Ens veiem Jofré, i moltes gràcies pel teu regal de noccs. Aquesta cafetera de minibar que ens has regalat està molt bé, a mes l'has comprat a la millor botiga de

Reus per regals de noces, la Cartuja de Sevilla...moltes gràcies de debò xato – va afegir la noia, acomiadant-se d'ell amb un petonet a cada galta.

En Jofré va tancar la porta del pis i es va quedar totalment sol amb en Pere Tarragó, el fill gran del difunt Hipòlit. Potser s'havia assabentat de tot el que havia succeït allà als lavabos del Club Nàutic i volia passar comptes amb ell.

-Vols passar al meu despatx doncs? – va preguntar de manera amable, senyalant a la sala que hi havia al costat -. Allà hi tinc aire acondicionat.

-Xec, et falta una secretària – va comentar en Pere Tarragó, amb una rialla irònica.

-En contractaré una quan vagi millor de quartos, ara no cal – va respondre en Jofre, comptemplant-lo millor. Aquell paio llavors duia uns texans vells i destenyits, amb una Amèrica color blaumarí marca Giorgio Armani. A sota, també duia una samarreta estampada amb la cara d'en Bob Marley fumant un canuto, on hi deia: “Enjoy Marihuana”...

No es podia ser mes alternatiu.

<< Un pijo de Reus de tota la vida, que va de “hippy guai” >>, va pensar en Jofré observant-lo amb cert rebuig, malgrat que ho podia dissimular.

Llavors tots dos van passar dins d'aquella petita sala, també amb vistes directes al carrer Llovera. Era una habitació que feia les funcions de biblioteca i despatx de visites. Allà dins també hi havia un ordinador fix marca Apple. Però no era tan potent com el Maquintosh de la sala de treball.

En Jofré va seure al seu lloc, una confortable butaca de cuir negre, mentre que en Pere va prendre lloc en una de les dues comodades cadires de ras vermell, estil retro.

-Vostè dirà senyor Tarragó – va dir encenent la seva cigarreta davant de l'altre. Ementent un gest, tal com duria a terme l'actor Humphrey Bogarth en un dels seus films de cinema negre.

-Puc fer un canuto aquí dins? –preguntà en Pere Tarragó ementent una rialleta, llavors estava diposat a liar un “mail” de dos papers. Al paio aquell semblava que li anava molt el vici quan no tenia a la seva dona davant seu...

-Home sí, pero jo no en fumaré – va respondre en Jofré, mantenint la distancia amb ell-. En hores de feina mai fumo “maria”, però si que ho faig de tant en tant quan surto de festa...

-T'agrada la "perica" també? –va preguntar el marit de l'Alexandra, mentre començava a preparar aquell "dos papers".

-Home, a qui no li agrada – va manifestar en Jofré Vinaixa amb una rialla contagiosa -.Espero que el que vols parlar amb mi, no vagi nomes sobre substàncies estupefaents.

-No tranqui, per mi les drogues nomes son mes aviat un hobby, una diversió – manifestà en Pere Tarragó, acabant de liar aquell "mail" -. De moment no tinc temps per dedicar-me al tràfic, però quan pugui muntaré un club de fumadors de marihuana aquí a Reus mateix.

En Jofré el va observar amb la seva mà dreta aguantant-se la mandíbula quadrada, sense deixar de somriure amablement, mentre fumava el seu Chesterfield.

-Un club de fumadors de maria aquí a Reus mateix? –va preguntar tot sorprès -. Sona interessant això.

-M'haig d'assessorar legalment com fer-ho, i vull fer una bona pagina web per promocionar-ho. També vull muntar alguna plataforma política, per lluitar per la legalització i el consum lliure de la marihuana i el cannabis –va afegir el marit de la seva cosina.

-Vaja, i ara vols parlar d'això, d'una web per legalitzar la marihuana? – preguntà en Jofré, deixant anant la cendra de la seva cigarreta damunt d'un luxós cendrer de vidre vermell, que hi havia damunt de la taula del seu despatx.

-No que va, mes aviat et volia encomenar una bona "feina" i per això he vingut personalment fins aquí –va explicar el seu interlocutor, començant a fumar el seu canuto de manera plaentera.

-Quin tipus de "feina"? – va preguntar en Jofré, fent-se el longuis.

-Una bona "feina" digna de l'Almogàver –va respondre l'altre com si res.

En Jofré el va fulminar amb la mirada. No s'esperava que aquell palandengo casat amb la seva cosina, conegues també la seva identitat secreta.

-Xec, no sé de que em parles ara! – va respondre fent-se el longuis, emetent una bona alenada de fum de tabac.

-Sí que ho saps, i tant – va afegir en Pere Tarragó amb una expressió sarcàstica -. Ho saps tant com jo.

De sobte es va treure un paquet de la butxaca de la seva Amèrica i el va dipositar damunt de la taula de despatx.

-Ai caram! –va exclamar en Jofré, observant-lo amb atenció. Eren un munt de bitllets de cent i mil dòlars ficats dins d'una bossa de plàstic transparent, on hi havia les sigles del FBI de Hawaii...

-Em sembla que això és teu – va explicar en Pere -. T'ho va prendre una persona que es volia venjar de tu.

-Sí, és clar...la puta russa moscovita – va respondre en Jofré, obrint la bossa i comptant els bitllets un per un. Estava intacte, tal com ho havia recollit l'Irina quan va fugir d'aquella habitació de l'hotel, per no morir crivellada per l'Almogàver.

-No en falta cap. Pots estar tranquil...

-I què mes saps de mi? – va preguntar en Jofré Vinaixa, disposat a carregar-se al fill gran de l'Hipòlit Tarragó allà mateix, si calia.

-Que vas treballar pel meu pare fent “encàrrecs” per la costa. M'ho ha explicat la Irina...l'actual companya del meu germà. Ara també forma part de la nostra “família”. Ja saps el que vull dir...

-Ves al tanto que aquesta paia treballa per la mafia russa, que hi ha instalada a Reus –va advertir en Jofré, desant aquells milers de dòlars al calaix de la taula del seu despatx, mes endavant ja ho ficaria dins de la seva caixa forta. Ara si que podria viure una mica millor. Potser es podria retirar uns quants anys seguits si no feia cap bestiesa.

-Sí ja ho sé que aquesta paia prové de la màfia russa, ja m'ho va explicar el pare abans de morir- va replicar en Pere Tarragó un xic enfadat-. I ara mateix no sé si anar mes al tanto amb ella, o amb tu mateix: Jofré Vinaixa Mercader, àlies “l'Almogàver”, la mateixa persona que va pelar a món pare, el senyor Hipòlit Tarragó –va afegir, trient de sobte, una pistola automàtica de la seva americana color blau marí, marca “Georgio Armani”.

-Collons, xec! – va exclamar en Jofré, quedant-se totalment paralitzat. Aquella arma era una Smith and weeson de debò. Adquirida al mercat negre.

-La Irina m'ha explicat que vas matar al meu pare d'un tret al cap, amb una arma molt similar a aquesta “pipa” – va completar en Pere, disposat a fer el mateix amb ell.

-Xec, nen! – va exclamar l'Almogàver tot nerviós-. Ell també me la va jugar...

encomanant a la russa que hem fiquès una bomba lapa a sota del meu vehicle...

-I tu vas rebre ordres d'en Tomàs Isidoro Lopez, el seu sóci...

-Llavors anava just de quartos – va dir en Jofré com excusa-. Era una guerra secreta de clans mafiosos de la Costa Daurada, ja saps el que vull dir...

L'altre no va baixar pistola.

-En Tomàs Isidoro Lopez et va encomanar que matessis al senyor Tarragó, perquè en el fons li vaig demanar jo mateix que ho fes, saps? – va aclarir el seu fill.

-Ostres puta, em pensava que aquell mafiós galleg “nomes” tenia la intenció de desempallegar-se d'un sóci tan molest i corrupte com el teu pare! – va comentar en Jofré, tot escandalitzat.

-Doncs ho vaig preparar jo mateix, per quedar-me amb els seus negocis i tota la puta pasta que havia guanyat fent xanxullos i coses lletges – va comentar el seu fill, amb una rialla burleta i sinistra, mentre seguía fumant aquell canuto a tot drap, com si res.

-Ostres Pere, no parlis així del senyor Tarragó! – va renyar en Jofré Vinaixa, malgrat que l'havia pelat ell mateix-. Un pare es un pare!- va afegir –I el senyor Tarragó, en el fons va ser una gran persona...

-Un veritable fill de puta, era el que era món pare! –va proclamar l'altre, escupint les seves paraules-. Un puto jaio verd, tant de bó, l'haguessis mort abans! – va exclamar tot empenyat-. No saps encara el malament que es va portar amb naltros, sobretot amb la mare...ja feia molts anys que el meu germà i jo, no ens parlavem amb ell... tenia tots els quartos de la família i tots els seus negocis lucratiu en les seves mans...a món germà i a mi no ens va deixar mai ficar el nas, ni ens va donar ni cinc...per això vam tenir que treballar nomes amb la família de la mare, que ens van endollar en el sector dels fruits secs de casa nostra, sinò ens haguessim mort de gana.

>> Fins i tot durant un sopar de Nadal, món germà i jo ens vam estovar amb ell, perquè no ens deixava fumar un canutet a l'hora dels torrons. I no vegis quines pallisses que fotia a la nostra mare, cada cop que s'enfadava amb ella perquè la pobre dona l'havia enxampat fotent-li banyes infinitat de vegades que se li ficaven a davant seu. Un dia fins i tot la va intentar escanyar davant nostre, saps? –va explicar en Pere Tarragó, recordant aquells temes familiars amb la veu totalment empenyada -. Sort que món germà i jo, que nomes teníem nou i onze anys, ho vam impedir fotent-li cops amb els nostres sticks d'hockey sobre patins, perquè llavors entrenàvem al Reus

Deportiu.

-Vaja, una historia familiar molt trista –va dir en Jofré Vinaixa, amb un subtò de llàstima, observant com l'altre encara l'encanonava amb la seva arma de foc.

-Tranqui nen, no està carregada – va dir dipositant-la damunt de la taula, mentre tornava a riure tot divertit. Llavors havia començat a tossir de manera sonora per la gran quantitat de fum que havia ingerit.

En Jofré Vinaixa va apartar l'arma de foc amb un cop de mà, i es va abalçar contra en Pere, agafant-lo pel coll.

-I si ara et mato jo, que faràs eh? – volia saber encanonant-lo amb la seva pròpia arma-. Què faràs malparit!

L'altre seguia rient de manera sonora, l'havia agafat totalment desprevingut.

-Va home Jofré, deixa'm anar i acabem de parlar de negocis – va demanar amb veu burleta. L'altre l'apartà d'ell mateix, llençant-lo contra la paret del fons del seu despatx, com si fos una serp verinosa.

-Em podies haver matat si haguessis volgut –va dir en Jofré, trient llavors el seguro de la seva pròpia arma -. Imagina't que jo també et vull pelar aquí mateix – va amenaçar, apuntant-lo de ple amb la seva “Caracal”. La mateixa arma automàtica que havia crivellat al seu pare un parell de mesos abans.

-No ho faràs, perquè et vull proposar una “feina” bastant lucrativa...d'aquestes que sol dur a terme “l'Almogàver” – va comentar en Pere Tarragó, amb veu desagradable.

-I com saps el meu nom clau, quan treballa com a mercenari o assasí a sou? – va preguntar el seu amfitrió tot estranyat. Cada cop hi havia mes gent de Reus i rodàlies que coneixien lo de la seva doble personalitat, i allò ja començava a ser una mica perillós.

-M'ho ha explicat la russa. Despres de que pelesis al meu pare i a tots els seus companys de la seva banda, et va estar seguint durant un munt de temps. Ni et vas adonar – va fer-li saber en Pere Tarragó, parlant amb veu pausada-. Llavors ella va descobrir que a mes de desenvolupar feines brutes per la costa Daurada, també treballaves com assasí d'èlit a nivell internacional – va afegir observant-lo amb la cara torta -. Fins llavors, ni el meu difunt pare sabia que tu mateix fossis el mític assasí a sou conegut com “l'Almogàver”, que treballa a nivell mundial, pelant a penya a canvi

de cuartos, sense deixar cap rastre...

-I ara que vol fer amb mi aquesta llorda? – va preguntar en Jofré Vinaixa, referint-se a la Irina, tot i recordant que havia estat a punt d'ofegar-lo uns dies enrera.

-No res – va respondre en Pere Tarragó, movent el cap amb altaneria-. Li he proporcionat el que m'ha demanat, a canvi de que et deixi estar tranquil i no dugui a terme la seva venjança personal contra tu mateix.

-I que li has donat a canvi de que em perdoni la vida? – volia saber l'Almogàver, apuntant-lo encara amb la seva arma amb silenciador.

-Un munt de quartos i un bon plec de les accions dels negocis que tenia el meu pare...ara és ella mateix, qui controla tot el seu cotarro brut que tenia per la Costa Daurada. Sobretot per Salou, Cambrils, Miami i la Pineda

-Vaja, t'estic molt agraït nen...-va dir en Jofré Vinaixa de sobte, deixant-lo d'apuntar amb la seva Caracal adquirida al mercat negre.

Llavors va tornar a seure a la butaca del seu despatx i va encendre un altre Chesterfield.

-El passat, passat està –va dir el marit de l'Alexandra, mirant per la finestra. Els raigs solars del mig dia d'aquella jornada finals de setembre, li van il·luminar aquelles xolles arissadetes i fosques que li arribaven pel coll. La seva cara rodoneta i una mica deformada, mes la seva mirada obliqua, li donaven un look semblant a un "hobbit". També tenia aquella panxeta i el seu cos una mica deformat, com si mai en sa vida hagues dut a terme cap feina física de debò, ni hagues practicat cap esport per estar en forma. Nomes li faltaven els pantalons amb tirants i anar descalç del tot, per ser gairebé idèntic al senyor Bilbo Bolsón; << però molt mes bru i mediterrani" va pensar en Jofré, analitzant la seva figura tan repelent.

-De que es tracta doncs – volia saber l'Almogàver, sentint-se llavors prou satisfet al recuperar tota aquella pasta que li havien pagat els d'Al-Qaida allà a Nova York. Realment ja ho havia donat tot per perdut.

-El meu germà i jo estem ficats en el negoci d'exportació i importació de fruits secs...ja ho deus saber –va explicar en Pere Tarragó.

-Sí es clar: "Tarragó-nuts" – va recordar en Jofré.

-Ara estem treballant des d'el centre de Reus mateix.

-En plena plaça del Prim, sengons em vau dir el dia de la boda –va afegir en Jofré, esperant-se a veure quin tipus de “feina” bruta li volia encomanar el marit de la seva parenta.

En Pere Tarragó va trigar a parlar de nou.

-També has de saber que naltros...naltros som maçons- li va confessar de sobte- Maçons de Reus, i pertanyem a la lògia francmaçona: “La piràmide de la veritat suprema”, procedent de França mateix, una de les lògies mes antigues d’Europa que es remunta gairebé a principis del segle XVIII.

En Jofré va arquejar les celles al escoltar aquella darrera declaració.

-Maçons de la maçoneria, de debò? – volia saber.

-Som franc-maçons...descendents dels maçons francesos-, va explicar en Pere Tarragó tot satisfet-. Els mateixos que van organitzar la revolució francesa si vols entendre-ho millor. Encara així hi havia uns quants aristocrates exiliats del règim de Robespierre, que es van instal·lar a Reus per muntar fabriques de teixits i els seus propis negocis del sector textil en general...

-Vaja, es interessant – va respondre en Jofré, recordant tot allò relacionat amb el general Prim i la maçoneria de Reus. Quelcom que ja li havia explicat en Bruno von Meller, no feia massa dies. Segur que allò podia tenir a veure amb ell i la seva parella.

-He vingut a visitar-te, perquè demà mateix, l’Ajuntament de Reus rebrà una visita oficial dels maçons rivals, millor dit, els nostres enemics...

En Pere Tarragó feu una pausa abans de seguir parlant.

-A veure si ho endevino – va dir en Jofré -. El maçons anglesos, els anglomaçons? –va preguntar amb un to sarcàstic.

-Sí, els putos escocesos - va corregir en Pere-. Que també tenen una lògia aquí a Reus mateix, una mica mes antiga que la nostra, datada també de principis del segle XVIII. Es fan dir “La lògia del temple de la llum universal de Reus”.

-Vaja! – va afegir en Jofré -. Deu ser aquell vell edifici abandonat que hi ha al carrer Roig, oi? –va preguntar, recordant que allò també havia estat un temple maçònic de la branca britànica.

-Sí, però ja fa molt de temps que el temple d’aquesta lògia rival a la nostra, ja no es

actiu. Actualment es reuneixen en un altre lloc secret, que gairebé ningú coneix. Però abans ho feien en aquest edifici del carrer d'en Roig...

- Diuen que és un simple magatzem de fruits secs – va recordar en Jofré Vinaixa.

-Aquell temple maçònic; avui en dia es propietat d'un particular que el vol enderrocar per construir vivendes – va afegir en Pere Tarragó.

-I què passa doncs, amb aquests maçons anglesos rivals vostres? – va preguntar l'altre -. Volen recuperar el seu temple abandonat del carrer del Roig? –va afegir, observant-lo fixament als ulls.

-No són anglesos, són escocesos-, va rectificar en Pere Tarragó -. Un lògia que es va fundar a Edimburg l'any 1717, tot just quan es van unir les 4 lògies londinenques i es va crear la Gran Lògia d'Anglaterra –va explicar, de manera experta-. Llavors l'any 1728, un aristocrata britànic: el Duc Philip de Wharton, es va traslladar a Espanya per motius de negocis i va decidir muntar una branca d'aquesta lògia d'origen escocès, a Reus mateix. També en va muntar una altra a Madrid capital, coneguda com: “Les tres flors de Lys”, però la de Reus, que era una branca directa del “Temple de la llum universal de Salomó” fundada a Edimburg mateix, es uns quants mesos mes antiga; concretament del dia 29 de juny del 1728, dia de Sant Pere, mentre que la de Madrid es del dia 12 d'octubre del mateix any. De manera que la nostra ciutat de Reus, també va ser la primera població a nivell d'estat en albergar una lògia maçònica tan important com aquesta.

-Vaja, quelcom bastant antic, amb molta solera – va comentar en Jofré Vinaixa, recordant com la llotja de Reus, també s'havia fundat també en plena edat mitjana, gairebé set-cents anys enrere -. Fins i tot amb això de la maçoneria, els de Reus hem estat pioners a nivell d'estat – va afegir, amb un somriure irònic.

-Doncs has de saber que aquest aristocrata maçó britànic, conegut com el Duc Philip de Wharton, era un cràpula que va dur a terme una vida molt llibertina i força revolucionària al mateix temps – va afegir en Pere Tarragó -. El paio tenia diversos alambics i fabriques de licors a Reus, fins que finalment va perdre tota la fortuna amb el joc, el beure, les dones i la mala vida en general.

-Vaja, tot un personatge aquest Duc de...com es deia?

-Philip de Wharton, un maçó primigeni, va ser enterrat al mónestir de Poblet mateix; quan va morir el 31 de maig de l'any 1731, a l'edat de 32 anys exactes –va

explicar en Pere Tarragó-. I la seva làpida es va col·locar a l'altar del Sant Sepulcre, essent venerada com la tomba del primer maçó a nivell d'Estat Espanyol i el creador de la maçoneria europea, instal·lant les primers lògies fora d'Anglaterra. Per això en Franco, que sempre va odiar i perseguir als maçons, la va intentar destruir després de la Guerra Civil, quan va visitar de manera oficial el monestir l'any 1951, però els monjos la van ocultar fent veure que la destrosaven, fins que l'any 1955, va ser col·locada de nou en una altra part del monestir de Poblet, concretament a la part exterior de la girola de l'església.

-Vaja, quina historia mes interessant – va comentar en Jofré Vinaixa -. El “Caudillo”, demanant a l'abat de Poblet, que destroces la tomba d'un maçó, el primer que va venir a instal·lar-se a la nostra península i a mes, també va fundar una lògia a Reus. Potser durant aquell mateix dia, en Franco també devia visitar la nostra ciutat de manera oficial – va afegir en Jofré Vinaixa amb una rialla sarcàstica.

-Això ja no ho sé – va dir l'altre tot seriós -. Però podria haver passat...

-I no va ordenar enderrocar també aquell temple del carrer d'en Roig? – va preguntar en Jofré, tot interessat per aquell tema -. O potser se li va passar per alt?

-Possiblement en tenia notícia – va respondre l'altre -. Però com que llavors l'edifici estava totalment desmantellat i abandonat, doncs no devia dir res. Però avui en dia l'ajuntament de Reus, està a punt de donar el vist i plau per enderrocar aquest edifici tan antic que volen preservar els escocesos, i bastir-hi vivendes per vendre – va anunciar l'altre.

-Quina bona manera de conservar el nostre patrimoni – va comentar en Jofré Vinaixa, recordant també altres animalades urbanístiques que havien fet pel centre de Reus.

-És un temple molt antic, gairebé el mes antic d'Europa occidental. Per això els maçons de Reus, han convocat als seus superiors escocesos, perquè envïin una ambaixada per demanar de manera oficial al nostre consistori, que no s'enderroqui aquest temple tan apreciat per ells mateixos. El volen comprar sigui al preu que sigui, de manera que també han anat a parlar amb el govern de Madrid i a la Generalitat...

-Però l'Ajuntament de Reus, el vol enderrocar igualment, peti qui peti, oi? –va completar en Jofré Vinaixa amb una rialla. Donant mostres de sobres en conèixer el tarannà típic de la ciutat.

-És clar, allà dins del Consistori, també hi som naltros, els francmaçons...els francmaçons sempre hem estat gent d'esquerres "tripartides". Els mateixos que ara governen la ciutat de Reus. Un govern tripartit des de l'any 1987, i socialista des de l'any 1979...

-Però tu, no ets de dretes com la teva dona? – volia saber, en Jofré Vinaixa -. L'Alexandra m'ha dit que es militant base del Partit popular...fins i tot vol fer carrera política...al PP. També hi ha maçons a dins seu?

-Sí, son els maçons de la branca anglesa, que son mes conservadors que naltros...

-I que fa doncs, la meva cosina Alexandra Alabart, afiliada al PP?- preguntà en Jofré, sense acabar-ho d'entendre.

-Es un talp que volem tenir allà dins...- va respondre el seu marit, com si res -. Ella té bones maneres de pujar a dins del partit popular de Reus, que està ple de d'anglo-maçons i dur a terme una bona carrera política. Segur que ho aconseguirà.

En Jofré Vinaixa va moure el cap, tot confós, emetent el fum pels forats del seu nas amb un gest de rebuig.

-I emmig de tot aquest lio de maçoneries, en què consisteix la feina que em vols encomanar? – va preguntar.

En Pere Tarragó va fer una pipada profunda del seu canuto abans de parlar de nou.

-Has de liquidar a un dels maçons escocesos, que vindran demà mateix –va proposar amb veu lenta-. Es tracta d'un dels màxims responsables de la lògia rival. Un "Gran Mestre", oriund d'Edimburg, que ja té el grau 33, el mes elevat de tots. Es l'actual representant suprem d'aquesta lògia rival. Com si fos el "Papa de Roma" per aquests maçons rivals nostres – va afegir, ementent un somriure irònic.

-Es el qui encapçlarà el seguici, per a demanar que no s'enderroqui el temple del carrer d'en Roig? – va preguntar en Jofré Vinaixa, recordant que la premsa dels darrers dies havia parlat sobre aquest afer urbanístic. Aquell temple, també era un dels mes antics d'Europa que es conservava en perfecte estat, datat mes o menys pel 1882.

-Sí, demà mateix faran una visita protocolaria oficial a l'Ajuntament de Reus, demanant la preservació d'aquell edifici antic. Fins i tot parlaran personalment amb el propi l'Alcalde i el Regidor d'urbanisme.

-Vaja, i que mes?

-Despres aniràn a dur a terme una confeència al Círcol i un sopar al seu restaurant, on també hi ha molts maçons de la nostra lògia rival: “El temple de la llum universal de Salomó”. Ho faràn caminant des de l’Ajuntament i pujant pel carrer Monterols mitjaçant un seguici de trenta tres persones. Que son els membres mes destacats d’aquesta lògia a Reus, els quals acompanyaran al seu Gran Mestre superior procedent d’Escòcia. Em sembla que va arribar ahir mateix des de Edimburg, però parla molt bé el català...

-I és aquí, quan me l’haig de carregar?- va preguntar l’Almogàver, imaginant-se l’escena d’aquell magnicidi.

-Si, es clar – va afirmar en Pere Tarragó -, tot just quan s’aturin al voltant del monument del Prim, on volen rendir-li un homenatge d’estil maçònic, que consistirà en un acte de caràcter civil i es llegirà un discurs en honor a la seva memoria. Aquesta cerimònia la durà a terme el mateix mestre maçó escocès, que es diu Silvester O’Callahan, perquè en Prim també va ser maçó d’aquesta lògia, saps?...

-Sí, ja ho sé, ja m’ho havien explicat abans – va afirmar en Jofré Vinaixa, tornant a recordar tot allò que ja li havia comentat en Bruno von Meller, uns dies abans.

-Quí t’ho ha dit això? – volia saber l’altre.

-Ara mateix no et puc respondre – va rebutjar en Jofré -. Però va ser un amic meu, que també es molt versat en aquests temes sobre la vida d’en Prim, que era un maçó de cap a peus.

-També era un membre destacat d’aquesta sucursal reusenca –va respondre en Pere tot convençut-. Pertanyent a la lògia britànica coneguda com: “El temple de la Llum Universal de Salomó”, amb seu, primer a Edimburg i després a Londres, fins que es va expandir per tota Europa. Malgrat que en un principi de tot, en Prim també va pertanyer a la nostra lògia francmaçona anomenada: “La piràmide de la veritat suprema”; on l’eix central encara es troba a París des de que va ser fundada l’any 1725, però naltros també tenim seu a Reus des de l’any 1789, quan es va produir la Revolució francesa.

-Reus, París i Londres, un altre cop –va proclamar l’Almogàver amb una rialla -. I on teniu el vostre local, vosaltres els francmaçons de Reus? – va preguntar.

L’altre va trigar en respondre, emetent un gest dubtós.

-Vaja, no cal que m’ho diguis si vols – va afegir en Jofré Vinaixa, amb un somriure

burlleta -. No n'haig de fer res...

-T'ho puc dir...actualment tenim temple secret i ocult, ubicat a sota mateix de l'edifici del Centre de Lectura – va explicar en Pere Tarragó -. S'accedeix a través d'una porta camuflada ubicada al costat mateix de l'entrada principal del teatre Bartrina. Hi estem allà mateix des de l'any 1921, quan es va inaugurar oficialment la seu de l'entitat, ubicada en l'antic Casal dels Marquesos de Tamarit. Però quan la nostra lògia es va instal·lar a Reus l'any 1789, ho va fer dins d'una cambra secreta del Palau Bofarull, aquí mateix al carrer Llovera; perquè el senyor Josep Bofarull i Gavaldà; a banda de ser un aristocrata reusenc en temps d'en Carles III, també va ser un gran francmaçó que va decidir muntar una lògia filial de la “Piràmide de la veritat suprema”.

-No sabia que el senyor Bofarull, també fos francmaçó – va comentar en Jofré Vinaixa tot estranyat.

-A banda de ser alcalde de Reus, va ser un dels primers francmaçons que van pul·lular per aquesta terra –va recalcar en Pere Tarragó amb veu respectuosa -. Era un comerciant de Reus, que fundà el llinatge reusenc dels Bofarull, ja saps el que vull dir.

-Els Bofarulls historiadors, en Pròsper de Bofarull, l'Andreu i l'Antoni de Bofarull, una bona trepa de fills il·lustres de la ciutat – va recordar en Jofré Vinaixa, indagant sobre els grans coneixements que tenia sobra la història local.

-De totes maneres, els seus orígens, eren dignes d'una família de “botiflers” de Reus – va afegir en Pere Tarragó, amb un riure burlleta -. Perquè durant la guerra de successió, els Bofarull es van posicionar en contra de l'arxiduc Carles d'Austria, per això mes endavant el rei Carles III de Borbó els va ennoblir. I en Josep de Bofarull, aquest primer francmaçó de Reus, totalment partidari dels borbons, a banda de ser un gran fabricant i comerciant d'aiguardents, també va ser administrador de la Baronia de Mascabó i subdelegat de la marina de Reus.

-Subdelegat de la marina de Reus? – va preguntar en Jofré Vinaixa, amb una rialla.

-Era el que s'encarregava de gestionar l'antic port de Salou, per on sortien totes les nostres mercaderies cap a l'estranger, durant la època del Reus, París, Londres...

-És clar, ara ja ho entenc. Els de Reus fèiem això per no pagar aranzels al port de Tarragona...

-Exacte. I va ser nomenat Batlle de la ciutat pel propi Carles III, a banda que li va otorgar el títol de comte de Bofarull...

- I el paio també es va fer francmaçó, revolucionari? – va preguntar en Jofré Vinaixa.

-Durant aquell temps, si volies tenir contactes en les altes esferes havies de pertànyer també a una lògia, i durant el regnat d'en Carles III, va ser quan van haver-hi mes maçons arran d'Estat espanyol. Fins i tot els seus ministres i homes de confiança, com el Duque de Alba o el Conde de Aranda, eren maçons com ell mateix, malgrat que aquest mónarca públicament sempre renegava d'ells, emprant la doble moral típica de l'època.

-Ho devia fer per quedar bé amb l'església –va comentar en Jofré, comprovant com aquell pijo “fumeta” sabia ben bé del que parlava.

-Si llavors encara es mantenia vigent la Inquisició espanyola, gran seguidora de la maçoneria en general.

-És molt interessant aquesta historia ...

-I com que a Reus, ja hi havia l'altre lògia rival muntada pel Duc de Wharton – va prosseguir en Pere Tarragó -. El Comte de Bofarull; un aristocrata de Reus, mes partidari de les idees franceses que no pas les britàniques, va muntar la primera lògia francmaçona a Reus, creant una filial directe de “La piràmide de la veritat suprema”, durant el mateix any 1789, a la qual jo també hi pertanyo – va concloure, a modus d'epitafi.

-I els franc-maçons de Reus, sempre heu estat al palau Bofarull o al centre de Lectura? – va preguntar en Jofré, ja totalment captivat per aquella història de les maçoneries locals.

-També hem tingut petits locals per a reunir-nos en secret, en un d'ells encara el conservem amagat al mateix palau Bofarull, on també de tant en tant realitzem reunions o “tingudes” maçones. I molts cops, també ens hem trobat en un altre local ocult, que tenim a l'edifici del “Ocaso” de la raval Santa Anna, on actualment també hi ha la seu d'Esquerra Republicana – va explicar en Pere Tarragó, amb veu sincera -. Malgrat que la nostra seu central es troba oculta a l'actual edifici del Centre de Lectura.

-Vaja, i quants sou els francmaçons de Reus avui en dia?

-Gairebé uns dos-cents membres oficials, com els nostres rivals anglo-maçons.

-Vaja, qui ho anava a dir que al Centre de Lectura també hi haguessin francmaçons– va comentar en Jofré Vinaixa, força estranyat. Ell que tota la vida n'havia sigut sóci de

l'entitat, no coneixia aquell factor, però allò era degut perquè aquella lògia de Reus, procedent de França, devia ser una societat molt hermètica i tancada, perquè gairebé no n'havia sentit parlar-ne massa.

-Ja veus que la cosa ve de molt lluny – va explicar en Pere Tarragó -. I Reus durant la segona meitat del segle XVIII, era la segona ciutat més important de Catalunya, tota plena de fàbriques tèxtils i aiguarent. Un munt d'empreses regentades per maçons anglesos en el cas dels licors, i maçons francesos en el cas dels teixits, però aquests oficis molts cops es barrejaven entre els integrants de les dues lògies. Lògies amb membres que es desplaçaven fins aquí des de el seu país d'origen, per muntar els seus negocis, apadrinant-se uns als altres, es clar. Reus llavors ja era com una “colònia” compartida per aquests empresaris, que ja eren rivals de sotarrel quan encara habitaven en les seves pàtries enfrontades obertament, i ho seguien essent quan es van instal·lar a la nostra ciutat durant el segle XVIII i XIX

- I llavors el nostre estimat general es va canviar de bàndol, passant de francmaçó a anglomaçó ? – va preguntar en Jofré Vinaixa, seguint el fil d'aquella historia tan increïble sobre la vida oculta d'en Joan Prim i Prats, tan intimament relacionada amb la maçoneria reusenca.

-I tant – va respondre l'altre -. Va ser un puto traïdor...per això, naltros, els membres de la lògia de la “Piràmide de la veritat suprema”, el vam pelar allà al carrer del Turc, ja fa gairebé cent trenta anys...

-Em pensava que van matar a en Prim, nomes perquè havia fotut fora als Borbons – va comentar en Jofré tot sorprès.

-Els Borbons que eren francesos...pertanyents també a la nostra lògia durant aquell temps - va completar en Pere Tarragó -. En canvi l'Amadeu de Saboia era anglomaçó, com en Prim durant els seus darrers anys. Per això va fotre fora a la Reina Isabel segona i va escollir al de Saboia, com a nou Rei d'Espanya – va afegir en Pere Tarragó, fent una pausa -. En definitiva...en Prim va expulsar a un membre de la francmaçoneria, substituint-lo per un anglomaçó, que era un dels seus, es clar...

-I per que el nostre general es va canviar de camisa, així tan de sobte? –volia saber en Jofré Vinaixa, recordant que hi havia antics amics i coneguts que havien passat d'Esquerra Republicana a Convergència i Unió, o viceversa.

-En Prim va arribar a formar part de les dues lògies alhora- va explicar el marit de

l'Alexandra -. Perquè quan residia a París amb la seva família, també va fer moltes amistats francmaçones. Però durant la dècada dels anys seixanta del segle XIX, el nostre general, ja creia més en l'hegemonia anglosaxona mundial que no pas en la francesa, tal com havia estat al principi de la seva carrera militar i política. Ja saps que el mapa geopolític de llavors va canviar molt a favor de l'imperi britànic en detriment del frances. I durant la seva estada a Mèxic, en Prim fins i tot va visitar els Estats Units com a embaixador d'Espanya i també es va entrevistar personalment amb l'Abraham Lincoln, quan feia pocs mesos que era el President de la nació. Aquell paio també era anglomacó i membre de la seu Americana del "Temple de la llum universal", de manera que llavors, potser va acabar de convèncer a en Prim perquè es decantes més cap a la causa anglosaxona, en detriment de la francòfona...

-Si, no era tan tonto, el nostre Prim –va afegir en Jofré Vinaixa, agraït de rebre aquelles lliçons d'història general tan interessants.

-El paio es va passar de llest – va aclarir l'altre amb veu desagradable-. Va actuar de manera prepotent expulsant als Borbons d'Espanya, per això els francmaçons el vam executar al carrer del Turc, on també hi havia uns quants Republicans col·laboradors, també en contra d'en Prim, perquè durant la revolució de la "Gloriosa" on es va expulsar a la Reina Isabel II, els hi havia promès que instal·laria una República espanyola, cosa que al final no va fer.

-I per culpa d'aquesta mena de rivalitat ancestral que teniu les dues lògies, m'he de carregar al maçó aquell procedent d'Escòcia? – volia saber en Jofré Vinaixa, veient com gairebé tot encaixava.

-D'això es tracte – va respondre l'altre, un xic estranyat per aquell comentari de l'Almogàver -. Has d'eliminar al "Gran Mestre Suprem" d'aquesta lògia, el qual ha vingut per a recolzar als seus subordinats reusencs – va demanar en Pere Tarragó, mostrant-li la foto d'aquell senyor estranger, que debia tenir vora uns setanta anys. Es deia Silvester O'Callahan, procedent directament de la lògia central d'Edimburg, i que també era el màxim representant de totes les lògies subsidiàries que estaven ubicades per tota Europa.

-Evidentment aniràn custodiats per les autoritats i la escorta municipal pertinent – va observar en Jofré Vinaixa.

-Per això et vull contractar – va afegir en Pere Tarragó -. Actualment Reus es un territori on predomina la francmaçoneria per damunt de l'anglomaçoneria. Però naltros

amb el fons tenim més poder que ells. I per això els hem advertit que no facin massa coses a casa nostra. Però com es tracta de personalitats importants dins de l'economia i la societat catalana, a més de grans empresaris de la ciutat, l'Ajuntament de Reus, ha decidit atendre'ls com es degut.

-Així doncs tots plegats, serà gent de Reus, els qui acompanyaran a l'escocès d'aquest, per dur a terme l'acte a la plaça del Prim?

-No, també hi ha uns quants membres de Madrid i Barcelona. Gent molt important, que es troben dins d'altres entitats financeres, que han ajudat a molts polítics catalans a trobar-se all lloc on es troben avui en dia...sobretot polítics de dretes...que s'han fet anglomaçons per arribar més amunt de la piràmide maçònica –va acabar d'explicar en Pere Tarragó -. En el cas de la nostra ciutat, també hi ha membres nous, que han entrat a dins de la lògia rival de manera totalment secreta i hermètica durant els darrers anys. Son membres que no els coneixem del tot, però et puc assegurar que son gent de Reus de tota la vida. Molts d'ells militen en partits de dretes o centre-dreta com PP i CiU. Ara están preparant tot això de salvaguardar aquell temple vell, i tornar a ubicar-hi la seva antiga seu de manera oficial. I això s'ha d'impedir com sigui -va sentenciar en Pere Tarragó

El marit de l'Alexandra, va fer una pausa abans de seguir xerrant sobre aquella guerra entre lògies de maçons reusencs.

-De moment fes-te petar aquest paio: el Gran Mestre de la nostra lògia rival, tal com t'he demanat abans – ordenà amb veu nerviosa-. Empra les teves dots de franc tirador professional i que ningú sàpiga mai qui ha estat l'assassí d'en Silvester O'Callahan. Així aquests paios, aprendran a no fer-se el xulo per dins de Reus, com si la nostra ciutat fos el seu feude particular- va afegir, traient un sobre abultat de dins de la seva jaqueta. Eren bitllets de cinc i deu mil pessetes.

-Quant em pagues en total per carregar-me a aquest paio ? – volia saber en Jofré Vinaixa, començant-los a comptar.

-Et sembla bé cinc milions de pessetones? – va preguntar l'altre-. Ara t'en donem dos kilets justos. La resta quan ho hagi dut a terme.

-En efectiu, com això d'ara?

-Com tu vulguis nen.

- El teu difunt pare em va fer una transferència en un compte bancari suís, però ara

mateix, prefereixo que m'ho ingressis al compte que tinc a la Caixa de Tarragona, aquí mateix a la plaça del Prim.

-En quin concepte? –volia saber l'altre.

-Us estic dissenyant una web collonuda, per a Tarraco Nuts- va anunciar en Jofré -. Fins i tot ficaré la catedral de Tarragona al fons i quedarà molt maco.

-No cal que filis tan “prim” – va afegir l'altre amb una rialla, sense deixar de tossir de manera involuntaria perquè fumava massa porros-. Tu fes la web i naltros te la pagarem bé.

- I tant que me la pagareu bé, molt bé – va sentenciar en Jofré Vinaixa, estretant la mà del seu interlocutor amb un gest ferm.

Capítol 23. Un atac imprevist

L'endemà mateix de cobrar aquella remuneració d'en Pere Tarragó, en Jofré Vinaixa estava instal·lat a dalt del terrat d'un edifici del principi del carrer Llovera que tenia la façana directe a la plaça del Prim. Era allà mateix on hi havia aquell fastuós cartell de gegant de la Coca-Cola. Un lloc on la porta de baix del carrer sempre estava oberta de bat a bat.

Malgrat que la porta del terrat sempre estava tancada, havia aconseguit obrir-la amb una clau mestre que emprava per forçar portes tancades i velles, com aquella. L'Almogàver també era un gran expert en reventar i obrir panys.

Eren les set de la tarda en punt, d'un dijous dia 27 de setembre i ja començava a descendre el sol cap a l'horitzó, en direcció a Riudoms.

En Jofré havia arribat des del pinar i havia estacionat el seu vehicle al pàrquing de les Oques de Reus. Havia caminat baixant pel carrer Sant Joan i al arribar a la plaça del Prim, va observar el monument equestre del general durant uns quants segons.

<< Aquest paio era un puto maçó! >>, va pensar amb sarcasme. Qui ho havia de dir!

Aquell monument l'havia bastit l'arquitecte Pere Caselles i escultor barceloní Lluís Puiggener, que també era el mateix que va fer el Prim del parc de la Ciutadella de Barcelona. Mentre que l'artista reusenc, en Pau Figueres, va dissenyar la tanca amb cadenes del voltant del monument. Allà també hi va ficar aquells mítics canons de la seva guarnició africana, totalment boca avall.

L'origen d'aquella gran plaça del centre, es remuntava a l'any 1843 a Reus mateix, tot just quan en Prim va ser increpat per un grup de ciutadans que no estaven d'acord amb la seva manera d'actuar, quan es va sublevar contra la Regència d'Espartero, motiu per qual la ciutat va ser bombardejada per les tropes del general Zurbà, i en resposta als insults ell mateix va pronosticar que en aquell mateix lloc li aixecarien un monument. No es va equivocar, gens ni mica.

Aquella plaça va néixer arràn de la decisió de la Junta Revolucionària del 1868, on volien enderrocar el convent de monges carmelites que ocupava aquell espai i des del primer moment, es va projectar com un espai urbanístic i vertebrador de la nova ciutat burgesa, tot just quan Reus es convertia en una capital alternativa del Camp de Tarragona. Llavors aquell indret se'l va conèixer com la plaça de les múnies i mes

endavant de la Revolució, fins que el 1882 se la va batejar amb el nom de la plaça del Prim .

Durant el període de la Guerra Civil del 1936 al 1939; se la va retolar oficialment com a plaça Roja, i al General se li va treure l'espasa que aixeca i va alçar el puny totalment nu. Llavors fins i tot va sorgir la idea d'enderrocar la estàtua de bronze i fondre-la per fer municions per les milícies Repúblicanes de Reus. Sobretot entre el sector de la FAI i la CNT, però els camarades del PSUC, que llavors governaven l'Ajuntament de Reus, ho van impedir amb l'amenaça d'obrir foc directament contra els milicians que s'atreïssin a tirar a terra aquella estàtua eqüestre tan històrica i tan simbòlica per a la nostra ciutat. En Xavier Amorós explica que fins i tot ja s'havien ficat les cordes per a tombar-la del tot.

En Jofré Vinaixa també havia sentit dir que la popular l'estàtua del general, estava situada, totalment d'esquena a Tarragona, amb el cul del cavall apuntant directament cap a la ciutat veïna i gran "rival" de Reus, mentre que el cap del cavall s'adreçava cap a la veïna població de Riudoms.

Tot era degut, perquè el cavall preferit d'en Prim que es deia "Jamancio" era d'aquesta localitat del Baix Camp i els promotors del monument, que en un principi no sabien on coi dirigir l'estàtua: si mirant cap al nord en direcció a França, direcció al Oest, mirant a Madrid etc, finalment es van posar d'acord quan algú va proposar que el cul del cavall del Prim havia de perfilar-se direcció a Tarragona.

Quan es va bastir aquell monument commemoratiu, sobre l'any 1892, l'Ajuntament de Reus va promoure una subscripció estatal per a estalviar costos a través d'una comissió local creada expressament per controlar i realitzar el procés monumental. Llavors es van dur a terme dues propostes: una font o un monument eqüestre. Finalment va guanyar la segona opció, i es va convocar un concurs de maquetes obert a tots els escultors catalans. Durant aquell temps també es comentava que fins i tot el nostre arquitecte l'Antoni Gaudí, va participar en aquest "concurs" com a participant, però com que aquella comissió va rebutjar el seu projecte potser per considerar-lo massa avançat, en Gaudí va entrar com a jurat, perquè de sobte també els convenia un arquitecte especialitzat per a evaluar i jutjar totes les obres que s'hi presentaven. De totes maneres en aquell temps ja es deia que en Gaudí, (que també era maçó), va intentar colar el seu projecte artístic, però no va quatllar, perquè ningú era (ni es) profeta a la seva terra.

El veredict final, es veu va ser molt polèmic, perquè, entre altres coses, es deia que

l'obra guanyadora, de l'artista barceloní Lluís Puiggener, era idèntic a l'estàtua que també havia bastit recentment al parc de la Ciutadella, i durant la seva fundició es veu que es va produir un frau de quatre tones de bronze. Així doncs, aquella iniciativa en honor al general reusenc assassinat al carrer del turc, es va complicar fins al punt d'endarrerir la col·locació del monument uns quants anys, i d'obrir als responsables de la comissió, un procés per malversació de fons. De manera que ja en aquell temps de finals del segle XIX, quedava establert que la figura del general Prim, seguia creant polèmica després de la seva mort.

Finalment el podi de l'escultura, va ser obra de l'arquitecte Pere Caselles i Tarrats, i la casa dels germans Masriera de Barcelona: s'en van carregar de forjar la escultura equestre d'en Lluís Puiggener, mes els medallons amb l'escut d'en Prim i les escenes de la batalla de Castillejos.

Mes endavant aquell espai tan cèntric de Reus, serviria perquè les aficions de futbol i d'hockey sobre patins, s'enfilessin allà dalt per a penjar les banderes dels seus equips durant les seves celebracions victorioses.

Llavors tot just quan en Jofré va creuar la plaça del general Prim per entrar a dins d'aquell portal, on als seus baixos hi havia una joieria, es va trobar amb en Ricardo Morales, que també vivia també al centre de Reus.

-Xec nen, que passa? – va preguntar, reconeixent-lo amb la mirada.

-Mira, aquí treballant una mica – va respondre l'altre, enseyant el seu maletí d'ordinador portàtil.

En Morales el va observar de dalt a baix.

-Quieres “full” nen? – va preguntar.

-No, ara no –va respondre l'Almogàver amb veu esquerpa, per treure-se'l del damunt.

-Tambien tengo coca, calidad buena, sabes?- va insistir.

-No ara no, gràcies- va repetir l'altre, desitjant que aquell paio fotes el camp d'allà mateix. S'estava apropant l'hora, en la que aquells maçons sortissin de l'Ajuntament de Reus i arribessin caminant fins a la plaça del Prim, pujant pel carrer Monterols. Llavors ell mateix, ja s'hauria d'haver parapetat a dalt d'aquell terrat de la casa que tenia davant seu, on hi havia el rètol gegant de la Coca-cola. Coca-cola, enlloc del Plim, curiós...

-Llevas un cigarro? – va preguntar en Morales, amb veu impertinent.

-No, me lo he dejado en el coche – va respondre en Jofré, parlant també en castellà com ell.

-Mira tío, hace tiempo que no nos vemos, ein? – va recordar aquell camell del centre de Reus, que havia anat a l'institut Gaudí amb ell.

-Sí, però ara no puc estar per tu. Tinc feina que fer...

-Y no me puedes invitar a una cervecita al Campus?

En Jofré va intentar emetre la seva mirada mes esquerpa per espantar-lo una mica. Però no va poder. Tampoc volia estomacar-lo, ni anar-se'n d'aquell lloc.

-Ei payo, me puedes dejar mil pelas? – va preguntar en Morales, cada cop mes nerviós, gairebé llençant-se damunt seu.

-Xec, que no sóc el banc d'Espanya –va respondre en Jofré.

-Va tío, que tu tienes mucha pasta. Ya te lo devolveré hombre!

En Jofré anava a estomacar-lo allà mateix, i tombar-ho a terra amb una clau de judo de les seves, però llavors el carrer Llovera estava ple de gent.

-Merda ja són aquí! – va exclamar entre dents, al veure com un seguici d'unes quaranta persones pujaven molt ben vestides pel carrer Monterols. Eren aquells maçons de la lògia britànica, acompanyats pel propi alcalde de Reus, uns quants regidors i una patrulla de la urbana.

-Xec, que passa neng? – va preguntar el Morales, sense saber ni com es deia en Jofré en realitat. Aquest va treure la seva cartera i li va atansar un bitllet de cinc mil pessetes.

-Toma, te doy esto si desapareces ahora mismo de mi vista! –va anunciar, espenyent-lo amb veu nerviosa.

L'altre va riure de manera sarcàstica.

-Xec, que te ocurre nen? – va repetir, tot estranyat.

-Toma i fot el camp d'aquí, collons! – va ordenar en Jofré Vinaixa amb fura continguda, mentre l'altre agafava el bitllet amb un gest d'agraïment.

-Mira, fúmate esto, te va a col·locar que no veas, sabes? – va dir l'altre passant-li una bosseta amb uns quants grams d'herba. En Jofré la va agafar amb un gest de rebuig.

-Gràcies home...

-De nada nen, nos vemos... – es va acomiadar en Morales, començant a caminar carrer Llovera amunt.

Llavors en Jofré va entrar a dins d'aquell portal del principi del carrer Llovera, tal com ho havia planificat al principi de tot. Va pujar aquelles escales de dues en dues, el mes de pressa possible. Finalment va obrir el pany amb la seva clau mestre i va sortir al terrat exterior, que estava ubicat allà mateix, al peu on hi havia el cartell gegant de la Coca-Cola, que es sustentava amb contraforts metàl·lics pel darrera. Abans d'obrir el maletí del seu ordinador, va vigilar que ningú mes el veies. Finalment el va dipositar a terra i el va desplegar per la meitat. Allà dins hi havia les peces del seu fusell preferit, "l'escurçò negre". Una carabina desmuntable fabricada per un armer búlgar. Ja l'havia emprat infinitat de vegades per pelar a la penya. El va muntar amb menys de trenta segons. També tenia molta practica en preparar la seva arma de foc.

Llavors, desplaçant-se a quatre grapes, l'Almogàver va arribar fins a la barana del terrat que donava en plena plaça del Prim, a sota mateix d'aquella baluerna tan gegant. Entre l'extrem inferior del cartell i la part superior de la barana d'aquell terrat, hi havia un buit d'un parell de pams, per on podria apuntar i disparar amb la seva arma de foc amb visor telescòpic.

-Merda, m'he deixat el passa-muntanyes a casa! –va exclamar, després de buscar-ho en les butxaques de la seva caçadora de pell negra (com la que surt a la portada d'aquest llibre tan juantxi), una prenda totalment de tardor i adquirida també a cal Queralt de Reus.

Llavors va decidir que actuaria igualment. La seva arma estava totalment carregada amb trenta sis bales. Si de sobte hagués que pelar a mes gent per "encàrrec", ho faria igualment.

A continuació i de manera molt lenta, va aixecar el seu cap observant directament el centre de la plaça del Prim, on hi havia el parterra al voltant del monument equestre, que constava d'un gran pedestal rectangular aixecat sobre tres esglaons i coronat per una pronunciada cornisa descomposta en tres cossos superposats.

Aquella comitiva d'unes quaranta persones, s'havia aturat al voltant de la estàtua. Llavors per la mireta del fusell, va veure en detall com aquell mestre maçó, procedent de la branca escocesa d'aquella lògia anomenada: "El temple de la llum universal",

començava a fer el seu discurs en lloança vers la figura històrica del general Prim, un Gran Maçó maçó que també va arribar a obtenir el grau 33 dins d'aquella lògia. Tots plegats estaven col·locats en rotllana al costat dret del monument, davant mateix de la façana del teatre Fortuny. Allà també hi havia l'alcalde de Reus, el regidor d'urbanisme i el de cultura, envoltant-lo i ficant-se junt als seus acòlits. També hi estaven presents uns quants periodistes fent fotografies i filmant l'event, mes uns cinc policies municipals controlant el perímetre. Algun dels vianants de la plaça s'aturaven a observar aquella escena tan estranya. Es tractava d'un munt de gent ben vestida, que duïen a terme un acte en honor al general Prim, que havia sigut maçó com ells. En Jofré va observar als presents per la mireta del seu fusell, estudiant-los atentament. Entre aquells maçons hi havia unes quantes cares conegudes de Reus, empresaris de la ciutat, gent del Círcol, de la Jove Cambra, de la Cambra de comerç...o d'altres entitats i empreses força importants de casa nostra.

Llavors ja tenia el cap del mestre maçó escocès, en mig de la creu de la seva mireta telescòpica. Aquell era el moment de disparar, i fotre el camp sense deixar cap rastre.

-Cinc milions de peles mes al banc, tu – va pensar a punt de prémer el gallet...

Però de sobte va sentir una gran enbranzida darrera seu. I una cadena d'or de baules grans i brillants, va començar a escanyar-li el coll de manera dolorosa.

-Estas mort amic meu...ouh, yeah! – va proclamar una veu familiar i greu, itentant escanyar-lo pel darrera. En Jofré va descobrir de reüll que era en "Killer Elvis", vestit de paisà. El molt fill de puta l'havia seguit fins allà dalt i el volia matar com un poll, escanyant-lo amb aquella cadena daurada.

L'Almogàver va intentar saltar cap enrere, per caure damunt seu, però aquell paio mes alt i forçut que ell, li seguia prement el coll amb una de les seves armes preferides, començant-lo a escanyar de debò. No hi havia manera de lliurar-se d'ell. Tement la seva mort imminent, en Jofré Vinaixa va intentar disparar la seva arma cap enrere, però va errar el tret. Llavors no li va quedar mes remei, que intentar separar les baules de la cadena vers el seu coll amb les seves mans, procurant que no li apretes tant la gola, però ja era massa tard. Aquell imitador d'Elvis ianqui, acabaria amb la seva vida en pocs segons. En Jofré va acabar caient a terra perdent totalment el control, mentre l'altre li seguia prement el coll amb allò. Els seus ulls blaus i freds com un funeral matiner, l'observaven des de les seves ulleres daurades típiques d'Elvis, model TCB Band. El rictus de la seva boca, amb les dents apretades, mostraven senyal de fer molta

força.

<< Merda, aquest paio m'està escanyant de debò >> va pensar en Jofré, sense poder fer res. De sobte se li estava ennuvolant la vista i veient les estrelles, sentint com li faltava aire per respirar. El seu cos ja començava a rebotar-se totalment moribund pel terra d'aquell terrat tan cèntric de la ciutat. Davant seu hi havia la part del darrera de l'immens cartell de la Coca-cola, que il·luminava la plaça del Prim. De sobte se li va aparèixer la visió del general reusenc, bevent aquest refresc americà, com si fos una mena d'anunci. "Enjoy Coca-cola". Però també podria haver-hi un cartell gegant anunciant el Plim de Reus, enlloc de la beguda Amèrica...

Tot just quan apareixia una mena de pantalla negra davant de la seva vista, va sentir un tret amb silenciador procedent també de darrera seu. I en "Killer Elvis" va cridar de dolor deixant d'apretar-li el coll amb aquella cadena d'or.

-Deixa'l anar fill de puta! – va sentir com cridava la veu d'en Pere Tarragó, apuntant-lo amb la seva arma de foc, una Smith and weeson amb silenciador.

Aquell paio es va girar a ell amb el braç dret ferit, mentre l'Almogàver tornava al món dels vius, tossint i revolcant-se pel terra agafant aire.

En Killer Elvis va intentar desenfundar una màgnum que tenia penjada sota la seva aixella, però en Pere Tarragó li va fotre un altre tret directe a la cama.

-Agafa les teves coses i véste'n d'aquí, o et pelo ara mateix, carnus! – va insultar, mentre li prenia aquella arma de foc que no havia tingut temps de desenfundar. En Killer Elvis va intentar incorporar-se tot espantat, i l'altre li va propinar un cop directament al crani amb amb la seva pròpia arma. Allò el va deixar mig estabornit i es va desplomar a terra com un sac de petaques.

-Ho sento molt, Jofré – va dir dirigint-se cap a l'Almogàver, ajudant-lo a reincorporar-se -. Em pensava que aquest paio havia fotut el camp cap als Estats Units – va afegir, mentre l'altre s'estava reanimant d'aquell atac tan imprevist -. Així ho havia pactat amb la Irina, ja saps que vull dir.

L'altre el va observar amb estranyesa.

-Què cony hi fas tu, aquí? – volia saber.

-He vist com aquest individu t'estava seguint i que entrava també a dins d'aquesta casa. Amb males intencions, és clar – va explicar en Pere Tarragó, desant-se la seva

arma -. Li havia dit a la Irina, que ordenes aquest paio que s'en tornes cap al seu país, però no m'ha fet cas i encara el teníem rondant per aquí.

-Tenia un afer pendent amb mi – va recordar en Jofré Vinaixa-. Segur que la Irina també li ha pagat quelcom perquè em mati – va afegir, observant el seu cos caigut amb atenció. Aquesta vegada, l'imitador de l'Elvis Presley anava vestit totalment de paisà, tret de les seves ulleres estil “las Vegas”-. Ja t'ho he dit abans, vigila amb la russa, que és una mala puta i ens està fent doble joc...-va sentenciar, amb certa fura continguda.

-Home, doncs ara mateix et puc ben assegurar que no ha estat cosa seva, la tinc controlada- va explicar l'altre tot nerviós -. Ara mateix faré que aquest paio foti el camp d'aquí, directament cap els Estats Units.

En Jofré va veure com es rentava les seves empremtes d'aquella màgnum platejada, mentre buidava el seu carregador per deixar-la allà mateix, al costat del cos inconscient d'aquell assassí a sou americà.

-Millor que foti el camp directament cap a l'infern! – va exclamar de sobte l'Almogàver tot ple de fura, recollint l'escurçó negre del terra i disparant-li directament a boca terrossa. Sense que en l'altre ho pogues evitar, li va fotre set trets per tot el cos, rematant-lo amb una bala directe al cap. Ja s'havia acabat en Killer Elvis o el que fos allò, per sempre.

-Xec, no calia que l'haguessis matat! – va renyar-lo en Pere, tot nerviós. Aquell paio treballava per la màfia Americana i potser mes endavant intentarien venjar-lo...

-Ara sí, que podem marxar – va dir en Jofré Vinaixa, desmuntant la seva carabina i ficant-la a dins del maletí amb un gest ràpid -. Quan arribem a baix al carrer, prendrem dues direccions diferents...

-Sí, millor – va dir l'altre, tot espantat -. Ja liquidarem al “Gran Mestre” maçó durant una nova ocasió...o bé els hi farem una altra “putadeta”.

En Jofré Vinaixa va alçar el seu cap per damunt de la barana d'aquell terrat, i va veure com aquell seguici s'havia allunyat de la estàtua del Prim, entrant tots a dins de l'edifici del Círcol de senyors Reus, on també hi havia el teatre Fortuny. Segur que anaven a sopar a dins d'aquell lloc tan prestigiós.

-T'importaria acompanyar-me allà dins ara mateix? – va preguntar de sobte en Pere Tarragó, veient-los també com entraven vers aquell edifici tan important per la ciutat de Reus.

-Vols anar directament darrera dels maçons? - va dir l'altre, mentre començaven a baixar les escales d'aquell edifici amb tranquil·litat.

-És que es veu que el propi Alcalde de Reus: el senyor Mixet Murri, durà a terme una conferència privada allà mateix al saló d'actes de la entitat. Despres s'hi quedaran tots a sopar.

-Però tu no ets de la seva lògia, tu ets francmaçó, oi? – va preguntar en Jofré Vinaixa, caminant darrera del seu salvador, anant en compte de que no hi hagues algú altre amagat a dins d'aquella escala tan fosca, bruta i vella.

-Sí, però sóc molt amic d'en Joan Francesc Prim, un aristocrata de Reus. Et sona? – va preguntar en Pere Tarragó, girant-se lleument vers ell.

-No. No em sona de res.

-Es l'actual duc de Wad Ras...

-Vaja, un descendent directe d'en Prim? – va preguntar en Jofré.

- Mes o menys – va dir en Pere movent el cap -. Ell també forma part d'aquesta lògia tan antiga des de fa un munt de temps, però es un dels nostres que es troba infiltrat allà dins. Ell pot convidar a gent de confiança a assistir en els events que organitzen els nostres adversaris. Fins i tot mirarà d'infiltrar-me a mi mateix i pertànyer a dins de la lògia rival, mitjançant una cerimònia d'iniciació i benvinguda.

-Vols dir que ens pot colar a dins d'aquest acte, que es durà a terme ara mateix a la sala d'actes del Círcol? – va preguntar en Jofré, tot estranyat.

-És clar. Aquest acte, no és una conferència obertament pública, però tampoc no és un ritual secret...

Llavors tots dos va arribar a la planta baixa d'aquell bloc de pisos vell del carrer Llovera, on hi havia el cartell gegant de la Coca-cola.

-I el nostre alcalde durà a terme una conferencia per aquests maçons, allà mateix a l'edifici del Círcol? –volia saber en Jofré Vinaixa, un xic estranyat per la proposta sobtada d'en Pere Tarragó.

-Si, mes o menys això. Vol parlar d'un nou projecte municipal que vol dur a terme a dins de l'Ajuntament de Reus...i que es dirà INNOVA o quelcom versemblant.

-INNOVA? – va preguntar en Jofré Vinaixa tot estranyat-. Es una marca

d'electrodomèstics potser?

L'altre va moure el cap emetent una petita rialla.

-És un projecte de creació d'un holding d'empreses municipals, que el nostre alcalde vol explicar a aquests maçons perquè hi col·laborin com a futurs inversors. Es veu que els hi vol proposar que hi fiquin quartos, a canvi de protegir el temple maçònic que hi ha al carrer del Roig...que antigament pertanyia a la seva lògia i que actualment volen recuperar.

En Jofré va observar el carrer amb cautela.

-És millor que ens separem – va ordenar, al veure com allà a la plaça del Prim, hi pul·lulaven un parell de policies municipals. De moment ningú s'havia donat compte de l'aldarull que s'havia produït al terrat de dalt. A mes nomes havien deixat el cadàver d'un imitador d'Elvis Presley, d'origen Nord americà i que treballava per la màfia del seu país. Ara nomes li quedava pelar a la Irina de manera definitiva. De moment semblava que el fill del senyor Tarragó estava de part seva.

-Surto jo primer – va dir aquest, veient com aquells urbans tiraven carrer Monterols avall -. T'espero a l'entrada mateix del teatre Fortuny, allà dins agafarem l'ascensor per pujar a la seu del Círcol de Senyors de Reus...

-Molt bé, jo sortiré vint segons mes tard. Tiraré carrer Llovera amunt. Primer aniré al meu despatx a deixar la meva carabina desmuntada, i acte seguit tornaré avall i entraré al teatre Fortuny directament pels porxos de la plaça del Prim.

-Perfecte – va dir l'Almogàver sortint al carrer amb passes tranquil·les.

Capítol 24. INNOVA grup d'empreses municipals

En Jofré Vinaixa va arribar caminant de pressa fins al seu despatx, ubicat uns quants portals mes amunt del carrer Llovera. Allà dins es va canviar ràpidament de roba, posant-se un vestit blaumarí de cal Queralt pel damunt d'una camisa blau cel amb ratlles blanques. Llavors va obrir també una capsa de sabates totalment noves, procedents de l'estranger. Les havia adquirit al mercat negre, perquè una d'elles duia una petita fulla d'acer inoxidable acabada en punxa, que sortia de manera automàtica com un fibló capdavanter, si donaves un fort cop de taló al terra. Aquella fulla metàl·lica sempre estava impregnada d'un potent verí compost a base de cianur i ricí en estat pur. Les sabates ganivet o "knife shoes", era una arma típica del KGB dels anys seixanta i part dels setanta; però a principis de segle XXI, s'havien tornat a fabricar mes perfeccionades i a comercialitzar-les de manera clandestina.

En Jofré se les va calçar, perquè ja intuïa que aquella darrera "feina" que havia de dur a terme totalment pel centre de Reus; li donaria moltes ocasions per a fer-les servir.

Uns deu minuts mes tard, es va trobar amb en Pere Tarragó al vestíbul del teatre Fortuny, i tots dos van pujar amb ascensor fins a la seu del Círcol de senyors de Reus ubicada al primer pis d'aquell edifici que també albergava el teatre Fortuny (el mes important de tota Catalunya, després del Liceu de Barcelona).

Quan tots dos van entrar a dins de la sala de ball de l'entitat, aquella mena de xerrada política ja havia començat. En Pere Tarragó no va tenir cap problema en accedir-hi, perquè era sòci honorífic com el seu difunt pare, el mateix succeïa amb en Jofré Vinaixa; que també era sòci del Círcol, des de feia uns quants anys, allà sempre es podien gaudir de bons contactes de cara a noves feines, fossin quines fossin.

En Pere Tarragó també tenia un passí personal per entrar com a assistent de la conferència maçònica (acompanyat d'algú altre), que li havia proporcionat el propi Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau: Duc de Was Ras. El passí d'aquell aristocrata reusenc nomes podia convidar a acompanyants masculíns.

Allà dins d'aquella sala de ball del Círcol dels Senyors de Reus, hi havia mig centenar de persones com a públic; les mateixes que hi havia al carrer, amb els membres mes destacats d'aquella societat reusenca que albergava la conferència. De manera que la sala estava mig plena o mig buida, segons com es veies. Els conferenciants estaven

asseguts en la taula presidencial, a sota mateix d'un immens mirall ovalat que reflectia les seves espatlles i tot el públic assistent. En aquell espai pels conferenciants, hi havia el President de la entitat: el senyor Eustaqui Pàmies, el Gran Mestre maçó: en Silvester O'Callahan, l'Alcalde de Reus: en Mixet Murri i en Celestí Moragues, vicepresident de la entitat, assegut a l'altre extrem de la gran taula. En la part frontal d'aquell moble tan antic, hi penjava un gran mantell de la bandera de Reus i l'escut de la entitat: el Círcol dels senyors de Reus, una entitat fundada el 28 de maig de 1852.

Llavors estava parlant el propi batlle municipal, que havia estat convidat per dur a terme un parlament introductor d'aquella vetllada. En Mixet Murri, era un home que només portava dos anys governant la ciutat, però durant aquell setembre de l'any 2001, ja havia iniciat uns quants projectes faraònics que servien per a millorar la seva infraestructura de cara al segle XXI.

-Bé, em congratula molt, poder presentar el parlament d'aquest senyor, Gran Mestre de la vostra lògia maçònica: "El temple de la llum universal", establerta a Reus de manera totalment ininterrompuda des de l'any 1728 –va anunciar l'alcalde de Reus, amb veu solemne-. De la qual, molts de vostès hi han format part durant tota la vostra vida. Ara mateix fa una hora – va dir -, heu vingut a visitar-me al meu despatx municipal d'alcalde, per anunciar-me les vostres intencions de preservar aquest gran temple maçònic, que tenim a la nostra ciutat, concretament al carrer d'en Roig. Un veritable monument historic que els vostres antecessors van bastir a finals del segle XIX, concretament l'any 1882, en plena era del Reus-París-Londres, que tots coneixem... oi?. Parlo de quan la nostra estimada vila de Reus, era gairebé la segona ciutat amb més habitants de Catalunya, després de Barcelona, i també la més important en quant a comerç i indústria...

En Mixet Murri, va fer una pausa observant als seus oients, amb la mirada obliqua que el caracteritzava cada cop que parlava en públic.

-Per tant, aprofito l'avinentsa, per anunciar-vos que el nostre Regidor d'Urbanisme, el senyor Pere Potiner, farà tot el possible per a preservar aquest gran temple historic del seu enderrocament. Perquè heu de saber que aquest bé immoble de casa nostra, avui en dia té propietaris privats, que el volen tirar a terra i bastir un bloc de pisos, en ple carrer d'en Roig.

Llavors algú va xiular entre el públic.

-Tranquils, tranquils, que ho evitarem...ho enteneu? – va afegir emetent un gest

de calma -. A més el nostre actual regidor d'urbanisme: senyor Pere Potiner, m'acaba d'informar que està planificant un projecte de rehabilitació i restauració tant exterior com interior, per a preservar la seva integritat física i evitar que encara es faci més malbé...fins i tot des de l'ajuntament de Reus, us el podríem cedir perquè recuperessiu la vostra antiga seu històrica, perquè es molt important que la ciutadania tingui present la gran importància que sempre han tingut els maçons d'aquesta lògia anomenada: "El temple de la llum universal", vers el tarannà polític, revolucionari i progressista de la societat reusenca. A més la vostra lògia maçònica va ser la més antiga en instal·lar-se a casa nostra, i també va ser un dels primers punts a nivell d'estat espanyol, on va sorgir una germania maçònica d'origen britànic. I per això sempre ha estat quelcom molt important per la ciutat de Reus, ubicant-la al mateix nivell que les grans capitals europees, París i Londres. Millor dit Reus-París-Londres – va concloure en Mixet Murri, ementent un gest solemne molt pulcre.

Llavors i de sobte, tots aquells presents van aplaudir aquelles paraules. En Jofré Vinaixa també ho va fer junt al Pere Tarragó. Aquell alcalde de Reus s'ho estava currant de debò.

-Moltes gràcies, moltes gràcies – va dir aquest amb solemnitat-. Després dels nostres parlaments, el senyor Pere Potiner: regidor d'urbanisme de l'ajuntament de Reus, que es troba present amb tots naltros, també us farà una exposició general sobre el projecte de remodelació d'aquest temple, que pot tenir un cost municipal aproximat d'uns cent cinquanta milions de pessetes –va afegir com si res, abans de fer una pausa i respirar profundament.

Llavors algú va xiular al sentir aquella xifra tan elevada, però en general ningú va dir res més.

-Pensin que ho deixarem totalment impecable – va manifestar en Mixet Murri-. I que a dins del nostre municipi s'estan duent a terme un seguit d'obres municipals, per preparar la nostra ciutat de cara al segle XXI que acaba de començar...

En Jofré Vinaixa, llavors va veure com una apareixia una petita brillantor daurada en els ulls de l'alcalde de Reus, quan es van creuar amb els seus. Era evident que l'havia reconegut per un motiu o altre.

-Així doncs ara mateix, estem treballant en la construcció d'aquest gran pàrquing de la plaça Llibertat, eh? – va prosseguir en Mixet Murri-. Un aparcament que té un fonament de quatre plantes, amb una capacitat per a uns mil doscents vehicles

estacionats. No fa massa temps també hem acabat de remodelar i actualitzar tot l'edifici del Palau de Congressos de la nostra fira de mostres, unes obres ja acabades, que vam inaugurar durant el passat dia 12 d'octubre de l'any passat i que va costar mil milions de pessetes. I ara mateix, també estem treballant en les remodelacions dels passeigs Prim i Sunyer de Reus...i acabant les grans obres d'ampliació de l'Hospital de Reus, a l'antiga fabrica sedera de la Pich Aguilera, que albergarà uns trenta llits mes. I tornant al pàrquing de la plaça Llibertat, que té un cost aproximat de mil cent milions de pessetes, l'Ajuntament ens hi estem abocant de ple, acabant-ho a tota màquina que es diu.

>> Per tant – va prosseguir amb aquella veu greu i solemne que el caracteritzava -. El fet de restaurar el vostre temple maçònic, de cara a l'any que vé, es suposarà quelcom molt dur. Però ho aconseguirem – va afegir, desplegant en sec un pamflet tamany quartilla, on hi deia escrita la paraula “INNOVA” amb lletres vermelles i blanques -. Aquest ens municipal que pretenem crear a partir de l'any que vé: l'any 2002, serà la veritable salvació de les finances del nostre ajuntament de Reus per poder seguir costejant les nostres obres faraòniques durant els propers vint o trenta anys – va explicar, passant un grapat d'aquests fulls impresos a un ordenança del Círcol, perquè els anes repartint entre els assistents d'aquell acte tan elitista. Un esdeveniment que es duia a terme gairebé a porta tancada. Ni tan se vols hi havia cap periodista cobrint aquell event tan important pel futur de la ciutat.

En Jofré Vinaixa també en va agafar un d'aquells pamflets sobre INNOVA SL, i el va començar a estudiar amb atenció.

-Fins ara l'Ajuntament de Reus, nomes consta de cinc sòciets anònimes municipals que gestionen tots el serveis públics del nostre municipi – va prosseguir el batlle de la ciutat, màxim representant del PSOE de Reus -. Per tant, a través d'aquest ens municipal amb règim de capital privat, podrem aconseguir ampliar el seu ventall i enriquir les arques municipals que ens permetran costejar totes les despeses que provoquen l'obra pública, inclosa la restauració del vostre temple maçònic ubicat al carrer d'en Roig – va afegir, abans de fer una nova pausa i prendre un glop d'aigua mineral Fontvella.

Els assistents van observar aquell pamflet amb un gest d'assentiment, murmurant paraules de satisfacció entre ells.

-Com poden veure, amb la denominació: “INNOVA GRUP D'EMPRESES

MUNICIPALS DE REUS, S.L.” els membres de l'equip de Govern i de tota l'oposició de l'Ajuntament de Reus (PSOE, ERC, ICV, CiU i PP), pretenem constituir una societat mercantil de responsabilitat limitada, de capital íntegrament municipal – va anunciar en Mixet Murri, tornant a emprar aquella veu tan ampul·losa i engolada, que el caracteritzava quan duia a terme discursos tan inportants com aquell -. Una societat mercantil que es regirà pel que s'estableixi a través d'uns Estatuts Sòcials, pels preceptes de la Llei 2/1995, 23 de març, de Sòcietats de Responsabilitat Limitada i per altres disposicions de naturalesa administrativa, civil o mercantil que li resultin d'aplicació en cada moment...

Llavors l'Alcalde de Reus, va fer una petita pausa abans de prosseguir. El públic que l'escoltava, estava totalment atent vers el seu discurs tan sublim. Tothom es mirava aquell pamflet amb atenció.

-Així doncs aquest invent nostre, tan de Reus com el Plim o el Menjarblanc, que es dirà INNOVA – va dir reiniciant el seu discurs -. Tindrà com a objecte, la gestió, assessorament i prestació de serveis de distribució, serveis informàtics, serveis comptables, laborals, administratius, jurídics, logístics i de contractació agrupada d'obres, mes la producció de recursos de si mateixa i de les Sòcietats o entitats filials o participades, del soci únic i entitats dependents de tot el nostre ajuntament de Reus, on actualment ja hi treballen mes de quatre mil persones...

De sobte el president del Círcol, es va adreçar al seu micròfon interrompent el parlament del alcalde de Reus.

-Perdoni que li talli el seu discurs, senyor Mixet Murri- va dir, de manera impertinent-. Però crec que el seu monòleg, hauria de ser una mica mes alleugerit per a tots plegats. Pensi que encara han de parlar un parell de persones mes, després de vostè, i no volem sen's faci massa tard per l'hora del sopar, ja m'enten el que vull dir, oi? – va afegir el president del Círcol de Reus, ofegant una rialla sarcàstica.

Llavors aquest, va fer un gest permissiu perquè l'altre, pogues prosseguir el seu discurs tan innovador.

-Escolti, vostè és un mal educat! –va insultar de sobte en Mixet Murri, encarant-se amb el senyor Eustaqui Pàmies.

-No s'ofengui senyor alcalde – va respondre l'altre, amb tota la xuleria del món de Reus -. Nomes li volia advertir perquè estigues pendent del temps del seu discurs, res

mes.

-Però no veu que estic parlant de quelcom força important pel futur de la nostra ciutat? – va preguntar l'altre totalment emprenyat -. Encara no sé per quin motiu, ha gosat interrompir-me d'aquesta manera tan impertinent...

-Va senyor alcalde, no s'enfadi ara, coix! – va remugar el president de l'entitat encarant-se amb ell.

-Escolti senyor Pàmies! – va insistir en Mixet Murri tot enfadat-. Si gossa tornar a interrompre aquest discurs meu tan important sobre INNOVA, em donaré de baixa d'aquesta entitat: el Círcol de Senyors de Reus...i diré a tots els meus amics, familiars i subordinats municipals, que també ho facin...apa!

-Vinga senyor Murri, tranquil·litzi's home! – va demanar en Celestí Moragues, el vicepresident d'aquella entitat que seia a l'altre extrem de la taula -. I segueixi deleitant-nos, amb el seu discurs tan instructiu sobre el futur financer de l'Ajuntament de Reus.

L'alcalde va observar el seu somriure irònic amb un gest molest.

-Escolti, que parlo en serio, eh? – va dir fitant-lo de manera amenaçadora, mentre baixava el cap com si l'hagues d'enpironar com un brau-. Fins i tot els hi penso retirar la subvenció que tenia prevista, per a la reparació del sostre d'aquest local que cau a trossos, eh?

Els altres ja no van gosar a respondre al seu batlle, que de sobte els havia deixat totalment espantats, i tenien por de que complís amb la seva amenaça de no proporcionar-los aquell ajut econòmic per reparar el sostre del Círcol, que ja feia temps que estava molt fet malbé per l'antic que era. Una obra que estava pressupostada en mes de cinc milions de pessetes, i l'Ajuntament de Reus hi feia una aportació d'unes cinquanta mil pesetones. Allò no estava gens malament, tractant-se d'una entitat totalment privada com el Círcol. A mes es veu que aquell sostre enteixinat de fusta, havia estat dissenyat per l'arquitecte Lluís Domènech i Muntaner.

Llavors en Mixet Murri Segarra, l'insigne batlle municipal va prosseguir el seu discurs sobre INNOVA, mentre el públic assistent tornava a aplaudir-lo de manera ferma. En Jofré Vinaixa també.

Aquell home sí que era un bon alcalde de la ciutat, va pensar, en comprovar in situ que era capaç de fer-se respectar com era degut, potser per l'any 2003 es dignaria a votar-lo, malgrat que ell sempre havia votat a partits independentistes com l'MDT,

Catalunya Lliure, PSAN, fins i tot a Esquerra Republicana.

-Doncs com deia abans, amb INNOVA GRUP D'EMPRESSES MUNICIPALS DE REUS – va prosseguir en Mixet Murri -. Pretenem crear un sóciat, un holding de capital 100% públic, gestionat en mans privades, que serem els mateixos polítics de l'ajuntament de Reus, mes uns quants membres col·laboradors, que podrien ser vostès mateixos – va dir amb un to suggeridor -. Però l' Excelentíssim Ajuntament de Reus serà el sóci únic que cobrirà totes les despeses, com la “banca” del casino, si m'enteneu el que vull dir – va afegir de sobte, amb un somriure molt amable i encomanadís-. Així doncs a traves d'INNOVA gestionarem tot un seguit d'empreses municipals com AMERSAM, que controla tot el servei d'aparcaments públics municipals, zones blaves, així com la gestió, administració i explotació de mercats públics. Tal com diu a l'anagrama que us he passat abans sobre INNOVA.

>> AMERSAM que ja va ser constituïda el passat 25 de novembre de 1988, cada cop tindrà mes importància a partir d'ara, perquè ampliarem considerablement el nombre de zones blaves i d'aparcaments públics municipals, en detriment dels privats...

En Jofré Vinaixa va somriure irònicament, recordant que havia estacionat el seu BMW blamarí al pàrquing de les oques, degut a que no trobava massa lloc pel centre de Reus durant aquelles hores. El pàrquing de la plaça del Prim estava ple de gom a gom, i també coneixia el fet de que era un aparcament de propietat municipal, però gestionat per una empresa privada de Madrid, que havia signat una concessió de quaranta anys des de l'any 1977, tot just quan es va inaugurar. Evidentment i mes endavant, allò aniria a parar a mans d'AMERSAM, que el retocaria de dalt a baix, i seria la veritable cirereta de tots els aparcaments de Reus.

-Bé, doncs – va prosseguir l'alcalde de Reus -. Despres de l'AMERSAM, la sóciat que pot aportar mes beneficis a l'Ajuntament de Reus, a traves d'INNOVA, seria la empresa aigües de Reus municipal (AREMSA), una sóciat constituïda el dia 30 d'octubre de 1989, de la qual INNOVA seria sóci únic. Aquí crearíem un gran consorci d'aigües municipals, on gestionariem i administrariem l'aigua potable de la ciutat i la recollida d'aigües residuals...un gran negoci lucratiu també per l'Ajuntament, o sigui per naltros...de manera que tancarem tots els pous i mines d'aigua que hi hagi per la ciutat i qui vulgui aigua potable, del pantà de Riudecanyes o del propi riu Ebre, que ens la demani a naltros mateixos i nomes a naltros...us sembla bé això? – va preguntar enaltint la veu, com si fes un discurs polític.

Llavors tots aquells maçons presents a la sala, van aplaudir efusivament aquell nou apartat d'INNOVA.

Inclòs en Jofré, malgrat li sabia malament que li tanquessin la mina d'aigua que tenia al mas dels Cirerers, però ja miraria d'evitar-ho per les bones o les males...

-La tercera empresa que intengraria aquest hòlding d'empreses municipals – va prosseguir l'alcalde de Reus -. Seria la societat anònima anomenada GAIASA, que vol dir Gestió ambiental i abastament S.A. En aquest apartat, gestionariem les activitats relacionades amb el cicle integral de l'aigua i altres activitats destinades a tenir cura del medi ambient, elaboració d'estudis i projectes de prestació de serveis a tercers, que seran remunerats pels propis ciutadans de Reus a través dels seus impostos, els quals també aniran a parar a la caixa forta d'INNOVA...apa!

L'Alcalde de Reus va tornar a fer una nova pausa de les seves, observant tots aquells maçons assistents a la seva conferència tan interessant. La cosa havia començat sobre la reparació del seu temple antic del carrer d'en Roig, però a canvi haurien de formar part o invertir diners a INNOVA SL, per això se l'escoltaven amb tanta atenció.

-Bé, després també hi haurà una nova empresa municipal anomenada GESFURSA, que s'encarregarà la gestió dels serveis funeraris de Reus. Revisant tots els deutes pendents que els ciutadans de Reus tenen amb el servei de pompes fúnebres i eliminant qualsevol tipus d'iniciativa privada que vulgui lucrar-se amb aquest tipus de servei tan mortuori...saben el què vull dir oi?

Tots aquells membres de la maçoneria local, van afirmar amb el cap. Inclòs el gran Mestre escoces que seia al seu costat i que entenia el català.

-Ara us parlaré d'una altre societat anònima, que integrarà aquest ens d'INNOVA – va prosseguir en Mixet Murri; qui ostentaria també el càrrec de la màxima presidència, d'aquest holding d'empreses municipal -. Es tracta de GUPSA, que serien les sigles de Gestió urbanística pública. Una societat que ja va ser constituïda ara farà un parell d'anys i que té com a activitat principal: la promoció, realització i execució d'estudis i projectes urbanístics, així com la redacció, tramitació i execució d'instruments de plantejament, projectes d'urbanització i d'habitatges socials...o sigui que serà com una mena de immobiliària municipal encoberta amb "dret de pernada", que es diu – va afegir amb un somnriure un xic més burleta-. De manera que a través de GUPSA, l'àrea d'urbanisme de l'ajuntament de Reus, podrà expropiar cases i terrenys particulars a dojo – va prosseguir totalment entusiasmada - Fins i tot impulsarem projectes com

edificar vivendes d'alt standing al voltant del passeig de la Boca de la Mina, repararem els blocs Bofill, també adquirirem l'antiga sedera del passeig Misericòrdia i farem blocs de pisos per vendre-ho al millor postor. Tots naltros, començarem a treballar de debò en la remodelació de tot el barri del Carme, on expropiarem a dojo les cases velles que cauen a trossos i a canvi, farem noves vivendes perquè les puguin comprar ciutadans solvents i decents, que vulguin viure en aquesta part del centre de Reus, tan denigrada, abandonada i que ja fa temps, que se li ha de fer un bon rentat de cara, tal com fins ara hem dut a terme amb el tomb de Ravals...aquí sí que tindrem una bona inversió, mes la subvenció del departament d'arquitectura i habitatge de la Generalitat de Catalunya, per tirar endavant aquest nou projecte de ciutat de cara al segle XXI, enteneu? –va preguntar aixecant el cap de manera solemne, mentre tots aquells maçons el tornaven a aplaudir de ple -. I tampoc volem que s'ens passin per alt, aquelles cases que hi ha darrera mateix de l'Orfeó reusenc i que limiten amb el carrer Sant Esteve, les quals també seran expropiades per dur a terme una nova plaça en el sí del barri del Carme, una plaça cimentada i amb una font de ferro forjada a Reus mateix, que es dirà la plaça de l'Orfeó reusenc. Us sembla bé això?

Els seus oients van seguir aplaudint, totalment entusiasmats per aquells projectes faraònics que s'estaven planificant per totes les zones de Reus. Uns quants d'ells també eren sócis de l'Orfeó de Reus des de feia temps.

En Jofré Vinaixa, va observar com en Pere Tarragó emetia un somriure de complicitat vers en Mixet Murri Segarra. Es veu que ell també seria un sóci inversor d'aquesta societat anònima anomenada GUPSA, que també tindria molt de pes, dins d'aquest ens municipal que s'estava presentant durant aquell acte tan maçònic: INNOVA SL.

-Després de tot això – va dir -, també us tinc que parlar de REUS ESPORT I LLEURE SÓCIETAT ANÒNIMA (RELLSA) – va prosseguir l'alcalde de Reus -. Això serà una societat anònima municipal com amersam, que gestionarà totes les instal·lacions esportives, recreatives i de temps lliure. Començant pel pavelló Olímpic de Reus, que no deixarem de llogar-ho a qualsevol escola o ampa, que vulgui dur a terme qualsevol tipus d'event esportiu...així doncs fomentarem l'esport públic a Reus... però la gent que pagui...faltaria mes!

Els assistents van tornar a aplaudir, davant d'aquella nova proposta tan esportiva relacionada amb el holding d'INNOVA.

-Bé, ara no em puc deixar d'anomenar altres empreses que integraran el holding

municipal, com serien REUS TRANSPORT PUBLIC, en aquest apartat – va dir -, obligarem que tots els autobusos que vinguin de fora de Reus, només facin una parada allà baix a l'estació d'autobusos de la carretera de Salou i tornin cap al seu lloc d'origen...la resta de desplaçament urbà, es durà a terme amb el nostre propi transport municipal, el de casa nostra...que la gent agafi autobusos municipals per anar per dintre de Reus i que paguin els bitllets, coi!

Aquest cop els maçons assistents no van tornar repetir el gest d'aplaudir, però si que ho van fer els companys de consistori que seien davant del seu alcalde, es tractaven del senyor Sheriff de Reus: primer tinent alcalde de la ciutat, el senyor Pere Potiner: regidor d'urbanisme i el senyor Jaume Bosc Poltrona: gerent de l'hospital Sant Joan i artífex de tot aquell futur entramat d'empreses municipals. Tots plegats seient junts a primera fila. Davant de tots els assistents.

-Bé, també integrarem a dins d'INNOVA, la societat de SANEJAMENT AMBIENTAL, SASA- va prosseguir l'alcalde de Reus, vers tots aquells maçons de Reus-. Que versarà sobre la construcció, explotació i conservació de instal·lacions del tractament d'aigües i depuració de les instal·lacions elevadores i de bombeig de la xarxa d'aigües residuals, el tractament, recollida, recuperació i eliminació de residus de les aigües i prestació de serveis de laboratori...on s'hauran d'invertir molts calerons...sobretot per pagar els sous dels seus responsables, ja saben el què vull dir...

En Mixet Murri va fer una pausa, i va respirar profundament, girant la fulla d'aquell discurs que tenia preparat damunt de la taula presidencial del Círcol.

-Ara mateix...- va dir amb veu molt lenta, tancant els ulls totalment concentrat per l'immensa emoció que sentia -, ara mateix...- va repetir -, ara mateix...us...parlaré, de la societat anònima municipal...mes important...a dins...d'INNOVA -. Llavors va fer una llarga pausa i va sospirar profundament - Es tracta...de... REDESSA, que vol dir: REUS DESSENVOLUPAMENT ECONOMIC SÓCIETAT ANONIMA. Una societat que donarà assessorament en els diferents àmbits empresarials, finançament d'altres empreses locals (controlant-les naltros es clar). Mes la creació i gestió de centres de recolzament i de serveis diferents per a empreses, a través de la macroseu que tenim actualment al viver d'empreses del camí de Valls, i de la nova seu que volem crear a l'edifici Tecnopark, d'aquí uns deu anys. De moment Redessa, també gestionarà l'aeroport de Reus, el Palau de Fires i Congressos i el TECNOPARK de Reus, un gran polígon on s'albergaran empreses de nutrició i salut, on uns quants anys hi ubicarem la

nova fira de mostres i el futur hospital de Reus, el qual també es preveu traslladar allà al Tecnopark de Reus. El Tecnopark l'ubicarem al voltant de la carretera Bellissens i la de Tarragona, quelcom que no iniciarem fins el proper mandat...de moment començarem construint les seves infraestructures prèvies amb la creació d'aquest hòlding municipal tan creatiu. Després farem la resta de la pasta, he, he, he – va afegir amb una rialla -. I quan parlo de pasta, no parlo de diners, sinó de la pasta de morter que cal per a edificar nous edificis faraònics a Reus...al final en tindrem més que a Tarragona. I Reus serà el veritable centre, la veritable capital, d'aquesta nova àrea metropolitana que es pretén implantar a tot el Camp de Tarragona, perquè Barcelona ja se'ls hi ha quedat petita i naltros, els de Reus, començarem a juntar les primeres peces d'aquesta mena de trenca-closques gegant, juntant-nos amb els municipis de Tarragona, la Canonja, Vilaseca i Salou...

En Mixet Murri, va fer una nova pausa davant d'aquell públic tan selecte de la ciutat, que constava d'unes cinquanta persones. Una trentena de maçons de la lògia del "Temple de la llum universal", d'origen britànic però ben asassegada a Reus des de finals del segle XVIII, els membres del seu consitori, més els sòcis honorífics del Círcol de senyors de Reus que havien anat d'oients. Casualment no hi havia cap dona, ni tant se vols cap regidora o secretaria de l'alcalde, perquè les trobades maçòniques d'aquell tipus, no permetia l'assistència de cap membre del sexe femení. Es veu que els estatuts de la lògia, ho tenien estipulat d'aquella manera tan arcaica i primitiva. De totes maneres hi havia altres germandats més actuals i modernes, que permetien l'assistència femenina. Però aquella lògia instal·lada a Reus en ple segle XVIII, encara mantenia uns costums molt estrictes...

-Bé, abans de prosseguir sobre les darreres sòcietats que integraran aquest holding d'INNOVA –va prosseguir l'alcalde de Reus, amb entusiasme-. Com que es tracta d'un tipus de sòcietats anònimes municipals, que s'encarregaran de gestionar la xarxa dels temes sanitaris de dins de la nostra ciutat i rodàlies, volia donar la paraula al senyor Jaume Bosc Poltrona, que ha gestionat tan bé el nostre hospital, i que serà l'encarregat i veritable cervell de dirigir tot aquest cotarro d'INNOVA que tenim preparat de cara l'any que vinent...senyor Bosc, quan vostè vulgui – va anunciar l'alcalde de Reus, donant la paraula a un senyor una mica gran, alt i força corpulent. Tenia el cabell totalment blanc i duia unes ulleres de coquina fosca.

<< Sembla ser bon home, aquest paio >>, va pensar en Jofré Vinaixa, observant-lo atentament.

El conserge del Círcol li va passar un micròfon inalàmbic perquè parles a la resta d'assistents.

-Bé, en el fons, jo només rebo ordres de l'Alcalde de Reus, que més endavant també ostentarà el càrrec de president d'INNOVA – va manifestar el senyor Jaume Bosc de manera amable, parlant amb una veu lenta i greu, mentre emetia un somriure forçat, com si fos una persona molt tímida i humil. També molt afable-. Us volia explicar aquest nou apartat socio-sanitari sobre el holding d'empreses municipals – va prosseguir -. Es tracta de la empresa que donarà més dividendes i beneficis a l'ajuntament de Reus. El seu nom clau és HOSPITAL SANT JOAN DE REUS SÓCIETAT ANONIMA MUNICIPAL (SAM). Una empresa que prestarà i gestionarà el servei sanitari hospitalari en tots els seus aspectes...que també serà una societat filial d'altres empreses municipals, com: CENTRE MQ REUS SA, que durà a terme la realització de serveis i productes sanitaris per als clients que vulguin triar una opció diferenciada de la XHUP, (xarxa d'hospitals universitaris públics)...a la vegada que col·laborarà amb centres sanitaris públics amb la intenció de millorar l'eficiència d'aquests...

El senyor Bosc va fer una pausa, observant a tothom amb atenció. Aquells païos tan importants de la societat reusenca i aplegats allà al Círcol de Senyors de Reus, seguien el seu discurs amb molta atenció. Volien saber ben bé on es ficaven...

-Llavors, una altra societat sanitària que també ha de dependre de L'HOSPITAL SANT JOAN SAM, seria GECOHSÀ, que vol dir GESTIO COMARCAL HOSPITALARIA. En aquest cas he pensat que GECOHSÀ es podria dedicar a la gestió i explotació de l'Hospital Comarcal de Mora d'Ebre...que requereix els nostres serveis des de Reus mateix...enteneu el que vull dir? – va preguntar, ampliant el seu somriure forçat.

Aquella trentena de maçons van moure el cap afirmativament. Inclòs en Jofré Vinaixa, que cada cop trobava més interessant aquella conferència sobre INNOVA, de manera que fins i tot s'havia oblidat del mal tràngol anterior, a punt de ser escanyat per un assassí a sou imitador de l'Elvis Presley.

-A dins de HOSPITAL DE REUS SAM, també volem incloure una nova societat que es crearà durant el proper mes d'octubre- va prosseguir en Jaume Bosc -. Es tracta de COR, que vol dir CENTRE OFTALMOLOGIC DE REUS SL, on el Hospital Sant Joan és titular de més del cinquanta per cent del seu capital social. La seva activitat principal versarà vers la prestació de serveis assistencials relacionats amb l'oftalmologia

de Reus – va afegir, senyalant-se les seves ulleres ultra gruixudes-. Després a l'interior d'INNOVA SL, també tindrem el GRUP D'ATENCIÓ PRIMÀRIA DE SALUT (GAPS), on haurà l'activitat principal de promoció d'entitats de base associativa que siguin punteres en la prestació d'atenció primària – va exposar, observant el pamflet que havia fet repartir l'alcalde de Reus uns moments abans.

- I ara us mostraré la veritable cirereta d'INNOVA en el seu àmbit sanitari...- va recalcar, empassant-se la seva saliva amb un gest nerviós-. Es tracta de SAGESSA, on molts de valtros segur que la coneixeu. SAGESSA vol dir: GRUP D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA I SÓCIAL SA. Amb una activitat principal, que consistirà en la promoció i prestació de qualsevol servei sanitari. Inclosos els de tipus tècnics i administratius, relacionats sobretot en l'assistència sanitària, sóciosanitària, des d'una concepció integral i integrada, entre els diferents nivells assistencials i els diferents proveïdors de serveis dins d'un mateix àmbit d'influència entre d'altres activitats. SAGESSA; també serà una empresa totalment transversal, on tindrà un àmbit local, comarcal i intercomarcal de tota la província de Tarragona. I aquesta empresa que també integrarem a dins d'INNOVA SL, ja funciona des de el 14 de maig de 1989. I des de llavors ja dona tants beneficis a les arques municipals, a costa del ciutadà, es clar – va afegir el senyor Bosc amb un somriure trapella -. A partir d'ara tinc previst d'estudiar la manera de que tots els membres integrants del seu consell d'administració, tot just quan SAGESSA estigui a dins del holding d'INNOVA, cobrin unes dietes de mil euros per assistència mensual, he, he, he...-va afegir amb una rialleta amable -. Dic això dels euros perquè INNOVA no es crearà fins l'any que vé 2002, on tot funcionarà a base d'eurets...que igualment, rima amb centimets...

La resta del públic també va riure amb aquella gracieta tan facil i ingènua.

-I ja per acabar, a dins d'INNOVA, també hi haurà la societat GINSA, que vol dir GESTIO INTEGRAL SANITÀRIA I ASSISTENCIAL AIE. On la seva activitat principal, versarà sobre el desenvolupament d'una societat econòmica auxiliar que realitzen els seus membres...

Després de dir això, el senyor Bosc es va disposar a seure i tornar el micro al conserge d'aquell acte.

-Segueixi parlant, segueixi parlant senyor Bosc – va ordenar l'alcalde, amb veu imperativa -. Acabi de dir el que havia de dir, per concloure tot això d'INNOVA...

-Ah si, perdoni, m'havia oblidat – va dir tornant-se a girar vers el públic assistent -.

Com que aquest ens municipal no es crearà fins l'any vinent 2002, de cara la primavera, volia exposar el seu cost amb euros, que serà la moneda que entrarà en vigor a partir de llavors – va explicar el senyor Bosc, amb la seva veu greu característica, mentre agafava una carpeteta blanca que hi havia al costat del seu seient, retolada amb l'anagrama d'INNOVA, GRUP D'EMPRESSES MUNICIPALS amb lletres vermelles i negres.

<< Com els colors del Reus Deportiu >>, va pensar en Jofré Vinaixa, que n'era soci des de que anava a l'escola Montsant.

-Mirin senyors – va dir el futur director i gerent d'INNOVA, després de trobar el full que havia de llegir -. Segons el que hem calculat el meu equip tècnic, dirigit per la senyora Esther Ventura Roche i jo mateix, la xifra del capital social i participacions socials d'INNOVA GRUP D'EMPRESSES MUNICIPALS SÓCIETAT LIMITADA: ascendeix de manera inicial en la suma de QUARANTA-CINC MILIONS TRES CENTS TRENTA MIL EUROS (45.330.000 euros), que traduït en pessetes, parlariem d'uns set mil cinc-cents-vint i quatre milions, set-cents vuitanta mil pessetes (7.524.780.000 pts) – va anunciar el senyor Jaume Bosc Poltrona amb veu lenta, gairebé immutable mentre mes d'un d'aquells maçons assistents xiulava pels aires-. Tot plegat dividit en quatre mil cinc-cents trenta-tres participacions DEU socials, numerades del 1 a 4.533, ambdues incloses, de valor nominal de MIL EUROS cadascuna d'elles, totalment suscrites i desembossades...

>> Aquí vostès mateixos hi poden participar de manera directe si volen, comprant-les una a una, o per grups – va proposar emetent un gest servicial -. Aquestes accions s'aniran ampliant de manera constant, a mesura que el holding INNOVA vagi creixent i recaptant més calerons. Llavors això també implicaria que vostès mateixos també podrien ser membres destacables dels consells d'administració d'algunes societats anònimes força importants, que junt als càrrecs polítics que també hi formaran part, vostès també podran percebre dietes i plusos d'assistència es clar, que aniran de 300 a 1500 euros. Evidentment vostès també podran cobrar aquestes remuneracions amb talons i xecs bancaris, que aniran a dins de sobrets que se us repartirà al concloure la reunió del consell d'administració de qualsevol societat anònima, on vostès mateixos també hi hauran de ser presents. Evidentment, qui no vingui a la reunió, no cobrarà el sobret – va afegir amb una rialleta ingènua, gairebé infantil-. Es com allò que diuen; qui es mou, no surt a la foto, he, he, he...

Aquell comentari final del senyor Bosc, va provocar un veritable rebombori entre els

assistents, que sabien que tot allò podia ser una inversió segura, a més també cobrarien uns quants centimets per a participar en aquelles SAMS (sócietats anònimes municipals com amersam) i SAS (sócietats anònimes i prou, com Redessa o Sagessa), que s'havien d'integrar a dins d'INNOVA.

-Pensin que segons tinc calculat, el capital anual d'INNOVA podrà arribar fins als tres-cents seixanta cinc milions d'euros per a l'any 2011, d'aquí deu anys exactes. Això es tot el màxim rendiment que se li pot treure, a un holding d'empreses municipals aplicat en un Ajuntament com el de Reus...no es pot arribar a tenir mes quartos a la butxaca!... – va afegir amb veu entusiasmada -. Perdò -, es va excusar el senyor Bosc -. Volia dir: mes quartos a la caixa forta d'INNOVA, que estarà ubicada al meu propi despatx de director, que tindrà a la primera planta del Palau municipal de l'Ajuntament de Reus, on vostès els maçons del “Temple de la llum universal de Salomó”, en seran partíceps, si volen... – va concloure observant al públic amb un somriure encomanadís. Aquest va començar a aplaudir de manera sonora.

-Moltes gràcies senyor Bosc – va afegir l'alcalde de Reus, emetent un gest de satisfacció moderada -. Pensin que ara mateix estem treballant perquè la nostra ciutat arribi a tenir mes de cent mil habitants, i gaudir de les mateixes subvencions que reben els municipis que tenen fins a 750.000 persones censades. D'aquesta manera també tindrem un pressupost molt mes elevat. Per tant – va explicar -, a través d'INNOVA, encara podrem fer molta mes inversió, moltíssima mes inversió de tot el que està previst – va recalcar amb un to de veu fanàtic -. Perquè segur que la nostra ciutat de cara al 2011, arribarem a tenir un total de duescents mil persones censades i empadronades, superant inclòs a la nostra veïna Tarragona – va proclamar en Mixet Murri -. A més tot això, tal com he comentat abans; comportarà la creació d'una nova area metropolitana que es dirà “Camp de Tarragona”, perquè com vostès saben, l'area metropolitana de Barcelona ja ha quedat molt petita, i s'ha d'aprofitar el terreny pla i totes les comoditats costaneres i estratègiques de que gaudeix el nostre territori de cara el futur. Per tant, això també suposarà una inversió notable des de Reus, que serem co-capital amb Tarragona...fins i tot crec que serem la segona ciutat de Catalunya, potser no amb mes habitants, però si en tenir el pressupost municipal mes elevat després de Barcelona...sobretot gràcies a INNOVA SL...per tant – va afegir, emetent un gest d'aprovació vers al senyor Bosc, que somreia tot satisfet -. Inverteixin en INNOVA! –va demanar amb entusiasme, mentre alçava les seves mans blanques i grassonetes -. I a canvi, els hi tornarem el vostre temple maçònic totalment intacte i tot el que ens

demanin. Si convé l'expròpiarem dels particulars actuals i arribarem fins al tribunal superior de justícia de Catalunya...

Tot just finalitzar el seu discurs tan innovador, tots els assistents d'aquell acte tan reusenc, van tornar a aplaudir de manera efusiva i calorosa.

Finalment aquella lògia maçònica, temerosa de no poder tornar a recuperar la seva antiga seu oficial mai mes, per fi havien vist la llum al final del tunel. Fins i tot aquell mestre anglomaçó d'origen escocès, va estretar la mà a en Mixet Murri, totalment convençut en invertir quelcom a dins d'INNOVA...

-Sí senyor! – va proclamar aixecant-se del seu seient -. Naltros els maçons de Reus, també creiem en INNOVA. Visca INNOVA! – va cridar a tot pulmó. Disposat a treure diners d'on calgues per invertir en aquell hòlding d'empreses municipals.

-VISCA INNOVA! – van respondre els altres, aixecant-se com ell.

De sobte; tot just en aquell moment de clímax innovador, va entrar un caporal de la guàrdia urbana a dins de la sala i va parlar a cau d'orella amb el senyor Sheriff de Reus, que era també el Regidor de la policia municipal.

Aquest es va aixecar amb un gest sobtat i es va dirigir a la taula presidencial de la entitat, vers on seia l'alcalde, transmetent-li el que li havia dit aquell urbà, parlant-li també a cau d'orella. En Mixet Murri se'l va mirar totalment sobtat.

-Perdonin que ens hagim d'absentar d'aquest acte tan important pel futur de Reus – va dir pel micròfon -. Però es que la nostra Guàrdia urbana de Reus, acaba de trobar el cadàver d'un senyor estranger totalment desconegut, que ha estat crivellat dalt del terrat d'un edifici del centre de la ciutat – va afegir tot nerviós -. De totes maneres, vostès segueixin amb lo seu, i jo us puc assegurar que tot això de la preservació íntegra del vostre temple maçó, està ja totalment garantida. Sobretot si la vostra lògia està disposada a invertir amb naltros a traves d'INNOVA.

-Es clar que sí, senyor alcalde – va respondre en Silvester O'Callahan, amb una gran riulla sonora-. Doni-ho per suposat...ou yeah! – va exclamar aquell gran Mestre maçó d'aquella lògia de caire internacional.

-A naltros, la gent del Círcol, potser, a lo millor, també ens agradaria invertir vers INNOVA – va comentar el president, estretant també la mà del seu alcalde.

-Es clar que sí, això de participar a traves d'INNOVA ho pot fer qualsevol entitat

ciudadana de Reus – va explicar en Mixet Murri, tot satisfet -. Per això he considerat molt oportu que primer havíeu de ser valtros mateixos: els sócis del Círcol de senyors de Reus.

-“Senyors” de Reus amb majúscula, eh? – va preguntar l’Eustaqui Pàmies.

-Es clar que sí – va respondre l’alcalde amb solemnitat municipal -. Per això també he aprofitat la avinentesa de dur a terme aquesta conferència sobre l’ens municipal d’INNOVA, presentant-ho en sócietat a dins mateix d’aquest acte tan transcendental, que heu organitzat els del Círcol de Senyors de Reus. En ple rovell de l’ou que es diu...

Llavors l’alcalde de Reus, abandonà la sala d’actes seguint al Sheriff de Reus, amb aquell caporal de la guàrdia urbana davant de tots tres.

Capítol 25. El Duc de Wad-Ras

Després de la conferència que es va dur a terme a dins de la sala d'actes del Círcol, tots els assistents es van traslladar al restaurant que estava ubicat en una sala del costat, tocant als balcons que donaven a la plaça del Prim.

Malgrat la retirada sobtada de l'alcalde i els seus subordinats, aquell acte tan honorífic va prosseguir, amb el parlament final del gran Mestre de la lògia del "Temple de la llum universal de Salomó", explicant els orígens de la seva ordre i com havia recabat a Reus de manera totalment ininterrompuda des de finals del segle XVIII.

-Com tots vostès saben – va promulgar aquell "Gran Mestre", d'origen escocès-. La nostra lògia segueix mantenint el seu esperit filosòfic, filantròpic cultural. Sempre lluitarem per la recerca de la veritat a través del desenvolupament moral i intel·lectual de l'ésser humà i promoure el progrés econòmic i social. I precisament, aquí a Reus mateix el nostre germà i creador, el Duc Philip de Wharton, va fundar la primera lògia fora de Gran Bretanya l'any 1728, concretament el 14 de juny, dia de la festivitat del Rei Salomó: el pare espiritual de la maçoneria mundial.

>> Llavors la nostra germandat va ser molt perseguida per la Inquisició espanyola, de manera que tots els seus locals, temples, o punts de trobades o "tingudes" maçòniques, sempre van ser molt secretes, tal com va succeir en el cas de Reus que durant tot el segle XVIII i part del XIX. Així doncs, aquesta lògia, la nostra lògia; va gaudir de diversos temples totalment ocults, que només uns quants de nosaltres encara sabem on estan ubicats.

>> Mes edavant, durant la dècada dels anys vuitanta del passat segle XIX, la societat europea ja va ser més permissiva amb la maçoneria i els nostres germans avantpassats, van construir aquest gran temple maçònic ubicat al carrer d'en Roig, la nostra primera seu oberta de cara al públic com a qualsevol altre temple religiós, que volem preservar de la seva demolició. Una gran obra que va ser inaugurada l'any 1882, gràcies a la societat: "La amistad", una delegació local de la nostra lògia, el "Temple de la llum universal". Llavors en Guillermo Hooker Gullick, que era pastor congregacionista nord-americà i amic personal del vostre general Prim, va comprar els terrenys al lloc actual que es diu carrer d'en Roig.

Uns anys més tard i per motius de divisió en grups de treball, els nostres germans

van modificar l'estructura de la nostra lògia central: “El temple de la llum universal”, creant una subseu denominada: “La Igualdad” l’any 1893 i el “Triangulo” l’any 1900, grups i ramificacions que no deixaven de pertànyer a la nostra lògia mare procedent d’Escòcia.

Llavors el Gran Mestre en Silvester O’Callahan, va fer una pausa bevent un glop d’aigua Fontvella.

-Aquí volia fer un incís, agraint la intervenció d’en Joan Prim i Prats, membre destacable de la nostra germandat, que va aconseguir que aquest temple es bastís a Reus. Ell va fer tots els tràmits pertinents perquè la nostra lògia establerta a Reus des de principis del segle XVIII, pogués tenir un edifici, un espai propi on congregar-nos de manera pública i oberta. Perquè fins llavors teníem locals clandestins i totalment hermètics, als ciutadans que no pertanyien a la nostra germandat de la maçoneria funcional. Malhauradament la mort prematura del general, va retrasar l’inauguració d’aquest temple oficial maçó, que es va perdre després de la Guerra Civil, on molts dels nostres germans van ser perseguits pel Règim del General Franco, i van tenir que fugir a altres països del món, per a no ser detinguts.

>> De totes maneres uns quants membres de la nostra lògia, ciutadans de Reus i rodàlies, encara van organitzar reunions i trobades secretes en llocs totalment ocults. Gràcies a valtros, tots els qui esteu aquí, descendents dels nostres germans maçons avantpassats, podem recuperar l’antiga seu d’aquest temple, que actualment es un simple magatzem d’avellanes. De manera que gaudirem del seu espai físic per tornar a dur a terme les nostres reunions amb els seus rituals pertinents.

>>Nomes volia acabar aquest dicurs, donant el meu agraïment a l’Ajuntament de Reus –va prosseguir el Gran Mestre maçó-, i als seus responsables, que ens han promès preservar la integritat física d’aquest temple del carrer d’en Roig. El restauraran i ens el cediran a naltros, a canvi d’invertir a INNOVA, d’on treurem també grans beneficis econòmics i lucratiu, que seran per la nostra lògia i els seus germans...moltes gràcies a tots, per ser aquí i per ajudar-me a dur a terme aquest acte, dedicat a la memòria del nostre Gran Arquitecte Universal.

Llavors tota la sala va aplaudir de manera sonora. Aquell escocès d’aspecte venerable era un senyor gran d’uns setanta molts anys, que de jove havia estat pelroig. Era una persona alta i molt prima, un home gairebé esquelètic, i duia unes ulleres rodones de muntura daurada que encara ampliaven més la seva solemnitat i credibilitat. El

seu cabell blanc i llustrós, totalment pentinat cap enrere, mes aquelles patilles amb canes que li cobrien bona part del seu rostre, també mostraven la seva procedència aristocràtica d'allà Escòcia. Es deia que tenia parentesc amb la reina d'Anglaterra, i també era propietari de diversos castells al costat de llacs privats, que eren també de la seva propietat.

Llavors en Silvester O'Callahan, va fer un gest al Gran Maçó de Reus perquè s'apropes a la taula presidencial. Aquell home d'uns seixanta i pico anys que es deia Alfons de Boule i Ciurana; es veu que era un antic descendent de la família Boule, que també ostentava el màxim càrrec de la filial reusenca del "Temple de la llum universal de Salomó".

El Gran Maçó de Reus, es va ficar ben enmig de la sala de ball del Círcol, que llavors albergava aquella conferència sobre INNOVA SL, i acte seguit, l'ordenança de l'entitat li va passar un micròfon inhalàmbtric perquè parles.

-Gràcies, gran Mestre – va saludar adreçant-se al seu superior escocès -. Mirin, jo no tinc massa coses que dir, perquè tots ja em coneixeu de sobres – va afegir abans de fer una pausa, emetent un gest amistós vers la concurrència -. Nomes vull recalcar, que la nostra lògia encara es manté fermament unida, amb moltes ganes de prosperar. Ja fa gairebé dos segles que estem instal·lats a Reus, amb tots els pros i contres que hem tingut que superar. I avui mateix, els maçons de la nostra lògia, tenim la missió d'aixecar la ciutat de Reus: la "nostra pàtria reusense" que deia el general Prim amb català del segle XIX, i tornar-la a ficar al lloc on es correspon, enmig del mapa a nivell mundial...

Llavors tothom va tornar a aplaudir de nou.

-Ara mateix, es necessari invertir en aquest projecte que el nostre alcalde ens ha presentat, i que es diu INNOVA – va afegir amb veu solemne -. Això ens costarà molts quartos, però els traurem d'on sigui, no pel bé nostre, sinò pel bé de la ciutat de Reus, que sigui tan rica i pròspera, com la època del Reus, París i Londres. El senyor Mixet Murri, l'actual alcalde de la ciutat, i els principals membres del seu equip de govern, han confiat amb naltros; per mostrar-nos de manera privilegiada el seu projecte tan enriquidor per a tots plegats. I a banda -, va prosseguir l'Alfons de Boule i Ciurana fent una pausa -. Ens han promès que ens tornaran el temple maçònic, el nostre gran edifici que actualment es troba abandonat al carrer d'en Roig a punt de ser enderrocat. Només amb aquesta promesa, val la pena acceptar la seva proposta, una proposta

que es reflectirà també en la prosperitat per tot el nostre terme municipal, a través d'aquest holding d'empreses municipal, anomenat INNOVA SL – va repetir -. Visca INNOVA! – va proclamar de sobte a tot pulmó.

-VISCA! – van respondre els altres.

-I volia acabar aquest petit discurs d'avui, recordant al meu avantpassat, el gran Josep Boule – va recordar el Gran Maçó de Reus -. Un senyor procedent de França, que era de família tan humil, que ni tant se vols es va poder pagar una escola primària. Un home que va emigrar a Catalunya a mitjans del segle XIX, i mentre treballava com a llenyataire, va poder estalviar i obrir una empresa de fusta aquí a Reus mateix, la seva ciutat adoptiva, on va tenir molt d'èxit. Mes endavant, el meu avantpassat es va dedicar al negoci del vi i la seva exportació a l'estranger, que encara li va procurar mes fortuna. Invertint-la gairebé tota en la expansió de la nostra ciutat, comprant diversos terrenys urbans que després va fomentar per a crear edificis tan emblemàtics com la casa Boule del carrer Llovera, Cal Boule que mes endavant es va convertir en el col·legi Maria Cortina, el Mas de Boule o d'en Quer, que després es va convertir en l'actual Barri Fortuny. Fins i tot el meu avantpassat va invertir perquè es bastís aquest actual edifici del Círcol, amb el teatre Fortuny a la planta baixa – va afegir amb veu solemne -. I de la mateixa manera que va invertir tant per la ciutat, jo, en nom del propi Josep Boule, qui també va ostentar el càrrec de Gran Maçó de Reus: us demano que invertiu en INNOVA...res mes, moltes gràcies – va concloure enmig d'una gran ovació general -. I ara mateix – va prosseguir -, m'agradaria donar la paraula al nostre Regidor d'urbanisme: el senyor Pere Potiner, que ens explicarà de manera sincera i honesta, tot el que s'ha de dur a terme vers el temple maçònic que volem recuperar tots plegats – va anunciar el gran Maçó de Reus, mentre el senyor Potiner s'aixecava del seu lloc i estretava la seva mà.

Lavors el regidor d'urbanisme, va agafar aquell micròfon inalàmbric i va començar a parlar, mentre el conserge del Círcol començava a repartir uns dossiers enquadernats, on es mostrava com es restaurarien les façanes exteriors del temple, i com s'adequaria en els espais interiors de l'edifici, per tornar a emprar el culte maçònic d'aquella lògia reusenca tan antiga.

-Bona tarda, sóc en Pere Potiner – va anunciar amb veu sonora-. Sóc arquitecte d'ofici i l'actual Regidor d'urbanisme de l'Ajuntament de Reus, càrrec que ostento des de l'any 1987 i ara mateix, us vull explicar en exclusiva tot el procés de rehabilitació

del temple maçònic, actualment abandonat i que antigament pertanyia a la vostra lògia -, va afegir movent el cap amb cert nerviosisme -. Primer de tot, hem de seguir totes les passes pertinents d'aquest edifici tan demacrat avui en dia. L'antic temple maçònic ubicat al carrer d'en Roig numero 6, actualment és de propietat privada, i encara no està catalogat per l'Ajuntament de Reus com a bé immoble d'interès cultural i historic...mirin, son coses estranyes que passen a dins d'aquesta ciutat – va recalcar emetent un somriure irònic-. El temple maçònic, es el més antic que es conserva en tot l'Estat Espanyol, seguit d'un altre temple que hi ha a Canàries...però en el cas de Reus es troba molt fet malbé. Bé, naltros des de l'Ajuntament, mirarem d'expròpiar primer aquest edifici on el seu propietari actualment ha fet tractes amb una immobiliària de Tarragona, que el vol enderrocar per fer un bloc de cases amb quatre pisos...de moment la Regidoria d'urbanisme els hi hem denegat el permís d'enderrocament i d'obra nova. I acte seguit, en conveni de la Generalitat de Catalunya, el declararem com a bé d'interès cultural per la nostra ciutat, de manera que aquest temple maçó tingui el mateix grau patrimonial que el campanar de Reus, per exemple. Despres el rehabilitarem – va afegir amb veu ràpida-, el restaurarem i l'adaptarem, perquè vostès el puguin emprar un altre cop per a realitzar les seves reunions o “tingudes” maçòniques – va completar amb veu convincent-. De moment nomes cal dir que tot va vent en popa, i he de remarcar, que aquí a Reus, en tenim molt de vent i sempre bufa molt fort, i a favor nostre. Moltes gràcies senyors – va concloure en Pere Potiner Rajola, en mig d'una ovació i aplaudimenta general de tots aquells maçons -. Ara nomes queda dur a terme els tràmits burocràtics pertinents i potser per a finals d'aquest any 2001 o principis del que vé, el nostre temple serà de tutela municipal i despres us el cedirem a vostès, sota la condició de que mai mes s'abandoni ni apareixi cap intent d'enderrocament. Moltes gràcies un altre cop.

Llavors el President del Círcol de Senyors de Reus el senyor Eustaqui Pàmies i Salomó, va prendre la paraula per acomiadar l'acte.

-Bé, moltes gracies a tots plegats: autoritats municipals, sócis de l'entitat, senyors “mestres” de la lògia del Temple de la llum universal – va senyalar -, moltes merces a tots plegats, per haver-nos instruït de totes aquestes novetats que es duran a terme a dins de la nostra ciutat. Això d'INNOVA promet bastant, segur que hi ha molts sócis d'aquesta entitat que hi voldran participar i al mateix temps, em congratula molt, que aquesta lògia maçònica tan antiga de la nostra ciutat pugui recuperar el seu temple, el seu espai on reunir-se i dur a terme les seves tasques. De totes maneres – va

afegir girant-se vers al Gran Mestre Maçó, que seia al costat de la taula Presidencial -, m'agradaria proposar-los, de que si tots vostès algun cop desitjen realitzar un acte cultural com aquest d'avui, una reunió, una trobada o "tinguda" que diuen vostès, la nostra entitat del Círcol, els hi pot cedir un espai provisional de manera gratuïta i sense demanar-los res a canvi, malgrat que molts de vostès també son sócics distingits del nostre Club – va afegir amb un somriure ple d'alegria, observant a uns quants assistents d'aquella lògia maçònica presents allà dins de la sala de conferències.

-Abans de concloure aquest acte tan solemne d'avui – va manifestar el President de la entitat -, m'agradaria obsequiar-lis amb un llibre que explica la història del Círcol de Senyors de Reus, que va ser fundat l'any 1852, gairebé cent vint i quatre anys mes tard que la vostra lògia maçònica. Moltes gràcies senyors.

Llavors tothom va començar a aplaudir de manera sonora, i el Gran Maçó de Reus: el senyor Alfons de Boule i Ciurana, es va apropar a la taula presidencial per entregar una placa al President del Círcol, on hi havia llaurat en plata el símbol de la lògia reusenca, el "Temple de la llum Universal", amb un compàs i un escaire envoltant a la Rosa de Reus. Amb la data d'inauguració d'aquella mateixa lògia instal·lada a Reus l'any 1728, gràcies a la iniciativa d'aquell aristocrata britànic el Duc Philip de Wharton, mort a Reus i enterrat al Monestir de Poblet, uns quants anys mes tard.

Darrera mateix d'aquell gran empresari de Reus, tan important dins del sector dels fruits secs, hi anava un home alt i prim, amb el rostre barbat i el seu cabell negre totalment engominat i pentinat cap enrere.

-Aquest es el Duc de Wad Ras, un descendent directe del general Prim infiltrat aquí dins d'aquesta lògia – va comentar amb un murmur en Pere Tarragó, a l'Almogàver que encara seia al seu costat -. És la persona indicada que et vull presentar ara mateix – va afegir, aixecant-se del seu lloc amb un gest altiu.

-Molt bé, accepto la teva proposta – va dir en Jofré Vinaixa, observant-lo atentament, gairebé com si també l'hagues de liquidar allà mateix -. I aquella comanda que em vas fer ahir per a carregar-me l'escoces, encara ho haig de tirar endavant? – volia saber.

-De moment no cal que l'eliminis...encara – va respondre en Pere Tarragó, amb un murmur.

-Però ja m'has pagat ja un parell de kilets per fer-ho.

-No, ara mateix hi ha canvi de plans – va afegir entre dents-. Potser mes endavant.

Em sembla que abans hauràs de fer unes quantes coses mes per naltros...pel meu sóci i jo.

- Quí es el teu sóci? – va preguntar amb veu esquerpa-. A veure si ho endivino...

-El Duc de Wad Ras – va respondre en Pere Tarragó, amb un somriure irònic

-Molt bé – va dir l'Almogàver -. Qui paga mana.

-Exactament, senyor Vinaixa – va respondre l'altre, intentant apropar-se fins al Duc de Wad Ras de manera discreta.

-El que no entenc – va comentar l'Almogàver-, es perquè aquest polítics d'esquerres que governen la ciutat, que en teoria son francmaçons i pertanyents a una lògia rival, han dut a terme la presentació d'INNOVA aquí mateix, enlloc de realitzar-lo a la seva seu del Centre de Lectura, davant dels seus – va afegir tot estranyat.

L'altre va riure discretament al sentir aquelles paraules d'en Jofré.

-Aquest acte ja es va dur a terme durant el passat onze de setembre, a la nostra mateixa seu del Centre de Lectura – va explicar en veu fluixa, gairebé amb un murmur -. De manera que la meva lògia ja fa uns quants dies que també està assabentada de tot això d'INNOVA, el que passa es que s'han d'invertir tants calers, que els nostres governants també han triat l'opció de proposar-ho a la lògia rival, els anglo-maçons, que tenen molt mes quartos que naltros, els franc-maçons...

-Ara ho entenc millor tot plegat – va anunciar en Jofré Vinaixa, observant a tots els càrrecs polítics que encara quedaven a dins del Círcol, envoltats per aquells maçons i diversos sócis del Círcol.

-Es veu que quan comenci a funcionar INNOVA a dins de l'Ajuntament de Reus, com si fos una gran màquina de fer calers, interessa que hi hagi diversos càrrecs polítics dins del seu consell d'administració – va explicar en Pere Tarragó, que sabia quelcom mes sobre aquell futur holding d'empreses municipals -. Regidors i tinents alcaldes, tant de l'Equip de govern, com de la oposició... alhora també representants de les dues lògies maçones de Reus.

-És clar, ara ho entenc tot – va comentar en Jofré Vinaixa tot satisfet -. El tripartit son els membres francmaçons de la lògia de la “Piràmide de la veritat suprema”, i l'oposició, son membres del “Temple de la llum Universal de Salomó”, ho dic bé això? – va preguntar.

-Ho dius molt bé, xato – va lloar en Pere Tarragó, amb una rialla sarcàstica.

Llavors els de la taula presidencial es van aixecar del seu lloc per saludar personalment als assistents. Aquells maçons reusencs, també van entregar unes plaques mes, al regidor d'urbanisme Pere Potiner Rajola, i al senyor Jaume Bosc Poltrona, qui havia de ser el director gerent de la futura INNOVA.

Aleshores tots plegats es van adreçar al saló del costat, que era on hi havia aquell gran menjador de la entitat. Allà s'havien establert unes deu taules rodones, perquè s'hi assaguessin els comensals, agrupats de cinc en cinc. Totes elles estaven disposades al voltant de la taula presidencial, la qual aquest era rectangular i molt mes gran que la que s'emprava a la sala de conferències. Aquest cop i allà mateix, hi cabien: el President del Círcol, el vicepresident, el secretari i els dos vocals. Emmig de tots plegats, s'havia assegut el Gran Mestre Maçó: en Silvester O'Callahan, el Gran Maçó Reusenc: l'empresari Alfons de Boule i Ciurana, el regidor d'urbanisme Pere Potiner i el futur gerent d'INNOVA: el senyor Jaume Bosc Poltrona. També hi havia dos llocs vacants per l'alcalde de la ciutat i el seu tinent alcalde, que s'havien abassegut d'aquell lloc de manera precipitada, però que podrien tornar a dins de l'entitat un moment o altre...

-Estarà bé aquest menú – va comentar en Jofré Vinaixa, als seus comensals que seien amb ell observant la carta. Es tractava d'una moussaca turca de primer plat, o un pastís de salmó i gambes, un rodó de vedella amb patates al forn o un conill amb seques amb all i oli per triar. De postres es podia optar per menjarblanc de Reus, crema catalana o un tiramisú casolà.

Allà mateix a la seva taula, hi seia: en Pere Tarragó, en Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau; conegut com el Duc de Wad Ras, un tal Santi Veciana, que era el seu secretari personal i un senyor una mica gran, que es deia Sebastià Borrell que ostentava el càrrec de criat particular, i el seguia a tots els events on anava. Tots plegats eren francmaçons infiltrats en aquella altre lògia rival d'origen britànic, però ningú ho sabia. O feien veure que no...

-Hola Joan Francesc – va saludar en Pere Tarragó, després de que el cambrer prengues nota del menú -. Mira, ara mateix, et volia presentar a un gran amic de la família...

- Encantat – va saludar l'altre, mentre estretava la seva mà a en Jofré Vinaixa.

Aquest es va fixar millor amb aquell home d'uns quaranta i pocs anys, de port totalment aristocràtic, que tenia el cabell negre engominat i pentinat cap enrere. El seu

rostre senyorial, era força atractiu i amb una barba molt ben retallada, coronada pels seus ulls blaus tan brillants que semblaven irradiar llum pròpia.

-Podem exposar el tema sense cap problema – va dir en Pere Tarragó, observant pel seu voltant, tothom parlava acaloradament en les seves taules.

-Si es clar, ara mateix – va dir aquell home trient-se una cartera de cuir negre de la seva Amèrica blava marí impecable, feta a mida també a cal Queral. En Jofré també vestia d'aquesta sastreria tan reusenca, i allò ja li donava molt bona impressió.

Lavors aquell home va agafar una tarja de visita d'allà dins i se la va passar a en Jofré, amb un gest elegant i ple de solemnitat.

-En primer lloc, permeteu-me que hem presenti – va anunciar amb veu ampulosa-. Em dic Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau, sóc un aristocrata reusenc de tota la vida, però de tant en tant també resideixo entre les meves propietats que tinc a Madrid, Barcelona i en diversos llocs de l'estranger des de fa molts anys.

En Jofré es va sentir traspasat per la seva mirada tan carismàtica, i la seva presència força magnètica, gairebé absorbent. El seu rostre li era força familiar i ràpidament s'adonà de que era gairebé com una mena de reencarnació del seu avantpassat: el general Prim. Però amb un look molt més modern i actual, potser amb una petita patina decadent, però atractiva al mateix temps.

-Com pots apreciar sóc descendent del general Prim de Reus per part de pare – va senyalar aquell home -. Actualment també ostento el títol nobiliari de Duc de Wad Ras, en honor del meu avantpassat –va afegir-. Avui en dia, també resideixo a Reus, perquè tinc una casa familiar a la raval de Santa Anna, i un mas ubicat a la carretera de Riudoms, tocant amb el terme municipal de la població veïna.

-Em pensava que la branca directe del General Prim s'havia tallat amb els seus fills, que no van a tornar a ser pares biològics– va recordar en Jofré Vinaixa, emprant els seus coneixements bàsics sobre la vida del militar reusenc -. Perquè em sembla que el seus fills legítims: en Joan Prim i Agüero i la seva germana Isabel, van morir sense tenir descendents...

L'altre va trigar en respondre, emetent un somriure irònic, gairebé de superioritat.

-En Joan Prim va tenir diversos fills il·legítims, a banda dels reconeguts oficialment, senyor Vinaixa – va replicar l'altre -. I un dels seus fills bastards– va afegir lentament-, va ser amb la pròpia Reina Isabel II de Borbón, quan encara era soltera i sexualment

molt promíscua...com ell mateix.

En Jofré Vinaixa el va comptemplar tot sorprès, al sentir dir una barbaritat com aquella. Llavors va observar als altres comensals de la taula i tots van afirmar amb el cap.

-Ostres!, no ho sabia això, que el nostre general, tingues descendència amb al pròpia reina d'Espanya de llavors, la seva pròpia sobirana! –va manifestar totalment escandalitzat -. Sembla quelcom impossible – va comentar, observant millor la tarja de visita del seu interlocutor.

-El descendent bastard que va tenir amb el general Prim, va ser un tal Juan Alfonso Prim de Borbón, nascut a finals d'agost de l'any 1856, fruit d'una relació totalment adultera entre el militar reusenc i la monarca espanyola. Ell va ser el meu avantpassat directe i motiu pel qual, aquesta branca de la família reial va heredar aquest títol de Duc de Wad Ras, quan va morir el general Prim...

En Jofré Vinaixa va moure el cap totalment ple d'incredulitat, mentre encenia un cigar Chesterfield dels seus, però primer en va oferir als altres, que no en van voler...

-No m'ho puc creure – va dir amb un gest de rebuig-. Si el propi General Prim va fotre fora d'Espanya a la pròpia Reina Isabel II, i va ficar a l'Amadeu de Savoia en el seu lloc...

-Això va succeir durant els darrers capítols d'aquesta historia, amic meu – va senyalar en Joan Francesc Prim de Borbón -. La reina Isabel II va ser coronada com a sobirana d'Espanya quan només tenia tretze anys. Llavors ja era una noia molt tendra i simpàtica, una mica grassoneta, però molt atractiva segons els cànons de la època – va prosseguir aquell aristocrata reusenc-. Lo suficient promíscua, com per mantenir una infinitat dde romanços amorosos amb diverses personalitats de la seva epoca, que pul·lulaven per la cort madrilenya. Durant aquell temps, tot just quan estava a punt de casar-se amb el seu cosí: l'infant Francesc d'Assís i Duc de Cadis, la nostra estimada reina va mantenir un romanç secret i molt intens amb el propi general Prim. Ella encara era una tendra adolescent de setze anys, que es va sentir atreta pel carisma d'un militar de fama internacional i ple de gallardia. Llavors en Joan Prim i Prats, també era un dels principals protectors de la seva corona, i molts cops va ser designat com a guardaespalles personal. Pensi que en aquell temps, en Joan Prim era un home adult força atractiu que tenia setze anys més que ella. Evidentment el romanç va sorgir entre tots dos de manera totalment inesperada, perquè en Prim encara era un home solter

de trenta i pocs anys, que li agradava seduir a la seva pròpia reina i sobirana, cada cop que visitava la cort, o li feia de protector.

>> Llavors el meu avantpassat, va tenir un romanç intens amb ella que va durar unes quantes setmanes, fins que la Reina d'Espanya va quedar embarassada d'ell i va tenir el seu fill il·legítim totalment en secret, tot just abans de casar-se amb el seu cosí germà. Un secret que es va mantenir fora de qualsevol escàndol d'aquest tipus, per no fer trontollar la corona espanyola.

-Vaja, una veritable novetat històrica això que m'esteu explicant – va comentar en Jofré Vinaixa, fascinat per aquella història dels orígens familiars del Duc de Wad Ras.

-En aquells anys, ja es comentava per la cort espanyola, que la reina Isabel odiava al seu promès, del qual deien que era bisexual o homosexual – va afegir aquell aristocrata reusenc -. Mes endavant, la reina sempre descrivia la seva nit de noces tot dient : “com m'havia de tractar, un home que duia mes puntes que jo mateixa” –va citar el Duc de Wad Ras amb una rialla irònica-. Es per això que la reina d'Espanya no va tenir cap fill directe del seu marit, sinò amb els seus amants, entre ells el capità d'enginyers de la cort Enric Puigmoltó i Mayans, qui molts suposen progenitor del seu únic fill baró, el futur mónarca Alfons XII.

>> De totes maneres, tal com he dit abans, la Reina Isabel II ja havia tingut un primer fill il·legítim del propi general Prim, cosa que es va mantenir totalment en secret, perquè durant el període de l'embaràs de la reina d'Espanya, el pare biològic de la criatura també patia exili. Gairebé no es va assabentar gens ni mi mica sobre l'existència del nen que va tenir amb l'Isabel, un nadó que va ser donat en adopció al convent de les Descalzas Reales de Madrid, unes setmanes abans que la Reina es cases amb el Duc de Cadís. De manera que quan va morir el seu pare biològic a finals del 1870, el fill il·legítim d'en Prim i la Reina que llavors tenia uns catorze anys, ja estava allistat al cos de la cavalleria del Marquès Castillejos, ubicada aquí a Reus mateix.

>> Això va passar perquè quan va morir son pare biològic, el van traslladar des de Madrid mateix, perquè el nen no prengues mal. Llavors el general Prim encara tenia molts enemics allà a la Capital, i llavors Reus, considerada com a “ciudad esforzada” per la pròpia Reina Isabel segona, semblava ser un lloc mes segur que la capital espanyola.

>> Mes endavant, “lo” meu avantpassat va iniciar una carrera militar seguint les passes del seu progenitor i quan va ser major d'edat ja va rebre el títol de Duc de Wad Ras, atorgat pel propi Alfons XII, tot just quan la monarquia borbònica va tornar a ser

instaurada a Espanya. I malgrat que la Isabel segona, mai el va reconèixer de manera oficial com a fill seu, li va otorgar els cognoms de Prim i de Borbón, creant una branca familiar paral·lela, de la qual sóc descendent directe – va concloure el Duc de Wad Ras.

-Vaja, quina historia mes trista – va comentar en Jofré Vinaixa, veient com els cambrers ja començava a servir els primers plats- I finalment, que va ser d'aquest minyó, fill bastard del general Prim i d'Isabel segona? – volia saber.

-En Juan Alfonso Prim de Borbón, quan ja era alferes, va tornar cap a Madrid i es va casar amb una aristocrata madrilenya, la Duquesa de Chinchón y Lozano. I malgrat que algú el va intentar convèncer per fer carrera política i reivindicar el títol de Rei d'Espanya, durant el regnat d'Alfons XII, l'home va decidir fugir del país i prosseguir la seva carrera militar a Cuba, on va morir en combat durant una de les primeres insurreccions indígenes a l'any 1898.

-Vaja, quina pena.

-Els seus descendents, per ordre reial i imperiosa, ja van rebutjar intentar reivindicar quelcom vers la mónarquia, per por de perdre les seves propietats. I ja gairebé des de temps del meu avi, només ens hem dedicat a viure ampul·losament a costa del títol nobiliari que ens va otorgar la Reina d'Espanya, la nostra avantpassada, que seria la meva rebesàvia i el general Prim, el meu rebesavi, tots dos per part de pare, és clar...

-I quina relació teniu avui en dia, amb la resta de descendents d'en Prim?

-Gairebé cap ni una. Ells pertanyen a línies colaterals, perquè cap dels seus fills legítims van tenir descendència directa, en canvi naltros sí...a més també som Borbons.

-Doncs fins ara mateix, no havia sentit parlar mai de valtros – va comentar en Jofré Vinaixa, mirant-se'l amb una mica de desconfiança.

- La nostra branca aristocràtica, sempre ha estat molt ignorada en el sí de la corona espanyola. Finalment s'ens podria considerar com una branca molt il·legítima alhora que molt directa, tant per part dels Borbons, com pels descendents del general Prim, però això no interessa que se sàpiga – va afegir l'aristocrata reusenc, que també s'havia infiltrat dins aquella lògia maçònica, on llavors tots els seus membres sopaven tranquil·lament a la sala del menjador del Círcol de Senyors de Reus.

Aquell aristocrata reusenc: que es feia dir Joan Prim de Borbón i Dalmau, de sobte, es va treure una pitillera totalment d'or. Dins hi havia uns quants cigarretes de marca desconeguda per en Jofré. Tenien un petit anagrama que representava el seu escut

nobiliari, amb les inicials D W D, ubicades de manera triangular al voltant d'aquell escut: "Duc de Wad Ras".

-M'acompanyeu a fumar al balcó? – va preguntar, oferint-li un d'aquells cigars d'elaboració pròpia -. És tabac anglès. Només m'el fabriquen per encàrrec meu a la millor tabaqueria del centre de Londres...

-Encantat senyor – va dir en Jofré Vinaixa, acceptant-ne un. De sobte va observar als seus companys de taula i van fer el gest de rebutjar aquell tabac. Llavors en Pere Tarragó, va fer el gest d'assentiment, gairebé permissiu, perquè l'Almogàver acompanyes a aquell aristocrata reusenc a fumar a la gran balconada del Círcol, que donava directament a la plaça del Prim.

Allà baix a la zona que tocava al carrer Llovera, gairebé al costat de la farmàcia Miranda, hi havia un dispositiu policial amb membres de la Creu Roja. Semblava com si s'haguessin produït un accident o una mort en aquella zona. Però en Jofré ja sabia ben bé del que es tractava.

-Vaja sembla que algú hagi pres mal – va comentar el Duc de Wad Ras, observant aquella escena.

-Sí, potser alguna mena d'accident – va afegir en Jofré, veient com els camillers treien el cadàver d'en Killer Elvis tapat en una mortalla. Llavors l'ambulància va encendre les llums i va tirar cap l'hospital de Sant Joan, acompanyada per dos vehicles de la guàrdia urbana, els quals van començar a fer udolar una sirena. De sobte no va quedar cap urbà en aquell espai. Ni tant se vols hi havia senyals de l'alcalde de Reus i el cap de la policia municipal que s'havien abassegat precipitadament del Círcol, per traslladar-se directament cap a l'escena del crim.

En aquell moment, el sol d'aquella tarda del dia 27 de setembre de l'any 2001 ja començava a pondre's a l'horitzó, però encara hi havia llum suficient com per contemplar aquella plaça tan cèntrica de Reus, des de aquella vista tan meravellosa i immillorable que oferia els balcons de la entitat. El duc de Wad Ras es va ficar el cigar dins d'un llarg filtre de marfil negre i decoracions platejades, on també hi havia gravat el seu escut nobiliari. En Jofré Vinaixa se'l va encendre amb un Ronson d'or pur. Ell també podia fardar si s'ho proposava.

-Gràcies amic meu –va dir el Duc de Wad Ras, començant a fumar de manera suau i elegant, gairebé amanerada. En Jofré també va encendre el seu cigar.

De sobte aquell home, també es va treure dues fotografies, tamany calendari de dins de la seva cartera. Una era en blanc i negre, i l'altre de color. Eren dues instantànies tretes al mateix monument equestre del General Prim, que tenien davant seu. Totes dues fetes des del mateix angle, on es veia la part frontal del bust del militar, aixecant el seu sarbre de manera amenaçadora amb la mà dreta i les regnes del seu cavall amb l'esquerra...

-Fixi's bé en aquestes dues fotografies del monument que tenim aquí davant, captades des del mateix angle – va ordenar aquell home, passant-li primer la que estava en blanc i negre -. La primera foto, va ser presa l'any 1940, tot just després de la Guerra Civil.

En Jofré Vinaixa va observar amb atenció, aquella imatge frontal del General Prim muntat dalt del seu cavall, que es deia "Jamancio", en honor a la revolta que tenia el mateix nom de "La Jamància", però en femení. El cavall tenia el cap mirant a Riudoms, perquè era un penco originari d'aquell municipi veí.

-Una fotografia antiga i normal del General Prim, duta a terme pel costat dret del monument, on es veu la seva cara frontal – va comentar en Jofré Vinaixa com si res, pensant-se de sobte que aquell home li volia prendre el pel.

-Sí és clar, una foto normal del monument del Prim, ubicat ben al mig d'aquesta maravillosa plaça que du el seu nom – va dir l'altre -. Fixi's ara amb aquesta nova instantània en color presa al 1977, tot just després de la inauguració del pàrquing subterrani que també tenim aquí sota mateix.

En Jofré també la va estudiar minuciosament. Llavors va recordar que tot aquell monument equestre del militar i polític reusenc, va ser emplaçat dins del vestíbul de l'Ajuntament de Reus durant la tardor de l'any 1975, mentre es duia a terme les obres d'aquell aparcament de la plaça del Prim que va durar un parell d'anys i mig.

-Aquí tenim la estàtua del nostre general tornada a ficar al seu lloc corresponent, tot just després de la finalització d'aquesta gran obra urbanística que era la més important que es duia a terme a dins de la nostra ciutat - va dir el Duc de Wad Ras com si res, observant a l'altra de manera sarcàstica-. I ara observi ara aquesta nova fotografia – va afegir, passant-li una tercera fotografia totalment actual del monument del Prim -. La he feta avui mateix pel matí, quan li tocava el sol de ple...

En Jofré també la va observar un xic estranyat, però no hi va veure res més.

-Compari les tres alhora – va ordenar el Duc de Wad Ras, amb veu suspicax -. No

hi trobeu cap diferència entre elles?

L'altre les va tornar a observar atentament gairebé mig minut i de sobte va aixecar el seu cap, observant al duc de Wad Ras de manera interrogativa, gairebé com si li faltés un "tornillo".

-No estic boig amic, meu...no pas ara, encara no...- va dir l'home amb un somriure lluent, gairebé com l'anunci d'un dentrífic -. Fixi's millor la gran diferència notable que presenta la fotografia del general Prim en blanc i negre i les dues en color...no ho ha vist encara?

En Jofré les va observar atentament fent un gest negatiu.

-Fixi's en la casaca militar del general – va insistir – en la fotografia en blanc i negre, treta abans de la construcció del pàrquing, la jaqueta del general té un total vuit botons, es poden comptar de manera detallada. Fixi's! – va senyalar el Duc de Wad Ras amb veu excitada -. En canvi, els retrats en color posteriors a les obres del pàrquing del 1977, la casaca del general, només té set botons. En falta un...observi bé en aquest detall

L'altre va comptemplar millor aquells retrats de la estàtua del Prim alçant el sarbre.

-Pot ser que sigui una fallida de l'objectiu – va dir referint-se a la de blanc i negre – i que es produeixi un joc d'ombres que simulin que hi hagi un boto més...vuit botons, enlloc de set – va comentar en Jofré Vinaixa, tornant les fotografies al seu interlocutor, el qual va moure el seu cap de manera negativa.

-Són més aviat vuit botons, els que hi ha en aquesta fotografia en blanc i negre, no pas set. En Prim era maçó i el número vuit, dintre de la simbologia maçònica representa l'infinit... – va replicar aquell aristocrata, tot convençut.

Llavors es va treure un petit estoig de cuir marró de la seva Amèrica blaugarda. Era una lupa del tamany de la esfera d'un rellotge.

-Veu com no es tracta de cap efecte òptic? – va preguntar, mentre l'altre movia el cap de manera afirmativa. Llavors en Jofré Vinaixa va aixecar el seu cap i va observar el monument del Prim que estava davant seu, uns quants metres per sota.

- I a què es degut això? – volia saber, mentre el duc de Wad Ras li mostrava una nova fotografia de l'escultura de bronze. També era feta en color, gairebé a principis dels anys setanta.

-Aquesta foto, es va fer tot just uns dies abans del seu trasllat cap al vestíbul de l'Ajuntament de Reus – va explicar -. Observi el nombre de botons de la casaca militar. També n'hi ha vuit, no pas set...

En Jofré va arquejar les celles emetent un gest d'incredulitat.

-I perquè hi ha aquesta diferència entre unes fotografies i les altres? – va preguntar arquejant les celles, malgrat que ja es temia la resposta evident.

-Doncs perquè no es tracta de la mateixa escultura de bronze amic meu – va respondre l'altre, desant les fotografies dins d'aquella luxosa cartera de cuir negre.

-Vol dir que no es tracta de la mateixa estàtua del Prim, la que hi havia abans i després de les obres del pàrquing que es van realitzar en aquesta plaça? –va preguntar tot sorprès, tornant a observar amb detall el monument eqüestre que tenia davant seu.

-Exacte! – va afirmar l'altre amb veu suau i refinada -. Durant les obres del pàrquing i el seu trasllat pertinent a dins del vestíbul del Palau Municipal, durant l'any 1975, algú li va donar el “cambiazó” i la gent de Reus no es va adonar gens ni mica...

-Ostres, carai! –va exclamar en Jofré Vinaixa, observant-lo de manera totalment incrèdula. Temps enrere havia sentit dir quelcom semblant sobre la estàtua de la Pastoreta Isabel Besora, obra de l'escultor Joan Rebull, que l'Ajuntament de Reus la va cedir al Vaticà, col·locant-hi una replica, o millor dit una mala replica en plena plaça de la Pastoreta de Reus. Allò es va produir en plena nit durant els anys setanta, perquè la gent devota i els veïns de la zona que no hi estaven massa d'acord, no fotessin massa escàndol. De manera que de sobte, l'endemà mateix de sentir dir alguna cosa sobre el trasllat de la Pastoreta cap al Vaticà, ja la van trobar canviada...

Però allò altre del canvi de l'estàtua monumental del Prim, ja era quelcom més fort. Era inclòs molt pitjor que els gegants clònics que volia dur a terme l'Ajuntament de Reus durant aquells anys.

-Sí amic meu, l'estàtua del Prim original, duta a terme per l'escultor Lluís Puiggener a finals del segle XIX, va ser canviada durant les obres del pàrquing de la plaça, o durant el seu trasllat a dins de l'Ajuntament, fins que les obres d'aquest gran aparcament van ser enllestides dos anys després – va explicar aquell senyor que deia ser descendent directe del general Prim-. Potser el procés de sustracció i substitució per una copia falsa, es va dur a terme quan la estàtua encara romania tancada a dins de l'ajuntament, o potser durant l'operació de trasllat...cosa que dubto, perquè tan a l'anada com durant

la tornada, van ser actes multitudinaris, amb un seguici de tota la ciutat i vianants, que van seguir pas a pas el trajecte de l'estàtua d'en Prim des de l'Ajuntament fins a la plaça, com si fos un viacrucis – va recordar del Duc de Wad Ras, rememorant aquell temps quan encara hi havia la dictadura franquista.

-Vaja quina historia tan rara – va comentar en Jofré Vinaixa, apagant la seva cigarreta en un cendrer de peu ubicat en aquell balcó del Círcol. Feia anys i panys que no fumava un tabac tan excel·lent com aquell.

-No és un fet tan estrany com sembla, amic meu –va afegir l'altre-. Perquè es tracta d'un robatori professional, dut a terme per algú, que no volia que la escultura original del general Prim tornes al seu lloc de sempre...sobretot a partir de la inauguració d'aquest pàrquing subterrani que tenim sota els nostres peus.

En Jofré va observar al seu comensal de taula, que també havia apagat la seva cigarreta en aquell cendrer exterior.

-I que va passar doncs amb la estàtua original, la que mostrava vuit botons damunt de la casaca del general, enlloc de set?

-Doncs que algú la va sostreure i va ficar una replica inexacta enlloc seu...

-I perquè es va fer això?- volia saber -. Tant de valor tenia la estàtua original d'en Puiggener? Ni que fos el Guernika de Picasso –va afegir l'Almogàver amb un somriure irònic.

El Duc de Wad Ras va trigar en parlar, observant-lo fixament als ulls.

-Tota l'obra escultòrica del monument eqüestre dut a terme l'any 1891, o sigui en Prim i el seu cavall sencer, va ser construïda totalment en or pur – va explicar amb veu lenta, perquè l'altre ho asimiles millor -. Un or pur i dur, de gran valor comercial, procedent del propi tresor del general Prim, una immensa quantitat d'or que va obtenir durant la seva estada a Mèxic – va afegir de manera experta -. El que passa es que se li va ficar una carcassa de bronze damunt seu, per dissimular el seu gran valor.

>> El seu escultor en Lluís Puiggener, va estar totalment amenaçat de mort pels maçons que s'ho van ordenar si s'atrevia a comentar-ho a algú de fora del cercle de la lògia. I això que l'Ajuntament de Reus de llavors, van denunciar als tallers Masriera de Barcelona, en quedar-se unes quantes tones del bronze que se'ls va proporcionar per la fundició de l'estàtua d'en Prim. I això va passar perquè s'en van fer dues, entens? – va preguntar el Duc de Wad Ras.

En Jofré va afirmar amb el cap.

-Una de les dues estàtues devia ser buida per dintre, la que s'emprava de carcassa – va comentar.

-Exacte – va dir l'altre -. I la segona estàtua va ser la que es va emprar per donar el “cambiazó” a l'original, que era d'or pur per dintre. Perquè els maçons que van promoure aquest monument del Prim, eren anglomaçons pertanyents a la lògia el “Temple de la llum universal”, els antecessors directes d'aquests senyors que hi ha sopant aquí dins –va afegir el Duc de Wad Ras senyalant-los amb la mirada -. Els mateixos que van ocultar el tresor del Marquès de Castillejos aquí a Reus mateix, per ordre expressa del propi General Prim, que pertanyia a la seva mateixa lògia i tenia el grau 33.

-Sabia que en Prim havia obtingut molts quartos durant la seva vida – va recordar en Jofré Vinaixa, rememorant anècdotes que a casa seva li havien explicat sobre el fill il·lustre reusenc-. Sobretot quan es va casar amb la Francisca Agüero, una aristocrata mexicana pertanyent a una família que controlava totes les mines d'or i plata de Mèxic...

-El meu avantpassat va tenir molta sort casant-se amb aquella senyora – va dir el Duc de Wad Ras, observant la estàtua equestre que hi havia davant seu -. Va aconseguir el que es podria dir un “braguetazo” – va afegir amb una rialla.

-I això de la estàtua d'or del Prim totalment camuflada i robada als anys setanta, d'on prové aquesta mena de llegenda urbana que m'esteu explicant? – va preguntar en Jofré Vinaixa, disposat a tornar cap a dins del menjador del Círcol.

-En Prim va rebre una gran recompensa-, va respondre l'altre -. Millor dit una fastuosa recompensa extraoficial, per part del President de la República Mexicana de llavors: en Benito Juárez, en gest d'agraïment quan el general Prim va ordenar la retirada total de les tropes espanyoles d'allà Mèxic - va afegir el Duc de Wad Ras-. Allò va passar tot just quan s'havia de produir un conflicte belic de caire internacional, degut al procés de la guerra de la independència mexicana, on l'exèrcit d'aquell país i tota la seva població s'havien d'enfrontar contra les tropes d'ocupació franceses, angleses austríaques i espanyoles. Però en Prim no va voler arriscar la vida dels seus homes a dins d'aquella gran carnisseria que s'anava a produir mes endavant.

-Vaja, ara ho entenc – va dir en Jofré movent el cap.

-Mes o menys a principis del 1861, els governs d'Espanya, França i de la Gran

Bretanya van decidir d'enviar un exèrcit a Mèxic, amb l'objectiu d'acabar amb el govern revolucionari de Benito Juárez, que de sobte havia suspes el pagament dels deutes que tenia amb aquestes grans potències europees: França, Anglaterra i Espanya.

>> L'octubre del mateix any, a la Convenció de Londres, el govern espanyol es va unir als països aliats per tal d'evitar que Mèxic s'independitzes totalment de l'hegemonia continental, i acabes oblidant de pagar el fort deute bancari que tenia amb Europa – va explicar aquell aristocrata reusenc -. Llavors en Prim va ser designat comandant de la missió militar espanyola, i va arribar al port de Veracruz el gener del 1862. Pel mes de febrer, es va signar l'anomenada: “Convención de la Soledad”, que reconeixia la sobirania mexicana sobre la totalitat del territori federal i permetia l'establiment de les tropes aliades a Orizaba. De totes maneres els francesos volien conquerir Mèxic i implantar una monarquia a càrrec de l'Emperador Maximilià d'Àustria, germà de l'emperador Francesc Josep, el marit de la Sissi –va afegir aquell descendent d'en Prim, amb un somriure irònic-. Aquells eren els veritables designis d'en Napoleó III de França, que volia acabar convertint a Mèxic en una nova colònia francesa, aprofitant-se dels líos dinàstics que hi havia en aquell país, on les branques monàrquiques de diverses dinasties europees, encara hi tenien molt de pes.

-Vaja, molt llestos els gabatxos, com sempre – va comentar en Jofré Vinaixa, sense perdre el fil d'aquella història sobre els avatars del general Prim per allà a Amèrica del Sud.

-De manera que durant la seva estança a Mèxic, el meu avantpassat va intentar evitar les tensions entre els dos bàndols, perquè la cosa no acabes en guerra. Llavors va mantenir diverses reunions amb el ministre d'Hisenda mexicana, en José Gonzalez Echevarria, que era tiet de la seva dona, la també mexicana Paquita Agüero...-va afegir el Duc de Wad Ras, abans de fer una petita pausa.

-Al final d'aquesta vida, tot queda en família – va proclamar en Jofré Vinaixa, amb una rialla irònica.

-Bé, en Prim era un gran embaixador, però la situació era molt complicada, per això va tirar de tots els fils possibles – va comentar l'altre, mirant-se'l de manera molesta per culpa d'aquell comentari tan vulgar-. De totes maneres les converses diplomàtiques d'en Prim com a representant de la coalició europea, amb el govern mexicà d'en Juárez, van ser plenes d'alts i baixos, fins que finalment va convencer als anglesos que es retiressin del port de Veracruz: on estaven tots els exèrcits europeus acuartelats i

a punt d'entrar en acció directe contra Mèxic. Mes endavant ho van fer les tropes espanyoles, de manera que els francesos es van quedar allà totalment sols.

>> Llavors en Prim, ja va veure clar que el govern de Juárez era molt sòlid, comptant amb el recolzament de la majoria de la població mexicana i tot el seu exèrcit, gairebé el triple de les forces europees que controlaven l'eduardiana de Veracruz. Finalment, malgrat que molts dels mandataris espanyols hi estaven en contra, per l'abril de 1862; en Prim va fer retirar les seves tropes d'allà Mèxic i els francesos, sense tenir cap mena de rival europeu allà dins, van acabar instaurant al seu emperador Maximilià per la força, cosa que va donar lloc a una veritable sublevació del poble indígena contra les forces d'ocupació franceses, un conflicte que va acabar amb una veritable carnisseria per part de l'exèrcit francès i l'emperador Maximilià va acabar sent afusellat a Queretaro.

-Vaja, una veritable història d'interessos colonials – va comentar en Jofré Vinaixa, fascinat pels grans coneixements sobre el passat que tenia aquell aristocrata reusenc, que es feia dir: el Duc de Wad Ras.

-De manera que en agraïment total a l'acció d'en Prim, tant el President de Mèxic com els aristocrates d'aquell país, li van entregar una immensa quantitat d'or i joies de tot tipus valorades en cinc-cents milions de reals de llavors...el que ara seria equivalent mes de cinc mil milions de pessetes...

-Vaja no està gens malament això – va comentar en Jofré Vinaixa, fent veure que es creia tota aquella història tan fantàsica sobre el monument del Prim -. I que va fer en Prim amb tot aquell or mexicà? – va preguntar amb una rialla irònica -. Llaurar-se una estàtua d'or, per ficar-la emmig de la seva pàtria “reusenc”?

L'altre va moure el cap amb una mirada hostil.

-Doncs no- va respondre amb veu seca -. Al principi, ho va amagar a dins d'una cambra secreta d'un temple maçó, pertanyent a aquesta lògia d'origen britànic, de la qual ja era un membre destacat, amb el grau numero 33. I aquí a Reus ja hi havia el temple mes vell, bastit gairebé al mateix any 1728, quan el Duc de Wharton es va instal·lar a casa nostra.

-És el mateix temple del carrer d'en Roig, que aquests senyors volen recuperar perquè no s'enderroqui?

-No, allò va ser edificat dotze anys després de la mort d'en Prim, a finals del segle XIX –va respondre el Duc de Wad Ras -. En un principi aquesta lògia maçònica, a la

qual pertanyia el militar reusenc, ja tenien el seu primer temple secret aquí mateix a l'actual plaça del Prim. Sota els mateixos fonaments d'aquest edifici del Círcol.

-Vaja, no ho sabia això – va comentar l'altre totalment estranyat.

-No ho sap gairebé ningú de Reus. Aquesta lògia anomenada el “Temple de la llum universal de Salomó”, es una veritable organització hermètica. Jo he aconseguit entrar i formar-ne part, perquè tinc “sang del Prim”, aconseguint demostrar que sóc descendent directe seu – va anunciar amb solemnitat.

-I com va acabar la historia del tresor mexicà del nostre general? – va preguntar en Jofré Vinaixa, totalment interessat per aquell desenllaç.

- Durant els darrers anys de la seva vida, en Prim va ocultar aquest tresor mexicà aquí a Reus mateix, perquè el volia entregar al futur rei d'Espanya: l'Amadeu de Savoia, com si fos una mena de regal, una dot, o digue-li com vulguis, que li volia otorgar durant l'acte de la seva coronació, perquè la casa de Savoia eren pobres com a rates, i no tenien suficient capital com per poder governar un país tan complicat com Espanya amb totes les colònies que encara li quedaven.

>> Però com que l'Amadeu era un dels pocs prínceps europeus que pertanyien a aquesta lògia del “Temple la llum universal”, en Prim el va escollir ràpidament perquè fos el nou rei de la nació, i també li va voler entregar aquell tresor amb el qual tindria prou quartos propis, com per a mantenir les seves despeses personals i reals durant anys i panys...

-Vaja, això del monument del Prim cada cop es complica molt mes –va comentar en Jofré Vinaixa, observant l'estatua eqüestre amb molta mes admiració que abans -. I que va passar després?

-Doncs que en Prim va ser assassinat de manera brutal al carrer del Turco, un dia abans que arribés el nou mónarca espanyol.

-Sí això ja ho sé...

-El van pelar els maçons rivals: els francmaçons, la majoria dels quals eren revolucionaris Republicans. De manera que matant a en Prim, durant aquells precisos dies d'absència de la figura d'un mónarca; volien iniciar una revolució popular i deixar Espanya sense rei i proclamar la república de sobte, passes el que passes...al menys, matant al general Prim, seria com una mena de detonant de tot allò...

-Vaja, encara és molt més complexa la mort d'en Prim...

- I aquell magnicidi, va ser orquestrat pel propi Duc de Montpensier, un Borbó que havia decidit venjar l'expulsió de la Isabel segona – va afegir aquell aristocrata reusenc -. Un home que també es deia que era francmaçó, pertanyent a la nostra pròpia ordre, que va decidir matar a en Prim, perquè aquest també li havia promès que seria el proper Rei d'Espanya, si li sufragava la “Gloriosa”, aquella revolució on es va expulsar a la Reina d'Espanya, acusant-la de frívola, decadent i bastant inepte per a governar el país. A més aquest home, el Duc de Montpensier estava casat amb la germana petita d'Isabel segona, la princesa Lluïsa Ferranda d'Espanya...

-Déu n'hi do, quins cacaus dinàstics. I diuen que ara passen coses – va comentar en Jofré Vinaixa.

-Pensi que tot aquest munt d'or i joies que tenia el general Prim, procedents de Mèxic, pertanyien al propi tresor de Moctezuma...

-Moctezuma? – va preguntar en Jofré -. Em sona aquest nom...un emperador inca o quelcom versemblant, oi?

-Mes aviat azteca, un poble precolombí que habitava l'actual Mèxic com els Maies –va respondre l'altre -. Aquest tresor que va estar ocult des de temps d'Hernàn Cortes al fons del llac Texcoco, al terme municipal de l'actual Ciutat de Mèxic...algú el va trobar durant l'estada d'en Prim a Amèrica del Sud i se li va entregar. Llavors com que era un tresor digne d'emperadors, el nostre General el volia regalar al futur Rei d'Espanya, però la seva mort sobtada pel magnicidi, va fer que el tresor quedés amagat aquí mateix a Reus durant molt de temps, tal com li he explicat abans.

>> I malgrat que el Duc de Montpensier va fer venir a diversos francmaçons de la seva lògia, per investigar el lloc exacte d'aquestes riqueses, els de Reus el van traslladar en una cambra secreta que hi havia sota els campaments militars de l'actual plaça de la Llibertat, abans coneguda com avinguda dels Màrtirs. Un altre temple maçó ocult de caràcter militar, no pas civil, que va ser inaugurat pel propi general a l'any 1860, quan va venir a Reus a fer un discurs i a entregar el seu sabre a l'Ajuntament.

-Sí és clar. Un bon lloc aquest, per ocultar tresors del general Prim –va respondre en Jofré Vinaixa, intentant que no se li escapés una rialla involuntària.

-Aquells francmaçons de Madrid, tenien el plànol de l'ubicació exacte del tresor dins de l'antic temple maçònic de Reus, bastit al segle XVIII; aquí sota mateix dels

fonaments d'aquest edifici del Círcol. Però quan van arribar un parell de dies mes tard de la mort del general, ja no hi van trobar res. I això que van registrar el temple a fons i van interrogar a tothom qui van poder.

-Ja ho veig –va comentar l'Almogàver -. I què hi feia un temple, maçó aquí sota del Círcol? – volia saber. Allò encara li semblava molt mes estrany.

-Era el primer que va edificar aquesta lògia. Llavors hi havia un antic convent de monges. Eren “Carmelitas descalzas” i el Duc de Wharton, que també feia grans donatius a l'esglèsia, els hi va “llogar” uns espais subterrànics que feien les funcions de magatzems del convent. I ell mateix, ho va convertir en la primera seu del “Temple de la llum universal” fora de les Illes Britàniques...uns mesos abans de crear-ne un altre a Madrid capital...

-I que va passar amb aquest lloc, quan a finals del segle XIX, es va fer l'edifici del Círcol, damunt mateix de l'antic convent de manges? – va preguntar en Jofré Vinaixa.

-Malgrat que el convent de monges es va enderrocar l'any 1868, és va preservar l'espai, tal com era al segle XVIII a sota del mateix solar on s'havia de bastir l'actual teatre Fortuny – va respondre l'altre, que l'havia visitat diverses vegades -. Creant-se diversos accessos per entrar o sortir de dins, des de l'edifici del Círcol i el teatre Fortuny. Perquè molts dels seus membres, també son maçons d'aquesta lògia, malgrat que la entitat en sí, sempre s'ha mantingut al marge de la maçoneria oficial, sigui del tipus que sigui...

-I quan es va edificar el temple del carrer d'en Roig, aquest maçons van canviar de local?

-Sí, mes o menys – va respondre l'altre -. Per això, quan es va bastir el nou temple maçó d'aquesta lògia al carrer d'en Roig l'any 1882, es va traslladar l'antiga seu maçonica vers un espai nou i obert al públic. I és estrany perquè aquest edifici del Círcol, també va ser edificat durant el mateix any que el temple maçònic del carrer d'en Roig.

-Potser no devien tenir prou espai aquí baix – va comentar en Jofré Vinaixa, totalment sorprès, pel fet de que allà sota als seus peus s'hi ubiquès un altre temple maçònic reusenc. No sabia que a Reus n'hi haguessin tants. Es veu que estava tot el centre plagat d'aquell tipus d'arquitectura maçona.

- Llavors l'antic temple secret i subterrani creat per aristocrata britànic al segle XVIII, va restar uns quants anys tancat i totalment abandonat – va prosseguir el Duc

de Wad Ras -. Però després de la Guerra Civil, quan en general Franco va començar a perseguir als maçons de debò, els membres del “Temple de la llum universal”: van abandonar per motius de seguretat l’edifici del carrer d’en Roig i van tornar al seu local d’origen, que encara es conservava en perfecte estat. I es el mateix espai que fan servir avui en dia, fins que l’actual ajuntament de Reus els hi proporcioní l’altre temple del carrer d’en Roig, com a quelcom prioritari que tenen a dins de la seva ordre – va afegir, emetent un somriure sarcàstic.

-I què va passar llavors amb el tresor d’en Prim – va preguntar en Jofré, totalment interessat per aquell fet. Hi havia alguna cosa que encara no li quadrava.

-Doncs que el mestre de la lògia reusenca de llavors, conegut també com a Gran Maçó de Reus, va ordenar que tot aquell or amagat es fongués, i es bastís aquesta estàtua eqüestre dedicada al general Prim, movent fons perquè allò fos un monument oficial promogut també amb el recolzament de l’Ajuntament de llavors.

-Sí, però durant aquells anys, totes les riqueses ja no estaven amagades aquí sota mateix, oi?

-No, tal com t’he dit abans, durant la mateixa nit de l’atemptant d’en Prim al carrer del Turco, les van transportar a l’altre temple maçó militar, que hi havia a sota dels quarters. Un espai circular subterrani que avui en dia deu ser totalment inaccessible. Llavors els maçons de Reus hi van traslladar les riqueses perquè es bastís l’estàtua d’en Prim a finals del segle XIX, gairebé durant la dècada dels vuitanta.

-I els de Madrid, no en sabien res, de l’altre temple militar, com per seguir-ho investigant?

- Es veu que no – va respondre el Duc de Wad Ras -. I durant aquell temps es va decidir dur a terme el projecte del monument d’en Prim, que al principi no es tenia clar si seria una font ornamental o quelcom versemblant...

>> En aquell temps també s’havia enderrocat el convent de monges que ocupava tot el solar d’aquesta plaça, i així es va decidir commemorar aquest espai urbanístic al general Prim, malgrat que llavors ja se li deia com la plaça de la Revolució. El que passa es que el procés va ser molt més llarg de l’esperat, i aquell monument d’en Prim, que finalment va ser una estàtua eqüestre bastida amb tot el seu or procedent de Mèxic, no es va dur a terme gairebé fins vint i dos anys després de la mort del general.

>> Llavors ja s’havia restaurat la monarquia borbònica amb Alfons XII, i els

francmaçons partidaris d'aquesta branca francesa, encara seguien pul·lulant per la ciutat, intentant cercar aquest tresor d'en Prim i quedar-se'l per a ells mateixos, encara que fos a costa d'infiltrar-se en aquesta lògia. Així doncs, el propi Lluís Puiggener, que pertanyia a la mateixa ordre maçònica que la d'en Prim, va dur a terme la seva escultrua eqüestre tota d'or i li va tapar amb una carcassa de bronze, de color negre verdós que tots coneixem. Aquesta obra es va forjar a la casa Masriera de Barcelona, una fundició que també pertanyia a la lògia del "Temple de la llum universal". I finalment es van fer dues escultures: la carcassa que cobria l'estatua d'or, i l'altre monument eqüestre que es va col·locar mes endavant, per substituir a la primera quan van finalitzar les obres del pàrquing subterrani...

-És estrany que tot això es fer a Barcelona, perquè a Reus també hi havia bones fundicions durant aquell temps – va comentar en Jofré Vinaixa un xic estranyat.

-Sí, però això es un poble i la gent s'hagues assabentat ràpidament de que el monument d'en Prim, estava tot fet d'or pur...

-I uns quants anys mes tard, algú es va encarregar de sustreure dita estàtua d'or, ficant una rèplica falsa, oi? –va preguntar en Jofré Vinaixa tot convençut.

-O potser la va tornar a ocultar, perquè no es descobrís el material amb la qual estava forjada– va dir l'altre -. No ho sé ben cert. Sempre hi ha hagut la teoria de que l'or que es va fondre per dur a terme l'estàtua, va ser agafat d'una cambra secreta, un altre temple maçó que hi havia a sota mateix dels quarters de la plaça Llibertat, tal com t'he explicat abans – va afegir el Duc de Wad Ras -. Despres es va col·locar l'estàtua original en aquesta plaça i quan es va tornar a sustreure als anys setanta, potser la van tornar a desar al mateix lloc...o potser no...

-I aquell temple militar, també pertanyia a la lògia del "Temple de la llum universal"?

-Més o menys – va respondre el Duc de Wad Ras -. Eren maçons estrictaments militars, que volien tenir el seu propi espai, per no barrejar-se amb els civils. Però el general Prim, podia estar en els dos llocs alhora...

-Així doncs, podria ser que el cavall del Prim original llaurat d'or pur, estigues amagat a sota mateix de l'antic quartell que hi havia a la plaça de la Llibertat? – va preguntar l'Almogàver, totalment fascinat per aquella historia sobre l'origen del monument del Prim.

-Sí, però es podria trobar en qualsevol altre lloc de Reus, o de fora vila – va respondre

el Duc de Wad Ras tot preocupat, dubtant que el tresor d'en Prim encara es conserves en perfecte estat.

-I jo, què vol que faci per vostè? – volia saber en Jofré Vinaixa, totalment flipat per aquella moguda tan enrevessada.

-Miri, demà mateix dia 28 de setembre, es celebrarà una nova reunió d'aquesta lògia tan antiga de Reus: “El temple de la llum universal” – va explicar el Duc de Wad Ras -. Serà aquí mateix, en un sòtan d'aquest edifici del Círcol. On tots aquests maçons han pogut mantenir i recuperar la seva seu antiga, quan van haver d'abandonar el temple del carrer d'en Roig durant la dictadura d'en Franco.

-Si, es clar – va afirmar l'Almogàver -. Això es comprensible, seria un cas semblant als antics cristians de Roma, quan s'havien de reunir a les catacumbes...

-Doncs demà mateix a les dotze en punt de la nit, es durà a terme una nova trobada o “tinguda” en llenguatge maçó, força important – va prosseguir el Duc de Wad Ras -. Perquè hi ha un nou membre que ha d'entrar, i se l'ha de nomenar com a “germà” d'aquesta lògia reusenca amb tot el seu ritual característic...

-Vaja, i qui serà l'afortunat? – va preguntar l'Almogàver, malgrat que ja sabia la resposta.

-El seu amic: en Pere Tarragó – va respondre l'altre -; que es francmaçó com jo, pertanyent a la “Lògia de la Piràmide de la veritat suprema”, gran rival del “Temple de la llum universal”. Però ells encara no ho saben i mai no ho sabran. I quan se n'enterin de la nostra enganyifa, ja serà massa tard – va respondre el Duc de Wad Ras, ofegant una rialla malvada.

-I llavors que he de fer jo, enmig de tota aquesta moguda?- volia saber l'Almogàver.

-Vostè s'infiltrarà a dins d'aquesta reunió, suplantant a un de naltros. Perquè tots assistirem amb el rostre ocult. Concretament vostè em suplantarà a mi mateix...i farà servir el meu nom maçó de “Washington” i la contrasenya: “Sang del Prim”.

-I per què?

-Durant aquesta cerimònia, el Gran Maçó de la lògia reusenca, traurà una espasa de forma flamígera i llegirà en veu alta un text escrit que hi ha en un llibre de pergami, que es tracta de les actes d'aquesta ordre d'origen escocès amb subseu a Reus, on tots els membres recent incorporats hi signen amb la seva pròpia sang. Allà dins d'aquest

document, també hi ha un antic plànol del centre de la ciutat, dibuixat amb tinta invisible de la època, on s'ubica el parader del monument eqüestre: tot d'or i recobert de bronze...

En Jofré Vinaixa va respirar profundament. Ja sabia el què vindria a continuació.

-I vostè haurà de robar aquest llibre, on signen els nous membres de la lògia cada cop que es produeix un ritual d'aquest tipus. I posteriorment ens ajudarà a esbrinar el lloc exacte on s'oculta aquest monument original, llaurat tot d'or pur. Una veritable relíquia per a naltros. Així de senzill, senyor Vinaixa – va concloure el Duc de Wad Ras, obrint la seva pitillera un altre cop -. Tot perquè la nostra ordre francmaçona, la “Piràmide de la veritat suprema”, pugui obtenir aquest tresor tan apreciat per als nostres rivals...es clar.

-Vaja, sembla facil. Però com ho faré tot això?- va preguntar en Jofré, amb un to de veu dubtós.

-Ho deixaré a la vostra disposició senyor “Almogàver” – va afegir aquell aristocrata reusenc amb veu refinada-. Diguin's el que ens pot costar tota aquesta operació, i li pagarem exactament el que ens demani...

-Cinquanta milions de pessetes, ni mes ni menys – va dir en Jofré Vinaixa, gairebé sense pensar-s'ho.

L'altre va encendre el seu cigar amb el seu encenedor marca Dunhill també d'or, gairebé sense inmutar-se per la quantitat tan desorbitada que li havia demanat.

-Està bé – va dir exhalant el fum amb un gest tranquil -. És un bon preu...i com ho voleu cobrar?

-Primer ingresseu deu milions de pessetes al compte corrent que tinc a la Caixa de Tarragona, aquí a sota mateix – va dir passant-li una tarja amb el numero de compte -. Despres quan jo hagi robat el document que voleu, us l'entregaré en un lloc convingut per mi mateix, i llavors em pagareu vint milions de pessetes, totalment en metàl·lic en bitllets de mil, dos mil i cinc mil...

-Molt bé, això ja ho acabarem de perfilar...

-Finalment – va prosseguir l'Almogàver-, quan hàgiu trobar el parader del monument del Prim original, aquest que dieu que es d'or pur, em pagareu la resta de la quantitat estipulada: vint milions de pessetes amb metàl·lic ...i no direu res mes a

ningú.

-Perfecte senyor Almogàver – va dir l'altre estretant-li la mà -. El meu sóci actual i germà de la nostra lògia: en Pere Tarragó, ja m'havia parlat meravelles sobre vostè...que ja havia treballat per la seva “família” fins no fa massa temps – va afegir amb un subtó de veu sarcàstic.

-Podríem tornar a dins del menjador, no troba, senyor Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau ? – va preguntar en Jofré Vinaixa, senyalant cap a l'interior, on tothom ja estava sopant el primer plat. Llavors ja eren dos quarts de nou del vespre i ja s'havia fet totalment fosc. Aquella xerrada en els balcons del Círcol havia durat uns tres quarts d'hora.

-Sí, no es mala idea – va dir l'altre, quan de sobte va veure entrar l'alcalde de Reus a dins del menjador, acompanyat del seu Primer Tinent Alcalde i Cap de la Guàrdia Urbana de Reus: el senyor Sheriff de Reus, i un munt de policies municipals. Potser n'hi havia tota una vintena.

-Merda ! – va dir en Jofré Vinaixa entredents, sense acabar d'entrar a dins d'aquella sala tan fastuosa.

-Què li passa? – va preguntar l'altre girant-se ver a ell.

-Millor em quedi amagat aquí fora – va dir ocultant-se en la part del balcó on no hi havia finestra -, vostè torni cap a la nostra taula com si res...- va ordenar amb veu nerviosa-. Ja m'espabilaré.

El Duc de Wad Ras va entrar a dins del fastuós menjador de l'entitat, tornant directament a la seva taula amb passes tranquil·les, mentre l'alcalde de Reus es col·locava emmig del menjador del Círcol, parlant amb veu alta.

-A veure senyors, no s'espantin, mirin –va dir amb veu sonora -. S'acaba de produir l'assassinat d'una persona totalment desconeguda, a dalt d'un terrat del carrer Llovera molt proper a aquest edifici, i ara mateix han aparegut uns quants testimonis del carrer, que han vist a un parell de persones sospitoses entrar aquí dins despres de perpetrar el crim – va afegir.

-Si us plau, no es moguin de les taules on estan sopant – va ordenar el Sheriff de Reus, mentre els policies urbans començaven a condonar el perímetre d'aquella sala -. No volem pensar malament de ningú de vostès, però es de rigor que els nostres agents municipals els registrin i els hi facin unes quantes preguntes de rigor...

Lavors tots aquells maçons van començar a protestar enèrgicament, els vint urbans ja s'havien col·locat estratègicament per tota la sala, cobrint també totes les possibles sortides d'aquell espai.

-Si us plau, estigueu-se quiets i asseguts als vostres llocs, la cosa serà ràpida, si us plau! – va ordenar l'alcalde de Reus, amb un somriure forçat.

-Ara mateix entrarà un matrimoni de gent gran-, va explicar el tinent Osorio, el caporal d'aquells efectius-. Son els testimonis que han vist a un parell de persones fugir de l'escena del crim. Això s'ha produït farà un parell d'hores, al terrat del carrer Llovera numero 3, on hi ha el cartell de la Coca-cola. No es moguin si us plau, potser les dues persones que busquem i es troben dins d'aquesta sala, duen armes de foc al damunt.

Capítol 26. Una detenció sobtada

En Pere Tarragó va sentir com una mena de bot al cor, quan va veure com dos d'aquells urbans es dirigien també a la seva taula demanant la documentació dels comensals. El Duc de Wad Ras es va aixecar de manera molesta.

-Ecoltin, que es pensen que nosaltres som delinqüents? – va preguntar, tot ofès.

-Si us plau – va dir un dels urbans -, es tracta d'una actuació de rutina-. Ensenyin's el seu DNI i deixis registrar pels nostres experts...

Llavors mentre els dos agents examinaven els seus documents d'identitat, tal com succeïa amb les altres taules, va arribar un altre urbà amb un detector de metalls portàtil, que tenia forma de raqueta de ping-pong amb el mànec molt més llarg.

-Aixequi's del seu lloc si us plau –va demanar, a la resta d'integrants de la taula: en Santi Veciana, que era el secretari del Duc i en Sebastià Borrell el seu criat personal.

I un per un, van ser “planxats” per aquell aparell electrònic. Quan li va tocar el torn al propi Pere Tarragó, el detector de metalls va començar a pitar de manera impertinent.

-No passa res, sempre duc una pistola damunt per casos de defensa personal – va dir de manera tranquil·la, aixecant la seva Amèrica i mostrant la seva aixella esquerra, on hi havia la funda amb l'automàtica a dins -. Tinc llicència d'armes per emprar-la, eh? – va dir.

Un d'aquells urbans va agafar la pistola d'en Pere Tarragó, amb un gest ple de desconfiança.

-Ensenyi'm el permís si us plau – va demanar.

I en Pere Tarragó va obrir la cartera, on hi havia la targeta de plàstic emesa pel ministeri de l'interior d'Espanya, i el departament de policia de la Generalitat de Catalunya.

-Ho tinc tot en regla, veuen? – va preguntar, disposat a recuperar l'arma de foc, que llavors tenia el seguro ficat.

-Ens la quedarem per examinar-la bé –va dir un d'aquells agents, ficant-la a dins d'una bossa de plàstic-. Quan tot quedi aclarit us la tornarem – va afegir observant-lo amb desconfiança.

-De què es tracta exactament? – volia saber en Pere Tarragó, mentre tots els presents d'aquell sopar també se'l miraven totalment consternats. No s'esperaven que algú dels convidats portés una arma de foc al damunt, encara que fos de manera legal. Però aquell home era un prestigiós empresari reusenc i soci del Duc de Wad Ras, un membre força destacable de la lògia del "Temple de la llum universal de Salomó".

- Ha aparegut un cadàver crivellat a trets molt a prop d'aquest lloc – va informar, el policia urbà -. I estem escorcollant tota la zona, inclòs aquí dins. Per tant vostè podria ser una mena de sospitós...

-Però que diu, home? – va preguntar en Pere Tarragó, rient de manera irònica. De sobte va sentir com el trincaven dos urbans mes pel darrera.

-No es mogui d'aquí si us plau...

Llavors el detingut es va girar i va propinar un ràpid cop de puny, a les costelles de l'agent que tenia darrera seu, al costat esquerra i va intentar fugir d'aquella sala, obrint-se pas entre els assistents.

-Deteniu-lo que no s'escapi! – va ordenar el tinent Osorio, que havia comptemplat tota aquella escena des d'un parell de taules mes enrere.

De sobte el cos rabassut d'en Pere Tarragó, va ser placat per sis urbans, que el van detenir sense pietat, emmig d'un gran rebombori dins la sala.

-Si us plau, silenci! – va cridar l'alcalde de Reus, tot nerviós allà al Círcol -. No es moguin dels seus llocs. Això és un cas molt important! – va exclamar.

En Pere Tarragó va ser enmanillat i dut directament davant del caporal de la guàrdia urbana de Reus, que llavors estava en companyia dels dos testimonis que l'havien vist sortir d'aquell pis del carrer Llovera en companyia d'una altre persona, després de pelar a en Killer Elvis. Els testimonis es tractaven d'una parella de gent gran, que els havien vist fugir des de la plaça del Prim mentre estaven sentadets en un banc de la plaça.

-El reconeixeu? – va preguntar el tinent Osório.

-Sí, sí, es un d'ells, es el noi de cabells llargs i arrissats que va sortir per aquell portal del carrer Llovera i va entrar directament cap aquí al del teatre Fortuny – va acusar l'home, que devia tenir vora uns vuitanta anys.

-També n'hi havia un altre que ho va fer després – va afegir la seva senyora-. El seu company era molt mes alt i robust, mes atractiu que ell i molt ben vestit, però va tirar

carrer Llovera amunt i al cap de deu minuts va tornar a baixar i entrar pels porxos de la plaça del Prim...

-Xec, però vostès qui són? – va preguntar en Pere Tarragó, tot ofès -. No els conec de res i m'acusen de participar en un crim que no he comès.

-Falta un comensal en aquella taula on seia el detingut – va comentar un urbà, procedent d'aquell indret del menjador -. Hi ha un plat de sobres i els assistents del sopar diuen que es tracta d'un home similar al que descriuen els testimonis...però ningú sap qui es exactament, ni on ha anat a parar. L'últim cop que l'han vist per aquí dins, estava fumant al balcó en companyia d'aquella altre persona – va afegir, senyalant al Duc de Wad Ras.

-No sé de qui em parlen, gairebé no el conec de res – va respondre en Pere Tarragó, observant la mirada acusadora del tinent Osório.

-Porteu-me els altres comensals de la seva taula – va ordenar.

Llavors aquells urbans van conduir el Duc de Wad Ras i als seus servents, vers la seva presència.

-El qui falta es un parent meu – va respondre l'aristocrata reusenc, de manera impecable quan se li va preguntar -. Que també estava convidat a aquest acte de la nostra lògia...

-Com es deia aquesta persona? – va preguntar el tinent Osório.

-Roger Martorell – va mentir el Duc de Wad Ras, inventant-se un nom fals de manera refinada -. Es un empresari de Reus.

-I on es troba ara mateix?

-Em sembla que ha anat al lavabo, perquè no es sentia una mica indisposat, i encara no ha tornat. Segur que es deu haver espanta't al veure-us a tots aquí dins – va afegir amb una rialla sarcàstica.

El caporal de la Guàrdia urbana, va observar als seus homes amb la mirada interrogadora.

-No hi ha ningú mes a dins de la seu Círcol, tret dels cambrers i cuiners – va dir un dels agents municipals.

-Interroguin tots els assistents d'aquest sopar i prenguin nota dels seus trets

fisionòmics – va ordenar -. En quant al detingut, el durem directament cap a comissaria on l'interrogarem a fons i mes tard el ficarem a disposició judicial, traslladant-lo cap els jutjats –va afegir amb veu freda.

-Ei, que jo tinc els meus drets! – es va queixar en Pere Tarragó, disposat a sortir d'aquella situació tan compromesa.

-De moment el detinc per oferir resistència a l'autoritat, agredir a un agent de la urbana i perquè la calibrada de les bales de la seva arma, seria del mateix tipus que un dels projectils que s'han trobat al cadàver de la plaça del Prim – va acusar el tinent Osório, emetent un gest rutinari.

Llavors aquella mitja dotzena de policies municipals es van emportar en Pere Tarragó, evacuant-lo del menjador del Círcol emmig d'un clamor de protesta.

-Tranquils senyors, no passa res – va dir l'alcalde de Reus, aixecant els braços amb un gest de demanar calma -. Ja està tot solucionat. Ara mateix acabem de detenir al sospitós, que em consta que gairebé no forma part de la vostra lògia i a continuació seguirem cercant al seu complice...poden prosseguir amb el seu sopar i gràcies per convidar-nos en aquest acte – va afegir, mentre tothom seguia xiulant a la sala. Fins i tot del Duc de Wad Ras.

En Mixet Murri Segarra, va saludar els qui presidien l'acte i va marxar d'aquell lloc, seguit pel seu tinent alcalde, el senyor Sheriff de Reus.

Llavors els maçons també van començar a xiular i a escriidassar la resta de membres representants de l'ajuntament de Reus, que estaven sopant amb ells i aquests van acabar aixecant-se de la taula presidencial amb un gest confús i van abandonar el menjador de l'entitat, darrera mateix del seu alcalde. Segur que la preservació del seu temple antic no arribaria a bon port, perquè els membres d'aquella lògia maçònica també tenien el seu orgull propi, quan algun dels seus membres era detingut per les autoritats municipals.

Capítol 27. Una nova trampa

En Jofré Vinaixa va arribar d'una arrebolada fins al seu despatx del carrer Llovera. Llavors només pretenia agafar tot el caleram que havia recuperat i fotre el camp de Reus, fins que aclarissin les coses. S'estava ficant a dins d'una nova moguda tan o més xunga que tot allò del 11 de setembre, i potser aquest cop si que l'acabarien trincant de debò. Però aquesta vegada els seus darrers avatars es duïen a terme en ple centre de Reus, del "Món de Reus", que deïa en Jordi Pujol i altres periodistes i comunicadors locals...

Mentre tots aquells agents de la Guàrdia urbana entraven a dins del menjador del Círcol, l'Almogàver havia sigut prou hàbil com per descendre des de la seva balconada que es trobava en la primera planta d'aquell edifici, logrant-ho sense prendre dany. Ho va fer baixant una alçada de deu metres, ajudant-se amb un d'aquells cinturons amb arnesos camuflats, que li havien passat els d'Al-Qaida durant l'estiu passat. En tenia dos, el primer d'ells l'havia perdut mentre fugia de l'atemptat del World Trade Center i l'altre sempre el duïa ficat damunt seu per si de cas. El garfi es va enganxar força bé en una de les columnes de la barana del balcó principal de la seu del Círcol, i en Jofré va poder descendre per la seva façana fent ràpel, i arribant a terra sense cap incident.

Llavors va prémer un ressort adjunt a la sivella, i allò va provocar que el cable de l'arnes s'anes enrotllant a dins del seu cinturó de manera automàtica, tot just després de que s'obrissin les petites urpes del garfi enganxades a una la columna de la balaustrada, lloc on estava lligat.

-Alto no es mogui! – va sentir que li ordenava de sobte una veu autoritària, darrera seu. En Jofré es va girar lentament direcció a l'interior dels porxos. Es tractava d'una parella de la guàrdia urbana que estaven custodiant l'entrada del teatre Fortuny, per on també s'accedia a les dependències del Círcol.

Eren un noi i una noia força joves, que s'havien quedat allà baix vigilant l'accés principal del recinte.

-Mans enlaire! – va ordenar la policia municipal, mentre l'apuntava amb la seva arma recent desenfundada. L'altre estava a punt de parlar per la radio demanant reforços.

Però en Jofré Vinaixa va saber actuar ràpid, amagant-se darrera mateix d'una d'aquelles pilastres exteriors dels porxos de la plaça del Prim, desenfundant la seva

pistola Caracal que duia sempre damunt seu. Ja tenia el silenciador ficat. Aquella agent municipal va disparar un parell de trets que van anar a parar directament al podi de la estàtua del Prim, perquè llavors no deambulava ningú mes per aquell indret.

Tot just quan la parella d'urbans van sortir de dins dels porxos per llençar-se directament en contra seu per a detenir-lo, en Jofré que ja havia endevinat els seus moviments; es va esperar postrant-se totalment agenollat al terra per a disparant-los a bocaterrossa. Aquells policies no duien cap armilla antibales i van ser crivellats sense pietat per l'Almogàver, que havia tingut temps de posicionar-se per apuntar bé. Llavors els va rematar amb dos trets al cap a cadascun d'ells, mentre es revolcaven pel terra totalment malferits.

-Teniu fills de puta! – va insultar amb veu feroç -. Així aprendreu a ficar multes a la penya!

Llavors, sense que ningú mes el veiés, es va desar la seva pistola a dins de l'Americana i va començar a caminar amb passes ràpides direcció al carrer Sant Joan de Reus, passant per davant de l'entrada de la Caixa de Tarragona. Despres de caminar uns vint metres, va torçar per la dreta pujant pel carrer dels Recs, que aleshores tampoc estava massa transitat. Finalment va tornar a girar pel carrer Boule, per dirigir-se directament cap el carrer Llovera, on tenia el seu despatx. Recolliria tota la pasta que tenia guardada trinco-trinco, i fotaria el camp de la ciutat durant una bona temporada. Aquesta vegada ja en tenia prou en ficar-se dins d'emboics d'aquell tipus.

De sobte, gairebé quan estava caminant a l'alçada de l'entrada de la cambra de Comerç i Navegació de Reus, va observar de lluny com l'alcalde de Reus, en Mixet Murri, baixava pel carrer Llovera, acompanyat del Sheriff de Reus i una patrulla de cinc urbans mes. De fons es sentien nous sons de sirenes i ambulàncies. Segur que ja havien descobert els cadàvers dels altres dos agents, crivellats allà mateix als porxos de la plaça del Prim. En Jofré es va ocultar ràpidament dins de la entrada de l'edifici de la Cambra, (on també hi havia la Llotja de Reus), perquè no el veiessin.

Durant la conferència duta a terme al Círcol, l'alcalde l'havia reconegut lleument amb la mirada, però durant el sopar no s'havia adonat de la seva absència.

A continuació, caminant amb passes tranquil·les per a no despertar l'atenció, va arribar al carrer Llovera numero 41; aquell edifici vell del centre de Reus, ubicat gairebé davant mateix del Viena i de l'antic Salvador Batlle. Llavors hi havia una franquícia de la casa Lacoste als seus baixos. La porta de ferro forjat del carrer estava oberta i les

escales totalment fosques. En Jofré no es va molestar en encendre la llum interior i es va dirigir directament a l'entresol. Va treure les claus del seu pantaló i va obrir els dos panys. El de dalt i el de baix. No havia ficat l'alarma de la seva oficina, perquè no havia tingut temps. Quan entres a dins del seu despatx d'informàtic, recolliria el maletí amb l'escurçò negre dins, i tot el caleram que li havia donat en Pere Tarragó (on també hi havia aquells setcents vuitanta mil dòlars de la Irina), ficaria l'alarma i cardaria el camp ben lluny de Reus, prenent-se unes bones vacances cap a l'estranger.

De sobte, només obrir la porta de la seva oficina i entrar a dins amb un gest àgil, algú el va empènyer pel darrera i algú altre li va fer una traveta. Quan s'anava a incorporar, va sentir un fort impacte metàl·lic al seu rostre que el va fer retrocedir amb un crit de dolor. Algú li havia pegat amb un puny americà. Quan començava a desenfudar la seva arma, va rebre una forta puntada de peu a l'espatlla, que el va fer caure a terra totalment rodó. Llavors va notar com dues persones de gran tonelatge el tenien totalment immobilitzat. En aquell precís moment es va obrir la llum del sostre del rebedor, i en Jofré Vinaixa va veure el rostre de la Irina apuntant-lo amb una pistola amb silenciador.

-Hola senyor Almogàver – va saludar parlant amb rus, mentre un somriure sarcàstic es dibuixava en el seu rostre tan atractiu -. Per fi, ens tornem a veure.

Amb ella hi havia dos païos alts i cepats com a torres que el tenien capturat. Potser mesuraven més de metre noranta i pesaven els seus cent vint kilos pertinents. Tenien el cap rapat a l'u, i les seves faccions denotaven que eren totalment de l'Est: dos sicaris mes al servei d'aquella russa mafiosa que ja estava ben integrada dins del Món de Reus.

-No saps com m'alegro de veure't un altre cop –va saludar en Jofré Vinaixa, gairebé sense poder-se moure. El paio que el tenia agafat pel darrera, li apretava el coll de mala manera. Mentre que el que el subjectava pels braços, també el tenia immobilitzat del tot.

-Aquests són els meus “germans” actuals – va anunciar la russa, mostrant-li també el seu puny americà en la mà lliure -. Son búlgars molt professionals, un es diu Adrian i l'altre es en Basiliev: dos antics mercenaris de la guerra dels Balcans. Els acabo de contractar perquè treballin per mi, només per mi...- va afegir, fent un gest amb la mà perquè l'alcessin i el fiquessin dret del tot.

-I a que es deu l'honor d'aquesta visita? –va preguntar en Jofré Vinaixa, sense acabar de creure-s'ho.

-Vull recuperar els calers, aquells dòlars Amèricans que et vaig prendre a Hawaii...

-Eren diners meus, xata – va aclarir en Jofré.

-Si però tel's van agafar els del FBI, i jo els hi vaig tornar a prendre a ells...

De sobte aquella paia, es va ficar millor el seu puny americà i li va fotre un altre bon mastegot a l'estomac, com si ho hagues practicat durant tota la vida. En Jofré va tossir ple de dolor.

-Vull que hem diguis on els tens amagats! – va demanar, apropant el seu rostre al d'en Jofré -.I també m'agradaria tenir les pessetes que t'ha pagat en Pere Tarragó recentment...

-Saps moltes coses sobre la meva economia privada, tu – va respondre en Jofré Vinaixa amb veu burleta, abans de que aquella russa li lences un altre cop de puny a l'alçada del pit. Aquells dos païos de l'est el tenien totalment immobilitzat, de manera que la Irina el podia apallissar tranquil·lament fins la mort.

En Jofré va tornar a gemegar de dolor veient les estrelles.

-No es ha costat gens ni mica entrar aquí dins, saps? –va afegir amb una rialla cruel-. Ni tant sols tenies l'alarma del despatx ficada. Ets un desastre!

-Amb valtros no calia, dona...sou com de la "família"...

De sobte la Irina va aixecar aquella litografia d'en Ceferí Olivé, on hi havia pintada la festa de Sant Pere amb el campanar de fons; la qual estava penjada al seu despatx, i va trobar-se amb aquella caixa forta empotrada a la paret. Tenia l'obertura rodona. Llavors va llençar el quadre al terra, produint un gran terrabastall de vidres trencats.

-Segur que ho tens tot amagat aquí dins. Dóna'm la combinació, xato! –va demanar, apuntant-lo amb la pistola.

-No m'enrecordo – va respondre en Jofré, desputllant-la amb la mirada. Aquella paia cada cop estava mes bona. Sempre li havia donat bastant de morbo, malgrat que aquell estiu ja l'havia intentat liquidar durant un parell d'ocasions.

Llavors va rebre un altre cop de puny metàl·lic com a resposta. Aquesta vegada el va rebre en plena cara.

-No saps com m'agrada el fet de que hem peguis d'aquesta forma tan suau i dolça –va afegir l'Almogàver, amb una rialla sarcàstica no exenta de dolor.

-Donà'm la combinació de la teva caixa forta, o ara mateix et disparo un tret aquí on et farà mal de debò – va amenaçar la russa tota enfadada, encanonant-lo directament a l'entrecoix. En Jofré va notar la punta del silenciador refregant-li els testicles.

-Val, xata, tranquil·la dona...- va dir una mica mes esporuguit que abans -. Ara te la dono...si despres marxeu del meu despatx i hem deixeu en pau...

-És clar que sí, “carinyo” – va respondre ella, emprant de sobte una veu cada cop més dolça, mentre li acaritava suaument la barbata. Llavors va fer un gest vers a un d'aquells búlgars que el subjectaven -. Basili! – va ordenar-. Tu que saps obrir les caixes fortes millor que jo, ficat'hi tu mateix...

L'home va obeir, dirigint-se cap aquella paret que hi havia enfront. Duia tatuatges xungos per tot el cos, els quals li arribaven fins la part trasera del cap rapat, pujant-li pel coll i les cervicals. Els seus ulls blaus clars, eren tan inexpressius com la mort. Aquell homenet de gairebé quaranta pocs anys, podia liquidar a una persona amb les seves mans nues. Era el típic pintxo que et podia deixar fet polpa si s'ho proposava. La seva massa muscular tan nervuda el permetia ser una veritable màquina de matar.

L'altre búlgar, que subjectava pel coll a l'Almogàver amb una clau experta, era gairebé com un lluitador de pressing catch. Tambe alt, forçut i obès com un bou. Els seus braços eren els mes amples i gruixuts que havia vist en sa vida.

-Va diguen's la combinació i et deixarem en pau – va sugerir la Irina, amb veu suau, malgrat que el seguia apuntant amb aquella arma de foc. La pistola del seu captiu, havia caigut pel terra del despatx, i ningú no l'havia recollida encara.

-Val, ara t'ho dic – va respondre en Jofré -, observant com la resta del despatx estava totalment registrat i esparracat pel terra. No hi havia dubte de que li volien prendre els seus calers i res mes – Numero u, a la dreta, vuit, a l'esquerra, set, a la dreta i zero, a l'esquerra – va recitar amb veu automàtica, anomenant la xifra 1870: l'any de la mort del general Prim.

El sicari búlgar va obeir les seves instruccions, i al acabar de girar l'últim numero va sonar un ressort metàl·lic de dins de la porta metàl·lica de la caixa forta. Llavors aquell pintxo de l'Est, va emetre un gest de satisfacció i la russa va apropar el seu cap vers aquell indret de l'habitació. El búlgar que subjectava a l'Almogàver, també va desviar l'atenció direcció la caixa forta.

Llavors els primer sicari va obrir la porta lentament i va somriure, quan va descobrir

que els dòlars estaven dins d'aquella bossa de plàstic precintada per l'FBI. Els calers d'en Pere Tarragó, també estaven allà dins.

De sobte, quan volia ficar la mà a l'interior de la caixa de cabdals, va sonar com una mena de xiulet agut, gairebé com el tap d'una olla expres i una bomba de fum de gas lacrimògen va explotar davant dels seu rostre. Llavors va tapar-se el nas i es va retorçar pel dolor. En Jofré Vinaixa va aprofitar aquella ocasió tan inesperada per picar el peu del seu captor amb el taló de la seva sabata, mentre acotava el seu cap gairebé un pam i mig. La Irina es va girar per disparar-li totalment a bocaterrossa, però va errar el primer tret, ferint l'espatlla a l'altre búlgar que tenia immobilitzat a l'Almogàver pel darrera. Aquest es va sentir totalment lliure per segons. I quan anava a rebre un impacte de bala certer, el captiu va rodolar ràpidament pel terra del despatx i li va donar una forta patacada en la seva cama esquerra.

La russa va emetre un grit agut de dolor, quan va sentir com aquell assassí a sou reusenc; li clavava la punta d'un fibló metàl·lic i enverinat que havia sorgit de la punta de la seva sabata dreta, justament en una part lateral superior al genoll. Llavors va caure a terra tossint sense parar i gemegant totalment ferida de mort. En Jofré Vinaixa va engrapar la seva pròpia pistola, que encara estava al terra i va disparar contra l'altre sicari que havia obert la caixa forta. Ferint-lo per l'esquena. Aquest búlgar no va poder aguantar tot aquell gas lacrimogen que havia respirat, i agafant tots els calers de la caixa forta d'una arrebolada, va saltar directament pel balcó de la finestra del despatx, trencant el vidre amb el seu propi cos fibrat i ple de tatuatges. Llavors la Irina va disparar totalment cega per aquell gas lacrimogen que també li havia petat davant dels nasos, però només va poder emetre un tret i prou, aquest va passar xiulant per l'orella del seu adversari. Però en Jofré Vinaixa la va poder liquidar del tot, fotent-li dos trets directes al front, mentre afinava la seva punteria molt millor que ella.

-Té, puta, té! – va exclamar ple se ràbia -. Mor ja, d'una punyetera vegada!

Després d'eliminar-la, també va començar a tossir per culpa d'aquell gas lacrimogen. Quan s'anava a incorporar del terra, aquell búlgar ferit que l'havia subjectat durant tota l'estona pel darrera, se li va llençar damunt seu amb un gest de placatge. El paio estava disposat a destrossar-lo amb les seves mans nues, mentre no parava de tossir de manera aparatosa. En Jofré va notar com li immobilitzava la mà on tenia la seva arma de foc. Però aquell paio de l'Est no va poder evitar sentir l'impacte de dues puntades del peu dret de l'Almogàver, tot just a la seva cama esquerra. Aquell fibló enverinat de

deu centímetres que sortia de la punta de la sabata del seu captiu, se li va clavar de ple a la part lateral exterior de la seva cuixa. El verí mortífer amb el qual estava impregnada aquella arma de peu, el va paraitzar amb poc mes de tres segons fins que va morir retorçant-se de dolor. Aquella bèstia humana, havia estat a punt de prendre-li l'arma i deixar-lo fet papilla: amb les seves mans assassines.

Llavors en Jofré Vinaixa s'enretirà cap a l'altre extrem del seu despatx, direcció al passadís d'entrada i va obrir la porta del pis, sortint cap a l'exterior de la escala.

-Vaja, he fet bé de ficar-me avui mateix aquestes sabates-ganivet trucades – es va dir tot satisfet, tornant a amagar la seva fulla enverinada amb un altre fort cop de taló. Ja feia uns quants mesos que havia adquirit aquella antiga arma soviètica del KGB al mercat negre, però li havia fet uns quants retocs, perquè la seva fulla d'acer inoxidable fos mes esmolada i totalment humida pel verí que la impregnava, que es tractava de ricí líquid barrejat amb cianur. També havia perfeccionat el seu mecanisme, perquè la fulla sortís disparada amb un fort toc de taló al terra. Aquelles sabates mai les emprava quan havia d'agafar vols per desplaçar-se per l'estranger, perquè la seva fulla metàl·lica d'acer inoxidable sempre podia ser trobada pel detector de metalls de qualsevol aeroport. Però durant aquella tarda, abans de trobar-se al Círcol amb en Pere Tarragó, en Jofré s'havia ficat aquelles sabates mortíferes per si de cas, que eren unes repliques de Louis Vuitton de pell negra.

Aquella jornada, semblava prometre molt, va pensar, recordant tot el que havia passat des de aquella tarda mateix.

Malgrat que no havia ficat l'alarma del despatx, durant l'últim cop que hi havia anat per deixar l'escurçó negre i canviar-se de sabates; el dia abans, quan hi va desar els diners, sí que havia activat aquell mecanisme antirobatori de dins de la seva caixa forta, que disparava un bomba de gas lacrimogen quan s'obria amb la combinació de l'any de la mort d'en Prim: 1870. En canvi, si s'emprava la combinació amb el numero de l'any del seu naixement: 1814, la seva caixa forta es podia obrir sense activar cap trampa oculta.

A continuació i sense deixar de tossir de manera ofegada, va sortir al carrer totalment disposat a rematar a aquell búlgar que havia aconseguit escapar amb tots els quartos al damunt. Aquell paio estava fugint carrer Llovera amunt, gairebé a uns quinze metres de distància. No podia córrer massa de pressa, perquè tenia el seu cos ferit i no parava de tossir amb grans arcades, a mes de que no parava de coixejar...

-No te m'escapis fill de puta! – va cridar l'Almogàver, empaitant-lo tot furiós. Llavors aquell carrer tan cèntric de Reus estava totalment desert a les deu de la nit. Quan es trobava gairebé a l'alçada de la casa Boule de Reus, on hi havia la seu del Banc Popular als seus baixos, aquell búlgar que tenia tota l'esquena xopa de sang es va girar blandint una daga de soldat contra el seu perseguidor. En Jofré Vinaixa va esquivar aquell arc mortífer amb un gest ràpid, mentre li propinava un parell de puntades amb el seu peu dret, també a la cuixa. Uns segons abans havia tornat a fer aparèixer aquell fibló enverinat, i el sicari de la russa va cridar de dolor, tapant-se les ferides de la cama. Llavors tenia tallades un parell de venes importants i començava a desangnar-se com un porc ferit. En Jofré va tornar a brandar la seva arma de foc contra ell, propinant-li un parell de trets certers. Finalment el paio va caure a terra totalment agonitzant i en Jofré el va rematar, disparant-li directament al cap.

-Fill de puta! – va tornar a cridar ple de ràbia, mentre escopia damunt del seu cadàver. Llavors va decidir recuperar els diners pispats, però aquell paio no els duia damunt seu.

Llavors va girar el cap per on havia vingut, i va veure com algú altre corria en direcció al carrer Boule, travessant el carrer Llovera uns quants metres mes avall. Era un paio molt alt, força corpulent i atlètic, que tenia el rostre tapat per un passamuntanyes perquè no el reconeguessin. Segur que el búlgar mort li havia passat la pasta robada mentre fugia d'ell, i l'altre s'amagava dins d'un portal sense que s'adones.

-Maleïts lladres! – va exclamar en Jofré Vinaixa tot furiós, disparant-li un parell de trets amb la seva arma, però va errar. Aquell paio que semblava ser una mica mes jove que els altres, s'havia escapolit pel carrer Boule amb tots aquells quartos damunt seu. Quan l'anava a perseguir seguint la mateixa direcció, va veure com dos cotxes patrulla de la policia urbana de Reus pujaven pel carrer Llovera a tot drap. Era evident que havien notat aquell aldarull. En Jofré no li va quedar mes remei que començar a córrer carrer Llovera amunt, direcció a la plaça Llibertat perquè no l'atrapessin. En menys de vint minuts acabava de pelar a cinc persones, dos urbans als porxos de la plaça del Prim i els dos sicaris que l'havien atacat a dins del seu despatx per ordre de la maleïda russa, que també va morir. I a mes a mes, també s'havia d'afegir la mort d'en "Killer Elvis"...

<< Total sis persones >>, va pensar l'Almogàver tot preocupat, mentre fugia direcció a l'antiga avinguda dels Martirs. Si era prou hàbil s'ocultaria a dins del Kursaal, on

vivia la seva mare, ja que tenia la clau del carrer. Però potser no tindria a temps de dur-ho a terme, sobretot quan va veure a un altre vehicle de la urbana que venia a tot drap pel carrer Amargura. Llavors unes altres llums blaves es perfilaven baixant pel carrer Ample, totalment en contra direcció. Era un altre vehicle de la urbana que també descendia per aquell carrer tan cèntric de Reus. Realment el tenien encerclat...

<< Merda, ara sí que m'han atrapat >>, va pensar, amb la intenció de defensar la seva llibertat fins la mort. Tenia la seva arma de foc amb unes quantes bales, mes un carregador de recanvi. Els podria tenir a ratlla fins que se'l carreguessin allà mateix...

De sobte un Audi-8 de color gris clar va aparèixer aparatosament davant seu, i va frenar en sec, gairebé a l'alçada del pas de vianants de la plaça Llibertat. Havia arribat procedent del carrer Prat de la Riba, arribant a tota pastilla sense cap llum ficada.

-Puja Jofré! – va ordenar el Duc de Wad Ras, obrint-li la porta de copilot -. Puja i fotem el cap d'aquí, ràpid!

En Jofré va entrar a dins de l'Audi, i aquell home que havia estat amb ell al Círcol perfilant la seva darrera feina, va accelerar el cotxe prement el pedal a fons tot i seguint el perímetre de la plaça Llibertat que estava tota aixecada en obres, prenent direcció cap a l'avinguda Sant Jordi.

-Xec, la urbana ha atrapat a en Pere Tarragó! –va anunciar l'aristocrata reusenc, tot preocupat-. Quina putada, tu! –va afegir.

-Doncs ara mateix quasi que em pelen a mi – va explicar en Jofré Vinaixa, tot fascinat al veure com aquell paio conduïa el seu Audi-A-8 a mes de cent kilòmetres per hora per dins del centre de Reus, mentre tots els vehicles de la urbana anaven empaitant-lo darrera seu.

-Què t'ha passat,? – volia saber el Duc de Wad Ras.

-Doncs que uns mafiosos búlgars de Reus, han entrat al despatx per robar-me tota la pasta que hi tenia desada. Hi ha una russa que té uns afers pendents amb mi, però me'ls he tret del damunt.

-Sí ja he vist que en pelaves a un, a dalt de tot del carrer Llovera...

-Però m'han pres tots els calers que tenia al despatx...se-tcents mil dòlars i la pasta que em va pagar el teu sóci, en Pere Tarragó: dos milions de pessetes justos per pelar al escocès aquell, que es mestre de la lògia rival...

-Vaja, però no ho vau dur a terme – va replicar l'altre, parlant amb la veu preocupada.

-De moment no...es veu que va haver-hi canvi de plans, oi? – va preguntar en Jofré -. Al menys això, és el que em va ordenar en Pere...

-Si es clar – va respondre l'aristocrata reusenc, que es deia Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau.

El cotxe del Duc de Wad Ras va enfilem l'avinguda de Sant Jordi a tota velocitat, mentre les sirenes de la policia resonaven per tota aquella zona de Reus. De sobte, va veure com un parell de vehicles de la urbana els hi tallava el pas allà mateix tocant a l'edifici Bell park, uns cinquanta metres davant seu, però el conductor va tenir el reflexe suficient com per variar la direcció i girar cap a la seva dreta, baixant pel carrer Sardà, un carrer de Reus que passava pel mig de molts carrers antics.

Llavors en Jofré Vinaixa va veure com el conductor, premia un boto del quadre de tabler del cotxe, i una pantalleta d'ordinador minúscula es va encendre a sota seu. El rostre somrient d'en Santi Veciana, el secretari personal del Duc va aparèixer allà dins.

-Obre'm la porta lateral del "temple", si us plau –va demanar aquest, amb veu tranquil·la-. Ens està perseguint tota la guàrdia urbana de Reus...

Llavors el conductor va pitjar un altre botó d'aquell panell, i la part posterior del vehicle, va deixar anar una veritable cortina de fum negre i oliós, a traves del seu tub d'escap. Allò va servir per fer-se invisibles durant uns quants segons. Els seus seguidors no van poder veure cap on es dirigien exactament. Aquell fum els havia despatit del tot, com si fos la tinta d'un calamar gegant i els fugitius ho van aprofitar per a perdre's per dins d'aquella xarxa de carrers laberíntics del centre de Reus.

En Jofré va notar que el vehicle, tornava a girar cap a la dreta, en direcció al carrer d'en Roig, que tallava amb el carrer Sardà, desplaçant-se totalment en direcció contrària. Llavors la silueta d'aquell temple maçònic de finals del segle XIX, va apareixer davant seu. Allò no deixava de ser una nau rectangular d'una sola planta, amb coberta de dues vertents tota decorada de motius maçònics, però el seu frontó era triangular, com si fos el d'un antic temple grec.

El duc de Wad Ras va donar el tomb per l'edifici, dirigint-se cap el carrer Vidal que tornava a fer pujada. Llavors va fer girar el seu Audi-A-8, vers una gran obertura que estava ubicada en la paret lateral esquerra del temple. Allà mateix hi havia un porta camuflada en mig d'un fals mur que es va moure ràpidament, tot i deixant un buit

immens per on podia passar un vehicle com aquell allà dins. El Duc de Wad Ras va frenar de sobte i va fer entrar el seu Audi-a 8 a l'interior del temple, de manera lenta però precisa, com si l'estigués desant a dins d'un garatge. Llavors es va tancar aquella porta del darrera amb un cop sord, mentre es movia aquella falsa paret de maons de la nau. Aquella entrada alternativa era quelcom secret i estava bastant ben camuflada des de l'exterior.

En Jofré va veure que allà dins del temple maçònic abandonat, també hi havia un munt de vehicles d'alta gama estacionats, com un Mercedes benz de color crema, un Rolls Rollce d'abans de la guerra de color negre, un Jaguar descapotable dels anys setanta de color vermell lluent com la sang. Al seu costat també hi havia un parell de motos antigues: una BMW dels seixanta i una REDDIS dels 50, molt ben conservades. I a la paret del fons de la nau d'aquell temple abandonat, també hi havia diversos sacs d'avellana apilats. Allò a mes de garatge particular, encara servia per emmagatzemar fruits secs de la terra.

-Aquí dins tinc el meu aparcament principal per les meves preciositats, que us sembla? – va preguntar el Duc de Wad Ras, amb veu solemne mentre apagava el motor del vehicle.

-Vaja, molt bé, ho teniu molt ben muntat – va respondre en Jofré, gairebé sense poder-s'ho creure.

-De moment, el tinc arrendat al propietari, que vol tirar a terra aquest temple des de fa un parell d'anys. Un senyor que es francmaçó com naltros, saps? – va preguntar. Aquest membre de la lògia rival, és l'actual amo d'aquest temple abandonat pels anglomaçons després de la Guerra civil, quan en Franco va prohibir i perseguir a la maçoneria espanyola, no te gràcia la cosa? – va afegir el Duc de Wad Ras amb una rialla -. I de seguida que es pugui, aquest temple dels nostres rivals anirà totalment a terra, per bastir-hi un bloc de pisos normal i corrents. Meravellós, fantàstic! – va exclamar de sobte, amb el gest de ser un paio força extravagant.

En Jofré Vinaixa, va comptemplar millor l'interior d'aquella nau tan antiga, on estaven tots plegats. L'edifici es conservava en perfecte estat, malgrat que no s'havia renovat durant els darrers cent anys. Tampoc hi havia cap resta de l'antic mobiliari, malgrat que en temps de la postguerra havia estat la seu d'una església protestant mig clandestina, o això havia sentit parlar.

-Així docs, aquest es l'interior del temple que la ordre britànica vol preservar? – va

preguntar observant-lo tot fascinat.

Allà dins encara es conservava el terra vell amb forma de tauler d'escacs, amb rajoles blanques i negres alternatives. I el sostre tenia també una volta estrellada, que ressaltava encara més la majestuositat i el misteri d'aquell recinte. I en mig d'aquella nau, també hi havia disposades dues columnes pintades de blau cel, on hi ficava també els seus noms maçònics amb ratlles daurades: "Jakim" la dreta i "Boa" l'esquerra. Però en canvi no hi havia cap resta del seu antic altar i del mobiliari antic: cadires, altres taules, prestatges o armaris. L'interior d'aquell temple havia estat buidat totalment, per a convertir-lo en un simple magatzem o garatge de vehicles antics.

-Malgrat que això té molt de valor historic, però no m'interesa que el recuperin els nostres rivals, que ja en tenen dos mes, aquí a Reus mateix –va respondre l'aristocrata reusenc, tancant la porta del seu cotxe amb un gest suau.

-Així doncs, els altres dos són els que hi ha ubicats a sota mateix de l'edifici del Círcol, i sota la plaça Llibertat, oi? – va preguntar en Jofré Vinaixa.

-Sí, exacte, no n'hi ha cap més – va dir l'altre amb una rialla irònica.

-I quin dels tres, seria el més antic?

-El que hi ha sota mateix el Círcol, datat del 1728 – va explicar el Duc de Wad Ras-. Que es va dur a terme, quan encara hi havia l'antic convent de mònjes a l'actual plaça del Prim. Llavors la lògia del "Temple de la llum universal" ja feia poques setmanes que s'havia instal·lat a Reus.

-I el temple que hi havia sota el quartell militar? – va preguntar -. De quan està datat?

-Allò va ser un annex pels militars maçons de Reus, que es va dur a terme un segle més tard, per ordre expressa del General Prim, durant una de les seves visites a Reus. Llavors volia que els membres militars de la seva lògia, també tinguessin el seu espai propi on reunir-se, sense barrejar-se amb gent civil.

-I valdros els francmaçons de Reus, sempre heu tingut una seu a l'antic palau Bofarull i a l'actual Centre de Lectura, oi? – va preguntar en Jofré, intentant fer-se una idea general de tots els emplaçaments de la maçoneria reusenca.

-Sí, al segle XVIII i XIX, ho vam fer al carrer Llovera i després ens vam traslladar al Centre de Lectura, tot just quan va ser inaugurat als anys vint – va respondre l'altre -.

La nostra lògia va arribar a Reus tot just quan es va iniciar la revolució francesa i es va consolidar del tot l'any 1799, tot just quan Napoleó Bonapart es va proclamar Cònsul de la primera república francesa.

-Vaja, i uns despres, els de Reus vam anar a favor dels gavatxos quan van arribar a la ciutat – va recordar en Jofré Vinaixa amb una rialla.

- Sí, són coses que passen – va afegir el Duc de Wad Ras -. Segons tinc entès, quan l'exèrcit de Napoleó va entrar cap a Reus l'any 1811, per a lluitar contra els de Tarragona on hi havia atrinxerat l'exèrcit anglès, els de casa els vam rebre amb les mans obertes, amb banda municipal i tot. Els paios es veu que van flipar en no trobar cap resistència per part nostra. Fins i tot els vam allotjar en les principals cases de la ciutat, on no els hi va faltar de res. També se'ls hi va proporcionar aliments i armes, perquè anessin a fotre canya contra els de Tarragona, que s'havien rebel·lat contra ells – va concloure el Duc de Wad Ras amb una rialla.

-Sí, ja ve de lluny la cosa – digué en Jofré Vinaixa, tornant a observar aquell lloc on estaven atentament -. I per que no us quedeu vos aquest temple i el veneu als maçons anglesos?- va preguntar en to sarcàstic, tot i observant com a la paret d'enfront, hi havia una petita cabina de control feta d'obra, ferro i vidre, plena de panells, ordinadors i pantalles de televisions. Assegut allà dins, hi havia el propi Santi Veciana; el propi secretari del Duc, que havia obert la porta lateral manejant aquells interruptors automàtics.

-De moment el faig servir com a base d'operacions, que també em serveix de magatzem. Ara nomes cal evitar que l'ajuntament acabi cedint aquest edifici als nostres rivals, a canvi de que aquests inverteixin en tot allò d'INNOVA. Ja saps el que vull dir...

-Si, ja vaig estar present durant la conferència del nostre alcalde i els seus “secuaços” – va dir en Jofré Vinaixa amb un to de menyspreu. Llavors va seguir al seu amfitrió mentre es dirigia a la cabina -. Els diners sempre mouen el món...

Llavors va estretar la mà a en Santi Veciana, que es va aixecar de la cadira per a saludar-los.

-No crec que els nostres rivals maçons vulguin invertir amb això d'INNOVA, a partir de la que s'ha liat a dins del Círcol – va anunciar el Duc de Wad Ras, rient entre dents.

-Què va passar? – volia saber en Jofré. Adonant-se que després de fugir d'allà, s'havia perdut també alguna cosa.

-Doncs que tothom es va rebotar quan la guàrdia urbana es va emportar a en Pere Tarragó detingut –va explicar l'altre, observant-lo amb altaneria -. Li van trobar una arma reglamentària damunt seu, amb llicència i tot, però el van detenir perquè la calibrada de la seva munició era idèntica al cos mort que van trobar en un terrat del carrer Llovera.

-És clar, es quan ell i jo, vam matar a en “Killer Elvis” – va recordar en Jofré Vinaxa.

-En “Killer Elvis”? – va preguntar l'aristocrata reusenc, un pel estranyat.

-Era un assassí a sou que em volia escanyar a dalt d'aquell terrat – va respondre l'altre -. En Pere el va ferir amb la seva pipa i jo el vaig rematar amb la meua escopeta. Per culpa seva, no em vaig poder carregar-me al Gran Mestre de la vostra lògia rival – va afegir l'Almogàver amb veu esquerpa.

-Ara ho entenc millor tot plegat – va comentar el Duc de Wad Ras -. Però encara així, hem de fer tot el possible per alliberar a en Pere Tarragó- va demanar aquell descendent d'en Prim -. Que ara mateix es troba tancat a la comissaria de la guàrdia urbana, al carrer del Roser – va afegir, tot observant aquelles pantalles de televisió que hi havia allà dins, les càmeres exteriors enfocaven tots els angles del temple maçònic. Llavors els cotxes de la guàrdia urbana van passar de llarg, circulant pel voltant del carrer d'en Roig. N'hi havia algun que baixava pel carrer Vidal. Estaven donant tombos per aquella zona de Reus, intentant esbrinar el misteri d'aquell cotxe desaparegut tan de sobte. No sabien ben bé per on havia fugit.

-Potser han vist la matrícula, el color...-comentà en Jofré Vinaixa, sentint el sò exterior de les sirenes.

-Es clar, es clar, no hi ha problema – va dir el seu amfitrió dirigint-se al vehicle -. Vegi...

Llavors va agafar un comandament a distància i el va girar enfocant al vehicle. A continuació, la matrícula capdavantera va rodolar cap a dins apareixent una de nova, amb la numeració totalment canviada. El mateix va succeir amb la matrícula del darrera.

-I ara fixi's bé – va afegir, prement un altre botó. Llavors el cotxe va canviar els seus alerons grisos clars, girant cap a dins i en van aparèixer uns altres de color negre

brillant. Un soroll es va estendre pel damunt de la capota i aquesta també va tremolar lleument, mentre també canviava de color tornant-se del mateix color que la resta del vehicle. Eren unes parts ocultes que sortien de dins del seu amagatall, cobrint les de sota de manera totalment automàtica. El cotxe finalment va canviar de color de dalt a baix.

-Ara tenim un Audi A-8, de color negre brillant, amb la matrícula totalment modificada, enlloc d'un audi de color gris clar –va afegir el Duc de Wad Ras amb veu trimofal.

-Així doncs els “munipas” han atrapat a en Pere Tarragó? – va preguntar en Jofré, tornant a observar les pantalletes de televisió de la cabina de control. Allà també n'hi havia una, que donava directament a la façana principal de la comissaria de la guàrdia urbana de Reus. Estava enfocant aquella part del carrer del Roser. També hi havia altres càmeres enfocant a l'Ajuntament, l'Imac, la Fira de Mostres i l'hospital Sant Joan... gairebé tots els edificis públics de la ciutat. Fins i tot es podia percebre una pantalleta que mostrava la plaça del Prim, enfocant directament la façana principal del Círcol.

-És clar que sí –va respondre el Duc de Wad Ras amb veu ferma-. L'hem d'alliberar sigui com sigui. I a mes a mes, ho hem de aconseguir abans de que es produeixi el ritual d'iniciació per entrar a dins de la lògia rival – va afegir -, un acte que es durà a terme demà mateix a les dotze de la mitja nit, a dins d'aquell temple tan antic que tenen ubicat a sota mateix de la plaça del Prim.

En Jofré va observar les pantalles de televisió. N'hi havia una que també enfocava l'edifici dels jutjats de Reus.

-No l'hauran de traslladar també cap als jutjats? – va preguntar, recordant altres casos de detinguts.

-Sí, potser serà demà a les deu de la nit – va respondre l'altre -. Ja m'assabentaré millor, perquè també tenim els nostres espies maçons dins dels jutjats.

-Llavors haurem d'actuar ràpid, molt ràpid – va dir en Jofré Vinaixa, amb veu glaçada.

-Se li acut a vostè, alguna idea per alliberar-lo? – va preguntar aquell aristocrata reusenc, amb la veu un xic desesperada..

-Sí, i tant...en tinc varies – va respondre l'Almogàver amb malícia.

Capítol 28. Operació de rescat

En Jofré Vinaixa Mercader, aquell assassí a sou reusenc conegut com “l’Almogàver”; ja tenia l’escurçò negre totalment a punt de disparar, mentre estava recolzat en aquell terrat de l’edifici Bell-Park, ubicat en ple Parc de Sant Jordi, tot just en un angle que feia cantonada amb la riera Mirò de Reus.

Eren les deu de la nit de l’endemà mateix d’aquell acte del Círcol.

Durant aquell matí, el propi Jofré Vinaixa havia anat a presentar una denúncia de robament al seu despatx, després de ser avisat per la policia urbana a les dues de la matinada. Quan el van trucar pel seu mòbil, ell havia fingit que havia estat fora de Reus per motius de negocis. Per això no va adreçar-se a la comissaria del carrer Roser fins l’endemà mateix.

-Em van prendre tots els diners que tenia a dins de la caixa – va explicar amb veu dolguda al sergent de la policia municipal que tractava les denúncies. Es deia Vicenç Romeu.

-També han aparegut dos cadàvers al seu despatx, senyor Vinaixa – va comentar l’urbà amb una actitud força crítica -. Una dona i un home de l’est, pertanyents a una banda de sicaris que sempre acostumen dur a terme actes d’aquests tipus. Però es veu que es van barallar entre ells, arribant-se a matar amb trets i ganivetades. N’hi va haver un altre que va morir a dalt de tot del carrer Llovera apunyalat per algú que va fugir amb un vehicle que el va recollir. Una veritable carnisseria – va afegir amb la veu esgarrifada -. Encara no entenc com a la nostra ciutat puguin passar coses com aquestes.

-Vaja...vaja...- va respondre en Jofré Vinaixa, observant les fotografies d’aquells cadàvers tot horroritzat-. I de quina nacionalitat provenien aquests individus?

-La noia es russa, es veu que es diu Irina Ivanuvitch, ja fa anys que es troba instal·lada a Reus, un membre destacat de la màfia russa local, mentre que els altres eren dos, eren mercenaris búlgars; guerrillers d’elit dels Balcans, contractats per aquesta dona per cometre els seus delictes: com robatoris, extorsions físiques, assassinats per encàrrec... en fi, vostè ja m’entén – va explicar aquell municipal amb veu dolguda -. Aquells pintxos de l’Est pertanyien a la banda dels “amics de la mort”...gairebé de caràcter sectari...

-Caram, quin perill ! – va comentar en Jofré, amb certa ironia continguda.

-Què hi tenia exactament allà dins del seu despatx, senyor Vinaixa? –va preguntar l'agent, mirant-lo directament als ulls.

-Hi havia un parell de milions de pessetes en metàl·lic i documents de la meva empresa, poca cosa mes – va confessar en Jofré, amb veu espantada ocultant tot allò dels dòlars -. Aquell mateix matí havia cobrat en metàl·lic el pagament d'unes darreres feines, webs i programacions informàtiques dutes a terme per la meva empresa, és clar...

-Haurà de fer una declaració jurada – va ordenar l'agent Romeu -. I despres haurà de testificar davant d'un jutge forens, a veure si pot reconèixer algun dels cadàvers que van entrar a robar dins del seu despatx. Ja el citarem...

-Com vostè digui, senyor Romeu –va respondre en Jofré Vinaixa, sabent fingint molt bé, el paper d'un home espantat.

-Durant la baralla també s'ha trencat un vidre dels balcons- va afegir el policia municipal-, tal com ha pogut comprovar vostè mateix aquest matí, quan ha anat al despatx ensinistrat

-Ho tinc tot assegurat – va dir en Jofré disposat a marxar d'allà dins, quan abans millor -. Segur que la companyia em cobrirà fins i tot els diners desapareguts...es clar...

-Bé, faci la declaració signada i vagi en compte a partir d'ara, senyor Vinaixa – va advertir aquell agent, observant-lo fixament amb la mirada. Hi havia alguna cosa rara vers aquell home que tenia davant seu, però no podia saber ben cert del que es tractava.en

-Se sap de què han mort exactament? – gosà a preguntar l'Almogàver, amb veu molt preocupada.

-Una possible baralla final entre ells, degut al botí. De totes maneres n'han escapat dos d'aquells sicaris, els possibles executors – va respondre el sergent Romeu -. Un va pujar a dalt d'un Audi, quan nosaltres l'estavem a punt d'atrapar, i l'altre ha fugit pel carrer Boule, sense deixar cap rastre...segur que algun dels dos duia els diners al damunt...prossiguirem amb l'investigació i ja l'anirem avisant – concloué aquell agent, aixecant-se del sillò del seu despatx de la comissaria.

-Molt bé, gracies per tot plegat- va agrair en Jofré Vinaixa, estretant la seva mà amb

un somriure encomanadís...

Al cap de gairebé dotze hores, el propi Jofré Vinaixa, actuant com l'Almogàver ja estava parapetat allà dalt d'un dels magnífics terrats de l'edifici Bell Park, totalment preparat per actuar. Havia entrat emprant una clau mestra per obrir la porta que donava a l'exterior.

A continuació va veure com una furgoneta blindada de la guàrdia urbana, circulava silenciosa pel parc de Sant Jordi. Aquell vehicle procedent de la plaça Llibertat, es dirigia cap a la rotonda coneguda també com la plaça Pompeu Fabra.

Malgrat que en un principi, només havien de traslladar a en Pere Tarragó cap als nous jutjats de Reus; pel camí, també s'havien vist obligats a recollir a un home d'etnia gitana, que havia apunyalat un altre per qüestió de drogues. El crim s'havia perpetrat a l'entorn del Mercat Central, i mentre la guàrdia urbana tenien retingut a l'assassí en plena avinguda Prat de la Riba, la furgoneta blindada amb el primer presoner a dins, també va variar la ruta per a recollir al segon reu. Durant aquelles hores del vespre només hi havia un sol vehicle disponible, i segur que a tots dos els tancarien al calabós dels jutjats.

En Jofré Vinaixa sabia de sobra que aquell gitano procedent del Barri Sant Josep Obrer, també era un antic conegut del Duc de Wad Ras, acostumat a fer diverses "cosetes" per a ell...

Llavors una furgoneta marca Renault de color vermell i totalment robada, va aparèixer donant un tomb per la rotonda de la plaça Pompeu Fabra. Tot just en aquell indret, va colisionar contra un altre vehicle; un Opel Agila de color blanc. El cop es va produir frontalment i l'espetec va ser increïble. De sobte un dels pilots, va sortir arrossegant-se pel terra totalment malferit, intentant demanar auxili.

El vehicle de la urbana es va aturar allà mateix, totalment impedit de ficar-se cap a l'interior de l'avinguda Marià Fortuny, on es trobaven els jutjats de Reus.

Des de dins de la furgoneta blindada es va demanar reforços, malgrat que el urbà copilot va sortir d'alla dins a veure que passava, deixant la porta oberta del vehicle. El ferit de la col·lisió es va arrastrar fins a ell, gemegant i ple de ferides. Es tractava del propi Duc de Wad Ras, que també podia ser un bon actor si s'ho proposava.

-Despertaferro, sang del Prim! – va dir en Jofré Vinaixa, prement el gallet de la seva arma un parell de cops. Aquell policia municipal va caure a terra totalment crivellat

amb dos trets al cap pel darrera. El conductor de la furgoneta va intentar recular, però en Jofré va disparar directament contra les seves rodes, reventant-les del tot. Llavors aquell vehicle va virar la direcció i colisionà de manera involuntària contra uns turismes que estaven estacionats a la zona blanca del parc de Sant Jordi. L'almogàver va poder veure el seu rostre per la creu de la seva mireta telescòpica i va disparar directament a bocaterrossa. Malgrat que aquells vidres estaven blindats, els va acabar trencant pels impactes de les seves bales d'alta calibrada. Llavors el conductor va intentar fugir d'allà dins, tot espantat.

-Molt poc professional, paio! – va dir l'Almogàver, rient entre dents i acabant de polir la seva feina. Aquell segon urbà va caure mort, tocat per dos impactes mes de bala.

En aquell precís moment, el Duc de Wad Ras i l'altra persona que havia fet colisionar aquella parella de vehicles robats, van adreçar-se cap a la furgoneta blindada, brandant les seves armes de foc. No els va quedar mes remei que disparar al pany de la porta posterior, però com que no ho podien obrir, finalment van ficar-hi una mini bomba lapa que va petar al cap de cinc segons. Allò va ensorrar les portes del tot, provocant un petit esvoranc al mig. Aquell artefacte de fabricació casera, els havia proporcionat el propi Almogàver; que en sabia fabricar de tots tipus i totes mesures des de feia uns quants anys, quan encara militava a Terra Lliure. Llavors, uns cooperadors del Comando Bizkaia li havien impartit uns cursets per aprendre elaborar explosius casolans d'aquell tipus tan sofisticats i ultralleugers.

El vigilant que hi havia al compartiment de dins, va brandar el seu fusell contra els atacants, però estava mig ferit i molt espantat per l'explosió, de manera que va errar els seus trets totalment. Els seus atacants el van executar allà dins mateix, buidant gairebé els carregadors de les seves armes.

-Vinga fora! – va sentir que els hi ordenava el Duc de Wad Ras, adreçant-se cap a l'interior. Els reclusos totalment emmanillats van sortir per aquell lloc, passant pel damunt del cadàver recent mort. En aquell mateix moment, les llums d'un vehicle estacionat al parc de Sant Jordi es van encendre del tot, es tractava d'aquell flamant Audi-a 8, de color negre fosc com la mort, el qual va tornar a aparèixer davant dels ulls de l'Almogàver. Aquesta vegada era el propi Santi Veciana qui el pilotava. Tots plegats van entrar allà dins. Fins i tot aquell gitano del barri Sant Josep Obrer, que havia acabat de pelar a una persona pel centre de Reus, a canvi de què el detinguessin.

La víctima es tractava d'un camell d'etnia magrebí, que ja feia temps que pulia costo pel seu compte i els gitanos rivals ja se la tenien jurada des de feia temps.

-Molt bé, missió complerta! – va proclamar en Jofré Vinaixa tot satisfet, des de dalt d'aquell terrat del parc de Sant Jordi, començant a desmuntar la seva carabina d'alta precisió i ficant-la a dins del maletí d'ordinador. Havia quedat a dos quarts de dotze en punt amb el duc de Wad Ras i en Pere Tarragó, a la cinquena planta del pàrquing subterrani de la plaça del Prim, on ja hi tenia un espai reservat totalment exclusiu per a ell solet. Des de allà mateix en Jofré Vinaixa es faria passar per aquell aristocrata reusenc, ficant-se una careta de ceràmica amb el rostre del General Prim i una casaca de color blau marí molt fosc, amb un munt de símbols maçònics brodats. Era l'uniforme oficial de gala per aquella darrera trobada o “tinguda” maçònica, que s'havia de dur a terme entre els germans del “Temple de la llum universal”, a dins mateix de la sea antiga seu.

Allà dins també es produiria el proces d'iniciació d'en Pere Tarragó, per entrar formar part com a membre oficial d'aquella lògia. Aquest estaria apadrinat pel Duc de Wad Ras: el germà “Washington” i en Santi Veciana, el seu secretari, com a germà “Winston”. L'aspirant a ser iniciat, també vestiria aquell uniforme blau marí molt fosc ple de símbols maçònics. Però aquella nit també era molt especial, perquè es duria a terme un ritual ultra secret i hermètic, anomenat: “Sang del Prim”, que seria com una mena d'homenatge simbòlic al maçó mes conegut d'aquella lògia, que es tractava del propi general Prim. Gairebé ningú no sabia del que es tractava aquell ritual que es produïa cada cent anys, potser els membres mes iniciats o mes veterans sabien alguna cosa...

Acte seguit en Jofré Vinaixa va abandonar ràpidament l'edifici del Bell-Park per l'avinguda del Parc de Sant Jordi, i es va dirigir caminant directament cap a la plaça del Prim. Primer que tot va desar el maletí amb el fusell desmuntable a dins del seu cotxe, i va recollir tres de bombes lapels ultralleugeres, que es va ficar a dins de la seva Amèrica de color negre, per si de cas. No li agradava gens ni mica portar explosius d'aquell tipus damunt seu, però aquest cop va tenir com una mena de presentiment. La seva propera missió semblava ser molt mes xunga del que aparentava al principi de tot. Acte seguit va recollir també la seva pistola marca Caracal, i se la va ficar en una funda sota l'aixella esquerra.

Al cap de deu minuts, l'Almogàver va arribar caminant fins al pàrquing de la plaça

del Prim, tot puntual i sense cap incident. Llavors va baixar per l'ascensor que es podia agafar a peu des de la plaça del Prim i va descendre fins a la cinquena planta. La darrera de totes.

Allà dins hi havia estacionat aquell fastuós Audi-a-8 de color negre, amb el Duc de Wad Ras esperant-lo fora. En Pere Tarragó i en Santi Veciana van sortir de dins del vehicle en veure'l arribar. Tots dos vestien aquelles prenes maçòniques, que es tractaven d'uns vestits model segle XIX, de color blau marí fosc, plens d'ornamentacions de la lògia. El Duc de Wad Ras va obrir el capó del darrera, i li va proporcionar la seva prenda recent planxada i recollida de la tintoreria, coberta amb la funda de plàstic transparent. Era la seva pròpia Amèrica maçònica, on hi havia brodat el nom de "Germà Washington" emmig d'una rosa de Reus.

En Jofré Vinaixa es va ficar aquella peça de roba davant dels altres. Li anava una mica justa però li quedava força bé.

-Fica't també la careta –va demanar el Duc de Wad Ras, passant-li també el seu anell familiar i un altre que també tenia un munt de símbols i ornamentacions maçòniques. Però el més important de tot plegat, era aquell medalló totalment d'or pur, on hi deia també el seu nom clau: germà "Washington" amb el símbol de la ordre, que era com una mena de temple grec amb columnes salomòniques, coronat per una piràmide i un ull egipci obert al mig.

Acte seguit en Jofré Vinaixa també es va col·locar aquella careta de ceràmica, cobrint-se la part central del rostre. Es veu que havia estat elaborada a partir d'un motlle de la màscara mortuòria del cadàver del general Prim recent mort.

-Tracta-la bé, que es tan antiga com aquest vestit maçó – va demanar el Duc de Wad Ras -. Aquestes prenes tenen mes de cent anys, malgrat que es conservin tan bé – va afegir amb veu solemne.

Quan tot estava complert, aquell aristocrata reusenc que es deia: Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau, va entrar en un altre dels seus vehicles que hi havia estacionat enfront. Es tractava d'aquell luxós Jaguar vermell lluent totalment descapotable, model anys setanta que la nit abans estava estacionat a dins del temple maçònic del carrer del Roig. Aquell descendent directe del General Prim, va donar les claus del Audi al seu secretari, en Santi Veciana.

-A partir d'ara, tu mateix te'n faràs càrrec del meu "carro" fins que ens tornem a

veure. Ja sabeu tots tres el que heu de fer durant la cerimònia – va afegir a modus d'acomiadament, mentre ficava en marxa aquell vehicle. Acte seguit va escapar del pàrquing com una exhalació, abans que arribessin els altres maçons del “Temple de la llum universal de Salomó”

En Jofré va restar uns segons quiet, observant al seus companys. En Santi Veciana també s'havia ficat la careta de ceràmica del General Prim, mentre que en Pere Tarragó, que era l'iniciat no ho havia de fer, perquè de moment no li calia.

-On tenim que anar ara? – volia saber l'Almogàver.

-Ens esperarem aquí mateix, al costat de l'ascensor –va explicar en Pere Tarragó, després de dubtar uns quants segons -. Aviat vindran uns altres “germans” a recollir-nos...ells han quedat a tres quarts, per això naltros hem vingut abans...serem els primers en arribar com qui diu – va afegir amb la veu tremolosa.

Llavors en Jofré es va adonar que l'altre estava totalment cagat de por. Realment tots tres s'estaven a punt de ficar a dins d'un gran embolic. Dels mes grossos de la seva vida...

Capítol 29. El ritual maçònic

Efectivament al cap de pocs minuts, van arribar tota una dotzena de vehicles mes fins allà baix. Un darrera de l'altre, i de manera progressiva, van estacionar a les places reservades que hi havia en la cinquena planta del pàrquing soterrani de la plaça del Prim. Els cotxes eren models luxosos pertanyents a Marquès com Mercedes Benz, BMW, Audis, Ferraris, fins i tot un Rolls Royce d'alta gamma. D'allà dins van sortir aquella trentena d'individus, que anaven abitllats com l'Almogàver mentre suplantava al Duch de Wad Ras. Tots plegats també duïen ficades aquelles màscares de ceràmica antiga, que simulaven el rostre barbat del general Prim difunt, i que també pertanyien al mateix model amb el qual s'havia bastit l'escultura del mausoleu que hi havia al cementiri de Reus.

En Jofré Vinaixa havia vist gravat un petit escut interior on hi deia: "Hornos Móntseny i Cia. Reus 1871" abans de ficar-se-la.

El fals Duch de Wad Ras, els va saludar a la manera maçònica d'aquella ordre, inclinant el cap i enaltint la mà dreta amb la palma oberta cap a fora. De sobte, mentre alçava el seu rostre lentament, va aixecar les seves mans enlaire, formant un triangle equilàter amb els dits índexs i polsós. A continuació s'havia de donar tres copets seguits i dos de separats a l'alçada del seu cor, ficant junts els dos dits de la seva mà dreta.

-Sóc el germà Wahsington – va saludar en Jofré Vinaixa, imitant la veu sonora i solemne del duc de Wad Ras -. Ara mateix us dono la benvinguda per dur a terme un futur ritual iniciàtic, vers aquesta persona que tinc al costat – va afegir referint-se a en Pere Tarragó -. El qual també vol formar part de la nostra lògia, amb el cor pur i l'ànima neta. Amb mi també es troba el germà Winston, que serà testimoni del ritual iniciàtic – va afegir, mentre en Santi Veciana també amb la careta ficada, saludava a la manera maçònica.

Els altres maçons van tornar les salutacions acotant el cap.

De sobte tots ells es van apartar i van deixar pas al Gran Maçó de Reus, acompanyat pel Mestre Suprem de la lògia britànica, que era aquell paio d'origen escocès. Tots dos havien baixat del Rolls Royce propietat seva.

-Accepten encantats la teva proposta, germà Washington – va saludar el Gran Mestre Suprem de l'ordre, amb veu solemne mentre aixecava el seu bacle amb un pom

daurat. En Jofré el va observar un xic esgarrifat. Aquell jaio alt i prim com un Sant Pau, que també sabia parlar català amb un fort accent britànic, s'havia ficat una tunica de seda vermella amb una caputxa ampla i puntiaguda, mentre que el seu rostre prim i vell estava cobert per un antifaç de ceràmica blanca, que també semblava ser molt antic, gairebé a l'estil del Fantasma de la òpera. Aquell paio que mesurava dos metres, semblava tenir una pinta molt mes xunga i perillosa abitllat d'aquella manera. Era com una mena d'ent esotèric, com per no dir satànic.

El Gran Maçó de Reus, també els va saludar amb una reverència. Aquell paio també duia la mateixa casaca blaumarí que la resta dels seus germans, però amb el cap cobert per un ampli antifaç negre, enlloc de la màscara d'en Prim. També duia una llarga capa de color blaumarí penjada a les seves espatlles amb l'escut d'aquella lògia, i la pinta xunga d'aquell empresari de Reus abitllat de maçó, feia tanta por com el seu superior.

-En pic tots naltros estem aplegats en aquest indret tan cèntric de Reus, a punt de retornar al nostre temple – va anunciar el Gran Maçó de Reus amb veu funesta -. Ens agradaria que algú de vostès ens digues la contrasenya per assistir a la nova “tinguda” que farem ara mateix...suposo que vostè la deu saber, germà Washington – va dir adreçant-se al fals Duc de Wad Ras.

-És evident que la sé – va afirmar en Jofré Vinaixa, aixecant la mà dreta -. “Sang del Prim”.

- Molt bé, ara sí que podem anar tots plegats al nostre temple – va anunciar l'Alfons de Boule i Ciurana: el “Gran Maçó de Reus”, amb un gest de satisfacció.

En Jofré Vinaxa va veure com aquell home de sobte mostrava una gran clau de ferro que semblava ser molt vella. Llavors es va adreçar a l'ascensor del pàrquing de la plaça del Prim, i va pitjar el botó, mentre la cabina s'obria davant seu.

A continuació el maçó va pulsar una combinació numèrica totalment secreta amb els seus botons interiors i de sobte, aquell penell es va obrir com si fos la porteta d'un compartiment secret. Allà dins hi havia una palanqueta de ferro, com si fos un d'aquells conmutadors de llums antics, i la va moure girant-la cap avall. De sobte, mentre es començava a sentir un sò mecànic procedent del terra de la cabina, el Gran Maçó va sortir de dins l'ascensor amb un salt amb ràpid.

A continuació, la part de baix del compartiment va començar a tremolar i a moure's lentament, deixant una gran obertura interior, negra i fosca com la gola d'un llop. Allà

sota es podia entreveure una escala metàl·lica adossada a la paret, gairebé com si fos l'escala d'un pou modern o una claveguera actual, on tothom podia baixar sense perill.

-Passin vostès primer –va ordenar, adreçant-se a la resta d'aquells assistents -. Jo seré l'últim de tots en baixar i tancaré la porta d'accés al nostre temple, des de dins.

Llavors aquells maçons, un per un, van començar a baixar cap a l'interior d'aquella mena de pou quadrat, que tenia les mateixes dimensions que el terra de la cabina de l'ascensor. El Gran Mestre d'aquella lògia, va ser el primer en descendre.

L'Almogàver ho va fer precedit per en Pere Tarragó i en Santi Veciana. Nomes havien de baixar uns cinc metres per sota terra. De sobte aquella obertura comunicava amb una ampla galeria subterrània, que estava ubicada en el mateix subsòl d'aquella cinquena planta del pàrquing de la plaça del Prim. Malgrat que en un principi no s'hi veia res, algú va tocar un interruptor i unes bombetes elèctriques molt antigues es van encendre per dins d'aquell passadís.

En Jofré va observar que allò semblava com una mena de refugi antiaeri de temps de la guerra, però en realitat era una obra molt més antiga. Potser de mitjans del segle XIX o abans. Encara així les parets eren força humides i es sentia un brunzit de fons, que era el soroll d'una de les immenses bombes que treia l'aigua del subsòl del pàrquing de la plaça del Prim, perquè hi havia una antiga mina d'aigua que passava per damunt d'aquell lloc.

-Seguiu-me germans – va ordenar el Gran Maçó reusenc, quan es va reunir a baix amb els altres.

En Jofré Vinaixa va veure com tancava l'obertura del sostre, amb el mateix soroll del mecanisme que l'havia obert.

Llavors l'altre maçó que es deia Silvester O'Callahan, va aixecar el seu bàcul i va iniciar el periple cap el temple secret. Aquella comitiva que constava d'uns trenta tres membres exactes, mes un neòfit a punt d'iniciar-se, es va desplaçar en fila india seguint al seus líders. En Silvester O'Callahan anava davant de tots, precedit pel Gran Maçó de Reus.

<< Aquests paios estan prenent direcció cap a l'edifici del Círcol >>, va deduir l'Almogàver, precedit encara pel Pere Tarragó. Aquest cada cop semblava més aterrit. El seu rostre de pell bruna, estava totalment blanc, gairebé lívid. Per donar una imatge pulcra, també s'havia tallat els seus cabells llargs i arrissats i s'havia afaitat del tot la seva

barbeta tan desordenada. Amb aquella casaca maçònica que duia damunt seu, també semblava una “personeta”, no pas un “pijo” de Reus que fingia ser una mena de hippy porrero.

Llavors van arribar fins una gran porta de fusta antiga, emmarcada per un dintell de marbre negre, que també estava coronat per un frontó triangular, que mostrava els símbols d'aquella ordre: un temple grec de columnes salomòniques, amb una piràmide damunt seu i un ull egipci obert emmig.

El Gran Maçó de Reus, va aixecar de sobte aquella clau davant de tothom, i va obrir la porta antiga de color negre, que estava llaurada de fusta antiga i decorada amb símbols maçònics de color daurat. Allò també tenia mes de dos-cents cinquanta anys anys.

“Annus 1728” va llegir en Jofré Vinaixa a dalt del marc de la porta de marbre, amb xifres romanes. Allò coincidia amb la data de la instauració d'aquella lògia maçònica a Reus mateix, per part d'aquell aristòcrata britànic anomenat “El Duc Philip de Wharton” enterrat al monestir de Poblet. Evidentment, aquell era una edificació subterrània molt mes antiga que l'edifici del Círcol, que es trobava damunt seu mateix i que s'havia bastit uns cent cinquanta anys mes tard: concretament al 1882, per part de l'arquitecte reusenc Francesc Blanc i Pons. De manera que tal i com li havia explicat en Pere Tarragó tres dies abans; aquell espai maçònic subterrani i primera seu reusenca del “Temple de la llum universal de Salomó”, s'havia edificat inicialment a sota d'un antic convent de monges “Carmelitas” que també hi havia en aquella plaça, coneguda llavors com la plaça de les Monges. Cent cinquanta anys mes tard, quan es va projectar la futura plaça del Prim, es va tirar a terra i es va bastir l'actual edifici del Círcol amb el teatre Fortuny a la planta baixa. Segur que la majoria dels sòcis de la entitat, desconeixien el fet de que tenien aquell temple maçònic ocult a sota mateix dels seus peus. Aquell indret soterrani, on el General Prim es reunia amb els seus acòlits, també era molt mes antic que l'altre edifici maçònic que hi havia al carrer d'en Roig, datat també al 1882, com l'edifici del Círcol.

<< Quina passada, aquest lloc >>, va pensar en Jofré Vinaixa tot meravellat, calculant el valor turístic que tindria aquell temple maçó reusenc, si es mostres públicament. Però aquella lògia anglo-maçònica fundada a Escòcia a principis del segle XVIII i traslladada a Reus una mica mes tard, mantenia vigent el seu hermetisme corresponent. I l'hermetisme reusenc, també era dels mes sòlids i infranquejables de tot el món...

La clau del Gran Maçó reusenc, va girar suaument i aquella porta es va obrir amb un so greu, cap a l'interior.

Llavors tots els assistents van entrar de manera ordenada a dins d'aquell temple, que es tractava d'una immensa nau de cambra rectangular, que resseguia el mateix perímetre que l'edifici del Círcol que hi havia damunt seu, la qual mesurava uns tres-cents metres quadrats, amb un altar ubicat a la part central. Aquell espai secret, també estava envoltat de columnes salomòniques de marbre vermell com la sang. Fins i tot, n'hi havia ubicades al mig de la nau, creant com una mena d'habitacle al voltant de l'altar. Les parets de marbre, també tenien ornamentacions de relleus amb símbols maçònics i medallons amb bustos escultòrics de maçons il·lustres d'aquella ordre, com el general Prim, en Pere Mata, l'arquitecte Gaudí, fins i tot el propi Duc Philip de Whalton, el fundador d'aquella lògia filial, que va morir jove, uns mesos abans de complir trenta tres anys.

Aquell temple maçó tan antic, també estava decorat amb cortines de seda negra i sanefes daurades. La taula de l'altar central que era de marbre blanc, estava tapada per un mantell de seda totalment blau cel amb ornamentacions platejades.

<< Aquest color blau cel, es gairebé idèntic que el mantell de la Verge de Misericòrdia >> , va pensar en Jofré Vinaixa, sentint certa esgarrifança.

Allà dalt d'aquell altar maçó, també hi havia l'escaire: símbol de la virtut maçònica, i el compàs: que representava els límits que havia de mantenir un membre de la lògia respecte els seus companys. Aquells dos símbols estaven llaurats totalment d'or pur. Emmig de tots dos hi havia una gran "G" daurada, que representava "El Gran Arquitecte de l'Univers", que era com el Déu dels maçons conegut com a "Gadu", però des d'un punt de vista mes laic.

Al costat d'aquells objectes cerimonials, hi havia una petita maça de fusta antiga col·locada damunt de la seva base per picar, gairebé com si fos el martell d'un jutge o d'un batlle municipal, però una mica mes gran.

En Jofré també va poder contemplar diverses banderes oficials, ubicades amb els seus penells, al costat dret de l'altar: la de Reus, la senyera, la espanyola i la Europea. <<Quina gràcia>>, va pensar, amb un somriure irònic. Els membres d'aquella lògia, eren força patriotes.

Realment aquell temple maçó es conservava en perfecte estat i era molt mes luxós

que el que hi havia al carrer d'en Roig. Observant-lo atentament va deduir que hi havia moltes coses que les havien portat des de allà mateix, tot just quan va acabar la guerra civil. El terra que trepitjava també tenia forma d'un gran taulell d'escacs amb lloses blanques i vermelles. Llavors observant millor el baldaquí que cobria aquell altar, va veure també que les dues columnes que el sostenien, també tenien les inicials de "Jakin" (dreta) i "Boaz" (esquerra), tal com havia vist prèviament a l'altre temple del carrer d'en Roig...

Però de sobte, comptemplant millor la paret del fons d'aquell espai que albergava l'altar del temple maçònic; els ulls d'en Jofré Vinaixa va descobrir quelcom que el va deixar paralitzat del tot.

<< Ostres! No pot ser! >>, va pensar totalment esglaiat. Sentint com una mena de bot al cor.

Allà dins mateix, a la part del fons del templet ubicat al voltant d'aquell altar, que es sostenia amb columnes salomòniques; es podia percebre una silueta molt familiar per a ell i per molta gent de Reus. Quelcom que havia vist en fotografies antigues. Es tractava d'una figura momificada, que es perfilava entre les penombres d'aquell espai tan sagrat pels maçons. Quelcom totalment inconfusible...

<< Aquests fills de puta, tenen a la mòmia del General Prim aquí dins mateix >>, va deduir observant-la millor.

Aquell cadàver embalsamat, estava assegut totalment recte en una mena de tron, a dalt mateix d'un immens podi de marbre escalonat, ubicat darrera mateix de l'altar maçó, gairebé tocant a la paret del fons, un parell de metres pel damunt del terra. No hi havia cap dubte de que es tractava del propi Joan Prim i Prats nascut a Reus l'any 1814, vestit amb aquell mateix uniforme maçònic de color blaumarí i amb el seu sarbre enfundat i col·locat de manera horitzontal, damunt mateix de les seves cames, amb la mà dreta tancada dins la seva empunyadura. El seu cos mort es conservava en perfecte estat, gairebé semblava que estigues viu. Observant-los a tots plegats des de allà dalt on estava assegut, com si estigues presidint aquell acte...

El Gran Maçó de Reus, va permetre que el seu Mestre Suprem d'aquella lògia de caràcter internacional, que també tenia el grau 33, s'adreces amb ell, a l'interior d'aquell baldaquí on hi havia l'altar per dur a terme aquella cerimònia, mentre que la resta dels seus acòlits es van asseure davant seu, en uns bancs de fusta molt antiga, que semblaven gairebé els d'una esglèsia, però mes luxosos i mes ben acabats, amb seients

entapissats de feltre vermell.

Allà mateix hi cabien unes cent persones, però durant aquell ritual d'iniciació, no en calien tantes, amb tretze i tres n'hi havia prou.

Durant aquella nit, també es duria a terme allò altre anomenat: “el ritual de la Sang del Prim”, va recordar l'Almogàver un xic esglaiat. El Duc de Wad Ras no els hi havia d'acabat d'explicar en que consistia aquella cerimònia ancestral, que només es celebrava durant el primer any de l'inici de cada segle, on a mes a mes, també coincidia en aquelles mateixes dates de finals setembre. L'home potser no ho sabia del tot, o no havia gosat a dir-lis la veritat...

-Bona nit, germans meus –va saludar el Gran Maçó de Reus, amb veu solemne després de fer els símbols que pertanyien durant l'inici d'aquella “tinguda” -. Avui es una jornada molt especial, on duren a terme la cerimònia iniciàtica d'un nou membre integrant d'aquesta lògia nostra, tan antiga i tan hermètica. Però també efectuarem un ritual sagrat, molt sagrat per naltros, que molts pocs coneixem i que només es pot dur a terme cada cent anys. Parlo del ritual de la “Sang del Prim” –va afegir amb veu solemne, gairebé engolida-. Per això, aprofitant l'avinencesa de la visita del nostre Gran Mestre Suprem i màxim mandatari de la nostra lògia: en Silvester O'Callahan, li cedeixo el meu lloc d'oficiant de cerimònies d'aquest Temple de la llum universal amb seu a la nostra ciutat. Sobretot durant aquesta vetllada tan sublim i tan especial per a tots plegats...TOTS TENIM, SANG DEL PRIM ! –va acabar proclamant a tot pulmó.

-TOTS TENIM, SANG DEL PRIM! –va respondre la resta dels assistents, totalment a l'uníson. Inclòs en Jofré Vinaixa i els seus acompanyants camuflats allà dins...

Lavors, en Silvester O'callahan; aquell Gran Mestre Suprem de la lògia del “Temple de la llum universal de Salomó”, va prendre lloc darrera de l'altar de manera cerimoniosa i va encendre dues velles de color blau marí, que hi havia a l'extrem de cada taula. Aquelles espelmes, estaven recolçades dalt d'unes petites columnes salomòniques daurades anclades al terra. I després d'emetre un gest respectuós vers al seu públic, va agafar la maceta de fusta i va picar tres cops suaus damunt de la seva base, mentre el Gran Maçó de Reus es ficava al seu costat amb actitud sumisa.

-Germans meus- va saludar amb veu solemne-. Amb el meu rang de mestre suprem d'aquesta lògia, vull comunicar-vos que estem reunits de nou a casa nostra: aquest temple tan antic com la nostra germanat maçònica, per a celebrar una nova cerimònia

tant important per a la nostra lògia. Un ritual d'iniciació per un futur membre de la nostra ordre, on tots participem – va afegir, estenent els braços cap al cel, malgrat que sabia emprar un català perfecte, se li notava bastant el seu accent escocès-. La lògia de la qual formeu part, es pot definir com una institució discreta, de caràcter iniciàtic, no religiosa, filantròpica, simbòlica i filosòfica fundada en mig d'un sentiment de fraternitat. Naltros, els germans del “Temple de la llum universal”, tenim com a objectiu la búsqueda de la veritat i fomentar el desenvolupament sòcial i moral en el ésser humà, a mes del progres sòcial. Per això, valtros: els maçons de Reus, com qualsevol altre ordre amiga o rival, us organitzeu en estructures de base denominades lògies, agrupades en una organització d'àmbit superior, denominada “Gran Lògia” o “Gran Priorat” – va explicar, amb veu greu.

>> Com tots sabeu, la nostra germandat: “el Temple de la llum universal”, d'origen escocès, va ser fundada a Edimburg l'any 1717, com a una nova ordre creada sota els designis de la Gran Lògia d'Anglaterra, integrada totalment de maçons regulars que va tenir origen l'any 1710.

>> La nostra germandat del Temple de llum universal; expandida fins aquesta ciutat durant l'any 1728 de la mà del Duc de Wharton, pertany a la maçoneria moderna o especulativa, un sistema peculiar de moral sota el vel de les alegories i marcat per símbols. Som una eina de formació, on mitjançant el simbolisme de la construcció, ens permetem desenvolupar la nostra capacitat d'escoltar, de reflexionar i de diàleg entre naltros.

>> De manera que en el nom d'Hiram Abif, mític arquitecte del temple de Salomó, gran avantpassat i fundador de la nostre ordre maçònica, i en nom del Rei Athelsan d'Anglaterra, qui va ficar la primera pedra per dur a terme la maçoneria britànica. Volem expressar una gran gratitud al nostre Gran Arquitecte Gadu – va pregar en Silvester O'Callahan, aixecant la lletra G d'or polit -. Creador del nostre Univers, científic i matemàtic, alhora que pare espiritual de tots naltros plegats. Et lloem, com a símbol d'un Principi Creador, ànima Suprema que es troba dins l'origen universal, que téns una natura totalment indefinible, però present en tots naltros.

>> Ara mateix estem tots reunits i aplegats emmig d'aquesta cerimònia d'iniciació-, va proseguir aquell maçó escocès -. I tenim els tres graus inclosos: el grau d'iniciats o aprenents, on una persona a punt de ser membre de la nostra ordre s'haurà d'enfrontar i superar-se ell mateix, començant a controlar les seves passions i els seus instints, obviant

l'exces dels cinc sentits terrenals de l'èsser humà: el de la vista, el tacte, l'oïde, l'olfacte i el gust – va afegir, fent un gest de salutació maçònica, inclinant el cap i aixecant la seva mà dreta amb la palma estesa al exterior.

Llavors dos d'aquells maçons enmascarats amb la careta d'en Prim, van fer aixecar a en Pere Tarragó d'un dels seients de la primera fila, asseient-lo emmig d'una banqueteta que estava a sota mateix de l'ara de l'altar. Aquell iniciat es va ficar uns guants de feltre blaumarí que li van oferir, i va col·locar les seves mans darrera de l'esquena perquè se les lliguessin amb una corda ampla i de filatge blanc. El mateix van fer amb els seus peus junts.

Acte seguit també li van cobrir el cap amb una caputxa negra totalment opaca i li van ficar una soga al coll, amb la mateixa corda amb el qual li havien lligat mans i peus.

-També hi ha el grau de “Company” – va proseguir aquell Gran Mestre maçònic, mentre feia un altre gest del seus -. És un gran intermitjà, on el maçó es dedica a aprendre dins mateix d'aquest grau. On qualsevol de valtros podeu veure com sou percebuts pel Món exterior, de manera que valtros mateixos també sou aptes en percebre a ell. Una simbiosi directa – va concloure amb dignitat, mentre el Gran Maçó de Reus, s'allunyava vers un racó del temple i tornava emmig de l'altar. En les seves mans duia un coixí vermell fosc, on hi havia un petit sabre platejat de fulla ondulada. Aquella arma mesurava gairebé dos pams de llarg i estava llaurada totalment de plata, reflectint les estries de les columnes salomòniques que hi havia allà dins.

El Gran Mestre de la lògia, va aixecar l'espasa agafant-la d'aquell coixí, amb un gran gest de solemnitat. Llavors va dirigir-se directament vers on estava assegut i lligat aquell neòfit, que era el propi Pere Tarragó.

-Que vinguin els seus testimonis, si us plau – va demanar, referint-se al Duc de Wad Ras i al seu secretari: en Santi Veciana, els quals eren avaladors d'aquell nou membre a punt d'entrar a la lògia avaladors.

Aquests es van aixecar del seus llocs, i van adreçar-se vers aquell espai buit que hi havia entre l'altar i els seients del temple.

-Germans Washington i Winston, sigueu benvinguts dins aquesta ritual d'iniciació d'un nou membre de la nostra lògia – va saludar aquell escocès.

En Jofré Vinaixa esperava que aquell paio també mostres aquell llibre vell i apergaminat, on en teoria hi havia el plànol de la ubicació exacta de la estàtua del Prim

original, plasmat en tinta invisible, però encara no ho va fer.

-I jo mateix com a Gran Mestre Suprem d'aquesta lògia – va prosseguir amb veu sonora -. Amb el grau trenta tres absolut, com el propi general Prim, requereixo que el futur nou membre, participi en els grans aspectes de la lògia i la maçoneria. En aquest mateix grau, jo mateix estic enfrontat amb la realitat de la Mort, la immortalitat de l'ànima i la vida eterna...

De sobte es va produir una pausa, lenta i eterna com el purgatori i aquell Gran Mestre, va col·locar la punta d'aquella espasa platejada a l'alçada del cor del seu iniciat, que es va estremir lleument al sentir-se punxat per aquella arma que podia acabar amb la seva vida, si aquell paio li donava per apretar una mica mes.

-I ara respont-me, germà meu –va ordenar en Silvester O'Callahan, amb una veu fosca d'ultratomba, una veu que semblava gairebé esotèrica.

-Disposat estic a respondre el que em preguntes – va anunciar en Pere Tarragó, amb veu tremolosa -. A canvi de perdre la meua vida si no proporciono la satisfacció que voleu escoltar a través dels meus llavis humans i mortals.

-Que representen per a vos, els tres graus que hi ha dins de la nostra lògia? – va preguntar el Gran Mestre, observant a la resta d'assistents. Llavors va agafar la soga i la va estrènyer amb força, de manera que li apretes una mica el seu coll, sense acabar-lo d'ofegar.

-Els tres graus, representen les tres etapes del desenvolupament personal – va respondre en Pere Tarragó, amb la veu molt nerviosa mentre notava el tacte aspre d'aquella corda que li encerclava el coll.

En Silvester O'Callahan va somriure amb satisfacció.

-Molt bé, ara et faré la segona pregunta – va afegir, amb veu seca -. Quin significat únic, pot haver-hi pels germans maçons de la ordre, referent a aquests tres graus de la nostra lògia?

-No hi ha cap significat únic d'aquests tres graus – va respondre l'iniciat, que s'havia empollat aquelles respostes com el "Pare nostre" -. Conforme un maçó va treballant en cadascun d'aquests graus, estudiant-los a fons, interpretarà aquests nivells en funció del seu desenvolupament personal, i la única obligació seva i pròpia, serà complir amb les normes de la lògia per a qui treballa...

-Perfecte – va sentir en Pere, que deia aquell home vell, que encara l’apretava amb la punta de l’espasa.

De sobte aquella mena de sacerdot maçó, es va adreçar als dos enllaços i testimonis directes de l’iniciat.

-Doncs ara mateix, tal com està establert en el protocol de qualsevol cerimònia iniciàtica d’aquest tipus – va anunciar -. M’agradaria passar la paraula al germà “Washington” i que sigui ell mateix qui formuli la tercera pregunta al nostre candidat –va afegir, de manera inesperada, observant a l’impostor amb tota la malícia del món...

En Jofré Vinaixa va sentir un bot al cor, en ser senyalat d’aquella manera tan directa. Ell suplantava a l’autèntic germà “Washington”, que era el pseudònim maçó del Duc de Wad Ras, quan acudia als actes secrets d’aquella lògia. Malgrat que duia aquella careta del Prim ficada, se li notava que la suor li regalimava per damunt del rostre. No sabia que dir. No l’havien avisat sobre aquell imprevist. Era evident que l’enxamparien allà mateix...

-Bé...- va dir, pensant alguna cosa el mes ràpidament possible...

Capítol 30. Sang del Prim

Llavors i de manera totalment inesperada per a tots aquells maçons; en Jofré Vinaixa, va fer veure que es trobava molt malament i que de sobte se sentia tan indisposat, es va desplomar al terra davant de tothom, fingint el fet d'haver perdut el coneixement.

Tots els presents van emetre un sospir d'espant. Fins i tot algú es va aixecar amb el gest de reanimar-lo.

-El nostre estimat germà “Washington”, no es troba massa bé durant aquests darrers dies – es va apresurar a dir el germà Winston, que era el propi Santi Veciana-. El meu senyor té greus problemes d'insomni durant la nit i s'ha de medicar amb medicaments molt forts – va afegir amb veu convincent -. Per això, molts cops perd el coneixement durant situacions tan tenses com aquesta.

Llavors dos d'aquells maçons el van ajudar a incorporar-se, malgrat que aquell fals membre de la lògia encara fingia trobar-se totalment indisposat.

-Alto, no li treieu la careta! – va ordenar el propi Gran Mestre, al veure com algú li anava a retirar aquella màscara perquè respire millor-. La nostra ordenança, prohibeix totalment desenmascarar a un dels nostres assistents, durant un procés de cerimònia tan important com aquest.

Llavors, quan el fals Duc de Wad Ras, ja donava mostres de trobar-se millor, el Gran Mestre va fer un gest de prosseguir amb aquell ritual iniciàtic.

-Pot vostè mateix germà Winston, pot complir allò que el vostre germà Washington no ha pogut dur a terme com a padrí, oi? – va preguntar, adreçant-se directament a l'altre testimoni de la cerimònia.

-Es clar, honorable senyor – va respondre en Santi Veciana, amb ganes de que allò s'acabes quan abans millor.

-Doncs formuli vostè mateix, la tercera i última pregunta que el nostre nou iniciat ha de respondre – va dir.

Llavors el germà Winston, es va girar directament cap al rostre encaputxat d'en Pere Tarragó, que encara estava lligat de mans i peus, amb aquella soga ficada al coll. El gran Mestre va tornar a ficar la seva espasa amb estries salomòniques a l'alçada del seu cor.

-Hi ha algun grau dins de la nostra lògia maçònica, que sigui superior al grau de mestre? – va preguntar el “germà Winston”, amb veu solemne.

L'altre va moure el cap lleument amb ganes de respondre la qüestió correctament.

-No hi ha cap grau dins de la nostra lògia, ni en cap altre lògia maçònica que sigui superior al grau de mestre – va respondre en Pere Tarragó, amb veu sonora tot i tenint moltes ganes de que li traiesin aquella caputxa tan espesa, que l'ofegava encara mes que la corda que tenia lligada al coll -. Malgrat que dins de moltes ordres maçòniques com la nostra, existeixen graus i rangs amb numeros-, va explicar parlant de pressa-. Però aquestes distincions es consideren complementàries al grau de mestre i no promocions superiors del mateix. Com que la nostra ordre prové del Ritual escocès, que otorga graus des de el numero 4 fins al 33, per a obtenir aquests graus addicionals s'ha de ser Mestre maçó. L'administració d'aquests graus, depenen d'un sistema paral·lel al de les lògies blaves o d'artresans. A dins de cada organització, hi ha un sistema d'oficis que atorga rangs únicament en l'interior d'aquell grau o dintre d'aquella ordre.

Llavors quan va acabar de respondre la darrera pregunta, es va produir un silenci sepulcral a dins de la sala, fins que el Gran Mestre Suprem va fer un gest d'assentiment.

-Perfecte, perfecte, perfecte – va dir, retirant l'espasa de l'alçada del seu cor. Llavors els altres maçons que el custodiaven li van desfer la soga del coll, li van treure la caputxa i també el van deslligar de les seves extremitats. Llavors algú d'entre el públic va portar una arqueta de fusta vella, que la va obrir ficant-se de genolls davant del Mestre. Aquest va agafar la medalla d'or que hi havia a dins, subjectada per un cordill vermell de ribets daurats.

-Com has superat el ritual d'iniciació amb escreix – va dir, de manera solemne aixecant-la davant de tothom -. Jo mateix et proclamo com a nou germà de la nostra ordre, i seràs conegut a partir d'ara amb el nom de germà “Irving” –va afegir col·locant-li aquell medalló, agenollant-se davant seu. Llavors tota la resta d'assistents van aplaudir sonorament. A continuació el gran Mestre, va permetre que en Pere Tarragó; (totalment esgarrifat per aquell tràngol) s'aixequés d'aquella banquetta per donar-li una forta abraçada i un petó al front.

Acte seguit, el nou germà “Irving”; va començar rebre també a tots els maçons assistents un per un, els quals es van aixecar del seu lloc i van passar a saludar-lo efusivament, donant-li també un bes al front i una abraçada de germanor, inclinant el cap davant seu.

Llavors en Jofré Vinaixa, va emetre el gest de recuperar-se d'aquella indisposició sobtada i es va aixecar de manera lenta, ajudat pel germà Winston. Ells dos van ser els darrers en abraçar al nou membre de la lògia i donar-li un bes al front.

En aquell instant, el gran Mestre va fer el gest perquè tots tres es dirigissin cap a l'altar, gairebé a escassos metres d'aquell gran podi on hi havia la mòmia del General Prim. El germà Irving va arribar custodiat pels seus dos mentors.

-Ara que formeu part de la nostra lògia: el Temple de la llum universal de Salomó, heu de signar el llibre de registres que signen tots els membres nouvinguts – va ordenar en Silvester O'Callahan, emetent un gest vers la concurrència. Llavors el Gran Maçó Maçó de Reus acompanyat per un dels seus, va dirigir-se a l'altre banda de l'altar, gairebé a sota mateix del gran podi on estava ubicada la mòmia d'en Prim. Allà també hi havia com una mena de caixa de cabdals, que només es podia obrir amb una clau molt vella. Aquell home va treure un immens llibre, de més de cinc-centes pàgines, llaurades amb pergamí antic. La tapa era de cuir gruixut i negre, plena d'ornamentacions maçòniques daurades, fetes a base de pà d'or.

<< Vaja, aquest és el llibre que he de pispar pel Duc de Wad Ras >> va pensar en Jofré Vinaixa, contemplant-ho amb atenció. Duia la seva automàtica amb un carregador de 18 bales damunt seu. Sort que aquells païos no l'havien registrat abans d'entrar al temple. Quan tingues allò que anhelava i líquides a uns quants d'aquells païos per obrir-se, tots tres fugirien d'alla dins. Sort que en Santi Veciana, coneixia un altre camí de sortida que conduïa directament a l'entrada del edifici del Círcol, un accés secret totalment annex a la paret de fusta, on hi havia la guixeta del teatre Fortuny...o això li havien explicat.

Llavors l'Alfons de Boule i Ciurana, que ostentava el càrrec de Gran Maçó Maçó de Reus, va dur fins l'altar aquell espès i voluminós llibre tan antic. Un exemplar que es podia remuntar a l'any 1728, quan aquella lògia d'origen britànic es va establir a Reus a Reus mateix, en plena era del Reus, París, Londres...

<< Aquest llibrot deu pesar més de vint kilos, com per no dir-ne trenta >>, va pensar l'Almogàver, observant-lo amb atenció.

Amb l'ajut d'un dels seus germans, el Gran Maçó de Reus va dipositar el llibre vell damunt d'un faristol annex a l'altar. I el seu superior el va obrir per la darrera pàgina escrita, on hi havia un dibuix fet a dues tintes, que era com una mena de retracte esquemàtic d'en Pere Tarragó, on hi ficava també el seu nom clau de germà "Irving"

amb lletres majúscules, i la data del ritual d'iniciació per formar part dins d'aquella ordre.

Ja ho tenien tot preparat d'antuvi...

-Heu de signar amb el vostre nom maçònic aquí mateix – va demanar l'Alfons Borràs, de manera solemne -. Però ho heu de fer amb sang, amb la vostra pròpia sang –va afegir, proporcionan-li una petita daga cerimonial perquè es punxes el dit. La seva fulla platejada també tenia diverses estries, com l'espasa que duia l'altre.

En Pere Tarragó li va fer cas, agafant l'arma esmolada amb un gest tremolós i es va punxar un tros carnós de la palma de la seva mà dreta, deixant anar unes gotes de sang dins d'un tinter, on havia de sucari-hi una ploma antiga per escriure.

-Els testimonis també hauran de signar amb la sang del neòfit – va ordenar el Gran Mestre maçó dirigint-se a ells.

En Jofré Vinaixa es va adreçar cap aquella part de l'altar, precedit pel gemà Winston. Ja estava a punt d'empunyar la seva arma, perquè aquell seria el punt clau on hauria d'actuar. Tot just quan li toques signar el llibre, l'agafaria i se l'emportaria d'allà dins, a punta de pistola i disparant sense pietat a qui se li fiqués pel mig.

-Ara Jofré, pren-lo ara! – va cridar de sobte en Pere Tarragó, agafant a en Silvester O'Callahan per l'esquena i ficant-li aquella daga a l'alçada del coll.

En Jofré Vinaixa va tancar el llibre maçó de manera sonora i se'l va ficar sota el braç esquerra, davant d'un murmur de sorpresa de tots aquells assistents.

-Què no es mogui ningú, o us pelo aquí mateix, fills de puta! – va cridar a continuació, traient-se la seva pistola automàtica marca Caracal, sense el silenciador ficat. Llavors també subjectava aquell llibrot sota el braç esquerra. Tal com havia previst; aquell exemplar tan voluminós pesava uns trenta kilos, gairebé com un petit sac de ciment. A mes tenia el tamany d'un doble foli, gairebé com la plana d'un diari normal i corrent.

La resta de maçons, es van aixecar dels seus llocs movent-se totalment inquiets.

-Que no es mogui ningú, cony! – va insistir l'Almogàver, tot nerviós, disparant dos trets al sostre -. Nomes ens volem apoderar d'aquest maleït llibre i res mes– va afegir, tornant-los a apuntar.

-Però què feu desgraciats, què feu? – va repetir el Gran Maçó maçó de Reus, totalment shoquejat per allò. Gairebé no s'ho podia creure.

En Jofré Vinaixa el va apuntar, perquè sortís de l'altar i es fiqués amb els altres.

-No sabeu el que esteu fent, desgraciats! – va advertir l'escocès, amb un rampell d'histèria.

-Treu-nos d'aquí dins! – va ordenar-li en Pere Tarragó, sense deixar-li d'apretar el coll amb aquell punyalec -. Digue'ns com hem de sortir per l'altra porta d'aquest temple, la que duu directament als baixos del Círcol, i llavors et deixarem lliure...

-És clar que sí, com valtros vulgueu, all right – va respondre el seu captiu, adreçant-se al Gran Maçó de Reus

- Hem d'anar cap a l'ala esquerra del temple, on hi ha la porta que du a l'oest – va explicar aquest, tot nerviós.

En Jofré Vinaixa seguia apuntant a tots els assistents amb aquella arma de foc. Llavors murmuraven frases inconnexes entre ells.

-Xec, paio! Ajuda'm, amb aquest puto llibrot, que pesa molt – va demanar l'Almogàver, dirigint-se al secretari del Duc de Wad Ras, que estava al seu costat mateix sense fer res.

En Santi Veciana, es va apropar cap a ell per ajudar-lo a dur aquell volum tan pesat. Així doncs l'altre tindria més llibertat de moviments amb la seva arma, que era millor emprar-la amb les dues mans, si de sobte havia de començar a disparar a boca terrossa.

Sense que ho pogues evitar; aquell lacai, li va propinar un cert cop de karate a la mà que subjectava la seva arma i aquesta va caure a terra, disparant-se totalment sola. Aquell gest va ser molt ràpid i eficient, però en Jofré va poder reaccionar brandant aquell llibre maçònic contra el seu cap.

El germà Winston va caure cap enrere totalment atordit i amb la careta trencada pel mig, però allò fou suficient perquè aquella trentena de maçons reusencs es mobilitzessin, dirigint-se cap a l'altar. Els de les primeres files es van llançar directament contra l'Almogàver, impeding que recuperes la seva arma del terra, però aquest va brandar el llibrot contra un d'ells per a defensar-se. Finalment no va poder evitar que una dotzena de persones se li lences damunt seu, placant-lo del tot.

La resta es va adreçar cap al neòfit que encara tenia atrapat al Gran Mestre Suprem, amb aquella daga ficada al coll.

-Quiets, o li tallo la jugular aquí mateix! – va amenaçar en Pere Tarragó, tirant-se cap enrere, gairebé refregant-se amb la paret del fons.

-És un traïdor, és un traïdor! – va proclamar en Silvester O’Callahan, amb veu sonora -. Un traïdor que vol robar-nos el tresor del Marquès de Castillejos!- va afegir tot espantat amb un to d’alarma.

-Ordena’ls que s’apartin del mig, i em deixin sortir d’aquí dins – va ordenar el seu captor, amb veu nerviosa veient com tot allò planejat s’havia anat a can Pistraus.

-Val, tu manes jove – va dir finalment el Gran Mestre als seus -. Deixeu-nos passar, el durem fora del temple...

-També vull el llibre- va ordenar - que el portin algú dels teus homes...

-Agafeu el llibre! – va proclamar el seu captiu.

Llavors tots dos es van obrir pas en mig de la concurrència, en Pere Tarragó va veure com el Gran Maçó de Reus, recollia el llibre de signatures i es plantava davant seu.

-No saps el greu error que estas cometent, nen! – va renyar adreçant-se directament a ell -. Jo coneixia al teu pare, el senyor Hipòlit Tarragó – va afegir -. Era una gran persona. Pertanyia a la nostra lògia rival, la “Piràmide de la veritat suprema”, però era una gran persona, no pas com tu que ets un galifardeu, un pintxo... – va afegir amb veu dolguda.

-Camineu cap endavant, o mato al seu líder! – va amenaçar en Pere Tarragó, amb veu furiosa.

-Això no quedarà així, t’ho prometo –va amenaçar l’Alfons de Boule i Ciurana, aquell empresari reusenc que ostentava el màxim càrrec de la lògia local. Caminava lentament davant seu, trepitjant el terra de manera ferma...com si calcules les passes que havia de donar a continuació...

De sobte, tot just mentre s’apropaven a una porta tancada que es trobava a l’ala esquerra del temple, aquell maçó reusenc va pitjar amb un cop sec, una d’aquelles rajoles negres que tenia sota els seus peus.

Llavors es va sentir un sò mecànic procedent del terra i en Pere Tarragó, va sentir com unes grans dents de ferro esmolat li mossegaven el turmell dret, pentrant fins a l’os de la cama. Amb un esgarrip terrible va deixar anar al seu presoner, i es va acotar per intentar treure’s aquell cep gegant i mortífer per a caçar osos, que li havia atrapat la seva cama. Es tractava d’una trampa mortal camuflada en aquella part del temple, amagada sota mateix d’una de les lloses blanques que integraven el terra bicolor del

temple maçònic, com si fos un tauler d'escacs gegant. Aquell cep ocult sota una llosa blanca, s'havia activat de manera mecànica presionant una altre llosa de color negre, que hi havia un metre davant seu. Aquell maçó de Reus tan veterà, coneixia allò totalment de memòria. Segur que dins del temple hi havia mes trampes d'aquell tipus.

-Fills de puta! – va cridar en Pere Tarragó, tot ple de dolor deixant anar aquella dalla, per intentar lliurar-se d'aquell cep amb els seus dits. Però allò estava tancat del tot, gairebé com una boca afamada d'un depredador gegant i no hi havia manera d'obrir-ho. Aquells ferros dentats i esmolats com a petits ganivets, li havien perforat la cama dreta damunt mateix del turmell, gairebé fins el moll del l'os.

El Gran Mestre es va incorporar poc a poc, s'havia lliurat d'ell amb un gest àgil.

-Això es el que passa amb els traïdors, que nomes volen expoliar qualsevol tresor de la nostra lògia – va dir recuperant la dalla cerimonial i propinant-li una bufetada d'amonestació.

A l'altre extrem de la sala, en Jofré Vinaixa va notar com els seus captors l'aixecaven del terra, totalment immobilitzat de coll, mans i braços. Llavors també el van dur davant del Gran Mestre i del Gran Maçó maçó de Reus.

-Li traiem la careta a aquest altre traïdor? – va preguntar un d'aquells membres de la lògia, que el tenien atrapat

-No, no cal – va respondre en Silvester O'Callahan, amb una somriure diabòlic -. Està prohibit desenmasacarar a un dels nostres emmig d'un ritual, encara de que es tracti d'un traïdor...

-Potser és un impostor, Gran Mestre –va acusar el Gran Maçó de Reus.

-Sigui o no sigui un impostor. Du la roba i la medalla del germà Washington, per tant, el farem actuar com a tal – va respondre de manera sinistra.

De sobte es van sentir uns forts cops procedents d'aquella mateixa porta, per on volien fugir els lladres d'aquell llibre de signatures.

-Ja són aquí! – va exclamar el Gran Maçó de Reus, girant-se vers aquell lloc.

-Ja són aquí! –va repetir també aquella trentena d'assistents a l'uníson.

-Obriu les portes de l'oest! – va ordenar, aixecant els braços amb un gest cerimonial.

-Obrirem les portes de l'oest! –van repetir els altres.

-Tots tenim sang del Prim! – va proclamar el Gran Maçó de Reus, amb veu sonora, tornant de nou cap a l'altar.

-Tots tenim sang del Prim! –van dir els altres -. Tots tenim sang del Prim, sang del Prim, sang del Prim...-van repetir manera rítmica, com si fos un mantra.

En aquell mateix moment, dos membres de la lògia van obrir aquella pesada porta i de sobte, van entrar una vintena d'homes uniformats amb tuniques negres, cobertes per llargues capes de seda brillant. Tots ells, duïen el cap rapat i un antifaç vermell lluent que els hi cobria el rostre. En Jofré va observar espantat que es tractaven de joves caps rapats de Reus, que anaven abitllats d'aquella manera gairebé esotèrica. Molts d'ells, fins i tot duïen el número 33 o el lema "Sang del Prim"; tatuats a la part del dalt del seu front rapat totalment al zero. Eren com una mena de grupuscle esotèric de Reus, que també es feia dir: " La Confraria de la Sang del Prim", els quals també es reunien al mausoleu del general, cada 6 de desembre, per homanetjar la data de la seva naixença de manera totalment clandestina.

En Jofré no sabia que aquells skinheads tan xungos i esotèrics, tinguessin vincles tan directes amb aquella ordre maçònica tan antiga i arcana . Però allà dins de la part fosca i oscuratista del Món de Reus, tot era possible.

-Benvinguts sigueu els nostres germans, pertanyents a la confraria de la Sang del Prim! –va proclamar el Gran Maçó de Reus, davant de l'arribada d'aquells nouvinguts.

Llavors van entrar els últims de tots, conduint a una noia presonera i nua del tot. Aquella captiva tenia el cap tapat per una caputxa negra, gairebé idèntica a la que havien fet servir amb en Pere Tarragó i caminava totalment descalça, amb les mans lligades pel davant i una argolla ficada al coll, des de on l'estiraven amb una cadena d'or com si fos una gossa.

Tots plegats van observar el seu cos nu i voluptuós, tot ple de corbes.

-Benvinguts sigueu – va repetir el Gran Maçó de Reus, abraçant-se amb el màxim representant d'aquella confraria anomenada: "Sang del Prim", un grupuscle totalment secret i annex a la lògia maçònica, gairebé com si fos el seu braç armat.

-Hem vingut fins aquest temple, per a participar en aquest gran ritual que es du a terme durant el primer any de cada centuria – va respondre el Màxim confrare, abraçant-se amb el seu amfitrió com si es coneguessin des de feia molt de temps. Aquell recent-vingut també ostentava el càrrec de Màxim custodi de la mòmia del

Prim. Llavors també va saludar efusivament amb el Gran Mestre de la lògia: en Silvester O'Callahan-. Avui es el dia escollit per dur a terme aquesta cerimònia, que tenim en comú i que tots coneixem com: “La Sang del Prim” – va afegir aquell cap rapat, emetent una reverència a la resta de maçons.

Aquell paio era tan alt i quadrat com una torre, va pensar en Jofré Vinaixa observant-lo amb atenció. Potser arribava a mesurar mes d'un metre noranta i pesava els seus cent deu kilos pertinents. Tots de fibra i masa muscular. Un veritable adicte als gimnasos i als esports violents. Malgrat no l'havia vist mai amb sa vida, hi havia alguns dels seus trets físics que li eren familiars, de molts anys enrere, però no podia recordar quan, ni on, el va conèixer exactament...

Llavors el Màxim confrare de la Sang del Prim, va observar el cos ferit d'en Pere Tarragó agenollat al terra i plorant de dolor per culpa del cep i va riure sonorament. Els seus ulls blaus i cruels també el van observar a ell, que encara estava apressat pels altres maçons.

-Què us ha passat? – volia saber.

-Són dos traïdors a la nostra lògia -va respondre el Gran Maçó de Reus, amb veu tèrbola -. Volien robar-nos quelcom molt valuós per a tots plegats – va afegir amb un to de reprovació.

Aquell líder dels nouvinguts els va observar ementent una ganyota malvada.

-Però el ritual d'avui es durà a terme igualment, oi?- va preguntar amb certa preocupació.

-És clar que sí, germà meu –va dir el Gran Maçó de Reus, adreçant-se cap a l'altar principal d'aquell temple. De sobte, va aixecar aquella espasa amb estries corbes i va començar a cridar de nou aquella proclama.

-Tots tenim...!- va tornar a cridar com en tranc.

-Sang del Prim! – van respondre els altres.

-Tots tenim! –va insistir com si fos una lloança.

-Sang del Prim! – van tornar a respondre els altres -. Tots tenim, Sang del Prim...tots tenim Sang del Prim...tots tenim, Sang del Prim!

De sobte aquella noia nua i amb el cap tapat, va ser conduïda i estesa damunt

d'aquell altar.

Malgrat cridava com una possessa i s'intentava lliurar amb totes les seves forces, quatre d'aquells energúmens amb el cap rapat, la subjectaven per les mans i les cames, tenint-la totalment immobilitzada.

Llavors en Silvester O'Callahan, va emetre un senyal dirigit on tenien atrapat a l'Almogàver, perquè també el duguessin fins aquell altar.

-Tots tenim sang del Prim! – va cridar també el Gran Mestre suprem del Temple de la llum universal, amb accent estranger. Mentre els altres seguien responent a aquella mena de pregària. Llavors li va passar a l'Almogàver aquella daga cerimonial, que també havia fet servir en Pere Tarragó per intentar fugir d'allà dins.

En Jofré va notar com els seus captors li deixaven espai de maniobra perquè l'agafes suaument, però sense permetre-li que pogues moure lliurement el braç pel seu compte.

-Vostè germà “Washington”, ha de fer els honors – va demanar el Gran Mestre, mentre tothom restava en silenci.

-Quins honors? – va preguntar en Jofré Vinaixa, amb aquell punyal a la mà esquerra. Els seus captors també li pramiaven el puny tancat perquè no el deixes anar...

-Dur a terme el ritual de la “Sang del Prim” – va afegir, senyalant al cos momificat que es trobava assegut a d'alt d'aquell podi.

-Has de sacrificar la noia, perquè vos també sou descendent directe del general – va afegir Gran Maçó de Reus, amb veu sonora.

-Com ho sabeu que jo sóc descendent directe del General Prim? – va preguntar en Jofré Vinaixa, tot espantat per culpa d'aquella mena de ritual vudú que el volien obligar a dur a terme.

-Perquè vos sou el Duc de Wad Ras i teniu sang del Prim – va recalcar el Gran Mestre, gairebé amb fanatisme descontrolat -. Descendent directe del general Prim i de la pròpia Reina Isabel Segona. Per tant us correspon a vos mateix, tenir el gran honor de dur a terme el sacrifici humà i començar tot el ritual de la “Sang del Prim” que correspon a aquest segle XXI, tal com s'ha dut a terme cada cent anys, a l'inici de cada centuria. L'últim cop va ser nit del 28 de setembre de l'any 1901 i ara un segle després, en ple 2001, tornarem a realitzar aquest ritual tan sublim – va afegir, mentre en Jofré Vinaixa se sentia totalment dominat i controlat pels altres, mentre el conduïen

per la força damunt mateix de l'altar on hi havia la noia nua, que no deixava de cridar totalment espantada. La seva veu restava molt ofegada per culpa d'aquella caputxa de tela negra, ben gruixuda i espessa que li tapava el cap.

-No ho facis Jofré, no ho facis! – va sentir que deia la veu d'en Pere Tarragó, des de l'altre banda del temple. Encara tenia el seu peu atrapat a dins d'aquell cep mortífer – No ho facis, si us plau! – va afegir, amb un lament ple de dolor i angoixa.

-Calla sacríleg, traïdor ! – va cridar el Gran Maçó de Reus, girant-se vers a ell, apuntant-lo amb l'espasa -. Acabes de trencar tots els juraments i això mereix la teva mort !– va afegir tot furiós, dirigint-se cap a ell amb passes ràpides.

Llavors en Jofré va veure com li ficava una soga al coll, gairebé la mateixa que s'havia emprat pel ritual d'iniciació i la va començar a estirar de manera ferma, amb l'intenció d'escanyar-lo del tot allà mateix. Els seus homes el van ajudar a dur aquella escomesa de botxí, mentre en Pere començava a agonitzar.

-Feu els honors Gran Mestre ! – va demanar, adreçant-se a l'escocès. Aquest també va dirigir-se fins aquella part del temple i brandant aquella espasa en forma de flama, es va col·locar davant seu i li va traspasar el seu cor, clavant-li aquella arma amb un gest ràpid. En Pere va cridar de dolor començant a vomitar sang per la boca, mentre el seu cos es desplomava lentament cap al terra, totalment mort i desagnant-se com un porc.

-S'ha fet justícia. Mort als traïdors de la nostra lògia! – va cridar aquell jaio, a tot pulmó.

-Mort als traïdors! – van repetir els altres.

Llavors aquella parella de dirigents maçons es van adreçar a l'altar de nou.

-Ara us toca a vós mateix, estimat germà Washington –va ordenar el Gran Mestre -. Si no ho fas ara mateix, quan sonin les dotze campanades de la mitja nit, t'executarem de la mateixa manera que al teu company – va amenaçar, apuntant-lo també amb aquella espasa bruta de sang.

De sobte dos d'aquells adeptes, van obrir unes cortines de color blau cel que hi havia a la banda esquerra de l'altar, allà hi havia un gran gong ocult, amb una roda metàl·lica que mesurava un parell de metres de diàmetre. Llavors un d'ells va agafar una maça i va començar a fe-lo sonar amb un cop sec.

“CLOOOONCK” es va sentir per tot el temple. Llavors totom va començar a orar amb veu alta aquell mantra tan horrorós un alte cop.

-CLOOOONCK...Tots tenim, sang del Prim...CLOOOONCK...Tots tenim, sang del Prim...

-Tots tenim sang del Prim? I UNA MERDA! – va cridar en Jofré Vinaixa, tot desquiciat, mentre aquells païos l’obligaven a assestar una primera ganivetada damunt del cos nu d’aquella noia estesa damunt de l’altar. La víctima va cridar de dolor al sentir com aquella daga li traspassava la seva pell tan blanca i suau com la seda. De sobte en Jofré Vinaixa va intentar frenar el següent cop i deixar anar aquella arma platejada, però aquells homes van forçar a moure el seu braç una altra vegada, prement-li el puny perquè seguís subjectant el punyal de manera involuntària.

-CLOOOONCK...Tots tenim, sang del Prim!...CLOOOONCK...Tots tenim sang del Prim! – van proclamar tots a l’uníson.

I en Jofré va enfonsar la daga cerimonial damunt del cos nu de la noia per tercera vegada.

-Prou! – va cridar tot histèric -.Deixeu-me anar, fills de puta ! – va insultar, amb totes les seves forces -. Això no va amb mi! – es va queixar, malgrat que com assassí a sou ja havia pelat a mes d’un centenar de persones a sang freda, però aquell acte tan macabra no formava part dels seus costums...a mes la pobre noia estava força bé, un veritable monument de la natura, com per donar-la a perdre d’aquella manera tan horrible i estúpida.

Aquells païos, movent entre tots el seu braç un altre cop, el van forçar a que li enfonsés el punyal per quarta vegada. Llavors un munt de sang va començar a manar pel damunt del seu cos nu, mentre la víctima es retorçava cridant totalment pel dolor. Un dolor mortal que acabaria aviat amb la seva vida. No hi havia manera més terrible de morir.

Llavors el Gran Mestre de la lògia, el Gran maçó de Reus i el Màxim Confrare de la Sang del Prim, van apropar-se al cos de la noia sacrificada i van començar a ficar uns calzes d’or per sota de les ferides, per omplir-los amb la sang que rajava de la noia moribunda.

-No ho feu això, fills de puta! – va cridar l’Almogàver, amb totes les seves forces, intentant lliurar-se dels seus captors.

En aquell moment va intentar brandar aquella daga contra algun d'aquells paios que tenia davant, però no va poder, perquè el seu braç dret cada cop estava més immobilitzat. Acte seguit va ser apartat de l'altar, i un dels seus captors li va torçar el canell fins fer-li perdre l'arma, que va recuperar el Gran Mestre un altre cop. Aquest va dur a terme una nova perforació al cos de la noia nua, que no parava de moure's totalment de dolor i agonia, mentre s'estava desagnant del tot. La darrera ferida, encara va omplir més el calze que li va ficar a l'alçada del cor.

-Porteu-me el calze suprem! – va ordenar, adreçant-se al Gran maçó de Reus -. Que sigui ara, ràpid! – va afegir amb veu nerviosa.

Lavors en Jofré Vinaixa va veure com aquell home acabava de perforar la part esquerra de l'abdomen de la noia, ficava la mà a dins i li treia el seu cor palpitant de de manera experta. A continuació, el va ficar a l'interior d'un gran calze daurat i ple d'ornamentacions maçòniques. Aquella escena era tan repugnant, que algú va començar a vomitar de fastic.

En Silvester O'Callahan, seguit per l'Alfons Borràs, es va adreçar amb allò directament cap a la mòmia del General Prim, que de sobte tenia els seus ulls tan oberts que semblava que estigues observant-ho tot amb atenció.

El Màxim confrade de la Sang del Prim, també es va adreçar fins aquell lloc, darrera dels altres.

-Que la sang palpitant d'una donzella recent sacrificada, fagi palpitant també el teu cor mort! – va invocar el Gran Mestre, donant a beure la sang d'aquella immensa copa al cadàver que tenia davant. El contingut del recipient va entrar per dins de la boca seca de la mòmia, i aquesta va començar a moure la gola poc a poc, com si estigues empassant-se aquell líquid vermell de veritat.

Lavors el Gran Mestre va treure el cor humit i xop de sang de la noia, alçant-lo davant de tothom i el va exprimir amb les seves dues mans, com si fos una esponja plena de sang pringosa, damunt mateix de la boca morta i entreoberta d'aquell cadàver centenari. Al cap de pocs segons, l'orgue vital de la noia sacrificada que encara palpitava una mica, va quedar totalment buit de sang tèbia i la mòmia va tremolar lleument, com si allò veritablement la fes resucitar molt a poc a poc. Després d'allò, mentre la mòmia ja obria del tot la seva boca seca i cadavèrica, aquell maçó escocès li va llençar les restes d'aquella víscera perquè se la menges directament, i aquell mort recent ressuscitat la va mastegar unes quantes vegades abans d'empassar-se-la del tot, amb un gest inhumà

que el va fer reviscolar encara mes que abans.

Acte seguit el Gran Maçó de Reus, li va passar un altre calze omplert amb la sang de la víctima. I en Silvester O'Callahan, el va tornar a donar a beure a la mòmia d'en Prim, mentre resava unes frases arcanes.

-Obeint la tradició del ritual de resurrecció maçònica, dut a terme des de temps del nostre germà avantpassat l'arquitecte Hiram Hassab – va orar el Gran Mestre, amb veu funesta-. Que la sang d'una pubilla de Reus, t'otorgui plenament la vida...i tornis entre naltros, tal com Llätzer va resucitar davant de Jesucrist...perquè en Jesús, també era maçó, maçó com naltros...

-No pot ser, no pot ser! – va cridar en Jofré Vinaixa totalment horroritzat, al comptemplar com aquell cadàver del general Prim, començava a moure els seus braços molt lentament gairebé com si fos amb càmera lenta. Les seves mans nues i primes de pell seca, van agafar millor aquell calze ple de sang fresca que li estava proporcionat el Gran Maçó de Reus. Potser era un truc visual, o bé, és que en Jofré s'havia tornat boig.

-En vull méees ! – va demanar de sobte el cadàver del General Prim, amb una veu d'ultratomba molt greu. Aquell cos mort i totalment reviscolat per un ritual arcà de màgia negra, s'havia begut aquell recipient ple de sang humana en pocs segons; gairebé com si fos un batut de maduixa durant una tarda d'estiu.

-Aquí teniu tota la sang que vulgueu, Excel·lència – va dir aquell skinhead, que era el màxim membre de la confraria de la Sang del Prim, postrant-se de genolls davant seu i començant a plorar d'alegria.

La mòmia del General Prim, passant-se la seva llengua pels llavis secs i putrefactes, va agafar aquella nova copa plena de sang humana amb les seves pròpies mans i també se'l va beure amb un llarg glop, mentre aquell líquid vermell li regalimava per les comissures dels seus llavis, empastifant-li part de les seves barbes velles i seques, tan fetes malbé pel pas del temps.

-Méees, en vull méees! – va repetir, movent-se lentament del seu lloc.

-Allà teniu tota la que vulgueu! – va oferir el Gran Mestre, senyalant el cos femení i ple de sang, que hi havia estes damunt de l'altar...

De sobte mentre aquells tres maçons s'agenollaven amb actitud sumisa davant seu, la mòmia del general Prim es va aixecar del seu lloc on portava tant de temps asseguda i després de moure el cap a poc a poc, va començar a caminar amb passes molt lentes,

baixant els set graons d'aquell podi de marbre on hi havia el seu tron de fusta antiga. Allà també hi havia el retlleu del seu escut familiar.

Llavors es va dirigir cap a l'altar del temple sense deixar de trontollar. Mentre es movia d'aquella manera tan tremolosa i insegura, semblava com una mena de titella gegant de carn i ós a punt de caure a terra, però realment donava la sensació de tenir vida pròpia.

La gent es va apartar del seu pas i el cadàver vivent, va observar aquell cos recent mort i ple de sang palpitant. I sense que ningú ho podes evitar, va acotar el seu rostre barbat començant a llepar-lo amb deleitació, emetent un sospir greu que semblava provenir del mes enllà. Llavors va començar a xuclar totes les ferides sanguinolentes, agafant mes força que abans i movent-se cada cop amb mes empenta.

Els altres maçons que custodiaven l'altar, subjectant l'Almogàver, es van apartar un xic esgarrifats per aquell fet tan sobrenatural, tot allò de la mòmia vivent era com si fos un veritable malson, malgrat que ja sabien que passaria quelcom versemblant...

Llavors aquell mort ressuscitat, es va deixar anar del tot, revolcant-se pel damunt d'aquell cos femení tan voluptuós, carnal i nu, emetent sons guturals de plaer barrejats amb golositat extrema. Cada cop semblava ser mes humà i menys cadàver. La sang tornava a córrer per les seves venes mortes des de feia mes d'un centenar d'anys. I l'impetu va fer que una mà avida de luxúria, de sang i de vida, apartes la caputxa d'aquell rostre tapat, el qual li estava proporcionant aquell sustent per fer-lo reviscolar-lo totalment.

De sobte, i just en aquells intents, en Jofré Vinaixa; va reconèixer totalment la cara de la noia morta que s'havia sacrificat durant aquell ritual tan macabra, i va començar a cridar totalment ple de ràbia i angoixa. Entrant en estat de shock, gairebé sense poder-se creure-ho: la morta abatuda a punyalades, és tractava de la seva apreciada cosina: l'Alexandra Alabart Mercader, l'esposa d'en Pere Tarragó. Aquells paios l'havien atrapat i dut presonera fins allà dins del temple maçònic. La noia el va observar amb els ulls vidriosos del seu rostre mort, mentre la mòmia del general Prim li començava a mossegar la jugular per absorbir la sang del coll, com si fos una mena de vampir humà.

El maçons seguien pregonant aquell mantra rítmic:

“Tots tenim, Sang del Prim...tots tenim, Sang del Prim...”

-Prou, fills de puta, prou! – va començar a cridar en Jofré Vinaixa, tot ple de fura.

Llavors, només volia matar-los a tots plegats, per venjar la mort de la dona que mes s'havia estimat en tota sa vida, malgrat era un amor impossible.

La mòmia del General Prim es va separar del cos sacrificat de l'Alexandra i es va girar vers a ell, amb el rostre tot brut de sang vermella i llefiscosa.

-Què li passa a aquest home? – va preguntar amb veu gutural, senyalant-lo amb un gest lent.

-Es el Duc de Wad Ras –va respondre el Gran Mestre-. Un dels vostres descendents d'origen bastard, que no acaba d'estar gens d'acord amb els nostres mètodes de resurrecció, senyor.

-Traeieu-li la màscara! –va demanar la mòmia d'en Prim -. Vull contemplar el seu rostre, abans de liquidar-lo aquí mateix – va afegir, mentre desenvainava el seu sabre amb un gest amenaçador.

Tot just quan un d'aquells maçons que el subjectaven, l'anava a desenmascarar; en Jofré Vinaixa, que llavors tenia mes llibertat de moviment, va donar un fort cop de taló al terra i li va clavar aquell fibló enverinat que va sorgir de la punta del peu dret, propinant-li unes quantes patacades ràpides en pocs segons.

-Teniu fills de puta! – va exclamar tot ple de ràbia, mentre seguia donant puntades de peu a gairebé a tothom qui l'envoltava. Els seus captors no van poder controlar aquells atacs tan imprevistos i en Jofré es va sentir una mica mes alliberat...

En aquells moments de paroxisme e incertesa, va sonar un xiulet intermitent, procedent dels bancs ubicats davant mateix de l'altar. Tot just era el lloc, on s'havia assegut el fals germà "Washington".

En Jofré Vinaixa es va llençar ràpidament al terra ficant-se les mans al cap, mentre sonava una gran explosió, procedent de la primera fila de seients d'aquell temple: PAAAAMM!

Una dotzena d'aquells homes enmascarats que es trobaven mes a prop d'aquell lloc, van saltar pels aires amb els cossos totalment destrosats...

Es tractava de la mini bomba lapa de rellotgeria, que ell mateix havia col·locat sota un d'aquells bancs on estava assegut. Ho va fer mentre començava aquella cerimònia uns quants minuts abans. Ningú no es va adonar, que aquell impostor també duia explosius damunt seu. L'impacte provocat per aquell esclat, també va fer saltar a molts

d'aquells assistents pels aires, inclòs la pròpia mòmia vivent del general Prim, que va caure a terra propulsada per l'ona expansiva. Allò era goma dos de la bona...com la que empreva la banda terrorista ETA.

En Jofré havia programat aquella bomba perquè esclates a les 12 de la mitja nit en punt, però els nervis van fer-li polsar erròniament els botons del cronometre i allò va petar gairebé cinc minuts mes tard.

L'escassa llum que hi havia allà dins del temple, es va apagar del tot i la foscor total va invair aquell espai soterrani.

Llavors l'Almogàver, es va treure aquella maleïda careta de ceràmica que representava el rostre difunt del general Prim i es va ficar aquelles lents de visió nocturna que també duia damunt seu, les quals funcionaven amb raigs infrarroigs. Acte seguit va començar a escapar emmig de tot aquell rebombori. Durant la fugida no va deixar de propinar patacades a tothom que l'intentava engrapar. Ell podia veure emmig de la foscor, els altres no. Llavors va començar a córrer direcció a la porta per on havien entrat aquella mena de squinheads adoradors de la mòmia del Prim, una entrada lateral del temple que encara es mantenia oberta, malgrat que hi havia tres maçons barrant-li el pas i enfocant-lo amb llanternes recent enceses.

-El tenim aquí! – va cridar un d'ells -. Que no s'escapi!

En Jofré estava disposat a vendre molt cara la seva llibertat.

Però de sobte, es van sentir diversos trets de pistola Caracall, sense silenciador i aquells païos van caure crivellats pel darrera.

-Segueix-me Jofré, ja tinc el llibre – va proposar en Santi Veciana, apareixent davant seu amb la seva pròpia arma. Aquell paio també duia ulleres de visió nocturna.

-De part de qui estàs ara mateix, fill de puta? – va preguntar l'altre tot furiós, agafant-lo pel coll i amb ganes de propinar-li una puntada de peu letal.

-Sempre he servit el duc de Wad Ras, no pas d'en Pere Tarragó que en el fons volia fer-nos la “pirula” – va respondre el secretari d'aquell aristocrata reusenc, mentre li passava aquell llibre tot espantat -. Escapà't, jo mateix et cobreixo-, va ordenar amb veu desesperada-. Nomes has de córrer uns quants metres pel passadís de la sortida i pujar les escales del fons. Allò et conduirà fins una porta de fusta, que du directament cap el vestíbul del teatre Fortuny.

-Estàs segur? – va preguntar en Jofré, recollint aquella relíquia maçònica tot estranyat.

-Si, vinga, no badis – va insistir l'altre -. Jo vaig darrera teu, el que importa es que aquest llibre arribi a mans del meu Senyor, el duc de Wad Ras – va concloure, tornant a disparar a bocaterrossa contra aquelles ombres que s'apropaven vers on estaven tots dos.

En Jofré va creuar corrents aquella entrada lateral, ubicada a l'ala l'oest del temple. Ho va fer amb un esprint veloç, corrent per un passadís recte i de parets humides, com si estigues a dins d'un refugi antiaeri, mentre notava com l'altre li estava cobrint la seva rereguarda. Llavors el secretari del Duc de Wad Ras no deixava de disparar contra aquells maçons que havien sobreviscut a l'explosió, però ho feia de manera totalment inexperta, perquè el carregador d'aquella arma tenia divuit bales i ja n'havia gastat mes de deu.

De sobte va tornar la llum fins aquells indrets soterranis, perquè algú havia ficat la connexió d'emergència i quan va arribar corrents fins al final d'aquella galeria, en Jofré va veure l'inici d'unes escales que duien cap amunt i va notar com aquell sò greu i vaporós pujava d'intensitat. Es tractava del motor de la bomba d'aigua que evitava que les darreres plantes del pàrquing de la plaça del Prim s'inundessin per complet. Llavors va veure aquella gran canonada metàl·lica de ferro rovellat que travessava el dintell d'aquella escala que duia directament cap al vestíbul principal del teatre Fortuny. Allò era un tub circular vell molt ampli i gruixut, gairebé de dos metres i mig de diàmetre, que resseguia el sostre de la galeria. Les parets en aquella zona d'accés al temple maçó estaven molt mes humides que a l'altra part per on havien entrat.

<< Aquesta deu ser la canalització de la mina d'aigua, que passa pels fonaments de tota la plaça del Prim >>, va deduir ràpidament, observant-ho millor amb les seves ulleres de raigs infraroigs. Llavors va ficar la segona de les tres minibombes lapas que duia damunt seu i la va programar ràpidament per menys de deu segons.

-Xec, deixa de disparar i puja ràpid, que això petarà ara mateix! –va cridar adreçant-se a en Santi Veciana, que encara disparava a bocaterrossa contra aquells païos que els perseguien per dins d'aquella mena de tunel. Aviat se li acabaria tota la munició i els seus seguidors el trincarien per sacrificar-lo, tal com havien fet amb els altres...

El germà "Winston" finalment va obeir a l'Almogàver, pujant les escales darrera seu cridant ple de pànic. I tot just quan trepitjava el seté esgraó, aquella bomba lapa va fer esclatar una mica mes avall i l'immensa canonada de ferro rovellat, tan antiga com

aquell pàrquing de la plaça del Prim es va obrir per la meitat...

Llavors un immens salt d'aigua, va volcar-se directament contra els homes que els perseguïen i en pocs segons aquell tunel recte i tancat, va quedar totalment inundat per una mena de tsunami soterrani. Els maçons van retrocedir tot espantats cap al seu temple, amb la por de morir ofegats allà dins d'aquell passadís tan estret i de poca alçada. De sobte semblaven com si fossin rates tornant al seu niu, tots ells corrien desaperçuts, mentre la galeria es començava a inundar del tot.

Malgrat això, aquells sis caps rapats que llavors els perseguïen, anant corrent davant de tots, havien aconseguit pujar també les escales abans de que petés la bomba lapa ficada, però els dos qui anaven darrera, van quedar morts i destrossats per l'explosió.

En Santi Veciana es va parapetar en aquelles escales, crivellant-los sense pietat. Allà en van caure dos mes, totalment malferits per trets de bala. Però el primer d'aquells perseguïdors: el màxim confrare de la germandat de la Sang del Prim i custodi de la mòmia, li va llençar un ganivet de muntanya de manera experta, que es va clavar a l'espatlla dreta del seu enemic. Aquest va deixar anar la pistola amb un crit de dolor.

-Ajuda'm Jofré, m'han ferit! – va implorar el secretari del Duc de Wad Ras, mentre aquells dos païos se li llençaven damunt, disposats a matar-lo amb les seves pròpies mans.

El líder d'aquell grup de caps rapats, abillat amb la seva tunica negra, va començar a estomacar-lo amb unes botes de punta metàl·lica, mentre l'altre, va recuperar el ganivet del cos ferit i es va dirigir directament cap a en Jofré Vinaixa. Semblava estar totalment disposat a recuperar aquell llibre que s'havia pispat del "Temple de la llum universal de Salomó".

-Sang del Prim! – va cridar aquell cap rapat, llençant-se plenament contra l'Almogàver. Aquest va tornar a brandar aquell exemplar tan gran i voluminós com si fos una arma llancívola, impedint que aquell paio l'intentés d'apunyalat de manera experta. Llavors aprofitant la seva posició d'avantatge, va saltar contra seu, des de tres graons mes amunt. Els dos cossos fornits rodolaren pel terra de pedra vella.

Aquell paio estava fort i fibrat, tenia uns braços molt musculosos, però l'Almogàver va ser prou hàbil d'engrapar-lo ràpid pel darrera, amb una experta clau de judo i el va començar a asfixiar amb una abraçada mortal per sota la barbata. El seu contrincant va intentar apunyalat brandant la seva arma blanca pels aires, però no va aconseguir

fer-li cap ferida. En Jofré va acabar cridant per l'esforç que suposava escanyar-lo allà mateix, ajagut darrera seu i damunt d'aquells esgraons tan incòmodes que se li clavaven a l'espatlla, mentre la fuita d'aigua de la gran canonada rebentada també pujava de nivell per allà dins. L'altre skin que estava estomacant a en Santi Veciana, va recuperar aquella arma de foc amb silenciador i va prémer el gallet contra la seva víctima, però ja no quedaven mes bales i el "click" sec que va sonar d'allà dins no va poder acabar del amb la seva vida. Llavors amb un gest de ràbia va agafar el cap del cos malferit i el va ficar contra el terra. Es tractava d'aquell màxim confrade de la Sang del Prim. Era el mes alt i cepat de tots plegats. També el mes fort i el que semblava ser mes perillós.

-Mossega la punta de l'escala, fill de puta! – va manar-li amb veu autoritària, malgrat que en Santi Veciana es va negar a complir aquella ordre tan letal. Però el seu adversari el va agafar pel ganyot i li va ficar la boca contra la vora d'aquell esglaó.

PLACK!

Va sonar després de patejar-li el clatell amb un fort cop de bota, deixant-lo totalment desnucats i morts.

En Jofré Vinaixa va observar aquella execució tan terrible, mentre encara estava escanyant al seu contrincant, el qual començava a tenir convulsions, fins que va morir ofegat del tot, deixant l'arma blanca al terra. Llavors el seu botxí es va apartar del cos mort.

L'altre cap rapat, que havia matat a en Santi Veciana, va intentar recollir aquell llibre ple de signatures maçòniques, el qual havia caigut totalment obert uns quants graons per damunt seu, però en Jofré es va apropar lentament vers a ell, brandant el ganivet de muntanya per tal d'impedir-ho. Allò tenia una fulla d'uns trenta centímetres. Llavors l'altre skin va deixar el llibre a terra, i va decidir defensar-se de l'Almogàver, treint-se una gran cadena d'acer inoxidable que duia penjada al coll, dins la seva tunica de ras negre.

-Xec, jo a tu et conec paio – va anunciar aquell líder dels confreres de la Sang del Prim, observant-lo millor -. Ets en Jofré Vinaixa, en "Jovi" pels amics, oi? – va preguntar-. Qui ho havia de dir! – va afegir amb veu burleta.

L'altre el va observar de manera interrogativa, sense acabar de fer-se l'idea de qui es tractava...

-No saps qui sóc encara, nen? – va insistir, traient-se el seu antifaç vermell i mostrant

millor el seu rostre ple d'antigues cicatrius.

-Collóns, el puto Vallverdú! –va recordar en Jofré Vinaixa, amb una rialla irònica. Es tractava del propi Maximilià Vallverdú, el germà gran de la Elisabeth Vallverdú...un cap rapat xungo, de Reus de tota la vida. En Jofré ja s'havia enfrontat amb ell i la seva colla de macarres durant infinitat de vegades quan era molt més jove. Els anys havien passat, però aquell paio seguia igual.

-I tu, que fots aquí dins, xec? – va preguntar l'altre, de manera amenaçadora -. Com t'has ficat pel mig de tota d'aquesta moguda, Jofré?

-Em paguen per fer això – va respondre l'Almogàver amb veu esquerpa -. Nomes volia apoderar-me d'aquest llibre tan antic, i prou.

-Vaja, t'has tornat en un puto mercenari – va afegir en Maximilià, recordant com en “Jovi”, també havia estat un gran amic de la seva germana Elisabeth Vallverdú, que va aparèixer apunyada allà a la Mussara, junt als seus dos col·legues-amants a mitjans dels vuitanta. El propi Jofré va ser la causa de tot allò, malgrat mai no el van enxampar. Al cap i a la fi, durant aquella nit, tots plegats anaven molt drogats i borratxos...

-I tu t'has acabat convertint en una mena de nazi skinhead, adorador de la mòmia del Prim –va acusar en Jofré, observant-lo de manera burleta. Aquell paio la liava bastant pel centre de Reus quan era jove i l'havien detingut diverses vegades per la infinitat de baralles i aldarulls en les quals s'havia ficat, sobretot contra immigrants o gent que no pensava com ell, llavors duia el cap rapat al zero, i sempre la liava on podia amb la seva banda de neonazis locals de Reus. Sort que els seus pares tenien bastanta pasta i li pagaven totes les fiances possibles. Mes endavant també s'havia convertit en un maçó xungo com els altres.

-I amb molta honra! – va respondre en Maximilià Vallverdú, ensenyant-li millor aquella cadena -. Saps que et mataré aquí mateix, oi? – va preguntar adreçant-se lentament a ell.

-Ja ho veurem – va respondre en Jofré Vinaixa, amb la veu engolida, mostrant-li també aquell ganivet de muntanya. Aquell paio, uns quants anys més gran que ell, també s'havia barallat amb en Jofré diversos cops durant deus dècades enrere. Li tenia jurada des de que anaven al Gaudí, malgrat que en “Jovi” era molt amic de la seva germana petita.

-Sempre has estat un pijo de merda: “Jovi” – va recalcar en Maximilià, escupint el

seu nom diminutiu -. Amb els teus “lacostes” i les teves “marquetes” ...fins i tot recordo que un any t’hem vas escapar de la Cage de Medrano, quan et volia donar una bona pallissa...

-Llavors éreu quatre de valtros, contra mi – va recordar l’Almogàver, amb ironia -. Mai anàveu sols, sempre amb grup, com els covards – va afegir, amb una rialla burleta.

-M’han dit que també has estat a dins de Terra Lliure, es cert?

-Com els bons – va afirmar l’Almogàver, tot satisfet.

-Abans que acabi amb la teva vida, nomes vull saber qui va matar a la meva germana Elisabet, allà dalt a la Mussara –va afegir aquell skinhead de Reus.

-Doncs no ho sé, nen – va mentir en Jofré, movent el cap com si allò li sonés a xino.

-M’han dit que tu també estaves ficat amb aquells punkis drogadictes...els vas ajudar a amagar-se en aquell refugi...

-No sé de que em parles, nen – va repetir en Jofré, observant els seus ulls furiosos i plens de fanatisme.

-Segur vas ser tu mateix, qui els va pelar tots plegats, fill de puta! –va exclamar l’altre, amb una rialla plena de ràbia-. Ho vas dissimular molt bé, però no hi ha dubte de que vas ser tu, i nomes tu, qui va apunyalat a ma germana i als seus amics...te’n vas sortir prou bé, perquè la policia mai et va enxampar...

En Maximilià Vallverdú, a banda de ser el líder d’aquella Congregació de la Sang del Prim, també ajudava els seus pares a regentar un prestigiós comerç del Tomb de Ravals. Tenia un parell d’anys mes que en Jofré, i era un veritable experte amb arts marciais i baralles de carrer. Des de molt jove, havia estat ficat en bandes de caps rapats que la liaven per allà on es movien, però de sobte, havia anat a parar en aquella mena de secta maçona de caire esotèric. De totes maneres la mort repentina de l’Elisabeth li va saber molt de greu, i sempre havia estat esbrinant a veure qui podia haver estat el seu culpable de veritat.

Llavors, en aquell instant mateix va descobrir que havia estat en Jofré Vinaixa, el puto “jovi”. Ho va endevinar observant el seu rostre un xic espantat. No ho podia dissimular.

Ementent un crit ferotge, aquell skinhead gegant com una muntanya que gairebé passava del metro noranta, es va llençar directament contra el seu adversari brandant

aquella cadena de baules gruixudes. En Jofré va intentar clavar-li la navalla al coll, però va errar, i de sobte, va descobrir com aquell paio sabia manejar bastant bé la seva arma, fuetejant el seu rostre amb l'estri metàl·lic. Allò li va fer molt mal, fent-li veure les estrelles durant uns quants segons. En Maximilià va seguir pegant-li amb la cadena, cridant com un boig i sense controlar els seus moviments. L'altre va aconseguir clavar-li aquell ganivet de muntanya a la cama dreta, però aquell skinhead que semblava estar fet de ciment, gairebé no va sentir res i va acabar atrapant-lo amb la cadena encerclant-li el coll. Llavors, ficant-se darrera seu, el va aixecar pels aires com si fos un poll.

En menys que quaranta vuit hores, l'Almogàver havia tornat a caure en aquella trampa mortal, tal com havia passat amb en Killer Elvis...

El seu nou rival el subjectava, sense que pogués arribar a trepitjar el terra, mentre li apretava la gola cada cop mes fort. En Jofré no podia lliurar-se d'aquella abraçada mortal, li havia costat molt d'esforç carregar-se a l'altre skin-head, gairebé tan alt i forçut com el segon i s'havia quedat sense massa energies.

-Moriràs com un gos sarnós – va sentir que li deia a cau d'orella -. Sang del Prim, Sang del Prim, fill de puta! – va afegir en Maximilià Vallverdú tot furiós, gairebé tocant a l'excitació sexual. Segur que no era el primer cop que liquidava a algú d'aquella manera, perquè aquell paio sempre havia estat un veritable psicòpata.

En Jofré va girar el cap, intentant alliberar-se d'allò amb un gest dolgut. L'antic company d'institut, es va recolzar a la paret de l'escala, per poder fer encara molta mes força en aquell intent d'escanyar-lo del tot.

De sobte en Jofré, va poder apretar la punta del taló de la sabata dreta, contra el mur de maons humits que hi havia darrera seu. Aquell skinhead de Reus va riure sonorament en descobrir la seva maniobra, que consistia en intentar clavar-li aquell fibló enverinat que havia sorgint de la punta del seu calçat. Mentre reia sonorament, va afuixar una mica la pressió de la cadena de l'entorn del coll de l'Almogàver, de manera que aquest va poder girar lleument el seu cap, i mossegar-li l'orella dreta de manera ferotge com si fos un depredador humà.

-GRRNNYYYY, FILL DE PUTA! – va cridar en Jofré, tot rabiós...

Llavors en Maximilià Vallverdú va bramar ple de dolor, sobretot quan l'altre li va arrancar un bon tros del cartílag amb una mossada equina. Allò va provocar que el deixes anar del tot, per tapar-se l'orella ferida i en Jofré va arremetre contra ell sense

pietat, propinant-li infinitat de patacades i clavant-li aquell fibló enverinat per totes les parts del cos que va poder.

- Té sang del Prim, fill de puta, sang del Prim! – va cridar totalment pres de fura, mentre aquell gegant es retorçava pel dolor -. Això per l'Alexandra, i això altre per totes les putades que la teva banda i tu em vau fer quan anàvem a l'insti – va afegir amb un to cada cop mes rabiós, gairebé histèric. Semblava com si també s'estigues prenent una mena de venjança ancestral contra ell, dels temps de quan aquell paio i la seva banda de macarres tenien acollonits als estudiants mes joves del Gaudí. Atracant-los o estomacant-los allà dins del tunel que comunicava amb l'avinguda dels Països Catalans de Reus, allò passava a principis de l'any 1982. Fins i tot durant alguna ocasió, havien intentat sodomitzar a en Jofré i a un company seu, a les dutxes del gimnàs. Sort que en Jovi ja sabia arts marciais i ho va poder evitar, mantenit-los a ratlla, fins que van arribar els professors i el cap d'estudis del Gaudí...

En Maximilià Vallverdú, finalment va acabar agonitzant per culpa d'aquelles patacades enverinades, i en Jofré, el va acabar de rematar tallant-li jugular amb el ganivet esmolat del seu company, també mort per ell.

Llavors es va fixar un xic espantat, com el nivell de l'aigua anava pujant ràpidament per dins d'aquelles escales, gairebé arribant fins al lloc on es trobava. Els altres cosos morts ja estaven coberts per l'element líquid, que s'estava tenyint de vermell per la sang que manava de les seves ferides.

-Ostres, potser s'inundarà tot Reus, ara – va pensar tot espantat, recollint el llibre del terra, mentre veia el cadàver flotant d'en Santi Veciana, emmig d'aquells altres energúmens. Ho sentia molt per ell, però la missió havia de continuar.

Finalment va pujar mig centenar mes d'aquells graons de pedra antiga, i va arribar fins a una porta de fusta que estava tancada amb clau per dintre.

-Vaja, quin remei – va dir, col·locant la tercera de les bombes lapa que duia damunt. Estava tan cansat, que no tenia cap força per intentar-la empènyer o forçar-la cap a l'exterior.

Aquell mini explosiu va fer petar la porta de fusta vella en mil bocins, i llavors va sortir al vestíbul de l'entrada del teatre Fortuny, que estava totalment tancat. Nomes amb les llums emergència ficades. Efectivament aquella porta secreta estava ubicada en aquella paret de fusta, al costat mateix d'on hi havia la guixeta de tota la vida.

L'Almogàver amb el coll totalment dolgut va sortir d'allà dins. Havia dut a terme l'encarrec de pispar el llibre de signatures d'aquells maçons, i ara hauria de fotre el camp del centre de Reus quan abans millor.

Però de sobte va veure al Gran Maçó de Reus, esperant-lo amb aquella espasa platejada en forma de flama. Aquell senyor gran, que encara anava emmascarat i havia sortit per una altre sortida secreta; es va llençar totalment en contra seva emetent un crit ferotge i ple de ràbia. En Jofré va parar l'embestida amb aquell exemplar tant antic que tenia el tamany d'un doble i mig de superfície.

-Maleït siguis, lladre mes que lladre! – va cridar l'Alfons de Boule i Ciurana, intentant ensartar-lo amb aquella arma maçònica. En Jofré va veure que havia arribat fins allà dalt totalment sol. Segur que els altres no l'havien pogut seguir.

-Ecolti'm mestre! – va dir, encarant-se amb ell -. No tinc res contra vostè. Nomes vull emportar-me aquest llibre i prou. Ja miraré de tornar-vos-el, mes endavant...

-Calla sacríleg! –va clamar l'altre, tornant a brandar aquella espasa maçònica en contra seu. Finalment en Jofré li va llençar l'exemplar directament a la cara, emprant totes les seves forces. Allò va colpejar el front d'aquell empresari reusenc dedicat a la maçoneria, retrocedint amb un gest de dolor. Llavors en Jofré Vinaixa, va treure la fulla metàl·lica de la punta de la seva sabata dreta un altre cop i el va apunyalar amb una forta patadada a l'estómac. Aquell home vell, va caure a terra de genolls, deixant anar l'espasa. Era un senyor de Reus de tota la vida, que havia fet grans negocis en el sector dels fruits secs.

-I això per haver-me obligat a "excutar" a la meva cosina! – va afegir cridant ple de ràbia, propinant-li una nova puntada de peu al coll. Aquesta vegada, la fulla enverinada, es clavà de ple en la seva jugular i aquell home, va morir tot desagnat després d'agonitzar durant pocs segons, treient molta escuma per la boca. Les seves mans apretaven la gola oberta, però no va poder fer res.

En Jofré va intentar descobrir per on havia sortit aquell paio, però no va veure cap obertura mes. Tampoc hi havia cap altre company seu. Potser havia anat totalment sol per un altre lloc, intentant barrar-li el pas.

<< Sigui com sigui, ara mateix foto el camp ben lluny d'aquí >>, va pensar començant a prendre rumb vers al parc de Sant Jordi, on tenia el seu vehicle estacionat.

Mentre caminava de pressa pel carrer Llovera, va veure com diversos efectius del

cos de bombers de Reus, es dirigien cap al centre de la plaça del Prim, segur que per intentar taponar aquella fuga d'aigua procedent dels fonaments del seu pàrquing de cinc nivells.

Capítol 31. El tresor del Marqués de los Castillejos

Tot just arribar al final del carrer Llovera, on començava la plaça de la Llibertat, en Jofré va veure com un fastuós Jaguar de color vermell brillant totalment descapotable, s'aturava davant seu.

-Ei Jofré, sóc jo un altre cop, el Duc de Wad Ras! – va sentir que li deia el conductor, obrint-li la porta de copilot -. Entra, ràpid...

L'altre va pujar a dins, amb un gest veloç i dolgut per la darrera baralla.

-Quina casualitat que et passi a recollir un altre cop per aquest mateix indret de la ciutat, oi? – va preguntar l'aristocrata reusenc, intentant fent una gracieta.

-El teu secretari, en Santi Veciana, ha mort durant la fugida...s'ha portat com un veritable heroi – va explicar en Jofré Vinaixa sense preàmbuls.

-Ja m'ho imagino – va dir l'altre, gairebé sense inmutar-se.

-Allò ha estat terrible – va dir amb la veu espantada -. Han executat a en Pere Tarragó i també han sacrificat a la seva dona: que era la meva cosina Alexandra Alabart. Però el mes flipant de tot plegat, –va afegir amb els ulls desorbitats – es que han fet ressuscitar al cadàver momificat del general Prim, per un ritual de màgia negra. El tenien allà baix, dins d'aquell maleït temple maçònic...xec, màgia negra total, Jujú... -va concloure, amb un gest atemorit.

-Tant la vida com la mort, tenen molts misteris hermètics que sempre ens han estat denegats – va respondre el duc de Wad Ras, conduint el vehicle fins al carrer del Roig, on hi havia aquell altre temple maçònic reusenc.

-O bé era un truc de prestidigitació molt xungo, un ninot gegant, o un actor molt prim i escanyolit caracteritzat de mòmia del...Prim – va refutar en Jofré Vinaixa, amb un gest atemorit -. Em nego a creure, que algú aconsegueixi fer ressuscitar a un cadàver mort, des de fa cent trenta anys I menys, a base de fer-lo beure sang humana d'una noia recent sacrificada...

-Es tractava del Gran Mestre Superior d'aquesta lògia del “Temple de la llum universal de Salomó”: en Silvester O'Callahan, un home amb molt de poder vital, només ell ho podia aconseguir mitjançant els seus coneixements arcans – va afegir el Duc de Wad Ras.

-Doncs jo crec que allò de fer resucitar a la mòmia d'en Prim, ha estat un engany per a tots plegats, un elevat truc de prestidigitació – va reiterar en Jofré Vinaixa, observant el llibre que tenia entre les mans. Allò també li produïa certa esgarrifança.

-Es tractava del ritual maçònic de la “Sang del Prim”, que només es du a terme cada cent anys per a ressuscitar al cadàver d'el meu avantpassat – va explicar el seu descendent amb veu respectuosa.

En Jofré va estar observant a l'altre amb una mirada severa. De sobte va moure el cap.

-En ma vida he viscut quelcom tan sobrenatural i tan terrible – va dir movent el cap -. Malgrat tot, mai podré creure que algú pugui fer ressuscitar a un mort, encara que ho digui a la Bíblia...

L'altre va riure de manera un xic sinistre.

-Està escrit que uns anys abans de morir; el general Prim va emprar els serveis d'un xamà d'una tribu índia mexicana, que li va proporcionar una poció màgica, que el permetria resucitar cada primer any d'inici de segle – va explicar el Duc de Wad Ras-. Aquell ritual es va dur a terme mitjançant una cerimònia pagana, on també hi van participar altres germans maçons de la lògia del Temple de la llum universal, companys d'en prim.

>> Ja deus saber que els mexicans també veneren molt els morts de manera profunda, fins i tot existeix tot allò del “Dia de los Muertos”, que cau en Tots Sants, però ells ho celebren amb molta més intensitat. Durant el temps d'en Prim es deia que els antics indígenes del poble maia, havien dut a terme rituals de ressuscitament de morts, semblant a la macumba o el vudú de les antilles. Els morts tornaven a viure durant unes quantes hores seguides, i finalment acabaven a morint, quan se'ls hi acabava l'energia vital...

-Suposo que tot això que dius, devia passar mentre el nostre militar estava actuant per Mèxic, a mitjans del segle XIX, oi? – va preguntar en Jofré Vinaixa, començant a lligar caps.

-Bona observació –va respondre l'altre, mentre el seu vehicle descenia un altre cop pel carrer Sardà -. Tot això, es va produir més o menys a principis de l'any 1862. Tot just quan en Prim va trepitjar terres mexicanes capitanejant l'exèrcit espanyol, que en un principi havia d'impedir la independència d'aquell país. Llavors va decidir deixar-

se fer aquell ritual de futura resurrecció, que empraven també altres membres de la lògia, on es veu que tenia quelcom a veure amb un proces ancestral de tornar la vida als morts que es remuntava en temps d'en Jesucrist o Salomò.

>> Llavors es deia que aquell xaman mexicà ho havia heradat dels seus avantpassats, els quals havien tingut contactes amb els “Viracochas” o Déus procedents del seu mar d'Orient. I les seves costums de revivar als morts, tenia una semblança molt profunda amb els rituals de resurrecció que ja emprava l'arquitecte del temple de Salomó: en Hiram-abif, a qui es considera el primer maçó oficial de la historia- va explicar el Duc de Wad Ras amb veu experta-. Diuen les antigues creences maçòniques, que aquell arquitecte sabia pronunciar la paraula oculta de “Déu”, amb la qual podia emprar el mateix poder que el del nostre creador. Cosa que devia succeir també amb aquell xaman que va conèixer el General Prim i els seus, que es veu procedia d'una antiga tribu indígena descendents directes del poble maia.

>> El bruixot indígena, ja conegut per aquests maçons des de feia uns quants mesos, va dur a terme aquell ritual amb el meu avantpassat i uns quants companys de grau 33. El que passa, és que en el cas d'en Prim, el xaman va indicar que el ritual de resurrecció s'havia realitzar mitjançant un sacrifici humà, durant la nit de Tots Sants del primer any de cada segle posterior a la mort del difunt. I la sang encara calenta de la víctima barrejada amb el seu cor palpitant, s'havia de donar a beure al cadàver, el qual resucitaria durant 33 hores seguides i després tornaria a morir per a ser reviscolat durant el segle següent. Cada cent anys exactes...

-Però avui mateix, encara no estem a la Nit de tots Sants –va observar en Jofré Vinaixa, recordant que era dia 29 de setembre.

-Sí, però estem a trenta tres dies exactes abans de la nit de difunts– va explicar el Duc de Wad Ras -. El ritual s'ha iniciat a les dotze de la nit de la matinada d'avui mateix dia 29.

- I a que, és degut això?

-Com que el general Prim i els seus companys de ritual, eren maçons de grau trenta tres, van demanar al xaman mexicà que poguessin resucitar trenta tres dies exactes abans de la nit de tots Sants, per no barrejar-se amb els altres ressuscitats. Això ho van sol·licitar per a mantenir el seu nivell de superioritat, vers la resta dels morts...el meu avantpassat ja tenia els seus aires elevats en tots els aspectes...si entens el que vull dir...

-Ara ho comprenc millor – va afirmar en Jofré Vinaixa, amb veu greu, malgrat que encara albergava altres dubtes sobre tot allò que havia vist allà dins del temple maçònic, fos cert del tot o no-. Però el veritable cadàver del Prim, no es troba enterrat al panteó que hi ha al cementiri de Reus? – va preguntar.

L'altre va riure de manera sonora...

-Que va, el tenen aquests païos des de fa molt de temps. Gairebé des de el dia del funeral d'en Prim. Tu mateix, ho has vist – va respondre el Duc de Wad Ras, movent el cap negativament -. El cos que actualment es troba a l'interior del mausoleu, es tracta d'una còpia exacta del seu cadàver, d'un maniquí, un ninot, una falsificació com els gegants de Reus – va afegir amb una rialla -. Quelcom que es va dur a terme a finals del segle XIX i va donar el pego, perquè ningú se'n va enterar...

-Ja no ve d'aquí – va dir l'altre, pensant que allò de fer còpies de escultures originals i fer el canvi, era quelcom típic de la ciutat. Fins i tot s'havia dut a terme amb el cadàver la estàtua de la Pastoreta i la creu de terme de la plaça de la Sang. Potser hi havia moltes mes coses que la gent encara no sabia, com allò altre del Prim.

-Així doncs, aquesta lògia del Temple de la llum universal, ja tenen el veritable cos del Prim gairebé des que va morir –va completar aquell francmaçó - I aquest ritual de resurrecció, ja es va dur a terme durant la nit del 28 al 29 de setembre de l'any 1901, on el propi General Prim ressuscitat per primer cop, ja va revelar als seus acòlits on es trobava ocult exactament el seu tresor: a l'interior de la estàtua eqüestre, realitzada també tota d'or pur de manera totalment secreta. Llavors es veu que també va donar instruccions per tornar a enderrocar als Borbons emprant aquelles riqueses del seu tresor, unes ordres que s'havien de dur a terme durant la dictadura d'en Primo de Rivera. Però les coses van anar tan ràpides que ningú no va haver de tocar aquelles riqueses, perquè l'Alfons XIII ja va abdicar gairebé sol.

-És clar, i ara mateix ens tornen a governar els Borbons un altre cop – va recordar en Jofré Vinaixa, amb veu sarcàstica.

-I segur que el cadàver ressuscitat, pensarà alguna cosa per fotre'ls fora un altre cop – va afirmar el Duc de Wad Ras -. De manera que això ho hem d'impedir sigui com sigui! Perquè naltros els francmaçons reusencs pertanyents a la “Piràmide de la veritat suprema”, sempre hem estat a favor de que els Borbons governin Espanya com cal, i a la llarga, només podem esperar que tornin a França com es degut...res de República!

En Jofré Vinaixa el va observar un xic sorprès, sense saber que dir a continuació. A quell descendent d'en Prim a banda d'estar tocat de l'ala, era un veritable partidari dels Borbons.

-Per això ara mateix hem de saber on es troba emplaçat el tresor del Marquès de Castillejos, quan abans millor! – va exhortar - Sobretot per a impedir que els nostres rivals en facin un mal ús en contra de la actual mónarquia espanyola...

-És clar, estic amb vostè – va mentir en Jofré Vinaixa, fingint trobar-se de part seva, perquè estava disposat a arribar fins el final d'aquella trama tan estranya de guerres maçòniques al epicentre de Reus. El pitjor de tot es que també hi havia la mòmia del Prim resucitada pel mig...

Llavors el duc de Wad Ras va connectar el panell de comunicació que tenia el seu vehicle.

-Obre les portes del temple Sebastià! – va ordenar, adreçant-se vers aquell rostre inexpressiu que apareixia davant seu. Llavors es tractava d'en Sebastià Borrell, el seu majordom personal.

El cotxe descapotable d'aquell aristocrata, va tornar a torçar pel carrer d'en Roig i va entrar per aquella part lateral del temple maçònic, mentre s'obria la paret del mig.

-Aquest és en Sebastià Borrell, el meu criat de tota la vida – va anunciar el Duc de Wad Ras, nomenes sortir del vehicle. Aquell home duia un maletí de pell negra a la mà dreta.

-Sí, ja m'el vas presentar durant el sopar del Círcol – va recordar l'Almogàver, observant-lo detingudament. Era un paio d'uns cinquanta anys, una mica baixet però fort i amb la mirada avispada.

-Ah sí, quan vas fugir saltant per la façana – va afegir aquell aristocrata reusenc, acarasant suaument l'espatlla d'en Jofré – Va ser molt espectacular – va afegir amb una rialla irònica.

-Aquí teniu el llibre – va anunciar l'altre, mentre el Duc de Wad Ras el recollia amb delicadesa.

- I aquí teniu els vostres diners senyor "Almogàver" – va dir, mentre el seu secretari li passava el maletí de pell negra a en Jofré.

Aquest el va obrir damunt del capó capdavanter del Jaguar descapotable, on hi

havia el motor. Dins d'aquell maletí hi havia els vint milions de pessetes promesos: en feixos de bitllets de cinc mil, dos mil i mil. Tots els bitllets eren autèntics i no estaven marcats.

-Bé, això és fer bons negocis – va dir l'Almogàver, estretant la mà del Duc de Wad Ras amb un gest ple de satisfacció.

-Jo també estic molt comptent de que vostè hagi aconseguir quelcom tan difícil per a tots plegats – va dir.

-Però han mort tres persones, una de les quals apreciava molt –va afegir en Jofré, referint-se a la seva cosina sacrificada per aquells galifardeus. Els altres dos, es tractaven d'en Pere Tarragó i el secretari personal del Duc de Wad Ras, en Santi Veciana. Però aquell aristocrata reusenc només volia tenir aquell llibrot vell en les seves mans.

-Són coses que passen, amic meu – va comentar el Duc de Wad Ras amb veu dolguda-. Danys colaterals que es produeixen mentre es desenvolupen tasques d'aquests tipus – va afegir a modus d'excusa -. De totes maneres, abans de marxar, m'agradaria que m'acompanyéssiu fins al meu despatx, que tinc allà mateix dins de la cabina de control – va ordenar, amb la veu un xic severa.

-Es tracta de la segona part d'aquesta feina? – volia saber en Jofré.

-Exacte.

Llavors tots tres es van dirigir a l'interior d'aquell espai del temple maçònic, on en Jofré ja havia estat durant dues nits abans. Allà dins es trobaven tots aquells monitors de televisió ultramoderns, que retransmetien les imatges d'aquelles minicàmeres de vídeo ubicades per diversos punts de la ciutat de Reus. En un racó al fons d'aquella mena de cabina de control, hi havia una ampla taula de despatx de vidre opac plena d'estris d'arquitecte, amb un gran porta làmpares estensible amb diversos fluorescents. Un d'ells era de raigs infraroigs.

El Duc de Wad Ras, va estendre el llibre de cerimònies maçònic damunt aquella taula i el va obrir per la pàgina número 33. El seu servent va encendre la llum infraroja.

-Aquí tenim el plànol exacte, amb la ubicació del tresor del Marqués de Castillejos!- va exclamar tot excitat, ficant també una gran lupa articulada, a sobre pàgina apergamindada.

Allà a sota mateix, d'on hi havia la signatura d'un maçó que es deia germà "Smith"

amb el seu retrate esquemàtic, el que estava dibuixat amb la tinta vermella de la seva pròpia sang; s'hi perfilava un espai totalment en blanc del tamany d'un foli d'amplada. Allò estava datat del 29 de setembre del 1901.

En aquell espai on va aparèixer també el traçat d'un antic plànol del centre de Reus, es podia comptemplar la plaça dels quarters de l'exèrcit espanyol ubicat a Reus, amb el dibuix d'una creu en forma d'aspa. La resta d'aquella fulla del llibre maçó, només tenia el nom del neòfit, el seu retrate robot molt esquemàtic i les signatures dels testimonis

-Vaja, vaja, el nostre tresor es troba a l'actual plaça de la llibertat, tal com havia pensat – va comentar el Duc de Wad Ras comptemplant el traçat d'aquell antic plànol de Reus amb línies de color lila fluorescent-. Era on abans hi havia el quartell militar de la nostra ciutat. Es devia trobar en un sòtan d'aquests edificis, que eren els quarters de equipaments de cavalleria militar de Reus...

-Vols dir que llavors ja sabien emprar aquest tipus de tinta invisible? – va preguntar en Jofré Vinaixa, comptemplant aquell mapa atentament –No sembla que sigui de la mateixa època.

-Que va! – va dir el Duc de Wad Ras -, això ho van dur a terme a l'any 1975, tot just quan van iniciar les obres del pàrquing soterrani de la plaça del Prim. Aquí hi ha una data, també escrita amb tinta invisible – va afegir -. 6 de desembre del 1975, la data del naixement del nostre general.

-Llavors aquests maçons devien fer el “cambiazó” durant aquesta data precisa – va afegir en Jofré Vinaixa -. Traslladant-ho al seu lloc d'origen, al sòtan dels antics quarters militars, ja desapareguts durant aquesta època.

-Uns edificis construïts al segle XVIII –va afegir el Duc de Wad Ras, de manera experta – malgrat que llavors a l'any 1975 ja no existien...però igualment devien poder localitzar l'emplaçament d'aquell altre temple soterrani per ocultar-lo.

-Encara es conserven fotos antigues dels quarters – va recordar en Jofré Vinaixa, que n'havia vist unes quantes en els llibres de la “Historia de Reus” d'en Pere Anguera.

-Aquests edificis, tenien una tipologia comú a la resta de quarters militars d'aquest temps –va explicar el Duc de Wad Ras -. Constaven d'una façana horitzontal, planta baixa i dos pisos – va recalcar, reseguint el dit pel damunt del traçat del mapa-. Amb una plaça central envoltada de diversos pavellons. Aquests quarters de cavalleria van funcionar fins als anys trenta del segle XX, però van ser enderrocats una dècada

despres...

-Seria quelcom pintoresc si encara els tingéssim sencers, com el castell de Montjuïc, per exemple- va dir l'Almogàver, emetent una rialla -. Uns quarters militars espanyols al mateix centre de Reus. Estaria molt bé això – va afegir amb ironia.

-Xec, que encara tenim la Guàrdia civil i la policia nacional! – comentà el Duc de Wad Ras, amb un to d'orgull en la seva veu altiva i refinada -. I que sigui per molts anys! – va afegir com si res.

L'Almogàver, que havia estat en el sí de Terra Lliure, el va observar amb un silenci inquisitiu, sense voler a entrar a la discussió sobre aquell tema i que tots els seus plans s'anessin a en orris.

-Al voltant d'aquesta creu que senyala el tresor, hi ha com una mena d'instruccions... amb lletra diminuta –va afegir en Sebastià Borrell.

-Si ja les veig – va dir el seu amo -. És quelcom copiat d'algun document mes antic, com tot aquest mapa – va afegir -. El tresor es troba ocult en una galeria subterrània que està ubicada a mes de mig centenar de metres a sota terra...aquí ho indica...la seva entrada secreta es troba a la zona sud del quartell. Despres s'han de baixar uns trenta tres graons i tirar cap allà, a sota mateix del pati militar. Allà tenim la nostra ansiada estàtua d'or. Segur que aquests edificis desapareguts devien tenir les seves entrades secretes. Com aquest lloc on indica “cuartel de caballería de los cazadores de Tetuán 17 ” –va afegir el Duc de Wad Ras, llegint amb veu alta.

-Però en temps del Prim, ja estava implantat el sistema mètric decimal? – va preguntar en Jofré Vinaixa, tot estranyat.

-Malgrat es va implantar a partir del 1875, els maçons espanyols ja el feien servir des d'uns quants anys abans –va respondre l'altre, amb la veu nerviosa per l'emoció que sentia-. Llavors nomes s'emprava la “vara” com a mesura oficial i mundana. Per tant els maçons ja tenien una nova manera d'entendres entre ells, quan es tractava d'afers com aquest. I el cas de Reus, no va ser totalment a banda.

-I on podem trobar aquesta entrada del sud?- va preguntar en Jofré Vinaxa, observant atentament aquell llibre maçó obert també per la pàgina 33.

L'aristocrata reusenc va moure aquella gran lupa fixe per damunt del plànol dibuixat amb tinta invisible, que nomes es podia percebre amb raigs infrarojos.

-Vaja, aquí mateix tenim l'entrada – va dir mesurant les línies d'aquell traçat de Reus amb una regla -. Aquí dins tenim l'entrada, o millor dit, una de les seves portes d'accés - va repetir, aixecant el cap i observant les parets antigues d'aquell temple maçònic on estaven ficats.

-Aquí mateix? – volia saber en Jofré, observant vers on senyalava l'altre.

-Aquest temple on estem, també té un accés ocult, cap un passadís soterrani que ens durà directament fins la cambra on s'oculta el tresor, al sòtan mateix dels antics quarters militars – va afegir, disposat a sortir d'aquella cabina per trobar-la.

-Vaja que bé, quina casualitat – va dir en Jofré Vinaixa -. Però aquest plànol també indica que el tresor es troba en plena plaça Llibertat, on ara estan fent les obres del pàrquing, oi? – va preguntar amb veu sarcàstica.

-Ostres senyor, potser ha estat trobat per algun operari de l'ajuntament i naltros no ho sabem – va manifestar en Sebastià Borrell.

-No crec, encara no – va respondre el duc de Wad Ras -. Si fos així ja ho sabria qualsevol membre de la nostra lògia – va afegir arrencant aquella pàgina del llibre amb un gest nerviós i doblegant-la amb quatre parts, quedant el mapa plegat en tamany quartilla. Llavors va abandonar aquell despatx, per dirigir-se cap a la part posterior del temple maçònic -. El tresor es troba ocult dins d'una càmera secreta molt profunda, dubto que l'hagin pogut trobar...

-Es veu que en aquell espai volen fer el pàrquing amb quantre plantes – va incidir en Jofré Vinaixa -. Potser sí, que els operaris municipals ho acabaran descobrint .

-No crec. De totes maneres, si allò encara es allà baix, ho hem de trobar naltros primer – va afegir aquell descendent d'en Prim, dirigint-se cap a la part del darrera del temple amb passes frenètiques. Els altres el van seguir en silenci. Llavors va arribar fins a la paret del fons i va apartar uns quants sacs d'avellanes que hi havia amuntegats en la zona central del mur.

-Em sona d'haver vist alguna cosa estranya aquí mateix – va comentar el Duc de Wad Ras, acabant d'aclarir el terra d'aquell racó. De sobte va aparèixer una llosa amb una argolla de ferro rovellat a sota mateix dels seus peus.

-Aquí tenim la sortida secreta, que ens durà directament fins al passadís que indica el plànol – va anunciar, observant també aquella paret del final del temple que comunicava amb al carrer Alta de Sant Pere, totalment paral·lel al d'en Roig -. Ajudeu-

me a estirar-la ! - va demanar als altres, agenollant-se damunt seu.

En Jofré Vinaixa també es va ajupir per agafar aquell cercle metàl·lic. De sobte, allò es va aixecar amb un tres i no res. El bloc de pedra, era molt més prim i lleuger del que semblava i no hi havia cap argamassa que l'enganxes pel seu voltant. Però havia estat ficat allà mateix des de els temps de la construcció d'aquell temple maçònic del carrer d'en Roig.

-Bé, haurem de fer servir ulleres visió nocturna per guiar-nos per aquí dins – va dir aquell aristocrata reusenc, col·locant-se unes, que duia damunt seu.

-Sí, jo també en tinc – va dir en Jofré, traient-se-les de dins de la seva casaca de maçó amb un gest de dubte.

-Si m'acompanyeu fins al final de tot, rebreu vint milions de pessetes mes, tal com havien quedat – va recordar el Duc de Wad Ras amb veu ansiosa.

L'altre el va observar atentament sense dir res. Com si en sec dubtes d'aquella promesa. Encara així va somriure amablement.

-Molt bé, tracte fet – va dir l'Almogàver estretant-li la mà -. Però de moment, si no us importa, m'agradaria ficar aquest maletí ple de quartos que m'acabeu de donar en un lloc més segur...

-Dexi'l aquí mateix, que no li passarà res als seus calerons – va ordenar el Duc de Wad Ras, observant-lo un xic sorprès.

-No primer, m'emporto la pasta i després en tornarem a parlar d'aquesta nova escomesa – va dir de sobte en Jofré Vinaixa, emetent una mirada amenaçadora.

-Molt bé com vulgui senyor Almogàver – va respondre el Duc de Wad Ras, obrint-li la porta principal del temple amb un gest servicial -. L'esperarem aquí mateix -, va afegir -. Quan trigarà?

-Uns deu minuts, vint com a màxim –va respondre l'altre amb veu esquarterpa.

Lavors, caminant amb passes ràpides, en Jofré Vinaixa va abandonar aquell edifici tan antic ubicat al centre de Reus i va pujar recte pel carrer Sardà, que donava a l'Avinguda del Parc de Sant Jordi. Un cop arribat allà mateix, es va adreçar cap el seu vehicle, estacionat davant d'un restaurant xines.

En Jofré Vinaixa es va desprendre ràpidament d'aquella casaca de maçó, va obrir la

porta del maletger i va depositar aquella cartera plena de bitllets en un compartiment secret. Allà encara li quedaven tres d'aquelles minis bombes lapa, del tamany d'un paquet de tabac, malgrat que n'hi havia una que tenia el triple de goma dos i pesava una mica mes. Despres de rumiar-s'ho durant uns quants segons, les va agafar delicadament i les va ocultar a dins de les butxaques interiors de la seva caçadora de pell negra, que es va ficar damunt seu, enlloc de la casaca maçònica. Era millor anar així pel carrer, per no cridar tant l'atenció.

Acte seguit va tornar a baixar pel carrer Sardà, direcció al temple maçònic que es trobava ubicat al carrer d'en Roig. El Duc de Wad Ras ja l'esperava amb la porta entreoberta.

-Ja ha desat els seus calers, com és degut? – va preguntar en Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau, amb una rialla irònica.

-Necesitem un parell d'armes de foc com a mínim – va dir en Jofré, tot dolgut per haver perdut aquella Caracal que li havia fet tant de servei durant els darrers anys de la seva vida -. No sigui que ens topem amb els maçons de la plaça del Prim un altre cop...

-Tranquilitzi's senyor Almogàver –va dir l'altre –. De moment es troben atrapats a dins del seu temple inundat d'aigua, procedent d'aquella mina que vostè va rebentar. I segur que ara mateix no poden escapar per l'únic lloc on haurien de sortir, perquè el senyor Borrell i jo els hi hem bloquejar l'entrada de l'ascensor – va afegir senyalant al seu criat particular-. De manera que ara mateix, no poden sortir d'allà baix on es troben, segur que el seu temple deu estar cada cop mes ple d'aigua i no crec que puguin trobar cap altre sortida, fins que els localitzin els bombers...perquè per la zona on ha fugit vostè, també s'ha tornat totalment intransitable, oi?

- Aquell passadís d'accés directe a les escales que duen al vestíbul del teatre Fortuny, també es troba totalment inundat. Gairebé fins els darrers esgraons –va explicar en Jofré Vinaixa.

Llavors en Sebastià Borrell, va adreçar-se a ells amb un maletí antic de fusta barnisada i el va obrir davant dels seus nassos. Allà dins hi havia diverses armes de foc ben col·locades.

-Vinga som-hi doncs – va proposar aquell aristocrata reusenc, agafant una Smeet and weeson automàtica que li va passar el seu secretari. En Jofré Vinaixa també va agafar-ne una altra, comprovant allà mateix que estava totalment carregada i que

funcionava correctament.

-Molt bé. Endavant – va dir, baixant unes escales de marbre polseròs que hi havia sota seu, seguint les passes del Duc de Wad Ras i el seu majordom en Sebastià Borrell, que també duia un sarronet ple d'estrís damunt seu.

Despres de baixar uns trenta-tres esgraons, tots tres van arribar fins l'inici d'una altre d'aquelles galeries subterrànies tan velles i humides, que integraven el centre de Reus. Eren del mateix tipus que havien fet els refugis antiaeris de la guerra civil, però d'una manera molt mes arcaica i sòlida.

-Es veu que els militars maçons, pertanyents a la mateixa lògia que el general Prim, també van fer edificar aquell altre temple secret al sotan dels seus quarters. Un temple que fou inaugurat quan el propi militar reusenc va visitar l'ajuntament de Reus per a entregar el seu famós sabre a la ciutat i va dir allò de: Aquí teneis esta espada, enrojecida està aún con sangre mora – va explicar el Duc de Wad Ras tot orgullós -. Allò va ser el dia 18 d'octubre d'aquell any 1860, despres de tornar victoriós de la Guerra de l'Àfrica i durant la seva estada a Reus a casa del seu amic Macià Vilà, tan maçó com ell, devia aprofitar l'avinentesa per inaugurar aquell temple maçònic dels quarters – va afegir amb un murmur -. Per això possiblement mes endavant, van desar el legat del Prim en aquest lloc, tot just quan el van assassinar els propis franc-maçons que volien la república o venjar-se d'ell quan va fotre fora als Borbons. Un segle posterior a la seva mort; als anys setanta, es devia fer el mateix quan es va construir el pàrquing de la plaça del Prim. Segur que algun operari de les obres del pàrquing, devia estar a punt de descobrir aquest tresor tan fabulós, camuflat a l'interior del cavall d'or pur i els membres de la lògia del “Temple de la llum universal”, el devien tornar a ocultar a dins d'aquest espai militar, on sempre havia estat amagat l'anomenat tresor, conegut també com el tresor del Marquès de Castillejos. Un lloc idoni per a ocultar-lo, perquè segur que la estàtua eqüestre ja no cabria, o bé, no es podria desplaçar fins els altres temples maçons de la ciutat – va concloure el Duc de Wad Ras.

Despres de fer unes dues-centes passes direcció a la plaça Llibertat per l'interior d'aquell tunel, tots tres es van trobar amb un mur de pedra antiga que els hi barrava el pas. Eren llambordes com els antics carrers de Reus, però mes grosses i gruixudes.

-Caram, algú devia tapiar aquest acces – va comentar el Duc de Wad Ras, amb un gest de ràbia continguda.

-Tranquil mestre – va dir l'Almogàver, traient-se una de les seves mini-bombes lapa

–. Tireu-vos cap enrere – va ordenar, programant-la perquè esclates al cap de vint segons.

-Ostres aneu preparat per la vida – va lloar aquell aristocrata reusenc.

-Quan treballa no estic per hosties – va comentar en Jofré Vinaixa, amb veu ferma.

Després de molt poc temps, aquella bomba lapa va esclatar i va ensorrar totalment aquell mur de maons, que sembla ser tan sòlid com una roca.

El duc de Wad Ras i els altres van passar pel seu boquet i després de caminar uns trenta metres, el tunel s'acabava de sobte amb un immens buit que tallava el seu trajecte.

Els tres exploradors es van apropar fins aquella mena de precipi soterrani amb tota la precaució del món. Llavors; van descobrir que davant seu hi havia el gran forat, o la gran fossa que integrava els fonaments de les quatre plantes del pàrquing de la plaça Llibertat. Aquell buit estava ple de bigues recent encofrades, grues altíssimes i infinitat d'estris del món de la construcció. Gairebé un centenar de focus il·luminaven tota aquella zona en obres.

-Merda, hem begut oli – va dir el Duc de Wad Ras, observant tot aquell panorama desolador, fruit del progrés reusenc -. Aquí mateix era on hauria d'haver una nova escala subterrània per a baixar fins al temple maçònic d'aquest lloc.

En Jofré Vinaixa va observar com no es podia descendre ni una passa mes. Allà davant hi havia un buit de mes de mig centenar de metres. Aquella tunel soterrani acabava allà mateix. Llavors va observar atentament, unes bigues de formigó que estaven col·locades uns quants metres damunt seu. Era com l'inici del sostre de la primera planta. Allò estava recolzat per un gran pilar quadrat, que arribava fins a sota del tot del pàrquing.

-Com es deia aquell altre temple maçó que hipotèticament està aquí sota – va preguntar en Jofré Vinaixa amb veu curiosa.

-Era el temple dels “Caçadors de Tetuan”, una subseu de la lògia del “Temple de la llum universal de Salomó” - va respondre el Duc de Wad Ras, arquejant les celles amb un gest d'interrogació.

-Doncs ara mateix el tornarem a “caçar” aquest temple – va anunciar l'Almogàver amb una rialla.

-A veure, si és veritat – va respondre l'altre amb cert to de menyspreu.

-Puc intentar descendre fins al fons de tot – va dir en Jofré, obrint la sivella del seu cinturó trucat, que li havien proporcionat aquells terroristes d'Al-Qaida. Allò es va convertir amb una mena de mini garfi imantat amb quatre urpes. Llavors també va desplegar aquell cordill de niló negre i prim, que semblava gairebé invisible, llençant-lo contra aquella viga solitària que tenia uns deu metres damunt seu. El mini garfi acabat en quatre urpes, es va endollar pel seu voltat i finalment va atrapar un tros de cordill, quedant-se amb un llaç lligat al voltant d'aquella biga rectangular.

-Millor que hem deixeu investigar això primer – va dir, disposant-se a baixar.

-Teniu aquest wallkie-talkie, senyor – va dir en Sebastià Borràs, amb aquest aparell ens comunicarem millor tots plegats. En Jofré Vinaixa el va encendre i se'l va ficar a la butxaca.

-Seguim en contacte, doncs – va dir com acomiadament -. Si trobo quelcom interessant allà baix, us ho faré saber...

-Aneu en compte mestre – va dir el Duc de Wad Ras, tot sorprès per aquella proesa de l'Almogàver, que aleshores estava penjat com un pernil damunt d'un buit de gairebé cinquanta metres d'alçària.

Llavors aquest va començar a descendre lliurement, per l'interior d'aquella gran obra municipal.

-Naltros també mirarem d'arribar fins a baix – va afegir l'aristocrata reusenc adreçant-se a ell.

-Doncs entesos, ens veiem mes endavant – va dir l'altre, començant a baixar fent rappel, mentre es recolzava en aquell gran pilar que arribava fins el fons de tot.

-Merda, l'hem de seguir sigui com sigui! – va ordenar el Duc de Wad Ras, girant-se cap al seu servidor -. No m'acabo de fiar d'aquest pintxo...

-Doncs haurem d'entrar per la plaça Llibertat – va aconsellar en Sebastià Borrell -. El que passa, és que sempre hi ha un parell de guardes de seguretat, vigilant les entrades de la obra – va afegir amb veu experta-. Potser n'hi ha mes.

-Hem de baixar per aquella escala exterior que hi ha davant de correus – va ordenar l'altre, senyalant-la amb un gest nerviós. Hi entrarem, encara que hàgim de pelar a algú, entens?

-Es clar que sí señor, el que vostè vulgui –va respondre el seu criat amb veu servicial, disposat a seguir-lo fins el final de tot.

Capítol 32. Enfrontaments finals

Després d'un minut de davallament intens, l'Almogàver va aconseguir aterrar fins a la darrera planta del pàrquing soterrani. Per arribar fins sota de tot, havia hagut de descendre gairebé cinquanta metres en línia recta des de aquell lloc on es trobaven mes amunt. La quarta planta d'aquell pàrquing en obres, es trobava ple de material i maquinaria de construcció: com excavadores, cimentadores, grues de tota mena. Els de l'ajuntament havien perforat tot el perímetre rectangular de la plaça de la Llibertat per dur a terme aquell macropàrquing de mil dues-cents places. Era el mes gran que s'havia dut a terme a la ciutat de Reus fins llavors. Els treballadors ja estaven preparant els fonaments perquè aquell gran aparcament soterrani tingues quatre plantes, amb cabuda de mes de tres-cents vehicles en cadascuna d'elles.

La obra ja estava prou avançada, va deduir en Jofré Vinaixa, mentre descargolava aquell garfi de la biga que tenia mes amunt. Ho va fer prement un mecanisme que hi havia al costat de la sivella del cinturó. Llavors les potes del mini garfi imantat es van obrir automàticament i tot va lliscar fins al seu lloc d'origen.

<< Aquestos païos del Mosad israelià han elaborat una obra de pura artesanía >> va pensar, mentre aquell cordill de niló negre es tornava a cargolar per dins de la corretja del cinturó.

Els fonaments del pàrquing de la llibertat ja estaven prou avançats i tot a punt per a tapar les plantes amb noves bigues de formigó. També hi havia dues amples escales laterals fetes d'obra. Estaven ubicades al costat de la plaça Condesito i davant mateix de l'edifici de Correus respectivament.

En Jofré es va moure amb precaució, perquè hi havia un munt de focus hal·lògens il·luminant tot aquell perímetre de la obra. Segur que allò estava vigilat durant les vint i quatre hores del dia, per a evitar actes vandàlics. Resseguint el perímetre d'aquella darrera planta de l'aparcament, va arribar fins un espai tancat. Era una gran esquerra del terra que s'obria davant seu, com si s'hagues produït una mena de terratrèmol. Allà també hi havia una tanca i un cartell que hi ficava "prohibit el pas". Allò es trobava gairebé a la part del pàrquing que delimitava amb la façana de la casa dels militars, un edifici que estava ubicat a la part sud de la plaça Llibertat, gairebé al costat de l'edifici Kursaal.

En Jofré es va repenjar pel damunt de la tanca, i va veure que per l'interior d'aquella esquerra que devia mesurar uns dos metre d'amplada, hi passava aigua a tot drap, gairebé com si fos un riu soterrani. Realment era cert que el centre de Reus estava tot ple de mines d'aigua corrent, unes mes profundes que altres.

En la mateixa pared d'aquell espai tancat, també hi havia l'entrada d'una especie de galeria d'obra antiga, molt semblant per on havien accedit a l'interior del pàrquing. Es tractava d'aquell petit espai del Reus historic i arqueològic, quelcom que s'havia deixat de banda durant el proces de les obres. Allò potser seria intervingut mes endavant. En Jofré coneixia de sobres l'existencia d'un refugi antiaeri que s'havia bastit durant la guerra civil, aprofitant els fonaments d'un entramat de magatzems i galeries subterrànies que ja s'havien construït durant segles enrere, les quals començaven o acabaven a sota mateix dels quarters militars.

-Vaja, que interessant – va pensar en Jofré, retirant la tanca -. Cap on deu conduir aquest altre tunel d'aquí mateix, tan avall?

Llavors va saltar per damunt d'aquella esquerra i començà a endinsar-se a dins d'aquella mena de tunel d'obra antiga, ficant-se les ulleres de visió nocturna, perquè allà dins no hi havia cap tipus d'iluminació artificial. De sobte va notar com aquella galeria començava a fer baixada, i el terra cada cop estava mes humit. Finalment va notar com es convertia en una mena de toll d'aigua freda, procedent de les profunditats. Despres de dur a terme un recorregut d'uns vint metres, l'aigua ja li arribava fins els genolls. Llavors aquella galeria es va acabar de sobte, convertint-se en una mena d'estança de gran alçada, com si fos una mena del fons d'un gran pou, emplaçat al final mateix d'aquell tunel. Allà també hi havia una gran cascada d'aigua subterrània que queia damunt mateix d'una bassa que mesurava un metre i mig de profunditat, mentre que aquell salt d'aigua que cobria la gran paret de maons que hi havia darrera seu, podia mesurar uns deu metres d'alçaria. Allò també semblava tenir la finalitat d'expulsar tota l'aigua que hi havia dins d'aquella mina taponada temps enrere. De manera que aquella obra d'enginyaria antiga del segle XVIII, provocava que l'aigua corrent passes per aquell conducte d'un nivell inferior, la part del terra obert per aquella esquerra inicial; era la prova palpant de l'existencia d'aquell riu soterrani i força cabalós que circulava per sota de tota la plaça Llibertat amb certs entrebancs pel mig.

El tunel semblava acabar-se allà mateix, va pensar en Jofré observant-ho tot pensatiu. Llavors va recordar que l'emplaçament del tresor del Marquès de Castillejos es trobava

en aquell mateix lloc o molt a prop. Unes passes mes endavant, darrera mateix d'aquell corrent d'aigua que queia amb gran força, com si fos una cataracta del Pirineu català en plena etapa de desglaç.

-Calent, calent ! – va dir en Jofré Vinaixa en veu alta, disposat a endintar-se de ple en aquell salt d'aigua. Allò el podia fer caure i morir sota el seu pes. Per tant va decidir prendre impuls, i travessar aquella cascada amb un salt ràpid cap al seu interior...

Emetent un crit ferotge com si fos el propi Rambo en acció; l'Almogàver es va llençar de ple cap a l'interior d'aquella cataracta d'aigua marró i escumosa que emetia un sò atronador i va anar a parar directament en un buit que hi havia darrera mateix del salt d'aigua. Tal com havia calculat, allò era la prolongació exacta d'aquell tunel per on havia accedit. Amb el seu cos totalment mullat, es va ficar millor les seves ulleres de visió nocturna i va caminar unes cinquanta passes mes, fins que en sec es va trobar enfront mateix d'una immensa porta metàl·lica hermèticament tancada. Era quelcom molt antic, de bronze verdós i amb relleus geomètrics totalment maçònics. En Jofré la va espenyer, intentant obrir-la per la força però no va poder. Observant-la millor es va adonar que hi havia dos panys el seu extrem dret. Un damunt de l'altre, i no tenia les claus per obrir-la.

“Templo de los valerosos cazadores de Tetuán” ; hi deia amb lletres gravades al capdamunt de tot. “Reus 14 de octubre de 1860”.

En aquells moments va sonar el seu walkie talkie mullat, que encara funcionava. Era el Duc de Wad Ras.

-Ei Jofré, on et trobes? – va preguntar -. Canvi.

-Estic davant d'una gran porta metàl·lica molt sòlida i antiga, totalment tancada. És la entrada del temple – va respondre-. I valtros? –va preguntar amb veu nerviosa-. Canvi.

-Hem aconseguit baixar les escales, fins a la quarta planta subterrània d'aquest pàrquing, sense cap incident – va respondre el Duc de Wad Ras -. Ens hem colat mentre els vigilants estaven distrets...canvi.

-Dirigiu-vos a la part sud – va ordenar en Jofré -. Gairebé a l'alçada que dóna sota mateix de les cases dels militars de Reus. Allà veureu una gran esquerra on passa aigua corrent per sota. Traspasseu les tanques que hi fica “prohibit el pas”, i endint-seu-vos pel tunel que hi ha davant. Ara mateix us vinc a recollir. Canvi – va afegir.

Llavors en Jofré va retrocedir les seves passes, dirigint-se de nou a la cataracta. A continuació i prenent molt d'impuls, va saltar totalment cap a fora un altre cop i mentre s'aixecava d'aquella bassa escumosa, va veure com arribaven el Duc de Wad Ras i el seu criat en Sebastià Borrell. Tots dos també duïen les ulleres de visió nocturna fíccades i avançaven lentament, amb les armes a la mà. Al veure'l sortir per aquell salt d'aigua, es van espantar una mica.

-Xec, no dispareu, que sóc jo –va cridar en Jofré Vinaixa, saludant-los amb la mà.

-Has entrat per dins d'aquesta cascada? – va preguntar el Duc de Wad Ras, observant aquell plànol dels maçons.

-Sí, darrera hi ha un buit, que es la resta del tunel que du fins a la porta tancada.

-La porta d'entrada d'aquest altre temple – va afegir l'altre -, sense deixar d'estudiar el mapa.

-Està tancada a “cal i a canto”, que es diu – va explicar en Jofré Vinaixa, amb sarcasme -. No m'he atrevit a ficar-li una altre bomba lapa, perquè allò es molt sòlid i està a sota mateix d'un gran riu d'aigua subterrània. De manera que si coloco un nou explosiu podem morir tots ofegats...

-No es preocupi senyor Almogàver – va dir el Duc de Wad Ras, amb un somriure encomanadís -. Portin's fins a la porta i ja veurem el que fem.

-Com vostès vulguin – va dir aquest -. Heu de saltar amb molt d'impuls, o quedareu atrapats sota l'aigua. Llavors feina rai per sortir d'aquí sota – va afegir, dirigint-se cap a la cataracta -. Fixeu-vos com ho faig jo...i repetiu-lo igualment.

Llavors va tornar a saltar allà dins, prenent una forta carrera pel damunt d'aquella petita bassa d'aigua.

Els altres el van imitar. Primer va ser en Ricard Borrell i després el seu Senyor, el Duc de Wad Ras.

-Vaja ha estat divertit això – va dir aquest, aixecant-se del terra del tunel -. El que passa es que m'he quedat totalment xop – va afegir amb una rialla.

-Haurem d'anar al tanto de no agafar un refredat excel·lència – va dir el seu criat, traient-se la jaqueta empapada.

-Xec!, tot plegat es com si us haguessiu llençat vestits en una piscina sortint de festa-

va increpar l'Almogàver amb una rialla -. Que no ho heu fet mai?

Els altres van moure el cap un xic perplejos.

-Ostres, que sou delicats els aristocrates d'avui en dia. Seguiu-me! – va ordenar el seu guia, amb una nova rialla.

Despres de caminar mig centenar de passes, van arribar fins a la porta de bronze rovellat plena de relleus maçònics, amb la data d'inaugural d'aquell temple.

-Ostres és molt antiga! – va exclamar el Duc de Wad Ras, palpant-la amb admiració -. Cent quaranta anys com a mínim.

-Sembla la porta del saló de Plens de l'Ajuntament de Reus –va afegir el seu criat, observant-la amb atenció.

-Mes o menys deuen ser de la mateixa època –va explicar l'altre-. Però aquesta es totalment maçònica, elaborada pels antics companys d'armes del general Prim.

-I com hem d'entrar ara? – va preguntar en Jofré Vinaixa amb veu sarcàstica.

-Doncs obrint-la amb la seva clau pertinent –va respondre el Duc de Wad Ras.

-I quina clau pertinent la pot obrir? – volia saber.

-La que tinc aquí mateix – va dir l'altre, mostrant una clau vella i tant rovellada com la porta.

En Jofré Vinaixa va observar com la ficava a dins d'aquell pany i la va moure girant-la per la dreta, però de sobte es va trabar.

-Faltarà una mica d'oli. Aquesta porta tan vella, està molt rovellada.

-He agafat un “spray” de “tres en uno” – va dir en Sebastià Borrell, traient-lo de dins de la seva motxilla.

-Perfecte nano, recorda'm que et pugui el sou d'ara en davant – va dir el Duc de Wad Ras amb entusiasme, mentre pitjava la boqueta d'aquell polvoritzador per dins del forat del pany.

-D'on heu tret aquesta clau? – va preguntar en Jofré Vinaixa tot sorprès.

-Ja fa temps que la teníem – va respondre l'altre-. Uns infiltrats de la meva ordre els hi vam pispar ja fa uns quants anys. El que no sabíem encara, era l'emplaçament exacte d'aquest tresor.

Llavors aquella clau vella i rovellada que devia mesurar mes de vint centímetres, va girar pel pany d'aquella porta. Però encara no es va poder obrir.

-Hi ha un altre pany a la part de dalt – va senyalar l'Almogàver de manera crítica..

-Ah vaja. Es clar – va dir el Duc de Wad Ras-. Per això també hi havia aquesta altre clau –va afegir, treint-se un altre de la seva jaqueta -. Segur que es per obrir el pany del damunt.

Llavors en Sebastià va pulveritzar aquell esprai de “tres en uno”, per l'altre forat.

El seu senyor va ficar l'altre clau que era tan vella i gran com la primera, i després de donar tres tombs, aquella porta metàl·lica tan gran i tan vella, es va obrir del tot amb un grinyol espantós, com si entressin a dins d'una mansió encantada, o com si allò fos la porta del infern.

A continuació, tots tres van travessar l'entrada i van començar a caminar en fila india per dins d'aquell altre tunel mes fosc que la gola d'un llop, amb passes lentes i brandant les pistoles automàtiques per si de cas. L'Almogàver anava llavors davant de tots, movent-se amb precaució. No fos que allà mateix tinguessin alguna mena de sorpresa desagradable. Després de desplaçar-se uns vint metres mes per dins d'aquella galeria subterrània, van veure que arribaven directament cap a una gran cambra de forma circular. Era quelcom tan antic similar com els temples maçons on havia estat abans, i també es tractava d'un indret construït pels antics membres d'aquella lògia militar de Reus. Aquell espai, també semblava una gran capella esfèrica, amb columnes salomòniques llaurades pel seu perímetre circular. Tot fet de maons vermells i amb ornamentacions de símbols maçònics pel seu voltant. En aquell cas, allò semblava estar molt mes abandonat que el temple del carrer d'en Roig. Allà dins ja no quedava cap mena de mobiliari maçònic i els murs del temple circular estaven coberts de grans quantitats de molsa, i petites algues subterrànies per la gran quantitat d'humitat que es produïa allà dins. En aquell espai tan esfèric també hi havia diverses obertures galeries subterrànies que anaven a parar a altres llocs centrals de la ciutat. Aquelles entrades de tunels, idèntiques per on havien entrat allà dins, també eren tan fosques com la gola d'un llop.

-Ostra puta!, què es això? – va exclamar de sobte en Jofré Vinaixa tot espantat, al descobrir també aquella infinitat d'esquelets i cossos morts que hi havia esparcits pel terra mullat. Molts d'ells duïen l'uniforme militar de la època del general Prim, fins i tot una mica mes tard. Fins i tot hi havia algú d'aquells cadàvers que aguantava les

restes d'una bandera espanyola tota feta malbé: "Cazadores de Tetuan 17" hi ficava amb fil bordat pel mig.

-És la cambra del tresor del Marquès de Castillejos! – va proclamar el Duc de Wad Ras, amb alegria incontinguda-. Per fi hem arribat! Per fi!

En mig de tot aquell espectacle tan macacabre, com si fos una mena de fosa comú, també hi havia l'escultura eqüestre del General del Prim, gairebé idèntica a la que hi havia a la plaça, però tota llaurada d'or pur que brillava enmig de la foscor. Només es tractava de la estàtua i el cavall amb el seu pedestal de sota, que era l'únic que s'havia reemplaçat durant les obres del pàrquing als anys setanta. A la part del davant també hi havia gravat el nom de l'autor, la data i el lloc on es va forjar: "Lluís Puiggener, Barcelona 1892".

El Duc de Wad Ras i el seu criat es van apropar corrents cap al monument, sense poder reprimir el seu entusiasme, ignorant totalment l'espectacle macabra que hi havia pel seu voltant. Allà hi havia gairebé un centenar de cadàvers militars del segle XIX, potser s'havien quedat tancats allà dins per a protegir l'antic tresor del general Prim, quan va ser traslladat des de el temple que hi havia a sota de l'edifici del Círcol, antigament un convent de mónjes.

En Jofré també s'aproximà fins allà, totalment trasbalsat. L'estàtua llaurada totalment d'or pur, s'havia desprovist de totes les parts de bronze que la cobrien, i en mig d'aquella foscor encara refulgia amb una brillantor sobrenatural.

De totes maneres, a la part inferior del cap del cavall, els orfebres d'aquells maçons del Temple de la llum universal, encara l'havien deixat coberta per una funda bronze com a mostra comparativa i aquella capa metàl·lica tenia un gruix d'un dit.

Era evident que en Jofré Vinaixa, havia aconseguit trobar el maleït tresor del Marquès de los Castillejos allà mateix i havia guiat a aquells francmaçons de Reus fins aquell temple maçó tan secret. Cobraria una bona pasta per allò.

Llavors l'aristocrata reusenc, va començar a acaronar tota la seva superfície d'or pur amb un gest suau i avariciós.

- A dins de la panxa del cavall, també hi ha un gran buit amb un munt de joies i pedres precioses- va anunciar, sense poder reprimir el seu entusiasme i amb ganes de trobar-ho en aquell mateix moment.

En Jofré Vinaixa va veure com començava a palpar les parts baixes del cavall d'en Prim.

Sabia que podria trobar un resort mecànic que permetria obrir aquell compartiment secret

-Tocarem els collons de la bèstia – va anunciar el Duc de Wad Ras amb veu alta, tot recordant aquella llegenda urbana de la ciutat on es deia que allò podia donar molt bona sort.

L'aristocrata reusenc ho va provar amb una rialla ofegada, i de sobte va notar que aquell embalum es podia girar sobre una mena d'eix mecànic. Llavors es va sentir el soroll d'una mena de mecanisme de rellotgeria, procedent de les entranyes de l'animal, i els tres van observar totalment bocabadats com s'obria una mena de compartiment lateral a la part dreta del cavall, ubicat a l'alçada de les seves costelles dretes i sota mateix del seu arnès. Allà es va produir una obertura d'un metre i mig de llarg amb un parell de pams d'ample. Pel seu interior es veia una infinitat de joies valuoses com perles, zafirs, rubis, maracdes i diamants de tot tipus.

Fins i tot hi havia monedes antigues d'or i plata encunyades a Mèxic.

Aquell racó ple de riqueses, era un gran buit rectangular que s'obria per tota aquella part dorsal del cavall, com si fos un compartiment secret. Una mena de cofre del tresor o caixa forta camuflada en l'interior d'aquella muntura d'or, la qual devia mesurar mes dos metres cúbics. La riquesa que hi havia allà dins, era encara molt mes elevada que tot l'or empleat per llaurar aquella gran estàtua eqüestre de mida real.

-Vaja, vaja, quina gran fortuna tenim enterrada a sota mateix de casa nostra – va anunciar en Joan Francesc Prim de Borbón i Dalmau, observant el que hi havia allà dins -.Si us plau Sebastià – va ordenar de sobte, adreçant-se vers al seu criat.

Aquest va ficar la seva mà allà dins, enlloc del seu amo. Amb cura de que no hi hagues alguna trampa oculta, i va recollir unes quantes d'aquelles joies sense que li passes res.

-Donà'm això, nen, donà'm això – va demanar el Duc de Wad Ras, agafant-les amb un gest ansiós per estudiar-les millor. Llavors se les va ficar davant mateix de les seves ulleres de visió nocturna, i va comprovar que eren quelcom molt valuós.

-I a partir d'ara mateix, què voleu fer amb tot aquest tresor digne de comprar un gran imperi? – va preguntar de sobte en Jofré Vinaixa, apuntant-los amb la seva pistola mentre estaven distrets.

-Ja li he dit abans, oi? – va respondre el Duc de Wad Ras, amb una rialla sarcàstica

pensant-se que allò era una broma d'aquell mercenari i assassí a sou reusenc. Però l'altre no va baixar la seva arma de foc.

-Si, però m'agradaria molt que m'ho repetís amb veu alta, si us plau – va demanar l'Almogàver, emetent la seva mirada assassina tan característica, quan estava a punt de matar a algú.

L'altre llavors va veure clar, que la cosa anava seriosament.

-La nostra lògia de francmaçons, emprarà aquest tresor per recolçar als Borbons espanyols, perquè puguin seguir fent prevaldre la seva mónarquia i puguin recuperar la de França, després de més dos-cents i pico anys de república – va explicar aquell aristocrata reusenc emetent un somriure forçat, malgrat que la seva veu ja semblava un xic nerviosa -. Baixi l'arma home, que li pagarem tot el que es degut – va afegir movent la mà amb un gest de rebuig. La seva actitud semblava indicar a l'Almogàver que no es fiqués en allò que no li pertoca.

-Em pensava que els francmaçons actuals, éreu mes lliberals i mes partidaris de quelcom mes revolucionari, com la república –va comentar l'altre amb veu irònica -. A mes m'heu dit abans, que valtros us reuniu en un local secret que teniu a l'antic edifici del Centre de lectura – va afegir -. No ho entenc.

Llavors el Duc de Wad Ras va riure histèricament, gairebé amb un sò burleta, com si se n'enfotes de l'altre.

-Jo també treballo per encàrrec, amic meu – va anunciar amb veu sonora -. Jo sóc un francmaçó de Reus, però tinc sang borbònica i la meva “família” m'ha encomanat que trobi aquest tresor...no pas per fer noves conxorxes revolucionàries, sinò perquè els Borbons segueixin governant tota Espanya unida, pels segles dels segles...tal com ha succeït gairebé durant els darrers tres-cents anys.

- Però suposo que tu et quedaràs amb una bona part d'aquest tresor, enlloc de donar-ho tot al teu clan familiar, oi? – va preguntar en Jofré Vinaixa, sense deixar d'apuntar-ho amb la seva pistola.

-Es clar. Miri, li diré tota la veritat, si em vol creure – va respondre l'altre, fent veure que ignorava que estava amenaçat de mort.

- Sóc tot oïdes – va dir l'Almogàver, amb un somriure tort.

-Que tot això que quedi entre naltros, eh? – va demanar aquell aristocrata reusenc,

començant a sentir-se ja un xic atemorit -. La majoria d'aquest tresor ho penso invertir en INNOVA, aquell ens municipal que es vol crear a dins de l'Ajuntament de Reus. Naltros els francmaçons de la ciutat, recolçarem aquest projecte municipal dut a terme per un govern d'esquerres triparides – va explicar, observant directament els ulls de l'Almogàver -. L'ajuntament necessitarà una inversió de mes de trescents milions d'euros, per aconseguir tots les seves inversions urbanístiques a traves d'INNOVA.

-Ja ho vaig escoltar durant la confèrncia del nostre Alcalde i els seus subordinats, allà al Círcol – va recordar en Jofré Vinaixa.

-Això ho farem perquè no hi hagi cap engruna, cap forat, on pugui invertir la nostra lògia rival. Així doncs, tots els beneficis del holding d'INNOVA nomes seran per naltros: els francmaçons de Reus, pertanyents a la lògia de la “Piràmide de la veritat suprema”, ho entén? – va preguntar -. Vostè també pot ser partícep d'aquest projecte tan lucratiu...i amb els beneficis que tindrem, seguirem recolzant la nostra mónarquia borbònica tan estimada i guanyar, molts, molts quartos amb tot això. Fins i tot si vostè col·labora amb naltros arribant al final de tot, li puc prometre un títol aristocràtic concedit pel propi “Don Joan Carles Primero” – va afegir, amb tota la solemnitat que va poder.

Al sentir aquella darrera declaració del propi Duc de Wad Ras; el seu nou client, en Jofré Vinaixa va moure el cap amb un gest esquerp.

-Ho sento molt, senyor descendent d'en Prim – va anunciar amb veu funesta -, però tot això que m'esteu oferint, no m'interesa gens ni mica.

-Com que no? – va preguntar el Duc de Wad Ras, tot estranyat per aquell canvi sobtat d'actitud d'en Jofré Vinaixa.

-Torneu a deixar totes les joies que heu agafat a dins del cavall del Prim i aixequen les mans ben amunt – va ordenar, apropant-se a ells amb un gest assassí.

-Va home, baixi l'arma – va demanar llavors en Sebastià Borrell, amb veu esporuguida -. Naltros hem complert. El meu senyor li ha pagat tot el que li ha demanat. Què mes vol ara mateix de naltros? – va preguntar.

-No n'hi ha prou amb el que m'heu ofert fins ara – va dir l'Almogàver -. A mes, estic totalment en contra de que la meva darrera feina nomes hagi de servir per engrandir les arques municipals de l'Ajuntament de Reus a traves d'INNOVA i que despres tot això s'hagi d'invertir per a sustentar a la corona espanyola dels putos Borbóns – va

escopir amb un gest de ràbia instintiva.

-Li puc pagar tot el que desitja, fins a cent milions de pessetones – va oferir el Duc de Wad Ras, observant-lo p

el directament als ulls, com si l'intentes hipnotitzar...

-Ara senyor! – va exclamar de sobte en Sebastià Borrell, intentant treure's la seva arma de la jaqueta humida, però va morir crivellat per l'Almogàver. L'altre també va intentar desenfundar la seva Smeeth and Weeson, però va ser encertat per l'ombro amb un tret disparat ràpidament i amb bona punteria. El Duc de Wad Ras va caure ferit damunt mateix del cadàver del seu criat i servidor tan fidel.

-Escolti'm, senyor Almogàver – va demanar en to de suplica, aixecant la seva mà dreta -. De veritat li dic que ho podem arreglar això...

-Aquest tresor es quedarà aquí per sempre, abans de que vagi a parar en males mans com les vostres – va sentenciar l'altre, amb veu esquerra – Fora INNOVA de la ciutat de Reus! – va proclamar a ple pulmó -. Fora els Borbons de Catalunya i Espanya... DESPERTAFERRO, VISCA LA TERRA LLIURE! – va afegir, remantant al Duc de Wad Ras amb un tret al cap.

De sobte, s'havia enpenedit totalment de facilitar les coses vers aquells francmaçons que només volien tot allò per donar-ho a qui no ho havien de donar, sense respectar les intencions primigèniques del General Prim abans de morir.

-Fills de puta! – va exclamar escopint damunt dels seus cadàvers. Els maçons del "Temple de la llum universal", ja eren xungos, però aquells altres encara eren pitjors. A més per culpa del Duc de Wad Ras, havia mort la seva estimada cosina Alexandra i l'havien obligat a ell mateix a sacrificar-la perquè aquella mòmia del General Prim tornes a ressuscitar...

Llavors, va notar com la mà moribunda d'aquell aristocrata reusenc li engrapava la seva cama dreta.

– Té fill de puta borbònic, mor d'una vegada! – va cridar rematant-lo amb quatre trets més d'aquella arma.

A continuació, l'Almogàver, va observar l'estàtua daurada del General Prim en silenci, semblava totalment mentida que aquella fos la original, la veritable imatge que hi havia a la plaça del Prim de Reus, des de l'any 1892, permanent allà dalt del

seu podi, fins d'iniciar-se les obres del pàrquing a l'any 1975. En Jofré va comptar els botons de la seva casaca militar, n'hi havia vuit, enlloc de set. La seva cavitat interior plena de joies, encara estava oberta.

En Jofré Vinaixa no entenia massa de pedreria, però estava segur que totes aquelles joies ocultes en aquella part lateral dreta del cavall del Prim, podia valdre una veritable fortuna. Com per retirar-se de per vida i molt mes...també coneixia a uns quants gemòlegs del centre de Reus, que el podrien assessorar millor en aquella matèria i polir totes pedres precioses sense cap problema...

Llavors es va apropar a la part oberta de la estàtua del cavall, ficant la mà allà dins. L'interior d'aquella cavitat estava a vessar de joies de tot tipus. Fins i tot hi havia gran quantitat de monedes d'or i plata brillants, d'origen mexicà.

-Vaja, vaja, quina gran fortuna que tenim enterrada a sota mateix de casa nostra – va comentar, mentre observava millor tot el que hi havia allà dins.

Llavors va ficar la mà amb cura de que no hi hagues alguna nova trampa oculta i va agafar unes quantes d'aquelles joies, per estudiar-les millor. Mentre se les ficava davant de les seves ulleres de visió nocturna, va comprovar que era quelcom molt valuós. Aquell grapat de diamants, tallats i grosos com avellanes, barrejats amb aquelles maracdes, rubís i safirs que semblaven brillar amb llum pròpia, podien costar mes d'un parell de milions de pessetes.

De sobte, quan es disposava a tornar a ficar la mà a dins de les entranyes del cavall del Prim per a recollir-ne mes, es va encendre una llum engegadora damunt seu. Era un gran focus hal·logen, de mes de mil wats de potencia que l'iluminava de ple, mentre començava a sonar una alarma per dins d'aquella estancia. Llavors en Jofré va comptemplar com una vintena d'homes vestits amb casaques blaumarís i tuniques negres, arribaven a traves d'una d'aquelles galeries subterrànies. Eren aquells maçons que encara duien les caretes ficades del General Prim, barrejants amb uns quants skinheads de les tuniques i capes negres, pertanyents a la Confraria de la Sang del Prim. Tots aquells nouvinguts, tenien els cosos i les robes totalment mullades, i amb pinta de estar molt emprenyats amb aquell intrús.

-Merda, són ells un altre cop! – va exclamar l'Almogàver, tot espantat -. Deixeu-me passar, o us pelo aquí mateix com uns polls! – va amenaçar, apuntant la seva arma de foc contra els primers membres maçons que s'atrevien a encerclar-ho.

-Atrapeu-lo, el vull viu! – va ordenar de sobte el Gran Mestre de la lògia, obrint-se pas entre els seus. Aquell home vell d'origen escocès també havia aconseguit arribar fins allà mateix amb els seus homes-. Venjarem la mort del Gran Maçó de Reus, sacrificant al seu assassí aquí mateix als peus del monument. Sang del Prim! –va cridar adreçant-se als seus homes.

-Sang del Prim! – van respondre tots a l'uníson, disposats a capturar a l'Almogàver.

-No m'atrapreu fills de puta! – va cridar aquest ple de fura, disparant a bocaterrossa contra ells fins que es va quedar sense bales. Llavors van caure crivellats tres maçons d'aquells que el volien atrapar i en Jofré Vinaixa, va aconseguir obrir-se pas entre ells, corrent de manera desesperada cap a la galeria per on havia entrat abans.

Un d'aquells skinheads va intentar barrar-li el pas, però en l'Almogàver li llençà l'arma descàrregada contra el seu cap. El paio va retrocedir atordit, i el fugitiu logrà endinsar-se per l'interior d'aquell tunel, tot disposat a tornar saltar per aquella cascada d'aigua soterranea. Sort que encara portava ficades les seves ulleres de visió nocturna, i es podia guiar millor per dins d'aquella galeria fosca com la gola d'un llop.

-Ràpid, agafeu-lo, que no s'escapi! – va sentir que ordenava aquell maçó d'origen escocès, empaitant-lo per dins del tunel en companyia dels seus homes.

Despres de córrer uns trenta metres, va comptemplar com aquella cortina d'aigua li barrava el pas de la sortida. Era evident que tota aquell corrent soterrani, es movia per damunt seu, de manera que la paret exterior que sostenia el salt d'aigua, nomes era com una mena d'esclusa d'un immens llac soterrani que estava ubicat en aquella part de la ciutat. Allà mateix, el cabdal del riu, es filtrava per tots els racons possibles del subsòl de la darrera planta de l'immens pàrquing, que l'ajuntament de Reus estava construint al centre mateix de la plaça de la Llibertat. Es veu que no havien pres massa precaucions al respecte.

En Jofré Vinaixa, va col·locar ràpidament la nova bomba lapa al sostre humit de la boca d'aquell tunel, sabent a continuació tot el que passaria. La va programar perquè esclates en menys de cinc segons, mentre aquells maçons que l'empaitaven per dins de la galeria estaven a punt d'atrapar-lo. Llavors va notar com l'enfocaven diverses llanternes mentre saltava cap a l'exterior, travessant el salt d'aigua mentre agafava tot l'aire possible amb els seus pulmóns.

Justament quan va capbussar-se en aquella bassa que hi havia al peu de la cascada i

que tenia mes o menys un metre i mig de profunditat, va sentir aquella gran explosió per l'interior del tunel; i tal com havia passat abans amb la plaça del Prim, allò va saltar pels aires de manera espectacular, rebentant la totalitat d'aquella paret capdavantera d'obra antiga que feia d'esclusa. A continuació tot aquell mur de mamposteria, es va ensorrar amb un pet sinistre emmig d'un immens bombolleig d'aigua, barrejat amb trossos de runa i mamposteria antiga. Llavors l'Almogàver va sentir com el seu cos submergit s'enlairava per dins de tota aquella gran corrent aquàtica que manava per tot arreu...

De sobte, tot just quan pensava que es moriria ofegat allà dins, va sortir totalment catapultat cap amunt, ascendent de manera vertiginosa per aquella mena de pou soterrani de planta quadrada on hi havia la desapareguda cascada. En pocs segons també va sentir com alguna cosa petava una mica mes amunt, i el seu cos submergit, va ser propulsat per aquella mena de respirader que estava ubicat en un extrem de la plaça llibertat, gairebé al peu de les obres del pàrquing.

Allà mateix s'havia produït com una mena de sortidor gèisher gegant, que se'levava uns deu metres pel damunt del terra ferm de l'antiga avinguda dels Martirs. Despres de poder obrir els ulls, en Jofré Vinaixa va descobrir tot espantat que el seu cos ja ascendia pels aires de manera vertiginosa, flotant pel damunt de l'immens doll d'aigua d'aquella mena de font gegant. A continuació va caure en terra ferm, envoltat de runa, asfalt i trosos de rajoles antigues. El seu cos propulsat, va anar a parar directament al tros de calçada que hi havia davant mateix del museu comarcal de la plaça de la Llibertat. Durant la caiguda, en Jofré va aconseguir dur a terme una voltereta acrobàtica per amortiguar el seu cop al terra, fent-se el menys dany possible.

-Ostres, quina passada! – va exclamar, totalment estès al carrer, despres d'escopir l'aigua que s'havia empassat sense voler. Semblava com si hagues pujat en una atracció aquàtica d'alt risc, però sense prendre massa dany.

Acte seguit es va apartar d'aquella zona, mentre veia com també queien els cossos morts d'aquells maçons que l'havien perseguit per dins del tunel, totalment víctimes de la explosió de la bomba. Fins i tot algú d'ells, semblava estar agonitzant abans d'espitjar-la. De sobte també va descobrir el cos del Gran Mestre maçó, totalment malferit i estès al terra. El paio es va intentar incorporar però no va poder. Tenia el cos ple de ferides per culpa de l'esclat d'aquella bomba lapa. Aquell salt d'aigua també l'havia elevat des de allà baix del pàrquing, uns seixanta metres per sota.

-Aquí em tens fill de puta! – va dir en Jofré Vinaixa, dirigint-se cap a ell amb un gest amenaçador.

-Help me, help me, my friend! – va demanar aquell home vell, amb la veu agonitzant mentre estirava la seva mà vella i nuosa vers ell. Aquell home tenia el rostre sagnant amb restes de ceràmica de la careta destrossada.

-Ves-te'n a l'infern, cabró de merda! – va cridar en Jofré Vinaixa tot ple de fura, mentre li tapava la boca i el nas amb la sola de la seva sabata. Va trepitjar aquell rostre arrugat sense pietat, fins que el va ofegar del tot.

-Desgraciat ! – va cridar escopint damunt del seu cadàver. Llavors des d'allà mateix on es trobava, va observar que s'havia acumulat tota una dotzena de cosos morts per la explosió, encara que molts d'ells, també havien mort ofegats per la inundació tan sobtada d'aquell tunel, que els va agafar totalment desprevinguts abans de ser expulsats cap amunt...

En Jofré Vinaixa els va examinar un per un, comprovant que tots estaven morts. I sinó, els remataria allà mateix com al seu superior, però aquest cop no va caldre. Potser encara faltaven uns quants dels seus perseguidors, però segur que no havien pogut sobreviure a tot aquell cataclisme subterrani, que havia provocat ell mateix uns quants segons abans.

<< Serà millor que agafi el meu cotxe amb tota la pasta dins, i foti el camp ben lluny de Reus >>, va pensar palpant-se les seves butxaques plenes de joies. El seu vehicle encara es trobava estacionat a l'avinguda de Sant Jordi, uns doscents metres mes amunt. Aquella nit havia estat una de les mes llargues i perilloses de la seva vida.

De sobte, quan estava creuant els darrers metres de la plaça Llibertat en direcció a l'antiga fira de mostres de Reus, es va trobar totalment de cara amb un cotxe patrulla de la Guàrdia Urbana que circulava en direcció contrària vers a ell. El vehicle havia pujat ràpidament pel carrer Doctor Robert, tombant ràpidament cap a la seva esquerra i llavors ja es dirigia directament cap ell mateix, com si fos una enorme au de pressa a punt de caçar-lo...

Segur que algú ja havia donat l'alarma d'aquella gran fuga d'aigua, que s'havia produït en plena plaça de la Llibertat per culpa de les obres del pàrquing. Aquell immens sortidor de deu metres d'alçària, ja tenia acollonida a molts veïns que ho havien vist des de els seus balcons, malgrat que el seu nivell d'alçada i de potència

anava minvant poc a poc, perquè aquella corrent d'aigua ja anava circulant per les darreres plantes del pàrquing...

Llavors en Jofré Vinaixa va donar mig tomb, i va començar a caminar amb passes ràpides en direcció contrària per on havia aparegut aquell cotxe patrulla, endinsant-se plenament cap a la plaça de la Llibertat.

Potser podria fugir baixant pel carrer Anselm Clavé, que també descenia cap al centre de Reus de manera paral·lela a l'altre carrer per on havia arribat el vehicle de la policia municipal, però aquell vehicle de la urbana, va decidir empaitar-lo directament, i accelerant el motor a fons, es va aturar davant mateix del fugitiu, pujant la vorera per barrar-li totalment el pas. D'allà dins van baixar dos municipals, disposats a interceptar-lo, malgrat que n'hi havia un tercer agent que conduia el vehicle i es va quedar a l'interior del cotxe, demanant reforços per la radio.

-Tu, queda't quiet i mans enlaire! – va ordenar el primer urbà que va sortir d'allà dins, apuntant-lo amb la seva arma.

-Ostres xec que passa? – va preguntar l'Almogàver tot sorprès.

-Ens ha d'acompanyar a comissaria per explicar-nos moltes coses – va dir l'altre agent de la urbana, disposat a enmanillar-lo.

Els policies que ja havien observat les seves robes humides, i el seu cos ple de petites ferides; van deduir que aquell paio tenia quelcom a veure amb aquella mena de cataclisme que havia succeït al pàrquing de la llibertat.

-Segur que aquest paio es un sabotejador o un puto terrorista – va afegir el segon agent, empenyent-lo contra les columnes del museu comarcal disposat a immobilitzar-lo allà mateix.

-No sóc ni una cosa, ni l'altra – va respondre en Jofré Vinaixa, donant un fort cop de taló al terra -. Sóc l'Almogàver!

-Què has dit fill de puta? – va dir el primer agent, fotent-li un bon mastegot pel darrera del clatell, però en Jofré va moure el cap ràpidament i aquell cop de puny que li hagues fet molt de mal, va pegar directament contra la columna de l'edifici del museu comarcal. L'agent de la urbana es va queixar de dolor, mentre l'Almogàver es girava ràpidament vers ell, i li propinava unes quantes puntades ràpides de peu amb aquell fibló enverinat, que havia sorgit de la punta de la seva sabata dreta.

-He dit que sóc l'Almogàver, desgraciat! – va exclamar, mentre el seu company intentava desenfundar la seva arma de foc, però en Jofré també li va fotre una forta patacada de kàrate amb el peu dret, que el va tombar cap enrere clavant-li també aquell fibló a l'alçada del coll, tallant-li la jugular. El segon agent municipal, va emetre un crit de dolor mentre es tapava el seu coll ferit. Llavors va caure al terra de la vorera totalment moribund i desagnant-se per segons. El seu agressor es va apoderar de l'arma i el va abatre a trets allà mateix. El mateix va fer amb l'altre policia, que també estava agonitzant amb convulsions terribles. El verí d'aquella fulla sempre impregnada de ricí barrejat amb cianur, sempre actuava molt ràpid.

Davant d'aquella escena de lluita, el conductor del vehicle va fer retrocedir el cotxe patrulla totalment espantat. Es disposava a fugir d'aquell lloc a tota màquina i l'Almogàver també li va disparar uns quants trets a bocaterrossa. Aquell tercer agent, no s'havia atrevit a prendre cartes davant d'aquell paio tan xungo, que caminava sol pel centre de Reus durant aquelles hores nocturnes. Llavors el millor que podia fer era: quedar-se a casa dormint o veient la televisió. En Jofré Vinaixa va veure'l desaparèixer en direcció contrària per on havia vingut.

-Fill de puta, covard! – va cridar disparant la seva arma desde el mig de l'asfalt. Però aquell cotxe va desaparèixer dirigint-se cap a munt, en direcció al carrer General Moragues.

Tot just en aquell moment tan frenètic, va aparèixer un altre cotxe de la policia urbana, que ja havia començat pujar ràpidament pel carrer Sant Vicens, un indret del centre de Reus que també comunicava directament cap a la plaça Llibertat. Aquell segon vehicle va fer udòlar les seves sirenes i l'Almogàver es va plantar enmig d'aquella calçada coberta de llambordes. Mentre obria les seves cames per a posicionar-se millor, va començar a disparar diversos trets contra els ocupants d'aquell segon cotxe patrulla que el volia interceptar. Els trets es van clavar contra el vidre frontal davant mateix del conductor, però no el van foradar perquè es tractava d'un vidre blindat antibales.

-Merda! – va exclamar en Jofré quan de sobte se li van acabar les municions d'aquella arma. Llavors va llençar la pistola contra el cotxe de la urbana que ja estava arribant fins a la plaça Llibertat, i va començar a córrer mes de pressa que mai, prenent direcció cap al carrer Llovera.

Durant el trajecte, es va topar malhauradament amb dos vehicles mes de la policia municipal, estacionats allà mateix a la plaça del Pintor Fortuny, on hi havia el

monument dedicat al “Condesito”. Aquesta vegada, va intentar passar de llarg duent un gran esprint, gairebé sense mirar-se’ls. Però el conductor espantat del primer vehicle que havia fugit pujant pel Doctor Robert, ja havia acabat de donar el tomb sencer a la plaça Llibertat per la part de dalt i en aquell mateix moment en que va aparèixer l’Almogàver fugint de tots plegats, ja estava en companyia dels seus companys de la urbana alertant-los d’aquells fets.

-Ell és el culpable, es com una mena de terrorista! – va acusar aquell policia municipal, senyalant-lo amb el dit índex-. Aneu al tanto, es un paio molt perillós, que acaba de matar als meus companys! – va advertir amb veu desesperada.

El altres dos agents que estaven en aquell lloc, es van adreçar directament vers l’Almogàver desenfundant les seves armes de foc, però aquest va ser mes ràpid que els urbans, ficant-se de genolls i començant a disparar la seva pistola contra ells de manera experta i sense pensar-s’ho dues vegades. Aquells dos agents municipals, van caure a terra totalment crivellats pels trets que va disparar amb pols ferm, allò els havia agafat totalment desprevinguts, mentre que el conductor del vehicle fugitiu s’amagava darrera del monument del condesito ficant-se les mans al cap totalment espantat.

Llavors quan en Jofré Vinaixa va decidir baixar pel carrer Llovera, aquell altre vehicle de la policia que encara l’empaitava des de el carrer Sant Vicenç, va apretar l’accelerador a fons i el va atropellar pel darrera. En Jofré va intentar esquivar l’embestida saltant pel costat, però el seu cos va sortir impulsat pels aires com si fos un ninot de pelam, rebent un bon impacte a la cintura que el va fer veure les estrelles. El vehicle va recular de mala manera, disposat a rematar-lo, però en Jofré, fent rodolar el seu cos pel terra com si fos un acròbata expert, va poder esquivar aquella nova embestida...

La part del darrera del cotxe patrulla, va xocar de ple contra el monument del “Condesito” inspirat en una pintura d’en Marià Fortuny, de manera que els baixos del vehicle es van empotrar pel damunt del parterre d’aquella obra escultòrica tan insigne de la ciutat. Llavors els baixos posteriors del vehicle van quedar tan trabats, que de sobte no podia tirar ni endavant ni enrere, quedant-se totalment engantxat. Quan en Jofré s’anava a incorporar amb el seu cos tot dolgut, va sentir el pes d’un d’aquells urbans recent vinguts, immobilitzant-lo per l’esquena, totalment ficat damunt seu.

-No et moguis, o et mato aquí mateix fill de puta! – va sentir que li deia a cau d’orella.

-Xec, però que passa amb valtros? – va preguntar l’altre oferint resistència -. Que jo

no he fet res, saps?

Aquell agent de la municipal li va propinar un port cop de culata al clatell, i en Jofré va sentir un dolor increïble. Llavors va descobrir que la seva pròpia arma estava a uns quants pams davant seu. I mentre realitzava un esforç per a recuperar-la, va sentir una forta patacada a les costelles i la pistola va desaparèixer davant dels seus nassos. Era l'antic urbà, el conductor del primer vehicle que la va recuperar a temps.

-Volies això, eh?, malparit ! – va preguntar amb veu malvada, mentre li ensenyava aquella arma que en Jofré volia agafar.

Aquest va intentar aixecar-se del terra, disposat a defensar-se fins la mort, però de sobte va sentir un tret de pistola a l'esquena, i un impacte de bala punxant-li el turmell del seu peu dret.

-Xec, ho sento, se m'ha escapat – es va disculpar aquell altre agent que l'havia immobilitzat pel darrera.

-Nomes es una bala perduda – va dir el seu company amb un somriure cruel -. Una bala perduda com aquesta que li perforarà el crani – va afegir, disposat a rematar-lo per venjar la mort dels seus companys. Els altres dos urbans recent vinguts no van fer res per a impedir aquell gest de revenja mentre subjectaven a l'Almogàver totalment immobilitzat al terra, deixant-lo fer mentre el miraven amb un gest de complicitat. Era evident que tots aquells agents crivellats a trets, havien estat assassinats per aquell paio que semblava ser tan perillós. Era millor executar-lo allà mateix com un gos rabiós, que deixar-lo viu per a ser jutjat i ser tancat uns quants anys en una presó, fins que el deixessin en llibertat per bona conducta o per pagaments de fiances...

En Jofré Vinaixa, va tancar els ulls disposat a morir en mans d'aquells guripes. Encara no sabia ben bé perquè l'havien pres amb ell d'aquella manera...però així eren les coses. Durant aquells moments tothom semblava anar en contra seva...

-Deixeu anar a aquest home, malparits! – va ordenar de sobte una veu greu, emetent gairebé com una mena de sò d'ultratomba.

Llavors aquells urbans, van comptemplar totalment sorpresos una figura fosca i esquelètica, que estava amagada darrera d'una de les columnes de l'edifici de la Caixa de pensions. Aquella mena d'aparició tan estranya i terrorífica, es va dirigir cap a ells amb un gest amenaçador, mentre brandava un sabre antic.

L'agent que anava a pelar a l'Almogàver va emetre un crit d'espant, començant a

disparar a bocaterrossa contra la mòmia vivent del general Prim, que llavors es movia tan ràpidament com si fos una alimanya. Les bales van atravesar la seva casaca vella sense provocar-li cap dany, i ningú va poder evitar que aquell mort ressuscitat brandes el seu sarbre contra ell, tallant-li el cap amb un cop sec. El cos decapitat de l'urbà va caure davant mateix dels ulls de l'Almogàver, desplomant-se totalment mort en aquelles escales tan amples que hi havia a la plaça del Condesito.

Els altres dos agents també van disparar contra el cadàver vivent, actuant totalment aterrits, com si estiguessin a dins d'un mal somni. Encara així, el General Prim va travessar el cos d'un d'ells amb aquell sabre tan esmolat, deixant-lo malferit a terra. El tercer urbà va seguir disparant-li per l'esquena, però llavors la mòmia resucitada es va girar ràpidament cap a ell, i li va amputar la mà que brandava l'arma amb un altre tall sec del seu sabre. Aquelles bales normals i corrents, només havien impactat contra la seva pell vella i apergaminada com si fossin bales de vidre.

-Ostres puta, què cony és això?- va exclamar aquell agent, amb la mà amputada. Aquell cadàver vivent, amb un aspecte tant decrepit i aterrador, vestia una casaca militar molt vella, gairebé d'època, a més sabia lluitar cos a cos de manera experta com quan era viu.

-Doncs la mòmia del General Prim, totalment ressucitada – va respondre en Jofré Vinaixa amb una rialla sonora.

Llavors aquell darrer policia municipal, que era el mateix qui li havia disparat un tret de bala al turmell, va començar a fugir de manera desesperada d'aquell lloc, però el cadàver vivent el va empaitar i va saltar darrera seu per l'esquena, com si fos una alimanya depredadora.

De sobte va començar a mossegar-li la seva jugular sense pietat absorbint-li tota la sang possible, mentre el policia municipal ja ferit, queia a terra totalment pres del seu captor que el va fer d'agonitzar fins la mort, xuclant-li tota la sang possible amb la seva boca morta i seca. Aquell crit tan desesperat i ple de pànic, es va sentir per tot el centre de Reus amb un ressò insuportable d'escoltar.

En Jofré Vinaixa sense poder mantenir-se en peu gens ni mica, es va arrossegar uns quants metres pel terra, dirigint-se cap a l'altre extem de la plaça pintor Fortuny, on encara hi havia estacionat el primer vehicle de la policia urbana, el que no s'havia empotrat contra aquell monument del Condesito i que encara tenia la clau de contacte ficada.

En Jofré Vinaixa estava disposat a dur a terme un gran esforç per entrar allà dins i fugir d'aquell lloc tan nefast, encara que fos mitjançant cotxe patrulla de la policia municipal de Reus.

Però de sobte, la mòmia del General Prim, es va girar vers a ell mentre deixava anar a la seva víctima ja totalment desagnada. Llavors també es va dirigir cap aquell vehicle de la urbana, amb el qual volia fugir aquell home ferit. I saltant pel terra com si fos una mena d'insecte gegant, va interceptar el pas del fugitiu. En Jofré va cridar ple de pànic quan mòmia vivent es va ficar davant seu, impeding que aconseguís entrar a dins del cotxe patrulla. Mai no havia sentit tanta por en sa vida. Llavors va intentar ficar-se de peu i fugir corrents d'aquell lloc tan nefast, però tot just quan s'intentava incorporar del terra amb un gest de dolor, la punta de la fulla d'aquell sabre esmolat li va acaronar el coll.

-Vostè es el principal culpable de tot plegat! – va sentir que l'acusava la mòmia del General Prim, amb la seva veu d'oltratomba tan característica. Estava totalment de peu i recte davant seu, amb el seu rostre barbat una mica mes rejuvenit que durant l'última vegada que l'havia vist. Els seus ulls de mort, de mirada fixe i mes sortits de lo normal de les seves conques, l'observaven sense cap mena de pietat.

-Era una feina ben pagada – es va excusar en Jofré Vinaixa, vers aquella mòmia vivent -. Però li juro que no penso revelar el lloc on es troba ubicat del seu tresor a ningú...a mes he acabat pelant al Duc de Wad Ras, el seu descendent traïdor que volia entregar el vostre tresor als Borbons, perquè seguissin governant Espanya amb plenes facultats – va afegir tot espatat -. A mes també volia invertir gran part de les vostres riqueses amb aquell futur projecte municipal que es diu INNOVA. Que possiblement es tracta d'una gran estafa municipal per a treure quartos al ciutadà de Reus...

- Però vos heu mort a la majoria dels germans maçons pertanyents a la meva lògia, als quals els hi tinc tanta estima i que els hi dec també tantes coses – va acusar el cadàver ressuscitat del General Prim, amb un to enfadat -. Fins i tot heu assassinat el Gran Mestre: en Silvester O'Callahan: l'home que m'ha ressuscitat aquesta vegada. He vist de lluny com el remataves, trepitjant-li la cara com si fos una alimanya – va afegir amb un gest amenaçador.

-Els teus maçons també han mort a gent dels meus...fins i tot algú que apreciava molt –va increpar en Jofré, recordant el sacrifici de la seva cosina Alexandra.

- Però el dany que m'ha causat vostè: senyor “Almogàver” és molt pitjor – va dir

aquella mòmia del general Prim -. Tot això no pot tenir cap perdó i morireu ara mateix, travessat per la meva espasa que ha matat a un gran nombre d'enemics meus, tant moros com cristians – va acabar sentenciant aquell cadàver ressuscitat per un ritual de màgia negra. Tot just quan li anava a clavar l'espasa a la gola, es va aturar de sobte.

-Xec, jo a tu et conec d'abans – va comentar, observant-lo amb atenció.

-Sí, vostè i jo, ja vam tenir com una mena de contacte espiritual anys enrera –va recordar en Jofré Vinaixa, amb veu sarcàstica-. El nostre encontre es va produir quan jo era petit, molt petit, en un pessebre que hi havia a l'Acadèmia Matas. A la mateixa casa, on vostè mateix va néixer, gairebé cent noranta anys enrera...

-Ja pot ser – va dir la mòmia d'en Prim, amb un gest de dubte.

-No fa massa dies, quan estava a punt de morir escanyat per una llorda que em volia pelar, també te'm vas aparèixer, anunciant-me que encara no moriria...

Aquell cadàver vivent del militar reusenc, el va seguir observant fixament, apartant lleument l'espasa del seu coll, cada cop tenia menys clar el fet de matar-lo allà mateix, tal com havia fet amb aquells urbans.

-Sempre he vist quelcom especial en tu – va anunciar amb la seva veu d'ultratomba -. I ara mateix, penso que podries ser la veritable persona adequada per a preservar el meu tresor de cara a la posteritat, perquè no caigui en males mans – va afegir-. A mes, a la llarga t'has convertit en un guerrer com jo, en un veritable “almogàver” català – va proclamar amb veu solemne -. I malgrat que ara mateix, us hauria d'executar per tot, el gran mal que heu causat dins de la meva lògia; de sobte –va afegir-, m'ha vingut com una mena de presentiment, un presentiment que em diu que us haig de perdonar la vida...

Al sentir aquelles paraules, Jofré Vinaixa, va respirar un xic aliviat, malgrat que la feridura de bala del turmell cada cop li provocava mes dolor, a banda que notava com s'estava desagnant de mala manera.

-Rectificar es de sabis, excel·lència – va dir amb la veu un xic burleta.

-Prometre-me que mantindràs totalment en secret l'existència del meu tresor – va demanar la mòmia del General Prim, acotant-se vers ell – i que aquest, mai no anirà a parar a mans dels Borbons, sinò tot el contrari...s'emprarà per enderrocar-los i fer-lis tot el dany possible.

En Jofré va sentir un rampell d'angúnia, quan va olorar la pudor a descomposició que desprenia aquell cadàver vivent.

-Faré el que pugui, excel·lència- va repetir amb veu dolguda.

-Jura-m'ho, o mor ara mateix! – va amenaçar la mòmia d'en Prim un altre cop.

-Sí, ho juro...

-Pel meu sabre – va afegir la mòmia d'en Prim, mostrant la fulla brillant i esmolada davant dels seus ulls.

-Ho juro, cony! – va repetir l'Almogàver una mica fart d'aquella situació.

-Tampoc permetràs, que el meu tresor serveixi per a finançar tot això que li diuen INNOVA – va dir, de més a més -. No vull que s'ho quedin els maçons rivals, per a fer malbé la ciutat de Reus i deixar-la, totalment endeutada pels segles dels segles...

-Ho juro, ho juro, ho juro! –va repetir l'Almogàver, amb ganes de que el cadàver vivent d'en Prim el deixés en pau.

Llavors la mòmia del general Prim, es va incorporar de sobte i va començar riure de manera sinistra i malvada.

-Ho sento molt, xiquet, però no et puc perdonar la teva vida – va anunciar, alçant un altre vegada aquella arma de manera amenaçant -.Tot el que has fet contra els meus, en el fons no té perdò, saps? – va preguntar, amb un somriure cruel -. A més, també hauries de ser un maçó com jo, i pertanyer a la lògia del “Temple de la llum universal de Salomó” per a custodiar el meu tresor...

Al sentir aquelles darreres frases, en Jofré Vinaixa va emetre un gest repulsiu, però que també demostrava resignació.

-Doncs acabi ja, excel·lència! –va demanar amb sorna, gairebé enfotent-se de tot plegat -. Si he de morir, que sigui ara mateix – va afegir amb valentia, observant els ulls vidriosos i sense vida de la mòmia -.Si no puc ser apte per a guardar el vostre tresor, serà un veritable honor vers la meva persona morir executat per la punta del seu sabre: el propi sabre del general Prim! – va afegir amb sinceritat -. Despertaferro, Sang del Prim! – va cridar a tot pulmó, mentre li mostrava el seu pit nu perquè li ensartes ja d'una vegada...

La mòmia del general Prim va emetre una rialla cruel, i tot just quan alçava el seu

braç per a clavar-li l'arma, a l'alçada mateix del seu cor; algú li va propinar-li un fort cop de garrot al crani, i aquell cos ressuscitat es va desplomar atordit al terra com una titella gegant.

L'agressor havia sortit com del no res, disposat a ajudar a l'Almogàver de fugir d'aquella mort segura. Era un paio alt i ceptat de cabells llargs i rossos, que s'estava enfrontant amb aquella mena de mòmia vivent amb un bat de baseball.

-Vinga, zombi de merda, ataca'm si tens collóns! – va sentir que deia una veu familiar. Es tractava d'en Jaumet Tarragó: el germà menor d'en Pere, que s'enfrontava amb el cadàver reviscolat del General Prim. Aquell paio també havia estat la darrera parella de l'Irina, aquella russa moscovita que havia putejat tant a l'Almogàver durant aquells dies, fins que la va pelar al seu propi despatx del carrer Llovera.

Llavors la mòmia del general Prim es va alçar del terra amb un gest atordit i de sobre es va llençar contra en Jaumet Tarragó, brandant el seu sabre com si lluites a l'Àfrica durant les guerres de Marroc. El seu contrincant ho va esquivar amb un gest ràpid, i li va propinar un altre cop de bat directament a la closca del cap. El cadàver del Prim va tornar a quedar atordit durant uns quants segons; aquells impactes l'afectaven mes que les bales dels urbans. Llavors en Jaumet Tarragó, va tornar a colpejar el seu crani de manera ferotge, emprant aquell bat de baseball com si fos un martell gegant, repetint aquells cops diverses vegades fins que la mòmia va caure a terra totalment atordida, al costat mateix d'en Jofré. Aquest va contemplar que ja tenia el crani totalment deformat i esquerdat per aquells impactes tan terribles, però encara es movia lleument, com una alimanya ferida de mort.

Llavors en Jaume Tarragó, va agafar-li el sarbre esmolat i li va tallar el cap amb un cop sec, apartant-lo del seu tronc d'una forta patacada com si fos una pilota de futbol. Acte seguit també va clavar la seva fulla esmolada damunt mateix del seu cor. El cos d'aquell cadàver ressuscitat per una ritual de màgia negra maçònica, va tremolar fins quedar-se quiet del tot. Una sang fosca i pudenta va començar a manar del seu coll tallat i de la ferida pectoral esquerra.

-Això ja no tenia res del nostre apreciat general Prim, amic meu – va comentar en Jaume Tarragó apropant-se a ell -. Nomes es tractava d'una mena de vampir, o un zombie vivent que s'alimenta de sang humana, per reviure unes quantes hores...trenta tres hores exactes...

-Mes o menys ja sabia alguna cosa - va comentar en Jofré Vinaixa incorporant-se

lentament. Finalment havia aconseguit seure, recolzant-se en la carrosseria d'aquell vehicle de la urbana.

-El que passa es que els nostres rivals maçons els hi agradava resucitar-lo cada cent anys, perquè així les seves cerimònies tenien més pedigrí –va comentar el germà menor d'en Pere Tarragó, fent una ganyota repulsiva -. Llavors també aprofitaven l'avinentsa, per demanar-li consell sobre els afers de la lògia i com actuar contra els Borbons, ja saps què vull dir – va afegir agenollant-se davant seu.

-Xec, m'hauries de dur a l'hospital- va suplicar en Jofré, amb la veu totalment dolguda. Llavors ja havia perdut un munt de sang per aquella ferida de bala. Encara no sabia com podia aguantar sense perdre la consciència durant tanta estona.

-On teniu el mapa del tresor del Marquès de Castillejos? – va preguntar de sobte en Jaume Tarragó.

-El guardo en aquesta butxaca de la meva caçadora – va anunciar, movent el rostre cap avall -. Agafa'l i porta'm a l'hospital Sant Joan, si us plau.

L'altre va regirar aquelles butxaques exteriors de la jaqueta de cuir, i mentre palpava les joies amb un somriure sinistre, va agafar aquell pergamí doblega en quatre parts.

-Molt bé, per fi el tinc – va dir, ficant-se un xiclet a la boca -. Què en vols?

En Jofré va afirmar amb el cap, i el seu nou salvador també li va ficar un xiclet de menta a la seva boca, començant-lo a mastegar lentament.

-Bé nen, suposo que ja saps el que toca ara – va anunciar, mostrant-li la punta d'aquell bat de baseball i movent-lo davant dels seus ulls.

L'altre va moure el cap lentament. Gairebé con si estigues en trànsit.

-Doncs ara mateix et xafaré la closca del cap, tal com he fet abans amb la mòmia del Prim – va anunciar aquell paio, aixecant-se per a prendre millor impuls -. Ja no et necessitem per a res. A mes, tu vas matar al meu pare: l'Hipòlit Tarragó i si l'imbècil de món germà, no ha volgut venjar la seva mort perquè l'ofegava la cobdícia maçònica, jo sí que ho faré, i tant- va afegir tot convençut-. I vull que sàpigues una altra cosa abans de morir; senyor Almogàver – va anunciar amb certa fura continguda -. També vaig ser jo mateix qui et va pispar tots els quartos del despatx, amb l'ajut de la Irina i els seus sequaços búlgars...llàstima que els vas matar a tots, però jo m'he quedat amb tota la pasta que et van robar –va dir amb veu lenta -. I també els penso venjar ara mateix...

-Fill de puta! – va insultar en Jofré Vinaixa, amb un murmur de debilitat. Llavors va tancar els ulls, disposat a rebre aquell fort impacte al cap. En un principi volia intentar moure el seu cos ràpidament, per a evitar aquella embestida, però les seves forces ja l'havien abandonat del tot.

Quan aquella mena de botxí va aixecar el bat, a punt de descàrregar el primer cop contra el seu crani, va sentir el motor potent d'un cotxe que arribava derrapant fins aquell lloc mateix del centre de Reus. Havia aparegut pel carrer Prat de la Riba, circulant a tota pastilla en contra direcció.

El seu executor es va girar amb un gest d'alarma, i de sobte també va rebre un parell de trets de pistola disparats amb excel·lent punteria en contra seva. El cos d'aquell energumen va caure ferit al terra...

Pensant-se de que potser es tractava de la policia secreta, en Jofré Vinaixa va veure com algú sortia corrents del seient de copilot. Era un paio alt i prim de molt bona planta, que brandava una màgnum de canó retallat. Llavors el ferit va intentar recollir una arma de foc que hi havia a prop seu, la mateixa pistola que havia dut en Jofré Vinaixa després de pelar als dos urbans d'abans. Però va ser massa tard, el seu atacant va tornar a disparar abans de que pogues actuar. El fill menor del senyor Hipòlit Tarragó, va caure crivellat per dos trets més de bala, fins que se'l va rematar amb un tret directe al cap. En Jaumet Tarragó va morir durant la mateixa nit que el seu germà Pere, però unes quantes hores més tard. La seva mare, vídua del seu marit des de no feia massa temps, s'emportaria una gran alegria quan s'enteres de tot plegat...

Llavors en Jofré ja havia tancat als ulls, per la gran debilitat que sentia, només era qüestió de pocs segons per arribar a perdre el seu coneixement del tot i morir-se designat allà mateix a la plaça del Condesito.

-Ei Jofré!, respon-me, sóc jo! – va sentir, que li cridava la veu d'en Malcom Young, agenollant-se al seu costat.

El "bòfio" australià aquell, d'origen escocès i també descendent de reusencs, havia arribat de sobte, procedent de l'altre punta del món.

-Ja m'he assabentat de que també ets maçó, com els altres – va afirmar l'Almogàver, amb veu agonitzant.

-Sí, anglomaçó, pertanyent també a la lògia del "Temple de la Llum universal de Salomó" d'Escòcia. Gràcies al teu seguiment, he pogut esbrinar exactament on es

troba el tresor del General Prim, perquè en Silvester O'Callahan no m'ho volia dir mai – va explicar en Malcom Young, amb veu serena-. De manera que el recuperaré per a la meua família escocesa, i me'l enduré totalment fora de Reus. Aconseguint que totes les riqueses del vostre general Prim, es guardin a dins de la caixa forta de la nostra seu d'Edimburg, al cor mareix d'Escòcia. Amb això aconseguirem finançar la nostra futura independència...

-Per mi, com si te'l fots tot pel cul, malparit! – va insultar l'Almogàver, amb una rialla sarcàstica, abans de desmaiar-se del tot.

Llavors en Malcom Young, va agafar el plànol de de la mà d'aquell galifardeu que havia acabat de pelar, i fent un xiulet, va ordenar al seu acompanyant que ajudés a recollir el cos ferit d'en Jofré, ficant-lo en el seient de copilot d'aquell vehicle, que es tractava d'un Mercedes Benz d'alta gama de color negre. En Bruno von Meller va sortir del vehicle amb un gest nerviós, i va ajudar a la seva parella a ficar el cos ferit de l'Almogàver en aquell seient de copilot, practicant-li un torniquet urgent amb el seu mocador. Aquella bala de la policia urbana li havia atravesat la part toba del turmell de dalt a baix, no era una ferida greu ni havia reventat cap vena important, però li estava provocant una hemorràgia del quinze.

-Recull també el cadàver d'en Prim, i col·loca'l al seient del darrera – va ordenar en Malcom Young, mentre començaven a sonar les sirenes de la policia per tot Reus -. Ja procurarem “d'arreglar-ho” d'una manera o altra.

-El cap també? – va preguntar el seu company, amb una rialla sarcàstica de les seves.

-És clar que sí, home! –va ordenar l'altre, un xic emprenyat -. Mirare'm de restaurar-lo, cosint-lo al seu cos decapitat.

-Com tu vulguis, xato – va dir en Bruno von Meller, agafant les restes del General Prim amb molta cura i tapant-les amb una jaqueta de tardor que duia damunt seu -. Vols que juguem a futbol amb això? – va preguntar, agafant també el crani decapitat amb les dues mans, i fent el gest de donar-li una bona patcada com si hagues de dur a terme un “saque”.

-Va xec, no siguis ruc! –va renyar el seu company -. Puja al cotxe i portem al teu amic fins l'hospital, es lo mínim que podem fer per ell, oi? – va preguntar en Malcom Young totalment enfadat amb l'altre.

-Em pensava que només volies el plànol i prou – va rebatre l'altre.

-M'interessa que l'Almogàver estigui viu, per si de cas no poguessim trobar el tresor a través d'aquest pergamí. Segur que ell ho ha vist abans i sap on localitzar-lo exactament...

-Doncs fem-ho ràpid, sinò es morirà desagnat el molt pobret – va respondre en Bruno von Meller mentre l'altre ficava ràpidament el vehicle en marxa.

Llavors l'antic conegut d'en Jofré, va seure darrera d'aquell Mercedes d'alta gamma, al costat mateix de la mòmia d'en Prim. Allà mateix també hi havia el seu cap decapitat i aplastat per cops de bat de bassetball.

Capítol 33. El final d'una trama

L'endemà mateix de dur al cos ferit d'en Jofré Vinaixa a l'hospital Sant Joan de Reus, en Malcom Young i en Bruno von Meller, es van adreçar fins aquell espai de la plaça Llibertat de Reus on s'ocultava el tresor del Marquès de Castillejos. Tots dos anaven ben preparats per aquella expedició.

Aquella gran fuga d'aigua de la nit anterior, va aconseguir ser taponada de la millor manera que van poder fer els bombers de Reus i els operaris del pàrquing municipal, però en Malcom Young i la seva parella havien descobert l'accés directe que hi havia des de el temple maçònic del carrer d'en Roig, i van poder arribar perfectament fins a la cambra del tresor, malgrat que llavors ja estava tot inundat gairebé d'un metre i mig d'aigua.

El temple del carrer d'en Roig estava totalment desert i tots dos, havien pogut entrar allà dins forçant la porta. Després de quedar totalment meravellats per tot el que hi havia instal·lat allà dins, van descobrir aquella entrada secreta que duia escales avall amb la llosa aixecada i col·locada al seu costat. Quan van creuar aquella galeria que els duia directament fins l'immens forat del pàrquing de la llibertat, van retrocedir pel mateix lloc per on havien entrat abans. Llavors van observar millor les altres pàgines d'aquell llibre dels maçons, amb la lampareta de raigs infrarojos i van descobrir que hi havia un altre plànol, amb una altra ruta alternativa que començava pels fonaments de l'edifici del Círcol, on hi havia aquell altre temple maçònic bastit sota terra i desconegut per la majoria dels ciutadans de Reus...

Com que en Malcom Young, també era maçó d'aquella lògia, no va tenir problemes per accedir allà baix d'aquell espai subterrani i trobar un camí alternatiu, que duia des de la plaça del Prim fins la plaça Llibertat. Es tractava d'una porta secreta, que estava ubicada gairebé a la meitat d'aquella escala de pedra, on en Jofré Vinaixa s'havia enfrontant amb aquell skinhead de Reus, que es deia Maximilià Vallverdú. Es tractava d'una porta camuflada en aquella paret de maons antiga, i en Malcom Young també la va poder obrir amb una clau mestra. Llavors tots dos van entrar per aquell tunel que els va dur per sota de tot el carrer Llovera, fins als fonaments del pàrquing de la plaça Llibertat. Era evident que aquells tres temples maçons de Reus, estaven units per galeries subterrànies que es comunicaven entre ells. A més la seva ubicació, presentava també la forma d'un gran triangle escalè una mica irregular, com si fos el frontó de la

façana clàssica d'un temple maçó...

Quan tots dos van arribar fins aquell indret, van trobar-se que l'aigua d'aquella mina rebentada per en Jofré Vinaixa durant la nit anterior, els hi arribava a l'alçada del pit. Allà mateix, encara suraven uns quants cossos d'aquells maçons morts per culpa de l'explosió, els quals no havien pogut ser propulsats cap a la superfície com els seus companys. Entre ells també hi havia els cadàvers crivellats del Duc de Wad Ras i el del seu criat en Sebastià Borrell.

Durant aquella mateixa jornada, en Malcom Young, també s'havia encarregat de deixar el cadàver decapitat de la mòmia del Prim totalment en bones mans. Es tractava d'uns altres membres de la lògia reusenca: "el Temple de la llum universal", que no havien acudit vers aquella cerimònia tan macabra perquè no se'ls havia convidat. Aquests maçons de segona fila que no pertanyien a l'èlite d'aquella lògia, es van encarregar de restaurar curossament el cos deformat d'en Prim, juntant el seu cap amb la resta del tronc, cosint-lo directament al coll i tapant-lo amb la levita de la seva casaca militar perquè no es veiessin les seves marques a simple vista. Allò ho va dur a terme un prestigiós cirurgià de Reus, que treballava a l'Hospital Sant Joan.

Acte seguit, aquells altres maçons reusencs devots de la seva figura, el van tornar a ficar al lloc que li pertanyia: allà mateix al cementiri de Reus, a dins del seu propi mausoleu traslladat des de Madrid a principis dels anys setanta: es tractava d'aquella magnífica obra escultòrica d'en Plácido Zuloaga que la va realitzar a Eibar entre l'any 1874 i 1875, un monument tot de ferro i aplicació de la tècnica del damasquinatge: que consistia en decoració de garlandes florals i geomètriques en fils d'or i argent. Però l'artista francès Émile Hébert, va ser qui va fer totes les parts escultòriques del sarcòfag d'en Prim, amb bronze i argent.

Els maçons que havien restaurat el cadàver decapitat del General Prim, també tenien molts bons contactes dins de l'Ajuntament de la ciutat, com per dur a terme la col·locació de la mòmia original sense despertar cap mena de sospita. El cadàver d'en Prim havia estat robat des de l'any 1870, per la pròpia lògia a la qual pertanyia i l'havien tingut desada en aquell temple subterrani de la plaça del Prim. Finalment, cent trenta anys mes tard i gràcies a les accions de l'Almogàver i aquells maçons de la lògia rival, es tornava a dipositar al lloc que li pertocava. Sobretot perquè tot estigues a punt de cara a la commemoració del seu bicentenari del naixement, que s'hauria de produir a l'any 2014: on la tota ciutat prepararia un munt d'actes a nivell institucional,

per commemorar la vida i la mort d'aquell reusenc tan il·lustre i de fama tan universal com en Gaudí.

El que era molt estrany; és que durant el trasllat de les seves despulles a Reus procedents de Madrid, durant el dia 1 de març de l'any 1971, on es van exposar públicament a l'Ajuntament de Reus, ningú no s'adones de que aquell cos no era el propi cadàver d'en Prim, sinò una mena de maniquí que ja s'havia col·locat en lloc seu cent anys enrere. Llavors ni tant sols en Pedrol Rius, es va adonar del canvi, o potser sí, i no va dir res per a no liar encara més la troca.

Segur de que cara a l'any 2101; la lògia del Temple de la llum universal de Salomó, hauria de sustreure el cadàver d'en Prim per tornar a dur a terme aquell ritual anomenat: "Sang del Prim", per fer resucitar la mòmia una altra vegada...

De moment s'hauria d'arreglar aquell temple maçó ubicat actualment a sota mateix de l'edifici del Círcol, que havia quedat totalment abnegat d'aigua. Era totalment impossible entrar allà dins, perquè havia quedat tot empantanat de debò, i aquells maçons haurien de buscar un nou emplaçament per a la seva nova seu fins que s'arregles del tot.

Els treballadors i brigades de l'Ajuntament de Reus, havien fet molt bona feina en poder reparar la immensa fuita que també havia inundat les darreres plantes del pàrquing de la plaça del Prim, però aquell temple secret encara trigaria uns quants anys en restar eixut i restaurat del tot. Aquelles obres s'haurien de dur a terme de manera totalment en secret, sense que ningú s'enteres de la seva existència, tret dels integrants d'aquella lògia tan important i tan antiga, instal·lada a Reus des de la segona dècada del segle XVIII. I es tractava també de la lògia mes antiga d'Europa, tret de les britàniques.

Mentretant aquell altre temple maçó del carrer d'en Roig, l'únic que aquella lògia havia bastit en plena superfície donant-li un caire d'edifici públic; va acabar essent enderrocat a principis de l'any 2003, sense que cap ciutadà de Reus maçó, o no maçó, pogues fer res per a evitar-ho. L'excusa pública que va donar l'ajuntament de llavors, va ser que aquell edifici era de propietat privada i no estava catalogat com a bé cultural d'interès nacional.

Era evident que tots aquells membres destacats del Temple de la llum universal de Salomó, no van acabar de veure clar en invertir els seus calers a INNOVA, el futur holding d'empreses municipals que es va inaugurar pel març de l'any següent, de

manera que l'Ajuntament de Reus no estava condicionat per ells, i per això mateix, van fer el que van voler amb aquell temple maçònic de finals del segle XIX, un dels mes antics que hi havia a Europa.

Despres d'enderrocar-ho impunement, s'hi va bastir un bloc de pisos per a us particular. Conservant nomes la porta d'entrada i alguns elements ornamentals encastats a dins de la façana principal. Una nova mónstruositat urbanística en detriment del patrimoni historic de Reus, que llavors ja estava bastant fet malbé.

Mes endavant, INNOVA es va quedar sense aquell capital maçó que necessitava per tirar endavant i cobrir el seu pressupost final, que sumava la quantitat d'uns tres-cents milions d'euros. Una gran quantitat monetària que aquella lògia podia haver obtingut directament de l'antic tresor d'en Prim.

Llavors aquell holding d'empreses municipals de l'Ajuntament de Reus va prosperar igualment, sol·licitant prestecs bancaris que serien molt difícils de tornar i amb els diners de les recaptacions municipals, que anaven a parar directament a dins de la seva caixa forta ubicada al mateix despatx del seu gerent i director: el senyor Josep Bosc Poltrona.

Llavors eren anys d'esplendor i bonança econòmica i en aquest país, tothom semblava que podia lligar els gossos amb llonganissa...la resta ja sabeu com ha acabat tot plegat.

Durant la tardor de l'any 2001, tampoc no havien finalitzat les obres del pàrquing de la plaça Llibertat i allà, a sota mateix, hi havia ocult, aquell gran tresor desconegut per la majoria de la població reusenca. Ubicat també en aquell altre temple maçó militar i de forma circular, que també estava totalment abandonat des de feia mes de mig segle. Un espai que havia estat inaugurat pel propi general Prim i Prats durant el 14 d'octubre de 1860, durant una de les seves visites mes aclamades a la ciutat de Reus.

-Vaja, aquí tenim el nostre estimat monument tan desitjat! – va proclamar en Malcom Young tot satisfet, desplaçant-se nadant fins l'estàtua original del General Prim. Llavors també duia ficades unes lents de visió nocturna per a observar-lo molt millor. Havia vingut directament des de Sydney per comptemplar-lo per primer cop en sa vida.

-És tot d'or massís- va comentar en Bruno von Meller, nedant darrera seu totalment fascinat. Tots dos havien arribat des de Austràlia, no feia massa dies. Llavors ja entenia ben bé perquè el seu company sentimental, havia planificat i permes aquella fugida tan

sobrada i facil, d'en Jofré Vinaixa. Sobretot quan es va assabentar de que es tractava del propi "Almogàver" en persona: aquell assassí a sou de prestigi internacional, que també tenia molts contactes amb les altes esferes de la ciutat d'en Prim. Era un paio amb pedigrí reusenc, i mai mes ben dit...

-De tot aquest monument eqüestre, en podem treure mes d'un miler de lingots d'or pur, d'un parell de kilos cadascun – va comentar en Malcom Young totalment fascinat, començant a fer fotografies amb una càmera d'infraroigs-. Conec a uns orfebres de Glasgow que que es poden traslladar fins aquí mateix, i dur-ho a terme en menys d'un dia, sense provocar massa enrenou.

-I com ho evacuarem això, amor meu? – va preguntar en Bruno, apropant-se a ell.

-Els anirem traient per dins d'aquell temple abandonat del carrer del Roig – va explicar l'altre-. Fins i tot es poden estacionar vehicles al seu interior...

-Es estrany que això encara no ho hagi descobert ningú, des de fora – va afegir el seu company sentimental, començant a donar tombs pel voltant de la estàtua eqüestre del General Prim. Es tractava d'una estàtua gairebé idèntica a la de la plaça del Prim, malgrat que aquella obra d'art oculta allà baix, era tota d'or pur i brillava de manera sobrenatural.

Aquell compartiment secret on s'hi guardaven les joies, s'havia tancat de manera automàtica després de romandre uns deu minuts obert, perquè tenia un antic mecanisme de rellogeria que només permetia que estigues obert durant aquell lapse de temps com a màxim...

-Home, els "meus germans" maçons de Reus, la tenien molt ben amagada, no hi ha dubte – va dir l'altre, fent un parell de fotografies més al voltant d'aquella superfície llisa. Llavors cercava amb la mirada com poder obrir la part interna del cavall...

-També hi ha això del tresor ocult a dins seu, oi? – va preguntar en Bruno tot fascinat.

-Sí és clar, ara mateix ho veurem i ens el podrem emportar tranquil·lament – va respondre en Malcom Young, traient uns quants sacs de lona, que duia a dins de la seva bossa de treball.

-Vols dir que ho podrem prendre amb un sol viatge?

Aquell escocès, alt i prim com un Sant Pau va moure el cap, emetent una ganyota

irònica.

-No ho sé, però ens ho podem emportar per tornos, carinyo...

-Molt bé, però primer busquem l'obertura del "tresor", amor meu – va demanar l'altre amb la veu totalment afectada.

-Sí, ja m'he enterat d'allò dels "collóns del cavall del Prim" – va comentar en Malcom Young amb una rialla, observant els baixos del cavall que llavors estaven coberts d'aigua.

-És un dit, que té la gent de Reus – va recordar en Bruno, amb una rialla de les seves; malgrat que ell era de Mont-roig del Camp -. "Si al cavall del Prim pots tocar-li els collons, la sort et somriurà i guanyaràs molts milions" – va recitar amb veu cantarina.

-Bé, fem els honors – va dir en Malcom, palpant les parts íntimes d'aquell cavall d'or pur, que ja estaven submergides del tot sota l'aigua que abnegava tot aquell espai a un metre i mig d'alçaria, cobrint aquell terra ple de lloses blanques i negres com si fos un tauler d'escacs gegant. Allà encara hi suraven aquells cadàvers d'antics militars i d'aquells maçons que havien perseguit a l'Almogàver.

Llavors va tornar a sonar aquell mecanisme mecànic procedent de l'interior de la panxa de la muntura, i a continuació, es va obrir aquella mena de trampa lateral, ubicada al costat dret de la estàtua, que era on hi havia tot aquell tresor ocult a base de pedreries i monedes antigues d'or i plata mexicana, que brillaven clarament emmig de la llum d'aquell focus portàtil que va encendre en Bruno von Meller, per a il·luminar-lo millor.

-Ostres, és increïble! – va exclamar en Malcom Young, sense poder-s'ho creure. Llavors va ficar la seva mà a dins, remenant tot allò amb nerviosisme i paroxisme total, perdent totalment la seva compostura i aquella flema britànica que tan bé el caracteritzava.

-Som rics carinyo, som rics...rics per sempre! – va cridar en Bruno von Melelr, ficant-se al seu costat remenant també aquell tresor tan luxós.

-Anem-lo ficant dins de les saques i fotem el camp d'aquí! – va ordenar l'altre amb una mena d'impaciència totalment incontrolada -. Tu obre una i jo vaig omplint...

-Que no caigui cap pedra al terra, amor meu – va demanar en Bruno, cada cop mes excitat pel gran pervindre que els esperava.

Aquell policia australià d'origen escocès, va començar a buidar les entranyes del

cavall del Prim, ficant aquella luxosa pedreria totalment barrejada a dins de la primera saca de lona que tenia capacitat per albergar uns deu litres de contingut. Es podia lligar amb un cordill de cuir, i dur-la penjada a l'espatlla, com un simple farcell.

L'antic tresor del general Prim, era molt més immens i quantiós del que es pensaven, i potser no n'hi hauria prou amb les quatre bosses de lona buides que havien portat fins allà baix, segur que en necessitarien quatre o cinc de més com a mínim.

De sobte i també de manera totalment imprevista, les mans ansioses d'en Malcom Young van agafar un objecte metàl·lic totalment de color negre, quelcom petit i molt sòlid, del tamany d'una capseta de tabac, però que pesava més del compte.

-Ostres, què és això? – va preguntar, observant-ho tot estranyat. No era cap joia ni cap lingot d'or. Llavors aquell objecte va emetre un xiulet intermitent i molt agut, mentre s'encenia una petita llumeta lateral que pampalluguejava de manera sinistra. Aquella petita minibomba que l'Almogàver havia depositat allà dins durant la nit anterior, va explotar en les pròpies mans d'aquell bòfio australià que també era maçó. En Jofré l'havia programat perquè es detones i esclates amb un petit moviment vibratori, donant només el lapse mig segon des de el moment de la seva activació. A més, aquell artefacte explosiu d'elaboració pròpia en qüestió, era el més potent que duia damunt seu, on hi havia més de cinquanta grams de goma dos concentrada allà dins. Era un artilugi apte per fer volar pels aires una furgoneta d'antidisturbis, plena d'agents de la Ertzaintza.

En Malcom Young, va intentar llençar aquella mini bomba ben lluny d'ell mentre emetia un crit ple de pànic, però allò ja va ser massa tard, perquè l'explosiu li va petar en les seves pròpies mans, provocant una gran explosió subterrània va acabar amb la vida d'aquells dos intrusos, reduint totalment a miques l'estàtua d'or del cavall del Prim amb tot el seu contingut interior.

Aquella gran detonació d'allà dins del temple circular, també va provocar que les parets del voltant saltessin pels aires, de manera que tota la darrera planta del pàrquing de la plaça Llibertat es va tornar a anegar del tot. Aquest cop encara va menar molta més aigua procedent d'aquella mina subterrània, i va cobrir totalment el tercer i quart pis dels fonaments del futur pàrquing municipal.

Finalment i arran de tot allò, l'ajuntament de Reus a través de l'empresa Amersam, va desistir en prosseguir les obres de les dues darreres plantes del pàrquing, que s'inundaven cada dos per tres, de manera que aquella obra faraònica inaugurada oficialment pel

mes de gener del 2003, només va quedar finalitzada amb dos pisos en funcions, enlloc dels quatre inicials, tal com els d'Amersam havien previst al principi de tot...per això i més endavant, es va ampliar la capacitat d'aquell pàrquing subterrani, tirant cap a l'Avinguda Sant Jordi i molestant als seus veïns, durant les obres de prolongació que es van dur a terme uns quants anys més tard.

Finalment, aquella darrera gran fuga d'aigua subterrània produïda a finals de setembre de l'any 2001, va obligar a retardar encara més aquella obra urbanística tan polèmica de l'Ajuntament de Reus. I allò va ser un veritable escàndol entre la societat reusenca de finals de l'any 2001. Sobretot pels veïns de la plaça Llibertat, que no van cessar de queixar-se durant tot el procés de la construcció d'aquell maleït pàrquing, més la transformació de la seva plaça: un espai ajardinat històric, que es va convertir en una simple coberta cimentada d'un aparcament municipal...

En Jofré Vinaixa, àlies "l'Almogàver" va llegir aquella notícia de les inundacions pel Diari de Tarragona a l'endemà mateix d'aquella explosió, mentre encara s'estava recuperant de la seva ferida de bala a la cama dreta, allà mateix a l'hospital Sant Joan i acompanyat de tota la família que li quedava: sa mare la Rossita Mercader vídua de Vinaixa i la tieta Misericòrdia.

La versió final que va donar sobre tot allò del tret a la cama, quan va ser interrogat per un inspector de la policia nacional; va ser que ell havia plegat de la feina molt tard i mentre passava per la plaça Pintor Fortuny, es va trobar amb un enfrontament entre la policia urbana i una banda integrada per mitja dotzena de mafiosos búlgars, que també havien entrat a robar a dins del seu despatx durant uns dies abans. Aquells païos (segons va explicar), es veu que havien estat contractats per algú, per a sabotejar les obres del pàrquing de la Llibertat, fins que va aparèixer la Guàrdia Urbana.

Evidentment quan va veure tot aquell percal, ell mateix, tot i obeint a un gest de valentia reusenca, va intentar intercedir a favor de la policia local, però un d'aquells pintxos que havia pres l'arma a un dels urbans, li va disparar directament al turmell, deixant-lo totalment immobilitzat al terra, fins que aquells búlgars van acabar amb trets i ganivetades amb les vides dels cinc policies municipals tan valents i intrèpids que s'havien atrevit a enfrontar-se a ells, en plena plaça del Condesito.

A ell, en canvi, ja no li van fer res més, perquè l'havien pres per mort. Llavors, segons la versió d'aquell informàtic reusenc: tots aquells búlgars van fugir tot el de pressa que van poder, prenent diverses direccions pel centre de Reus.

En Jofré també va relatar tot allò de la persecució inicial per la plaça Llibertat, que va coincidir amb les grans fuites d'aigua (obviant tot lo dels maçons), on aquells pintxos de l'est ja havien començat a liar-se a trets amb la guàrdia urbana de Reus, després de ficar un parell d'artefactes explosius a l'interior de pàrquing municipal, perquè quedés tot abnegat d'aigua.

-Alguns d'aquells búlgars anaven armats amb matxets que sabien emprar amb mà experta – va afegir en Jofré Vinaixa, durant del seu interrogatori que es va dur a terme, allà mateix a la seva habitació de l'hospital -. Per això, van morir agents decapitats o liquidats per arma blanca, on fins i tot algun d'ells havia mort desagnat amb la mà amputada. A mi, en canvi, en van deixar per mort quan aquells pintxos van fugir després d'acabar amb la vida de tots aquells urbans – va concloure, mentint de manera experta.

-Que va succeir a continuació? – va preguntar aquell inspector de la policia nacional, que es deia Benito Camela. Al seu costat hi havia un altre inspector de la Guàrdia Urbana de Reus que es deia Ramón Berenguer, però l'agent de la nacional, expert en criminologia; era qui dirigia aquell petit interrogatori.

-Doncs que aquella banda, va escapar dispersant-se per diversos carrers centrals de la ciutat – va insistir en Jofré Vinaixa, seguint amb aquella mentida que els hi estava explicant.

-I a vostè, qui el va dur fins aquí mateix a l'hospital? – volia saber el policia nacional.

-Doncs no ho sé – va mentir l'interrogat -. Llavors ja havia perdut el coneixement per la gran hemorragia de sang que tenia, però es veu que un parell de persones que passaven per la plaça Pintor Fortuny, em van recollir del terra i em van dur directament fins aquí mateix a la secció d'urgències, on m'han atès de manera correcta.

-No sap qui eren, o qui podien ser? – va insistir l'inspector Benito Camela.

-Que va, no tinc ni idea – va respondre l'Almogàver movent el cap.

-I com es que cap d'aquestes persones que el van recollir, no van avisar a la policia de tot el que havia succeït allà a la plaça Pintor Fortuny...

-Doncs tampoc, no ho sé...

-Vostè coneixia a l'altre persona que també hem trobat morta i crivellada junt als urbans?

-Sí, es en Jaumet Tarragó – va manifestar en Jofré, sabent a qui es referia -. Un amic meu. Millor dit un client meu. Li estava preparant una web per a la seva empresa d'exportació de fruits secs. “Tarraco nuts” – va afegir.

-I que feia ell, també en aquell lloc del conflicte?

-Anava amb mi – va respondre en Jofré, ràpidament -. Tots dos havíem tingut una reunió al meu despatx del carrer Llovera i quan vam veure allò, ell també es va afegir a la trifulca, duta a terme entre els urbans, i aquella banda de búlgars sabotejadors...

-Vostè creu que pertanyien a un grup antisistema?

-No, eren delinqüents de l'est, purs i durs – va respondre en Jofré Vinaixa -. En Jaument i jo vam actuar de manera totalment altruista, per defensar a la nostra policia urbana d'aquells estrangers amb qui s'enfrontaven – va recalcar de manera patriòtica, tot i seguint amb el seu engany.

-Això no ens ho havia comentat al principi, senyor Vinaixa – va recriminar-li aquell inspector de la nacional.

- Doncs ara mateix (no pas ARA, o DE NOU REUS), ho he recordat...

-Molt bé senyor Vinaixa, una darrera pregunta – va dir aquell policia, adreçant una mirada al seu company de l'urbana de Reus.

L'agent Berenguer va mostrar de sobte un embalum que duia damunt seu. Estava ficat dins d'una funda de plàstic negre, d'aquelles típiques que poden servir per a transportar escopetes de petit tamany o canyes de pescar desmuntables.

Llavors la va obrir lentament, i va mostrar a en Jofré aquell sabre que havia emprat la mòmia del general Prim, per a lluitar contra aquells urbans que el volien liquidar en aquella plaça del Condesito. L'arma estava embolicada i precintada per una funda de plàstic transparent.

-Sap que pot significar això? – va preguntar aquell agent de la urbana.

En Jofré va moure el cap, comptemplant-la tot fascinat.

-És un sabre molt antic, una veritable relíquia, oi? – va preguntar fent-se el longuis.

-S'ha trobat a l'escena del crim, a prop d'un d'aquells agents morts...

-Potser era una arma que empraven aquells búlgars...

-No ho crec – va respondre aquell urbà, observant-lo de manera inquisidora-. Això es una rèplica exacta del sabre del general Prim, que hi ha a dins de l'Ajuntament de Reus, concretament a la sala del Tinell, on hi ha totes les fotografies dels alcaldes de la ciutat...

-Vaja, doncs no sé perquè s'ha trobat allà mateix...

-Ja ho investigarem – va sentenciar aquell policia municipal, tornant-la a desar a dins d'aquella funda.

-Presentis a la comissaria de la policia nacional, quan estigui restablert del tot, senyor Vinaixa – va demanar l'inspector, disposat a abandonar aquella habitació amb el seu company de la urbana.

-Així ho faré, descuidin – va dir en Jofré Vinaixa a modus d'acomiadament.

-Naltros també volem parlar amb vostè – va dir l'agent Berenguer -. Ja el citarem...

-D'acord. Com vostè vulgui...

Durant aquells dies ens els quals en Jofré Vinaixa encara es trobava convalescent, també es parlava molt de l'estranya desaparició d'en Pere Tarragó i la seva esposa: l'Alexandra Alabart. Semblava com si aquell matrimoni recent casat, haguessin dut a terme un llarguíssim viatge de noces sense dir res a ningú.

Però no hi havia cap notícia sobre la mort del Duc de Wad Ras, ni dels seus servents: en Santi Veciana i en Sebastià Borrell. Ni tampoc es deia res relacionat amb la mòmia d'en Prim, reviscolada mitjançant un ritual vudú, tret del sabre que li havia mostrat aquell policia municipal...

<< Tot era possible a dins del Món de Reus, millor dit l'Univers de Reus, amb els seus forats negres i dimensions desconegudes >>, va pensar en Jofré Vinaixa de manera sarcàstica, mentre observava a sa mare llegint la revista "Hola" en silenci. La dona estava asseguda en aquell silló de cuir negre de l'habitació de l'hospital de Sant Joan.

El seu peu embenat, i les cicatrius d'aquella bala fortuïta de la Guàrdia urbana, cada cop li feien menys mal. Es veu que el projectil havia atravesat la seva extremitat sense causar cap dany profund i s'havia encastat contra l'asfalt.

"Una ferida no massa greu, però que s'havia de tractar amb delicadesa", li va comentar el doctor Argilaga: el metge que l'havia operat.

De sobte algú va picar a la porta de l'habitació, i va entrar la tieta Misericòrdia, acompanyada d'un senyor molt ben vestit i amb el cabell pentinat amb gomina.

-Hola Jofré, mira qui ha vingut a visitar-te – va anunciar referint-se a l'home que anava amb ella.

-Ai, si es en Carles Pellicer! – va exclamar la Rossita, aixecant-se d'un bot d'on estava asseguda -. El de la barnisícola reusence – va afegir amb alegria, mentre l'altre li estretava la mà i li donava dos petonets a la galta.

-Hola Rossita, com esteu? – va preguntar aquell comerciant de Reus, que era un antic amic de la família.

-Aquí, vetllant el ferit – va respondre aquesta, adreçant-se a en Jofré Vinaixa que va comptemplar aquella escena totalment sorprès. Ja feia molt de temps que no es trobava en persona amb aquell comerciant de la ciutat, que regentava una prestigiosa botiga de pintures a l'avinguda Prat de la Riba, propietat de la seva família Pellicer-Punyed-Wineken.

Aquell senyor ja feia temps que militava en nombroses entitats del comerç de la ciutat, i també es dedicava a la política municipal en el sí de Convergència Democràtica de Catalunya. Havia anat a les darreres eleccions municipals com a numero set de les llistes del seu partit, i també era Diputat del Parlament de Catalunya des de l'any 1999.

-Com estàs, nen? –va preguntar en Carles Pellicer, amb veu alegre i positiva, mentre li estretava la mà de manera impecable.

-Bé, molt millor que el dia que em van portar aquí –va respondre en Jofré Vinaixa, que ja el coneixia des de feia temps, tot just quan aquell home presidia l'Unió de Botiguers de Reus a principis dels anys noranta. Un reusenc emprenedor i amb ganes d'aixecar la ciutat ben amunt.

-Mira Jofré, m'acabo d'assabentar del teu accident i t'he vingut a visitar – va anunciar amb un somriure lluent. Aquell home tenia molt de carisma i era molt simpàtic. També una molt bona persona.

-Moltes gràcies per la vostra molèstia – va comentar en Jofré, observant-lo directament als ulls. Aquell home tenia molt de carisma i era molt simpàtic. També era d'esperit noble i molt bona persona: << massa bona gent com per dedicar-se a la política >>, va pensar l'Almogàver, que sempre el saludava quan se'l trobava pel carrer.

-De molèstia res, home – va dir en Carles Pellicer, amb actitud positiva -. Sempre he estat amic de la teva família i quan m'he trobat amb la teva tieta pel carrer Sant Joan i m'ha dit el que t'ha passat, he vingut ràpidament a veure't...

-Doncs molt amable – va respondre en Jofré.

-Mes o menys, m'he enterat del que va succeir a la plaça del Condesito – va comentar, com si dugues a terme un petit discurs polític -. I a Reus no es pot permetre que passin aquestes coses...hem de canviar la ciutat per a millor, i que sigui un lloc mes segur on viure tots plegats. Amb civisme...

-Estic totalment d'acord amb vostè, senyor Pellicer...- va afirmar en Jofré Vinaixa, movent el cap afirmativament.

-Escolta “Jovi”, per d'aquí dos anys; exactament per a les properes eleccions municipals del 2003, em presentaré com a alcaldable de Reus – va anunciar de sobte -. Seré el numero u de la formació del meu partit, i penso anar per totes...

-Ah, doncs ja el votarem – va dir de sobte la Rossita Mercader, tota entusiasmada -. Perquè amb aquests sòcialistes que ens governen avui en dia, ja no puc mes...

-Vostès encara viuen a la plaça Llibertat oi? – va preguntar el senyor Pellicer, amb un gest ple d'elegància.

-I tant, no vegi quin munt de molèsties ens està ocasionant les obres del pàrquing subterrani...

-I amb el bonica que era abans la plaça Llibertat, els “màrtirs” de tota la vida –va afegir la tieta Misericòrdia-. Segur que tot plegat ho deixaran fet un “xurro”.

-Si jo surto escollit com alcalde de Reus pel 2003, evitaré que es produeixin errors urbanístics d'aquests tipus – va prometre amb un gest esperançador.

-Ja el votarem, senyor Pellicer – va proclamar en Jofré Vinaixa, amb un somriure irònic -. Nomes vostè pot arreglar la ciutat.

-Es clar que sí, no us fallaré – va sentenciar en Carles Pellicer, qui també havia format part de la Federació de Comerç de les Comarques Meridionals de Catalunya, havia estat vicepresident de la Confederació de Comerç de Catalunya, membre de la Cambra de Comerç de la ciutat, President de la Jove Cambra de Reus, sóci integrant de la junta del Círcol, sóci destacat dels Amics de Gaudí, els Amics de Reus, membre de Moto Club de Reus, sóci Centre de Lectura, integrant de la Jove Cambra Internacional,

membre l'Associació d'Estudis de Reus i soci de la junta del Rotary Club, entre altres entitats ciutadanes tan importants.

Aquell comerciant reusenc que fins i tot havia format part d'Òmnium Cultural de Reus i de l'Orfeó Reusenc, tenia tots els numeros per acabar essent alcalde de la ciutat.

Políticament, en Carles Pellicer; conegut també com “el brillantines” perquè de jove sempre portava el cabell pentinat amb fixador, també havia estat Conseller Nacional de CDC des de l'any 1995, i va ser membre del consell executiu Nacional del mateix partit del 2001 al 2004. També va ser regidor de CiU a l'ajuntament de Reus des de l'any 1997 al 1999 i també, diputat del Parlament de Catalunya des de l'any 1999, a partir del darrer mandat d'en Jordi Pujol.

-Doncs compteu amb la meva empresa, si voleu que us dissenyi una web força potent de cara a la campanya electoral. La millor que hi hagi ent tot Reus – va oferir en Jofré Vinaixa, aprofitant aquella visita tan important.

-Sí home, i tant! – va dir en Carles Pellicer – ja en parlarem. Ja tinc bones referències de tu, ja fa temps que sento dir que ets el millor informàtic de Reus – va afegir -. I ens convé a tractar amb gent com tu; jove i emprenedora...- va proclamar.

-Gràcies, estem en contacte – va comentar en Jofré Vinaixa tot satisfet -. El que passa es que ara mateix, no tinc cap tarja per donar-te.

-No tens el teu despatx aquí mateix al carrer Llovera? – va preguntar l'altre, que coneixia a gairebé tota la gent de RTV (Reus de tota la vida), com el propi Jofré Vinaixa: en “Jovi” pels amics i coneguts...

-Sí, a l'entresol del numero 41, on hi ha la botiga Lacoste.

-Perfecte home, ja m'hi passaré aviat – va dir tornant a estretar-li la mà -. Que et milloris noi...

Lavors aquell comerciant, alhora que polític reusenc es va adreçar a la seva família.

-Senyores i senyor, adéu-siau, cuideu-vos molt – va dir, a modus d'acomiadament, abans d'abandonar aquella habitació de l'hospital Sant Joan -. Que vagi tot bé.

-Adeu Carles, gràcies per la visita – van dir els altres.

Lavors la seva mare i la tieta es van quedar soles a l'habitació d'en Jofré Vinaixa.

-Molt eixerit aquest noi – va dir la tieta Misericòrdia.

-A veure si aconseguix ser alcalde de Reus – va afegir la seva germana gran.

-A veure si em dona feina d'informàtic – va comentar en Jofré Vinaixa.

-Primer cura't això de la cama i no et fiquis amb mes lios – va ordenar la Rossita Mercader, tornant a seure al seu lloc mentre recollia aquella revista que havia començat a fullejar.

-Sang del Prim! – va proclamar en Jofré Vinaixa, ofegant una rialla irònica.

FINAL